

Giới thiệu Độc Thê Không Dễ Làm

Convert: Yappa (TTV)

Editor: Cung Quảng Hằng

A Báo cho rằng mình là văn thái có thừa, lại còn là nữ nhi con nhà tướng, tất nhiên là tinh thông võ nghệ. Thế mà lại bị đồn thành "hãn nữ". Nàng rõ ràng cực kì dịu dàng hiền huệ, lên được phòng khách xuống được nhà bếp nhà.

Với cái tiếng "hãn nữ" này, nàng đã chấp nhận kiếp này không thể có được hôn sự đàng hoàng rồi. Nhưng đột nhiên một đạo thánh chỉ tứ hôn từ trên trời rơi xuống, nàng thành Tấn vương phi.

Nghe đồn Tấn vương gian trá, đặc biệt hung ác, lại có tuổi nữa, nhưng chưa thành thân, cũng vì khôngai chịu để con gái mình làm thê tử của người hung ác như vậy.

Tấn vương âm hiểm hung ác cưới con gái Trần Bắc tướng quân làm thê tử, trong kinh mọi người cảm khái: Nam độc, nữ hãn thật là xứng đôi!

A Báo: > __ <. Xứng con khi, độc nam này hàng đêm ức hiếp nàng, ngay cả hãn nữ như nàng cũng không chống lại được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Edit: Icon

Beta: Hạnh Như

Chính là mùa xuân tháng ba, hoa đào như mưa rơi xuống nhân gian.

Phù Uy Viễn Hầu chìm trong hoa đào nở rộ, bầu trời chỉ là một mảng màu hồng thật làm kinh diễm lòng người, không biết hấp dẫn bao nhiêu khách lai vãng, trầm trồ không dứt, mỗi khi đến tiết tháng ba, phủ Uy Viễn Hầu đều phát thiệp mời, thỉnh mời các quan lại thân thiết trong kinh thành đến cùng ngắm hoa đào nở.

Uy Viễn hầu phu nhân mang theo một nhóm ma ma đi qua hành lang gấp khúc, ngừng đầu lên nhìn hoa đào mùa xuân nở ở trong viện, lại không có tâm tư mà thưởng thức, nhớ tới vừa rồi thân tín Trần An Cư báo lại, trong lòng giận dữ nói không nên lời, cuộc bộ không ngừng hướng Vinh An Đường mà thẳng tiến.

Vinh An Đường là nơi ở của lão thái thái Uy Viễn Hầu, từ khi lão gia gia Uy Viễn Hầu qua đời, con trai trưởng kế thừa chức vị, lão phu nhân trung niên thủ tiết, liền chuyển đến trong phủ Vinh An Đường để tịnh tâm, không hỏi thế sự, sống cuộc sống thanh đạm. Uy Viễn Hầu không đành lòng để người cô độc, liền đem các nữ nhi thân sinh trong phủ đưa đến cho lão phu nhân làm người hầu hạ thân cận dưới gối, đợi đến lớn tuổi một chút, hiểu chuyện, liền đưa về cho mẫu thân các nàng giáo dưỡng.

Các cô nương phủ Uy Viễn hầu đối với người cũng vô cùng thân thiết, cũng hết sức kính trọng hiếu thuận tổ mẫu.

Khi Uy Viễn Hầu phu nhân đi vào sảnh Vinh An Đường, lão phu nhân đang bị mấy tôn nữ quần quít lấy không buông, các tiểu cô nương thân một thân y phục xinh tươi mon mọn, mỗi người một lời kể chuyện ngày hôm qua tham dự yến hội thưởng hoa ở phủ trưởng công chúa, thanh âm thanh thúy dễ nghe, nói đến vài chuyện hay, tỷ tỷ muội muội các nàng cũng nhin không được cười rộ lên, cùng làm cho lão phu nhân vui vẻ, xung quanh nha hoàn ma ma cũng mỉm cười mà cười.

một phòng đầy ắp vui vẻ.

Nhìn thấy một phòng đầy ắp vui cười, Uy Viễn hầu phu nhân miễn cưỡng đè nén lo lắng trong lòng xuống, cười nói: "Các con đang nói chuyện gì, mà làm cho tổ mẫu hài lòng vui vẻ như vậy."

Các cô nương nhìn thấy bà, nhao nhao đứng dậy thỉnh an, một trong số cô nương đang níu tay lão phu nhân là cô nương y phục màu xanh hoạt bát nhất, nhanh nhẩu trả lời: "Nương, chúng con đang cùng tổ mẫu nói đến những chuyện vui khi đến phủ trưởng công chúa tham dự yến hội."

Uy Viễn hầu phu nhân mỉm cười lắng nghe, các cô nương người một lời ta một câu xen vào, xong mới nói: "Được rồi, các con cũng cần phải trở về, cũng đừng quá rầy tổ mẫu nghỉ ngơi."

Lão phu nhân oán trách: "Đuổi chúng làm chi? Các tỷ tỷ muội muội chúng nó nói chuyện hòa thuận vui vẻ, ta một khi gặp chúng, trong lòng liền hài lòng vui sướng không thôi, đặc biệt Nghi nhi, thật là một cái miệng dẻo ngọt, thế nhưng hôm qua lại cùng con vệt trong phủ trưởng công chúa nói chuyện, nghe mấy nha đầu kia bảo cuối cùng con vệt ấy bị Nghi nhi làm cho choáng váng hôn mê."

Nghi nhi chính là cô nương ngồi cạnh lão thái thái, tên là Lý Minh Nghi, là đích nữ của Uy Viễn hầu, trong phủ đứng hàng thứ đệ thất, tướng mạo đoan chính thanh nhã, tính cách hoạt bát, được lão phu nhân yêu thích cực kì.

"Này con khi nhỏ, cái miệng cứ liến thoắng, cả con vệt cũng không buông tha, cẩn thận trưởng công chúa tức giận, cho con làm anh vũ bồi bà ấy." Uy Viễn hầu phu nhân cười nói.

Lý Minh Nghi chu miệng lên, giải thích cho mình: "Trưởng công chúa mới không có tức giận đâu, ngược lại nàng rất vui vẻ." Sau đó nhanh nhẩu kể lại phản ứng của trưởng công chúa khi đó, mấy người tỷ muội cũng ở một bên tiếp lời, so với Lý Minh Nghi hoạt bát vô tư, còn các cô nương còn lại tuy có cười nói nhưng lại có phần chùng mực.

nói thêm một chút, các tiểu thư Uy Viễn hầu phủ liền thức thời đứng dậy cáo từ, các ma ma nha hoàn cũng biết chuyện mà lui ra, chỉ còn lại Trừ ma ma là người hầu thân cận của lão phu nhân.

Trừ ma ma mang cho lão phu nhân một chén trà mới, xong đứng sang một bên hầu.

Uy Viễn hầu phu nhân ngồi gần lão phu nhân xoa bóp chân bà, có chút lo lắng nói: "Nương, vừa nhận được tin tức của Trần An Cư, đoàn người của Cẩm nhi va chạm với Tấn vương gia tại trạm dịch ngoài thành."

Lão phu nhân vốn còn đang cười nhưng nháy mắt đổi thành sắc bén, đảo một vòng, kinh hãi nói: "Cùng Tần vương va chạm? Chuyện gì xảy ra? Sao lại va chạm cùng Tần Vương kia..."

Uy Viễn hầu phu nhân cũng là vẻ mặt sầu lo tận khốe mắt, than thở: "Trần An Cự nói lúc đó tình huống khẩn cấp, người báo lại cũng không rõ có chuyện gì, nghe nói nơi ấy loạn cả lên. Con đâu lo lắng, nếu là Tần vương chính mình vô ý gây chuyện thì không sao, nếu là Cẩm nhi là người gây rối, không cẩn thận va chạm với Tần vương, thì có lẽ..." nói xong cả thân mình tràn đầy run sợ. "Cẩm nhi mấy năm chưa hồi kinh, đối với chuyện trong kinh thành, nếu là xảy ra chuyện gì, tứ đệ sẽ rất đau lòng?"

Lão phu nhân nhú mày, khuôn mặt căng cứng, trong lòng vừa sợ lại sợ, nỗi sợ qua đi thì chỉ còn lại tức giận, đập mạnh xuống chiếc bàn được phủ một chiếc khăn thiêu hoa văn ngũ sắc đầy phú quý: "Ta dân ôi, nha đầu kia cũng như mẫu thân của nó chỉ mang xui xẻo đến thôi!"

Uy Viễn hầu phu nhân cúi đầu, không nói thêm câu nào.

một lát, lão phu nhân tức giận qua đi, khôi phục lại thần sắc hiền hòa khi nãy, lại hỏi: "Cẩm nha đầu bao lâu nữa sẽ đến kinh thành?"

"Tính theo dự định, thì chặng vạng Cẩm nhi đã đến kinh. Nhưng mà bây giờ xảy ra chuyện này, lại không xác định được thời gian." Uy Viễn hầu phu nhân đáp.

Lão phu nhân gật đầu, gọi nha hoàn Thúy Nồng đến, phân phó nói: "đi xem mấy vị lão gia đã về đến chưa, nếu là đã trở về, mời bọn họ đến đây một chuyện."

Thúy Nồng quý gói hành lễ lĩnh mệnh mà đi, một lát sau, mấy vị lão gia trong Uy Viễn hầu đều đến, đại lão gia Uy Viễn Hầu và nhị lão gia trên người còn mặc quan phục, có thể thấy là vừa trở về từ phủ nha còn chưa đổi thường phục, Tam lão gia và Ngũ lão gia lại là một thân chính phục, có thể thấy là vừa theo bên ngoài trở về.

Lão Uy Viễn hầu tổng cộng có tất cả năm nam bốn nữ. Trong đó có ba nam một nữ là do lão phu nhân thân sinh, còn lại đều là dòng thứ sinh ra. Trường tử Lý Kế Hiến kế thừa tước vị Uy Viễn hầu, con thứ Lý Kế Thường yêu thích phong nhã, ở kinh thành làm một chức quan nhân nhã, con thứ tư Lý Kế Nghiêu, hiện nay đóng quân ở biên quan, đi mười mấy năm không về, con thứ ba Lý Kế Hành và con năm Lý Kế Quyền do dòng thứ sinh ra, giúp xử trí những việc trong phủ, vẫn chưa ra làm quan.

Hôm nay, cả bốn huynh đệ cùng trở về và gặp nhau tại cửa chính quả thật rất trùng hợp, nên chỉ biết nhìn nhau cười, rồi cùng vào, liền thấy nha hoàn bên người lão thái thái vội vội vàng vàng qua đây, thỉnh bọn họ đến Vinh An đường. Cho là có chuyện trọng đại, mấy người ngay cả y phục cũng không đổi, liền vội vàng vàng tới.

Đúng là chuyện trọng đại, đoàn xe của nữ nhi duy nhất của tứ đệ (tứ ca) bọn họ Lý Minh Cẩm hồi kinh hiện tại cùng Tần vương va chạm

Bốn đại nam nhân đồng thời hít thở sâu, sắc mặt đều thay đổi.

"Sao, sao có thể cùng Tần vương va chạm? Tần vương sẽ không có ra tay với Cẩm nhi chứ?" Nhị gia giật mình nói, trong lòng bắt đầu vì sinh mệnh của chất nữ mà lo lắng.

Tam gia và ngũ lão gia đều không nói gì, nhưng trong mắt có lo lắng và khiếp sợ, bọn họ cũng không phải lo lắng đến sống chết của Lý Minh Cẩm, lo lắng chính là Uy Viễn hầu gặp phải xui xẻo, nói không chừng Tần vương sẽ giận chó đánh mèo với Uy Viễn hầu phủ, đến lúc đó còn không biết Tần vương sẽ đưa giỡn thủ đoạn thâm độc nào với Uy Viễn hầu đâu. Đừng thấy Uy Viễn hầu hiện tại, thật ra cũng đã không bằng với trước đây, từng đời một sa sút, bọn họ hiện tại đều là bình thường qua ngày, liền rất sạch cần phạm phải một sai lầm nhỏ nhỏ cũng có thể bị tước đi chức vị, bởi vì cũng muốn được yên ổn không có những chuyện như thế này xảy ra, nên bọn họ rất rất cẩn thận.

"nói nhăng cuội gì đấy!" Uy Viễn hầu mắng một tiếng, tốt xấu làm đại gia trưởng mười mấy năm, rất nhanh liền khôi phục trấn định, sửa sang lại mạch suy nghĩ, hỏi: "hiện nay tình huống ra sao? Minh Cẩm vô sự chứ?"

Đây là muốn cho Uy Viễn hầu phu nhân nghe mà kẻ sự tình, Uy Viễn hầu phu nhân vẻ mặt đau khổ nói: "Người trở về báo cũng nói không rõ ràng, thiếp đã để cho quản gia phái người đi hỏi thăm, không có chuyện còn tốt, nếu là có chuyện gì..."

Ý tứ của Uy Viễn hầu phu nhân mọi người đều hiểu, lập tức liền không nói.

Lão phu nhân tay lần phật châu trong tay, chậm rãi nói: "Cần nhắc một chút, mặc kệ sự tình nguyên nhân là ai gây ra, ngày mai chúng ta đưa thiếp đến phủ Tần Vương, nói người tự mình đi tạ tội, mặc dù không giải thích, cũng thể hiện tâm ý."

Lời này nói đúng ý Uy Viễn hầu, Uy Viễn hầu gật đầu, trong lòng đã suy nghĩ lẽ vật tại tội, lẽ vật thế nào mới có thể làm cho Tần vương không so đo chuyện này. Đương nhiên, trọng yếu nhất là, làm Tần vương ngàn vạn lần đừng nhớ Uy Viễn hầu phủ, bởi vì lấy kinh nghiệm khi trước mà xem, bị loại người như Tần vương nhớ đến, sẽ không có một kết quả tốt.

Lão phu nhân thở dài, tiếp tục nói: "Năm trước lão tứ ở trong thư có nói, Cẩm nhi đã lớn, nên bàn đến hôn sự, không thể ở mãi biên quan ngây ngô mà lỡ tuổi xuân. Lần này hấn đau lòng mà đề Cẩm nhi trở về, chính là chuyện này, cho các người là ca ca và tẩu tẩu lo liệu giúp, tìm cho Cẩm nhi một mối hôn nhân tốt, cũng không uổng hấn ở biên quan vất vả. Nữ nhi Lý gia chúng ta đương nhiên không phải bình thường, thế nhưng lại xảy ra chuyện này, nếu là truyền đi, sợ rằng không ai dám mà đổi nghịch với Tần vương, hôn sự của Cẩm nhi lại càng khó khăn."

Nghe xong, mọi người đều nhú mày.

Uy Viễn hầu phu nhân tiếp lời, hàm súc nói: "Sợ rằng chúng ta trước kia giúp Cẩm nha đầu chọn vài người nhưng cũng không thích hợp." nói, len lén liếc nhìn gương mặt lạnh lẽ của lão thái thái, sợ rằng ngay cả mấy vị lão gia này cũng không biết được thật ra trong lòng của lão thái thái cũng không thích vị tôn nữ này, mặc dù nàng là nữ nhi của chính thê mà bà thương yêu nhất.

Uy Viễn hầu và nhị gia cùng tứ gia là huynh đệ ruột thịt, thương yêu tiểu đệ nhỏ nhất quanh năm bên ngoài đóng quân ngoài biên quan này, không đành lòng nhìn nữ nhi duy nhất của tiểu đệ vất vả, nhao nhao nói: "Bất kể như thế nào, Cẩm nha đầu là cô nương tốt, đứa nhỏ này hiếu thuận, tứ đệ lại không ở đây, chúng ta nên quan tâm nhiều hơn." Sau đó Uy Viễn hầu hướng Kỳ phu nhân nói: "Việc này phu nhân chiếu cố hơn, đợi Minh Cẩm trở về, mang nó ra ngoài nhiều hơn."

Uy Viễn hầu phu nhân tất nhiên là đáp ứng.

"Ái, Tần vương tính tình có không tốt, hấn là cũng sẽ không đi khó xử một tiểu cô nương chứ?" Nhị lão gia có chút lạc quan nói.

Nhị lão gia vừa mới nói xong, mọi người đều nhìn không được nhìn hấn một cái, thầm nghĩ tại sao có người có thể có ngốc như thế, ngây thơ như thế? Người trong thiên hạ đều biết Tần vương là ai, đương kim thánh thượng thờ gấp, còn từng chỉ vào hấn chửi ầm lên "Gián tà thành tính, khốc lệ hung ác", ngay cả thân phụ nói thế, để cho bọn họ biết hấn ra tay với người ngoài sao có thể an tâm?

Mọi người hiện tại tinh thần bán loạn không yên, quản gia lại nhận được tin tức mới, chạy như bay tiến đến báo cáo.

Bình thường quản gia rất bình tĩnh nhưng hiện tại lại cực kì mất bình tĩnh, ngay cả đầu tóc cũng tán loạn, tiến vào với giọng run run: "Có, có tin tức, nghe người báo lại, Tần vương tự mình áp giải đoàn xe ngũ tiểu thư tới hỏi tội!"

Tin này thật như là bị sét vô tình đánh phải!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Icon

Beta: Hạnh Như

Phù Uy Viễn Hầu như muốn nổ tung, các vị nhân gia nghe tin này mà lỗ tai cứ lùng bùng, ánh mắt đại ra.

Cuối cùng vẫn là lão phu nhân phản ứng nhanh nhất, trầm giọng nói: "Rốt cuộc chuyện là như thế nào, đã tìm hiểu rõ ràng chưa?" Chuyện phải rõ ràng mới tìm được cái lí làm lợi thế, cho dù là Tần vương đứnữa mà cả cái lí cũng không có đến lúc đó cũng không có khả năng làm được gì quá đáng.

Quần gia không chậm một hơi, trả lời: "Lão phu nhân, phủ vệ Tần vương đem đoàn xe của ngũ tiểu thư vây lại, thuộc hạ đã phải người đi tìm hiểu. Lúc đó xa xa liền nhìn thấy Tần vương dẫn đầu, còn phủ vệ thì vây quanh đoàn xe, bọn họ cũng thấy không thấy được đã xảy ra chuyện gì, thật khó mà nắm bắt được." Mà người quay về báo rằng trên áo bào Tần vương còn dính đầy máu, vẻ mặt như muốn giết người, người nhất gan can bản không dám tới gần, nào dám đi hỏi.

Nếu đúng vậy, các người ngạc nhiên lớn như vậy làm cái gì?!

Bị dọa, mấy vị lão gia Uy Viễn hầu phủ nhện không được trừng mắt quần gia.

Lão phu nhân lần phật châu, trầm ngâm nói: "Tuy không biết là chuyện gì, nhưng xem ra chuyện cũng không có tốt, các người chuẩn bị kế sách, đến lúc đó cũng có cái đề mà ứng phó thật tốt."

Lão phu nhân bảo chuẩn bị mọi chuyện cho thật tốt, mọi người nhất nhất tán thành.

Chiều xuống, ánh mặt trời le lói. Đoàn xe của Tần vương đã trở lại kinh thành, bỏ qua tất cả ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, trực tiếp hướng phủ Uy Viễn Hầu mà đi, làm cho nhiều người ven đường hiểu chuyện vây xem không khỏi suy nghĩ miên man, cũng có người âm thầm nghĩ rằng hẳn có quan hệ thông gia cùng Uy Viễn phủ, cũng có lo lắng cho Uy Viễn hầu phủ, rất sợ Uy Viễn hầu phủ chọc đến tên sát tinh này.

Uy Viễn Hầu mang theo ba huynh đệ tự mình đi cửa lớn nghênh tiếp.

Mặt trời chiều còn sót lại ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, soi rọi vào các phiến đá ven đường, đem bóng kéo dài hơn. Xa xa liền nhìn thấy phủ vệ của Tần Vương cười trên một con hân mã cao lớn, đều là những nam tử khỏe mạnh to lớn, mặc áo bào có cùng một màu sắc trên ngực có thêu chữ Tần màu hồng, vẻ mặt nghiêm túc, chia làm hai bên trái phải, ở giữa là đoàn xe của ngũ tiểu thư phủ Uy Viễn hầu, thoạt nhìn thật đúng là cảnh tượng Tần vương đang áp giải nạn nhân.

Phía trước nhất là một chiếc xe ngựa tốt, thành xe là một màu hồng nhẹ, thấp thoáng pha thêm màu hồ phách, thoạt nhìn rất thanh lệ quý phái, đây chính là cỗ xe ngựa của nữ nhi Trần Bắc tướng quân ngồi. Rèm cửa xe được rủ xuống kín đáo, trong xe yên tĩnh im lặng, cũng không biết người trong xe là tính tình như thế nào, mà có thể bị phủ vệ Tần vương phủ rêu rao khắp nơi áp giải nhập kinh như vậy, cùng nhau đi tới, thấy người nào cũng im lặng, trong lòng âm thầm nghĩ cho nữ tử đáng thương.

một đường yên tĩnh, im lặng.

Dẫn đầu là một nam tử mặc trường bào màu đen viền bạc, lưng đeo trường kiếm, thân hình thon dài, mắt phượng mày dài, ngồi ngay ngắn trên con tuấn mã cao to, lưng thẳng tắp, mặt mày nghiêm nghị. Thoạt nhìn đáng vẻ phong tư, là một nam tử tuấn mỹ hiếm có, chỉ là khi nhìn kỹ, trong mắt người đó có vẻ u ám nặng nề, hình như có lãnh khốc tàn nhẫn đến vô cùng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đoàn xe dừng lại trước Uy Viễn hầu phủ.

Mấy lão gia của Uy Viễn Hầu phủ nói thầm trong bụng, Tần vương đến đây nào vì chuyện kia, nếu là thật sự là Cẩm nhi chọc phải hắn trước, hẳn trực tiếp đem người đi đến Đại Lý Tự hoặc là bộ hình, vì cái gì mà dùng cách áp giải phạm nhân đến đây?

Uy Viễn Hầu mang theo huynh đệ tiến lên bái kiến, miễn cưỡng cười nói: "Chưa từng nghĩ Tần vương hôm nay đến đây, không có từ xa tiếp đón, chất nữ của thần mang đến thêm phiền phức cho Tần vương, mong ngài nghĩ tình nàng còn nhỏ tuổi, với lại trước nay sống và trưởng thành tại biên quan, không biết cấp bậc lễ nghĩa, đừng chấp nhặt cùng nàng."

Mặc kệ có lỗi hay không, trước hãy cứ như thế này đi.

trên mặt mang cười, trong lòng biết n không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm từ mọi ngõ ngách, không khỏi có chút lo lắng vì chất nữ trong xe, tuy còn chưa rõ chuyện như thế nào, thế nhưng bây giờ nhìn thái độ của Tần vương, rất sợ chất nữ không hiểu chuyện chọc đến Tần vương, không chỉ đối với thanh danh nàng có tổn hại, sau này cũng khó nói đến chuyện có hôn sự thật tốt, làm cho hãncảm thấy thẹn với huynh đệ thật nhiều, sớm biết như vậy hẳn là sớm phái người đi đón người về, cũng không có chuyện gặp phải Tần Vương, rồi để xảy ra chuyện như thế này.

"không sao, trái lại nàng là vì bổn vương nên mới bị liên lụy." Tần vương nhàn nhạt nói, âm thanh trầm thấp.

Uy Viễn Hầu sững người tỏ vẻ không hiểu.

Lập tức gọi đội trưởng phủ vệ Tần vương phủ Tịch Xa đến nói rõ sự tình, hắn trung bộ mặt con nít, cười rộ lên lộ ra hai cái đồng tiền nho nhỏ, mười phần hưng phấn. Tịch Xa xoay người xuống ngựa, tư thế mạnh mẽ như rồng, trông rất đẹp mắt.

Tịch Xa hướng Uy Viễn Hầu chấp tay thi lễ, nói: "Lúc đó vương gia trập nã tội phạm, không ngờ tên đào phạm kia có đồng bọn giáo hoạt nên chạy thoát, xông vào trạm dịch, trùng hợp tiểu thư quý phủ đang dừng chân tại đây giúp đỡ một chút, nên đã bắt được tên tội phạm. Nếu không phải là có tiểu thư quý phủ xuất thủ tương trợ, ta có đội mã cũng không thể bắt được hắn, quý tiểu thư không hổ là nữ nhi tướng gia..."

Nghe Tịch Xa lời nhai khen thưởng nhi nữ nhà mình, Uy Viễn Hầu trong lòng dờ khóc dờ cười lại có một chút ghen ghét, cái chuyện Cẩm nha đầu này mạnh mẽ hơn người không cần

kể lại, bọn họ cũng đều biết nha đầu này đã được phụ thân nuôi dưỡng thành nam nhi, bọn họ cũng là rất đau đầu, hận không thể đem chuyện về nàng đi che giấu. Vốn là muốn nàng rời kinh một thời gian, trong kinh hẳn là đã sớm quên mất từng có sự tích dữ dội của nàng, có thể nói là tìm được nhà tốt để gả, nhưng mà cái người miệng rộng này vừa nói, không phải làm người trong kinh đều nhớ lại sự tích của nàng sao, nàng làm sao mà tính đến hôn sự được đây? Các người đều là cố ý phải không?

Mặc kệ có hay không cố ý, Tịch Xa cũng nói sơ qua là ngũ tiểu thư phủ Uy Viễn Hầu không có chọc đến Tần Vương, thậm chí còn giúp Tần vương một phen, trong lòng mọi người lau mồ hôi, thực sự là sợ bóng sợ gió một hồi. Đương nhiên, đối với lời trong miệng Tịch Xa thì giống như là dâng thư báo cáo ngợi khen Uy Viễn hầu phủ giáo nữ có công, loại chuyện này bọn họ không dám kể công, chỉ cần Tần vương đừng có khí huyết dâng trào tìm bọn họ phiền phức là được.

Trong lòng mặc dù là nghĩ như vậy, trên mặt lại nghiêm túc nói: "Tịch hộ vệ khen sai rồi, tiểu cô nương như nàng, đảm đương không nổi như vậy. Trong lúc vương gia chấp hành công vụ, truy nã đào phạm, nàng đã gặp và giúp, cũng là chuyện đương nhiên nên làm, không cần vương gia tự mình hộ tống nàng trở về..."

"Đương nhiên là được!" Tần vương mở miệng cắt ngang lời của hắn, "Thiên kim quý phủ giúp bản vương bận rộn, mà còn có bọn đồng đảng đang lẫn trốn chưa bắt được, nếu mà nàng có bị liên lụy cũng là do bản vương không đúng."

Uy Viễn Hầu trong lòng âm thầm nhủ mảy, mặc dù Tần vương nói hợp tình hợp lý, thế nhưng vẫn là cảm thấy không thích hợp, Tần vương xưa nay sự vụ bận rộn, nào có lòng tốt mà hộ tống một chi nữ bình thường vào kinh, còn rêu rao khắp nơi như vậy, như là muốn ồn ào được mọi người đều biết, rõ ràng là có chủ ý xấu xa, làm cho người ta thấp thỏm trong lòng bất an. Chỉ là Tần vương hành sự tàn nhẫn, thủ đoạn khốc liệt, không biết hắn đã làm chuyện gì, chuyện xấu trái lại nghe không ít, đột nhiên nghe lời này, không ai sẽ cảm thấy hắn là hào tâm, sợ trong đó có âm mưu quỷ kế gì.

Uy Viễn hầu ngẩng đầu nhìn phía Tần vương, rất nhanh lập tức bị đôi mắt sắc bén tàn khốc bức phải cúi đầu.

Tần vương gơ tay ra sau, những hộ vệ hai bên kia nhanh chóng tản ra, người đánh xe thức thời đưa xe ngựa tìm đường tiến lên.

Tần vương tự mình mang phủ hộ vệ hộ tống về kinh, bỏ qua chuyện Tần vương tính tình không tốt, đúng là chuyện này thật hãn diện, Uy Viễn hầu trong lòng hơi có đắc ý, nói với người trong xe: "Tiểu ngũ, còn không xuống tạ ơn vương gia." Tuy Tần vương làm điều thừa, nhưng hắn tỏ thái độ như vậy, bọn họ chỉ có thể cảm tạ.

"Dạ, đại bá phụ."

Người trong xe trả lời một tiếng, thanh âm là thiếu nữ vô cùng trong trẻo nhu hòa. Người đánh xe nhảy xuống xe, cung kính đem cửa xe mở ra, đầu tiên là hai nha hoàn dung mạo thanh lệ xuống xe trước, sau đó khom người đứng, đưa tay vào trong xe ngựa đỡ thiếu nữ xuống xe.

Bước xuống xe là một thiếu nữ mặt mày tinh xảo, mặc một bộ váy xanh tha thướt, cổ tay áo cùng cổ áo thêu một dải hoa văn, lưng đeo dương chi ngọc bội, phiêu dật nhã nhặn lịch sự. Thiếu nữ được nha hoàn đỡ đi tới bên người Uy Viễn hầu, nghiêng mình làm lễ, xa xa hướng Tần vương hành lễ, cực kì cảm tạ.

Ánh mắt Tần vương lướt qua nửa khuôn mặt nàng, thiếu nữ tư thái cung kính, sắc mặt nghiêm túc, mặt trời chiếu sáng trên khuôn mặt đẹp như bạch ngọc được điêu khắc tinh, lông mi dài như che khuất đicon người trong trẻo. Tần vương dùng ánh mắt lướt sơ qua, nhanh chóng đến nỗi không một người nào phát hiện ra, không có hơn nửa câu dư lời, nói tiếng "Cáo từ", liền dẫn đám phủ vệ làm cho người sợ hãi trong lòng rời đi.

Đội Tần vương cùng phủ vệ rời đi, mọi người ở đây đều thờ phào một cái, đồng thời việc này cũng rất nhanh ở kinh thành truyền ra, mọi người nhao nhao suy đoán xem Tần vương có mục đích gì trong đó, có thể làm cho ái nữ Trần Bắc tướng quân vô tội bị liên lụy mà nổi danh một hồi.

Nhị lão gia quay đầu lại nhìn về chắt nữ đứng phía bên cạnh, thân thiết hỏi: "A Bảo, con có bị thương không?"

A Bảo là nhũ danh của Lý Minh Cẩm, Lý Kế Nghiêu ví ái nữ như châu báu mà nâng niu trong tay, coi nữ nhi của mình như trân bảo hiếm có. Do gọi mãi theo thời gian dài nên các trưởng bối trong nhà cũng gọi theo

A Bảo rút cuộc ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, không cần thận, một cái răng khểnh lộ ra, cười đến cực kỳ hoạt bát đáng yêu, "Nhị bá yên tâm, A Bảo tất cả đều tốt ạ."

Lão nhị với lão tứ là do một nương sinh ra, từ nhỏ đến lớn quan hệ vô cùng tốt, lại thương A Bảo thuở nhỏ chịu tang mẫu thân, bên cạnh lại không có trưởng bối là nữ nhân quan tâm, phụ thân lại quanh năm đóng ở biên quan, thường xuyên qua lại, cực kỳ quan tâm đến chắt nữ này, coi như đã rời khỏi, thấy nàng cười mà không mắt về đáng yêu khi còn bé, tâm tình cũng như vậy mà tốt lên, cười nói: "A Bảo đã trưởng thành rồi."

"Nhưng nhị bá vẫn cứ trẻ trung như vậy."

"Nha đầu này chính là nói ngọt."

Uy Viễn hầu giả bộ ho khan, nói: "đi vào trước thôi. Cẩm nhi đã trở về, trước hãy đi chào hỏi tổ mẫu của con, đỡ phải để cho bà nhắc đi nhắc lại."

A Bảo nghe xong, khôn khéo vâng lời, thần sắc bình tĩnh theo mấy vị thúc bá cùng nhau đi vào phủ Uy Viễn Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Edit: Icon

Beta: Hạnh Như

Đến Vinh An đường, mấy vị phu nhân nhận được tin tức đều tới cùng ngồi nói chuyện với lão phu nhân, các tiểu thư, thiếu gia trong Hầu phủ mặc dù biết A Bảo hôm nay trở về, nhưng vì lúc trước xảy ra những chuyện đó, trưởng bối cũng không để cho bọn họ thêm lo lắng, liền không có nói cho bọn họ biết, chỉ truyền lời lại cho bọn họ ngày mai sáng sớm thình an tổ mẫu, nhân tiện gặp lại tỷ muội vừa hồi phủ.

thật ra sớm đã có một nha hoàn lanh lợi đến trước cửa dò la, đã trở về báo cáo lão phu nhân, biết là sợ bóng sợ gió một hồi, tất cả mọi người yên lòng, lúc này lại có tâm tình nói đùa.

A Bảo đi theo mấy vị thúc bá phía sau tiến vào, lần lượt bái kiến các vị trưởng bối, cuối cùng ngồi ở thềm gác chân, dựa vào người lão phu nhân. Lão phu nhân kéo tay tôn nữ, thương

tiếc vỡ lòng của nàng, liên tục nói: "Rốt cuộc đã trở về, cha con thật đúng là tâm địa ác độc, chính mình không chịu trở về, lại muốn nữ nhi cũng theo hần ở biên quan chịu khổ..."

A Bảo cười nói: "Phụ thân con rất nghĩ cho tổ mẫu, thế nhưng biên quan mấy năm nay chiến tranh liên tục không ngừng, phụ thân con thân mang hoàng lệnh, thật sự là đi không được. Năm trước tộc người Bắc Di xâm nhập phía nam, cuộc chiến đó phụ thân còn bị thương, tịnh dưỡng nửa tháng mới có thể đứng dậy, nhưng lại gây đi rất nhiều, con..." Mắt nàng đỏ hoe, nghẹn ngào lên tiếng.

Lão phu nhân thất kinh, thất thanh nói: "không phải nói chỉ là vết thương nhẹ sao?"

A Bảo cúi đầu, nước mắt nói: "Đó là người không muốn để tổ mẫu và mấy vị bá phụ, thúc phụ lo lắng, mới có thể nói là vết thương nhẹ, lúc đó đại phu đều nói nếu người không tỉnh đến, liền, liền..." nói đến chỗ thương tâm, A Bảo đem mặt chôn ở trên đầu gối lão phu nhân, đau lòng khóc thành tiếng.

Lão phu nhân hai mắt rung rung, trong miệng liên tục mắng lão tử lừa bà, tại sao có thể lừa gạt thân mẫu già yếu như vậy.

Mất thấy bà cháu hai người muốn ôm nhau mà khóc thương tâm, người chung quanh phải trấn an thật lâu, thật lâu mới ngưng được.

Lão phu nhân thật là lo lắng cho nhi tử nơi biên quan, đó là cái nghiệp chương do chính bà sinh ra, mặc dù thường xuyên nghĩ nghịch bất hiếu làm cho mẫu thân già này vì hần lo lắng, nhưng rốt cuộc là cốt nhục thân tình, thế nào không quan tâm? Nghe cháu gái nói hần bị thương, ngực như bị ai đó nhéo lại nhéo rất đau, thấy A Bảo lại càng đau xót, thương tiếc cho cháu nhỏ phải từ bỏ nơi phồn hoa để đến biên quan chịu khổ.

Uy Viễn hầu tự biết nếu không phải từ đệ ở biên quan phòng thủ, lập nhiều công trạng, Uy Viễn hầu phủ cũng không được huy hoàng như hôm nay, hoàng đế cũng chưa chắc đối đãi với Lý gia như vậy, trong lòng là thập phần tán thành chuyện từ đệ tông quân năm đó, đợi hần sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cũng thuận lý thành chương ở lại phòng thủ biên quan, mười mấy năm không về nhà. Cũng vì là như thế, Uy Viễn hầu đối A Bảo cũng thập phần coi trọng, thấy bà cháu hai người nói chuyện sắp xong, liền đưa mắt ra hiệu cho thế tử.

Uy Viễn hầu phu nhân cười nói: "Nuông, từ đệ như vậy là được rồi, tục ngữ nói đại họa sau tất có đại phúc, từ đệ là một người có phúc khí, nhất định là không có chuyện gì. Cẩm nhi đi xe mệt nhọc, lại bị khiếp sợ, trước hết để cho nha đầu đi nghỉ ngơi, có gì ngày mai lại hỏi cũng được mà."

Nhị phu nhân cũng chen miệng nói: "Đúng vậy, nếu là Cẩm nhi mệt rồi thành bệnh, cuối cùng đau lòng không phải là nuông sao?"

Lão phu nhân chụp tay A Bảo vỗ về, cười nói: "Nha đầu kia ở bên cạnh ta ít nhất, nhưng ta lại hiểu rõ nó nhất. Lão nhị, người xưa nay cùng Cẩm nhi rất tốt, liền đưa nó đi thôi. Lão đại, Bảo Hàm viện đã sắp xếp thỏa đáng chưa?" Nghe thấy Uy Viễn hầu phu nhân cười đáp lời tất cả đều thỏa đáng, lại nói: "Lão đại làm việc ta yên tâm, chỉ sợ Cẩm nhi lâu không ở đây, không hề biết được bọn nó tài có lừa tiểu cô nương nàng chuyện gì, lão nhị con đi xem trong viện của nó còn thiếu cái gì, con coi lại cho thuận mắt."

Nhị phu nhân đáp: "Nuông yên tâm, từ nghe nói Cẩm nhi trở về, đại tẩu sớm đã đưa người đến viện của Cẩm nhi sắp xếp qua, tất cả đều sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để Cẩm nhi của chúng ta đợi đến mệt đầu."

A Bảo vội nói: "Tổ mẫu, đại bá mẫu, nhị bá mẫu phí tâm, cũng làm cho đại bá phụ phí tâm rồi."

Oán trách mấy câu, A Bảo rốt cuộc cũng được rời đi, theo nhị bá mẫu rời khỏi.

Đợi A Bảo sau khi rời đi, lão phu nhân ngồi trên ghế, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, mấy vị lão gia thấy tình trạng đó, vội hỏi: "Nuông mệt rồi phải không? Nuông phải giữ gìn thân thể thật tốt, đừng quá lo lắng."

Lão phu nhân đưa ly trà sâm do nha hòa mang đến lên miệng nhấp một ngụm, hỏi: "Cẩm nhi và Tấn vương là va chạm như thế nào? Lúc trước nha đầu trở về kể lại cũng không rõ ràng lắm."

Uy Viễn Hầu nói: "Việc này con cũng còn chưa kịp hỏi rõ ràng, Thường thị vệ chỗ Tấn vương nói cũng không được rõ ràng cho lắm, chỉ nói là trong thời gian truy nã đào phạm, Cẩm nhi cùng đoàn xe trùng hợp đi ngang qua trạm dịch nghỉ ngơi, giúp bọn họ một phen. Tấn vương sợ phạm nhân kia còn có đồng đảng, liền tự mình hộ tống Cẩm nhi vào thành."

Lão phu nhân tay căng thẳng, lại hỏi: "Cẩm nhi giúp bọn hần ? Giúp cái gì có thể làm cho đường đường Tấn vương tự mình hộ tống một tiểu nha đầu vào thành? Cẩm nhi chúng ta thật là có mặt mũi nha." Câu cuối cùng lại cười chế nhạo không ngớt.

Uy Viễn hầu suy đoán nói: "Sợ là không phải mặt mũi Cẩm nhi lớn, mà là do nhìn nề mặt từ đệ thôi. Tấn vương mặc dù tình tình không tốt, nhưng cũng là hoàng tử được nuôi lớn trong cung, cũng là có suy tính của mình."

Yên lặng một chút, lão phu nhân mới nói: "Chuyện này hay là cứ như vậy qua đi, đỡ cho Cẩm nhi trẻ tuổi không biết chuyện gì."

Uy Viễn hầu tự nhiên xác nhận.

Bên kia, A Bảo theo nhị bá mẫu suốt đường đi tự nói một mình, cuối cùng đã tới nơi —— Bảo Hàm viện, trong viện hoa và cây cảnh xanh um, góc tường hoa đào nở thật đẹp. Lại đi vào, gian phòng đã được thu dọn sạch sẽ, tất cả bày biện mới tinh, trong phòng lưu hương thoang thoang mùi thơm, nha hoàn cũng đợi sẵn một chậu nước sạch để rửa mặt.

Nhị phu nhân kéo tay A Bảo, yêu thương nói: "đã trở về là được, mấy ngày nay cực khổ. Biết con trở về, nha đầu Minh Phụng kia vẫn la hét muốn cùng con đi chơi, nhưng rốt cuộc con đã trở về. Biên quan cuộc sống có vất vả không? Trông con so với các tỷ muội trong nhà thì có phần ốm yếu, thật là làm cho đau lòng người."

A Bảo mỉm cười nói: "Con cũng rất nhớ Lục muội muội, mấy năm không gặp, Lục muội muội tất nhiên trưởng thành là một đại cô nương, con còn không chờ được, muốn gặp muội ấy thật nhanh."

Nhị phu nhân không khỏi vui lên, véo mũi nàng một chút: "Con cùng nó có bằng tuổi đâu, con lớn nó mấy tháng thôi, hai tỷ muội các con trái lại chơi rất thân với nhau." nói rồi, nhìn kỹ quan sát A Bảo, chỉ cảm thấy dưới ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt thiếu nữ tinh xảo tươi cười mình diễm, chiếc răng khê xinh đẹp, mặt như đóa hoa xuân, thân liễu mảnh mai, quả nhiên, xinh đẹp nghiêng nước, dung mạo sao với Kỳ mẫu có hơn chứ không kém.

"Lục muội muội không chỉ bằng tuổi, tính tình cũng tốt, từ nhỏ với con rất hiểu ý, con cũng thích Lục muội muội, tự nhiên cùng nàng sẽ thân thiết." A Bảo đáp.

"Con cứ nói nó như thế, nó là dạng người nào không lẽ ta không rõ?"

nói mấy câu, Nhị phu nhân lại bảo: "Con cũng mệt rồi, rất cần nghỉ ngơi, ngày mai đoán là con sẽ rất bận đấy." nói xong, lại gọi nha hoàn lớn bé trong viện ra, dặn dò các nàng tận tâm hầu hạ chủ tử, sau đó rời đi.

Nhị phu nhân sau khi rời đi, A Bảo được nha hoàn hầu hạ tắm rửa thay y phục, sau một hồi tắm rửa, toàn thân thoải mái một chút, lúc này nha hoàn cũng mang bữa tối tới. A Bảo ngồi

trước một cái bàn gỗ vuông, liếc nhìn đồ ăn trên bàn, đều lấy thanh đạm là chính, có canh măng vịt, cá hấp, cháo gà, còn có hai đĩa nhỏ điểm tâm, vừa lúc thích hợp làm khai vị cho người đi xe mệt mỏi.

"Tiểu Thư, nhị phu nhân vẫn nhớ đến ý thích trước đây của người." Nhạn Thanh bung nước đến cho A Bảo rửa tay, cười khanh khách nói.

Nhạn Hồi mang bát canh đặt trước mặt A Bảo, cười nhạt nói: "Nhị phu nhân cẩn thận sắn sọc xưa nay rồi."

Nhạn Thanh không hiểu, nhăn mũi: "Nhị phu nhân thật là thân thiết, trong mấy vị phu nhân, nhị phu nhân là tốt với tiểu thư nhất."

"Khờ quá!" Nhạn Hồi không muốn cùng nàng cãi cọ, hầu hạ A Bảo dùng bữa.

A Bảo nghe hai nha hoàn nói chuyện, cũng cười theo, nói: "Nhị bá mẫu đương nhiên là tốt." Liền không cần phải nhiều lời nữa.

Ăn uống no đủ, lại rửa mặt sạch sẽ, nghe trong không khí nhân nhật huân hương, nhìn ngoài cửa sổ trời đã tối đen, làm đến nơi đến chốn như vậy cảm giác thật sự là quá tốt, một tháng đường xe thật sự là quá muốn lấy mạng người mà. A Bảo thích ý dựa vào lưng ghế, có chút buồn ngủ.

Nhạn Hồi nhìn bộ dáng này của nàng, có chút đau lòng lại có một chút lo lắng.

Lúc này, nhũ mẫu của A Bảo Hoa ma ma cầm bình tinh dầu tiến vào, đau lòng nói: "Hôm nay tiểu thư vô ý đụng vào vai, mặc dù không có trầy da, nhưng cũng không thể khinh thường, dùng một chút tinh dầu xoa bớt máu bầm, đỡ phải ngày mai chịu tội."

Nghe xong, Nhạn Hồi vội vàng nói: "Vẫn là ma ma cẩn thận, chúng con."

nói xong, Nhạn Hồi đến ngồi bên cạnh A Bảo, Nhạn Thanh cũng đi đem mảnh bông xuống, lúc này mới chậm rãi cời y phục của A Bảo ra, lộ ra bên trái một mảnh vai, chỉ thấy từ trước đến sau vai trắng nõn nà hiện ra một màu sắc khác, đã tích ứ máu. Ba người thấy thế lại một trận đau lòng.

Nhạn Hồi tay nghề vô cùng tốt, chậm rãi xoa bóp, nhớ tới chuyện hôm nay, nỗi khiếp sợ vẫn còn, hỏi: "Tiểu thư, vai đau không?"

"Có chút đau." A Bảo hàm hồ nói, được xoa bóp với lực không nhẹ không nặng vô cùng thoải mái, cả người lười biếng, giống như con mèo nhỏ nằm trên giường ngủ gật.

"Tiểu thư, hôm nay có phần lỗ mãng, nếu có chuyện gì cũng sẽ khiến cho lão gia đau lòng." Hoa ma ma viên mặt hồng hồng nói.

"Hoa ma ma, hôm nay nếu không phải tiểu thư, xe ngựa chúng ta sẽ bị tên hung đồ kia đoạt đi, tất cả mọi người chúng ta sẽ gặp tai ương, nói không chừng sẽ mang tội đồng đảng không chừng." Nhạn Hồi trầm giọng nói, trong lòng mặc dù cảm thấy A Bảo hôm nay xuất thủ thực sự không ôn, nhưng nàng hiểu rõ, biết là Tần vương sau đó truy nã tội phạm, Nhạn Hồi mới yên lòng, mặc dù là lỗ mãng một chút, nhưng chỉ cần có Tần vương chứng thực A Bảo lúc đó là cực chẳng đã mới xuất thủ, ai dám nói tiểu thư Uy Viễn hầu phủ?

Nhạn Thanh thần kinh khá thô, chuyện đã qua bình thường sẽ không giữ lại trong lòng, lúc này còn có tâm tình tán thưởng chủ nhân oai hùng cỡ nào, "một cước của tiểu thư khi đó thật tuyệt, tiểu thư không hổ là chân truyền của lão gia, có tiểu thư, bọn hung đồ đó cũng không được tốt đâu."

Nhạn Hồi khỏe miệng co quắp, tay ngựa giây rất muốn một cái tát hô to đây là một nha đầu ngốc, trong lòng nhện xuống con giận bốc hỏa, muốn mắng chửi, nàng cười hi hi nghe xong, qua rồi vẫn là vô tâm vô phế vui vẻ.

Nhạn Hồi vẫn là không yên tâm lắm, lại một lần nữa hỏi: "Tiểu thư, thực sự không cần gọi đại phu đến cho thuốc sao?"

A Bảo sắp ngủ, nàng có một thói quen tốt, không lạ giường, tới địa phương an toàn, là có thể tự nhiên đi vào giấc ngủ, đây cũng là trong khói lửa chiến trận ở biên quan luyện ra. Chỗ ở của nàng gần với quân doanh, trời còn chưa sáng là có thể nghe thấy tiếng binh sĩ thao luyện, có lúc có chiến tranh không nưòi ngày thì cũng một tháng, trong lúc đó các loại thanh âm càng làm cho người ta sợ hãi, đến khi xác định bình an rồi, vẫn là có thể bình yên đi vào giấc ngủ. So sánh với hoàn cảnh ở biên quan khốc liệt như vậy, kinh thành quả thực chính là nơi yên bình thoải mái, hoàn cảnh tốt như vậy, cũng làm cho nàng sinh ra lười nhác a.

Nghe thấy lời Nhạn Hồi, A Bảo cự tuyệt, "không được, so với thương thể nghiêm trọng trước đây từng trải qua, đây chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi."

Nhạn Hồi khổ sở ra mặt, đôi mắt sắp mạng nước, vì tiểu thư nhà mình mà đau lòng. Tiểu thư từ nhỏ đảm đương đi nương, phụ thân thì ở ngoài biên quan, đưa đến để lão phu nhân nuôi dưỡng, thì lão phu nhân lại không thích tiểu thư cho lắm, đường lại rất xa xôi, nếu không phải Uy Viễn hầu phu nhân xử sự công đạo, nhị phu nhân cũng thường xuyên quan tâm hỏi đến, đứa nhỏ không cha không mẹ còn bị bọn điều nô ức hiếp mà không biết, nhờ vậy cũng dưỡng cho tiểu thư tính tình độc lập tự chủ. Có lẽ là quá độc lập, cũng có thể là vì muốn lão gia yên tâm, sau đó tiểu thư đi cùng lão gia ra biên ải, vì để thích ứng cuộc sống ác liệt nơi này, bèn rèn luyện thân thể, bị đánh mà đứng lên, bị thương vô số, nếu so sánh với các cô nương Uy Viễn Hầu Phủ, thì không phải một câu đáng thương cũng không nói hết.

A Bảo thấy trên vai lực đạo không có, kỳ quái mở mắt ra, nhìn thấy Nhạn Hồi mắt ẩm ướt, biết nàng lại bắt đầu thương xót mình, gãi gãi đầu, an ủi: "Ta thật không có chuyện gì đâu, nhiều nhất là đau xót hai ngày mà thôi. Ngoan, đừng khóc a, người đó, ta còn chưa có chết đâu!"

"..."

Nhạn Hồi trầm mặc, vẻ mặt đen thui quay đi, cái gì thương cảm cũng không phải.

A Bảo liếc nhìn đồng hồ nước, quyết đoán nói: "Đêm đã khuya, ta đi ngủ, các người cũng ngủ sớm một chút đi."

Nhạn Hồi không nói gì, Nhạn Thanh vô tình nhắc nhở: "Tiểu thư, hiện nay mới giờ Tuất (bảy giờ tối), chưa tới giờ đi ngủ đâu."

A Bảo bị nha hoàn nhà mình phá, có chút không vui hỏi: "Ta ngủ sớm không được sao?"

"Thế nhưng... Lúc trước người không phải nói có khả năng hầu gia sẽ gọi người đến hỏi chuyện sao?"

Nhạn Thanh vừa mới nói ra, liền có ma ma hầu hạ bên cạnh Uy Viễn Hầu đến, hành lễ xong nhân tiện nói rõ mục đích đến đây của mình, "Quấy rầy ngủ tiểu thư nghỉ ngơi, hầu gia hỏi tiểu thư nếu chưa nghỉ ngơi mời cô qua thư phòng một chuyện."

"Đây là chuyện phải làm"

A Bảo tự giác đứng dậy, để cho Nhạn Hồi, Nhạn Thanh chỉnh trang y phục, theo ma ma kia cùng đi đến thư phòng của Uy Viễn Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Edit: Icon

Beta: Hạnh Như

Trong thư phòng Uy Viễn hầu, trừ Uy Viễn hầu còn có nhị lão gia Lý Kế Thường.

"A Bảo tới đây ngồi nào." Nhị lão gia cười híp mắt nói. hần ngày thường tuần nhâ, cảm có râu, thoát nhìn giống một mỹ đại thúc phong lưu. Ngược lại Uy Viễn hầu có khuôn mặt chữ điền, thoát nhìn trời sinh uy nghi, nghe nói cùng lão Uy Viễn hầu đã qua đời như từ một khuôn đúc ra.

A Bảo hành lễ cùng hai người, xong mới ngồi vào ghế mà nha hoàn trong thư phòng mang đến. Chờ nàng rồi, nha hoàn dâng trà, liền đi xuống, trong phòng chỉ để lại thúc cháu ba người.

Uy Viễn Hầu vuốt ve cằm dưới, cười nhìn chất nữ của mình đã trưởng thành, thân thiết nhu hòa thăm hỏi một ít việc nhà, như là sức khỏe của phụ thân A Bảo thế nào, thương thế đã lành lặn hay chưa, chiến sự nơi biên ải ra sao, có giữ gìn sức khỏe hay không, A Bảo theo sự thật mà đáp lời, bất kể tốt xấu gì cũng thành thật nói.

A Bảo nghĩ trong lòng, phụ thân nhà mình vì gia tộc đóng giữ ở biên thủy, lập được công trạng, còn được khám phong làm trấn bắc tướng quân, đã mạ một lớp vàng cho Uy Viễn Hầu phủ, nếu là người trong nhà không biết phân rõ trắng đen, không biết hân vất vã, chỉ cho đó là đương nhiên, nàng cũng không quản. Phụ thân có mình là người thân cũng được rồi!

Sau đó đến phiên nhị lão gia, nhị lão gia nếu so với đại ca nhà mình thì thăm hỏi có phần ảm áp hơn, cũng bởi vậy có thể thấy nhị lão gia là một nam nhân rất thận trọng, cẩn thận, trừ việc hỏi han đến sức khỏe của tứ đệ mình ra, cũng quan tâm đến sức khỏe cũng như học hành của A Bảo, thời gian hỏi han này cũng khoảng mất nửa canh giờ..

Sau khi ôn xong chuyện cũ, liền nói đến chuyện chính.

"Minh Cẩm, con hãy nói cho chúng ta biết chuyện hôm nay đi, sao con lại cùng với vị Vương gia sao chổi kia có liên quan? Con không bị thương gì chứ?" Nhị gia vẫn là quan tâm hỏi nằng, vì sợ trong lúc truy nã tội phạm, tên Vương gia sao chổi kia làm thương tổn chất nữ của mình.

A Bảo cười nói "Con không có bị thương, chỉ là vai có va chạm một chút, nói chung là không có gì đáng ngại." không có nói rõ ra việc vai bị va chạm mà xanh đen lên, lại tiếp tục nói: "Hôm nay lúc chúng con đến gần trạm dịch, định là nghỉ ngơi canh giờ rồi vào kinh, liền cùng mọi người đến trạm dịch nghỉ ngơi uống chút nước, ngờ đâu lại gặp tên đào phạm kia, hần muốn trà trộn vào đoàn xe để rồi đi, con lúc đó lại gần cạnh hần, thiếu chút nữa bị hần lấy dao uy hiếp, bắt đắc dĩ đành phải tự cứu."

Nghe thấy cái từ "Tự cứu" này, hai đại nam nhân tuổi tác cộng lại sắp một trăm tim đều rung động, sắc mặt kỳ quái nhìn tiểu cô nương có chiếc răng khểnh lóe lóe sáng qua ánh sáng của ngọn đèn, chỉ cảm thấy ánh sáng hình như là lưỡi dao sắc bén nhất, tiếp theo chớp mắt liền có thể đâm vào tim họ chảy máu lạnh lảng.

Chẳng trách bọn họ đời "Tự cứu" cái từ này nhạy cảm như vậy, nhớ tới lúc cô nương này tám tuổi, cùng với các tiểu thư thế gia ra ngoài du xuân, không khéo gặp được một đám lợn rừng, các cô nương khác đều hoa dung thất sắc thét lên run lấy bấy tìm kiếm nơi trốn, mà đứa nhỏ này lại leo lên cây bẻ lấy mộtnhành, vung lên mấy cái đã đánh bay bọn lợn rừng, che chở cho các vị tiểu thư như nhurọc kia một cách oai hùng.

Nàng là dũng cảm như vậy thế nhưng hình tượng buru hần (lỗ măng) từ đó đã đi vào lòng người, ngay cả mấy vị công tử trong kinh cũng bị nàng làm cho hoảng sợ ngã lăn ra đất, mặt mũi khó coi. Nhưng vì e ngại thanh thế của Uy Vễn hầu,cũng vì lúc đó sự việc quá gấp nên không ai dám lấy việc này chế giễu nàng, còn rất cảm kích nghĩa cử của nàng lúc đó.Nhưng mà như thế có ai dám cưới nàng làm con dâu a? thật là lo lắng sẽ không ai dám thú nàng làm thê từ a.

Sau khi sự việc lan truyền, đương kim hoàng thượng khen nàng đầy dũng khí, hoàng hậu nương nương truyền nàng tiến cung khen thưởng, cười hỏi nàng lúc đó có sợ hãi không, tiểu cô nương tám tuổi khi đó một chút cũng không sợ xấu hổ hồi đáp: "Tự cứu mà thôi, nếu không tự cứu, chúng con đều sẽ bị bọn lợn rừng làm thịt."

Có thể nghĩ, đáp án này có bao nhiêu ngang tàng, lúc đó mấy vị phi tần đang uống nước có phun ra hay không?! Lúc đó là do phu nhân Uy Viễn hầu đưa nàng vào cung, nghe nàng thành thật trả lời như thế, thiếu điều không thể thờ nổi, cảm thấy cô nương này thật sự là hết thuốc chữa, ai muốn người tự cứu, người và các tỷ muội lúc đó chẳng như nhau, đối với yêu cầu của nữ nhân khi đó, cũng yếu đuối lui về sau đám hộ vệ không phải là được sao.

Đương nhiên, đây chỉ là chuyện nhỏ trong cuộc sống mười bảy năm của cô nương này, trừ lần đó ra, cử chỉ hung tàn của cô nương này thì là vô số, khi bé đã hung tàn như vậy, còn có thể thông cảm do nàng tuổi còn nhỏ, dù là mỗi lần trả lời đều làm cho người khác cười đến sặc, cũng có thể nói là do lời nói con nít thôi. Thế nhưng bây giờ, còn hung tàn như vậy không phải đáng nói sao? Mà đầu sỏ nuôi dưỡng nàng thành hung tàn cõ này công lao lớn nhất không nhường cho ai đó chính là phụ thân của nàng.

"Hai vị bá phụ yên tâm, A Bảo tự có chừng mực, trừ chuyện chặt đứt chân tên khâm phạm đó, cũng chưa có làm gì hơn, nghĩ đến Tấn vương là người hiểu chuyện, sẽ không đem việc này đề ở trong lòng."

"..."

Chân mày hai người giật giật, lại lần nữa đối cô nương này không nói gì, bọn họ mới không lo lắng phạm nhân kia đứt tay hay là bị chặt tay, chỉ lo lắng nàng có đắc tội Tấn vương hay không, sau đó bị Tấn vương ghi hận, liên lụy toàn gia. Nhưng mà những lời này không thể tự tiện nói cùng chất nữ, đối với thái độ của chất nữ, trong lòng hai người có vẻ không hài lòng, mới hỏi kinh liên đề xảy ra chuyện này, mà lúc đó nhiều người thấy như vậy, nghĩ giấu cũng giấu không được. Vốn là muốn sau khi rời kinh trở lại, thanh danh buru hần hung tàn hần là đã không còn nhiều, hiện tại vừa lúc bàn hôn sự cho nàng, thế nhưng bây giờ, bọn họ chẳng phải khẳng định, sống có lẽ phụ với ủy thác của Tứ đệ, không cách nào tìm cho chất nữ một gia đình tốt.

"Tấn vương... Vì sao lại cùng phủ vệ hộ tống con về kinh?" Uy Viễn hầu lại hỏi, đây mới là vấn đề ông quan tâm. Tấn vương cũng khòh rành rồi,làm sao có lòng tốt mà hộ tống một nhi nữ vào kinh?

Uy Viễn Hầu trên dưới gì cũng nghĩ rằng trên đây hẳn có âm mưu!

A Bảo vẫn là cười nói: "Lúc đó chất nữ có chút sợ, được đưa vào xe, cũng không biết sau đó phát sinh chuyện gì, bên ngoài thật sự là cực loạn, nghe vị Thường thị vệ kia nói, hình như có mấy đào phạm ảnnấp gần đó, con hôm nay làm hồng kế hoạch của chúng, chắc chắn sẽ bị bọn chúng ghi thù, cho nên Tấn Vương đang lúc muốn hỏi kinh nhân tiện đưa tiễn chất nữ một đoàn."

nói vậy cũng là bình thường, thế nhưng trạm dịch lại cách kinh thành không xa, A Bảo đi lại là đường chính, những đào phạm lớn mật cũng không dám ở đường chính mà giờ trò bắt cóc chỉ nữ mệnh quan triều đình, Tấn vương này có vẻ đang làm chuyện thừa.

Hai người lại hỏi một chút chuyện, A Bảo nhất nhất nói, không có chút nào giấu giếm, so với vị thị vệ kia nói cũng không sai gì mấy, Uy Viễn hầu ở trong lòng lộn xộn một chút, thật sự là không rõ vì sao Tần vương kiều ngạo có thể làm việc thừa như vậy mà hộ tống A Bảo vào kinh, làm cho người người đều nhớ lại thanh danh hùng hăng của chất nữ mình.

Sau khi nói rõ mọi chuyện A Bảo về phòng

Rời khỏi thư phòng một đoạn, A Bảo ngẩn mặt nhìn bầu trời tối như mực, âm thầm thở phào một cái, hôm nay mạo hiểm không ít, sau khi trở về còn phải trấn an lão nhân gia, lại muốn làm đẹp lòng trưởng bối, rất sợ lưu lại chuyện không tốt ảnh hưởng đến thanh danh, thật sự là phiền phức mà, còn không bằng ở biên ải, mặc dù hoàn cảnh khó khăn một chút nhưng cuộc sống đơn giản. Nhưng hôm nay Tần vương giống trống khua chiêng hộ tống bọn họ vào kinh như vậy, tuy không biết hẳn muốn làm gì, nhưng nghĩ đến việc hôn nhân của mình phải có trắc trở, cha mà biết chuyện này, không biết lòng mày có nhấn lại thành bánh quai chèo hay không.

Lại lần nữa cảm thấy bất đắc dĩ.

"Tiểu thư?" Nhạn Hồi một tiếng gọi nàng.

A Bảo nhìn trời có một chút ngầy người, nghe tiếng Nhạn Hồi gọi to mới giật mình bừng tỉnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi A Bảo thức tỉnh, liền cảm giác được vai bị một trận tê buốt đau đớn, cẩn thận kéo y phục ra nhìn bà vai, hôm qua ừ xanh giờ đã biến thành xanh đen, đối với da thịt trong suốt của nàng thật sự là khủng bố.

A Bảo thất sách thờ dài một tiếng trong lòng, coi thường vết thương này, dự đoán muốn mười ngày nửa tháng mới có thể khỏi.

Nhạn Hồi, Nhạn Thanh vén rèm hoa lên, hầu hạ đỡ A Bảo dậy thay y phục, tự nhiên cũng nhìn thấy vết thương đang xanh đen kia, thay đổi liền nét mặt.

"Đừng la, đợi lát nữa sau khi trở về tìm Hoa ma ma xin một ít dầu xoa xoa là được." A Bảo nói, nàng vừa trở về, không cần vì chuyện này mà gây chú ý cho người khác.

Nhạn Thanh nhủ mày, Nhạn Hồi vì nàng ủy khuất, nhưng A Bảo đã đã nói ra chủ ý, hai người chỉ có thể im lặng không nói.

Sau khi rửa mặt xong, lại ăn một chút bánh ngọt thanh đạm lót dạ, A Bảo liền dẫn nha hoàn hướng Vinh An Đường thỉnh an lão phu nhân.

trên đường đến Vinh An Đường, hôm nay thật náo nhiệt, đúng thời gian này, toàn bộ chủ tớ Uy Viễn Hầu phủ đều đến, A Bảo khẽ đảo mắt nhìn, liền bị hoa cả mắt, trừ trưởng bối, còn có một nhóm đường huynh đệ tỷ muội, rồi kinh mấy năm ngay cả tôn tử, chất nữ mới sinh cũng được nhũ mẫu mang đến thỉnh an lão phu nhân.

Đương nhiên, hôm nay có thể như vậy náo nhiệt, cũng vì là A Bảo trở về, mấy năm không gặp, đều nhìn không nhớ mặt, sợ cùng là người nhà mà không nhận ra nhau. Nhân tiện đây gặp mặt.

Lúc A Bảo bước vào Vinh An đường, phát hiện người tới đã không sai biệt lắm, trên mặt liền lộ ra tươi cười, đứng ra nhận tội: "Con đến trễ, làm tổ mẫu cùng chư vị đợi lâu."

Uy Viễn hầu cười nói: "Thời gian vừa vắn, cũng không coi là trễ."

Có đại gia trưởng là Uy Viễn hầu mở miệng, những người còn lại cũng nhao nhao phụ họa. A Bảo là tính thời gian qua đây, cũng không tính trễ, bất quá nàng coi thường Uy Viễn hầu phủ quá coi trọng nàng, mọi người đều đã tới sớm, một là làm lão phu nhân thấy họ có lòng, hai là biểu hiện rằng mình coi trọng A Bảo. Nếu không phải phụ thân A Bảo hiện tại có tiền đồ, chứ không phải thì A Bảo lẽ loi một mình trở về, có thể có ai liếc mắt nhìn nàng dù là một cái?

Sau khi A bảo hành lễ với trưởng bối xong liền cùng các vị huynh đệ tỷ muội đã lâu không gặp. Thỉnh an xong, bởi vì còn phải ra ngoài có việc, Uy Viễn Hầu liền dẫn mấy huynh đệ, nhi tử, cháu trai rời đi, để lại trong phòng là lão phu nhân cùng các nữ quyến.

Các nam nhân rời khỏi, các cô nương trái lại rất dễ nói chuyện, A Bảo và tỷ muội mấy năm không gặp, đều đã trở thành các vị cô nương, trong lúc nhất thời có chút xa lạ, đây đó đều vội vàng âm thầm quan sát lẫn nhau.

A Bảo đảo mắt nhìn các tỷ muội, liếc mắt nhìn qua cũng thấy người ngồi trên ghế gần cạnh lão phu nhân, là đích nữ dòng chính thất, được xếp vào hàng thứ bảy, xinh đẹp hoạt bát, quả nhiên là được một lòng dạy dỗ. Sau đó là đích nữ chỉ thứ hai Lý Minh Phụng, hàng thứ sáu, trên mặt mỉm cười, đứng ở bên người nhị phu nhân, thoạt nhìn đoan trang nhàn thục, nhưng đang cùng A Bảo nhìn nhau, nháy nháy mắt, đi theo các vị thực bá còn có vài cô nương khác, cuối cùng là là một thiếu nữ yên tĩnh đứng cạnh Uy Viễn hầu phu nhân, liếc mắt nhìn cũng thật thanh lệ, nhìn cũng biết đây là chỉ nữ dòng chính, Lý Minh Hà, hàng thứ tư.

A Bảo cùng các vị tỷ muội đánh giá lẫn nhau. A Bảo mười bốn tuổi đã đi đến biên ải cùng thân phụ, ngăn ngó cũng đã ba năm, cũng đã đến tuổi cập kê, trùng hợp lúc đó tình hình chiến trận nghiêm trọng, không có cách hồi kinh mà bỏ lỡ, khi ở biên ải cũng để cho các vị phu nhân có tuổi qua loa làm chủ. Ba năm không gặp, tiểu cô nương đã lớn thành đại cô nương, xinh đẹp đúng mực, phong thái thanh tao lịch sự trầm ổn, tuy bên ngoài mấy năm, lại cũng không có bị lây nhiễm thói tính lỗ mãng của các cô nương nơi biên ải.

Lão phu nhân trong lòng cũng hài lòng mấy phần, các tiểu thư Uy Viễn hầu phủ, khi còn bé ở bên cạnh tổ mẫu tiếp thu được sự giáo dục của bà, mặc dù là dòng thứ nhưng tác phong cũng không tệ. Huống chi cha của A bảo lại là nhị tử dòng chính thất, A Bảo cũng là nhị nữ đích tôn, lão phu nhân mặc dù đối thân mẫu của nàng có thành kiến nhưng đối đãi với nàng cũng không ghét bỏ.

Cùng lão phu nhân ăn sáng xong, mọi người liền rời đi.

Lý Minh Nghi và Lý Minh Phụng không theo mẫu thân rời khỏi, trái lại nói: "Nương, ngũ tỷ tỷ đã trở về, chúng ta rất nhớ ngũ tỷ tỷ, rất muốn được trò chuyện cùng tỷ ấy."

Mẫu thân A bảo mắt sớm, phụ thân đông quân nơi biên cảnh, A Bảo từ nhỏ được lão phu nhân nuôi nấng từ nhỏ, sau đó lại được Uy Viễn Hầu phu nhân giáo dưỡng, do A Bảo từ sớm đã mất đi nẫu thân nên nhị phu nhân rất quan tâm nàng trong một khoảng thời gian, lại e ngại trượng phu, cũng đối đãi A Bảo có vài phần tình nghĩa, lại thêm các vị tiểu thư hai nhánh (các con gái của chủ bác) cùng với A Bảo quan hệ rất tốt. A Bảo đã trở về, đương nhiên là muốn cùng tỷ muội vui vẻ than thiết rồi.

Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân đều cho phép, chỉ dặn dò rằng A Bảo mới trở về, các tỷ muội đừng mệt nhọc nàng, liền để các nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Edit: Điền Mật Mật (Icon)

Beta: Hạnh Như

A Bảo đưa các tỷ muội quay về Bảo Hàm Viện.

Các huynh đệ Uy Viễn Hầu vì lão phu nhân mà sống cùng nhau, không ra riêng, các huynh đệ tỷ muội được sắp xếp theo vai vế thứ tự. hiện nay phủ Uy Viễn hầu có tất cả mười hai nữ nhi, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tam tiểu thư đã xuất giá, còn lại có tứ tiểu thư Lý Minh Hà, thất tiểu thư Lý Minh Nghi, thập nhất tiểu thư Lý Minh Nghiễn đều là chi thứ nhất. Lục tiểu thư Lý Minh Phụng, bát tiểu thư Lý Minh Sương là chi thứ hai, cửu tiểu thư Lý Minh Nguyệt, thập nhị tiểu thư Lý Minh Nhị là chi thứ ba, thập tiểu thư Lý Minh Dung, thập tam tiểu thư Lý Minh Văn là chi thứ năm.

Trong các tỷ muội thì có Lý Minh Hà, Lý Minh Phụng, Lý Minh Nghi, Lý Minh Nguyệt, là có tuổi tác tương đương nhau, lúc A Bảo chưa đi biên ải, đều là tỷ muội tốt của A Bảo, số còn lại nhỏ tuổi hơn nên chưa có thể chơi chung được.

A Bảo sai người dâng trà và quả lên, cùng các tỷ muội trò chuyện về cuộc sống mấy năm nay, mặc dù là có thư từ qua lại, nhưng cũng không thể bằng với việc gặp mặt nhau như thế này, trong mấy câu cũng có thể lấp đi khoảng cách vài năm không gặp tám chín phần, giống như ở bên cạnh lão phu nhân năm đó, tỷ muội họ cùng nhau vui chơi không lo lắng điều gì.

"Mấy năm không gặp các tỷ muội nay đã trưởng thành, đột nhiên nhìn lại, ta thật cảm thấy mình như có lỗi." còn A Bảo cảm thán nói, "Lục muội muội và thất muội muội cũng thành các cô nương, tỷ nhìn mà muốn hoa mắt."

Lý Minh Nghi chanh chua, chỉ vào nàng nói: "Tỷ còn bốn cọt như vậy, cẩn thận không muội sẽ dán miệng tỷ lại."

Lý Minh Phụng trực tiếp nhào đến, nheo nheo mắt A Bảo nói: "A Bảo chính là tính tình ngay thẳng, đối với ai cũng vậy, A Bảo không có ở đây, chúng ta thật là mất đi rất nhiều niềm vui a."

A Bảo làm bộ đầy năng, không cẩn thận chạm đến trên vai thương, mảy hơi nhúu lại, mặc dù che giấu vô cùng tốt, vẫn là làm Lý Minh Phụng là người cẩn thận nhận ra, chỉ là A Bảo không muốn nói, nàng cũng không ngay trước mặt của mọi người dò hỏi cái gì, giả như không biết.

Lý Minh Hà và Lý Minh Nguyệt đều mỉm cười không nói. Lý Minh Hà con thứ của chi nhất, Lý Minh Nguyệt tuy là trưởng nữ chi thứ ba, chi tiếc phụ thân lại là con thứ trong hầu phủ, thân phận hai người so với A Bảo kém phần tôn quý hơn, nên bình thường luôn trầm tĩnh, ăn nói cho cẩn thận.

Đùa bốn nhau xong, mọi người tíu tíu hỏi thăm cuộc sống nơi biên ải của A Bảo, A Bảo nói sơ qua cuộc sống của mình, những chuyện liên quan đến chiến sự hầu như chỉ sơ lược vì sợ làm sợ các tiểu thư mềm yếu như các nàng. A Bảo nói xong, lại giục bọn tỷ muội kể chuyện trong kinh thành, mọi người đều là trưởng thành bên cạnh lão phu nhân, so với các tỷ muội nhà người khác có phần thân thiết hơn, điều này rất khó nhìn thấy ở các hào môn thế gia, các tỷ muội mỗi người một câu, A Bảo nghiêm túc nghe, âm thầm ghi nhớ, coi như là bổ sung tri thức.

Khi nói đến các tỷ muội thế gia thân thiết vui chơi với nhau, Lý Minh Phụng về mặt phiến muộn nói, "A Bảo, tỷ về thật đúng lúc, đầu tháng sau, là ngày Lăng Vi xuất giá đấy, nàng nữa biết được tỷ trở về, chắc chắn sẽ hết sức vui mừng."

Lý Minh Nghi cũng phiến muộn, các nàng khác cũng đều trầm mặc không nói, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút trầm trọng.

A Bảo vừa nhìn sắc mặt các nàng, liền biết hôn sự của Giang Lăng Vi có lạ, trong lòng thấp thỏm, liền hỏi: "Các người làm sao vậy? Lăng Vi xuất giá không phải là việc nên mừng sao? không ngờ Lăng Vi nhanh như vậy đã xuất giá, thật bỏ công ta cùng nàng ấy thường xuyên thư từ qua lại, nàng ở trong thư lại không tiết lộ một tiếng, thật không đáng làm tỷ muội."

Lý Minh Phụng cười khò một tiếng, nói: "Nàng ấy đâu thể không biết xấu hổ mà nói cho tỷ biết, bởi vì mối hôn sự này căn bản Giang gia đâu tự nguyện muốn."

"nói từ đâu xem?"

Lập tức các nàng ba miệng một lời kể cho A Bảo nghe chuyện.

Giang Lăng Vi là tiểu thư phủ Trung Dũng Bá, năm ngoái cập kê, từ nhỏ đã lộ ra nhan sắc hơn người, nhìn từ xa, như một đóa hoa lê trong gió thanh nhã xuất trần, mỹ mạo như tiên, thập phần phù hợp với yêu cầu của nữ nhi đương thời, nhược liễu phù phong, trình tỉnh cao nhã (liễu yếu trong gió, thanh cao điềm đạm). Nhưng mà, Giang Lăng Vi lại là một vị tiểu thư ngoài mềm trong cứng, nhìn nhu nhược, nhưng tính cách cực kiên cường, với tính cách như vậy, mới có thể cùng A Bảo thanh danh hung hãn mới gặp đã thân, trở thành tỷ muội tốt.

Năm ngoái tết Trung Thu, Giang Lăng Vi cùng mẫu thân đến Nam Sơn Tự dâng hương, xui xẻo bị Ninh vương thế tử cùng Bình vương thái phi đi Nam Sơn tự lễ Phật nhìn thấy, về nhà liền âm ỉ nháo muốn lấy Giang Lăng Vi.

Bình vương là huynh đệ của đương kim hoàng thượng Chính Đức đế, vì là huynh đệ duy nhất trên đời còn sót lại, Chính Đức đế với hắn có nhiều sủng ái. Bình vương có ba người con trai, Bình vương thế tử này là do Bình vương phi sinh đã qua đời ra, còn lại hai nhi tử là kẻ phi sinh, Bình vương thế tử vì chiếm đích trưởng, mười tuổi liền được phong làm thế tử. Bình vương thế tử là một tên không có tiền đồ, cả ngày chơi gà dốt chó đi dạo, ăn chơi trác táng, bộ dạng nhìn giống một con heo mập, nhìn vào cảm giác hung ác làm sao mà nghĩ là người lương thiện.

Bình vương thế tử mặc dù là người không làm nên trò trống gì, nhưng lại được Bình vương thái phi sủng ái, lần này hắn nhìn thấy nhan sắc của Giang Lăng Vi, chết sống muốn lấy Giang Lăng Vi, Bình vương bị mẫu thân cùng nhi tử hai người cùng nhau giáp công, bắt đắc dĩ vì nhi tử, đành phải đưa cái mặt già ra đi đến phủ Trung Dũng Bá cầu hôn khuê nữ nhà người ta.

Đối với Bình vương thế tử bộ dạng như heo kia, Trung Dũng bá phủ dù lương tâm có mê muội cũng có cách nào mà gả ái nữ đi như vậy, hơn nữa nữ nhi xinh đẹp như vậy, bọn họ còn muốn đem nữ nhi đưa vào đồng cung, tại sao có thể lẳng phỉ mà đưa nhi nữ gả cho một dạng giống heo như vậy? Lập tức khép mắt, trực tiếp gả chết, tỏ vẻ không đồng ý!

Bình vương bị Chính Đức đế làm hư, bị mất mặt như thế, nét mặt già nua cũng thật sự là không nhìn được, thế là hắn chơi xấu, trực tiếp chạy vào cung hướng huynh trưởng là hoàng đế mà khóc lóc kể lể hắn bị khi dễ, trong lòng hung hăng nghĩ, ta không cần một cái mạng của người, mà muốn mạng cả nhà người, để xem người còn có chấp không.

Chính Đức đế còn là một nhân từ hoàng đế, đối vị huynh đệ duy nhất cũng thập phần bảo vệ, nghe nói Bình vương khóc lóc kể lể, cảm thấy đây cũng không phải là đại sự gì, lập tức liền hạ tứ hôn Bình vương thế tử cùng chi nữ Trung Dũng Bá phủ, thỏa mãn nguyện vọng diệt nhi (cháu trai). Bình vương trong lòng sáng khoái, thầm nghĩ hiện nay không muốn xuất giá cũng phải xuất giá, nếu là kháng chỉ bất tuân, chính cả nhà các người chịu chết.

Khi Trung Dưng Bá phủ nhận được thánh chỉ tứ hôn, xác thực trọn tròn mắt, rõ ràng đã sớm đánh tiếng bên đông cung, sang năm tuyển tú, liền đem nữ nhi đưa đến đông cung tác trắc phi, tương lai có thể vào cung thái tử, chính là hoàng phi, lại sinh ra hoàng tử, có thể so với vương phi có tiền đồ hơn, sao mọi sự tính toán bỗng nhiên thay đổi?

trên thực tế, khi hoàng đế sai người soạn chỉ tứ hôn, đến khi thái tử nhận được tin tức, mọi chuyện đã an bài, thái tử có ngăn cũng không được, nên mọi chuyện mới thành thế này.

Giang Lăng Vi tứ hôn cho Ninh vương thế tử!

A Bảo nhủ lại mảy, nghe bọn tỷ muội đối Bình vương thế tử đánh giá, cái gì "Chính là tức khắc trở thành heo béo", "không phải đầu heo còn hơn cả đầu heo", "Gà cho hán còn không bằng thực sự gà cho heo" các loại, trong lòng cũng vì Giang Lăng Vi lo lắng. Xuất giá đối với nữ nhi mà nói cũng giống như đi đầu thai lần thứ hai, gà được không tốt, sinh mệnh cũng không tốt. Hơn nữa Giang Lăng Vi chỉ là thoát nhìn rất có tiền khí, không ăn nhân gian khói lửa, nhưng bên trong lại có tư tưởng tiến bộ, đối với chuyện này chấp nhận được mới lạ.

"Đội mấy hôm nữa nhàn rồi, ta đi thăm nàng ấy đi." A Bảo nói.

Các tiểu thư Uy Viễn Hầu cùng tiểu thư nhà Trung Dưng Bá phủ có giao tình rất tốt, đối với loại hôn sự này của Giang Lăng Vi, đều là cực quan tâm, nhao nhao tỏ vẻ đến lúc đó các nàng cũng cùng đi xem

A Bảo và bọn tỷ muội hàn huyên chuyện ngày trước, đem tình cảm mấy năm rồi đi mang về, Lý Minh Nghi chờ từng cùng người rồi đi, Lý Minh Phụng ở lại, kéo A Bảo nói: "Thân thế tỷ có phải không thoải mái hay không?"

A Bảo có chút kinh ngạc, "nói gì thế?"

Lý Minh Phụng thấy nàng giả ngu, trực tiếp kéo tay áo nàng, ngay trên người A Bảo mà sờ, đụng tới vai trái của A Bảo, thấy nàng cả người đều cứng ngắc, liền biết bị thương ở chỗ này, vạch vai áo ra vừa nhìn, vết bầm kinh hãi kia vừa đập vào mắt làm cho nàng hít thở không thông. Vậy mà người kia còn cười nói: "Chẳng qua là va chạm mà thôi, không có chuyện gì."

Lý Minh Phụng là một cô nương tinh tế, nghĩ thoáng qua, nhân tiện nói: "Cái này liên quan đến chuyện hôm qua à?"

A Bảo trong lòng biết không thể gạt được nàng, gật đầu thừa nhận.

Lý Minh Phụng nhớ tới A Bảo từ nhỏ đến lớn, không thể không thở dài một tiếng: "Tỷ thật xui xẻo."

A Bảo gật đầu tán đồng.

Lý Minh Phụng biết nàng vì sao nói dối, chuyện hôm qua Tấn vương đích thân đưa nàng về phủ, làm cho người hiểu lầm rằng A bảo chọc đến vị vương gia ác quỷ đó, ngay cả nàng ở trong viện của mình cũng nghe được những lời bóng gió, lúc đó còn vì A Bảo lo lắng, huống chi những thứ ấy không rõ chuyện gì đã đưa oán giận lên người A Bảo, rất sợ rằng nàng mang đến đại nạn cho bọn hán. Mặc dù sau đó biết chỉ là lo lắng thừa, thế nhưng chuyện A Bảo trở về đã xảy ra chuyện này, ở trong lòng mọi người không khỏi lưu lại ấn tượng xấu.

Lý Minh Phụng tuổi chỉ kém A bảo mấy tháng, cũng là hài nhi được đưa đến cho lão phu nhân nuôi nấng, thế nào lại không biết đối với A Bảo lão phu nhân vừa thương vừa hận, mặc dù lão phu nhân che giấu rất tốt, nhưng luôn có lúc sơ hở cộng thêm về sau nàng dò hỏi mẫu thân, cũng biết một chút chuyện.

Đội Lý Minh Phụng trở lại, nhị phu nhân thấy nàng mặt mày không vui, ngạc nhiên nói: "Có chuyện gì sao? không phải con cứ nhắc đến Cẩm nhi sao? Bây giờ cũng đã trở về, tỷ muội các con không muốn nói chuyện nhiều thêm một lát sao?"

Lý Minh Phụng nghĩ nghĩ, nói: "A Bảo thân thể khó chịu, con không quá rầy tỷ ấy nghỉ ngơi. Nương, A Bảo bị thương, là hôm qua bị, nhưng tỷ ấy vẫn không mở miệng nói. Con có xem, khắp vai đều xanh đen, thật đáng sợ, nhưng A Bảo lại có thể nhịn được." nói rồi, cảm giác dường như bả vai của mình cũng đau, nhìn không được sờ sờ.

Nhị phu nhân nghe xong, mặt lộ vẻ giật mình, rất nhanh liền hiểu được, nói: "A Bảo là một người cứng đầu." nói xong, lại gọi người mang cao dán tan ứ máu bầm đến Bảo Hàm viện.

Lý Minh Phụng cùng A Bảo cùng lớn lên, từ nhỏ cảm tình vô cùng tốt, lúc Lý Minh Phụng vừa sinh ra, A Bảo đã không có mẫu thân, lúc đó Uy Viễn hầu phu nhân có thai, cha của A Bảo là một đại nam nhân làm sao chăm sóc cho đứa nhỏ, giao cho hạ nhân cũng không yên lòng, chỉ có thể đem A Bảo đến cho nhị phu nhân cùng nuôi chung với nàng, hai tỷ muội thật đúng là lớn lên cùng với một bầu sữa. Lý Minh Phụng thuở nhỏ trưởng thành sớm, nhị phu nhân cũng không một mực cưng chiều nàng, phân tích nhiều lý lẽ cho nàng biết, nàng cũng thương cảm cảnh ngộ A Bảo, đối A Bảo luôn quan tâm, dường như đối với nàng như bảo tỷ tỷ (chị ruột), trên người A Bảo có vết thương gì cũng khiến nàng đau lòng.

Lý Minh Phụng nhìn nhị phu nhân, lại nói: "Nương, mọi người đều biết A Bảo lần này vì sao trở về, nương có biết tổ mẫu và đại bá đã chọn được nhà nào cho A Bảo vi thân?"

Nhị phu nhân vỗ vỗ đầu của nàng, "Đấy không phải là chuyện nhà đầu con phải biết."

Vừa nghe lời này, Lý Minh Phụng liền hiểu, chỉ sợ là có chuyện không tốt, không khỏi có chút ưu sầu

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Vì đường muội đang u sầu chuyện chung thân đại sự của mình, nên A Bảo cũng chẳng có tâm tư cho những chuyện này, sau khi nàng trở lại kinh thành cũng không rảnh rồi, nghỉ ngơi một ngày, bắt đầu bận rộn, qua mấy ngày, liền đi bá kiến ngoại tổ mẫu gia.

Chuyện A Bảo hồi kinh, ngoại tổ mẫu cũng nhận được tin, A Bảo liền tự mình viết thiệp mời trước một ngày, A Bảo vốn là không nghĩ tới, ngược lại chuyện nàng đến viếng thăm ngoại tổ chuyện ngoại ý muốn.

Nhà ngoại của nàng vốn là thư hương thế gia, hai vị cụu cụu của nàng, một hiện nay là thái phó của thái tử, còn một vị thì nhậm chức bên ngoài, cộng thêm thanh danh tốt mấy trăm năm của Điền gia lưu lại, Điền gia bối cảnh thật sự là vững chắc. Chỉ là mấy năm gần đây, Điền gia là thư hương thế gia sa sút, gia thế ở kinh thành như thế này so với các thế gia khác, thật không có thể với tới.

Điền gia xưa nay nề nếp gia quy nghiêm cẩn, chỉ là không biết theo mấy đời, dường như bị nguyên rủa, con nói dối bất phong, mấy đời nhất mạch đơn truyền, cứ như vậy truyền mấy

đời, cũng vì nhân tài thiếu hụt, Điền gia xuất hiện khuynh đời chi tướng, thật vất vả đến khi ngoại tổ mẫu A Bảo vào cửa, Điền gia rốt cuộc cũng đã đưa vào cửa một vị nữ tử tốt, ba năm ôm hai nhi tử, năm thứ năm sinh hạ mẫu thân A Bảo, điều này làm cho Điền gia thiếu chút nữa là phát điên điên rồi.

Điền gia không có thứ xuất (con riêng), hai nam một nữ đều là một mẹ đồng bào, cảm tình thập phần tốt, nhị vị công tử rất có phần đầu, không bao lâu liền có tài danh, đưa tình hình Điền gia chuyển biến tốt hơn. Điền gia tiểu nữ nhi đó là mẫu thân A Bảo, hai ca ca đối muội muội duy nhất của mình muốn phần thương yêu, Điền gia mặc dù sa sút, nhưng vì hai nhi tử nỗ lực phấn đấu, gia thế nền tảng tốt, khi mẫu thân A Bảo dần trưởng thành, có vài gia đình nhắm đến Điền gia, xét ra, nếu là nhị vị công tử Điền gia có tiền đồ, thì cũng nên dạm ngõ nữ nhi nhà họ về.

Điền gia mất thấy nữ nhi dần dần lớn lên, trong lòng cũng là tính toán nên vì nữ nhi chọn một hôn nhân nơi gia đình thật tốt. Đối với nữ nhi duy nhất, cũng không cần dùng nàng đến thông gia hoặc mang đến lợi ích, Điền gia lựa chọn rất nhiều, chủ yếu chính là không muốn hiền tế tương lai làm đau lòng bảo bối nhà họ.

Năm ấy, khi Điền tiểu thư đến tuổi cập kê, Uy Viễn hầu phủ nhờ mỗi mai đến ngõ lời cho tứ công tử Lý Kế Nghiêu. Uy Viễn hầu phủ so với các thế gia khác trong kinh mặc dù có chút sa sút, nhưng nề nếp gia đình lại là không tệ, lão phu nhân xuất thân danh môn thế gia, được mẫu thân như thế giáo dục, hẳn là cũng không tệ, cộng thêm Uy Viễn hầu phủ tứ thiếu gia Lý Kế Nghiêu lại là con vợ ca, hơn nữa lớn như vậy cũng không có truyền ra tin đồn không tốt nào cả, làm cho người ta kính phục chính là, hẳn cũng không bởi vì xuất thân cao quý mà kiêu chể thân phận, tuy gia tộc an bài, chính mình còn nỗ lực đọc sách vừa mới thi cái nhĩ giáp tiến sĩ, đây chính là con cháu thế gia cũng sánh ngang cùng quý tộc, rất nhiều vị phu nhân rất muốn chọn làm hiền tế!

Chỉ là, khi đó hai công tử Điền gia chưa làm quan lớn, cũng không phải là đối tượng thông gia với hầu phủ, Uy Viễn hầu phủ sao có thể đột nhiên lại đến Điền gia cầu thân như vậy? Điền gia do dự mãi, nhìn Lý Kế Nghiêu phấn đấu tiến tới lại lễ nghĩa, cuối cùng vẫn là chấp nhận việc hôn nhân này.

Nhưng mà, sau khi chấp nhận hôn sự này, mới biết vì sao Uy Viễn hầu phủ lại tới cầu hôn, nguyên nhân là do vị tứ công tử kia, việc hôn nhân là chính hấn tự mình cầu. Nguyên lai là một lần trong cung tổ chức yến hội, Lý Kế Nghiêu không cẩn thận nhìn trúng Điền tiểu thư nọ, nhất kiến chung tình, trở về lập tức năn nỉ mẫu thân đi cầu hôn làm cho bảo bối của họ cứ như vậy bị mang đi.

Khi biết này tin tức, hai vị huynh trưởng Điền gia chỉ có một ý nghĩ: Trẻ con! Trong cung yến hội mặc dù gọi là thân cận, nhưng cũng không muốn người tùy tiện ngấm loạn muội muội nhà người khác à? Kỳ thực Lý Kế Nghiêu đầu của người đọc sách đọc đến ngốc đi sao?

Kỳ thực Lý Kế Nghiêu cũng không phải là đọc sách đọc đến ngốc, mà là hấn gặp mỗi tình đầu, hơn nữa muốn đánh vỡ lời nguyên "Mối tình đầu đều là không có kết quả tốt", cộng thêm hấn lại là đích tử nhònhất của lão phu nhân Uy Viễn hầu, từ nhỏ chính là lớn lên bằng tình thương của mẫu thân cùng hai bảo muội, bất tri bất giác nuôi dưỡng thành một đứa trẻ bất nam bất nữ.

Mặc dù hoài nghi Lý Kế Nghiêu đầu đọc sách đọc đến ngốc, thế nhưng hôn nhân đã định, cũng không có cách nào, qua năm, Điền tiểu thư vẫn xuất giá.

Sau khi Điền thị gả đến Uy Viễn hầu phủ, Lý Kế Nghiêu cùng Điền thị trải qua đoạn thời gian phu thê ân ái, đáng tiếc ngày vui thật ngắn ngủi, Điền thị sau khi sinh hạ lần đầu tiên liền bệnh mãi không dứt, nữ nhi vừa qua tháng liền tạ thế, để lại trưởng phu ôm nữ nhi vừa tròn tháng đau khổ khôn nguôi.

Hai vị huynh trưởng biết được muội muội qua đời, cũng thập phần bi thống, nhưng là khó thông cảm chuyện này như vậy, dù sao nữ nhân sinh nở giống như đi quỷ môn quan một lần, có rất nhiều trường hợp như vậy. Điền gia sau con đau buồn, bắt đầu lo lắng, Lý Kế Nghiêu còn chưa tới hai mươi, lúc ấy là độ tuổi trẻ trung nhất của nam nhân, lúc này thế tử mất đi, lại không có nhi tử, tuyệt đối muốn lại tục huyền, đến lúc đó kẻ mẫu vào cửa, nhi nữ của thế tử đâu phải làm sao? Tục ngữ nói có kẻ mẫu át có kẻ phụ, vong thê để lại là khuê nữ, đây không phải là kẻ mẫu sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn để diệt trừ tận gốc tai họa sao?

Ngay lúc Điền gia rất lo lắng cho nữ nhi muội muội lưu lại, bọn họ vừa qua tuổi cập kê nhưng cũng chưa hẳn đã trưởng thành, muội phu (em rể) lại dùng hành động nói cho bọn họ biết hấn đối với mối tình đầu rất cố chấp cố chấp, phát huy hết tất cả tính cách hung hãn của mình, ôm nữ nhi thế, hấn kiếp này không bao giờ tục huyền, Điền thị chính là thế tử duy nhất của hấn, A Bảo là nữ nhi duy nhất!

Lúc đó nghe thấy hấn ở trước bài vị của Điền thị mà phát thệ, Uy Viễn Hầu lão phu nhân lập tức bất tỉnh, những người còn lại dùng ánh mắt nhìn hấn như nhìn một tên ngốc. Cho tới bây giờ chỉ nghe nói là nữ nhân vì trưởng phu qua đời mà thủ tiết, cũng chưa nghe qua nam nhân thủ tiết vì thế tử, đây là hấn muốn gây chuyện sao?

Sau đó, Lý Kế Nghiêu xác thực dùng hành động biểu đạt quyết tâm của hấn, một năm sau đó, hấn liền bỏ ngoài tai tất cả sự phản đối trực tiếp chạy đi tòng quân, đem lời lão phu nhân nhắc đi nhắc lại với hấn nên tục tìm một nữ nhân mà tục huyền lại phía sau, hơn nữa đáp lại lời lão phu nhân, là nếu lại ép buộc hấn, cả đời này sẽ ở mãi biên ải không quay về. Mặc dù nhi tử là một đứa tính tình quái khí lại thêm phần bất hiếu, nhưng lão phu nhân quả thật không dám ép buộc hấn, thậm chí chỉ hi vọng hấn sẽ suy nghĩ lại cẩn thận, sẽ không chịu nổi hoàn cảnh khốc liệt nơi biên ải mà quay về.

Mà lần ra đi này của Lý Kế Nghiêu, đó là mười sáu năm, thật làm cho người ta muốn ngất đi mà, hấn có tiềm chất tướng quân, không có dựa vào gia tộc, dựa vào quan hệ, chính mình vươn đến vị trí bây giờ, cũng tiện thể trừng chấn phủ Uy Viễn hầu.

Mười sáu năm, Dương Quá và Tiểu Long Nữ đều gặp lại, thế nhưng Lý Kế Nghiêu vẫn là một đứa trẻ mạnh mẽ, tiếp tục ngây ngốc không trở về kinh, mẫu thân hấn liền tục đưa nữ nhân đến làm thị thiếp thông phòng hầu hạ hấn, nhưng lại bị hấn trực tiếp đá bay trở về, hấn vì vong thê mà thủ thân, nào có để ý tới tới mấy người quái quỷ đó? Sau đó xoay người tiếp tục ở biên cảnh tung tăng.

Lão phu nhân tức giận đến gần chết, những năm gần đây không biết ở sau lưng mắng bao nhiêu câu nghiệp chương, mắng qua nắn lại muốn hấn vì người thân mà lo lắng. Trái lại là nông dân, nhìn thấy muội phu có thể làm đến độ này, trái lại có chút vô lo, cũng hết sức kính trọng muội phu này, đối với chất nữ mẫu thân mất đi cha không bên cạnh vô cùng thương tiếc.

Đại cữu Điền Văn Nho sau khi biết cháu gái trở về, liền báo thê tử chuẩn bị, ông cũng nhận được thư tín của muội phu (em rể), trong thư có ý nhờ ông đề mắt đến chuyện chung thân đại sự của chất nữ. Đương nhiên, dù cho không có Lý Kế Nghiêu nhờ vả, thì chuyện đại sự của chất nữ duy nhất này ông cũng sắp xếp thỏa đáng.

A Bảo xuống xe trước cổng nông trang, ống tay áo bay bay, theo sự hướng dẫn của một lão ma ma đi vào trong viện.

Hôm nay A Bảo đến, đại cữu cữu Điền Văn Nho hôm nay trùng hợp là hưu mộc nên ở nhà, nhìn thấy A Bảo đương nhiên là kích động vạn phần, nhìn chất nữ đã trưởng thành, khuôn mặt cùng muội muội bây giờ giống nhau, Điền Văn Nho đột nhiên hiểu ra Lý Kế Nghiêu vẫn chưa tái giá, vẫn có nữ nhi của mình giống với thê tử quá cố bên cạnh nhắc nhở tình cảm sâu nặng giữa hấn và thê tử, không phải làm hấn thời khắc nhớ kỷ lời thề, nên không còn tâm tư nghĩ đến chuyện tái giá?

A Bảo hành lễ cùng đại cữu cữu và đại cữu mẫu, lại cùng chào hỏi nhị biểu ca Điền Vũ Nam và tiểu biểu muội Điền Vũ Thi. Về phần đại biểu ca Điền Vũ Cầu, A Bảo biết lúc này cũng đã nhậm chức bên ngoài, đại biểu tâu và hai cháu đều đi theo, chỉ là không thấy ngoại tổ mẫu, không khỏi có chút kỳ quái hỏi: "Sao không thấy ngoại tổ mẫu đâu?"

"Ngoại tổ mẫu con đã về Giang Lăng tham gia hôn sự của biểu cữu Công Tôn Từ rồi." Đại cữu mẫu đáp: "Bà bà con nói một đời ở kinh thành chán chê rồi, trùng hợp lão gia có hi sự, liền đi dự."

A Bảo cười nói: "Đúng là hi sự. Chỉ tiếc hiện tại không thấy được ngoại tổ mẫu, trong lòng thập phần nhớ rất nhớ bà bà."

"Chớ vội, qua hai tháng nữa bà bà sẽ trở về."

A Bảo trong lòng đúng là thất vọng, cảm giác ngoại tổ mẫu không có ở đây, cừu cừu trái lại làm cho nàng có chút không được tự nhiên, đặc biệt biểu muội Điền Vũ Thi cặp mắt tựa như liếm nhìn nàng, không nghĩ tới mới năm năm mà đã như vậy.

nói đến nàng và biểu muội không có thù hận gì, muốn nói có cừu oán đó là ngoại tổ mẫu thương nàng so nhiều hơn so với tôn nữ của mình. Đại cừu cừu Điền Văn Nho hai nam một nữ, tiểu cừu cừu Điền Văn Bán một nam hai nữ, trong đó Điền Vũ Thi là biểu muội nhỏ nhất, năm nay vừa tuổi cập kê, hai vị biểu muội khác đã lập gia đình, tuổi của hai nàng này cũng khá lớn, sớm đã hiểu rõ sự thiên vị của Tổ mẫu dành cho nàng chỉ có biểu muội này là trong lòng bất bình đối với A Bảo luôn là ánh mắt khác thường.

trên thế giới có thể có bao nhiêu biểu muội muốn người khác chán ghét! Những lời này vô luận là nói A bảo hay nàng ta cũng đều được.

Nhị biểu ca Điền Vũ Nam sau khi cùng A Bảo chào hỏi, vẫn có chút kinh ngạc nhìn nhìn biểu muội thanh lệ văn nhã, rất khó đem ra so sánh, biểu muội văn nhã này cùng với tiểu cô nương hung tàn năm đó, mặc dù nói khi đó hẳn chẳng qua là xả bím tóc của nàng mà thôi, nào biết nàng nhỏ như vậy thể nhưng trực tiếp nắm tay hất mà quật ngã.

Điền Vũ Nam nhớ tới lời mẫu thân không cần thận nói ra, vội vàng thu hồi ánh mắt, rất nhanh liền bỏ chạy về thư phòng đọc sách, ngay cả ngấm nàng một cái cũng không có.

Ngoại tổ mẫu không có ở đây, A Bảo ở nhà cừu cừu cũng đã đến giờ trưa, cùng dùng bữa trưa xong, liền cáo từ ly khai, nếu không là nàng đã ở lại đây thêm vài ngày

Chờ A Bảo sau khi rời đi, Điền Văn Nho nhìn tiểu nhi tử nhà mình, nghĩ đến việc hôn nhân của A Bảo, trong lòng liền xao động. Hai nhi tử nhà mình đều không tệ, Trưởng tử Điền Vũ Cầu đã nạp thê, có thể không đề cập tới, nhi tử hiện tuổi cũng có thể nói tới, mặc dù chưa xuất sĩ, nhưng cũng là cử nhân, cùng A Bảo trái lại xứng đôi. Hơn nữa bọn họ biểu ca biểu muội, lại là thân cừu gia (bà con cô cậu), A Bảo gả qua đây có hẳn che chở cũng sẽ không thiệt thòi.

Điền Văn Nho càng nghĩ càng cảm thấy không được, bèn nói chuyện cùng thê tử Trần thị, Trần thị trong lòng sớm có dự cảm, cũng không kinh ngạc, chỉ nói: "A Bảo là ta nhìn lớn lên, ta cũng thích đứa nhỏ này, chỉ là A Bảo là thiên kim phủ Uy Viễn hầu, mặt trên còn có tổ mẫu phụ thân, sợ rằng hôn sự của nàng lão phu nhân tự có chủ ý thôi."

Điền Văn Nho nghe xong, cũng hơi có chút thất vọng, nói: "Mặc dù ta hi vọng A Bảo thật tốt, thể nhưng bắt quá còn có Uy Viễn Hầu lão phu nhân, nàng không lo cũng không sao."

Trần thị cười cười, không đáp lời này, A Bảo là huyết mạch duy nhất của bảo muội trượng phu nhà bà, nếu là chất nữ, đương nhiên nàng cũng thương, thể nhưng nếu muốn làm con dâu —— quên đi, cô nương hung tàn bậc này, nhi tử cưới nàng còn có thể chán phu cương sao? Có thể giống như lúc bé, đề nhi tử mình ra đánh?

không được, này quá hung tàn, vẫn là nên nhanh chóng chặt đứt suy nghĩ của trượng phu thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Sau khi rời khỏi nhà đại cừu cừu, A Bảo vén rèm xe ngược mặt nhìn ánh mặt trời, tháng ba ánh nắng thật dịu dàng, chiếu lên người thật ấm áp, cũng không quá nóng, chính là tháng đẹp nhất trong năm.

"Nhạn Hồi, chúng ta đi Trung Dũng Bá phủ." A Bảo đột nhiên nói.

Nhạn Hồi sững sốt, liền đi phân phó người đánh xe thay đổi xe ngựa, đi đến Trung Dũng Bá phủ.

Từ sau khi thánh chỉ từ hôn ban xuống, bầu không khí Trung Dũng Bá phủ không tốt lắm, dường như toàn bộ đang lộ ra một sự kiềm nén tứ giạt. Đưa thiệp mời xong, đang trong thời gian chờ đợi, A Bảo vén rèm lên nhìn đôi thạch nghê trước cửa phủ, nhớ tới trước đây khi còn tại kin lúc nào cũng thường cùng bọn tỷ muội trong nhà đến Trung Dũng bá phủ làm khách, hiện nay nhớ lại, cũng không khỏi cười mím.

Uy Viễn hầu phủ cùng Trung Dũng Bá cũng coi là thê giao, từ tổ tiên hai phủ đã có giao hảo, thói quen này vẫn tiếp tục đến bây giờ, tự nhiên mà vậy, các tiểu thư và các công tử hai phủ cũng là giao hảo., năm ấy khi A bảo tám tuổi cùng hội du xuân, bảo vệ Giang Lăng Vi một lần thoát khỏi bầy lợn rừng, Giang Lăng Vi từ đó liền đem nàng trở thành tỷ muội tốt, cảm tình tốt đến nỗi làm cho bọn tỷ muội hai nhà ganh tị.

Cửa chính rất nhanh được mở ra, mời A Bảo đi vào phủ.

A Bảo đi đến phòng thượng bái kiến Trung Dũng Bá phu nhân, A Bảo tới có lẽ không đúng lúc, bởi vì Trung Dũng Bá phu nhân lúc này vẻn mặt ửng đỏ, vừa nhìn chính là đã khóc. A Bảo liếc nhìn ma ma hầu hạ bên cạnh, trong lòng suy nghĩ cũng không biết Trung Dũng Bá phu nhân này có phải cùng trượng phu cãi nhau, vẫn là vì ái nữ thương tâm?

Cũng nói, A Bảo đối với Trung Dũng Bá phu nhân cũng cực kỳ kính phục, đây quả thực là mẫu hiền thê lương mẫu thỏa thỏa bu hân. Sở dĩ nói bà là hiền thê lương mẫu, là bởi vì bà vô cùng vô cùng phù hợp với yêu cầu của hiền thê ở thời đại này, đoan trang, thông tuệ, hành sự đúng tiêu chuẩn một hiền thê, công bằng, đem toàn Trung Dũng Bá phủ có quy tắc rõ ràng, chưa từng thấy người nào mà không tán thưởng. nói bà mạnh mẽ, thực sự rất mạnh mẽ, bà là chính thê nên luôn hết mình, hơn nữa vô cùng mạnh mẽ biên soạn ra một quyển 《thiếp tỷ thủ tục》, trở thành kinh thành nhất tuyệt, rất nhiều người xem qua, đều tán thưởng, nam nhân sau khi biết, cũng không bắt lỗi, trái lại muôn mặt đều xưng tụng bà là hiền thê, quản lý trượng phu thật tốt, cả tiểu thiếp cũng quản lý thật tốt, tiểu thiếp muốn câu dẫn chồng bà? Lại cho ra một bản 《thiếp tỷ thủ tục》 muốn có trăm dạng, thì có trăm cách đối phó. 《thiếp tỷ thủ tục》là sổ tay dạy dỗ thiếp tỷ.

Cho nên các nhi tử trong phủ Trung Dũng bá đều là chính thê sinh ra, không có phần tiểu thiếp thông phòng!

A Bảo may mắn theo Giang Lăng Vi nên biết được chuyện này, lập tức kinh động, đối vị phu nhân này bái phục không ngớt, thiếu chút nữa muốn hỏi một tiếng: Kỳ thực người là xuyên qua phải không?

Cho nên nói, không thể coi thường trí tuệ nữ nhân cổ đại, càng không thể coi thường nữ nhân cổ đại bu hân. sự thực chứng minh, A Bảo từ nhỏ đến lớn trong cuộc sống, nàng gặp rất nhiều, có thể nói nữ nhân cổ đại bu hân, hơn nữa còn được người người tán thưởng, thật có thể khai thông tầm mắt của nàng.

"A Bảo tới rồi." Trung Dũng Bá phu nhân sai hạ nhân dâng trà, thân thiết kéo tay A Bảo, cười nói: "Nghenói con hồi kinh, ta còn muốn xem con khi nào mới nhớ lão bà ta đây. Năm trước nghe lão gia nhà ta nói trấn bắc tướng quân ở trên chiến trường bị người Bắc Di làm trọng thương, ông ấy có khỏe không?"

"Phu nhân, hiện tại vết thương phụ thân con cũng đã lành, không có chuyện gì, làm phiền thể bá và bá mẫu quan tâm."

Sau khi hỏi thăm gia sự một hồi, Trung Dũng Bá phu nhân nói: "Con là đến gặp Lãng Vi?" nói rồi, vẻ mặt lại là dò lên, thấp giọng nói: "Ta biết các con là tỷ muội tốt, con cũng đi khuyên nhủ nó, làm cho nó... Làm cho nó..." Cúi đầu lau đi nước nơi khóe mắt, tiếp tục nói: "Nha đầu này tính tình cố chấp, khi ta biết chuyện này thì thật đau lòng cho nó, trong lòng nhất định không dễ chịu, ai cũng già rồi như không biết, biết con đến thăm nó, nha đầu này chắc hẳn sẽ rất vui..."

Đợi cho Trung Dũng bá phu nhân nói một lượt rồi nghỉ lấy hơi, A Bảo mới nói: "Bá mẫu không cần lo lắng, Lãng Vi mặc dù nhìn nhu nhược, lại là người luôn hiểu đạo lý, nàng sẽ rõ."

Lời của A Bảo chỉ là an ủi, cho dù là ai vì chuyện này, cũng sẽ khó có thể tiếp nhận được, huống chi là Giang Lãng Vi là một nữ tử tâm cao khí ngạo như vậy, mặc dù nàng không luôn tự cao về nhan sắc của mình, nhưng có thiếu nữ nào lại không mong đợi và mơ ước về một cuộc hôn nhân hoàn mỹ với một trượng phu như ý? Ai biết trời giáng tai ương, bất quá cũng chỉ là cùng mẫu thân lên miếu dâng hương, lại mang đến tai họa bất ngờ?

Trung Dũng bá phu nhân miễn cưỡng cười, liền gọi nha hoàn mang A Bảo đi đến viện của Giang Lãng Vi.

đi tới nơi ở của Giang Lãng Vi, A Bảo liền nhìn cửa chính nơi phòng ngủ đã khóa chặt, toàn bộ viện im ắng, tuy nói khuê các nữ tử không thể ồn ào, nhưng thế này cũng là yên tĩnh quá mức? Giang Lãng Vi là một nữ tử khắt khe tuyệt hảo, thường xuyên thích ở trong viện của mình tự chơi tự thưởng thức nhạc, trước đây A Bảo mỗi lần tới đều nghe thấy tiếng đàn, lúc này không có nghe được thanh âm nào thật cảm thấy không quen.

"Lý tiểu thư, tiểu thư nhà nô tỳ dạo gần đây tâm tình không tốt, cả ngày tự nhốt mình trong phòng, im lặng, lão gia phu nhân thật sự rất là lo lắng."

Nghe xong lời nha hoàn, A Bảo liền biết có lẽ là sau khi thánh chỉ từ hôn kia ban xuống, nên mới như thế. nói thật, phản ứng tiêu cực của Giang Lãng Vi như vậy mọi người cũng có thể hiểu được, chẳng qua là cũng chỉ là một nha đầu, gặp phải chuyện như thế này, cho dù là ai cũng sẽ rối bời trong lòng.

A Bảo đi tới trước cửa, không đợi nha hoàn lên tiếng, chính mình liền gọi vào bên trong: "Lãng Vi, ta là A Bảo, ta đã trở về, mau mở cửa cho ta."

Qua một chút, bên trong liền có động tĩnh.

một thiếu nữ thân một bộ y phục màu xanh mộc mạc ra mở cửa, dương quang vì tà, đứng trước cửa là một thiếu nữ nhu nhược xinh đẹp, tựa như tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp đến nỗi người khác hít thở cũng không thông.

Hồ hập của A Bảo thiếu chút nữa đình chỉ, hai mắt đăm đăm nhìn tiên nữ mở cửa, mấy năm không gặp, tiểu cô nương khi trước nay đã trở thành một tiên nữ đích thực.

Chỉ là, nhìn lại trang phục lúc này, A Bảo ㄟ.

chỉ thấy lúc này đây, vị tiên nữ một tay cầm trường đao, tóc buộc lên cao cao, trên trán buộc một chiếc khăn bó như những giang hồ hiệp khách, một bộ dáng thật oai phong凛冽. Nha hoàn cúi đầu, không dám lòng nhìn, đồng thời cũng âm thầm lưu ý, phát hiện tiểu thư gần đây tâm tình không tốt, không thích người hầu hạ, nên đáng về này không người nào nhìn thấy, nếu không lan truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào nữa?

sau đó vị tiên nữ này dùng một hành động vô cùng thô bạo, lôi kéo A Bảo vào cửa, sau đó đóng cửa lại trước mặt nha hoàn.

"Lãng Vi?"

A Bảo cẩn thận tiếng gọi nàng, ngồi ở dựa trên giường, nhìn thiếu nữ đối diện trên ghế quý phi, thiếu nữ nhìn nàng với đôi mắt ngập nước, A Bảo nhìn thấy, tâm liền động, có một loại xúc động, nếu như nàng ấy muốn sao trên trời thì bản thân nàng cũng có thể vén áo hái xuống cho bằng được.

Giang Lãng Vi nhìn nàng một lát, sau đó mắt nhú lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra khí chất như tiên nữ, nhưng vừa mở lời thì thấp thỏm cay nghiệt, "Rốt cuộc cũng chịu quay về rồi à? Ta còn tưởng rằng kiếp này ngươi sẽ ở lại trông chừng lão phụ thân không chịu quay về."

A Bảo tựa vào phía sau, ôm cái gối lớn vào lòng, bình thản nói: "Phụ thân đã ta về đây là chuẩn bị xuất giá."

"Có đối tượng rồi sao?"

"không biết, tính ra thì có, nhưng tất cả có thể bị dọa mà chạy cả rồi."

Giang Lãng Vi lộ ra quan tâm biểu tình, "Là sao?"

Lập tức A Bảo liền đem chuyện hồi kinh ngay tại trạm dịch xảy ra chuyện kể cho nàng nghe, sau đó tổng kết lại: "Ta biết thanh danh của ta vốn đã có phần không thuận tai, vốn là rồi đi biên ải mấy năm cũng có phần giảm đi rồi, thế nhưng lần này ngoài ý muốn, có thể người ở kinh thành lại nhớ đến chuyện trước đây của ta, sợ rằng sau này khó mà xuất giá nha." nói xong, liền thở dài.

Giang Lãng Vi vỗ vỗ tay nàng, bĩu môi nói: "Tần vương thật nhiều chuyện! Ta hoài nghi hẳn nhất định là có âm mưu, A Bảo ngươi đã thành vật hi sinh trong âm mưu của hắn rồi!" Cũng một đáng thờ dài, vẻ mặt nàng lại biểu hiện rất nhẹ nhõm, nói thẳng ra: "Ta vốn nghĩ bản thân mình đã thể thâm, hiện tại biết việc này, ta cảm giác nhẹ nhõm hơn, tương lai cũng không phải khổ sở như vậy."

"Uy!" Chuyện này "Nguyên nhân là so với ta người còn xui xẻo hơn, nên ta rất là vui mừng" Đáng về thật đáng ghét.

Giang Lãng Vi dời đến bên cạnh A Bảo, cùng nhau ngồi ngồi lên giường cao, hai người chen thành một khối, giống như khi bé, người gần ta một chút, ta xoay người một phen, người véo thắt lưng ta một cái, ta đánh vào mông người một chút, hai người cho nhau trêu đùa, thân mật khăng khít.

Náo loạn một chút, Giang Lãng Vi đem đầu gác lệch lên vai A Bảo, nhẹ nhàng nói: "A Bảo, có thể ta một đời sẽ như thế kia. Giang gia dường dực ta, cho ta sinh mệnh, cho ta vinh hoa phú quý, ta chỉ có thể chấp nhận hôn sự này. Trong khoảng thời gian này, ta nghĩ rất nhiều, kỳ thực gương mặt này mang cho ta cái gì? Không bằng như lúc trước, hòa thượng kia nói, ta nên qui y cửa phật để cuộc đời thanh tịnh."

"nói bậy bạ gì đó! Phụ mẫu ngươi không phải nói hòa thượng kia là gạt người sao?" A Bảo mắng, hơi có chút chột dạ. Nếu là kiếp trước, nàng tuyệt đối là đứa trẻ ngoan luôn tin tưởng vào khoa học kỹ thuật, thế nhưng chớp mắt lại xuyên không trở về đây thành một tiểu oa nhi (trẻ sơ sinh), A Bảo liền lung lay, thỉnh thoảng cũng sẽ tin vào chuyện quỷ thần.

Giang Lãng Vi sinh ra lúc, trời cho dị tượng —— kỳ thực A Bảo cảm thấy khi mới sinh ra trời có hơi âm u một chút mà thôi, một một thượng đế hóa duyên ngang qua nói rằng nàng trời sinh cao quý, e rằng nửa đời sau nhưng không được yên ổn, nếu là đem nàng đưa đến qui y phát môm thì cả đời sẽ yên ổn. Trung Dũng bá phu lúc này đang mừng rỡ vì hạ sinh được ái nữ, sao có thể nghe lọt tai được lời của một hòa thượng? Hơn nữa tiểu thư gia Trung Dũng bá phu đương nhiên là cao quý, tin rằng sau này cũng sẽ gả được không sai, về phần thanh tịnh bậc này đồng tây, là mỗi người một ý.

Thế là Trung Dũng Bá không khách khí chút nào đem hòa thượng kia ném ra ngoài.

Giang Lăng Vi xuy cười một tiếng, mặc dù làm ra thái độ như đang chê cười, nhưng gương mặt lại tràn đầy tiên khí, chớ trách Bình vương thế tử đột nhiên vừa thấy liền náo động trời đất, muốn chết muốn sống đòi thủ nàng cho được, A Bảo cảm thấy ngay cả bản thân mình cũng không chịu nổi với người có tiên khí như vậy, cảm thấy Giang Lăng Vi giống như Lâm muội muội* trong Hồng Lâu Mộng Đương nhiên, Giang Lăng Vi chỉ là giống Lâm muội muội ở chỗ thân thể yếu đuối và tướng mạo xinh đẹp, nhưng tính tình lại có chút kiên cường vừa thô bạo, nếu không cũng sẽ không cùng A Bảo hung bạo này kết thành một đội.

Hai người yên lặng một chút, Giang Lăng Vi đánh vỡ yên tĩnh, nói: "Người lần này trở về, hẳn là bá phụ nghĩ rằng để cho lão tổ mẫu người chọn một hôn sự thật tốt phải không? Có thể đã có người đề chọn rồi?"

A Bảo không phải là nữ tử thế gia bình thường, cùng với hào bằng hữu chỉ giao tâm sự về chung thân đại sự của mình cũng không có gì xấu hổ "Ta mới trở về mấy ngày, không có nghe được tin gì. Đoán chừng vốn đã có người rồi, bất quá chuyện xảy ra trong ngày hồi kinh, lại cảm thấy không thích hợp." A Bảo thờ dài, kỳ thực nàng đối với mình gả cho ai không có gì ý kiến, dù sao thời đại này là cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, phận làm con không có phần chen vào cho ý kiến, chỉ lo lắng hôn sự của mình có thay đổi, náo như vậy có thể vị phụ thân ngọc nhà mình sẽ loạn cả lên.

"Xi, Tần vương thực sự là quá ghét!" Giang Lăng Vi cau giận, sau đó ác độc nói: "Chẳng trách hẳn cũng đã có tuổi, vẫn còn là..., lại không thành thân, khuê nữ nhà ai lại nguyện ý gả cho nam nhân ác độc như thế? Dù cho cha hẳn là hoàng thượng, cũng không thể buộc người ta đem nhi nữ gả cho hẳn! Quá nhiên là báo ứng!"

"Được rồi, miệng tích chút đức đi, có thể hẳn không xấu xa như người nghĩ đâu?" A Bảo đẩy nàng một chút, nhìn có tiên khí như thế, thế nhưng cái miệng thì nói ra không buông tha người nào.

Giang Lăng Vi dùng thái độ "Người sao lại ngây thơ như thế?" Nhìn nàng, A Bảo nhìn thấy thật phun máu tươi, ngẫm lại thật kỳ mình có ngây thơ đến như thế không? Chẳng phải các cô nương bản xứ thân hình vạm vỡ, nàng là người bên ngoài đến vẫn chưa thành một dạng với các nàng sao?

A Bảo nán lại Trung Dũng Bá phủ hết một canh giờ, sắp đến thời gian dùng bữa tối mới cáo từ.

Có thể là A Bảo để cho Giang Lăng Vi phát tiết một trận, sau mấy tháng yên lặng, rốt cuộc cũng phần chấn trở lại, tự thay đổi lại y phục thường ngày, rửa mặt chải đầu trang điểm, tự mình tiễn A Bảo đến tận cửa, sau đó mới nghiêm mặt, đi thẳng đến Viện của mẫu thân.

Các nha hoàn ma ma theo sau lưng Giang Lăng Vi, nhìn thấy bóng lưng hùng hục ý chí chiến đấu của nàng, mới thờ phào nhẹ nhõm, tiểu thư rốt cuộc khôi phục bình thường! Bình thường mới tốt, bình thường mới có thể phát huy bản chất tàn bạo của nàng, chạy đến Bình Vương phủ tìm bọn quý quý và cái đầu heo kia tính sổ!

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới này nữ nhân đều là bư hãn hung tàn, cho nên hung tàn không chỉ có một mình A Bảo, A Bảo là bị ảnh hưởng của các nàng mới hung tàn như vậy, chẳng qua là A Bảo thời vận không tốt, mỗi lần đều phát huy bản chất không đúng lúc cho nên đại danh đình đình ngày càng lan xa

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Editor: An Tĩnh Nguyệt

Rời khỏi Trung Dũng Bá phủ, A Bảo suy nghĩ một chút, cho người đánh xe ngựa quay lại sạp hoa quả khô tại chợ phía đông phố Kiền Nguyên, mua ít mứt quả mà tổ mẫu và vài vị bá mẫu, thúc thẩm với các tỷ muội thích ăn, vì số người quá đông, nên đóng gói mứt thành một bao lớn. Lúc Nhận Hồi ôm bao mứt lớn đi ra, thiếu chút nữa không ngóc đầu lên được.

Quá mất mặt, nào có cô nương trực tiếp mua một bao mứt lớn như vậy? Đa số người ta chỉ mua một chút làm mặt mũi thôi.

Sau khi mua mứt xong, A Bảo lên đường hồi phủ.

Nhưng, xe ngựa mới ra khỏi chợ phía Đông không lâu, đột nhiên dừng lại.

A Bảo đang ở trở mấy thứ mứt vụn, vừa ném thử hương vị vừa nhét cho Nhận Hồi đánh giá. Lúc xe ngựa ngừng lại, Nhận Hồi vội vàng nuốt mứt xuống, hỏi: “A Thiết ca, sao vậy?”

“Nhận Hồi cô nương, đường bị chặn, phía trước có chuyện xảy ra.” Xa phu A Thiết đáp.

Nghe thế, A Bảo lặng lẽ đưa tay vén rèm lên, nhìn xung quanh bên ngoài, rất nhanh liền thấy phía trước cách đó không xa, một nhân mã cười tuấn mã cao to đang chắn đường của bọn họ. Hơn nữa, cách ăn mặc của những người này rất quen, áo choàng nền đen viền đỏ, ngực thêu chữ “Tần” đồ thẩm, chẳng phải là phủ vệ phủ Tần vương sao?

Nhận Hồi cũng thấy, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi. Trong lòng Nhận Hồi vẫn còn canh cánh chuyện đã xảy ra trong ngày trở về kinh. Tuy rằng nói A Bảo bị thương là chuyện ngoài ý muốn không liên quan gì tới Tần vương, nhưng sau đó chuyện Tần vương hùênh hoang áp tải xe ngựa của bọn họ quay về kinh truyền khắp kinh thành, danh tiếng tiểu thư nhà nàng vất vả lắm mới phẳng lặng lại dâng lên, việc này còn chưa tính, nàng sợ hôn sự của tiểu thư sẽ không được suôn sẻ.

Đầu đường bị đội nhân mã này chặn, phần lớn người qua đường vừa thấy y phục trên người những kỵ sĩ này liền biết họ là ai, vô cùng biết điều mà rời đi, ngay cả vậy xem cũng không có, đứng là đáng ghi chép lại. A Bảo xuyên qua khe hở giữa con ngựa, nhìn thấy người bị vây bên trong, hình như là phạm nhân đang tróc nã?

A Bảo chỉ liếc một cái, lập tức nói: “Chúng ta đi đường vòng đi.” không thể trêu vào ta còn không trốn sao?

“Dạ”

A Thiết đang định nghe lời chủ tử đi đường vòng, đột nhiên A Bảo nheo mắt, phát hiện một trong đám kỵ sĩ đó nhìn sang đây, rõ ràng ở trong đám nam nhân cao lớn, lại giống như tách biệt khỏi thế gian, vô cùng có cảm giác tồn tại, làm cho người ta vừa liếc một cái là có thể đưa mắt đặt trên người hẳn. một đôi mắt đen như mực sắc bén không gì sánh bằng, tầm mắt cực kỳ chuẩn xác rơi xuống khuôn mặt A Bảo đang vén rèm lên nhìn.

Là Tần vương!

A Bảo sợ hết hồn, cảm giác như bị một ác ý cường đại gì đó khóa lại làm sống lưng nàng phát lạnh, vội vàng hung hăng bỏ rèm xuống, trốn trong xe ngựa giả chết. hiện tại A Bảo đã biết rõ, vì sao nhiều người trong kinh không ưa Tần vương rồi, ánh mắt này quá kinh khủng, rất đáng sợ ấy, bị đôi mắt kia khóa trên người sẽ có cảm giác như mình vừa phạm

phải tội ác tay trời, căn bản không muốn nhìn thẳng hân.

Nhạn Hồi thấy bộ dạng không có tiền đồ của nàng, giận không có chỗ phát tiết, thiếu chút nữa muốn xắn tay áo chạy ra ngoài tìm người dọa A Bảo lý luận – Ở biên cảnh đã lâu, Nhận Hồi cũng từng làm chuyện kiểu này vài lần, mỗi lần đều bị A Bảo và Nhận Thanh chọc tức đến mức đầu phát sốt, hàng tiết vọt lên xắt tay áo phạm làm, sau khi làm xong, lại ngồi xỏm trong góc làm nền cho cảnh sắc đen kịt.

Xe ngựa vừa mới quay đầu, đồng thời A Bảo nghe được giọng nói xa lạ truyền đến: “Ồi chào, người không phải phu xe của Ngũ tiểu thư Hầu phủ sao? Ta nhớ người, bên trong là Ngũ tiểu thư hả? Nếu là Ngũ tiểu thư, thì trực tiếp đi qua, đừng ngại.”

Tên miệng rộng Thường Viễn!

A Thiết vốn là thân binh bên cạnh cha A Bảo, chân bị thương trong một lần chiến tranh với bắc di, không tiện ở lại, nên sau khi rời khỏi doanh trại, được cha A Bảo sắp xếp sang làm phu xe cho con gái. A Thiết từng lên chiến trường, từng thấy gặp máu, từng giết người, tuy rằng trên người phủ vệ phủ Tần vương có sát khí, nhưng A Thiết vẫn ung dung chống đỡ, thân nhiên bước ra tới trước mặt Thường Viễn gạt đầu một cái, nói: “Quấy rầy chứ vị đại nhân làm việc rồi.”

Thường Viễn nhìn Tần vương cách đó không xa, cười lộ ra hai má kìm đồng tiền: “không có việc gì, chỉ là đột nhiên xuất hiện mấy tên lưu manh đến đây gây sự, bọn ta bắt chúng là xong,” nói xong, Thường Viễn khoát tay áo, vài vị phủ vệ chặn đường rất có trật tự nhùng ra một lối.

A Thiết nhìn mấy người bị bắt, chỉ sợ không phải lưu manh đơn giản như vậy, nét mặt lộ ra biểu cảm cung kính và cảm kích, nói: “Vạy đa tạ Tần vương điện hạ vácác vị đại nhân.”

Xe ngựa lẩn bánh lộc cộc, khi lướt qua bên người Tần vương, trong xe truyền đến một giọng nữ trong trẻo dịu dàng: “Đa tạ Tần vương”

Về mặt Tần vương lãnh đạm, ngồi trên yên ngựa cao cao, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo vô tình, chỉ là ánh mắt có chút thanh u* khó lường nhìn xe ngựa chen kín chặt chẽ.

**Thanh u: thanh tịnh và đẹp đẽ.*

Cho đến khi xe ngựa đi được một đoạn, Tần vương mới nói: “Giải bọn họ vào đại lao!”

“Đạ!”

A Bảo nhanh chóng vút chuyện tình cờ gặp Tần vương đi, trở lại Uy Viễn Hầu phủ, A Bảo đi bái kiến tổ mẫu trước, phát hiện hôm nay sắc mặt lão phu nhân nhẹ nhàng, cũng không muốn quấy rầy bà nhiều, đưabình mứt nhỏ xinh xắn cho lão phu nhân xong rồi đi ngay.

Thời tiết tháng ba ẩm áp, nhưng trong phòng vẫn có chút lạnh lẽo, lão phu nhân tuổi cao, tương đối sợ lạnh, ngồi sát giường đất, trên đầu gối phủ một tấm thảm.

Lão phu nhân vuốt Phật châu làm từ gỗ đàn hương trên cổ tay, nhìn bình nhỏ trên bàn, nói: “Từ ma ma, người thấy Cẩm nha đầu thế nào?”

Từ ma ma đang xoa bóp chân cho bà, bèn cười nói: “Ngũ tiểu thư đương nhiên vô cùng tốt”. Lén nhìn lão phu nhân một cái, lại nói: “Tuy bình thường Ngũ tiểu thư đều ở biên cảnh, nhưng chưa từng quên những lời dạy dỗ của lão phu nhân ngài, phong thái đoan trang kia không hề thua kém thế gia quý nữ trong kinh, có thể thấy lão phu nhân dạy dỗ rất tốt.”

Lão phu nhân nghe xong, cười nói: “Cái bà này, mụn lờidỗ ta.”

“Sao có thể chứ, nô tỳ nói đều là lời thật lòng, nhìn các tiểu thư trong phủ chúng ta kia, có thể nói là lớn lên trước mặt lão phu nhân, được ngài chỉ điểm dạy dỗ cẩn thận, phong thái quý nữ nhà ai so được với tiểu thư trong phủ chúng ta? Hơn nữa, cũng không có cô nương nhà nào lại nghe lời hiểu thuận như các vị tiểu thư trong phủ chúng ta, các nàng đều cực kì kính yêu lão phu nhân.”

Lão phu nhân nhếch miệng cười, lời của Từ ma ma làm bà cực kì hài lòng, không phải bà khoe khoang chứ, quả thật không có cô nương nào hữu ái hiểu thuận như các cô nương của Uy Viễn Hầu phủ, tuy đích thứ khác biệt, nhưng trừ chi tiêu ăn mặc của đích thứ ra, quy củ lễ nghi, tất cả cháu gái đều giống nhau. Hơn nữa, lão phu nhân cũng dụng tâm dạy dỗ các cháu gái, dạy bảo thật tốt, không nói đến việc tương lai làm mai khá dễ dàng, nếu là gả tốt, thì cũng có ích với Uy Viễn Hầu.

Bất quá, lão phu nhân nghĩ đến hôn sự của cháu gái thì có vài phần hậm hực, thờ dài: “Cẩm nha đầu năm nay mười bảy rồi, vốn năm trước nên quay về kinh, nhưng bởi vì chiến sự bề bộn, dọc đường hồi kinh không yên ổn, chỉ có thể để nó ở lại Cảnh thành một năm, nên trì hoãn chung thân đại sự của nó, năm nay bất luận thế nào, cũng phải lo liệu cho nó. Chẳng qua.....”

Chẳng qua mấy nhà bọn họ để mắt cho Lý Minh Cẩm lúc đầu là nhìn công trạng của cha nàng, đều có chút động lòng, nhưng vì lúc ấy Tần vương cường chế đưa người quay về kinh, rồi rít không có tin tức, làm lão phu nhân tức giận một trận. rõ ràng đã giải thích rõ mọi chuyện, song có người thích tự cho là thông minh, vì không muốn đắc tội Tần vương, nên đều giả chết không để ý tới sự dò xét của Uy Viễn Hầu phủ.

“Cát nhân tự có thiên tướng*, tin tưởng Ngũ tiểu thư cũng như vậy”. Từ ma ma nói.

“Các nhân tự có thiên tướng” có nghĩa là Người tốt tự nhiên đã có trời giúp. Nếu một người có được phúc lành trời ban, tự nhiên sẽ tai qua nạn khỏi, chuyển họa thành phúc, chuyển nguy thành an.

Lão phu nhân vuốt huyệt Thái Dương, nói: “Lão Từ không biết hiện tại thế nào, nó đưa con gái về, cũng vì muốn ở kinh thành tìm một hôn sự tốt. Minh Cẩm cũng là cháu gái ta, ta dù bức nàng cũng hi vọng nàng có thể gả tốt. Nghiệp chướng đáng hận này, vì một nữ nhân mà đời sống đòi chết, ngay cả nhà cũng không về, hiện tại đáng đời con gái nó người chê cầu ghét.....”

Nghe lão phu tức giận nằng, Từ ma ma không lên tiếng. Mười mấy năm qua, chỉ cần lão phu nhân nhớ tới con trai thứ tư ở biên cảnh xa xôi, đều tức giận cả, mỗi lần tức giận, cảm xúc sẽ trở nên tiêu cực, sau đó Ngũ tiểu thư vô tội sẽ bị liên lụy. Lão phu nhân vô cùng tốt với các cháu gái, không thiên vị. Nhưng duy nhất không biết nên đối mặt với Ngũ tiểu thư thế nào, đặc biệt Ngũ tiểu thư càng lớn càng giống Ngũ phu nhân đã mất, dù sao vẫn khiến sự hối hận trong lòng bà trởi dậy, cho rằng nếu lúc trước bà không đáp ứng con trai thứ tư cưới Điền gia tiểu thư, thì mẹ con cũng không chia lìa. Cảm xúc kiểu này, lâu dài, lão phu nhân chỉ có thể lạnh nhạt đối mặt.

Trong lòng Từ ma ma thờ dài, thoát nhìn Ngũ tiểu thư là một người hiền hòa, kỳ thật trong lòng đều hiểu, mấy năm nay nàng thờ ơ lạnh nhạt với các vị tiểu thư trong phủ, khôn khéo ngay thơ đoan trang, yếu đuối thức thời, nhưng không có một người hiểu rõ như Ngũ tiểu thư, thiên hạ nhỏ bé, phảng phất như cái gì cũng nhìn thấu, bất luận tốt xấu, nàng đều mỉm cười đối mặt.

Từ ma ma bùng một chén trà tới, để lão phu nhân uống chút nhuận cổ họng, trùng hợp lúc này, Uy Viễn Hầu phu nhân cầm một tấm bái thiếp tới.

Mặt mày Uy Viễn Hầu phu mang theo ý cười vui vẻ, đầu tiên là thỉnh an lão phu nhân, sau đó cười nói: “Nương, vừa rồi phủ thái tử đưa tin tới, trắc phi thái tử sinh rồi.”

Lão phu nhân nghe xong, cái chén trong tay chột lung lay, bắt chắp nước bắn tung téo làm ướt tay, cũng kích động nói: “thật à? Là nam hay nữ.”

Uy Viễn Hầu phu nhân kiều ngạo nói: “Công công tới báo tin vui nói, là con trai.”

Lão phu nhân nhanh chóng chấp hai tay trước ngực, niệm a di đà phật, nói: “Tranh nha đầu rốt cục hết khổ rồi!”

Nghe xong, mất Uy Viễn Hầu phu nhân có chút ướt át. hiện tại, Lý thị Lý Minh Tranh – một trong các trắc phi thái tử là con gái thứ nhất của Uy Viễn Hầu phu nhân, cũng là đại cô nương đích xuất của Uy Viễn Hầu, bảy năm trước được chỉ hôn làm trắc phi của thái tử. Thái tử là một người khoan dung rộng lượng, cũng không trọng nữ sắc, lại vô cùng coi trọng thái tử phi. Nếu không phải năm đó Lý Kế Nghiêu lập công lớn ở Cảnh thành, thì Lý Minh Tranh căn bản không có cơ hội nhập phủ thái tử làm trắc phi, làm một lương đệ là cùng.

Qua nhiều năm như vậy, Lý Minh Tranh ở phủ thái tử yên lặng không một tiếng động, mỗi lần Uy Viễn Hầu phu nhân đến thăm nàng, phát hiện con gái lẻ loi hiu quanh một mình, luôn thân nhiên, chưa xốt không gì sánh bằng, cho đến năm trước chân ra nàng có thai, Uy Viễn Hầu phu nhân mới chính thức yên lòng. Chỉ cần con gái có đứa nhỏ kề bên, tương lai bất luận thế nào cũng không tệ, mà thái tử phi nhiều năm không có thai, rốt cuộc ba năm trước cũng sinh một đứa con trai, bản thân có ầu từ chăm sóc, sẽ không đoạt con của trắc phi mà dưỡng dục.

“Tranh nha đầu này không chịu thua kém, ngày mai con đi thăm nó một chút, thuận tiện mang một số thứ thích hợp, về phần được liệu này nọ thì không cần tặng, tránh cho bị người ta thừa cơ chui vào kẻ hở.” Lão phu nhân phân phó.

Uy Viễn Hầu phu nhân cười đáp, lại nói: “Nương, nơi này còn có bái thiếp, là tiệc ngắm hoa của trường công chúa Xương Bình, mời cô nương trong phủ chúng ta năm ngày sau đi ngắm hoa.”

Trong lòng lão phu nhân khẽ động, sờ sờ Phật châu trên cổ tay, nói: “Ái tử của trường công chúa Xương Bình năm nay đã mười tám rồi.”

Uy Viễn Hầu phu nhân vừa nghe liền biết ý lão phu nhân, cười nói: “Đúng ạ, nghe nói Chu Ngự - con trai trường công chúa tuần tú lịch sự, thiếu niên đầy hứa hẹn, lần trước tham gia khoa thi, còn đứng hàng thứ ba nhị giáp.”

Lão phu nhân cười nhạt: “Nếu là trường công chúa mời, thì mang theo vài cô nương trong phủ đi. Ừ, Minh Cẩm, Minh Phụng, Minh Nghi, Minh Nguyệt đều dẫn đi hết.”

“Con biết rồi ạ, chờ bữa tối sẽ thông báo chuyện này với bọn chúng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Lý gia cũng được xem là đại gia tộc, mặc dù trong các viện đều có phòng bếp nhỏ, nhưng mỗi khi đến ngày mười lăm, các viện đều tập trung lại đại sảnh ăn bữa cơm gia đình, coi như là giao lưu tình cảm. Hôm nay lại đúng ngày mười lăm, bữa tối trừ các hài tử chưa đầy ba tuổi, thì chủ nhân các viện phải có mặt đầy đủ.

Bữa tối, sau khi lão phu nhân thông báo việc trắc phi thái tử hạ sinh nam hài(con trai), Uy Viễn hầu phủ trên dưới nét mặt tỏ rõ sự vui mừng.

Từ sau khi Lý Minh Tranh truyền ra tin vui, Uy Viễn hầu phủ đều đề nén, người người trong phủ và lão phu nhânkhông biết đốt bao nhiêu lần hương, cầu bao nhiêu phật, khấn cầu Lý trắc phi bình an, cũng khấn cầu thai kì lần này của Lý trắc phi là nam hài, hiện tại đã như nguyện, người người đều vui vẻ.

Lý Minh Tranh mặc dù chỉ là trắc phi, nhưng tính ra cũng có liên hệ với thái tử, tương lai thái tử có đăng cơ, Uy Viễn Hầu phủ lại vinh dự hơn. Lý Minh Tranh lần này sinh hạ nam hài, làm cho cả phủ như uống phải thuốc, cả庭 đều mừng rỡ.

Lý Minh Nghi về mặt thật vui vẻ, bởi đó là bào tử của nàng (chị ruột), tất nhiên là nàng sẽ vui. A Bảo quan sát, phát hiện nhị phu nhân mặc dù cười vui vẻ, nhưng có chút thanh đạm, tam phu nhân và tứ phu nhân thì giống nhau chỉ là cười mà thôi, nhưng A Bảo cảm thấy như vậy là tốt. Nếu là như vậy, thì ắt trong lòng các vị phu nhân này có phần tương phản.

A Bảo cười cười cùng các tỷ muội nói về đứa trẻ mới được sinh ra, các vị tiểu thư chưa lập gia thất phát huy tính tương tượng của mình đến bậc cao nhất làm cho Uy Viễn Hầu phủ nghĩ rằng chính mình quan tâm đưa nhỏ nhất, thẳng đến Uy Viễn hầu phu nhân lên tiếng ngăn lại, các nàng mới ngưng lại và bắt đầu ăn cơm. A Bảo trong lòng có chút suy nghĩ, đại tỷ tâm nguyện đã thành, không nên lại nghĩ rằng nhờ cha mình nên mới vươ cao như vậy, mới có thể hi sinh tỷ ấy đi làm tiểu thiếp chăng?

Chỉ thứ nhất có ba nam ba nữ, trong đó một nam hai nữ là con chính thất, còn lại là do tiểu thiếp sinh ra,con chính thất của Lý Cảnh Sâm năm nay hai mươi hai tuổi, tính tình ôn trọng, thành thân cùng chi nữ (con thứ) của công bộ thị lang, hiện tại nhậm chức nơi khác, thê tử đều đi theo.

Trường nữ Lý Minh Tranh là đứa nhỏ đầu tiên sinh ra tại Uy Viễn Hầu phủ, tuy là nhi nữ, nhưng lúc đó lại là do chỉ thứ nhất Uy Viễn Hầu sinh ra nên được lão phu nhân vô cùng yêu thích. Lý Minh Tranh tính cách cao ngạo, vì là đích nữ trưởng tôn của Uy Viễn hầu, vô cùng tôn quý, nên không coi các di nương cũng như tiểu thiếp thông phòng ra gì, từ nhỏ đã quyết định tương lai gả cho người phải làm chính thất,ai biết người tính không bằng trời tính, thành thái tử trắc phi. Tuy là trắc phi thái tử, cũng đủ tôn quý, nhưng đó cũng chỉ là thiếp, làm nàng tức đến gần chết, trong lòng ghi hận cha con A Bảo, mấy năm nay chưa hề nguôi.

Nếu nói chuyện trắc phi sinh hạ nhi tử trắng trẻo mập mạp vui vẻ như vậy thì tin năm ngày sau Sương Bình đại công chúa mở hội thưởng hoa do Lão phu nhân nói ra lại khiến cho trên dưới phủ Uy Viễn Hầu đều rất thận trọng.

Sương Bình công chúa là bào muội(em ruột) của đương kim hoàng thượng, thân phận tôn quý vô cùng. Lúc này hoa đào cũng đã tàn, Sương Bình trưởng công chúa lại đột nhiên lại mở hội thưởng hoa, trong kinh ai mà khônghiếu rõ, đây chính là Đại công chúa đang tìm đối tượng cho nhi tử của mình. Đương nhiên, nghe nói Sương Bình trưởng công chúa không chỉ mời các tiểu thư cao quý trong kinh thành, cũng thỉnh mời các công tử gả thê đến đây ngắm hoa, có chút long trọng, dù cuối cùng không lọt vào mắt Đại công chúa, nhưng không phải là còn các vị công tử cao quý kia sao?

Trừ năm trước Lý Minh Phụng, Lý Minh Hà đã đính hôn, còn lại là các vị tiểu thư đến tuổi cặp kê, đang e thẹn chờ đợi, chỉ có A Bảo về mặt đen thui đang nhìn các nàng xấu hổ cúi đầu.

không biết vì sao, chỉ là không có cảm giác e thẹn!! Quả nhiên da mặt của nàng đã trở nên dày vô đối rồi sao?

Màn đêm buông xuống, tại phòng ngủ của Uy Viễn hầu, phu thê hai người đem chuyện tối nay ra bàn luận.

"Thái tử phi cho Tranh nhi một chút thể diện, cho phép mẫu thân là thiếp đây đến thăm phủ thái tử, thiếp định ngày mai đi thăm Tranh nhi, lão gia có lời nào muốn thiếp nhắn gởi cho Tranh nhi không?"

Uy Viễn hầu trầm ngâm nói: "Ngày mai vẫn còn yếu lắm, hãy để đứa nhỏ đủ ba ngày hãy đi."

Uy Viễn hầu phu nhân mặc dù trong lòng kích động còn nhiều, nhưng nghe trong lời phu quân có lý, mặc dù thái tử phi cho thể diện, nhưng cũng không thể quá vội vàng, nhìn cũng không tốt, đứa nhỏ ba ngày rồi đi thăm, đến lúc đó cũng không bị cho là khoa trương. Nghĩ xong, liền đáp: "Lão gia nói phải ạ."

"Nàng nói với Tranh nhi phải nuôi dưỡng nhi tử thật tốt, bất kể như thế nào, đứa nhỏ cũng là nhi tử của thái tử gia, tuy không thể so với thái tử phi sinh ra, nhưng cũng là tôn quý. Đúng rồi, đến lúc đó thuận tiện cũng mang Cẩm nhi theo."

Uy Viễn hầu phu nhân kinh ngạc nói: "Mang Cẩm nhi theo? Nha đầu này là cô nương chưa xuất giá mà..." Uy Viễn hầu phu nhân trong lòng biết đại nữ nhi đối với các phòng luôn xem thường, bà rất ít khi để cập các phòng trước mặt nàng ta, miễn cho nàng nổi giận. Mặc dù hiện nay nữ nhi đã sinh hạ hài nhi cho thái tử, nhưng nàng lại sợ nữ nhi nhìn thấy A Bảo lại dậy sóng trong lòng, sợ tình cảm tỷ muội lại bị phá hủy.

"Chúng nó là tỷ muội, muội muội đi thăm tỷ tỷ có gì không thể chứ?" Uy Viễn hầu không biết phu nhân trong lòng lo ngại, lo lắng nói: "Mấy năm nay tứ đệ ở Cảnh thành công lao không nhỏ, tộc Bắc Di luôn xuôi về miền nam cướp bóc, nhờ có có tứ đệ ở Cảnh thành trấn giữ, trong triều chính là lúc cần người, công lao của tứ đệ cho dù là ai cũng không cách nào chối bỏ, Cẩm nhi là nhi nữ duy nhất của đệ ấy, để cho tỷ muội chúng nó thân thiết một chút không lẽ không được."

Uy Viễn hầu phu nhân biết rõ đạo lý này, chỉ hi vọng đại nữ nhi đừng ngang tàng như vậy, "Vậy được rồi, thiếp thuận tiện cũng mang theo Nghi nhi, như vậy cũng không làm nhi nữ chướng mắt."

Uy Viễn hầu cảm thấy ổn thỏa, cả hai liền đi ngủ.

Qua hai ngày, A Bảo chuẩn bị đi thỉnh an tổ mẫu, nhưng không nghĩ bị gọi đến.

Uy Viễn hầu phu nhân thân thiết kéo tay A Bảo nói: "Hôm nay là ngày phủ thái tử mừng hài nhi qua ba ngày tuổi, ta cùng Nghi nhi đến đây thăm trắc phi, Minh Cẩm rất lâu chưa gặp tỷ tỷ, trắc phi cũng rất nhớ con, con cũng cùng đi nhé."

A Bảo liếc nhìn lão phu nhân, thấy bà cười, vẻ mặt hiền lành, ôn thuận đáp ứng.

Các tiểu thư còn lại, nhỏ nhất cũng mười hai, về mặt đều hâm mộ đồ kị, thế nhưng trường bối quyết định, cũng không dám nói gì.

sau khi ăn sáng xong, A Bảo và Lý Minh Nghi liền theo Uy Viễn hầu phu nhân cùng nhau xuất môn.

Lý Minh Nghi đến tháng năm là đủ tuổi cập kê, đại khái là nữ nhi nhỏ nhất của chi thứ nhất, được nuôi dưỡng thành ra tính tình ngây thơ hoạt bát, kéo A Bảo lú lú nói muốn gặp cháu trai không ngừng, nhìn vẻ rất là quan tâm đến vị tỷ tỷ vừa sinh con này. Uy Viễn hầu phu nhân mỉm cười nhìn hai tỷ muội nói chuyện cùng nhau, trong lòng hết sức vui vẻ, A Bảo cùng nữ nhi thân thiết.

A Bảo mặc dù khờ có mẫu thân cùng phụ thân bên cạnh, nhìn cô lỉnh lỉnh, nhưng vì có một phụ thân không thua kém ai, so với các nàng khác trong phủ cũng có chút ít thể diện, trừ chi thứ hai năm đó nuôi nấng A Bảo, hai chi còn lại đều muốn cùng A Bảo quan hệ thật tốt. Uy Viễn hầu phu nhân biết hiện tại Lý Kế Nghiêu rất có thế lực, A Bảo hiện tại mặc dù tương lai không rõ, nhưng có Lý Kế Nghiêu hậu thuẫn, sau này tuyệt đối sẽ không gả vào nơi thua kém.

Thái tử phủ cách hoàng cung tương đối gần, diện tích tương đối rộng rãi, năm đó thái tử thành thân xuất cung lập phủ đệ, Chính Đức đế còn tự mình hạ lệnh phải xây lớn gấp đôi phủ đệ hiện tại, phải vô cùng nguy nga và Công Bộ lại mất thêm một năm để hoàn thành.

Xe ngựa ở dừng lại trước phủ thái tử, mặc dù Lý trắc phi sinh là con thứ tư của thái tử, dù không phải là trưởng tử hay đích thứ (con vợ cả), nhưng mà người đến tặng lễ vẫn là không ít, vì hiện tại vị trí của thái tử coi như vững chắc, Chính Đức đế cũng không có ý đổi thái tử, mọi người vẫn là nên vì tương lai mà cùng thái tử tạo quan hệ.

Hai cô nương theo Uy Viễn hầu phu nhân xuống xe, rất nhanh liền có ma ma phủ thái tử đến đưa các nàng vào.

"Uy Viễn hầu phu nhân rốt cuộc đã tới, thái tử phi nhắc người mãi, Lý trắc phi có công sinh hạ tử nhi tử cho Thái tử, người không biết có bao nhiêu là vui mừng."

Uy Viễn hầu phu nhân trên mặt cười cười, tự nhiên biết vị ma ma trước mắt này chính là tâm phúc của thái tử phi, tâm tư vừa động, liền biết thái tử phi đây là khách sáo, sợ rằng đây là nhờ phúc của Lý Kế Nghiêu. "Đa tạ thái tử phi ưu ái, đầu dám nhờ ma ma người đến đón tiếp..."

Hai người qua lại khách sáo vài câu, ma ma kia giọng nói ôn tồn mềm mại nhưng lại nói những lời cực chói tai, tầm mắt như có như không nhìn đến hai cô nương phía sau. Uy Viễn hầu phu nhân chỉ vờ như không biết, cười khanh khách theo ma ma vào hậu viện.

Uy Viễn hầu phu nhân mang theo hai nàng đến thỉnh an thái tử phi. Thái tử phi là một nữ tử tướng mạo xinh đẹp, thoát nhìn tuổi chừng ba mươi, một thân ung dung nhã nhặn, nụ cười trên môi luôn đúng chừng mực nhìn thật thân thiết nhưng lại đầy uy nghi.

Thái tử phi tự mình nâng Uy Viễn hầu phu nhân lên, cùng Uy Viễn hầu phu nhân hàn huyên mấy câu, tầm mắt dời đến hai nha đầu phía sau Uy Viễn hầu phu nhân, cuối cùng lại nhìn nhìn A Bảo, cười nói: "Đứa nhỏ này có chút lạ mắt, là tiểu thư trong phủ sao?"

"Là Ngũ nhi, tên Minh Cẩm." Uy Viễn hầu phu nhân giới thiệu.

A Bảo lại hướng thái tử phi quỳ gối hành lễ.

Thái tử phi cười nói: "thì ra là ái nữ trấn bắc tướng quân đáng về thực sự là xinh xắn, các tiểu thư trong phủ người đều lớn lên như vậy."

"Các tiểu nha đầu này, không nhận nổi lời khen tặng của người."

Qua lại vài câu, A Bảo được thái tử phi dùng danh nghĩa trường bối tặng cho một vòng tay xanh ngọc làm quà gặp mặt, làm Lý Minh Nghi rất hâm mộ.

Bởi vì thái tử phi phải chiêu đãi khách đến dự tiệc, Uy Viễn hầu phu nhân liền dẫn hai nàng đến viện của Lý trắc phi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Uy Viễn hầu phu nhân thường xuyên đến phủ thái tử thăm nữ nhi, đối phủ thái tử coi như là quen thuộc, khéo léo từ chối hai nha hoàn mà thái tử phi đưa đến để dẫn đường, tự mình mang theo nữ nhi và chất nữ cùng đi đến viện Lý trắc phi.

Viện của Lý Minh Tranh ở, cách chủ viện tương đối gần, trong viện không ít hoa thơm cỏ lạ, gần phòng ngủ chính là một loạt hoa hải đường đang kì nở rộ thật đẹp mắt

A Bảo là lần đầu tiên đến phủ thái tử, nhìn lướt qua hoàn cảnh chung quanh, trong lòng nhận thấy đại đường tử của mình sống tại phủ thái tử cũng chưa mắc lỗi nào, hơn nữa thái tử phi là một chủ mẫu phúc hậu quy tắc, chỉ cần làm tốt theo quy tắc của nàng ta, nàng ta cũng sẽ không tùy tiện mà đối phó với nữ nhân trong viện, lại càng không tùy tiện bạc đãi ai, đây là một chủ mẫu điển hình, mà Chính Đức để chọn thái tử phi này, cũng là lựa chọn hoàng hậu tương lai. Bởi vậy, Lý Minh Tranh làm trắc phi ở phủ thái tử cũng rất thoải mái, mặc dù già qua đây nhiều năm chưa có con, nhưng ở trong lòng thái tử cũng đã chiếm vị trí nhất định.

Khi Uy Viễn hầu phu nhân đến, Lý Minh Tranh đang ngồi dựa ở trên giường uống canh gà. Có lẽ là vừa mới sinh xong, màu da còn chưa có khôi phục về hồng hào trước đây, trên khuôn mặt các nốt ban còn chưa nhạt đi hết, trên người mặc áo chần màu trắng, trên trán cột một dải lụa, vón đi mặt trái xoan tròn thêm một vòng, so với khí chất mỹ nhân lạnh lùng cao ngạo trước đây lại có phần cảm giác êm dịu phúc hậu hơn.

Uy Viễn hầu phu nhân đến làm Lý Minh Tranh hết sức vui mừng, nhưng nhìn đến A Bảo phía sau lưng bà, nụ cười trên mặt nhạt dần.

"Nương, sao mọi người lại đến?" Lý Minh Tranh buông thìa, dùng khăn tay lau khóe miệng một chút, tỏ vẻ không uống nữa.

"Đương nhiên là tới thăm con." Uy Viễn hầu phu nhân thấy nàng cau mày đẩy canh gà ra, không nhận được nói: "Con bây giờ ở cứ, uống nhiều một chút canh gà đối thân thể tương đối tốt hơn."

Nha hoàn Thúy Tụ hầu hạ bên cạnh nghe xong, mỉm cười, nói: "Phu nhân nói rất đúng, trắc phi hẳn là nghe phu nhân."

"Người chó làm rộn." Lý Minh Tranh giật liếc nàng ta một cái, nha hoàn kia mặt mày nhu hòa, mỉm cười nhìn nàng, Lý Minh Tranh than thở: "Ngán lắm, trước phải ăn, giờ ăn đến ngốc luôn." Chờ Thúy Tụ đem canh gà bùng đi, Lý Minh Tranh nói: "Thất muội muội và Ngũ muội muội cũng tới, qua đây cho ta nhìn một cái."

Hai người cười tiến lên, Lý Minh Nghi yêu kiều ôm một bên cánh tay nàng, nói: "Tỷ tỷ cực khổ, cháu trai nhỏ của muội đâu?"

"Vừa mới bú sữa, đã ngủ ở phòng sát vách rồi." Sờ sờ hai má kiêu diễm của muội muội, Lý Minh Tranh tầm mắt rơi đến người A Bảo đang đứng cạnh giường, ánh mắt âm trầm, nhàn nhạt nói: "Ngũ muội muội càng lúc càng lớn, cũng không biết sau này vị công tử gia nào có thể hưởng phúc, chỉ sợ những tên công tử ấy không nhận ra giai nhân..."

"Ha ha, việc này cũng nói không chính xác đâu." Uy Viễn hầu phu nhân vội vàng cắt ngang lời đại nữ nhi, rất sợ nàng nghĩ đến chuyện cũ lại nói những lời lạnh nhạt, càng nói càng kỳ cục. rõ ràng đều qua đã nhiều năm như vậy, thế nào đại nữ nhi vẫn không buông ra?"Tỷ muội các con cũng có đã nhiều năm không gặp, Ngũ muội vừa trở về, nương đưa nha đầu này đến thăm con một lát. Thân thể của con thế nào? Sau khi sanh phải cẩn thận, an tâm ở cứ, đừng phạm vào cái gì cảm kị..." Lời nhà gái nhai lại là một loạt.

Lý Minh Tranh nhẫn nại nghe xong một hồi, tầm mắt từ A Bảo chuyển qua trên mặt Lý Minh Nghi, qua lại nhìn một chút, nói: "Nương, trước nghĩ một chút uống miếng nước lại nói. Ở đây lâu rồi, con nghĩ mấy tiểu nha đầu này sắp hết kiên nhẫn rồi, để con nói Thúy Tụ đưa chúng ra ngoài dạo chơi một lát, à, hôm nay khí trời không tệ, Thúy Tụ người mang hai vị muội muội của ta đến hoa viên đi chơi thôi."

Uy Viễn hầu phu nhân sừng sốt, nhìn mi gian của nữ nhi mang phần sắc khác, trong lòng thờ dài, nhân tiện nói: "Được rồi, có mấy lời các tiểu nha đầu này nghe xong cũng không tốt. Minh Cẩm, Minh Nghi, các con nghe lời tỷ tỷ. Thúy Tụ, nhớ coi chừng hai đứa, kéo lại chạy loạn, đặc tội quý nhân trong phủ."

Thúy Tụ cười đáp một tiếng

Lý Minh Nghi cũng không kiên nhẫn nghe sự cảm râm của mẫu thân, nàng còn là một tiểu nha đầu tính tình trẻ con, căn bản nghe không hiểu được, nghe thấy có thể đi chơi liền vui vẻ. A Bảo trong nghĩ, nếu mình còn ở đây chắc hẳn vị tỷ tỷ băng son mỹ nhân này sẽ nói những câu lạnh nhạt khó nghe, liền không có ý kiên.

nói là mang các nàng đi chơi xa xa một chút, bất quá Thúy Tụ cũng không dám đưa các nàng đi đâu xa, ra khỏi viện của Lý Minh Tranh, liền mang hai cô nương này đến dạo chơi hoa viên trong phủ thái tử.

Năm đó, Chính Đức để hạ lệnh cho công bộ xây dựng phủ thất thái tử từ xa hoa, hoa viên rất lớn, liếc mắt một cái nhìn lại, ngoài những ngọn núi giả và các loài hoa cỏ quý hiếm đang đua nở ra, còn có một hồ nước trong như ngọc nơi gấp khúc hành lang, trong hồ hàng đàn cá chép bơi lội, thông với hành lang cầu khúc, tại đây mùa xuân, liễu rủ là lướt, tơ liễu bay tán loạn, đặc biệt mê người.

Lý Minh Nghi mặc dù đã đến phủ thái tử mấy lần, nhưng rất ít khi đến đây, lập tức cực kỳ hứng thú lôi kéo A Bảo chạy lên cây cầu để ngắm cá trong hồ.

Sắp đến giữa hồ, liền nhìn thấy trong đình đã có người ngồi, hai thiếu nữ ngồi trong đó, ăn vận đẹp mắt, đầu cài trâm quý, nha hoàn vây quanh hầu hạ, hai người lần lượt ngồi trên thành cầu, bên cạnh để một khay thức ăn cho cá, nhìn mỗi rơi trong nước chum đầu nói cười với nhau, kéo đến một đàn cá chép bơi đến tranh giành thức ăn.

Nhìn thấy hai nàng tiến thoái không xong, một nha hoàn thấp giọng nói: "Quận chúa, thất công chúa, tiểu thư Uy Viễn hầu phủ tới."

Thấy người ở đây đã biết hai người đến, nếu mạo muội rời đi cũng không tốt, ung dung bước đến, Lý Minh Nghi liền khẽ nói với A Bảo thân phận của hai người đó: "Là Vinh Hoa quận chúa và thất công chúa."

Vinh Hoa quận chúa là trưởng nữ của thái tử, năm nay mười bốn tuổi, khuôn mặt như táo tròn đỏ búng, mắt to ngập nước, thoát nhìn giống như tiểu nữ tử vô cùng đáng yêu, điểm trừ chính là nơi giữa trán kia đã làm nàng ta mất vài điểm thuần khiết, hơn nữa lại thêm mấy phần tùy ý kiêu ngạo. Vinh Hoa là Triệu trắc phi của thái tử sinh ra, vì là trưởng nữ, nên được thái tử vô cùng sủng ái, tính tình khó tránh khỏi có chút kiêu căng. Thất công chúa là quý phi thân sinh, thân phận tôn quý, năm nay mười bảy tuổi, vì có mẫu thân là một quý phi, xưa nay lại thích làm nũng. Chính Đức để thập phần sủng ái nàng ta, từng nói chỉ cần nàng ta vui, phò mã sẽ để tự nàng ta lựa chọn.

Lý Minh Nghi nhìn thấy hai người này, cảm thấy miệng đắng lại, bất quá trên mặt vẫn mang theo ý cười dịu dàng, cùng A Bảo đi vào đình, hướng hai người thi lễ thỉnh an.

Vinh Hoa quận chúa tuổi còn nhỏ, cùng nữ quyến Uy Viễn hầu phủ không quen, đối với hai người, ngoài mặt chỉ mang theo lễ nghi, trái lại thất công chúa neho mắt lại quan sát A Bảo,

đột nhiên nói: "Người rất nhìn quen mắt, Lý Minh Nghi, nàng ta là ai?"

Lý Minh Nghi nụ cười trên mặt cứng đờ, thấp giọng nói: "Hồi công chúa, đây là ngũ tỷ tỷ của ta, mới từ..."

"Lý Minh Cẩm!" Thất công chúa thốt ra.

A Bảo lại khụy đầu gối thi lễ một cái, phóng khoáng cười nói: "không ngờ thất công chúa còn nhớ Minh Cẩm, đúng là vinh hạn của Minh Cẩm."

Thất công chúa vừa nghe, mày đẹp nhú chặt, trong giọng nói tràn đầy chán ghét nói: "Ai nhớ người, bản công chúa cũng sẽ không để tâm đến một người đáng ghét. Nghe nói năm trước có chiến tranh, trấn bắc tướng quân vô ý bị thương, người sao không ở Cảnh thành chăm sóc tướng quân, sao lại về đây? Thực sự là quá bất hiếu, ta sẽ tâu lên phụ hoàng, trị người tội bất hiếu."

Lý Minh Nghi nghe xong thiếu chút nữa quỵ xuống, trái lại A Bảo bình tĩnh, cười khanh khách nói: "Đa tạ công chúa quan tâm gia phụ. Hân là công chúa hiểu lầm, bởi vì thương thể gia phụ đã tốt, Minh Cẩm mới trở về."

Thất công chúa vừa nhìn thấy nàng trung khuôn mặt tươi cười, không biết trút giận nơi đâu, mà nói "Người trừ cười ra cũng không còn biểu hiện khác sao? Mấy năm không gặp, người vẫn chán ghét như vậy."

A Bảo lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, mặt không thay đổi nhìn nàng.

"..."

Lý Minh Nghi rất muốn khóc, trong lòng lên tiếng ngũ tỷ, tỷ đừng nhạo thất công chúa, nhà chúng ta thực sự không thể trêu vào a!

Thấy thất hoàng cô nhà mình ghen hờn, Vinh Hoa quận chúa có chút giật mình, nói: "Thất hoàng cô, sao người lại tức giận vậy? Người đâu, đem đám người to gan dám làm hoàng cô tức giận ném xuống hồ hết cho ta!"

"Quận chúa..." Lý Minh Nghi muốn cầu tình, lại bị Vinh Hoa quận chúa lạnh lùng liếc mắt trừng lại một cái.

nhìn thấy hai ma ma to lớn mạnh khỏe đến gần mình, A Bảo lui về phía sau mấy bước, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, nhưng vẫn ôn hòa nói: "Quận chúa, Minh Cẩm vẫn chưa nhạo công chúa tức giận, hơn nữa công chúa cũng đâu nói là tức giận đâu."

Thất công chúa cười lạnh một tiếng, lại nhìn hai ma ma đang kẹp chặt A Bảo, lười biếng nói: "Được rồi, ta hiện đang tức giận." Thầm nghĩ ta chính là nguy hiểm thì thế nào? Ở đây có những người khác, dù cho bản thân đem lý Minh Cẩm đẩy xuống hồ, cũng không ai dám nói cái gì!

Vinh Hoa quận chúa trên mặt lộ ra đáng yêu tươi cười, ngây thơ nói: "Có nghe hay không, hoàng cô tức giận, mau đem ả tiện tỷ này ném đi."

hai ma ma kia được lệnh, kèm chặt hai tay A Bảo, kéo nàng hướng đến hồ.

A Bảo rũ mắt xuống, liếc nhìn hồ nước kia, lại thấy bị kéo đến hồ, đang chuẩn bị kéo hai ma ma cùng nhau xuống nước, thì một giọng nói băng lãnh vang lên:

"Các người làm cái gì đó?"

Thanh âm này vừa mới tuôn ra, toàn bộ không gian đều rơi vào một loại yên tĩnh quý dị.

Mọi người vô ý thức nhìn lại, liền một nam nhân mặt trường bào màu đen không biết xuất hiện từ lúc nào ngoài đình, đường nét tuấn mỹ trên mặt lãnh ngạnh, đôi mắt mang vẻ lạnh lẽo, đuôi mắt lại mang theo vài phần lạnh, nhìn thoáng qua, lại làm cho người cảm giác được một khối băng, lưng phát lạnh, hô hấp cũng nhẹ mấy phần.

"Ngũ, ngũ hoàng thúc..." Vinh Hoa quận chúa lắp bắp kêu lên.

Thất công chúa nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc.

sắc mặt hai nàng cứng ngắc, khăn trương đến mức thân thể phát run, run rẩy đứng dậy tiến lên, khụy gối thi lễ một cái: "Tham kiến ngũ hoàng huynh (ngũ hoàng thúc)."

Đột nhiên, một tiếng thét vang lên, sau đó một tiếng oanh, có người rơi xuống nước.

Lý Minh Nghi tầm mắt vẫn chưa rời khỏi A Bảo, thế nhưng lại muốn té xỉu, A Bảo nàng... Thế nhưng trực tiếp gạt chân hai ma ma cho rơi xuống nước... Biểu tỷ sao lại to gan vậy chứ! Nơi này là phủ thái tử nha! Hơn nữa còn gây chuyện trước mặt vị Tấn vương có tiếng hung tàn trong truyền thuyết, chuyện này hai nàng coi như xong đời!! >_<...

Thấy mọi người không phản ứng kịp, A Bảo mang vẻ mặt khiếp sợ nói: "Nhanh lên một chút kéo người lên đi, các nàng ấy quá gấp nên trượt chân ngã xuống mất rồi!"

"..."

Tác giả có lời muốn nói:

Đây là một truyện văn, A Bảo mặc dù có nhiều kẻ thù (đều là bị hận oan), nhưng A Bảo ý vào cũng rất nhiều

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

A Bảo mặc dù lên tiếng giải thích cũng thuận tiện nhắc nhở đi cứu người, thế nhưng mọi người bên ngoài đình ngấm cá còn đứng sững đó, cũng không lên tiếng, trong nhất thời lạ không nhúc nhích.

Tấn vương tầm mắt nhìn xẹt qua thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa, hai nha đầu này bị đôi mắt rét lạnh ấy làm run rẩy, mấy hạt trân châu của tram cài trên đầu cũng phát ra máy

tiếng leng keng, nếu là bình thường, đẹp không thể tả, nhưng mà vào lúc này chính là run sợ nên mới làm chúng leng keng vài tiếng, nhượng cho hai nha đầu này vừa thẹn vừa uất ức, thậm chí oán giận luôn nha hoàn mang trang sức đến cho các nàng ngày hôm nay.

không ai lên tiếng, hai ma ma ngã xuống nước vẫn còn kêu cứu, giọng kêu thập phần thể lương, làm cho thủ vệ xa xa ngoài viện chú ý đến, lên vội vã đến đây, vốn cho là có chuyện xảy ra, nhưng khi nhìn thấy nam nhân cùng các quý nữ ở trong đình xem cá đang cầm như hến, da đầu không khỏi tê dại.

Hai vị công chúa quận chúa điều ngoa sao lại đối đầu với Tần Vương? Thái tử điện hạ nếu là biết việc này không chừng sẽ lột da bọn họ mất!

"Tham kiến Tần vương điện hạ." Sau khi trường thị vệ hành lễ, chần chừ hỏi: "Điện hạ, không biết đã xảy ra chuyện gì, hai vị ma ma này..." Thị vệ nhận ra ma ma kia là ma ma hầu hạ Vinh Hoa quận chúa.

Tần vương khuôn mặt lãnh khốc, con ngươi lại lạnh lẽo, giọng nói tự như cũng lạnh buốt, chỉ nghe hần nói: "Bản vương cũng rất muốn biết xảy ra chuyện gì." Giọng nói trầm thấp, là giọng nam rất dễ nghe, thế nhưng ngữ điệu lại thập phần cổ quái, "vốn là ta đến thân quyền tướng sĩ bị bọn điều nô ức hiếp, thật không sợ lòng tướng sĩ nơi biên cương nguội lạnh sao?"

Câu nói sau cùng mang ý ám chỉ, Vinh Hoa quận chúa và thất công chúa sắc mặt trắng bệch, trong mắt có xấu hổ và giận dữ cũng có hoang mang, trong lòng hết sức lạ, hôm nay Tần vương vì sao lại xen vào việc của người khác, lấy tính cách của hần, dù cho thấy có người chết ở trước mặt hần, hần không chỉ sẽ không ngăn cản, trái lại ác ý lại làm đưa dao cho người ta, làm người ta chết thảm hơn sao?

Về mặt thị vệ có chút cứng ngắc, liếc mắt một cái đảo qua, tự nhiên cũng nhìn thấy cách bờ tường của đình, một ma ma đang kẹp chặt tay của một cô nương, trong lòng âm thầm kêu khổ, sao hôm nay mình lại xui xẻo trực ca này chứ? Trẻ một ngày không phải tốt hơn sao?

Nghe nói như thế, ma ma kia cũng liền khiếp sợ kịp phản ứng, phát hiện mình còn kẹp tay cô nương nhà người ta, bằng chứng này vô cùng xác thực, sợ đến hồn phi phách tán, bụp một tiếng quý xuống, run rẩy ngay cả giọng nói cũng phát không ra, chỉ có thể liên tiếp dập đầu cầu xin tha thứ, dập đầu nghe vang vang, A Bảo nghe thấy cũng cảm thấy trán mình đau đầu.

trong im lặng, ma ma đang rơi dưới nước cũng dần hết hơi từ từ chìm xuống.

Vinh Hoa quận chúa mảy nhăn lại, mặc dù một ma ma có mất cũng không tiếc, nhưng đó là người của nàng, nếu để cho nàng ta chết như vậy, sau này nàng còn mặt mũi nào ở trong phủ thái tử, mặt mũi nào mà nhìn người ngoài? Chỉ có thể kiên trì nói: "Ngũ hoàng thúc, chuyện này đều là do con, xin hoàng thúc chớ để ý, trước tiên cứu nàng ta lên, sau đó mới trừng phạt, người thấy được không?"

Thấy Tần vương nhìn sang, mặc dù đôi mắt hiện rõ rằng đang run sợ đến tận mặt xanh, nhưng lại cười tươi đến động lòng người.

"Nếu là tự ý, chết không luyến tiếc." Tần vương thờ ơ nói: "Vinh Hoa trưởng thành, tin rằng thái tử cũng không muốn bên người Vinh Hoa có loại nô tài làm hại đến chủ nhân như vậy."

Đó chính là muốn nhìn ma ma kia chết.

xong rồi, sắc mặt của mọi người đều có chút không tốt, muốn nói cái gì, lại nhớ đến vị chủ nhân này ra tay thủ đoạn tàn khốc, một lời không thôi, chỉ đành nhịn xuống.

Thủy Tụ và Lý Minh Nghi sợ đến sắc mặt tái xanh, trong lúc nhất thời không biết làm sao cho tốt. Lý Minh Nghi mặc dù cũng ghét thất công chúa tuy xinh đẹp nhưng hung hăng này, thế nhưng trơ mắt nhìn có người chết trước mặt mình, với nàng mà nói là cực kì không muốn, không khỏi nhìn về phía A Bảo.

A Bảo chau mày, nhìn bong bóng trên mặt nước, tâm thần bất định, âm thầm nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn Tần vương, đang chuẩn bị mở miệng, lại thấy Tần vương giống như nhìn nàng một cái, nói: "Đáng tiếc hôm nay là một ngày lạnh! Vót lên thôi."

Hôm nay đúng là ngày lạnh, bởi vì từ khi từ của Thái tử tròn ba ngày, nếu xảy ra mạng người thì ắt hẳn có điềm xấu, cũng như tát vào mặt Lý trắc phi, Tần vương cũng là muốn cho một chút thể diện mà.

có lệnh đặc xá, một thị vệ biết bơi nhanh phóng xuống nước cứu vị ma ma kia lên, sau một hồi lộn xộn, ma ma kia xùng đã phun ra một ngụm nước, rốt cuộc đã tỉnh, khi tỉnh lại liền gào khóc một trận, "Quận chúa phải cứu cứu nô tỳ, nô tỳ bị..."

"Cầm miệng!"

Tiếng quát “Cầm miệng” là do ba người cùng đồng vang lên, Vinh Hoa quận chúa, thất công chúa và người hộ vệ vừa cứu nàng ta, thậm chí còn nhanh tay nhanh mắt rút khăn tay của nàng ta nhét vào miệng nàng.

Đúng lúc này, ngay cửa hình tròn nơi hoa viên, một nhóm lão ma ma vây quanh một thân ảnh y trang diễm lệ đang tiến vào, đây không phải là vị thái tử phi đang tiếp đãi khách bên ngoài kia sao.

Thái tử phi vốn là đang bồi mấy vị phu nhân đến tham gia ngày vui của Tứ nhi, không ngờ là một nha hoàn của Vinh Hoa quận chúa chạy đến thì thầm vài câu, nàng nghe xong sắc mặt sợ hãi, liền cáo từ rồi chạy đến đây.

bất kể là Tần vương, hay là thất công chúa, thậm chí là nhị nữ của trấn bắc tướng quân, cũng hiện tại phủ thái tử không muốn đắc tội. Đương nhiên, nếu tính theo trình tự, Tần vương xếp hạng nhất, nhị nữ trấn bắc tướng quân xếp thứ hai, thất công chúa chính là chót rồi. Thà rằng đắc tội thất công chúa, cũng không thể đắc tội Tần vương và trấn bắc tướng quân, thái tử bây giờ còn phải nể trọng Tần vương và trấn bắc tướng quân.

Thái tử phi liếc mắt một cái liền đem hiện trường vào mắt, trên mặt lộ ra đoan trang đúng mức tươi cười, cười nói: "Ra là ngũ hoàng đệ cũng ở nơi đây, đã xảy ra chuyện gì?"

Tần vương chấp tay còn thì lễ, nói: "Bản vương cũng không biết, chỉ là trùng hợp đi qua."

Lúc này, thất công chúa rốt cuộc không nhịn được, tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Thái tử phi, là Lý Minh Cầm đối bản công chúa bắt kính, bản công chúa chỉ định trừng phạt nàng ta thôi, đâu ngờ rằng ma ma này lại sơ ý rơi xuống nước."

Vinh Hoa quận chúa thấy thất công chúa đứng ra, nhớ tới chính mình vừa rồi quần bách, cũng có chút hận g A Bảo, vội hỏi: "Mẫu phi, đúng là Lý Minh Cầm nhạo Thất cô cô tức giận."

Thái tử phi trên mặt đoan trang ung dung tươi cười có chút vắng tung tóe, trong lòng hận không thể quát chết đưa nha đầu này không biết đây là nhị nữ công thần, trước bất luận thái độ của Tần vương, chỉ riêng việc năm ngoái phụ thân Lý Minh Cầm đánh thắng trận nơi Cảnh thành, đây mới là trọng điểm, không biết có bao nhiêu người muốn dựa hơi, hai cái nha đầu ngu xuẩn này không biết khách khí mấy phần, còn dám tùy tiện lấy cớ đến làm khó dễ người ta, quả nhiên bị làm hư.

Thái tử phi ánh mắt nhàn nhạt, thất công chúa tự có hoàng thượng và quý phi quản giáo, nàng là tẩu tử không thể nói cái gì, thế nhưng Vinh Hoa quận chúa tâm thật sự là quá lớn, không có đúng mực, nên để cho một ma ma giáo dục lại.

Nhìn hai nha đầu kêu ngao, thái tử phi trong lòng tuy rầu rĩ nhưng không hiện trên mặt, cười nói: "Các người có hiểu lầm cô nương nhà người ta không? Minh Cẩm là một đứa trẻ biết lễ nghĩa, ắt sẽ không phạm bất kính dù là nhỏ."

A Bảo rất thuận theo: "Hồi bẩm thái tử phi, Minh Cẩm xác thực không dám đối công chúa mà bất kính, công chúa lúc trước có hiểu lầm" nói xong, ngừng đầu hướng thất công chúa lộ ra cái khuôn mặt tươi cười, cái răng khênh chói sáng, thất công chúa mũi thiếu chút nữa phi khói, sắc mặt biến thành màu đen.

Thái tử phi không cho thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa cơ hội mở miệng, lại nói: "đã là hiểu lầm, các người cũng chớ để ở trong lòng. Đúng rồi, ngũ hoàng đệ, hoàng huynh người lúc này cho người tìm người đến thư phòng."

Tấn vương nghe xong, nhàn nhạt đáp lời, "Bản vương cáo từ." nói xong, mang theo tùy tùng rời khỏi, không lưu lại chút dấu vết.

Tấn vương rời khỏi cũng làm cho người ở chỗ này rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Thái tử phi nhìn thấy Tấn Vương rời khỏi, lại bắt đầu nhìn hai đứa nha đầu đang run rẩy như chim sợ cành cong, nụ cười trên mặt mặc dù có chừng mực, nhưng A Bảo nhìn thì thấy rất bình thường nhưng cái bình thường này lại có điểm gì đó không bình thường, liền thấy thái tử phi cười đối với các nàng đạo: "Minh Cẩm, Minh Nghi, các người đến dạo hoa viên sao?"

A Bảo kéo Lý Minh Nghi tiến lên làm thi lễ, nói: "Đúng vậy, trắc phi nói hôm nay khí trời tốt, để Thúy Tụ dẫn đến vườn hoa dạo chơi. Thái tử phi, thời gian không còn sớm, tỷ muội chúng ta cũng nên quay lại gặp đại tỷ."

Thái tử phi liếc mắt nhìn Thúy Tụ một cái, khoan dung cười nói: "Ừ, đi đi."

Lại thi lễ, hai người liền cáo từ rời đi. Thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa sắc mặt âm trầm nhìn các nàng rời khỏi, muốn nói cái gì, nhưng thấy thái tử phi còn đang ở đây, chỉ có thể im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Để Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Uy Viễn hầu phu nhân thấy hai tiểu thư trở lại nhanh như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, cẩn thận phát hiện trên mặt nữ nhi còn chưa hết kinh hoảng, trong lòng đau xót, nhưng trên mặt lại cười nói: "Các con trở về vừa đúng lúc, ma ma vừa mới ôm đứa nhỏ đi tiền viện, hai tỷ muội các con ở trong này ngồi nói chuyện."

Lý Minh Nghi thấy Uy Viễn hầu phu nhân, liền muốn đem chuyện mới vừa rồi nói cho mẫu thân, nghe nói bà muốn tới tiền viện đi xem đứa nhỏ tắm ba ngày, chỉ có thể nuốt xuống, cùng A Bảo cùng nhau đến trong thiên sảnh ngồi, rất nhanh có nha hoàn dâng lên trà bánh.

Thúy Tụ an bài hai tiểu thư xong, liền vào phòng, nhẹ giọng nói với chủ tử đang ngồi dựa lưng vào gối trên ghế: "Trắc phi, hai vị tiểu thư vừa ở trong vườn hoa xem cá gặp thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa, còn nói lên xung đột."

Lý Minh Tranh hơi kinh ngạc, hỏi rõ chuyện đã xảy ra lúc đó, sắc mặt có chút băng lãnh, cười nói: "Chẳng qua là thứ nữ mà thôi, cũng dám lớn lối như vậy, cũng không sợ giảm thọ, sợ là nàng bị nương làm hư, điện hạ cũng không chỉ có một nữ nhi! Nhưng mà thất công chúa... Ngũ muội muội trái lại may mắn, đắc tội thất công chúa xong thậm chí còn có quý nhân tương trợ. Người coi, Tấn vương hôm nay sao có thể khéo tới như vậy?"

"Tấn vương điện hạ vừa mới đi qua." Thúy Tụ thấy rõ, lúc đó Tấn vương đúng là theo trong hoa viên qua, nhưng làm cho nàng kinh ngạc là Tấn vương lại nhúng tay vào chuyện này.

Lý Minh Tranh lại hừ một tiếng, lãnh đạm nói: "Ngũ muội muội này của ta dễ đắc tội với người, nhưng cũng là có vận khí thật tốt, có quý nhân tương trợ."

Lúc này, một nha hoàn vén rèm tiến vào, trong tay bưng một cái khay, trên khay là hai đĩa đựng trái cây, mặt trên là dâu tây đỏ rực, ánh lên màu sắc mê người, "Trắc phi, đây là thái tử phi vừa phái người ta đưa dâu tây đến, nghe nói là đặc sản của thôn trang, cái này nuôi trồng rất khó, số lượng không nhiều, không ngờ thái tử phi lại đưa hai đĩa qua đây, nói là cấp cho trắc phi và hai vị tiểu thư Uy Viễn hầu phủ nếm thử."

Nghe như thế, Lý Minh Tranh trong lòng khẽ động, chờ Thúy Tụ tiếp nhận dâu tây cho nha hoàn kia lui xuống, mang trên mặt lãnh ý, "không ngờ hôm nay ta lại được hưởng lấy phúc khí của ngũ muội muội, đường đường là thái tử phi cũng cho đồ tốt, sợ rằng Vinh Hoa sau này sẽ sống không được tốt."

Thúy Tụ ngược lại có chút cao hứng, ôn nhu nói: "Vinh Hoa quận chúa sẽ rất lâu không có cách nào tìm người gây phiền toái, không phải rất tốt sao?" Thúy Tụ thập phần không thích Vinh Hoa quận chúa, ý là trường nữ thái tử, được phong quận chúa, liền cho là mình là đích nữ, thường xuyên giúp đỡ Triệu trắc phi âm thầm ngăn cản những nữ nhân khác trong phủ thái tử, ngay cả chủ tử của nàng cũng tìm đến gây chuyện, so với Triệu trắc phi còn làm người ta ghét hơn.

Lý Minh Tranh thả lỏng thân thể dựa vào gối, cũng nói không nên lời tốt hoặc không tốt, A Bảo xui xẻo nhận ủy khuất nàng cảm thấy rất được, nhưng bị người ngoài bắt nạt, lại dễ cho nàng tức giận. Đương nhiên, chuyện này làm nàng cao hứng nhiều hơn tức giận, ít nhất Vinh Hoa quận chúa nhỏ nhen lần này bị thái tử phi giáo huấn, sợ rằng Triệu trắc phi sau này cũng sẽ sống không được tốt, tuy không thể để cho các nàng thương gân động cốt, nhưng cấp nàng ta giáo huấn nàng cũng là cực cao hứng.

"Người đem một đĩa dâu tây đưa qua cho hai vị muội muội nếm thử."

"Vâng."

Trong thiên sảnh, nhìn thấy Thúy Tụ đưa tới một đĩa dâu tây, Lý Minh Nghi thập phần kinh hi, nhưng lại nghe nói là thái tử phi phái người đưa tới, lại có một chút quần quýt.

Lý Minh Nghi ăn dâu tây, đến gần chỗ A Bảo ngồi, nhỏ giọng nói: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ nói thất công chúa có thể tiến cung đi tìm hoàng thượng và quý phi cáo trạng hay không, có thể liên lụy đến chúng ta hay không a? Thất công chúa cũng thật hẹp hòi, vì sao luôn muốn nhắm vào ngũ tỷ tỷ? rõ ràng mấy vị công chúa khác đều rất hào phóng."

"Cáo trạng là chuyện yêu thích của nàng, chúng ta không xen vào." A Bảo vẫn rất bình tĩnh, thấy, Lý Minh Nghi một trận hăm dọa, rất nhanh nàng liền biết A Bảo vì sao bình tĩnh như vậy, "Việc này mà cũng là thói quen! Về phần nàng vì sao nhắm vào ta, chẳng qua là lần đó du xuân, nàng và Lăng Vi cùng bị lợn rừng vây xung quanh, đúng lúc ta cứu Lăng Vi đứng cách ta tương đối gần, sau đó mới đi cứu nàng, làm hại trên mặt nàng bị heo đá in hai móng lên mặt, đúng một tháng nhận không ra người, về sau liền không ưa ta."

Đối với đoạn này ân oán, A Bảo lúc đầu cũng không biết, về sau là lục công chúa lên lên nói cho Giang Lăng Vi, Giang Lăng Vi lại nói cho nàng biết, A Bảo nghe xong cảm thấy thật tình oan uổng, khi đó tình huống khẩn cấp, nàng lúc ấy chỉ là một tiểu cô nương thấp bé, căn bản thấy không rõ ai là ai, nghe thấy tiếng thét chói tai cách gần mình liền đi cứu trước, không ngờ chỉ cứu một người mượn một chút liền bị ghét. Sau đó một đoạn thời gian rất dài, chỉ muốn gặp mặt thất công chúa đều thích nhắm vào nàng, A Bảo dần dà cũng thành thói quen, mọi người chỉ cho rằng thất công chúa nhìn A Bảo không vừa mắt, cũng không biết A Bảo âm thầm tránh thoát rất nhiều lần thất công chúa ngáng chân. Cũng may mắt thất công chúa là công chúa, các nàng gặp mặt không nhiều, không có gì trở ngại lớn, chỉ có hôm nay lại thất sách.

Nghe thấy A Bảo giải thích, Lý Minh Nghi da mặt co quắp, phát hiện mình nên cười thành tiếng, chuyện năm đó nàng còn nhỏ, lại chưa đủ tuổi cùng mấy vị tỷ tỷ xuất môn đáp thanh, căn bản không biết tình huống lúc đó là thế nào. Nhưng tưởng tượng thất công chúa trên mặt in dấu hai móng heo đến nửa tháng không dám gặp người, rốt cuộc nhịn không được phớt cười ra tiếng.

"Đừng cười, ăn dâu tây!" A Bảo một mặt chính khí nói.

Lý Minh Nghi cúi đầu, biết lúc này ở nhà người khác, không được thất thố, bày ra bộ dáng chừng chặc dàng hoàng.

Sau đó không lâu, Uy Viễn hầu phu nhân và ma ma ôm đứa trẻ mới sinh đã trở về, Uy Viễn hầu phu nhân cùng nữ nhi cảm râm mấy câu, sau đó cùng nhau rời đi.

Lúc rời đi, thái tử phi lại phái ma ma tâm phúc của nàng qua đây đưa tiễn, thái độ thân thiết ấm áp, làm hai vị tiểu thư đều có chút thụ sủng nhược kinh, Uy Viễn hầu phu nhân cũng khách khí vừa cảm tạ vừa bồi hồi.

Không ngờ lúc ở cửa, lại cùng Tần vương cũng đang cáo từ rời đi lại gặp nhau.

Mọi người hồ hập đều nhẹ mấy phần, nhao nhao thỉnh an gửi lời hỏi thăm.

Tần vương cước bộ ổn định, trông mắt mang theo lệ khí quét mắt mọi người, tầm mắt dừng vài giây, nhân nhạ ứng thanh, mang theo tùy tùng rời đi.

Uy Viễn hầu phu nhân nhìn thấy nữ nhi một bộ biểu tình lần tránh, không khỏi hơi nhíu mày, đến lúc lên xe ngựa, nhìn hai người, nói: "Nghỉ nha đầu, con có phải làm chuyện xấu gì hay không?"

Lý Minh Nghi trong lòng còn sợ hãi, lui đến trong lòng Uy Viễn hầu phu nhân, như vậy mới có cảm giác an toàn, nói: "Nương, con nào có làm chuyện gì xấu? Chúng con đều vô tội!"

A Bảo mỉm cười, liếc nhìn Lý Minh Nghi đơn giản bị gạt ra, trong lòng có chút buồn cười, cũng không cần Uy Viễn hầu phu nhân hỏi, liền chủ động đem sự tình ở trong vườn hoa phủ thái tử nói cho nàng biết, Lý Minh Nghi thuận tiện ở bên bổ sung, nhưng nàng bổ sung nội dung đều có chút bênh vực chính mình, thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa làm ác bị phóng đại vài lần.

"Nương, ngũ tỷ tỷ không có bất kính thất công chúa, thực sự, con dám cam đoan!" Lý Minh Nghi về mặt nghiêm túc thề, sau đó vừa lo thầm nghĩ: "Thế nhưng nhiều chuyện ở trên người các nàng, các nàng nếu muốn đến chỗ thái tử và hoàng thượng quý phi cáo trạng, ngũ tỷ tỷ hội không có việc gì sao?"

Uy Viễn hầu phu nhân vỗ vỗ tay của nữ nhi, thân thiết nhìn về phía A Bảo, thấy nàng không có bị khiếp sợ, yên lòng, an ủi nói: "Yên tâm đi, thái tử và hoàng thượng cũng không phải là người nói liền tin, hơn nữa lúc đó Tần vương ra mặt, thái tử phi cũng chứng kiến, các nàng cũng không bịa đặt được, hoàng thượng sẽ không tùy tiện định tội."

A Bảo và Lý Minh Nghi đều có chút không tin, các nàng thập phần rõ ràng tính nhỏ nhen của thất công chúa, chịu không nổi ủy khuất, tuyệt đối sẽ vỡ lở ra, A Bảo cũng thật sự là không sợ.

Nhưng mà, qua hai ngày tiếp theo, đều không có nghe được trong cung và trong phủ thái tử có tin tức gì, trái lại ma ma bên người Lý Minh Tranh bên người mượn có hỏi Uy Viễn hầu phu nhân gặp tỷ muội, đi bái kiến Uy Viễn hầu phu nhân, nói cho nàng biết một ít nội tình.

"Nghe tiểu công công hậu hạ bên người thái tử nói, đêm hôm tiểu thiếu gia tám ba ngày ba đêm thái tử có ghé viện của Triệu trắc phi, nhưng không có ngủ lại hơn nữa rất nhanh liền rời đi, hai ngày này cũng không thấy Vinh Hoa quận chúa đi thỉnh an thái tử phi, nghe nói là bị bệnh. Nhưng ngầm lại nói là bị cảm tức." Ma ma là nữ hầu của Lý Minh Tranh, chiếu cố Lý Minh Tranh như nữ nhi của chính mình, lúc này thấy Triệu trắc phi xui xẻo, nụ cười trên mặt nên cũng nên không được, "Phu nhân, Tranh nhi của chúng ta cuối cùng cũng hết khổ, không những sinh một tiểu thiếu gia, mặt mũi Vinh Hoa quận chúa lần này cũng bị hạ xuống, sợ là Triệu trắc phi sẽ rất lâu không thể lớn lối."

Uy Viễn hầu phu nhân vuốt ve vòng hạt trên tay, đậm đậm cười, nàng biết Vinh Hoa quận chúa lần này bị cảm tức, sợ rằng trong đó còn có công lao thái tử phi, thái tử phi mặc dù là đoàn trang đại khí, thế nhưng nếu chuyện có liên quan đến con trai duy nhất và lợi ích phủ thái tử, cũng không ngại xuất thủ. Vinh Hoa quận chúa ngu xuẩn liền ngu xuẩn ở chỗ không rõ thân phận nữ nhi của chính mình, cho mình là trường nữ của thái tử phân lượng đủ để ngạo mạn xưng hùng xưng bá, ngay cả chi nữ của công thần cũng dám đắc tội, lại không thấy rõ hoàng thượng hiện tại đang trọng dụng Lý Kế Nghiêu, thái tử tự nhiên cũng muốn coi trọng.

"Ma ma, việc này đứng nhìn là được, cũng đừng đi nói huyền truyền, đỡ phải để Tranh nha đầu rước lấy họa, sau này hảo hảo chiếu cố Ca nhi thôi." Uy Viễn hầu phu nhân nhắc nhở.

Ma ma trên mặt cười, "Chuyện này lão nô tự nhiên hiểu rõ."

Đặng ma ma sau khi rời đi, Lý Minh Nghi trốn ở sau bình phong cười hi hi chạy ra, hai mắt lấp lánh, "Nương quả nhiên liệu sự như thần."

Uy Viễn hầu phu nhân vỗ xuống mông nàng, trách mắng: "Cũng sắp đến lúc lấy chồng, còn bướng bỉnh như vậy, sau này không cho phép lại ả núp nghe trộm."

Lý Minh Nghi lấy lòng cười cười, nói nhỏ: "Ngũ tỷ tỷ nhất định cũng rất lo lắng chuyện này, con đi nói cho nàng biết, yên tâm, con chỉ nói cho nàng, sẽ không làm miệng!"

Uy Viễn hầu phu nhân giống như bắt đắc dĩ nói: "Ừ, đi đi."

*

A Bảo nghe thấy Lý Minh Nghi mang đến tin tức cũng không quá kinh ngạc, nhưng cũng làm ra một bộ cao hứng, thấy tiểu cô nương còn đang cao hứng lại nhai Vinh Hoa quận chúa và thất công chúa, nói: "Ngày mai là tiệc ngắm hoa của Xương Bình trưởng công chúa, còn không mau trở lại chuẩn bị một chút?"

Lý Minh Nghi khuôn mặt đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói: "Tỷ cũng vậy, muội nghe tổ mẫu nói, khả năng ngày mai ở tiệc ngắm hoa chọn giúp chồng cho tỷ đấy, cũng không biết ngày mai xuất hiện những vị công tử nào sẽ là ngũ tỷ phu của chúng ta."

A Bảo trực tiếp đem nàng đẩy lên trên giường, hai người nào thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

trên đường đến hội thường hoa của Sương Bình Công Chúa, A Bảo và Lý Minh Nghi, Lý Minh Sương, Lý Minh Nguyệt ngồi chung một xe. đã là ngày xuân ấm áp nên các tiểu cô nương bên trong xe đã đổi lại y phục mà phường thêu mang đến để càng làm rạng rỡ khí xuân, năm nay thịnh hành trên đầu điểm thêm trang sức, nỗ lực kìm nén thân thể, rất sợ không cẩn thận liền làm rối trang sức trên đầu hoặc vò nhàu cả y phục.

so với ba nàng kia nghiêm chỉnh thì A Bảo trực tiếp dựa lưng vào vách xe, quan sát đáng vẻ cũng như tuổi tác của ba đường muội của mình. Bởi Lý Minh Hà và Lý Minh Nghi đã đính hôn, tháng sau Lý Minh Hà sẽ xuất giá, nghe nói người đính hôn với nàng là đích thứ tử của phó chi huy sứ bình mã ngũ thành, tuy không phải gã cho trường tử, nhưng so với thứ nữ chi nhất của Lý Minh Hà vẫn là xứng đôi, chỉ là hội thường hoa này hai người chưa có cơ hội cùng đi chung. Lý Minh Sương là thứ nữ chi thứ hai, Lý Minh Nguyệt là đích nữ của chính thể chi thứ ba, năm nay đã đủ tuổi cập kê, Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân đều suy tính mang nàng đi trải nghiệm, đến lúc đó cũng là một việc tốt.

Lý Minh Sương và Lý Minh Nguyệt đều có chút khăn trương, nắm chặt khăn tay, so với họ, Lý Minh Nghi tuy cũng khăn trương, nhưng nàng biết mình là đích nữ chi nhất của Uy Viễn phủ, tương lai bất kể thế nào có gã đi thì cũng không lo lắng, nhưng có cô vài phần thấp thòm, trong lòng cũng có chút mong mỏi muốn đến tiệc thường hoa.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ không khăn trương sao?" Lý Minh Nghi thất lưng cứng đờ thấy hơi một một chút, thấy A Bảo tùy ý dựa vào vách xe, cũng thả lỏng thân thể, dựa vào A Bảo, như vậy cũng chẳng phải lo lắng trang sức trên đầu rồi tung lên.

A Bảo thấy ba nha đầu đều chăm chú nhìn mình, dường như chính mình không khăn trương chính là chuyện vô cùng lạ—— nếu là nàng biết ở trong lòng ba nàng ấy, nàng lớn tuổi nhất nhưng hận là khó xuất giá nhất, không chừng sẽ ọc máu. Nhìn ba gương mặt trẻ con đang nhìn mình, A Bảo lập tức lấy vẻ mặt nghiêm trang nói: "không, tỷ cũng rất khăn trương."

"..."

Lý Minh Nghi và Lý Minh Nguyệt lộ vẻ hựt hẫng, một lát miễn cưỡng nói: "thật không, nhìn không ra." A Bảo chỉ cần nghiêm kinh, chính là thời gian đùa giỡn các nàng, sau một giờ các nàng đùa giỡn không ít

A Bảo cười phì một tiếng, kéo kéo tay mũm mĩm của hai đường muội, lại vỗ vỗ Lý Minh Sương ngồi khá xa, cười nói: "không cần khăn trương quá, nghe nói đến lúc đó sẽ có rất nhiều quý nữ trong kinh đến, chúng ta cùng các nàng ấy ở một chỗ thường thức là được, không có gì." Nhìn A Bảo xem, giống như là nam nữ đang liếc mắt đưa tình, không có gì phải lo lắng.

Được A Bảo trấn an, ba nha đầu rốt cuộc cũng trấn tĩnh lại đượcbất quá là chú ý cẩn thận đến xiêm y cùng phụ trang không được để cho rối nhàu lên, chỉ sợ lưu lại ấn tượng không tốt.

Khi xe đến phủ công chúa, liền thấy hai bên cửa đã chặn kín các cỗ xe, xem ra rất nhiều người coi trọng đối với hội thường hoa này, đều đưa các nhi nữ vừa tuổi cập kê đến đây. Có thể được Xương Bình trưởng công chúa đưa thiệp mời, đều là tôn thất gia thể thanh quý trong kinh thành, trừ cung yến, rất ít khi các họ cùng tụ hội lại với nhau, tất cả bọn họ đều không muốn để lỡ cơ hội này, có thể đến đây, tương lai bất kể là chọn tức phụ hoặc chọn hiền tể đều có ấn tượng rất lớn.

À, có thể nói hội thường hoa này được tổ chức đặc biệt long trọng, không chỉ là cô nương trẻ tuổi các công tử thân cận, đồng dạng cũng là các vị mẫu thân đại nhân tìm cho mình một tức phụ hoặc hiền tể có xuất thân hợp ý.

Sau khi xuống xe, mấy nàng nhu thuận đi theo sau lưng phu nhân Uy Viễn Hầu cùng nhị phu nhân, tự có nha hoàn đến đón các nàng vào phủ, mới vừa vào cổng trong, liền nhìn thấy Sương Bình trưởng công chúa mang theo nhi nữ Chu Cần tròn mười lăm tuổi của mình ra tiếp đón, lúc nhìn thấy Uy Viễn hầu phu nhân, Sương Bình trưởng công chúa nét mặt lộ vẻ tươi cười.

"Uy Viễn hầu phu nhân, rốt cuộc cũng chờ được người đến."

Sương Bình trưởng công chúa mày tuấn mắt phượng, rất giống diện mạo của Tiểu hoàng hậu, trên mặt mang cười, xinh đẹp động lòng người, rất có dáng vẻ Vương Hi Phụng.(Vương Hi Phụng(Phụng) là nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, người chưa đến nhưng tiếng cười đã đến.)

Uy Viễn hầu phu nhân trên mặt cười, đối với việc Sương Bình công chúa đích thân tiếp đón có phần vui mừng mà sợ hãi, bước lên phía trước thi lễ. A Bảo cùng các đường muội nhanh chao đến thi lễ cùng công chúa và Thanh Minh quận chúa vừa được sắc phong Chu Cần.

Hành lễ xong rồi, Xương Bình trưởng công chúa nhìn đến các cô nương đi theo Uy Viễn phu nhân, lại khen một lần, ánh mắt nhìn A Bảo nhiều hơn mấy lần, trong lòng có cái suy nghĩ, bèn cười quay sang nói với nhi nữ: "A Cần, mang mấy vị cô nương này sang hoa viên Thủy Các thưởng lãm, cần phải tiếp đãi thật chu đáo đấy."

Chu cần rất có dáng vẻ, thoải mái tươi cười đáp lời, sau đó một bên kéo A Bảo một bên kéo Lý Minh Nghi, mang theo Lý Minh Sương rồi cùng nhau đi đến Thủy Các. Mà Sương Bình trưởng công chúa mang theo phu nhân Uy Viễn Hầu cùng nhị phu nhân đi vào đại sảnh, trưởng bối cùng văn bối cũng không ở cùng nơi, đây cũng là cách để cho các tiểu cô nương có cơ hội được ở chung một chỗ.

Dọc theo đường đi, Chu Cần cười nói giới thiệu quan cảnh xung quanh cùng mọi người, rất nhanh liền tới trong hoa viên trong Thủy Các, bốn phía là dương liễu, trong Thủy Các đã có hơn mười cô nương thanh xuân trang điểm hoa lệ, chia ra hai ba nhóm nhỏ nhẹ chuyện trò, trông thấy Chu Cần mang theo tỷ muội Uy Viễn Hầu đi đến, bèn đứng dậy chào hỏi.

"Khá lắm A Cần, nửa ngày không gặp người còn tưởng rằng trốn đi lười nhác, không ngờ lại dẫn theo mấy vị tỷ muội như hoa như ngọc qua đây, thì ra là đi ghé thăm tiếp giai nhân." một thiếu nữ mặc y phục hồng nhạt đi đến, các chuỗi ngọc trên người vì bước chân mà phát ra âm thanh, cực kỳ dễ nghe.

Chu Cần cau mày xinh đẹp, "Giới cho Liễu Nhược Nhi nhà người, lại đến bồi bản ta! Ta mang đến vài tỷ muội cho người sở soạn một cái, người còn có cái gì không hài lòng?"

"Nào có sò, ít nhất tứ vị cô nương này hiện tại ta cũng không có sò qua!"

Nhìn hai người trêu đùa, các cô nương trong các cũng nhin không được che miệng cười rộ lên. Liễu Nhược Nhi là chi nữ Hàn Lâm viện Liễu đại học sĩ, cùng Chu Cần xưa nay quan hệ rất tốt, hai cô nương thường xuyên chơi cùng một chỗ, vui đùa như vậy cũng cho thấy các nàng vô cùng thân mật..

"Ừa, ta tưởng là ai, thì ra là vài vị cô nương Uy Viễn hầu phủ tới." một giọng nói có vẻ bén nhọn vang lên, "Quả nhiên chúng ta đều so không được với mấy vị, để cho A Cần tự mình ghé thăm tiếp, ngay cả người làm tỷ tỷ như ta cũng không có vinh hạnh này đâu. Ô kìa, nghe nói ái nữ của trấn bắc tướng quân cũng đã trở về, không biết là vị nào a."

A Bảo theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy có chút quen mắt mặt, mày dài mắt hạnh, khuôn mặt khá lớn, mũm mĩm mặc dù không mập, nhưng làm cho cảm giác có hơi mập một chút, cùng với phong thái liễu yếu đào tơ của thiếu nữ đương thời đang theo đuôi có phần hơi khác biệt.

Chu Cần nhủ mày, nụ cười trên mặt chưa tan, vẫn là kéo A Bảo, cười nói: "Lạc Ninh tỷ tỷ, vị này chính là ái nữ của Lý tướng quân Lý Minh Cẩm, trước đây chúng ta đều gặp rồi." Sau đó lại vì A Bảo giới thiệu: "Minh Cẩm tỷ tỷ, vị này chính là Lạc Bình quận chúa ái nữ của Bình Vương thúc thúc ta."

À, thì ra là muội muội của Bình vương thế tử, muội muội phu quân tương lai của Giang Lăng Vi. A Bảo thừa dịp lúc đến hành lễ, quan sát mấy lần, trong lòng âm thầm lắc đầu, biết vì sao nàng đối với mình về mặt địch ý, sợ là vì thất công chúa đây mà. nói như thế, lần trước chuyện ở phủ thái tử, thất công chúa cũng không lấy được điều gì tốt.

Lạc Ninh quận chúa hơi chột nhủ mày, trên dưới quan sát A Bảo, lãnh đạm nói: "Quả thật đã gặp qua! Bất quá mấy năm không gặp, có vài người a, là gan cũng lớn, ngy cả công chúa cũng dám bắt kình."

Thủy Các trong nháy mắt yên tĩnh, các thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, ngu ngốc cũng biết hiện tại Lạc Ninh quận chúa bây giờ là có ý định châm chọc người, vì sợ vạ lây, cùng nhau không mở miệng nói chuyện.

Trái lại A Bảo không chút hoang mang cười nói: "Quận chúa chỉ giáo cho? Minh Cẩm đối công chúa xưa nay kính trọng, quận chúa là người hiểu đạo lý, cũng không nên chỉ nghe thứ để làm ô danh quận chúa."

Lạc Ninh quận chúa cười lạnh một tiếng, "Nhanh mồm nhanh miệng!"

đang nói, đột nhiên phát hiện lâu các cách đó không xa truyền đến một trận tiếng ồn ào, các nàng giương mắt nhìn lên, liền nhìn thấy dưới tàng cây bên kia hồ khi nào đã xuất hiện một nhóm công tử trẻ tuổi mặc trường bào, xa xa nghe có tiếng trầm trồ khen ngợi, tựa hồ là đang ở ngâm thơ đối, trong đó chú ý nhất chính là Chu Ngự nhi tử của Sương Bình công chúa, mày dài mắt phượng, mặt mày ôn nhuận, tươi cười như gió xuân, thật sự là một vị công tử thanh tao như ngọc.

Mà các vị công tử hình như cũng nhìn thấy các cô nương bên này, liền vội vàng ngâm thơ có ý hướng về phía bên này, mà các thiếu nữ bên này cũng tỏ ra bộ dáng xinh đẹp nhất, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười lặng yên quan sát các công tử bờ bên kia, so ra thì chú ý đến nhiều nhất cũng là Chu Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Gió mát ẩm áp dịu dàng, liễu xanh đón gió, ngăn cách nam nữ trộm nhìn nhau, thêm vài phần đẹp như tranh vẽ, thơ trữ.

A Bảo đen mặt cũng chả buồn tranh cãi với các vị cô nương này, mặt nàng vốn dày đối với những vị công tử bên kia cũng không đỏ mặt, chẳng qua lại sợ không thích hợp đành tỏ ra có chút ý tứ rụt rè.

Các vị công tử bờ bìa kia đều biết các cô nương trong Thủy Các đang len lén chú ý đến mình, đều thể hiện ra mặt, hết ngâm thơ, rồi lại sai người mang bàn tứ bảo, đem những thơ từ mà họ vừa ngâm xong viết lại, truyền tay nhau cùng xem.

"A Cần, không biết bọn họ làm thơ gì nhỉ?" Liễu Nhược Nhi hiển nhiên đối những thơ văn của họ rất hứng thú, nàng xuất thân từ thư hương thế gia đã lâu đời phụ thân là Hàn Lâm viện học sĩ, gia cảnh quyền quý, đối với thơ từ rất thích nghiên cứu, thường xuyên mời gọi các khuê tú, danh môn chưa thành thân đến cùng nhau tổ chức hội thơ, ở điểm này rất có tài danh.

Chu Cần hiểu rõ tính tình của hảo tỷ muội, lại thấy các cô nương khác mặc dù không nói, nhưng mà thái độ cũng lộ vài phần ham muốn, cười cười, gọi một nha hoàn y phục xanh đen đến, nói: "Phiền người đinoi với đại ca ta, có thể hay không nhưn thơ mà các vị công tử mới viết cho chúng ta thưởng thức, luận bàn, như vậy cảnh xuân lại càng thêm ý hợp."

Nha hoàn kia cười đồng ý, liền đi sang hồ bên kia.

một hồi sau, nha hoàn của Chu cần quay lại, trong tay Chu Cần là những bài thơ vừa viết xong của các vị công tử kia, các thiếu nữ hưng phấn tụ cùng một chỗ, liền thấy Lạc Ninh quận chúa nhanh tay lấy bài thơ của Chu Ngự lên trước, nở nụ cười xinh đẹp nói: "Thơ của Ngự ca ca quả nhiên vô cùng phong nhã." Lập tức liền cao giọng đọc bài thơ của Chu Ngự.

Thanh âm của thiếu nữ không cao nhưng cũng rất thanh thúy, không giống lúc này bén nhọn chói tai, lãnh lớt vang sang bờ bên kia, cũng làm cho các quý công tử bên bờ bên kia nhìn sang.

Thấy Lạc Ninh quận chúa đoạt lấy bài thơ của Chu Ngự, cái khác cô nương cảm thấy bất bình nhưng lại không tiện tranh với nàng ta, chỉ có thể cầm một bài thơ khác lên xem, bài thơ vừa viết, rất khá, cũng cao giọng đọc lên, thanh âm truyền tới bờ bên kia, thêm vào một chút ý riêng.

Ngay lúc bầu không khí náo nhiệt nhất, hoa viên lại xuất hiện một nhóm người, một a hoàn đưa người đến bẩm: "Quận chúa, các vị cô nương, Tán vương điện hạ cùng thất công chúa tới."

"..."

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, bầu không khí rơi vào một loại trạng thái quý dị.

Chu Cần phản ứng đầu tiên, cười với các vị cô nương đang rơi vào trầm mặc: "Biết, các vị tỷ tỷ, Tán vương điện hạ cùng thất công chúa tới, mời các người ta cùng đi thôi."

Các nàng rời Thủy các, các vị công tử kia vòng qua hồ, tụ hội lại dưới tàng cây hoa tử đằng, lúc này chính là mùa hoa tử đằng nở, màu tím cánh hoa rơi xuống đầy đất.

Sương Bình trưởng công chúa cùng phò mã Chu Vinh Ngôn đi ở phía trước, Tán vương cùng thất công chúa làm văn bồi đi theo hai bên, phía sau là các phu nhân gia đình quyền quý. Rất xa, Sương Bình trưởng công chúa tiếng cười liên truyền đến, "Các người khi này có chuyện gì náo nhiệt vậy, ở mãi xa cũng nghe được giọng nói của các người."

Chu Ngự và Chu Cần dẫn đầu, mang theo hai đội nhân mã đi tới thính an trường công chúa, Tán vương, thất công chúa, Chu Ngự lại cười nói: "Lúc này thấy cảnh xuân tươi đẹp, không khỏi cao hứng làm thơ luận cò."

Chu Cần nói tiếp: "Rồi chúng con rất muốn chiêm ngưỡng ca ca cùng các vị công tử, liền cho người đến xin thơ cao về thưởng thức, các tỷ muội rất vui vẻ, mọi chuyện chỉ có thể thôi ạ."

"Các người trái lại rất là phong nhã!" Phò mã Chu Vinh Ngôn vỗ tay cười nói.

"Còn không phải, nghe nói Ngự biểu ca thơ phú vô cùng tốt." Thất công chúa cười xinh đẹp chen miệng nói, mặt mày xinh đẹp, là một công chúa mỹ lệ vạn phần, làm cho không ít các

công tử đồ mặt.

Chu Ngự ôn nhả tươi cười, hơi có chút ngại ngùng nói: "Công chúa quá khen rồi."

"Mới không có đâu, thơ trừ của biểu ca ngay cả Liễu Trường Thanh tiên sinh cũng công nhận" Thất công chúa nhìn ôn nhuận như mỹ ngọc, trên mặt cười khanh khách, "Ta đây cũng là nghe mấy vị hoàng huynh nói đó." Vì chứng minh chính mình nói thế không sai, vốn là thất công chúa nghĩ tìm kiếm người làm chứng, bất quá xoay mặt lại phát hiện ra vị hoàng huynh đáng sợ nhất trong hoàng thất, khuôn mặt tươi cười có chút cứng nhắc.

Những người ở đây đều thấy rõ, nhin không được cười khúc khích trong lòng.

Nhìn ra sắc mặt của thất công chúa, trong lòng Sương Bình công chúa khẽ động, nói: "Các người như vậy mà hiểu được thế nào là vui vẻ. Hôm nay nhìn thấy các người như vậy, tâm tình ta vui lây, rất lâu không vui như vậy, nghĩ đến màn này cũng cảm thấy cực kỳ thú thái, không biết các người có bằng lòng hay không cùng ta dạo hoa viên?"

Phò mã cũng nói theo: "Công chúa hôm nay thật có phúc, ngay cả Tần vương và thất công chúa đều qua đây cùng nàng dạo công viên."

"Bọn họ tất nhiên là có lòng thành." Trường công chúa lại cười nói.

Phu thê hai người kẻ nói người đáp, tâm tư nhay cảm sớm đã suy đoán ra, sợ rằng hôm nay không chỉ là Sương Bình công chúa vì ái tử mà tìm tức phụ, sợ là còn vì tìm phò mã, vương phi cho thất công chúa và Tần vương. rõ ràng như vậy, sắc mặt mọi người đều tỏ ra cứng nhắc.

Các cô nương công tử ở đây đều là xuất thân cao quý, gia tộc bọn họ cũng không cần cùng hoàng thất thông hôn, cũng không có ý muốn thông hôn cùng hoàng thất. Đương nhiên, nếu đổi là một vị công chúa đến đây, nam nhân ở đây có chút động tâm, thế nhưng thất công chúa điều ngoa kiêu căng thanh danh lan xa, thú nàng cũng không phải là thú một lão tổ tông về nhà sao? Hay là thôi đi! Về phần Tần vương... Quên đi, nghe qua “truyền thuyết” về hắn, không một cô nương nào muốn gả cho hắn, không chừng vừa mới gả cho hắn sẽ bị hắn khắc chết, hơn nữa hoàng thượng cũng không thích hoàng tử này, gả cho hắn thực sự không tiền đồ.

Mọi người tâm tư thay đổi thật nhanh, bất quá trên mặt vẫn là cười tươi.

Sương Bình công chúa ghi nhớ hết sắc mặt mọi người, tất cả những kẻ ở đây đều là cao thủ diễn trò, mặc dù bắt đầu có chút kinh ngạc, rất nhanh liền thu lại. Sương Bình trưởng công chúa tâm mất lướt qua chỉ nữ Liễu đại học sĩ Liễu Nhược Nhi, cảm thấy Liễu Nhược Nhi ngọt ngào vô cùng thích hợp với đứa cháu từ tính tính u ám tối tăm của mình.

nói đến chuyện Sương Bình công chúa vì nhi tử mà mở hội thưởng hoa, thật ra cũng là do Chính Đức đế bày mưu lập kế. Từ lúc Chính Đức đến được thái tử nhắc nhở, hắn còn có một vị ngũ hoàng tử chưa thành thân, cô đơn lẻ loi, thậm chí ngay cả bát hoàng tử năm ấy mới mười tám tuổi cũng đã có vương phi, phát hiện này làm cho hắn xưa nay vốn đã không quan tâm đến ngũ hoàng tử cũng đã có quyết định phải làm tròn trách nhiệm của một phụ thân, tuyệt đối nội trong năm nay phải đẩy cái tên nhi tử tuổi đã một sắp này thành thân, tìm cho hắn một vị vương phi.

Chỉ là muốn cho hắn chọn vương phi cũng không dễ dàng, đầu tiên người này tính cách thật sự là làm cho người ta đau đầu, trừ thái tử, tựa hồ không có hoàng tử nào có thể cùng hắn yên ổn cùng ở một phòng, cũng không có vị huynh đệ nào chịu được tính tình của hắn. Thứ hai “truyền thuyết” về hắn trong kinh thành không ít, huân quý đại thần ít có ai nguyện ý đem nữ nhi gả cho hắn, huống hồ Chính Đức đế cũng không yêu thích gì hắn, những điều này cộng lại thì mấy lão hồ ly kia sao lại gả nhi nữ cho hắn chứ. Còn về các nữ nhi của thế gia kém hơn thì Chính Đức đế cũng không vừa ý, dầu gì cũng là con trai mình, đâu dễ gì để cho người ngoài vũ nhục? Chuyện hôn sự của hắn cứ thế năm này kéo sang năm nọ, đến đi thái tử cảm thấy không ổn, nhắc kéo Chính Đức đang sắp lờ quên mất Tần Vương, mới làm hán hạ quyết tâm.

Thế là Sương Bình trưởng công chúa được bày mưu đặt kế, liền quyết định mở hội thưởng hoa, mở tiệc chiêu đãi tất cả quý tử quý nữ nhà quyền quý trong kinh, để cho Tần Vương cùng thất công chúa tự mình lựa chọn, đến lúc đó hoàng đế trực tiếp tứ hôn, cũng giảm đi nhiều phiền phức.

Về phần thất công chúa, nàng ta coi như đã lớn, Chính Đức đế quyết định đem nhi tử cùng nhi nữ của mình định hôn, cứ để hai đứa thẳng nam cùng thẳng nữ này trước mắt thấy cũng phát hoảng. Mà Sương Bình trưởng công chúa, đối với tính cách của thất công chúa có chút không thích, nhưng còn ngại mặt mũi của hoàng đế, đành phải chấp nhận, chỉ cần hai người này không xen ngang chuyện tốt của hai nhi tử nhà mình là được, cái khác cũng không quan tâm.

Nghĩ xong, Sương Bình công chúa lại nhìn về phía A Bảo đang đứng chung một chỗ với các cô nương phủ Uy Viễn hầu, hết nhìn dung nhan rồi lại xem tính cách, càng nhìn càng hài lòng, cũng thích hợp với con trai của nàng.

Mỗi người đều ôm tâm tư riêng, một đoàn người cùng với Sương Bình công chúa dạo chơi hoa viên, dạo đủ rồi lại đến Thanh Huệ viên đi xem trò vui, hôm nay trưởng công chúa mời giáo phường trung nổi danh nhất vào phủ diễn, bọn họ hàng năm đều có tuồng mới, bỏ củ làm mới, rất được các quý phụ, tiểu thư yêu thích.

Đài hát được đặt trong Thanh Huệ viên, mọi người có thể ngồi ở đình các đối diện đài mà xem hát, nha hoàn bưng khay qua lại không ngớt mà qua.

Mọi người đều yên vị, trên đài cũng bắt đầu khai màn.

Chia chỗ ngồi hai bên trái phải, nam tả nữ hữu, trung gian dùng tấm bình phong tách ra, nam nữ tách ra. Sương Bình công chúa cùng thất công chúa ngồi ở vị trí đầu, phò mã Chu Vĩnh Ngôn cùng Tần vương ngồi ở vị trí bên trái, những người khác lần lượt ngồi ở sau đó. Vị trí này không đặc biệt gì, mà đặc biệt là, Sương Bình trưởng công chúa trực tiếp để nhi nữ của Lâm đại học sĩ là Liễu Nhược Nhi cùng ái nữ trấn bắc tướng quân Lý Minh Cẩm đến ngồi cạnh mình kể chuyện vui, thật làm cho nhiều người biết đến.

thật ra lúc A Bảo được gọi đến, da đầu cũng có chút tê dại, nhưng mà vẫn là thấy Liễu Nhược Nhi đang ngồi bên cạnh Sương Bình công chúa kể chuyện vui, A Bảo đối với mấy cái chuyện cười thì biết không nhiều, cũng không giống như Liễu Như Nhi uyên bác, rất nhanh trở thành người làm nền cho bọn họ. Tình cảnh này tự nhiên sẽ dẫn đến bị người khác nói xấu sau lưng, quả nhiên là nhi nữ nhà tướng quân, ngay cả một chuyện vui cũng không nói được vài câu,

Trình độ học vấn thật sự là quá thấp.

Thất công chúa mất liếc nhìn bình phong phía nam nhân, nhìn thoáng cũng mơ hồ thấy có vài người, tầm mắt rơi thẳng vào bình phong của Chu Ngự, quay đầu lại thì nhìn thấy có hai cô nương đang ngồi bên cạnh Sương Bình công chúa, răng ngọc cắn chặt, nàng biết, trong hai người này nhất định có một người được hoàng cô coi trọng chọn tức phụ, bất kể là ai, nàng tuyệt đối sẽ không để họ được gả cho Chu Ngự. Chớp mắt, nhìn thấy sau bình phong còn có một người ngồi chung với Chu Vĩnh Ngôn, thất công chúa trong lòng có chủ ý.

"Hoàng cô, sao lại mãi lo nói chuyện cùng người khác không để ý đến cháu nữ chứ?" Thất công chúa làm nũng nói.

Sương Bình công chúa có chút buồn cười véo nhẹ mũi nàng, "Con khi nhà người thường hay đến chỗ ta quấy phá, nói chuyện với con đến chán rồi, còn Minh Cẩm và Nhược Nhi thì lâu lâu ta mới gặp mặt."

Thất công chúa nói giọng oán trách: "Con liền biết Hoàng cô không thương con, nhưng mà cũng chẳng trách được người, ai nói Minh Cẩm tỷ tỷ ở đây chứ. nói đến Minh Cẩm tỷ tỷ, trước đây con cùng tỷ ấy có chút hiểu lầm, khi đó là con không hiểu chuyện, qua mấy năm không gặp lại cảm thấy có chút thích. Minh Cẩm tỷ tỷ, chuyện mấy ngày trước là ta chỉ đùa vui một chút, hi vọng là tỷ không để trong lòng."

A Bảo kinh ngạc nhìn nàng, tuy không biết nha đầu kia muốn làm cái gì, vẫn là khiêm tốn nói: "Công chúa khách khí, Minh Cẩm vẫn không dễ bụng."

"Quả nhiên Minh Cẩm tỷ tỷ tốt nhất, ta thật sự là rất thích. Hoàng cô, Minh Cẩm tỷ tỷ tốt như vậy, nếu có thể gặp thường xuyên thì thật là tốt, có phải không ạ?." Thất công chúa tòa ra một dạng vô cùng ngây thơ

Sương Bình công chúa cũng có chút hiểu rõ ý tứ của chất nữ, trên mặt vẫn cười nói: "Nếu là con thích nàng ấy, có thể thường xuyên gọi nàng ấy vào cung nói chuyện."

Thất công chúa vỗ tay cười nói: "Được, cứ quyết định vậy đi."

"..."

Mọi người gần như đã quên việc xem hát, chỉ có thể nhìn cô cháu hai người người một lời ta một lời, ngược lại là A Bảo, một câu nói nói không ra, liền trở thành khuê mật của Thất công chúa

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Edit: Betty.

Thời điểm nữ quyền bên này mỗi người có tâm tư khác nhau, nam quyền bên kia cũng thì thầm bàn tán.

Phò mã Chu Vinh Ngôn thân là trưởng bối, đương nhiên phải quan tâm tới văn bối một chút. Mặc dù người làm phò mã này cũng không dễ dàng, nhưng tình cảm giữa ông cùng Sương Bình trưởng công chúa lại vô cùng tốt, trước khi thành thân mặc dù có vài thông phòng, nhưng sau khi cưới công chúa, ông đã giải tán những thông phòng ấy, chỉ có hai người tuổi tác hơi lớn được công chúa ban ân ở lại trong phủ dưỡng lão, nhưng cử chỉ và hành vi, cũng không dám buông thả. Phu thê hai mươi mấy năm, hai người rất ít tranh cãi, có thể nói là đôi phu thê hoàng thất ân ái điển hình, thường xuyên được Chính Đức đế khen ngợi.

"Lệnh Thù a, gần đây rất ít gặp được người, có phải làm việc rất vất vả hay không? Nhưng cũng đừng vì mải mê làm việc mà để thân thể mệt mỏi, làm cho hoàng thượng phải lo lắng..." Chu Vinh Ngôn cũng là một người ôn hòa, lời nói hòa nhã nhẹ nhàng, trong hoàng thất cũng chỉ có ông dám nói chuyện cùng Tần vương như thế, trong giọng nói tha thiết quan tâm dạt dào, so với Chính Đức đế xưa nay đối với nhi tử này không hề có sắc mặt tốt xấu chút nào.

Tần vương sắc mặt không thay đổi, nhàn nhạt trả lời: "Cũng không vất vả."

"Nghe thái tử nói, khoảng thời gian trước thậm chí có người dám cả gan xông vào thiên lao cướp khám phạm, lúc đó còn để cho người đó trốn thoát, hoàng thượng hạ lệnh người ra khỏi thành truy nã phạm nhân, người không có bị thương chứ? Hình như về sau nghe nói có quý nữ của trọng thần nào đó có liên quan đến... Cũng không biết người nào lớn mật như thế."

Tần vương liếc nhìn biểu tình lo lắng của ông, khẽ môi hơi hơi lên, ánh mắt lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Chẳng qua là dư nghiệt tiền triều, không gây nên việc gì. Nhưng cũng may lúc đó ở trạm dịch nhờ có ái nữ của Trần Bắc tướng quân Lý cô nương tương trợ, mới có thể đúng lúc bắt được phạm nhân. Nhưng hình như Lý cô nương không cần thận bị thương, cũng không biết vết thương của nàng đã khỏi chưa."

Hiếm khi hần đột nhiên nói nhiều lời như thế, phụ tử Chu Vinh Ngôn đều có chút kinh ngạc, những con cháu thế gia ngồi xung quanh phía sau cũng tập trung chú ý, muốn nghe một chút nữ nhi của Trần Bắc tướng quân lúc đó lại làm sự việc hung tàn gì, khi đó nhìn thấy Tần vương hộ tống đoàn xe nữ quyền của Trần Bắc tướng quân vào thành, lời đồn đại huyền ảo đầy trời, nhưng thị vệ Tần vương phủ đều kín miệng, nên không một ai biết khi đó đã phát sinh chuyện gì.

Chu Ngự ngồi bên cạnh Chu Vinh Ngôn nghe nói hơi nhủ mảy, sau đó yên lặng liếc nhìn Tần vương, trong đầu không nhận được nhớ tới vừa rồi ở trong vườn hoa nhìn thấy thiếu nữ kia, trước kia hần đã thấy qua bức họa của nàng, nhưng không có nhanh nhẹn sinh động như người thật. Đó cũng không phải lần đầu tiên hần gặp nàng, năm đó lúc mười hai tuổi, hần ở trong cung đã gặp qua nàng một lần, lúc đó là cung yến vào dịp trung thu, trong cung xuất hiện thích khách, một tiểu cô nương lưu loát đứng lên cầm ghế ngồi đánh ngã tên thích khách uy hiếp ngũ công chúa. hần còn nhớ rõ một màn kia, toàn bộ mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng, mà tiểu cô nương sau khi đánh người xong, mới phát hiện mình làm chuyện không nên làm, lập tức thay đổi biểu tình, thay đổi vẻ mặt thành bộ dáng hoảng sợ, tránh sau lưng cung nữ cả người phát run. không thể không thừa nhận, lúc đó nhìn một màn như vậy, chẳng biết tại sao hần chỉ muốn cười thật to, bộ dáng của nàng rõ ràng giống như khiếp sợ vô cùng, rất sống động, mặt cũng đều trắng bệch, thế nhưng hần lại cảm giác được nàng chỉ là giả vờ.

Rất nhiều người đều nói nữ nhi của Trần Bắc tướng quân làm việc luôn khiến người khác phải kinh ngạc, không phải hiền thể tốt để chọn, thế nhưng hần lại cảm thấy cô nương này vô cùng thú vị, chỉ tiếc rằng nam nữ khác biệt, hần rất ít khi gặp được nàng, hơn phân nửa thời gian nàng đều ở biên quan làm bạn cùng phụ thân, lại càng khó gặp. Lần này nàng trở về, mẫu thân từng tiết lộ với hần, hoàng thượng đang muốn trọng dụng Trần Bắc tướng quân, mẫu thân cũng cảm thấy nữ nhi của Trần Bắc tướng quân là một hiền thể có thể chọn, muốn chọn nàng làm con dâu...

Vừa nghĩ tới, khuôn mặt ôn nhuận hiếm thấy có vài phần nóng lên, không dám nghĩ sâu hơn.

trên đài hí khúc hát đến khúc cao trào, Tần vương đột nhiên đứng dậy, tỏ vẻ đi ra bên ngoài đi một chút, Chu Vinh Ngôn biết được hần không kiên nhẫn xem loại hí kịch này, hơn nữa vừa rồi trong hoa viên đoán chừng nên nhìn cũng đã nhìn, mỉm cười căn dặn mấy câu, liền để cho hần rời khỏi.

"Lệnh Húc biểu tỷ, đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận té." Chu Cẩn kêu lên.

Thất công chúa Tiểu Lệnh Húc quay đầu lại nhìn về phía biểu muội, hơi cau mày, cố gắng đè nén tính tình xuống, cười nói: "A Cẩn, muội không phải nói dẫn chúng ta đến nơi tốt sao? Vẫn là đi nhanh lên một chút, để tránh cho lát nữa hí kịch hát xong, cô có phải đi tìm chúng ta." nói xong, thất công chúa lôi kéo A Bảo đi ở phía sau, cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười, nói: "Minh Cẩm, người nói đúng không?"

A Bảo cố gắng đè nén xúc động muốn rút tay về, cười đáp lời 'đúng vậy'.

Nàng hiện tại chỉ cảm thấy, mình giống như là một bà mẹ trẻ, mang theo ba tiểu cô nương không hiểu chuyện đi loạn ở nhà người khác, cảm giác này thực sự không tốt.

Xem hí khúc được một nửa, thất công chúa rõ ràng cảm thấy nhàm chán, Sương Bình trưởng công chúa liền phân phó nữ nhi mang theo A Bảo, Liễu Nhược Nhi và thất công chúa đi dạo trong phủ công chúa phủ, Chu Cẩn cười nhận lời, bỗng nhiên về mặt thần bí nói với mấy cô nương sẽ đưa các nàng đi đến một chỗ tốt để ngắm cảnh. Lúc rời đi, A Bảo vẫn có thể cảm giác được các cô nương khác vẫn an phận mà ngồi bồi trường bồi xem hát, nhưng ánh mắt kia lại tràn đầy hâm mộ và ghen tỵ —— A Bảo luôn cảm thấy Sương Bình trưởng công chúa đối với nàng dường như là có sự khác biệt, thái độ của thất công chúa cũng thay đổi quá nhanh, có chút nắm bắt không được a!

"Biểu tỳ đừng nóng vội, rất nhanh sẽ đến." Chu Cẩn vẫn cười mỉm nói một cách bình thản, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng vẫn thể hiện được hết uy nghi, nhẫn nại hơn so với thất công chúa, tiền đồ tương lai rất rộng mở.

Hành lang trong viện lòng vòng chín khúc quanh co, đi quacửa tròn phía sau, tới một viện nhỏ tên là Lục Lâm Viên. Trong viện này yên ắngmà tĩnh mịch, toàn viện chủ yếu là rừng cây, xa xa nhìn lại, một mảnh xanh biếc, giống như đặt mình ở trong rừng rậm thanh u.

"Ồ ngay phía trước rồi, mọi người đến đây đi." Chu Cẩn cười nói, dẫn mấy cô nương đi vào con đường sỏi nhỏ trong rừng cây, rất nhanh liền đến chỗ núi giả, hai bên núi giả cao năm thước, dưới chân núi là một bình thạch xây thành bậc thang uốn lượn quanh núi đi lên.

Chu Cẩn mỉm cười mời các nàng đi lên, mấy người không biết cần khôn trong đó thế nào, về mặt hoài nghi theo sát đi lên, đến khi trèo đến đỉnh núi, lúc nhìn thấy đình nghỉ chân ở trên núi giả, không khỏi thán phục lên tiếng. Gió thổi nhẹ nhẹ, đứng ở chỗ cao nhìn ra xa, mặc dù không thể nhìn hết toàn bộ kinh thành, nhưng phong cảnh rộng lớn này thật sự không uống công các nàng đi một chuyến.

Mấy cô nương sôi nổi cảm thán, Liễu Nhược Nhi nói: "Đình nghỉ chân này được phủ Công chúa xây bao lâu rồi?" Liễu Nhược Nhi thường xuyên đến phủ công chúa tìm Chu Cẩn chơi đùa, đối với phủ công chúa có vài phần hiểu biết, nhưng lại không biết có nơi này.

"Hóa hoạn vào tháng bảy năm ngoái, trong kinh không phải là rất nhiều gia đình không cẩn thận để xảy ra hỏa hoạn hay sao? Khi đó Lục Lâm viên bên này cũng bị cháy mấy gian phòng, thời điểm mẫu thân cho người đến sửa lại, nhân tiện bảo họ xây dựng ngôiđình này, ngược lại thuận tiện cho chúng ta ngắm phong cảnh."

đang nói, đã có nha hoàn bưng trà bánh trái cây lên, thất công chúa đang uống trà, chợt nhìn về mộtnơi, vui vẻ nói: "Ồ đây thật sự nhìn được rất xa." nói xong đề chén trà xuống, đứng lênvịnlan can nhìn ra xa, thấy vị lam y công tử dẫn theo vài người bạn tốt đang đi về phía này.

Lúc đang nhìn đến mê mẩn, Liễu Nhược Nhi ngồi ở một bên đột nhiên hỏi: "Thất công chúa, người nhìn cái gì mà nhập thần như vậy?"

Thất công chúa vốn đang nhìn đến say mê, bất thành linh bị gọi làm cho hoảng sợ, tay vịn lan can vừa trượt, đúng lúc một trận gió mạnh thổi tới, người lại đứng ở chỗ cao, thân thể có chút lao đao muốn ngã.

"Công chúa!"

"Biểu tỳ cẩn thận!"

Liễu Nhược Nhi và Chu Cẩn mặt mũi trắng bệch, nhìn nàng thân hình lao đao bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngã xuống, sợ đến mức đứng hình, trái lại A Bảo ngồi tương đối gần vội vàng đứng lên kéo tay áo nàng lại. Thất công chúa cũng bị dọa đến hoảng loạn, lúc thân thể nghiêng ra bên ngoài, trở tay lại kéo tay A Bảo, A Bảo bị nàng kéo lấy, thất công chúa đứng lại vững vàng, một tay nắm lấy cột nhà, nhưng mà A Bảo lại không cẩn thận bị nàng kéo qua lan can ngã ra ngoài.

"A —— "

Cách đó không xa Chu Ngự đang dẫn theo bằng hữu hướng tới nơi này cũng nhìn thấy người từ đình nghỉ chân trên núi giả ngã xuống, gương mặt biến sắc, lập tức kêu lên: "Cẩn thận!"

Gió mạnh ở bên tai gào thét, A Bảo cảm giác như mình đang chơi trò chơi lên thẳng, trái tim cũng muốn rớt ra ngoài, một khắc kia ý thức trống rỗng, ý nghĩ gì cũng không có.

Mọi người theo bản năng nhắm mắt lại không đành lòng nhìn, qua vài giây, sau khi mở mắt ra, mọi người lao thẳng tới trước lan can, nghĩ rằng sẽ thấy người ngãxuống huyết nhục mơ hồ, nhưng lại phát hiện mọi việc cũng không giống như là đã nghĩ.

Dưới núi giả, người nện ngã đến huyết nhục mơ hồ lúc này đang được người ôm lấy, mà người nọ...

"Tấn, Tấn vương biểu ca..." Chu Cẩn lắp bắp kêu một tiếng, nhận được ánh nhìn lạnh lẽo đầy lãnh khốc của nam tử phía dưới, sợ đến không nói được, tim nhảy loạn.

Vừa vận lúc này, đám người Chu Ngự cũng chạy vào Lục Lâm viên, chạy thẳng đến, đợi nhìn thấy mộtmàn trước mắt, không khỏi có chút ngây ngốc.

Bốn phía ngoại trừ tiếng gió và tiếng chim hót, yên tĩnh đến cây kim rơi cũng có thể nghe.

Chỉ đến lúc A Bảo cảm giác được bản thân thật sự không có ngã chết, vỡ ngực một cái trong lồng hô may mắn, đang muốn ngừng đầu cảm tạ người có lòng tốt cứu mình, vừa ngược lênnhìn thấy chính là cái cảm kiên nghị của nam tử, hàm râu được cạo sạch sẽ, có vài phần nhả nhặn, nhìn lên nữa —— lúc chống lại một đôi lãnh mâu nghiêm nghị mang theo lệ khí, toàn thân A Bảo cũng cứng ngắc.

anh anh anh, âm hồn không tiêu tan, tuyệt đối không muốn gặp lại ác mộng!> __<.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Edit: Betty

Beta: Ishtar

Bầu không khí trong phút chốc ngưng trệ cứng ngắc, chẳng qua Chu Ngự rất nhanh dẫn đầu phản ứng kịp, trên khuôn mặt ôn nhuận thanh tú lộ ra biểu tình thần thiết, hỏi thăm: "Lý cô nương có bị thương không?"

A Bảo sững sờ nhìn về phía hắn, trải qua hấn nhắc nhở, mới phát hiện mình còn bị người ta ôm, hướng hấn lắc đầu, vội vàng nhỏ giọng nói với người đang ôm mình: "Đa tạ ơn cứu mạng

của Tấn vương điện hạ, thần nữ đã không có việc gì, phiền ngài thả ta xuống." A Bảo cúi đầu, cảm giác khi dựa vào lồng ngực kia, còn có loại hơi thở nam tính khác với phụ thân bao phủ lấy bản thân khó có thể bỏ qua, khôngkhỏi có chút cần trọng.

Từ lần hồi kinh đó ở trạm dịch gặp được Tấn vương, mặc dù trải qua nguy hiểm, hai người đều khôngtrao đổi bao nhiêu, nhưng A Bảo có thể cảm thấy nam nhân này không giống người thường, tồn tại mùi vị nguy hiểm, nếu có thể tránh xa thì tránh càng xa. Trực giác của nàng xưa nay rất chính xác, một khi cảm thấy mối đe dọa, như vậy nam nhân này tuyệt đối là nơi vô cùng nguy hiểm, nàng kiên quyết gặp được hắn liền trực tiếp giã chết.

Tấn vương cúi đầu nhìn nàng, đương nhiên chỉ có thể nhìn được đỉnh đầu... Trầm mặc thả nàng xuống.

Có lẽ là vừa mới té xuống bị dọa đến hoảng sợ, thời điểm A Bảo chạm đất, chân vậy mà mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống, sau đó cánh tay được một cái tay khác kéo lại.

Thân thể A Bảo kéo căng, gắng gượng lấy lại bình tĩnh, hướng Tấn vương nói một tiếng cảm ơn, muốn rút lại cánh tay bị hắn nắm chặt, lại phát hiện bản thân hắn không động đậy chút nào, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, rất nhanh lại bị ánh mắt lãnh khốc sâu thẳm nhìn bị dọa đến da đầu tê dại, vội cúi đầu xuống.

Nụ cười trên mặt Chu Ngự có chút cứng ngắt, lạnh lẽ thu hồi cánh tay vừa vươn ra một nửa, nhìn về phía mấy cô nương còn đang hoảng sợ trên núi già kia, nói: "Công chúa, Cần nhi, Liễu cô nương, các người không sao chứ?"

Mấy cô nương cũng đồng dạng bị dọa sợ không nhẹ, được Chu Ngự nhắc nhở, sắc mặt trắng bệch vội vàng lắc đầu, đám người thất công chúa cũng từ núi già đi xuống.

"Lý Minh Cẩm, ngươi không sao chứ?"

Thất công chúa nắm váy chạy tới, gương mặt xinh đẹp lúc này nhợt nhạt đi vài phần, không còn vẻ tùy hứng nuông chiều trước kia, thoát nhìn ngược lại tăng thêm chút mảnh mai, rất phù hợp với gu thẩm mỹ mỹ nhân yếu ớt như cảnh liễu của nhóm nam tử lúc này, làm cho mấy vị công tử đi theo cùng Chu Ngự nhìn không được nhìn thêm mấy lần.

A Bảo lắc đầu, nhìn bộ dáng bị dọa sợ của nàng ta, cũng biết nàng ta không cố ý.

"Trước đó các người làm cái gì? Sao có thể để xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy?" Chu Ngự hiếm khinghe mặt hỏi muội muội mình, thất công chúa thân phận tôn quý, Liễu Nhược Nhi là khách, A Bảo là người bị hại, Chu Ngự khó mà nói cái gì.

Chu Cần cho dù trầm ổn đi nữa, cũng chỉ là một tiểu cô nương chưa đến tuổi cập kê, có chút hoảng sợ nói: "Đại ca, muội... Chúng muội ở phía trên ngắm phong cảnh, lúc đó gió hơi lớn một chút, Lệnh Húc biểu tỷ đứng không vững, thiếu chút nữa bị gió thổi ngã, là Minh Cẩm tỷ tỷ cứu biểu tỷ, nhưng khôngcẩn thận ngã xuống..."

"Ồ nháo!" Chu Ngự có chút tức giận, mặc dù giọng nói vẫn ôn nhã nhu hòa như trước, nhưng thời điểm nghiêm nghị cũng tự có một cỗ uy nghi, "Núi già được xây cao như vậy, muội sao có thể dẫn các cô nương lên trên đó? Quay về cẩn thận mẩu thân trách mắng muội!"

Chu Cần khi nào gặp qua bộ dáng huynh trưởng nghiêm khắc như vậy, Chu Ngự vẫn luôn nhẹ nhàng, xử sự ôn nhu săn sóc, lần đầu tiên bị huynh trưởng kính yêu trách cứ như vậy, cộng thêm vừa bị dọa đến khiếp sợ, làm cho nàng cảm thấy uất ức mà khóc lên, rõ ràng chính là thất công chúa đứng ở vị trí cao nhìn ra xa, cũng là nàng ấy làm liên lụy A Bảo vì cứu nàng ấy mà ngã xuống núi, thế nhưng cuối cùng bị mắng ngược lại là nàng, làm cho nàng vô cùng ủy khuất.

"Biểu ca, huynh đừng mắng A Cần, là lỗi của muội." Thất công chúa trong lòng yêu thích Chu Ngự đã lâu, đối với Chu Cần cũng là muốn thân thiết, không thể để cho nàng bị mắng mà oán hận mình, đành phải lên tiếng vì nàng giải thích. Dè dặt nhìn Tấn vương, lúng ta lúng túng nói: " Lúc đó muội đứng rất cao, không chú ý tới dưới chân, phong cảnh lúc đó rất đẹp, vừa lúc Nhược Nhi hỏi làm cho muội giật mình, mới không cẩn thận làm hại Minh Cẩm ngã xuống núi. May mắn có ngũ hoàng huynh..." nói xong, đột nhiên chú ý tới hoàng huynh nhà mình vẫn nắm lấy A Bảo, không khỏi có chút giật mình.

Mấy người khác cũng nhìn thấy, chẳng qua nhớ tới nguyên nhân, cũng không nhìn hắn, may mắn lúc này Tấn vương thấy tay chân A Bảo đã không còn mềm nhũn nữa, cũng thức thời thả tay nàng ra. A Bảo thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng bước qua bên cạnh, lúc Tấn vương liếc mắt sang đây, lập tức trung ra một bộ dáng đoan trang.

Liễu Nhược Nhi vành mắt đỏ hồng nói: "Xin lỗi, cũng là do lúc đó ta đột nhiên lên tiếng không cẩn thận dọa đến công chúa, muốn trách thì trách muội được rồi. May mà Lý tỷ tỷ không có việc gì, nếu khôngmuội thực sự là có lỗi với tỷ..."

Thất công chúa vô cùng xấu hổ, nếu không phải nàng lúc đó nhìn đến ngây dại, cũng sẽ không bị dọa.Đối với việc A Bảo lần này vì cứu mình mà ngã xuống núi, trong lòng thất công chúa cũng có chút cảm động, đột nhiên cảm thấy nàng không phải đáng ghét như vậy.nói cho cùng, đúng là Liễu Nhược Nhi lên tiếng dọa nàng, không khỏi có chút oán hận Liễu Nhược Nhi.

Chu Ngự khiển trách muội muội một trận, sau đó nóivới Tấn vương: "Tấn vương điện hạ, cũng may là có người, nếu không..." Nếu như ái nữ củaTrần Bắc tướng quân gặp chuyện không may ở phủ công chúa, hoặc là bởi vì muội muội hắn đưa nàng đi chơi xảy ra chuyện, đối với phủ công chúa mà nói đều thoát không khỏi liên quan, cộng thêm hắn cũng thực sự không muốn thấy nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tấn vương nhàn nhạt gật đầu, cuối cùng nhìn về phía thất công chúa, thẳng đến khi thấy sắc mặt nàng trắng bệch, mới lạnh lùng nói: "Sau này ít tự chủ trương, đồ phải liên lụy người ngoài." âm thanh lạnh lùng không chút tình cảm.

Thất công chúa ở trước mặt nhiều người như vậy bị Tấn vương không dung tình chút nào khiển trách, vừa xấu hổ vừa tức giận, chỉ là nàng từ trước đến nay rất sợ vị hoàng huynh này, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng nghe mắng, trong lòng đối với Liễu Nhược Nhi càng thêm oán giận.

Bởi vì xảy ra việc ngoài ý muốn, mọi người cũng không còn tâm tư đi dạo nữa, liền trở lại Huệ Hòa Viên.

Sương Bình trưởng công chúa rất nhanh nhận được tin tức, sau khi mềm giọng an ủi mấy vị tiểu cô nương, lại gọi riêng A Bảo đến trước mặt, đầu tiên là cảm tạ nàng cứu thất công chúa, lại thân thiết đó hỏi: "Có bị thương ở đâu không?"

A Bảo lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra ý cười, ôn thuận nói: "Chẳng qua là trầy da trên tay một ít, thật sựkhông có chuyện gì."

sự việc Tấn vương cứu A Bảo, dưới đề nghị củaChu Ngự, người ở chỗ này một từ cũng không nói, mặc dù tình huống lúc đó khẩn cấp, nhưng A Bảo là một cô nương chưa lấy chồng được nam nhân ôm lấy, thật sự là không thể nào nói được, đối với thanh danh của nàng cũng không tốt. Mọi người ở đây đều biết được đạo lý này, cộng thêm cứu người là Tấn vương, ai dám tùy tiện lấy Tấn vương ra bàn tán, quả thực là không muốn sống nữa —— lời Chu Ngự có thể không nghe, thế nhưng nếu chạm đến Tấn vương, thì người chờ diệt toàn gia đi, không ai sẽ phạm đến loại sai lầm này. Là vì Sương Bình trưởng công chúa chỉ biết là Tấn vương cứu A Bảo, nhưng tình huống thực tế như thế nào, cũng không biết rõràng lắm.

Nghe được lời của nàng, Sương Bình trưởng công chúa vén tay áo của nàng lên, không khỏi hút khí, chỉ thấy trên cánh tay bị trầy một đường dài từ khuỷu tay đến cổ tay, mặc dù vết thương không sâu, nhưng không khỏi tróc một lớp da, chảy ra một chút máu, nhiễm đỏ tay áo trắng, vội nữ tử mà nói xem như là vết thương đáng sợ. Đây là lúc đó A Bảo ngã ra lan can, tay ma xát với lan can lưu lại.

Về mặt Sương Bình trưởng công chúa thương xót, lập tức gọi người đi đem thuốc mỡ Huyết sinh cơ trong cung ngự ban lấy đến, đưa cho A Bảo một lọ. Sinh cơ cao này là thái y nghiên

cứu chế tạo, sử dụng được liệu sang quý, chế ra không nhiều, trong cung cũng chỉ có mấy vị quý nhân được sủng ái mới có.

Vì phát sinh việc ngoài ý muốn, lần yến hội ngắm hoa này cũng qua loa kết thúc.

trên xe ngựa trở về, Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân tự mình kiểm tra vết thương trên tay A Bảo, đối với A Bảo thờ dài, mấy vị biểu muội cũng là về mặt đồng tình nhìn A Bảo.

Nguyên nhân hai vị bá mẫu thờ dài là, giống như mỗi lần A Bảo gặp gỡ Tần vương đều không có chuyện gì tốt cả —— mặc dù lần này được Tần vương có lòng cứu giúp. Bất quá đáng giá cao hứng chính là, thái độ của Sương Bình trưởng công chúa đối với A Bảo, trong lòng các nàng cũng có ý nghĩ mơ hồ, Sương Bình trưởng công chúa có thể thực sự coi trọng A Bảo, muốn cho A Bảo làm con dâu, rốt cuộc không cần lo lắng hôn sự của A Bảo nữa, có thể kết thân với Sương Bình trưởng công chúa đối với Uy Viễn hầu phu cũng có lợi.

thật ra ý nghĩ của Sương Bình trưởng công chúa cũng rất đơn giản, nàng xem trọng Lý Kế Nghiêu phụ thân của A Bảo, nếu nhị tử có được vị nhạc phụ như thế, đối với con đường làm quan tương lai của hắn mới có lợi. Mặc dù lấy địa vị bây giờ, đã không còn cầu cái gì, nhưng Chính Đức đế không thể sống mãi không già, sau khi tân hoàng đăng cơ, ai biết tình cảnh tương lai đảo lộn thế nào. Nàng nên vì nhị tử nữ nhi mà nhanh chóng tính toán cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Edit: Betty

Beta: Ishtar

Trong Vinh An đường, lão phu nhân chờ sau khi cháu trai, cháu gái thỉnh an xong rồi đi, giữ lại bốn nàng dâu nói chuyện.

"Trưởng công chúa gần đây đều mời nữ quyến các nhà đến làm khách trong phủ công chúa?" Lão phu nhân vuốt phật châu trong tay hỏi.

Uy Viễn hầu phu nhân đáp: "Có thiên kim Liễu đại nhân, Lạc Ninh quận chúa Bình vương phủ, tam tiểu thư anh quốc công phủ, thiên kim Chi huy sứ binh mã ngũ thành, còn có nha đầu Minh Cẩm." nói xong, không khỏi lại cười, "Nha đầu Minh Cẩm hình như rất được Sương Bình trưởng công chúa xem trọng, mỗi lần trưởng công chúa gọi nàng qua phủ chơi, đều tặng cho nàng một chút vật phẩm."

Nhị phu nhân cười nói theo: "Cũng không chỉ có vậy, ngày hôm trước trưởng công chúa còn sai người đưa tới cho Minh Cẩm một lọ Bách hoa ngọc lộ hoàn nữa, nha đầu Minh Cẩm kia cũng có lòng, còn tặng cho các con dâu."

Nghe thấy "Bách hoa ngọc lộ hoàn", nữ nhân ở đây đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ và vui vẻ. Bách hoa ngọc lộ hoàn là được làm đẹp được Thái Y viện nghiên cứu chế ra, nghe nói quá trình chế tạo phức tạp, dùng loại dược sang quý, cũng không thể chế ra nhiều, bình thường chỉ cung cấp cho mấy vị quý nhân trong cung, ngay cả mấy vị công chúa muốn, cũng phải xin chỉ thị hoàng hậu nương nương mới được. Sương Bình trưởng công chúa là muội muội ruột của đương kim hoàng thượng, tình cảm cùng thánh thượng vô cùng tốt, thế nhưng nghe nói nàng cũng chỉ có được một lọ Bách hoa ngọc lộ hoàn, vậy mà không tiếc trực tiếp tặng cho tiểu cô nương.

Đương nhiên, sau khi A Bảo nhận được Bách hoa ngọc lộ hoàn, liền đem nó phân chia. một lọ Bách hoa ngọc lộ hoàn có chín viên, cho lão phu nhân 3 viên, Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân mỗi người 2 viên, tam phu nhân và Ngũ phu nhân một người một viên, bản thân không giữ lại viên nào.

Tam phu nhân có chút lo lắng nói: "Trưởng công chúa ưu ái Minh Cẩm mặc dù tốt, nhưng là quá mức như thế cũng không tốt lắm đâu..." Trong lòng bà có chút đố kỵ, Minh Nguyệt của bà bộ dáng xinh đẹp, ngày đó rõ ràng cũng theo cùng đi ngắm hoa, nhưng vì sao không lọt vào mắt trưởng công chúa chứ? Hay là lúc đó trưởng phòng và nhị phòng đều đem cơ hội cho Minh Cẩm?

Ngũ phu nhân liếc mắt nhìn bà, cười nói: "Tam tâu đa tâm, nghe nói những thiên kim khác cũng được trưởng công chúa xem trọng, thường xuyên gọi các nàng đến phủ công chúa cùng Thanh Ninh quận chúa chơi đùa. Chẳng qua vẫn là Minh Cẩm nha đầu không chịu thua kém, vừa mới hồi kinh, lại có thể đạt được quý nhân xem trọng, hôn sự sau này cũng không cần phải gấp."

Tam phu nhân oán hận liếc mắt nhìn bà một cái, cảm thấy bà là châm chọc mình, "Ngũ đệ muội, tứ đệ bây giờ quyền cao chức trọng, Minh Cẩm là nữ nhi duy nhất của tứ đệ, làm sao cũng sẽ không kém."

Nghe hai người người tới ta đi, lão phu nhân có chút phiền lòng nói: "Được rồi, các người im cả cho ta, đều đã lớn tuổi như vậy rồi, còn giống như tiểu hài tử vì một chút việc mà tranh cãi."

Hai người vợ vàng yên lặng, bộ dạng phục tùng nghiêm mặt hướng lão phu nhân đáp một tiếng.

Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân đứng ngoài cuộc khi các bà bắt đầu đối khán, đặc biệt lúc trọng tâm câu chuyện của hai người chuyển đến Lý Kế Nghiêu, hiểu rõ tứ thúc là cảm kích trong lòng lão phu nhân, càng không muốn dính vào. Đương nhiên, lão phu nhân đối với con dâu lớn và con dâu thứ hai sở dĩ coi trọng hơn, không chỉ vì các nàng đều là vợ của con trai ruột mình, còn bởi vì các nàng hiểu đạo lý, không giống hai người còn lại luôn luôn ồn ào không hiểu lòng người.

Dường như bởi vì nhắc tới Lý Kế Nghiêu, tâm tình lão phu nhân không thể nào thoải mái, âm thanh cũng âm trầm mấy phần, nói: "Thê tử lão đại, con nói thử xem, Sương Bình trưởng công chúa có thể coi trọng Minh Cẩm không?"

Uy Viễn hầu phu nhân cười nói: "Có thể, ngày đó Sương Bình trưởng công chúa xác thực đã tiết lộ ý của ngài với con, nhưng mà việc này không thể hiện ra bên ngoài, cũng không có xác định, con dâu cảm thấy hay là trước mắt chúng ta hãy coi như không biết."

Lão phu nhân thờ dài, gật đầu nói: "Phải làm như vậy. Chu Ngự tuần tú lịch lãm, xử sự khiêm tốn, rất được thánh thượng tán thưởng, tiền đồ tương lai rộng mở. Kết đôi cùng Minh Cẩm, cũng tương xứng." Nếu là Uy Viễn hầu phu có thể kết thân cng Sương Bình trưởng công chúa, đối với Uy Viễn hầu phu trăm lợi không một hại. Việc này cũng làm giảm đi lo lắng vì chung thân đại sự của cháu gái, xem như không phụ lòng dặn dò của đứa con trai nhỏ.

trên mặt của Nhị phu nhân cũng lộ ra biểu tình vui vẻ, Minh Phụng của bà đã đính hôn, bên người chỉ còn một thứ nữ Minh Sương, đương nhiên là càng quan tâm A Bảo, đối với cháu gái có thể có được nhân duyên tốt cũng không đó mất đau xót. Ngược lại trong lòng Tam phu nhân và Ngũ phu nhân có chút không cam lòng lại có một chút bất đắc dĩ. Chu Ngự có tài có tướng mạo có gia thế, hơn nữa tính tình khiêm tốn biết lễ, ôn nhu sẵn sàng, đúng là con rể tốt được chọn, người làm mẫu thân nào không muốn đem nữ nhi gả cho nam tử ưu tú như vậy, chỉ tiếc các nàng không có phu quân lập công ở biên quan, nữ nhi không lọt được vào mắt trưởng công chúa. nói cho cùng, A Bảo có thể được Sương Bình trưởng công chúa

để ý, chẳng qua là bởi vì công trạng của Lý Kế Nghiêu mà thôi.

Nhưng mà, lão phu nhân vui vẻ chỉ kéo dài được một ngày, sáng sớm ngày hôm sau, Uy Viễn hầu phủ liền nhận được vài phong thư từ biên quan gửi về.

"Nương, tứ đệ gửi thư. Sáng sớm hôm nay, thư liền đưa tới, mà còn có đến vài bức thư nữa." Trong tay Uy Viễn hầu phu nhân cầm mấy phong thư, "Tứ đệ có việc gì, liên tục gửi về mấy phong thư, không chỉ gửi cho nương, lão gia và mấy vị tiểu thúc cũng có, à, ở đây còn có một phong là cho Minh Cẩm."

Lão phu nhân vui vẻ nhận thư từ trong tay con dâu, cao hứng nói: "Thằng nghiệp chương này coi như có lương tâm!"

A Bảo cũng là vẻ mặt vui sướng, cung kính nhận thư phụ thân gửi cho nàng từ trong tay Uy Viễn hầu phu nhân, cũng không biết khi không có nàng ở bên cạnh, phụ thân có thể lại chỉ ăn thịt không ăn rau xanh hay không, thường không so đo cùng thân vệ quân ầu đánh nhau đến bị thương, sau đó người đẩy vết thương không xử lý trực tiếp nằm trên giường ngủ như chết... Cũng không biết có phải là nam nhân đều có tật xấu như vậy hay không, sửa vài năm cũng không được, không có nàng ở bên cạnh chăm sóc, tật xấu lại bắt đầu.

"Thằng nghiệp chương này!!!"

Đột nhiên một tiếng mắng tức giận kéo suy nghĩ A Bảo lại, liền thấy lão phu nhân ngồi ở vị trí chủ thượng bộ mặt tức giận, tức giận đến mặt đỏ rần, làm mọi người sợ đến cảm như hén, các tiểu cô nương có chút hoảng loạn, không biết lão phu nhân vì sao lại tức giận lớn như thế.

Uy Viễn hầu phu nhân cũng hoảng sợ, rõ ràng lúc trước lão phu nhân còn vẻ mặt cao hứng xem thư, sao hiện tại lại nổi giận, trực giác cho biết nhất định là Lý Kế Nghiêu ở trong thư nói gì đó làm cho lão phu nhân tức giận đấy mà.

"Nương, ngài trước đừng nóng giận, tránh cho chọc tức thân thể mình."

Mấy vị phu nhân nhao nhao tiến lên trấn an, thấy lão phu nhân vẫn à không hết giận, trong lòng biết lần này không phải chuyện đùa. Uy Viễn hầu phu nhân ánh mắt ngăm ra hiệu cho mấy tiểu cô nương rời khỏi, A Bảo mặc dù rất muốn biết cha mình lại làm chuyện "Tốt" gì, Nhưng hiện tại sắc mặt lão phu nhân xác thực khủng bố, cũng không ở lại, đành phải đẩy bụng thối lui đi theo mấy vị muội muội cùng nhau rời khỏi Vinh An đường.

Lý Minh Phụng và Lý Minh Nghi phân ra đi ở hai bên A Bảo, đều lo lắng nhìn A Bảo.

Mỗi lần Tứ thúc làm chuyện gì chọc tổ mẫu tức giận, A Bảo cuối cùng đều bị tổ mẫu đối xử lạnh nhạt, thậm chí giận chó đánh mèo. Các nàng cảm thấy A Bảo rất vô tội, lần này tổ mẫu tức giận như vậy, còn không biết A Bảo có thể lại bị liên lụy hay không.

A Bảo cười cười với các nàng, một bên cầm tay hai người nói: "Hôm qua trường công chúa đưa ta một ít trà ngon, các muội cũng đến nếm thử nha."

Hai cô nương cười cười, tùy A Bảo đi.

Chờ sau khi các tiểu cô nương rời đi, lão phu nhân rốt cuộc chịu không nổi bức bối, dậm ngực mắng: "Tên nghiệp chương đó, không tức chết ta không cam lòng sao? Cho rằng người ta cũng giống như hán vậy, ngay cả loại yêu cầu hoang đường này cũng đưa ra, chẳng lẽ là muốn cho nữ nhi của hán đời này không ai thèm lấy?! Tiểu thư Uy Viễn hầu phủ ta không có ai thèm lấy, nếu không phải chưa trưởng thành, trực tiếp để nàng đi vào am làm ni cô đi..."

Nghe nói như thế, mọi người đều hoảng sợ. Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân vội vàng xoa ngực thuận khí cho bà, tam phu nhân và tứ phu nhân vội vàng dâng trà, Trừ ma ma cũng gấp gáp đi lấy tinh tâm hoàn.

Qua một hồi, lão phu nhân ăn một viên tinh tâm hoàn, vô lực dựa vào gối lớn, nói với con dâu cả: "Con nói cho lão đại, mặc kệ lão tứ ở trong thư đưa ra yêu cầu gì, cũng đừng để ý đến hán, mặc kệ hán nói cái gì! Còn mấy người các con cũng như nhau, đem lời của ta nói rõ chi tiết cho lão nhị lão tam lão ngũ."

Uy Viễn hầu phu nhân khuyên nhủ: "Nương, ngài bớt giận, tứ đệ là một người hiểu lễ hiếu thuận, có lẽ là ngài hiểu lầm đệ ấy." Bởi chưa xem qua thư, Uy Viễn hầu phu nhân cũng không biết trong thư nói cái gì, dựa vào tính tình của Lý Kế Nghiêu, có lẽ thực sự sẽ làm gì chuyện ra kinh thế hãi tục cũng không phải là không thể. Trong lòng hiểu rõ, ngoài miệng lại không thể ở trước mặt lão phu nhân nói thẳng ra được, làm mẫu thân có thể mắng con trai của mình, nhưng không thể mặc cho người ngoài mắng.

Lão phu nhân vô lực khoát khoát tay, đem phong thư bị bà trong lúc nổi giận cầm nhầm đưa cho nàng, "Tự con nhìn sẽ biết."

Uy Viễn hầu phu nhân đẩy bụng nghi vấn mở ra nhìn xuống, chờ khi nhìn đọc đến một dòng nào đó, sắc mặt cũng cứng ngắc.

Cái gì gọi là "Vị hôn phu của A Bảo con ta, cuộc đời này chỉ có thể cưới một mình nàng, nếu có thông phòng tiểu thiếp nào khác, đều không thể làm lương phối của A Bảo! Mong mẫu thân thương tiếc A Bảo đừng nhớ mất mẹ, vì nàng lựa chọn vị hôn phu trong sạch, rõ ràng..." Chẳng lẽ nam nhân có thông phòng tiểu thiếp, chính là không sạch sẽ?

Uy Viễn hầu phu nhân trong lúc nhất thời không cách nào hiểu ý nghĩ của vị tiểu thúc này, cảm giác được thúc ấy có một loại âm trầm ẩn ý sâu xa.

không chỉ Uy Viễn hầu phu nhân không cách nào hiểu, chờ sau khi bốn vị lão gia Uy Viễn hầu phủ trở về, nhao nhao xem qua thư Lý Kế Nghiêu gửi về, cũng cảm thấy không cách nào hiểu được đầu tứ đệ (tứ ca) rốt cuộc là lớn lên thế nào, vì sao luôn có thể đưa ra một ít yêu cầu làm cho người ta dở khóc dở cười.

Mấy vị lão gia tụ lại trong thư phòng Uy Viễn hầu, đem các phong thư đều nhìn một lần, phát hiện trong thư trừ xưng hô bất đồng, nhưng nội dung lại là giống nhau, cũng câu kia "Vị hôn phu của con ta A Bảo, cuộc đời này chỉ có thể cưới một mình nàng, nếu có thông phòng tiểu thiếp nào khác, đều không thể làm lương phối của A Bảo! Mong mẫu thân (đại ca/ nhị ca/ tam ca/ ngũ đệ) thương tiếc A Bảo đừng nhớ mất mẹ, vì nàng lựa chọn vị hôn phu trong sạch, rõ ràng..."

Mấy vị lão gia dở khóc dở cười, nhị lão gia lại vỗ bàn cười nói: "Quả nhiên là tác phong tứ đệ! Ai, Chu Ngự có thể có thông phòng nha đầu?" Cuối cùng không quên bốn cọt hỏi một câu.

Uy Viễn hầu cười lạnh nói: "Nam tử ba vợ bốn nàng hầu là chuyện đương nhiên, tuy cũng có thể từ duy nhất, nhưng sau lưng thông phòng lại là không ít, sao có thể làm cho toàn bộ nam tử bình thường giống như đệ ấy gặp phải loại bệnh si ngốc này? không cần để ý tới đệ ấy, Chu Ngự tướng mạo đều tốt, thật là xứng đôi với Minh Cẩm"

Tam lão gia và Ngũ lão gia đưa mắt nhìn nhau, không phát biểu ý gì. Kỳ thực bọn họ cảm thấy từ sau khi Lý Kế Nghiêu ở trước bài vị vong thế lập lời thề kia, vẫn không cách nào hiểu ý nghĩ hán. hán đối với mình hà khắc không nói, lúc này còn quân đến con rể, dựa vào yêu cầu hà khắc của hán như vậy, chỉ sợ nữ nhi hán đời này cũng không ai thèm lấy.

"Đại ca, nếu không nghe đệ ấy, đệ lộ lắng tứ đệ sẽ nháo âm ỉ đến..." Nhị lão gia rất hiểu rõ vị huynh đệ kia, than thở: "Chỉ sợ đệ ấy sẽ trực tiếp viết thư đưa đến trên ngự án, thỉnh cầu hoàng thượng làm chủ cho đệ ấy."

Nhất thời, mấy đại nam nhân ở đây giống như ăn phải thứ gì khó nuốt, sắc mặt nghẹn đến khó coi.

Chương 18

Edit: Betty

Beta: Ishtar

Tiền bước các tỷ muội sau khi uống trà xong, A Bảo lấy thư của phụ thân ra đọc, càng xem sắc mặt càng quái, cuối cùng không nhịn được cười rộ lên.

Nhạ Hôi pha thêm một bình trà lại nữa, cười hỏi: "Tiểu thư cười gì vậy? Coi chừng lão gia biết người chê cười thư của ông sẽ tức giận đó."

A Bảo cẩn thận xếp thư lại rồi cất xong mới đáp: "Bởi ta biết vì sao hôm nay tổ mẫu lại tức giận như vậy." nói xong, nàng lại hơi có một chút khó tin nói: "A, phụ thân sẽ không viết những bức thư giống nhau gửi cho các vị thúc bá chứ? Phụ thân chắc sẽ không làm thế... chắc không đâu nhỉ?"

không thể không nói, nữ nhi như nàng vẫn tương đối hiểu rõ phụ thân mình, Lý Kế Nghiêu đúng thật là làm như vậy!

Nhạ Hôi không biết nàng có ý gì, nhưng Nhạ Thanh vô cùng háng hái hưởng ứng nói: "Tiểu thư, lão gia làm tất cả đều là vì tốt cho tiểu thư, nhất định ngài sẽ làm như vậy!"

Nhìn nàng một bộ dáng chân chó, tay Nhạ Hôi ngựa ngáy vỗ đỉnh đầu nàng một cái, cái gì cũng không biết, lại không biết xấu hổ lại hứa theo, mèo chó đánh nhau cũng có phần của nàng mà.

Suy đoán được cha mình có thể lại làm ra chuyện không bình thường, trong một lúc A Bảo có chút đồng tình với tổ mẫu và mấy vị thúc bá, thần kinh của bọn họ lại phải căng đau một phen rồi. thật ra A Bảo cũng rất muốn biết, dưới nếp sống của xã hội phong kiến này, cha mình làm thế nào dưỡng ra loại tính cách như vậy? Có những lúc, lời nói và việc làm của phụ thân Lý Kế Nghiêu, làm cho A Bảo cảm thấy rất có tư tưởng của người hiện đại, trước đây còn nghĩ rằng ông cũng là xuyên không đến, sau này nàng mới phát hiện là không phải, A Bảo không khỏi bắt đầu sùng bái người phụ thân này, cũng rất muốn biết ông làm sao có thể có nhiều ý nghĩ vượt thời đại như vậy. Chỉ có điều nghiên cứu mười mấy năm, A Bảo cho ra một kết quả: suy nghĩ của Lý Kế Nghiêu tiền tiến ngoài dự đoán, đã vượt qua giới hạn của thời đại này, tương lai vô cùng xán lạng.

không nói cha mình, sáng sớm hôm sau, trong cung liền có người đến, truyền lệnh của Thích quý phi, triệu nàng vào cung.

Bởi vì chuyện này, Uy Viễn hầu phu nhân cho quân gia cẩn thận tiếp đãi người trong cung đến, sau đó vội vàng vàng qua đây chuẩn bị cho A Bảo, đến lúc cảm thấy phương diện y phục trang sức hoàn toàn không có vấn đề gì, mới mang theo A Bảo đi đến phòng khách tiền viện.

Vừa mới bước vào, A Bảo liền theo Uy Viễn hầu phu nhân tiến lên tạ tội, nói đã để cho các nàng đợi lâu.

Mới A Bảo vào cung chính là ma ma tâm phúc bên người Thích quý phi cùng cung nữ bên người thất công chúa Tiểu Lệnh Húc, đối với việc A Bảo bởi vì thay y phục làm chậm trễ chút thời gian, các nàng không có chút nào không vui, vẫn nở nụ cười khanh khách.

"Lý tiểu thư cũng đừng đa lễ, là công chúa của chúng ta nhớ ngài, mới sai bọn nô tỳ qua đây mời ngài vào cung làm bạn." Cung nữ Sở Hà cười nói, nàng ta phong thái thản trọng, nói chuyện từ tốn, làm cho người đối diện rất dễ sinh lòng hảo cảm. "Từ lúc chia tay ở phủ Sương Bình trưởng công chúa, công chúa vẫn thường hay nhắc tới Lý tiểu thư, Lý tiểu thư là ân nhân cứu mạng của công chúa chúng ta."

A Bảo nở nụ cười nhã nhặn, tỏ vẻ cứu công chúa là bốn phận của mình.

một vị ma ma khác cũng cười nói: "Nếu Lý tiểu thư đã chuẩn bị thỏa đáng, thì cùng chúng ta vào cung thôi."

Uy Viễn hầu phu nhân vội vàng cho người khen thưởng hai người, căn dặn A Bảo mấy câu, liền để cho các nàng rời đi, xong lại có chút lo lắng.

"Nương, người làm sao vậy? Ngủ tỷ tỷ được quý nhân trong cung khen ngợi không tốt sao?" Lý Minh Nghi khó hiểu hỏi, bao nhiêu quý nữ thế gia mong cũng không mong được phúc phận này đâu.

Đối với việc A Bảo có thể được quý phi triệu kiến cung, người trong Uy Viễn hầu phủ sau khi biết thì phản ứng không giống nhau. Lão phu nhân nói một tiếng đã biết rồi không có nói gì khác nữa. Nhị phòng cũng đồng dạng lo lắng, nhưng là lo lắng thất công chúa vẫn không vừa mắt A Bảo, sợ một lần ơn cứu mạng cũng không thể làm mất đi thù hận cũ. Tam phòng và ngũ phòng lại có một chút đồ kị, đặc biệt hai phòng có cô nương chưa lấy chồng, trong lòng lại càng ghen tị.

"Người biết cái gì, quý phi và thất công chúa dễ đối phó như vậy sao?"

Uy Viễn hầu phu nhân cảm thấy đứa con gái nhỏ bị bà nuôi dưỡng quá ngây thơ rồi, không khỏi có chút ưu sầu. Con gái lớn mặc dù đủ nhạy cảm, việc gì cũng nhìn thấu đáo, nhưng trời sinh tính tình kiêu ngạo thanh cao, cũng coi như là khuyết điểm lớn, con gái nhỏ bởi vì là nhỏ nhất, khó tránh khỏi thương yêu nhiều một chút, ai biết lại bị dưỡng thành tính cách hoạt bát ngây thơ, hoàn toàn không có chút ý thức gian nan khổ cực, xem ra việc hôn nhân của nàng cần được suy nghĩ thận trọng.

Thích quý phi và thất công chúa đúng là không dễ đối phó!

Gia thế của Thích quý phi không lớn, có thể trèo đến vị trí này không chỉ bằng hai chữ thánh sủng, có thời gian ngay cả hoàng hậu cũng muốn tránh xung đột với nàng ta, nếu không có chút thủ đoạn, sao có thể vững vàng giành được thánh sủng? Thích quý phi sinh ra một trai một gái, nhị hoàng tử Tiểu Lệnh Kiệt, thất công chúa Tiểu Lệnh Húc. So sánh với tính tình bị nuông chiều đến sinh hư của thất công chúa, nhị hoàng tử Tiểu Lệnh Kiệt lại được biết đến là một hoàng tử hiền đức, sau khi trưởng thành liền được phong làm Hiến vương, có thể thấy Chính Đức để đối với đứa con trai này rất yêu thương và kỳ vọng.

Sáng sớm trong cung, thất công chúa đang kê bên Thích quý phi làm nũng: "Mẫu phi, nữ nhi thực sự thích Ngự biểu ca, người có thể nói phụ hoàng tử hôn cho con và Ngự biểu cahay không?"

Thích quý phi nhún mày, đầu đầu nói: "Con ngốc này, mấy ngày nay chẳng lẽ con còn không biết Sương Bình có chủ ý gì sao?"

Thất công chúa cắn răng, oán hận nói: "Con đương nhiên biết, cô cô là coi trọng năng lực phụ thân của Lý Minh Cẩm, muốn cho Ngự biểu ca cưới Lý Minh Cẩm làm vợ! Nhưng vậy thì thế nào? Con là nữ nhi phụ hoàng yêu thương nhất, dù đề xứng đôi với Ngự biểu ca!"

"Con đã biết tính toán của Sương Bình, con liền từ bỏ phần tâm tư này đi." Thích quý phi lời nói thăm thía khuyên can nữ nhi: "Phụ hoàng con tuy là yêu thương, sủng con, nhưng con cuối cùng chỉ là một đứa con gái, phía trên còn có thái tử, phe thái tử xưa nay vẫn không vừa mắt chúng ta, tương lai nếu thái tử lên ngôi, còn không biết sẽ có quang cảnh ra sao?" Thở dài, Thích quý phi không khỏi có chút lo lắng, "Mà Sương Bình cùng hoàng thượng là cùng một mẫu thân, hoàng thượng rất thương yêu vị muội muội này, nếu Sương Bình không muốn, hoàng thượng cũng không thể nào cứng rắn ép gả nữ nhi cho Chu Ngự. Cho nên con cũng đừng luôn lấy thân phận của con áp chế người khác, đối với vài người mà nói, thân phận của con còn chưa đủ!"

Thất công chúa ngẩn ngơ, mẫu thân chưa từng nghiêm khắc nói chuyện với nàng như vậy, bà vẫn luôn chiều nàng sủng nàng, mới đề cho nàng dưỡng thành tính tình được nuông chiều bậc này. Nhưng đến khi nghe thấy lời thật, lại khiến nàng có chút chịu không nổi. Nghĩ đến mình không thể gả cho Ngự biểu ca yêu thương, nước mắt liền rớt xuống, khóc nói: "Mẫu phi chẳng lẽ không thể thương tiếc nữ nhi sao? Nữ nhi là thật lòng thích Ngự biểu ca, nguyện ý làm thê tử... Ngự biểu ca"

"Nhưng mà Sương Bình không muốn cho con làm con dâu nàng, thì có biện pháp nào đâu?" Thích quý phi nói ra sự thật, đối với Sương Bình trưởng công chúa, nàng mặc dù là quý phi, nhưng cũng không thể tránh được. Theo thời gian tuổi tác ngày càng tăng, sủng ái của hoàng thượng đã không còn như trước, hiện tại chẳng qua là chiếm một phần tình cảm mà thôi. May mắn Chính Đức đế còn nhớ tình cũ, đối với các nàng - những nữ nhân theo ông thật lâu vẫn có vài phần tình nghĩa.

"Chẳng lẽ... không ai có thể làm cho phụ hoàng thay đổi chủ ý sao? Phụ hoàng không phải luôn luôn nghe mẫu phi sao?" Thất công chúa có chút không cam lòng nói.

"Cam miệng!" Thích quý phi nghiêm nghị quát: "Con cẩn thận quản tốt cái miệng mình cho ta, đừng cái gì cũng chỉ nhìn mặt ngoài mà không chút suy nghĩ."

Sau khi quát nữ nhi xong, thấy nàng sợ đến cúi đầu rơi lệ, Thích quý phi lại có chút đau đầu, tự oán trách mình đã cưng chiều con gái đến không nổi này, làm việc lỗ mãng, chưa bao giờ suy nghĩ thấu đáo mọi việc. So với nữ tử ưu tú, nữ nhi này thật sự là đơn giản đến làm cho người ta đau đầu.

Thích quý phi thương tiếc kéo đứa con gái nhỏ vào trong lòng, một lát sau mới nói: "Mẫu phi mừng con là vì muốn tốt cho con, con cũng đừng oán ta. Mà thôi mà thôi." Nàng thở dài, khuôn mặt vẫn yêu mị nhưng lại thoáng ẩn hiện tia ghen ghét, "Ai nói không có người có thể làm cho phụ hoàng con thay đổi chủ ý? Đúng là có người như vậy, nếu như nàng còn sống, bây giờ ta cũng không ngồi tới vị trí này, sợ rằng toàn bộ hậu cung đều là thiên hạ của nàng. Phụ hoàng con thậm chí nguyện ý vì nàng giải tán hậu cung, si tình như vậy..."

Thất công chúa nghe được có chút sững sờ, quên cả khóc, thấy thần sắc mẫu thân hoàng hốt, không khỏi hỏi: "Người nọ là ai thế ạ?"

"Mẫu phi của ngũ hoàng huynh con."

"Sao có thể?" Thất công chúa thốt ra, vẻ mặt không tin, "Ai chẳng biết phụ hoàng chán ghét nhất chính là ngũ hoàng huynh, trước khi ngũ hoàng huynh được mười tuổi vẫn lớn lên ở lãnh cung, nếu không phải thái tử ca ca tình cờ phát hiện ngũ hoàng huynh từ lãnh cung chạy ra, nói không chừng ngũ hoàng huynh bây giờ còn ở lãnh cung. Hơn nữa ngũ hoàng huynh trước mười tuổi, còn không biết nói đọc viết, giống một người câm, ở trong thư phòng bị không biết bao nhiêu người cười nhạo..."

Nghe thất công chúa liên tục nói tới cuộc đời ngũ hoàng tử, Thích quý phi âm thầm lắc đầu, cắt ngang lời của nàng, "Được rồi, những thứ này đều là chuyện đã qua, con nhớ kỹ, tránh xa ngũ hoàng huynh con một chút, không có việc gì chớ chọc đến hắn. Lần trước ở phủ thái tử sự việc con và Vinh Hoa làm khó dễ Lý Minh Cẩm, bị ngũ hoàng huynh con bắt gặp, nếu không phải bản cung đề xuống, con không tránh khỏi bị phụ hoàng con quở trách rồi."

Thất công chúa có chút giận dữ, nàng chính là ghét Lý Minh Cẩm, đột nhiên thấy nàng liền nhớ đến hận cũ, không quản được bản thân mà thôi. Vốn ở phủ Sương Bình trưởng công chúa Lý Minh Cẩm cứu nàng một mạng, nàng có chút cảm kích, thế nhưng mấy ngày này từ hành động của Sương Bình trưởng công chúa, làm cho nàng oán giận Lý Minh Cẩm, thậm chí sau khi biết Lý Minh Cẩm có thể sẽ được gả cho Chu Ngự, ghen ghét cũng không dè dặt lại được.

Nhưng mà nói đến ngũ hoàng tử Tấn Vương, thất công chúa lại nghĩ tới kế hoạch lúc trước, nói với Thích quý phi: "Mẫu phi, nếu cô cô coi trọng Lý Minh Cẩm, chúng ta để Lý Minh Cẩm gả cho người khác không phải biểu ca không được sao?"

Thích quý phi neho mắt lại nhìn nàng ta.

Nàng ta che miệng cười nói: "Con cảm thấy Lý Minh Cẩm và ngũ hoàng huynh cũng rất xứng đôi, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Betty

Beta: Ishtar

Nghe được lời nữ nhi, Thích quý phi trực tiếp nói: "không được!"

"Vì sao?" Thất công chúa nóng nảy, oán hận nói: "Chẳng lẽ cuối cùng để Lý Minh Cẩm thực sự gả cho Ngự biểu ca? Con không đồng ý!"

Thích quý phi cau mày, kiên nhẫn phân tích tình huống cho nữ nhi: "Tấn vương là người của thái tử, nếu đề cho Tấn vương cưới Lý Minh Cẩm, chiếm được ủng hộ của Trấn Bắc tướng quân, thế lực của thái tử càng thêm vững chắc, đối với hoàng huynh con không có lợi." Bà thở dài nói, "Nếu Lệnh Kiệt vẫn chưa có vương phi, bản cung có thể cầu hoàng thượng đem Lý Minh Cẩm từ hôn cho Lệnh Kiệt, chỉ thế..."

Mặc dù đã có đích trưởng nữ Uy Viễn hầu tiến vào thái tử phủ làm trắc phi, nhưng Lý trắc phi chỉ là cháu gái của Trấn Bắc tướng quân, đâu so được với con gái ruột thịt? Hơn nữa với tính cách ngày đó của Lý Kế Nghiêu, Thích quý phi thực sự không hi vọng Lý Minh Cẩm gả cho bất luận kẻ nào bên cạnh thái tử.

"Vậy có thể cho Lý Minh Cẩm làm trắc phi của hoàng huynh!" Thất công chúa bật thốt lên, sau khi nói xong càng cảm thấy chủ ý này rất tốt, "Chỉ cần Lý Minh Cẩm trở thành trắc phi của nhị hoàng huynh, cũng là trợ lực cho nhị hoàng huynh!"

Thích quý phi quả thực bị ý nghĩ kỳ lạ này của nữ nhi làm cho tức giận đến té ngựa, đang muốn uốn nắn ý nghĩ kỳ lạ của nàng, một cung nữ ở bên ngoài bẩm báo: "Nương nương, công

chúa, nữ nhi của Trần Bắc tướng quân Lý tiểu thư đến."

"Đề cho nàng đi vào."

Thích quý phi mỉm cười, liếc nhìn tinh thần hào hứng của nữ nhi, rồi cuộc không nói gì.

A Bảo theo cung nữ ma ma tiến vào, cung kính cúi đầu hành lễ thỉnh an Thích quý phi ngồi ở chủ vị và thất công chúa ngồi ở bên người bà, chờ khi được gọi đứng lên, thất công chúa đã nhiệt tình rời chỗ, đi tới kéo tay nàng.

"Minh Cẩm rất cuộcnười đã tới, ta chờ người thật lâu đó."Thất công chúa hờn dỗi nói.

A Bảo bị sự nhiệt tình của nàng ta khiến cho sồn tóc gáy, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười đúng mực, về mặt xúc động: "Được công chúa nhớ mong, là vinh hạnh của Minh Cẩm."

Cung nữ sau khi dâng trà bánh, liền cười lui sang một bên, thất công chúa kéo A Bảo cùng nhau ngồi ở bên dưới Thích quý phi.

Thích quý phi quan sát đáng vẻ cung kính mà ung dung của thiếu nữ trước mặt, vẻ tươi đẹp động lòng người, mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng dung mạo cũng được coi ưng nhìn. Nếu so với mỹ nữ như mây trong hoàng cung, thì không được nổi bật lắm, trên mặt vẫn duy trì tươi cười dịu dàng đúng mực, lúc cười rạng rỡ, khoe miệng lộ ra cái răng khểnh, làm cho người ta cảm thấy tiểu cô nương này có chút đáng yêu và thân thiết.

Thích quý phi có phần hiểu rõ Sương Bình trường công chúa vì sao lại vừa lòng Lý Minh Cẩm,ngoại trừ nguyên nhân chính là Trần Bắc tướng quân, Lý Minh Cẩm này rõ ràng là cô nương dịu dàng làm cho người yêu thích, Sương Bình xưa nay đã quen tính ngang ngược độc tài, tất nhiên sẽ không muốn con dâu có thân phận cao quýđối nghịch cùng bà, ắt sẽ muốn chọn cho nhi tử một cô nương dịu dàng làm cho người yêu thích.

A Bảo len lén quan sát Thích quý phi, nghe nói bà năm nay đã ngoài bốn mươi, nhưng mà được bảo dưỡng thỏa đáng, thoát nhìn cũng không quá ba mươi, một thân cung trang lịch sự phối hợp, trên đầu châu ngọc đung đưa, ung dung hào nhã, rất có phong phạm cao quý. Lúc này trên mặt mỉm cười nhẹ nhàng ôn hòa, cao quý nhưng vẫn chan hòa tình cảm, khiến cho người ta liếc mắt một cái liền đề lại ấn tượng tốt.

"Minh Cẩm, bản cung muốn cảm tạ người lần trước ở phủ công chúa đã cứu nữ nhi bướng bỉnh này của ta, lúc đó nếu không phải là có người, cũng không biết nàng sẽ ngã thành thế nào, phần ân tình này bản cung nhớ kỹ." Thích quý phi nắm tay A Bảo, vừa yêu mến vừa cảm kích.

Ngay lập tức A Bảo lại một lần nữa tỏ rõ trung tâm(*lòng trung thành*)đó là đều phải làm, tỏ vẻ cứu công chúa là trách nhiệm của nàng, trong lòng lại âm thầm châm chọc, lần sau gặp phải loại chuyện xui xẻo này, nàng vẫn nên tránh xa một chút, tránh dính vào người.

Thích quý phi lại cùng A Bảo nói đến một chút việc nhà, thất công chúa không kiên nhẫn nghe tiếp, sẵn giọng nói: "Mẫu phi, hôm nay là nữ nhi gọi Minh Cẩm tiến cung bồi nữ nhi, người có thể đừng hỏi dong dài nữa được không?"

Thích quý phi buồn cười nói: "Con đứa nhỏ này, vậy mà ngại mẫu phi dong dài, ngày khác mẫu phi không dài dòng với con, nhìn xem con như thế nào?"

"Đến lúc đó con xuất giá, mẫu phi liền không dong dài được nữa." Thất công chúa làm bộ mặt quý.

A Bảo: __=!. Thất công chúa là nữ nhân cường hãn, cũng chỉ có nàng ta nói đến việcchung thân đại sựmà không phải ngượng ngừng xấu hổ, trái lại còn ra vẻ đương nhiên.

"Con khi con này, ngay cả lời như thế cũng dám nói, cũng không biết thẹn thùng!" Thích quý phi vừa nói vừa gõ đầu nữ nhi, bản thân nhin không được cười rộ lên.

"Vì sao phải thẹn thùng?Trái lại lấy vợgái lớn gà chồng, không phải là việc bình thường mọi người hay nói sao?" Thất công chúa đáp, một bên thân thiết nắm tay A Bảo, cười nói: "Minh Cẩm, tỷ nói có đúng hay không?" Nàng ta nháy nháy mắt, ngày thơ hồn nhiên mà nói: "Trái lại Minh Cẩm tỷ tỷ, ngày thường xinh đẹp như vậy, cũng không biết tương lai sẽ tiện nghi cho công tử nhà ai."

"..."

A Bảo đột nhiên có cảm giác không may này lên trong đầu, vội vàng lên tinh thần.

Trong lúc thất công chúa suy nghĩ cố gắng không ngừng, Thích quý phi đang muốn ngăn cản nữ nhi, bất thành linh vang lên âm thanh thỉnh an của bọn cung nữ thái giám bên ngoài.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Thái tử điện hạ đến!"

"Hiền vương điện hạ đến!"

một trung niên nam tử mặc thường phục màu vàng dẫn đầu tiến vào, đi theo phía sau là hai nam tử trẻ tuổi, một người khoảng chừng ba mươi, cằm có râu ngắn, ôn hậu uy nghi, một người hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tao nhã, chính là thái tử Tiêu Lệnh Tỷ cùng Hiền vương Tiêu Lệnh Kiệt.

Thích quý phi dẫn mọi người trong điện đứng dậy nghênh tiếp.

Chính Đức đế nâng Thích quý phi đứng lên, cười nói: "Các người đang nói cái gì, từ xa đã nghe được tiếng cười của Tiểu Thất, có chuyện gì vui kể cho trẫm nghe một chút nào."

Chờ mọi người thỉnh an xong, Thích quý phi và Chính Đức đế cùng ngồi xuống, sau khi tiếp nhận tách trà cung nữ dâng lên bụng cho Chính Đức đế, liền cười nói: "Còn không phải là Húc nhi, một cô nương chưa lấy chồng luôn miệng nói cái gì trai lớn lấy vợ gái lớn gà chồng, cũng không biết thẹn thùng, thiếp cũng xấu hổ thay cho nó!"

Thất công chúa đứng bên cạnh kéo vạt áo Chính Đức đế, bĩu môi nói: "Vốn chính là vậy mà, phụ hoàng và mẫu phi không phải luôn nói con tuổi đã lớn, không nên ở mãi trong cung ăn không ngồi rồi sao? Con vừa rồi còn nói, Minh Cẩm tỷ tỷ người tốt như vậy, không biết sẽ tiện nghi cho công tử nhà ai đâu. Phụ hoàng, con rất thích Minh Cẩm tỷ tỷ, Minh Cẩm tỷ tỷ đã cứu con một mạng, lúc đó con đã nghĩ, nếu lúc nào cũng có thể chơi đùa cùng một chỗ với Minh Cẩm tỷ tỷ thì tốt biết bao."

Chính Đức đế bị giọng điệu làm nũng của tiểu nữ nhichọc cho cười tomột trận, giống như một người phụ thân bình thường vô cùng hưởng thụ tiểu nữ nhi ngày thơ quẩn quýt làm nũng. Nghe được lời nữ nhi, lúc này mới chú ý đến thiếu nữ cúi mặt đứng ở một bên, kinh ngạc nói: "Người chính là nữ nhi của Lý ái khanh? Ngáng đầu lên."

A Bảo khẽ nâng mặt, mí mắt rũ xuống, cung kính tiến lên thỉnh an.

Chính Đức đế liếc mắt quan sát nhìn nàng, rồi quay đầu cười nói với thái tử: "Lệnh Tỳ a, nhớ một tháng trước, ở trong thư Lý Kế Nghiêu còn cùng trẫm nhắc đến hôn sự của nữ nhi hân, nhưng là vô cùng sâu sắc. Trẫm còn tưởng rằng hân u sâu cái gì, hiện tại xem ra là lo âu phải nhìn nữ nhi xinh đẹp gả đi tiện nghi cho tên tiểu tử thối nào mới đúng."

Thái tử cười nói: "Lý tiểu thư hiếu thuận, Trần Bắc tướng quân chỉ có một ái nữ này, không nữ cũng là lẽ đương nhiên."

"Phụ hoàng, nhi thần nghe nói Trần Bắc tướng quân là một người độc đáo, suy nghĩ cũng không giống người thường." Hiền vương ôn hòa nói: "Nhi thần còn từng nghe nói qua Trần Bắc tướng quân từng ở trước bài vị vong thê phát ra lời thề nguyện, lúc đó có chút oanh động, có thể thấy được là một người trọng tình trọng nghĩa, phụ hoàng sao không vì Trần Bắc tướng quân giải quyết phiền não?"

Lòng của mấy vị nữ nhân ở đây đều bị lời này nhắc, A Bảo có chút thấp thòm, lo lắng hoàng thượng nghe theo Hiền vương dẫn dụ, loạn điểm uyên ương. Thích quý phi không biết nhi tử muốn làm gì, thất công chúa sợ mình không có nói rõ ý nghĩ cùng nhị hoàng tử, dẫn đến cuối cùng hoàng thượng thực sự như ý muốn của Sương Bình trưởng công chúa.

Ánh mắt Thái tử lóe lên, cười hỏi: "không biết nhị đệ có suy nghĩ gì tốt?"

Hiền vương khoát khoát tay, khiêm tốn nói: "Thái tử đừng đem thần đệ ra nói đùa, thần đệ nào có ý nghĩ nào tốt chứ? Phụ hoàng anh minh thần vô, chắc chắn có ý kiến hay, đến lúc đó nhi thần chờ hướng Trần Bắc tướng quân hướng chút không khí vui mừng là được."

Chính Đức hoàng đế bưng tách trà, nghe hai nhi tử người tới ta đi, không nói gì. Trái lại Thích quý phi thấy thất công chúa mấy lần muốn nói lại thôi, rất sợ nữ nhi nhìn không được nói lời không nên nói, vội vàng nói: "Ai nha, các người quan tâm hoàng thượng là phải, thế nhưng loại chuyện này đừng có thảo luận ngay trước mặt tiểu cô nương nhà người ta chứ, xem xem, người ta xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được rồi kia."

Lúc này A Bảo cúi đầu giả bộ xấu hổ nhưng trong lòng như bị nghẹn lại, thầm nói kỳ thực các người có thể xem nàng như không tồn tại.

Chính Đức đế liếc nhìn A Bảo đầu sắp cúi đến trước ngực, trên mặt lộ ra tươi cười, nói: "Đúng là quan tâm quá hóa loạn, không cho những đại nam nhân các người khi dễ tiểu cô nương nhà người ta."

Thừa dịp này, Thích quý phi vội vàng ra hiệu nữ nhĩ dẫn A Bảo mang đi ra ngoài chơi.

Thất công chúa mặc dù rất muốn đem A Bảo nhét vào hậu viện của nhị hoàng huynh nhà mình, nhưng cũng biết nhất thời không thể nóng lòng, liền dẫn A Bảo rời đi.

Chờ hai tiểu cô nương đi khỏi, Chính Đức đế ngồi lại với Thích quý phi một chút, liền dẫn thái tử rời đi.

Thích quý phi nắm khăn tay, nhìn về phía nhi tử vẫn còn ở lại, hỏi: "Sao hoàng thượng đến đây?" Chẳng lẽ chỉ mang theo hai nhi tử đến cung của bà dạo một chút rồi đi? Khi không lại quan tâm đến bà như vậy.

Hiền Vương nhấp một hớp trà xanh, nhàn nhạt nói: "Vốn nhi thần và thái tử cùng phụ hoàng vừa mới thảo luận xong việc vụ xuân năm nay, Trần Tường nói cho phụ hoàng biết nữ nhi của Trần Bắc tướng quân được mẫu phi triệu kiến cung, phụ hoàng liền đi qua đây xem."

Sắc mặt Thích quý phi cứng đờ, cắn cắn môi, oán hận nói: "Hoàng hậu đây là có ý gì?"

Nếu không có hoàng hậu bày mưu đặt kế, tên thái giám chết bầm Trần Tường này sao đột nhiên nói chuyện này với hoàng thượng chứ? Chứng tỏ bà ta không vui để cho bọn họ mượn sức của Lý Kế Nghiêu.

"Mẫu phi, thất muội muội có phải có tính toán gì hay không?" Hiền Vương khẳng định hỏi.

"Nha đầu kia có thể có tính toán được cái gì? Vì Chu Ngự mà con bé sắp điên rồi, biết rõ Sương Bình coi trọng Lý Minh Cẩm, nàng vậy mà muốn Lý Minh Cẩm gả cho Tấn Vương, sau này cảm thấy không ổn, lại muốn đem Lý Minh Cẩm cho con làm trắc phi!" Thích quý phi tức giận nói.

Hiền Vương nghe xong, trên mặt lộ ra biểu tình tiếc nuối, nếu hân còn chưa có vương phi, ắt hẳn có thể cưới Lý Minh Cẩm. Bất quá hân biết, dựa vào tính tình của Lý Kế Nghiêu, thà rằng nữ nhi gả cho người có thân phận thấp, cũng sẽ không cho nữ nhi đi làm thiếp, coi như là trắc phi hoàng tử cũng không được.

Những chuyện làm người kinh ngạc của Lý Kế Nghiêu, nhiều năm trước Chính Đức đế cũng biết được, mặc dù cảm thấy suy nghĩ của ông không bình thường, nhưng ông thật sự làm thế, tính cách còn rất hợp khẩu vị của ngài, Chính Đức đế từng nói đùa một vài sự tích cùng nhi tử của mình, cho nên Thái tử, Hiền Vương và một số người đều biết tiêu chuẩn chọn rể của Lý Kế Nghiêu, thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười.

Cho nên, đây cũng là lý do vì sao vừa rồi Chính Đức đế đối với lời của hai nhi tử cũng không phản ứng, hoàng thượng hiện tại trọng dụng Lý Kế Nghiêu, vì muốn kiềm chế Lý Kế Nghiêu thật tốt, đương nhiên phải đem hôn sự của nữ nhi Lý Kế Nghiêu dùng ở nơi có lợi nhất.

Tác giả có lời muốn nói: chương sau tiếp tục cho Tấn vương xuất hiện trong chốc lát.

~==~! Tấn vương thực sự rất bận, chờ sau này cưới lão bà rồi, hẳn sẽ thường xuyên xuất hiện ~

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Edit: Betty

Beta: Ishtar

Rời khỏi hậu cung đi về phía đông, Chính Đức đế mang theo thái tử đi điện Thái Hòa, một đường yên tĩnh.

Chính Đức đế đột nhiên nói: "Lệnh Tỳ, cho Lý Minh Cẩm làm trắc phi của người được không?"

Thái tử sững sờ, tuy không biết dụng ý của phụ hoàng là gì, nhưng vẫn phản ứng nói: "Phụ hoàng, việc này không ổn."

Đại nội tổng quản Trương Kiệt nghe thấy cha con hoàng đế nói chuyện nhà, liền yên lặng mang cung nữ thái giám lui lại cách mười thước, xa xa theo sát bọn họ.

"Vì sao không ổn?" Chính Đức đế nhìn thái tử một tay mình bồi đường ra, ông năm nay đã hơn năm mươi, không còn trẻ nữa, trên mặt đã xuất hiện nếp nhăn, sự sắc bén trong mắt ngày xưa cũng lộ ra âm đạm.

Thái tử cười nói: "Nhiều năm trước nhi thần đã sớm nạp tiểu thư Uy Viễn hầu phủ làm trắc phi, hiện tại vị trí trắc phi đã đầy, e là sẽ ủy khuất Lý tiểu thư. Hơn nữa với tính tình của Lý tướng quân, hẳn chỉ có một nữ nhi như thế, nhi thần xưa nay kính trọng hắn, biết tâm ý của hắn, cũng không muốn trở thành kẻ lợi dụng trong mắt hắn." Tránh làm lạnh lòng công thần. Cậu nói sau cùng, thái tử lặng yên nói thầm trong bụng.

Chính Đức đế nghĩ nghĩ, cười nói: "Lý Kế Nghiêu đúng là người có cá tính, hẳn thực sự không giống con cháu xuất thân danh môn, tính cách ngay thẳng này, đúng là không thích hợp ngồi ở kinh thành." một câu nói, đồng dạng quyết định mục tiêu phấn đấu trong cuộc sống sau này của Lý Kế Nghiêu.

Dứt lời, cũng không nhắc lại việc này nữa, trái lại đề cập đến một đứa con trai khác, đạm thanh hỏi: "Lệnh Thủ có điều tra ra kết quả gì không?"

Cần đây Tần vương Tiêu Lệnh Thủ phụng chỉ bí mật rời kinh, đã được vài ngày, điều tra việc khâm phạm cướp ngục trong thiên lao của tháng trước. Vốn cho là chuyện cướp phạm nhân này rất bình thường, thế nhưng ai biết sẽ dính đến dư nghiệt tiền triều. Việc này Chính Đức đế tất nhiên trấn áp xuống, hạ chỉ thái tử và Tần vương bí mật phụ trách.

"Ngũ đệ hôm qua đưa thư cho nhi thần, nói rõ hôm nay sẽ hồi kinh."

Thái tử thành thật trả lời, liếc nhìn Chính Đức đế, đang nghĩ muốn không dấu vết nhắc lại hôn sự của Tần vương, đột nhiên xa xa vang lên một tiếng thét chói tai, Chính Đức đế và thái tử đồng thời nhú mày, tiếng kêu sắc nhọn này ngược lại có chút quen tai, rất nhanh hai người liền nhớ ra cái gì đó, sắc mặt đồng thời trầm xuống, vội vàng bước đi về hướng Ngự hoa viên trước mặt.

Trong ngự hoa viên, mùa hè hoa nở rộ rờ.

Thất công chúa mang theo A Bảo đi dạo ngự hoa viên, trên mặt bắt gặp có chút ưu sầu, nàng ta càng nghĩ càng cảm thấy chú ý đề cho Lý Minh Cẩm làm trắc phi của nhị hoàng huynh Tiêu Lệnh Kiệt của nàng ta là một chủ ý vô cùng tốt, như vậy nhị hoàng huynh không chỉ có thể mượn lực của Trần Bắc tướng quân, lại có thể làm cho phù Uy Viễn hầu vào thế khó xử, không dám trực tiếp đứng cùng phe thái tử, đồng thời còn có thể dập tắt hi vọng của Sương Bình trưởng công chúa, một chủ ý thật tốt không phải sao?

Về phần Trần Bắc tướng quân không vui vì nữ nhi làm trắc phi? không có việc gì, đến lúc đó làm cho phụ hoàng trực tiếp tử hôn, hẳn dám kháng chỉ không theo không được?

Chỉ là, chuyện này nên để cho ai mở miệng đây?

A Bảo đi theo bên cạnh thất công chúa, ngắm thấy biểu tình trên mặt nàng ta khi thì lo lắng khi thì khó xử lúc lại vui vẻ, tuy không biết cô nương này đang suy nghĩ gì, nhưng dựa theo sức chiến đấu của thất công chúa, mặc dù thủ đoạn lỗ mãng đơn giản, cũng mang lực sát thương mười phần, hiện tại chỉ hi vọng nàng ta sẽ không đánh chủ ý không chính đáng nào.

Trong lúc A Bảo suy nghĩ đến nhập tâm, thất công chúa quay đầu lại nhìn nàng hai mắt lấp lánh, thân thiết nói: "Lý Minh Cẩm, nghe ta nhị hoàng huynh nói, ở vùng ngoại ô huynh ấy có một thôn trang, trong thôn trang trồng rất nhiều hoa đào, còn có ôn tuyền, người nhất định chưa từng thấy qua ôn tuyền nhỉ? Mùi vị của nước rất kỳ quái, nhưng mà nghe nói có thể trừ bách bệnh, nữ nhân ngâm mình vào, còn có công hiệu làm đẹp."

Nàng đương nhiên biết ôn tuyền là cái gì, hơn nữa thời gian nàng tắm suối nước nóng, bọn họ đã sớm qua đời. A Bảo lặng lẽ nói ở trong lòng, trên mặt lại làm ra bộ biểu tình rất tò mò, "Thực sự thần kỳ như vậy?"

"Đương nhiên!" Thất công chúa vui vẻ nói: "Mặc dù ta cảm thấy đáng về mình nhìn không tệ, thế nhưng nếu làn da có thể trắng hơn một chút thì tốt. Hoàng huynh đã từng đáp ứng ta, nếu ta muốn đi ngâm ôn tuyền, huynh ấy sẽ cho nhị hoàng tâu sắp xếp cho ta. Lý Minh Cẩm, hay người cũng theo ta cùng đi nhé."

"Việc này... Thần phải về hỏi bá mẫu một chút." A Bảo chần chừ nói: "Hơn nữa thần cảm thấy trời nóng nực, ngâm ôn tuyền không thoải mái, cũng không cần thiết phải đi như vậy..."

Thất công chúa cười nhạo nói: "Lý Minh Cẩm, người cho là người sắc nước hương trời, đã đẹp đến nỗi không cần ngâm ôn tuyền sao? Yên tâm, bản công chúa mời người đi, Uy Viễn hầu phu nhân còn có thể ngăn cản được sao?" Nàng ta liếc nhìn A Bảo, mắt phượng nhú lại, biểu tình như không muốn nghe lời cự tuyệt.

thật là! Nàng khi nào thì nói như vậy? cô nương này rõ ràng một khắc trước còn hồn nhiên, vì sao sau một khắc sau lại giống như một nữ nhân danh giá điệu ngoa?

Trong lúc A Bảo suy nghĩ muốn tiếp tục cự tuyệt, một âm thanh trong trẻo truyền đến: "Ta nghe rõ rồi nhé, các người muốn đi chơi, ta cũng muốn ~~~ "

A Bảo và thất công chúa đồng thời ngẩng đầu, liền nhìn thấy cách đó không xa trên núi già lộ ra một cái đầu, thiếu niên kia môi hồng răng trắng, đẹp không thể tưởng tượng được, chỉ tiếc vì mặt gây thơ, giống như là một đứa trẻ hồn nhiên vô tư. Hơn nữa cũng không biết hắn đất ở chỗ nào, mặt dính một chút bùn, ngay cả phát quan cột tóc cũng xiêu vẹo, tóc mai lộn xộn rơi xuống.

Thiếu niên kia cũng thấy rõ hai người bên dưới núi già, lên tiếng, chỉ vào thất công chúa tức giận nói: "thì ra là nữ nhân xấu xa nhà người, ta mới không cần chơi cùng người."

"..." A Bảo ngây ngốc nhìn hắn, rất nhanh phát hiện tâm trí nam tử này có vấn đề.

Thất công chúa vừa nhìn thấy hắn, giận tím mặt nói: "Câm miệng, người xuống đây cho ta!"

"Xuống thì xuống đến, sợ người à!"

Chờ sau khi thiếu niên kia ba chân bốn cẳng từ núi già chạy xuống, lúc này A Bảo mới nhìn rõ ràng căn bản đây không phải thiếu niên gì, mà là nam nhi vóc người thành thực bảy thước dâng trào. trên người mặc trang phục tơ lụa quý giá, trang sức mang trên người không có chỗ nào mà không phải là tinh phẩm, nàng nhìn ra người này thân phận không phải tầm thường.

"Người đồ ngu ngốc này, cũng dám nghe lén chúng ta nói chuyện!" Thất công chúa ác độc nói, dung mạo lúc nói có thể thấy đối với nam tử này không ưa thích, "Người tại sao không đi làm chó con cho ngũ tỷ ty ngược lại chạy đến nơi đây làm gì? Coi chừng lại có người muốn đập bẻ đầu của người? Cút ngay cho bản công chúa, đừng tới nơi này làm chướng mắt ta!"

Nam tử vênh mặt, một đôi mắt to hắc bạch phân minh trừng mắt nhìn thất công chúa, sau đó phồng miệng, hừ nói: "Người là nữ nhân xấu xa này, ta đánh chết người!"

Thất công chúa vừa nghe, sắc mặt khẽ biến, liền thấy từ trong tay áo nam tử kia lấy ra một cây nỏ và một viên trân châu cực lớn, hắn bắn viên trân châu kia về phía các nàng.

Thất công chúa theo bản năng trốnra phía sau A Bảo, trần châu mạnh mẽ bay về phíaA Bảo.

A Bảo cũng vội vàng né tránh, nhìn viên trần châu bắn trúng chậu hoa lan bên cạnh, bắn vớ cả chậu hoa, bùn đất văng khắp nơi, có thể thấy lực cánh tay của hấn kinh người cỡ nào, trong lòng thầm may mắn mình vừa rồi tránh nhanh.

"Ngu ngốc, còn không ngừng tay!"

Thất công chúa hỗn hển kêu lên, đáng tiếc nam tử kia giống như là bắn nghiêng, vừa dùng đạn trần châu bắn các nàng vừa vỗ tay cười nói: "Đánh người xấu đánh người xấu..."

Đáng thương cho A Bảo: =__=! Trận tai bay vạ gió... Nàng cũng không biết rõ nam nhân này là ai nha?!

A Bảo vội vàng kéo thất công chúa bỏ chạy, nam tử kia đuổi theo ở phía sau, những cung nữ đi theo ở phía xa căn bản không theo kịp, chỉ có thể lo lắng đuổi theo. Tâm trí nam tử kia mặc dù không cao, nhưng hấn là nam tử có tứ chi khỏe mạnh, hơn nữa tốc độ vô cùng lẹ, rất nhanh liền đuổi kịp, đưa tay hung hăng đẩy thất công chúa ra ngoài.

Thất công chúa sợ hãi kêu lên, phát hiện bên cạnh chính là Nguyệt hồ, theo bản năng nắm lấy gì đó bên cạnh để ổn định thân thể.

A Bảo bị kéo cả người ngã ra phía sau, phần eo đụng vào tảng đá lớn nhô ra bên hồ, đau đến trước mắt nàng đều biến thành màu đen, dưới chân mềm nhũn, thân thể ngã xuống rơi vào trong hồ.

Nam tử kia phát hiện có người rơi xuống nước, vẫn còn hoang mang không hiểu, thấy thất công chúa ngã ngồi ở bên hồ, lại muốn đẩy nàng ta xuống, thất công chúa phản ứng cực nhanh, hung hăng đuối chân rangảng chân hấn, nam tử không có chú ý tới dưới chân, cũng đồng dạng rớt xuống hồ.

Khi những cung nữ chạy theo tới nhìn thấy tình cảnh này, hoảng loạn thét to: "Có người rơi xuống nước, mau tới cứu người a —— "

Bởi vì thất công chúa dẫn theo nữ quyến ngắm hoa ở Ngự hoa viên, toàn bộ thị vệ đều canh giữ ở bên ngoài, không cách nào đến kịp, chỉ có thể cho một cung nữ biết bơi nhảy xuống, cứu nam tử đang ra sức đạp ở trong nước lên.

Nam tử kia uống chút nước, cũng bị khiếp sợ, sau khi được cứu lên, hét lên một tiếng, tại chỗ gào khóc lớn lên, "Ồ oa oa, nữ nhân xấu xa lại bắt nạt ta..."

Thất công chúa căn bản lười quan tâm đến nam nhân này, hoảng sợ hô: "Còn Lý Minh Cẩm đâu, các người nhanh đi đem nàng cứu lên!"

Người ở chỗ này đưa mắt nhìn nhau, nhìn mặt hồ yên lặng không gợn sóng, giống như lúc trước khi có người rớt xuống cũng không có nổi lên

Đúng lúc này, một âm thanh lãnh lẽo cứng rắn hỏi: "Lý Minh Cẩm?"

"Đúng đúng đúng, Lý Minh Cẩm cũng rơi xuống nước... Ách?"

Trà lời xong, thất công chúa mới phát hiện âm thanh này không đúng, ngẩng đầu nhìn lên, vẫn chưa nhìn rõ người nọ là ai, một đạo thân ảnh đã sớm nhảy xuống nước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Betty

Beta: Ishtar

Mọi người đều tròn tròn mắt, bởi vì động tác của người nọ quá nhanh, nên cũng không có thấy rõ là người nào. Ngay khi có người nhảy xuống hồ cứu người, đại nội thị vệ canh giữ bên ngoài Ngự hoa viên cũng bị kinh động, cùng đến với bọn họ, còn có Ngự liễn của hoàng đế.

"Xảy ra chuyện gì?" Về mặt Chính Đức đế không tốt hỏi, nhìn nam tử và nữ nhi không có hình tượng ngồi dưới đất khóc.

Thất công chúa nhìn thấy hoàng đế và nhóm người thái tử xuất hiện, đầu óc vẫn có chút lờ mờ, vừa muốn mở miệng, thì nam tử đang gào khóc bên kia khóc lớn, nam tử nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt, quay về phía họ oa oa kêu to: "Ồ oa oa... Dượng, biểu ca, nữ nhân xấu xa lại bắt nạt con, đẩy con xuống nước, con muốn Đồng Đảo... Con muốn Đồng Đảo..."

không cần phải nói, "Nữ nhân xấu xa" này chính là thất công chúa. Hơn nữa trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, đây cũng là kẻ thù mà nam tử thường xuyên luôn nói bên miệng.

Chính Đức Đế bị hấn gào khóc làm cho đau đầu, đang muốn la mắng, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến thanh âm ào ào, theo tiếng nhìn lại, thì thấy bên dưới hồ cách cây liễu khoảng mười mét, một cái đầu nổi lên mặt nước, nhìn thấy được là một nữ tử, người nọ vươn tay khó khăn nắm lấy cành liễu rủ xuống trên mặt hồ, nhưng rất nhanh, trên tay vừa trượt, thân thể lại rơi xuống, bọt nước nổi lên trên mặt nước.

"Lý Minh Cẩm!"

Thất công chúa tròn tròn mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ "Lý Minh Cẩm quả nhiên rất dũng mãnh", thời điểm này, cô ấy không phải là chìm ở trong nước chờ người khác cứu sao? Vì sao bản thân lại trôi lên trước? Quả nhiên là người mà ngay cả khi đang đối mặt với lộn xộn mặt cũng khôngđổi sắc, sẽ sợ chút nước nàysao?

Nghe thấy âm thanh kinh hô này, hơn nữa nhìn thấy trước mắt, Chính Đức Đế và nhóm người thái tử đối với chuyện đã xảy ra cũng suy đoán được tám chín phần mười, nhìn thấy cô nương kia đang cố gắng trôi lên trên mặt nước, trong lòng vậy mà cảm thấy thật là ngoài ý muốn. Chỉ có điều, hiện tại loại tình huống này cũng làm cho vẻ mặt của Chính Đức Đế có chút âm u, thái tử phản ứng cực nhanh, vội hô: "Các người còn không mau xuống cứu Lý cô nương lên?"

Lúc bọn thị vệ theo bản năng nghe lệnh hành động, thì rất nhanh liền kịp phản ứng lại, bọn họ là nam nhân, nếu xuống cứu người chẳng phải là làm hỏng danh tiếng của con gái nhà người ta sao? Sau khi Thái tử la mắng xong cũng phát hiện mình nói sai, vội vàng gọi đám cung nữ đang có vẻ mặt lo sợ không yên đi xuống cứu người, chỉ là hồ này sâu vài thước, không có người nào dám can đảm đi xuống, chỉ sợ chết đuối, ở đây cũng chỉ có cung nữ lúc trước cứu nam tử kia lên biết bơi, những cung nữ khác đều không biết, lập tức có chút chần chừ.

Lúc ở nơi này đang chần chừ, lại có một thanh âm ào ào vang lên, một người chui ra khỏi mặt nước, mà trong lòng người nọ còn ôm một người, bơi về phía bờ hồ.

"Ngũ đệ?" Thái tử kinh ngạc kêu một tiếng.

Chính Đức Đế hí mắt.

Đám người Thất công chúa đều tròn tròn mắt, bọn họ không ngờ người đi xuống cứu người là Tấn vương thủ đoạn độc ác, thích thấy chết không cứu, lập tức muốn ngắt đầu nhìn trời mà xúc động hỏi, mặt trời mọc từ phía tây hay sao?

một đám người vội vàng chạy qua, mấy cung nữ đứng bên bờ vội muốn giúp đỡ kéo người lên, nhưng ai biết Tấn vương một tay ôm người, một tay chống bên bờ, ào một tiếng, nhảy lên bờ.

Vừa rồi giống như chỉ là ảo giác, đám cung nữ luống cuống tay chân nhận lấy người Tấn vương cứu lên, đám người thất công chúa cũng vây quanh qua đây, phát hiện người đang nằm trong lòng của cung nữ toàn thân ướt sũng đã hôn mê, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chân mày nhũn nhũn, giống như đang chịu đựng thống khổ gì đó thật lớn, ngay cả lúc hôn mê cũng khó chịu.

"Lý Minh Cẩm, Lý Minh Cẩm... Người làm sao vậy?" Thất công chúa cuống quýt kêu lên, trong lòng có chút bối rối.Nàng ta còn muốn đem Lý Minh Cẩm nhét vào hậu viện của nhị hoàng huynh cho náo nhiệt đây, không thể để cho cô ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được.

"Người tới, mau gọi thái tử!" Thái tử phản ứng cực nhanh ra lệnh, quay lại phân phó: "Các người trước đưa Lý cô nương đến Lệ Cảnh Hiên." Lệ Cảnh Hiên là cung điện cách Ngự hoa viên gần nhất.

Chờ sau khi ma ma cẩn thận vững vàng ôm người rồi đi, thái tử nhìn về phía Chính Đức Đế, phát hiện ông vẫn đang nhìn Tấn Vương toàn thân ướt sũng đứng ở bên cạnh bờ hồ, trong lòng không khỏi hồi hộp, theo bản năng tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: "Phụ hoàng, Cảnh Giác và thất muội muội đều hoảng sợ, trước hết để cho Cảnh Giác thay quần áo đã ướt ra, tránh cho đệ ấy bị cảm lạnh sinh bệnh."

Chính Đức Đế nhìn chằm chằm nam tử y phục ẩm ướt ngồi dưới gốc liễu, y phục tơi tưa màu xanh ẩm ướt dính ở trên người, khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn ướt sũng, trên trán chợt có giọt nước chảy xuống, tóc mai ẩm ướt trên trán rũ xuống gò má, nhìn có chút chật vật, nhưng vì khuôn mặt kia đặc biệt cứng rắn lạnh lẽo lại thêm mấy phần dịu dàng, đã làm mờ đi vẻ rét lạnh tàn bạo ngày thường. Lúc này gió thổi cành liễu nhẹ nhàng đưa, mặt hồ gợn sóng, ánh mặt trời len qua cành lá chiếu xuống, một chút ánh sáng rơi trên người hắn, giống như thiếu nữ kiều diễm cùng xinh đẹp dịu dàng.

Ngày mùa hoa sen nở thiếu nữ đứng dưới cây liễu bên bờ, cười tươi xinh đẹp quay đầu lại, dung mạo tinh xảo xinh đẹp giống như giận mà không giận, môi đỏ mọng khẽ mở, dịu dàng gọi: "Hàm Quang..."

"Phụ hoàng!"

Chính Đức Đế hoàn hồn, hình ảnh nam tử bên bờ phút chốc khắc sâu, trong mắt lộ ra chán ghét không che giấu được, rất nhanh liền thu lại tất cả tâm tình, nhàn nhạt nói: "Ừ, liền dựa theo thái tử nói đi thôi."

Thất công chúa run như cây sậy được cung nữ nâng dậy, mà nam tử kia vẫn ngồi dưới đất oa oa khóc lớn.

Thái tử đi tới trước mặt nam tử, ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói: "Cảnh Giác ngoan, không khóc, trước thay quần áo ẩm ướt này ra, nếu không sẽ bị bệnh. Mà bị bệnh sẽ phải uống thuốc rất đắng đó, Cảnh Giác cũng không muốn bị bệnh phải không?"

Nghe xong, nam tử đang khóc đưa tay dụi mắt, nâng lên hai mắt đỏ bừng nhìn hắn, nước mắt vẫn là từng viên từng viên rơi xuống, ô ô nói: "Ô ô... Thái tử biểu ca, đệ muốn Đồng Đào..."

Mặt Thái tử không đổi sắc nói: "Được, biểu ca lập tức cho người gọi Vân muội muội đến, đệ đứng lên trước đi, nếu không Vân muội muội sẽ lo lắng."

Cuối cùng sau khi dỗ dành nam tử xong, đoàn người liền đi đến Lệ Cảnh Hiên.

Khi A Bảo tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm sấp ở trên giường, mơ mơ màng màng quan sát hoàn cảnh chung quanh, rất nhanh từ vật dụng bày biện chung quanh liền phát hiện đây là hoàng cung.

Ngay khi A Bảo mở mắt ra, một âm thanh vui mừng vang lên: "Lý cô nương đã tỉnh? thật sự quá tốt rồi."

Khi A Bảo đang suy nghĩ, thì thất lung truyền đến một trận đau nhói, khuôn mặt trắng bệch, chân nắn ngã trở về trên giường, phát ra âm thanh hút khí thật thấp. Cung nữ vẫn ở bên cạnh hoảng sợ, vội vàng đè lại bà vai của nàng, nói: "Lý cô nương đừng động động đây, thái y nói xương ở thất lung của người bị va vào đá nên đã bị trật, không nên đi lại, hoàng thượng và thái tử điện hạ đều phân phó Lý cô nương phải dưỡng thương thật tốt."

A Bảo biết điều không lộn xộn nữa, cắn răng chờ cơn đau lắng xuống, trong lòng OOOX muốn mắng người, thất lung con gái không thể bị thương a, cũng không biết có để lại di chứng nào không nữa, còn trẻ như vậy mà bị trật xương ở thất lung thì thảm...

Trong lúc một cung nữ khác ra ngoài gọi người, A Bảo vẫn được cung nữ ở một bên hầu hạ giải thích lại việc đã xảy ra, cô bị thất công chúa một phen lôi kéo đụng phải thất lung sau đó trượt chân rớt xuống Nguyệt hồ, bởi vì thất lung bị thương, cộng thêm lúc đó cô cố gắng vờn người muốn rời khỏi hồ, ở trong nước không cẩn thận bị ngập thở, vì vậy mà hôn mê.

Về phần người trước đó đuổi theo các cô —— phải nói là chỉ đuổi theo thất công chúa đánh người là thiếu gia phủ anh quốc công, hiện nay cũng là cháu ruột của đương kim hoàng hậu Kim Cảnh Giác, đồng thời còn là phò mã của Ngũ công chúa, con rể hoàng đế, thân phận vô cùng tôn quý.

Cuối cùng khi A Bảo nghe nói người cứu cô lên chính là Tấn vương, khóe mắt run run, thời điểm cung nữ không nhìn thấy, ngón tay dùng sức nắm lấy đệm giường dưới thân. cô nhớ lúc rơi xuống nước, bởi vì thất lung bị va vào đá, đau đến mức căn bản không có cách nào kiểm soát thân thể, chỉ có thể chìm vào trong nước, một lúc sau gom được một ít hơi sức, mới bắt đầu quẫy đạp mà nổi lên, ai biết thật vất vả trôi lên mặt nước, lại vì động đến vết thương trên eo, đau đến mức mắt tối sầm lại lần nữa, lại chìm xuống nước... Sau đó, hình như bị người cản...

Nghĩ tới đây, trước mắt A Bảo biến thành màu đen, nhìn xuống xúc động sờ khóe miệng, cảm giác mình cần phải xem chuyện này như là ngoài ý muốn, có thể dưới nước quá tồi, Tấn vương không cẩn thận đụng vào nàng mà thôi...

một loạt tiếng bước chân truyền đến, A Bảo ngắt đầu lên nhìn, liền nhìn thấy nhóm nữ nhân mặc cung trang hoa lệ đi đến, đi đầu rõ ràng là hoàng hậu, sau đó là Thích quý phi và ngũ, thất hai vị công chúa.

"Minh Cẩm đã tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào?" Hoàng hậu thân thiết hỏi, nụ cười trên mặt đoan trang khéo léo, xem tuổi cũng đã gần năm mươi, mặt tròn phúc hậu, phong thái uy nghi hòa nhã.

Thích quý phi tươi cười nói: "Cảm tạ trời đất, người tốt cuộc không có việc gì nữa."

Mắt Thất công chúa hồng hồng nhìn nàng một cái, sau đó lại quay đầu về mặt thoảng chán ghét nhìn Ngũ công chúa đi bên cạnh. Ngũ công chúa đoan trang trầm ổn, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như không phát hiện thấy ánh mắt của thất công chúa, tầm mắt chỉ nhìn về phía A Bảo có chút áy náy.

A Bảo biết những người này đều là đến thăm hỏi của nàng, cũng không dám kinh thường, làm bộ giả vờ đứng dậy hành lễ, rất nhanh liền bị hoàng hậu và quý phi "Hiếu ý người" đè xuống, liên tục dặn dò nàng nghỉ ngơi, đừng động dậy tránh ảnh hưởng đến vết thương các loại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Betty

Beta: Ishtar

"Đưa bé ngoan, lần này ủy khuất cho con rồi." Hoàng hậu dịu dàng vỗ vỗ tay A Bảo, loại dịu dàng bày phối hợp với khuôn mặt tròn phúc hậu, có vẻ chân thật thân thiết, làm cho không người nào có thể từ chối.

Ít nhất A Bảo cảm thấy hoàng hậu này dịu dàng làm cho nàng vô cùng thoải mái, mặc kệ bà là giả vờ hay chỉ muốn mượn hơi sức cha của mình.

Thích quý phi nghe nói như thế, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng, sau đó trừng mắt nhìn thất công chúa bên cạnh, la mắng nói: "Tiểu thất, còn không qua đây xin lỗi Minh Cẩm?"

Thất công chúa cũng không ngu ngốc mà không thấy rõ tình huống trước mắt, nhớ tới chuyện lúc trước, trong lòng lại ủy khuất vừa giận vừa tức, rõ ràng việc này không phải là lỗi của nàng mà.

Khi nàng và Kim Cảnh Giác thay đổi quần áo sạch sẽ, dung nhan cũng vừa sửa sang lại gọn gàng, liền bị hoàng thượng gọi đến trước mặt. Đối mặt với Chính Đức Đế đang trầm mặt và thái tử có chút nhũn mảy, trong lòng thất công chúa có chút sợ hãi, đặc biệt tên ngu ngốc kia vẫn còn đang lớn tiếng khóc thút thít, giống như sợ thiên hạ này không ai biết hẳn muốn tìm "Đồng dao" vậy, càng làm cho trong lòng nàng cảm tức, sắc mặt cũng không tốt, quát hẳn một tiếng "Câm miệng", không ngờ tên ngu ngốc kia vậy mà lại khóc lớn tiếng hơn nữa, lớn tiếng hướng phụ hoàng tố cáo, nói nàng là nữ nhân xấu xa, ức hiếp hãm hại các loại.

Thất công chúa và Kim Cảnh Giác không hợp nhau, là bắt đầu từ khi còn nhỏ. Từ khi nàng biết chuyện, thì phát hiện mọi người dường như đối với tên ngu ngốc Kim Cảnh Giác đều vĩnh viễn khoan dung, thậm chí ngay cả phụ hoàng của nàng còn thương tên ngu ngốc này nhiều hơn so với con gái ruột của mình, điều này làm cho nàng không thể nào chịu được? Khi đó nàng còn nhỏ, chẳng qua là có một lần lúc hắn đang ăn đem một ít cát nhét vào trong miệng hắn mà thôi, không ngờ hắn kháng kháng coi nàng là nữ nhân xấu xa, còn mang thù đến bây giờ.

Cho nên, dưới tình huống này, Kim Cảnh Giác vừa khóc long trời lộn đất, phụ hoàng của nàng không nói tiếng nào trực tiếp liền mắng nàng một trận, mắng nàng xối xả ngay tại chỗ, rõ ràng là tên ngu ngốc đó đánh nàng trước, vì sao phụ hoàng mỗi lần đều bảo vệ tên ngu ngốc đó chứ?

Lúc đó Thất công chúa không rõ, nhưng mà thái tử lại thấy rất rõ, từ sau khi Tấn vương cứu người lên không lâu, tâm tình của Chính Đức Đế liền bắt đầu hồngбет, cộng thêm hai đứa nhỏ này lại làm ầm ĩ, theo như bình thường thì Chính Đức Đế đương nhiên sẽ mắng đứa con gái không có đầu óc của mình trước, mà không phải một "Đứa nhỏ" chưa trưởng thành đầu óc vĩnh viễn chỉ dừng lại ở năm tuổi.

May mắn thời điểm Chính Đức đế nổi giận muốn trừng trị nàng, hoàng hậu dẫn theo ngũ công chúa Tiểu Lệnh Vân đến, Thích quý phi cũng đến sau, hoàng hậu và Thích quý phi cùng nhau cầu xin cho nàng, ngũ công chúa cũng đỡ dành Kim Cảnh Giác vẫn đang la hét muốn tìm nàng, mới làm cho hoàng đế bớt giận. Vì thế, trong lòng thất công chúa vừa đau lòng vừa tủi thân, đối với ngũ công chúa cũng càng thêm oán hận.

"Minh Cẩm, xin lỗi, lại liên lụy người." Thất công chúa thật lòng xin lỗi nói, ánh mắt mang theo áy náy.

A Bảo trong lòng âm thầm cắn răng, nói lời trái lòng: "không có việc gì, Minh Cẩm biết công chúa cũng không phải là cố ý." Đây quả thực là một tai tình, sau này nàng vẫn nên tránh xa một chút.

Lúc này, ngũ công chúa cũng bước lên, áy náy nói: "Minh Cẩm, xin lỗi, Cảnh Giác không hiểu chuyện, xin người đừng để bụng."

"không sao."

Sau đó lại nói một lát, tiểu cung nữ lúc trước vẫn chăm sóc A Bảo bụng thuốc đã được sắc xong tiến vào. Nhóm người Hoàng hậu thấy vậy, cũng biết nên cáo từ, hoàng hậu cười nói: "Thái y nói, người ba ngày nay nên cố gắng nằm nghỉ ở trên giường, hoàng thượng cũng phân phó người nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày này liền ở trong cung đi, có thiếu cái gì cứ cho người nói với bản cung."

Về mặt Hoàng hậu tươi cười thật sự là ôn nhu, A Bảo còn có thể nói cái gì? Đương nhiên là mang bộ dáng cảm kích tạ ơn rồi.

Rất tốt, dừng ở đây, ấn tượng mọi người đối với A Bảo đều vô cùng tốt, nghĩ rằng cô nương này không chỉ có một người cha lợi hại làm chỗ dựa vững chắc, tính cách dịu dàng dễ bảo, hiểu biết đạo lý, họ nên cẩn thận suy nghĩ làm sao có thể đem cô nương này đoạt đến tay, giả nàng cho ai thì tốt đây? Phe Hoàng hậu và phe quý phi bắt đầu nổi lên mưu tính.

Chờ sau khi nhóm người Hoàng hậu rời khỏi, A Bảo uống thuốc xong, nằm ở trên giường có chút buồn ngủ, lại nghe bên ngoài truyền đến một loạt tiếng cười vui, tiểu cung nữ Linh Lung bên cạnh đã nhanh tay lẹ mắt kéo chăn đến che cho A Bảo.

Giương mặt xinh đẹp lộ ra, khuôn mặt tươi cười giống như một đứa trẻ ngây thơ không rành thế sự, mặt như tranh vẽ, một vẻ đẹp vô cùng tinh khiết không tỳ vết, cặp mắt đen nhánh lúc nhìn thấy A Bảo trên giường, nhếch miệng cười lộ lên, ngay cả lợi hồng (*máu răng*) cũng lộ ra, xoay người kéo một người ra ngoài.

"Tham kiến Ngũ công chúa, Kim phò mã." Linh Lung tiến lên hành lễ.

Kim Cảnh Giác căn bản không để ý tới Linh Lung, kéo gối công chúa trực tiếp đi về phía giường. Linh Lung hơi nhú mồm, nhưng mà nhớ tới Kim Cảnh Giác đầu óc chỉ giống như một đứa nhỏ, còn có Ngũ công chúa ở đó, cuối cùng cũng không có ngăn cản hẳn.

"Tỷ tỷ, tỷ đã khỏe chưa?"Kim Cảnh Giác hồn nhiên hỏi.

A Bảo nhìn về phía Ngũ công chúa, có lẽ không có nhóm người hoàng hậu, nụ cười của Ngũ công chúa thật lòng hơn, nàng kéo Kim Cảnh Giác ngồi trên ghế trước giường, nói: "A Bảo, người trở về thực sự là đúng lúc, ta nghe nói người đã trở về, nhưng vẫn không có thời gian tìm người."

A Bảo mỉm môi cười nhìn nàng, lại liếc nhìn Kim Cảnh Giác ngây ngô thật không biết chuyện gì, trong lòng vì Ngũ công chúa mà đáng tiếc.

Mẹ đẻ của Ngũ công chúa đã mất sau khi sinh nàng, trước khi chết chỉ là một tài nhân nho nhỏ trong cung, thân phận không cao, ở thời đại gia tộc lớn mạnh này, lại không có nhà mẹ làm chỗ dựa, Ngũ công chúa căn bản không được coi trọng. Chính Đức Đế cũng không quan tâm, tùy tiện ném nàng cho Lưu Mỹ Nhân lúc ấy đang được Chính Đức Đế sủng ái nuôi dưỡng. Lưu Mỹ Nhân nuôi nàng hai năm, Lưu Mỹ Nhân cũng mất. Thế là nàng lại bị ném cho Dung Tiếp Dư nuôi, lại nuôi hai năm, Dung Tiếp Dư cũng chết bất đắc kỳ tử. Sau đó chuyển đến chính phẩm Uyển tần nuôi, nuôi hai năm, Uyển tần cũng đi mất. Cuối cùng chuyển tới chỗ người không con là Thục phi, không đến hai năm, Thục phi cũng chết bất đắc kỳ tử —— đứa nhỏ này, không có phi tử nào nguyện ý nuôi dưỡng Ngũ công chúa nữa, may mắn lúc này, Ngũ công chúa cũng đã tám tuổi, liền quảng đến Đông Lục cung cho cung nhân tùy tiện chăm sóc.

Ngũ công chúa đã trải qua nhiều chuyện như vậy, từ nhỏ không mẹ, có cha cũng như không, mặc dù không được yêu thương, trong hoàng cung này cũng như là một người vô hình, nhưng nàng biết cách tự sinh tồn. Chẳng qua cung yến năm ấy sau khi A Bảo mười một tuổi có thể dùng ghế trực tiếp đánh ngất thích khách bắt giữ Ngũ công chúa, quan hệ giữa hai người trở nên thân thiết hơn. Sau khi A Bảo thật sự quen biết Ngũ công chúa, lại một lần nữa bị nữ nhân cổ đại buồn hân kích thích, song từ đáy lòng cảm thấy, trong hoàng gia nhiều công chúa như vậy, Ngũ công chúa không thể nghi ngờ là ưu tú nhất.

Chi tiếc, cô nương ưu tú như vậy, lại gả cho nam nhân có vấn đề về trí lực như thế, thật ra Kim Cảnh Giác cũng không phải là trời sinh trí óc không phát triển, mà là trước đây bị trúng độc mới dẫn đến tình cảnh như hiện nay. A Bảo từ chỗ phu nhân Uyển tần hầu hoán đoạt biết được, độc này là Kim Cảnh Giác thay Chính Đức Đế nhận, cho nên Chính Đức Đế mới có thể sủng hân nhiều hơn so với con của mình, vì thế, tuy Chính Đức Đế sủng ái thất công chúa, có đôi khi cũng chỉ ở một mức độ nhất định.

Cũng bởi vì Chính Đức Đế cảm thấy thiếu nợ Kim Cảnh Giác, cho nên không chút do dự liền đem đứa con gái thứ năm không được yêu thương bồi thường cho Kim Cảnh Giác.

"Đồng đảo, cùng nhau ăn ~"

Lúc Linh Lung bụng điểm tâm lên, Kim Cảnh Giác hoan hô một tiếng, nhưng không có ăn trước, mà là bốc lên một khối bánh ngọt, tuy rằng không cẩn thận bóp méo hình dạng, nhưng vẫn đưa tới trước mặt Ngũ công chúa. Ngũ công chúa vẻ mặt không thay đổi cầm lấy ăn, không hề may mắn chửi bann cũng không ngại khó coi, nếu là Thất công chúa, sợ rằng sẽ trực tiếp nổi trận lôi đình, đồ vật này cũng dám cho nàng ta ăn?

A Bảo yên lặng nhìn khuôn mặt nàng, còn có Kim Cảnh Giác ánh mắt không lẫn tạp chất, trong lòng thở dài. Nàng vì Ngũ công chúa cảm thấy đáng tiếc, đồng thời, cảm thấy như thế cũng tốt, có lẽ ngũ công chúa cũng thích có người không suy nghĩ gì thuần túy như thế toàn tâm toàn ý đối cô ấy thì sao?

"Hôm nay thực sự là xin lỗi, Cảnh Giác chỉ cần nhìn thấy thất muội muội, thì sẽ tương đối kích động." Trong tay Ngũ công chúa bụng mồm điểm tâm, Kim Cảnh Giác ở một bên ăn đến vui vẻ, "Nguyên nhân ta cũng biết, lúc bé Thất muội muội không ít lần bắt nạt lẫn, ta đều thấy được, cho nên hẳn rất ghét thất muội muội."

A Bảo sờ sờ mũi, "Yên tâm đi, ta không tức giận.Kể từ khi biết hẳn là phò mã của người, ta liền khôngtức giận."

Ngũ công chúa nhú mồm, "Nếu là những người khác, người sẽ tức giận?Lại cảm ghế ghế đập người sao?"

"Ta là người đã man như vậy sao?" A Bảo tức giận trừng nàng.

Ngũ công chúa lại nhú mồm, dung mạo của nàng cũng không cho là xuất sắc, nhưng có một loại xinh đẹp tiềm ẩn, một động tác nhú mồm, không khỏi làm cho người ta muốn thét chói tai'tuyệt đẹp'.

A Bảo ai ôi kêu một tiếng. "Thất lung ta đau quá a, đau quá a..."

Ngũ công chúa không động đậy, Kim Cảnh Giác đã sợ hãi, hai mắt nước mắt lung trông lấp lánh, "Đau? Đau ở đâu? Có phải không muốn uống thuốc đắng không? Người là người tốt, không nên uống thuốc đắng đó..."

"..."

Chờ sau khi Ngũ công chúa kéo phò mã của nàng rời khỏi, A Bảo chán nản nằm lỳ trên giường, quả thực sống không bằng chết.

Sắc trời dần dần tối, A Bảo được cung nữ hầu hạ, rửa mặt lau mặt, cẩn thận đem tư thế ngủ điều chỉnh thành nằm ngửa —— phần eo thì lót chăn bông mềm mại, khi thuốc có tác dụng, nàng trong đau nhức mà thiếp đi.

không biết ngủ bao lâu, A Bảo mộng thấy mình ở bờ biển chơi đùa hạt cát, đột nhiên dưới biển nhảy ra một con cua lớn như người, quơ hai cái càng lớn, kẹp chặt mặt nàng, đau đến mức nàng lập tức giật mình tỉnh giấc —— khi tỉnh lại, lập tức bị dọa sợ, hai mắt trừng trừng nhìn bóng đen trước giường, A Bảo mở miệng chuẩn bị gọi người, liền bị một bàn tay bịt chặt miệng cùng mũi.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Để Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 23

Edit: Betty

Trong điện thấp một ngọn đèn nhỏ, do tiểu cung nữ Linh Lung tri kỷ, đã đem tìm đèn cắt bớt, dùng chụp đèn chụp bên ngoài, tia sáng mờ ảo, chỉ mờ hồ thấy hình dáng người trước giường.

Đầu tiên, đó là một nam nhân.

Thứ hai, đó là nam nhân đưa lưng về phía sáng.

Cuối cùng, khí thể nam nhân này lớn như vậy, sắp nghẹn chết nàng.

Vốn A Bảo bị dọa cái gần chết, cho rằng đây là quỷ, sau lại phát hiện bàn tay bụm miệng của mình lại có nhiệt độ, còn chưa kịp thở phào, thì rơi vào cảnh lúng túng. A Bảo dùng sức đẩy bàn tay to đang bịt miệng mũi mình ra, không cẩn thận đụng đến phần eo, lập tức toàn thân truyền đến một trận co rút đau đớn, đau đến nỗi nàng kêu rên ra tiếng, âm thanh nghẹn ở trong họng, có vẻ là lạ.

Người nọ giống như cũng phát hiện cảnh lúng túng của nàng, rốt cuộc buông tay lỏng ra.

A Bảo hút ngụm khí lớn, cẩn thận di chuyển vị trí thất lung đang co rút đau đớn, chờ khi mất thích ứng với ánh sáng yếu ớt, lúc này mới mờ hồ nhìn rõ ràng gương mặt ngược sáng đó, lập tức im lặng, khiếp sợ không thôi, bất chấp vết thương ngang hông, tay chân đồng thời lung tung ôm lấy chân lui về phía trong giường, chờ sau khi lui lại xong, nàng lại buồn bực.

nói, nàng rốt cuộc đang sợ cái gì? Nam nhân này canh ba nửa đêm không ngủ được lại chạy đến nơi này, nếu bị người khác phát hiện, ngoại trừ thanh danh của nàng bị ảnh hưởng, hẳn cũng không hơn gì nàng, truyền ra ngoài với thanh danh của hẳn cũng có trở ngại, còn có thể bị hoàng đế chán ghét mà vứt bỏ.

Nghĩ như vậy, A Bảo lập tức cố lấy dũng khí, cẩn thận nhìn sang, lại lần nữa không chịu nổi rừ tâm mất xuống, không dám đối diện cùng cặp mắt kia. Cho nên, nàng cũng không phải là thực sự sợ hãi, mà giác quan thứ sáu mách bảo nàng tốt nhất nên tránh xa nam nhân nguy hiểm này. Cộng thêm trên người người này đầy đặc sát khí, rõ ràng không phải cùng dạng, vẫn là tránh xa một chút.

một trận gió đêm mát mẻ thổi vào, màn trướng nhẹ bay.

A Bảo cảm giác có chút lạnh, không tự chủ được kéo chăn trên người ôm lấy, len lén nâng mắt nhìn nam nhân trước giường, phát hiện hẳn vẫn duy trì tư thế kia, giống như pho tượng, không nhúc nhích. Nếu không phải hơi thở lạnh lẽo kia quá mức mạnh mẽ, A Bảo cho rằng đây là pho tượng không tức giận. Nhớ tới lúc trước đang ngủ ngon giấc, chính là bị người này véo mặt đau nên tỉnh lại, trong lòng A Bảo liền buồn bực.

Nàng hình như có đắc tội hẳn thì phải? Vì sao mấy lần ra tay cứu giúp, rõ ràng cảm giác được hẳn là đối với nàng đặc biệt quan tâm! Hơn nữa nàng chưa bao giờ cảm thấy mình đã làm việc gì có thể khiến cho một hoàng tử thù đoạn độc ác đặc biệt chú ý, cũng không phải là mình xinh đẹp như tiên, để cho hẳn vừa gặp đã thương nhớ mãi không quên, càng không nghĩ rằng lúc bé mình là thánh mẫu cùng mộthoàng tử sức khỏe yếu ớt lớn lên trong lãnh cung quen biết, trở thành người cứu giúp tâm linh hẳn... Cho nên, nàng thực sự không biết, hẳn vì sao đối với mình khác như vậy.

Khi A Bảo còn đang nghĩ ngợi lung tung, chỉ mong nam nhân trước giường mau mau rời đi, không cần dùng cặp mắt âm u tràn ngập lệ khí kia nhìn nàng, làm cho trong lòng nàng lạnh run.

Nhớ tới động tác của người này, sau khi mình rơi xuống nước lúc sắp ngất, về mặt A Bảo lại cứng đờ, lương tâm bắt đầu cảm thấy mê mang, có lẽ mình là đặc biệt, cho nên không cần thận lợi vào mắt xanh của vị hoàng tử thù đoạn độc ác này.

Nghĩ như vậy, A Bảo nỗ lực cố lấy dũng khí, muốn hướng về phía hẳn cười một cái, chứng minh mị lực của mình, sau đó phát hiện: > <.. hẳn hẳn hẳn, ánh mắt này thật hung dữ sát khí thật đáng sợ a a a!! rõ ràng lúc trước vẫn còn yên ổn, vì sao thay đổi nhanh như vậy? Nàng có phải hay không từng đắc tội hẳn, cho nên hiện tại hẳn đến trả thù, muốn làm cho nàng chết đi ngoài ý muốn —— ngã chết, chết đuối gì gì đó quá lợi cho nàng, nên hẳn muốn tự tay báo thù dân vật nàng, làm cho nàng sống thật tốt, sau đó đem nàng ngược thân lại ngược tâm, lại giết cả nhà của nàng, cuối cùng đem nàng ngược thành nữ nhân cần bà trực tiếp ném thi thể nàng đến bãi tha ma...

đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, nàng cảm giác được bầu không khí càng phát ra âm trầm khủng bố, A Bảo ở trong lòng rơi lệ, hôm nay nàng thực sự là ngược thân lại ngược tâm, cuộc sống này không có cách nào mà qua đi.

Đến khi tư thế nàng cũng cứng ngắc, người nọ vẫn giống như là bức tượng điêu khắc đứng ở nơi đó, A Bảo cũng không còn cách nào khác, cộng thêm nàng uống thuốc trước khi ngủ, thuốc kia có tác dụng trợ ngủ, làm cho mí mắt nàng không mở nổi nữa, đầu cũng một mảnh lơ mơ, thật sự là muốn nằm xuống ngủ một giấc thật ngon.

Vì thế, nàng rốt cuộc cố lấy dũng khí nói: "Tần vương điện hạ, hôm nay đa tạ ơn cứu mạng của ngài..."

"..."

không có bất kỳ phản ứng nào.

A Bảo lập tức cảm thấy rầu rĩ không yên, cảm thấy nam nhân này là khác nàng từ nhỏ, mấy lần gặp phải hẳn, nàng lúc nào cũng rơi vào phiền phức hoặc nguy hiểm, sau đó hẳn đúng lúc trở thành ân nhân cứu mạng của mình, quả thật là đối tượng cần phải tránh xa!

.....

.....

Ánh sáng len lỏi qua khung cửa sổ tràn vào trong phòng, tiếng chim hót líu lo làm phiền người thanh mọng, khiến cho A Bảo cuối cùng từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

Vừa mới mở mắt ra, A Bảo lại càng hoảng sợ, sao trời đã sáng rồi?

Mồ hôi lạnh lập tức toát ra, bỗng nhiên bật người lên nhìn về phía trước giường —— đại ma vương đầu đại ma vương đâu?

"A!!!!!"

A Bảo kêu thảm một tiếng, run run sờ lấy thất lung ngã xuống giường với một loại tư thế vận vẹo, nước mắt lưng tròng.

một tiếng hét thảm này kinh động đến người bên ngoài, một loạt tiếng bước chân vang lên, A Bảo hai mắt nhắm lệ mông lung ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy đoàn người hoàng hậu, Thích quý phi, Xương Bình trưởng công chúa, Thanh Ninh quận chúa Chu Cẩn, Uy Viễn hầu phu nhân đi đến.

"Làm sao vậy?" Hoàng hậu dẫn đầu hỏi trước, nhìn thấy tư thế vận vẹo kia của A Bảo, khoe miệng co quắp xuống, rất nhanh thay đổi thành tiêu chuẩn điệu dáng hiền lương tươi cười, nói: "Người đưa nhò này sao không cẩn thận như vậy, quên mình đang bị thương ở thất lung sao?"

Đoàn người Thích quý phi và Xương Bình trưởng công chúa cũng đồng dạng khoe miệng co rút nhìn người trên giường, Uy Viễn hầu phu nhân đã không biết bày biểu tình nào thì tốt,

mặc dù bà biết cô cháu gái này có chút thời điểm nằm ngoài dự đoán của mọi người, thế nhưng ở trong hoàng cung như vậy việc ngoài dự đoán mọi người thực sự được chứ? Lý Kế Nghiêu, con gái người ngoài dự đoán của mọi người như vậy người có biết không?

Chỉ có Chu Cẩn là cảm thấy tư thế này của A Bảo là cực kỳ buồn cười, mím môi đứng ở một bên vui đầu cười trộm.

Cung nữ rất nhanh đem tư thế quái dị này đỡ A Bảo nằm xuống, bên dưới thất lưng nàng lót gối tựa mềm mại, mà thái y và y nữ cũng rất nhanh đến, thái y chuẩn mạch cho A Bảo, cảm giác nàng trở nên suy yếu hơn, y nữ xoa bóp thất lưng A Bảo, A Bảo kêu thán một tiếng, lập tức đem mặt chôn ở trên gối đầu, để tránh làm mình kêu khó nghe dọa đến quý nhân trong cung.

Sau khi y nữ trẻ kiểm tra xong, nghẹn cười, mím cười bẩm báo với đoàn người hoàng hậu: "Vốn hôm qua Lý cô nương bị thương xương sống ngay thất lưng chưa tốt, hôm nay có thể động tác hơi mạnh, làm tổn thương cơ lưng..."

"..."

Ánh mắt đoàn người Hoàng hậu nhìn về phía A Bảo thập phần thương hại, đứa nhỏ xui xẻo này, sao có thể biến thành như vậy chứ? đã bị thương càng thêm thương, còn phải nằm trên giường nửa tháng đi?

Hai mắt A Bảo vô thần nhìn về phía trước, trong lòng lặng lẽ rơi lệ, hận chết Tần vương cái tên hại nàng thương càng thêm thương.

Nếu không phải hấn lên con diên canh ba nửa đêm không ngủ được đem nàng niết tỉnh, sau đó giống như tượng gỗ ngồi trước giường nàng âm trầm nhìn nàng chăm chăm, làm hại nàng mạnh mẽ chống đỡ chờ hấn nói gì đó, chờ đến lúc nàng không nhận được mơ màng màng ngủ thiếp đi, sáng sớm cũng sẽ không suy nghĩ hấn còn đang ở đây mà hoảng sợ, sợ đến phải bật người lên, mới làm cơ lưng bị thương...

Đoàn người Hoàng hậu vốn là tới thăm A Bảo, bây giờ nhìn đến hình dáng A Bảo đáng thương, trong lòng đều nổi lên đồng tình. Hoàng hậu thương cho một đồng tử lễ vật, thuận tiện phân phó Nội Vụ phủ cấp cho A Bảo đồ dùng và các loại thuốc bổ tốt nhất, thật có phong cách hiền từ, A Bảo cũng bị cảm động đến khóc. Sau đó những người khác cũng không cam lòng rót lại phía sau nào là tặng quà nào là tặng thuốc bổ, làm cho A Bảo thu được một khoản tài sản không nhỏ.

Thế nhưng vì sao vẫn không vui được? (ㄍ _ ㄍ)

Nghe nói đến sự việc A Bảo bị thương càng thêm thương, Chính Đức để giống như có chút khiếp sợ, chờ sau khi nghe hoàng hậu nói là nàng lúc rời giường động tác hơi mạnh, bản thân không cẩn thận làm bị thương. Chính Đức để đột nhiên không nói gì, cảm thấy cô nương này cùng cha nàng Lý Kế Nghiêu đều như nhau, thỉnh thoảng rất chọc cười.

Bị chọc cười Chính Đức để vô cùng rộng rãi thương cho A Bảo một đồng đồng tây, làm cho A Bảo cảm giác mình như là vì quốc vong thân. Sau đó cung phi tần các thấy Chính Đức để như vậy, cũng nhao nhao cho người đưa lễ vật quý trọng qua đây an ủi A Bảo đang bị thương. Trong cung quý nhân cũng có chỗ bày tỏ, các công chúa cùng hoàng tử phi cũng không cam lòng rót lại phía sau, đồng thời đưa tới một đồng vật phẩm an ủi...

A Bảo đắm giường: TAT vì sao vẫn là cảm thấy không vui chứ?

Chu Cẩn một đường nghẹn cười về tới phủ trưởng công chúa, sau khi cùng mẫu thân tách ra, liền vội vã hướng viện của huynh trưởng Chu Ngự mà đi, trực tiếp chạy đến thư phòng Chu Ngự.

"Ca ca ￣￣"

Chu Ngự đang vẽ tranh, nghe thấy âm thanh của muội muội, vội vàng kéo giấy Tuyên Thành ra, đem kia bức họa vừa hoàn thành che lại, mím cười nhìn muội muội từ cửa nhẹ nhàng chạy vào.

"A Cẩn có chuyện gì vậy?" Chu Ngự tò mò nhìn bộ dáng muội muội có vẻ mặt buồn cười, muội muội này của hấn xưa nay thành thực ôn trọng, rất ít khi có bộ dáng có chuyện vui mà không thể nhận được như vậy.

Chu Cẩn sắp nhận không nổi, cảm giác mình cần tìm người gấp để chia sẻ một chút, liền nín cười nói: "Đại ca huynh biết hôm nay ở trong cung muội nhìn thấy gì không?"

Chu Ngự ôn hòa nhìn nàng, trong lòng khẽ nhúc nhích, hấn biết vì sao hôm nay mẫu thân tiến cung, cũng biết sự việc hôm qua ái nữ của Trần Bắc tướng quân ngoài ý muốn rơi xuống nước. Hoàng cung xưa nay là nơi không giấu không được bí mật, việc này chẳng qua chỉ mới nửa ngày, người trong cung ngoài cung đều biết, cũng biết Lý Minh Cẩm ngoài ý muốn rơi xuống nước là bị thất công chúa và Kim Cảnh Giác liên lụy đến, càng biết nàng bị thương thất lưng, bị giữ lại trong cung dưỡng thương.

Chờ sau khi Chu Cẩn đem việc hôm nay nàng nghe thấy nói xong, Chu Ngự vừa buồn cười lại có chút lo lắng, vốn nghĩ là vết thương ba ngày là có thể xuống giường, hiện tại kéo dài tới nửa tháng, thực sự là... một cô nương luôn luôn làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Đêm khuya, cả hoàng cung chìm vào yên tĩnh, chỉ còn tiếng côn trùng kêu râm ran ở vườn hoa ngoài điện.

Có chút ẩm ỉ.

A Bảo đang muốn cẩn thận lật người đột nhiên phát hiện trước giường lại có thêm một bóng đen, trong lòng liền run lên, sau đó cố gắng bình tĩnh cẩn thận trở mình, đầu cũng không ngẩng lên, cứ coi như không thấy là được.

một lát sau, A Bảo thật sự là không chịu nổi ánh mắt như đứng ngồi không yên kia, quay mặt lại, cẩn thận đỡ thất lưng co quắp chuẩn bị ngồi dậy, sau đó người kia vậy mà cầm lấy gối mềm lớn trước đầu giường đưa tới bên hông nàng.

A Bảo: "..."

thật muốn khóc mà!! Trời muốn giáng đại hồng thủy sao? Mặt trời muốn mọc ở phía tây sao? Nàng rớt cuộc cũng xuất hiện hào quang nữ-chính-xuyên-không vạn người mê, còn hấp dẫn được đại Boss hắc ám trong truyền thuyết nữa, sắp được xưng hùng xưng bá ở thời đại phong kiến lạc hậu này rồi sao? Nên làm hoàng hậu hay là làm nữ đế luôn đây...

Sau khi thuần túy tưởng tượng một chút, A Bảo cô nương nhìn lại cặp mắt đầy lệ kia, lại yếu xiu không dám sinh ra chút vọng tưởng nào nữa.

Giống như tối hôm qua, vẫn là ánh đèn lờ mờ, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của nam nhân trước giường. A Bảo hiện tại đã biết tiểu cung nữ Linh Lung chính là nội ứng giám thị mình của người nào đó, có Linh Lung hiểu chuyện canh gác như vậy, cho nên nam nhân này thực sự như là xâm nhập vào chốn không người, chẳng trách lúc trước nàng làm như không cẩn thận tạo ra tiếng vang muốn dọa người nào đó đi cũng làm không được.

A Bảo rất muốn hỏi, ngái rớt cuộc là muốn làm gì. Hàng đêm tới nơi này nhìn chằm chằm nàng làm nàng sợ đến mức không ngủ được thì rất vui sao?

Trong lòng dù nghĩ như vậy, nhưng đáng trách chính là nàng không có can đảm nói ra, chỉ có thể giống như cô vợ nhỏ, chỉ cần hần xuất hiện, liền núp ở trong giường lộ ra mỗi cái đầu.

Bất quá, đêm nay người này giống như không định làm đầu gối.

"Nàng... đỡ hơn chưa?"

Khỏe miệng A Bảo co quắp, cảm thấy người này giống như là có hậu mã chiêu, nếu không phải hần tối hôm qua mặc danh kỳ diệu dọa nàng, nàng làm sao phải như vậy? Thực sự là quá không hợp lý!

Nhưng mà dù cho trong lòng có tức giận như thế nào cũng không dám biểu hiện ở trên mặt, A Bảo rất bình tĩnh gật đầu, "Tốt hơn rồi."

Người nọ lại trầm mặc, sau đó đưa chân kéo qua một cái tú đôn, ung dung bình tĩnh ngồi xuống, tầm mắt như trước không rời nàng.

Khỏe miệng A Bảo lại co quắp, cũng muốn điên luôn, hần rớt cuộc là có ý gì? Đêm qua đứng trước giường của nàng cho đến khi nàng ngủ thiếp đi, làm nàng sợ đến mức sáng nay tỉnh lại cho rằng người này vẫn còn đứng mới hoảng mà lăn xuống giường luôn, đêm nay hần lại không làm đầu gối nữa, cứ nghĩ hần sẽ nhân lúc nàng còn thức sẽ rời đi, ai biết hần lại lòi ghế ngồi ở trước giường, một bộ dạng hết sức bình tĩnh, rớt cuộc là muốn làm gì a a!!!

Nương theo tia sáng lờ mờ, A Bảo can đảm trừng hần một cái, sau đó lại nhanh chóng hoảng sợ dời mắt, giống như sợ rơi vào tầm mắt sắc bén kia.

A Bảo cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được, liền hít một hơi thật sâu, dũng cảm hỏi: "Không biết điện hạ đêm khuya đến đây có việc gì không?"

Vẫn là trầm mặc.

Cảm giác giống như nói chuyện một mình, trong lòng A Bảo có chút xấu hổ. Mặc dù lúc này là cô nam quả nữ ở chung một phòng, nhưng A Bảo lại không thấy có chút cảm giác nguy cơ gì, chủ yếu hiện tại nàng chính là bị thương, đứng dậy xuống giường còn cần có người đỡ, đã thảm như vậy rồi mà còn có thể sinh ra ác ý, A Bảo sẽ cảm thấy đối phương chính là không bằng sức sinh. Hơn nữa người này hàng đêm chạy tới làm pho tượng nhìn cũng đã quen.

Phẩm chất tốt nhất của nàng chính là thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chỉ cần việc này không truyền đi, đối với nàng vô hại, nàng có thể thân nhiên đối mặt.

"Điện hạ, nếu không có chuyện gì vậy nên nghỉ sớm một chút. Ngai như vậy... Đối với Minh Cẩm là thập phần quý trọng." A Bảo uyển chuyển nói.

May mắn là lần này Tấn vương không có trầm mặc, mở miệng nói: "Nàng làm sao lại bị thương nặng hơn?"

Ngữ khí của hần có chút lãnh ngạnh, giọng nói lại hết sức trầm thấp, trong ban đêm yên tĩnh, giọng nam có chút khàn khàn lướt qua màng nhĩ, làm cho trong lòng có loại cảm giác khác thường. A Bảo trong lòng vừa nhảy, cũng không biết là có phải do bầu không khí hay không, mà cảm thấy giọng nói trầm thấp này hết sức dễ nghe.

Nhất định là ảo giác! Điều do ánh trăng đêm nay quá đẹp rồi!

"Ha ha." Cũng không thể nói là hần làm hại, ai biết hần có trả thù hay không? A Bảo chỉ có thể cười ha ha hai tiếng.

rõ ràng đối phương đối với đáp án của nàng không hài lòng lắm, tầm mắt bắn khoắn ở trên mặt nàng đảo qua, vẫn là ánh mắt sắc lạnh đó làm A Bảo lại run lên, liền nghe được hần chậm rãi nói tiếp, "Nữ nhân trong đại lao bị đánh năm mươi roi vẫn còn có thể ăn cơm! Nàng... thật sự là quá yếu!"

"..."

A Bảo nhìn hần một cái, phát hiện hần cũng không phải là nói đùa, hoàn toàn là ghét bỏ nàng quá yếu, liền tròn trắn mắt, chậm rãi quay người về vị trí cũ, nằm xuống, đem chân đắp lên đầu, đi ngủ.

Vừa mới đắp lên, chân đã bị người ta mạnh mẽ xoắn lên.

A Bảo nhắm mắt lại, làm như mình đang ngủ, sau đó lại nghĩ tới hôm qua trong mộng bị một cái càng cua lớn nắm lấy —— quả nhiên mặt lại bị người nắm.

A Bảo xác định, nàng nhất định là từng đắc tội Tấn vương, hần hiện tại tới trả thù.

Đột nhiên, cả người nàng bị kéo lên, thân thể rơi vào trong lòng ngực một người, người nọ thô lỗ đưa tay đến hông của nàng, đau đến mức nàng muốn há miệng kêu thảm một tiếng, liền có một bàn tay nắm lấy cằm của nàng, cần bàn kêu không được, sau đó phần eo truyền đến một trận đau, A Bảo hai tay hung hăng nắm lấy tay của người kia, móng tay bén nhọn luồn vào tay áo của hần, muốn hung hăng bầm cho xả giận không ngờ trong nháy mắt cảm thấy cơ bắp dưới y phục kia móng tay cũng muốn đứt luôn.

A a a a ——

Trong lòng thâm thiết kêu đau không ngừng, A Bảo mở hơi lạnh chảy ròng ròng, thậm chí còn nghĩ muốn chết luôn, nàng chưa từng chịu đau như vậy.

Sau khi tắt cả kết thúc, A Bảo đã đau đến mức nói không ra lời, chỉ có thể uể oải rúc ở trong lòng người nọ, cần bàn không có tâm tư suy nghĩ, cũng bất chấp tình cảnh này nếu bị truyền đi, đã đủ để cho nàng thanh bại danh liệt, chết cả trăm lần cũng không rửa sạch.

Người nọ đem nàng đặt lại trên giường, cầm khăn tay lau sạch mồ hôi lạnh trên mặt nàng, lại sờ ngang khỏe mắt nàng, cảm thấy hơi ẩm ướt, nhưng không có nước mắt. Động tác chỉ là cúi xuống, liền thu tay về.

hần cũng không giải thích hành vi vừa rồi của chính mình, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: "Ngủ đi."

"..."

Ngủ cái đầu nguoi, đau muốn chết lão nương làm sao mà ngủ?!

A Bảo quả thực đau muốn chết, phần eo đau từng đợt co quắp, làm cho nàng cảm thấy thần kinh cũng đều run lên, nếu không có trải qua, thật sự là không thể tưởng tượng được thể gian còn có thống khổ bậc này.

Có thể là thật sự quá đau đớn, hao phí tất cả tinh thần của nàng, A Bảo thôi miễn chính mình, ngủ sẽ không còn cảm giác đau đớn nữa, ngủ đi ngủ đi.

Nghẹn ngào một tiếng, rốt cuộc A Bảo thiếp đi.

Người trước giường trầm mặc nhìn, sau đó lại vươn tay, rốt cuộc tại nơi khóe mắt cảm nhận được giọt lệ ẩm ướt.

Chỉ có ngủ mới có thể khóc sao?

hắn dường như hơi trầm ngâm.

Đến khi xác nhận nàng đã ngủ, hắn mới rời đi.

"Vương gia, ngài vừa đi đâu?"

Tịch Viễn một thân trang phục đại nội cảm vệ khó hiểu nhìn nam nhân bước ra từ bóng tối, sau khi bị đối phương liếc mắt một cái, lập tức tự oán trách mình lắm miệng, quân vương gia đi nơi nào làm gì, hắn chỉ cần làm tốt bổn phận của chính mình là được, ở trước mặt vương gia lắm miệng là không có kết cục tốt.

Nghĩ xong, lại phát hiện vương gia đã dừng lại ở trước mặt hắn, Tịch Viễn đang nơm nớp lo sợ, đột nhiên nghe thấy Tấn Vương lên tiếng: "Ngày mai nguoi đi tìm Giải thần y."

Tịch Viễn trực giác việc này cùng người đang đang dưỡng thương ở Lệ Cảnh hiền có liên quan, cẩn thận nói: "Vương gia, Giải thần y đã quen ngao du, chỉ sợ không cam tâm tình nguyện vào kinh."

Sau đó Tịch Viễn phát hiện người nào đó bí hiểm nhìn hắn một cái, trong lòng liền quynh lên, trực giác nam nhân này bắt đầu bộc phát, quả nhiên liền nghe thấy âm thanh thập phần tàn khốc lãnh liệt như phát ra từ địa ngục: "Đà thương hồng của hắn, lôi hắn đến."

"..."

Tịch Viễn: =__=! Vì sao luôn cảm thấy thật sự không phải là ngoài ý muốn chứ?

Ngay lúc hắn đang rầu rĩ, phát hiện vương gia đang dùng một ánh mắt thập phần lạnh lẽo vô tình nhìn mình chằm chằm, Tịch Viễn sợ run cả người, lắp bắp hỏi: "Ngài, còn gì phân phó?"

"Thủ pháp trị thương thất lung của Giải thần y không tốt, bảo hắn cải tiến, bằng không bỏn vương làm cho hắn sống không bằng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25

Linh Lung đem đồ dùng rửa mặt tiến vào, liền đối mặt với một đôi mắt u oán, hai mắt tú lệ của mỹ nhân mang theo giận dữ và oán giận nhìn nàng, làm nàng cũng có chút thấp thỏm, liền vội vàng rũ mắt xuống, trong lòng có chút lo sợ bất an, giống như mình đã làm chuyện gì thật có lỗi với nàng.

Tuy là nghĩ như thế, nhưng động tác của Linh Lung vẫn không có dừng lại nghĩ đến chủ tử của mình, đối với A Bảo làm cho nàng bị hoảng sợ mà thương thể nặng thêm thật lòng nói tiếng xin lỗi, nhưng lại không chút mềm lòng.

A Bảo như người bệnh bán thân bất toại, sau khi để đám cung nữ hầu hạ rửa mặt xong, liền lười biếng ngồi dựa vào cái gối bông to, thần sắc âm đạm, vẻ mặt mệt mỏi. Chỉ là dưới thần sắc âm đạm, thần kinh vẫn còn rất căng thẳng, A Bảo âm thầm vượt thất lung của mình, cảm giác so với hôm qua vẫn còn rất đau, trong lòng biết đây tuyệt đối là di chứng.

Sau khi A Bảo đơn giản dùng qua đồ ăn sáng xong, thái y và y nữ liền qua đây xem mạch.

Thấy hôm nay A Bảo tinh thần uể oải không được phấn chấn, thái y và y nữ đều cảm thấy kỳ quái, sau khi thái y xem mạch xong, vẫn nói lời y như hôm trước. Mà vị y nữ phụ trách xoa bóp thất lung bị thương của A Bảo, vừa đụng vào liền cảm thấy A Bảo chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, bộ dáng cần môi hết sức nhện đau, không khỏi hoảng sợ, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Như thường lệ Hoàng hậu và Thích quý phi mang theo người tới thăm, liền thấy thái y và y nữ ở một bên nhỏ giọng thảo luận.

Sau khi mọi người hành lễ xong, hoàng hậu liền hỏi: "Tôn thái y, Lý cô nương làm sao vậy?"

Thái y hơi trầm ngâm một lát, nói: "Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, thần chi là có chút kỳ quái, thất lung bị thương của Lý cô nương hình như lại nặng hơn so với hôm qua."

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của Hoàng hậu và Thích quý phi đó là: Chẳng lẽ Lý Minh Cầm lại không cẩn thận mà làm chính mình bị thương nặng thêm? Bất quá rất nhanh liền bỏ đi suy nghĩ này, không ai ngu xuẩn đến mức lấy thân thể mình ra làm trò đùa cả, hơn nữa tôn thái y đã nói, xem ra lúc ngu trở mình không cẩn thận lại làm bị thương nặng hơn thôi, sau này cẩn thận chút là được. Nghĩ vậy, hoàng hậu đem tất cả cung nữ ở Lệ Cảnh hiền cảnh cáo một lần, để cho bọn họ nhất định phải cẩn thận chiếu cố, nhất định không được lười biếng.

Sau một trận thị uy, cung nhân ở Lệ Cảnh hiền nơm nớp lo sợ, làm cho A Bảo cũng thấy có chút không đành lòng, trong lòng lại thêm oán giận tên nam nhân tự nhiên hành hung nàng, thừa dịp mọi người không chú ý, liền u oán liếc nhìn Lung Linh sắc mặt đã trắng bệch một cái, trong lòng còn chắc chắn lấy cảm thán, diễn xuất đúng là quá tốt, nàng nhất định phải học

hỏi mới được.

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, nói: "Tôn thái y, Ngụy y nữ, trong khoảng thời gian này các người phải hết sức dốc lòng chiếu cố Lý cô nương, cái khác không cần đề ý tới."

Tôn thái y và Ngụy y nữ nghe xong, liền biết quý nhân trong cung vô cùng coi trọng nữ nhi của Trấn Bắc tướng quân, lập tức cung kính gật đầu.

Sau khi hoàng hậu cùng Thích quý phi ân cần an ủi xong, cuối cùng cũng rời đi.

Sau khi đoàn người hoàng hậu rời đi, A Bảo uống thuốc, được Ngụy y nữ xoa bóp trên lưng, sau đó xem tập thư mà Ngũ công chúa đưa tới một lúc, liền hí húp ngủ mất.

Vừa thiếp đi không lâu, nghe thấy âm thanh nói chuyện, A Bảo liền mơ mơ màng màng tỉnh lại, hỏi: "Ai ở bên ngoài?"

"Lý cô nương, là Thái tử phi và Hiền vương phi tới."

A Bảo hoàn toàn hết buồn ngủ, cẩn thận cử động cái chân cứng ngắc, sau khi để cung nữ dùng khăn ướt lau hạ lau mặt cho tỉnh táo xong, lại chải lại tóc, liền cho người mời thái tử phi và Hiền vương phi tiến vào.

Thái tử phi rất có phong phạm của quốc mẫu đi đến cùng một nữ tử vô cùng mỹ lệ. Thái tử phi mặc cung trang màu đỏ thắm, ung dung hào phóng, có vẻ long trọng mà đoan trang. Hiền vương phi mặc cung trang màu xanh ngọc, y phục cùng trang sức và hà bao được phối hợp vô cùng tinh xảo, thể hiệnra được phong phạm quý nữ, làm người khác không nhìn được mà nhìn thêm mấy lần.

Thái tử phi ngăn động tác muốn đứng lên hành lễ của A Bảo, tươi cười thân thiết mà không mất ưu nhã, nói: "Người bị thương, không cần đa lễ. Nghe nói người bị thương, Lý trắc phi vô cùng lo lắng, chỉ là nàng không thích hợp tiến cung, liền cầu xin ta tiến cung xem người."

A Bảo cảm kích nói: "Đa tạ thái tử phi cùng Lý trắc phi quan tâm, xin thái tử phi trở về nói lại với Lý trắc phi, Minh Cẩm bình an, đa tạ tỷ tỷ quan tâm."

Thái tử phi khước mời vênh vênh lên, hết sức hài lòng việc A Bảo thức thời, nhìn không được liếc mắt nhìn Hiền vương phi đang tươi cười nhẹ bên cạnh.

Hiền vương phi trên mặt mang vẻ tươi cười đúng mực, khí chất mỹ lệ cao nhã, trong lúc lơ đãng lại bộc lộ một chút phong tình không nói nên lời, làm cho người khác nhìn không dời mắt. Thái tử phi và A Bảo đều nhìn thấy điểm này, trong lòng liền thôn thức cảm thán: Nữ tử khí chất cử chỉ như vậy, chẳng trách Hiền vương xem nàng như trân bảo, người trong trong kinh thành đều khen ngợi Hiền vương sùng thờ, năm đó không phải nàng không cưới.

Chỉ là A Bảo cảm thấy vị Hiền vương phi này có cái gì không đúng, bị cặp mắt phượng kia nhìn, lòng tự đều dưng đứng hết cả lên.

"Nghe nói Lý cô nương vì cứu thất công chúa mà bị thương, hôm kia bản phi bận việc không thể tự mình tới thăm, mong Lý cô nương đừng để ở trong lòng." Hiền vương phi thanh âm cực kỳ quyến rũ, nữ nhân nghe xong trong lòng cũng thích ý mấy phần.

A Bảo vội vàng cười nói: "Minh Cẩm chỉ là bị chút vết thương nhỏ, được Thái tử phi và Hiền vương phi nhớ tới, là vinh hạnh của Minh Cẩm."

Hiền vương phi che miệng cười, ánh mắt lướt qua mặt A Bảo, A Bảo liền lạnh cả lưng, cứ cảm thấy ánh mắt của Hiền vương phi này có chút kỳ quái, giống như nàng là người không nên tồn tại vậy.

Hiền vương phi hôm nay tiến cung là để thỉnh an bà bà Thích quý phi, sau đó tình cờ gặp được Thái tử phi, nên liền cùng nhau đến xem A Bảo. Mấy ngày nay, Chính Đức để bởi vì A Bảo mấy lần gây cười cho ông, nên thường cho A Bảo rất nhiều thứ, làm cho đám hậu cung kia vì tranh thủ tình cảm của Chính Đức để nên cũng nhao nhao cho người mang lễ vật tặng tới Lệ Cảnh hiền, Lệ Cảnh hiền chưa từng nào nhiệt như vậy, đến cả các hoàng tử công chúa cùng các vị hoàng tử phi cũng không cam lòng ngồi yên, liền tự mình tới cửa thăm hỏi, làm A Bảo khổ không thể tả.

May mắn là, hai vị này có bản lĩnh quan sát sắc mặt rất cao, thấy trên mặt A Bảo lộ ra vẻ mệt mỏi, liền thức thời cáo từ rời khỏi.

Bước ra khỏi Lệ Cảnh Hiền, liền thấy phía trước có một nam nhân đứng chấp tay, dáng người cao ngất, khí chất hòa nhã, nam nhân đứng ở bên cạnh hoa Hải Đường, dáng người nam tử cao ngất cùng với hoa Hải Đường thanh lệ quyến rũ hợp lại càng tăng thêm khí chất ưu nhã.

Nghe thấy tiếng bước chân, người nọ xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một nụ cười ôn nhã, chấp tay nói: "Tham kiến thái tử phi."

Thái tử phi cười khẽ, khoan thai nói: "Hiền vương đây là tới đón Hiền vương phi sao? Tình cảm của hai người thực sự là tốt quá."

Hiền vương phi mỉm môi cười, cúi đầu xấu hổ. Hiền vương mỉm cười, nói: "Thái tử phi nói đùa, thần đệ chẳng qua là trùng hợp đi ngang qua, nghe nói vương phi đi Lệ Cảnh hiền thăm thiên kim của Trấn Bắc tướng quân, nên chờ một chút thôi."

Thái tử phi mỉm môi cười, thấy hai người nhìn nhau cười, một bộ dáng kiềm chế tình thâm, trong lòng có chút chua chát, lại có một chút hâm mộ, nhưng nhiều hơn là châm chọc.

Sau khi Thái tử phi mang theo cung nữ ma ma đi trước, phu thê Hiền vương chậm rãi đi qua ngự hoa viên, chốc chốc lại châu đầu ghé tai, chốc chốc nhìn nhau cười, sóng mắt lưu chuyển, tình thâm ý thiết. Cung nữ thái giám đi theo xa xa, nhìn thấy chủ tử tình ý nồng nàn, trong lòng cũng thấy vui sướng, lại không biết cuộc đối thoại của hai vợ chồng căn bản đều với biểu hiện bênngoài khác nhau một trời một vực.

"... Lý Minh Cẩm là người như thế nào?"

"Là một tiểu mỹ nhân. Sao, vương gia có hứng thú thu thêm một trắc phi nữa sao?" Hiền vương phi quyến rũ nhìn hắn.

"Lý tướng quân là một người kỳ dị, tuyệt đối sẽ không đồng ý, phụ hoàng cũng sẽ không đáp ứng." Giọng nói của Hiền vương lộ ra vẻ đáng tiếc.

"Lý tướng quân ở Cảnh thành phát triển không tệ, lại được thánh sủng, nếu có thể mượn lực của hắn, cũng là một trợ thủ đắc lực cho vương gia, thật là đáng tiếc." nói xong, Hiền vương phi đột nhiên dựa lên vai Hiền vương, dùng một tư thế vô cùng thân thiết ngọt ngào trong mắt người ngoài cùng hắn kề tai nói nhỏ, "Vương gia, nếu muốn mượn lực của Lý tướng quân, Lý Minh Cẩm là then chốt. Ngài nói, để Ninh vương cưới Lý Minh Cẩm làm chính phi thì thế nào?"

Hiền vương mỉm cười nhìn nàng, trong mắt lại là sự kinh ngạc không che giấu, "Nàng nói là thật ư? Nhưng mà... Phụ hoàng có ý định để thất đệ cưới Hoài Nam vương quận chúa làm phi."

"Vương gia nghĩ sao vậy?" Hiền vương phi sắc giọng: "Thất đệ cùng ngài quan hệ tốt nhất, mẫu phi hẳn mất sớm, ngài là huynh trưởng nên làm chuyện của huynh trưởng, vì hắn mà suy nghĩ, hẳn lại kính trọng vương gia nhất, việc hôn nhân đúng là do hoàng thượng làm chủ, nhưng nếu là trước khi hoàng thượng tứ hôn cho Ninh vương cùng với Hoài Nam vương quận chúa, Ninh vương lại dâng tấu nóingưỡng mộ Lý Minh Cẩm, hoàng thượng người làm phụ thân sao có thể cự tuyệt?"

Hiền vương hí hí híp híp, như có điều suy nghĩ liền nói: "Vương phi nói đúng, bắt quá chuyện này phải lên kế hoạch một chút." Tránh cho hoàn toàn ngược lại.

Hiền vương phi mỉm cười, thân mình lùi lại, vuốt ve thái dương, hí hí híp híp nhìn về phía bầu trời hoàng cung, thầm nghĩ: Kiếp trước không có người tên Lý Minh Cẩm này, kiếp này... Đúng thật là có chút bất đồng. Ah, đến lúc đó liền nhìn số mệnh thôi.

Sau khi đau khổ cả một ngày, A Bảo liền lấy cơ đau thắt lưng không ngủ được, để thái y kê được an thần ngon giấc cho nàng, trong lòng hung hăng nghĩ, nàng không tin nàng đã uống thuốc ngủ, hẳn có thể lay nàng tỉnh dậy được!

Nhưng mà, sự thực chứng minh, A Bảo vẫn là đánh giả thấp người đang phát điên nào đó, đang ngủ cũng có thể đem nàng lay tỉnh mà dằn vặt.

A Bảo đau đớn giãy giụa trong giấc ngủ, nhìn bóng đen trước giường, thiếu chút nữa rơi nước mắt, chớp chớp mắt hạ thấp âm thanh lắm lắm nói: "Vương gia, nếu là Minh Cẩm từng làm chuyện có lỗi với ngài, xin ngài tha thứ cho, Minh Cẩm nguyện kiếp sau làm trâu làm ngựa làm heo đền bù..." Cho nên kiếp này buông tha cho nàng đi.

"..."

không nghe được tiếng trả lời, lúc A Bảo cho là hẳn nghe lọt tai, thân thể đột nhiên bị ôm lên, sau đó —— lại một lần nữa đã trải qua sự việc bị thảm như tối hôm qua, mà đêm nay lực đạo của người này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vẫn làm A Bảo đau đến tỉnh ngủ, chỉ có thể ngã vào trong ngực hẳn hít khí, móng tay bấm phải cơ bắp cánh tay của hẳn thiếu chút nữa thì gãy luôn.

thật muốn phát điên mà! Chẳng trách ngay cả phụ thân hẳn cũng mắng hẳn lãnh khốc hung ác, quả thực không phải người a a a a!!

Hai hàng nước mắt lưng tròng, A Bảo ngẹn ngào ngủ, trong lòng lại nghĩ, có lẽ nàng nên về Uy Viễn hầu phủ dưỡng thương mới đúng, nàng cũng không tin là hẳn có lá gan đi treo tường Uy Viễn hầu phủ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Hoàng cung đúng là địa phương đáng sợ, vết thương càng dưỡng càng nghiêm trọng.

Ít nhất thì A Bảo cho là vậy, bởi vì buổi tối bị tàn phá, chất lượng giấc ngủ không tốt, sắc mặt của nàng vô cùng ảm đạm, dung nhan tiêu tụy, giống như phải chịu thống khổ rất lớn, làm cho Tôn thái y và Ngụy y nữ mỗi lần đến xem mạch đều cảm thấy rất khó hiểu.

Sau khi Ngụy y nữ xoa bóp thắt lưng cho A Bảo xong, liền đi tìm Tôn thái y, mang nghi vấn của mình ra nói: "Tôn thái y, thương thắt lưng của Lý cô nương lúc trước nhìn có vẻ nghiêm trọng hơn, nhưng mà hôm nay lại bất ngờ chuyển biến tốt, Lý cô nương trừ đau một chút, hôm nay so với hai ngày trước có thể ngồi liền mấy canh giờ cũng không mệt mỏi. Tôn thái y, không biết ngài cho Lý cô nương uống thuốc gì?"

Tôn thái y sững sờ, theo phản xạ lắc đầu nói: "Lý cô nương bị thương ở xương sống thắt lưng, lão phu chỉ là khai một phương thuốc bổ dưỡng mà thôi." Nghĩ nghĩ, lại nói: "Ngụy y nữ, Lý cô nương là người tốt tự có thiên tướng, chúng ta chỉ cần chữa cho tốt vết thương của cô nương là được."

Ngụy y nữ liền hiểu ý của Tôn thái y, không cần nàng quan nhiều chuyện như thế là gì làm, cứ làm tốt bổ phận của mình là được rồi. Hơn nữa thương thế của Lý Minh Cẩm chuyển biến tốt, đối với bọn họ mà nói cũng là có chỗ tốt, cũng không cần sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn liên liên lụy đến bản thân.

Vậy là hai người tính toán giữ kín như bưng, nên làm cái gì thì làm cái đó, không cần phải lắm miệng lắm gi.

Cũng bởi vì có hai người kín miệng, A Bảo xoa bóp vòng eo co rút đau đớn, liền có cảm giác phẫn nộ, cảm giác mình sớm hay muộn gì cũng có ngày chết thảm trong hoàng cung này, cho nên nhanh chân chạy thì hơn.

Sau khi quyết định chủ ý xong, A Bảo ở lại hoàng cung dưỡng bệnh đến ngày thứ năm —— cũng tức là nói nàng bị tàn phá hết bốn buổi tối, rốt cuộc cảm thấy đã là cực hạn, lúc hoàng hậu dẫn Thích quý phi cùng hai vị công chúa qua đây an ủi, A Bảo liền uyển chuyển tỏ vẻ, thương thế của nàng đã khá hơn rất nhiều, đứng dậy cũng không thành vấn đề, hy vọng có thể về nhà dưỡng thương, không muốn ở lại quấy rầy các quý nhân trong cung.

Hoàng hậu hơi giật mình sững sờ, tuy không hiểu vì sao A Bảo không muốn ở lại trong cung, nhưng cũng chưa cho A Bảo câu trả lời rõ ràng, liền gọi Tôn thái y và Ngụy y nữ đã trị liệu cho A Bảo tới, hỏi thăm tình hình thân thể A Bảo cẩn thận, sau khi biết được A Bảo nên nằm trên giường một tháng để tránh lưu lại di chứng, hoàng hậu liền cười khanh khách bảo A Bảo an tâm ở lại.

A Bảo: =__=! Nếu tiếp tục ở lại, thắt lưng của nàng sẽ bị người ta chinh hòng mất!

Thái y trong cung nói chuyện luôn bảo thủ mấy phần, rõ ràng là ba phần bệnh cũng nói thành bảy phần, A Bảo mặc dù cũng biết đạo lý trong đó, thương thế của mình nằm nửa tháng là được, nhưng mà bọn họ nói như thế, cũng không cách nào phản bác lại.

Cho là A Bảo nhầm chán nhớ nhà, hoàng hậu không chỉ rộng rãi thương cho A Bảo rất nhiều đồ cớ quý hiếm cho nàng giải sầu, còn tuyên Uy Viễn hầu tiểu thư vào cung bồi A Bảo nói chuyện. Hành động này của hoàng hậu thể hiện ra bên ngoài là đối với A Bảo vô cùng coi trọng, người trong hoàng cung ai nấy đều rõ ràng, về sau biết được hành động của hoàng hậu là do chủ ý của Chính Đức đế, tâm tư mọi người triệt để lung lay.

Chỉ là A Bảo lúc này còn chưa biết, sau này sự tình còn khổ sở hơn đang chờ nàng.

Nhận được khẩu dụ của hoàng hậu, Uy Viễn hầu phu nhân mang theo Lý Minh Phụng, Lý Minh Nghi cùng nhau tiến cung, sau khi bái kiến hoàng hậu xong, liền tới đến Lệ Cảnh hiền bồi A Bảo nói chuyện giải sầu.

"Ngũ tỷ ty, ty cực khổ rồi." Lý Minh Nghi nhỏ giọng nói bên tai A Bảo, trong giọng nói mang theo vô hạn đồng tình.

Lúc A Bảo bị quý phi và thất công chúa triệu tiến cung, nàng còn cảm thấy A Bảo được lọt vào trong mắt quý nhân trong cung, là vô cùng vinh dự, trong lòng còn ần ần hăm mộ. hiện tại thì, đúng là giống như nương nàng nói, quý phi và thất công chúa cũng không phải là loại người dễ đối phó, ngày A Bảo tiến cung lại rơi xuống nước còn đụng chạm làm thất lung bị thương, nghĩ đến lời mẫu thân nói, A Bảo có khả năng sẽ trở thành vật hi sinh trong tranh đấu của hoàng hậu và Thích quý phi, trong lòng có bao nhiêu đồng tình và lo lắng, quả nhiên loại phúc phận này không phải ai cũng có thể nuốt trôi nha.

Suy nghĩ của Lý Minh Phụng cũng không sai biệt lắm, nhị phu nhân là một người khôn khéo cẩn thận, sớm đã đem các sự tình suy đoán rõ ràng, cũng cùng nữ nhi phân tích qua. Nàng hôm nay tiến cung, trừ nhin xem A Bảo thương thế, cũng muốn nhìn xem tình cảnh của A Bảo trong cung.

A Bảo không biết chút gì về suy nghĩ của hai vị muội muội, chỉ thấy hai nàng hiện ra ánh mắt đồng tình, lập tức trong lòng liền thổn thức, quả nhiên chỉ có tỷ muội nhà mình là biết thương người, có trời biết nàng hàng đêm bị một nam nhân phát điên lần qua lần lại, cuộc sống này thực sự là không có cách nào vượt qua, rất muốn về nhà a a a!! Muội muội các người giúp ta đi a a a! QAQ

Dù sao cũng là ở trong cung, dù có hoàng hậu ban ân, nhưng các nàng cũng không thể ở lại lâu, nhị Minh (Minh Nghi Minh Phụng) chỉ ở lại một lúc liền rời đi.

Sau khi nhị Minh rời đi, lúc A Bảo đỡ tường chậm rãi hoạt động thân thể lung lay, liền có cung nữ tiến vào bẩm báo, Thanh Ninh quận chúa Chu Cần tới.

A Bảo vô tình nhìn về phía Linh Lung đang hầu hạ bên cạnh, thấy trên gương mặt trẻ con tròn trịa của nàng hơi hiện ra vẻ khác thường, nhưng rất nhanh lại khôi phục đáng vẻ cung kính ung dung. Thế nhưng A Bảo vẫn cảm thấy đối mặt với tiểu cung nữ này, dạ dày cũng quặn đau, nàng đoán thế nào đêm nay cũng bị người nào đó đâm thọc.

Thực sự sống không bằng chết mà! Nhanh cho nàng về nhà đi...

A Bảo tùy ý để Linh Lung đỡ ngồi lại trên giường, mới để cung nhân mời Chu Cần vào.

"Minh Cẩm tỷ tỷ hôm nay thế nào?" Chu Cần ngồi ở ghế nhỏ đối diện A Bảo, mỉm cười nhìn nàng, thân thiết hỏi: "không biết được lần trước đưa tới cho Minh Cẩm tỷ tỷ dùng có được không? Nếu là dùng được, muội lần sau lại mang đến cho Minh Cẩm tỷ tỷ." "

A Bảo khước miệng co quắp, ha hả cười nói: "Đương nhiên là dùng tốt, đa tạ quận chúa."

Chu Cần mỉm môi cười, lơ đãng nói: "Minh Cẩm tỷ tỷ không cần cảm ơn muội, kỳ thực được này là của ca ca muội. Trước đây muội cũng từng té bị thương, nửa người đều đau nhức, không đứng dậy nổi. Ca ca đau lòng muội, liền đi tìm một vị đại phu họ Giải phối một phương thuốc dán lưu thông máu, so với thái y trong cung càng tốt hơn, hiệu quả rõ rệt, sau khi muội dùng xong, rất nhanh liền tan máu bầm, Minh Cẩm tỷ tỷ có thể dùng?" "

Vào ngày thứ ba lúc A Bảo vết thương càng nặng thêm, Chu Cần lại tiến cung một chuyến, đưa cho nàng một lọ thuốc dán lưu thông máu tiêu bầm, sau khi Tôn thái y kiểm tra qua, phát hiện phương thuốc này điều phối rất tinh tế hiếm thấy, hiệu quả lại tốt, liền để A Bảo dùng.

A Bảo gật đầu nói: "đã dùng, hiệu quả không tệ, để quận chúa phí tâm."

Chu Cần cười sáng giọng: "Chi cần vết thương của Minh Cẩm tỷ tỷ mau lành là được, cũng đỡ cho mọi người lo lắng." Đỡ cho ca ca của nàng đau lòng, muốn mượn tay muội muội đưa thuốc.

A Bảo cảm thấy nàng cười có chút ái muội, nghĩ lại hành động lần trước của Chu Cần, trên mặt có chút nóng lên, lại có một chút xấu hổ. Mặc kệ nữ nhân nào, được nam nhân tuần tú ôn nhu như gió xuân quan tâm, đều không nhịn được mà mặt đỏ tim đập, mặc dù không đến mức thoát cái đã yêu, nhưng A Bảo đối với Chu Ngự rất có hảo cảm, so với mỗi nam nhân mỗi buổi tối lần qua lần lại nàng kia tốt hơn nhiều.

Chu Cần thấy nàng hiểu, khẽ cười một tiếng. Nàng hiểu ý tứ của mẫu thân, đối với Lý Minh Cẩm, nàng cũng không có ý kiến gì, mẫu thân và huynh trưởng đều hài lòng, vậy người chị dâu này nàng cũng không có ý gì.

Linh Lung xem xét ánh mắt của Chu Cần, lại xem xét sắc mặt ửng đỏ của A Bảo, như có điều suy nghĩ.

"Nghe nói A Cần tiến cung, phải không?"

một âm thanh thanh thúy xa xa truyền đến, lại nghe thấy thanh âm cung nhân thỉnh an, rất nhanh liền thấy hai thiếu nữ đi đến, chính là thất công chúa và Lạc Ninh quận chúa.

Chu Cần thu hồi nét mặt tươi cười, khoe môi vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ, A Bảo cũng thu lại tâm tư lúc trước, hai người đều bận đứng dậy nghênh tiếp.

Thất công chúa và Lạc Ninh quận chúa đến, Lệ Cảnh hiện lại nao nhiệt lên. Trừ thất công chúa, Lạc Ninh quận chúa và Chu Cần phẩm cấp như nhau, nhưng lại đối với Chu Cần có ý lấy lòng, ngược lại là người bị thương cần được an ủi A Bảo này lại bị lơ đi.

A Bảo nhìn thất công chúa và Lạc Ninh quận chúa trò chuyện vui vẻ, liền nhanh chóng thu hồi tâm tư thiếu nữ lúc trước, vô cùng cảm khái thở dài: Mặc dù mỹ nam quan tâm làm cho người ta rất là hưởng thụ, nhưng mà có nhiều ruồi bọ mơ ước mỹ nam như vậy, nàng vẫn là kính nhi viễn chi thôi!

Vào tối hôm đó, A Bảo lại trải qua thêm một lần tàn phá vô cùng bi thảm, bất quá lần này lại phát hiện, thế nhưng không giống như mấy lần trước làm nàng đau đến chết đi sống lại luôn muốn ngủ để trốn tránh thống khổ, hơn nữa cũng không biết có phải là do quen tay hay không, cứ cảm thấy thủ pháp của nam nhân này có chút thành thực, là tiến bộ rồi?

Hai ngày nay A Bảo cũng hiểu được, Tần vương này... Hình như là tới để trị thương cho nàng, mặc dù phương pháp vô cùng hung tàn, nhưng rốt cuộc cũng có chuyển biến tốt.

Chi là, chẳng biết vì sao vẫn là cảm kích không nổi, trái lại mỗi lần đều lo lắng hấn canh ba nửa đêm tới đây, cô nam quả nữ, lỡ như bị người ngoài bắt gặp thì làm sao bây giờ? Nàng có còn muốn lập gia đình nữa hay không đây? Mà không lấy chồng cũng không sao, nhưng nếu ảnh hưởng đến thanh danh của các tỷ muội trong gia tộc, nàng chết cũng không đến nổi.

"Ngủ đi." Vẫn là câu nói cực kỳ lãnh ngạnh.

A Bảo hơi hé miệng, lại nhắm mắt lại, cuối cùng lại nuốt vào câu định nói.

Chờ A Bảo ngủ, người trong bóng tối mới rời đi.

Tịch Viễn nhìn nam nhân như u linh trong bóng tối đi tới, âm thầm lau mồ hôi lạnh, trái tim đang treo ngược lên cuối cùng cũng rơi xuống.

Thấy người nọ không thèm nhìn hấn liền đi qua, Tịch Viễn vội vàng nói: "Vương gia, Giải thần y nói ngài đã học xong thủ nghệ của hấn, hấn cũng nên rời đi. Còn có... Giải thần y còn nói là nếu ngài còn dám uy hiếp hấn, hấn liền trốn ra hải ngoại không trở lại, để cho ngài tìm cũng không tìm được."

nói xong mớ lời đại nghịch bất đạo này cuối cùng cũng được người nào đó bổ thí cho một cái liếc mắt, Tịch Viễn lại đỏ mồ hôi lạnh, liền nghe thấy thanh âm lãnh liệt: "Người nói cho hần biết, ném thử thủ đoạn dụng hình của bốn vương xong hần nghĩ đến chuyện trốn."

"..."

Tịch Viễn lại lau mồ hôi, tuyệt đối sẽ sống không bằng chết. Cho nên Giải thần y, người vẫn là nên ngoan ngoan ở lại trong kinh đi.

Lại thêm một ngày trời qua.

A Bảo nằm ở trên giường, trừng mắt chờ đợi, phát hiện đã mấy ngày qua, mỗ nam nhân nào đó khôngcòn đến lần qua lần lại nàng nữa, trong lòng liền buồn lòng, lập tức cảm thấy một loại nhẹ nhõm xõng lên, trong lòng liền cảm tạ mười phương thần phật, nàng cuối cùng cũng chạy thoát khỏi bàn tay của đại Boss hắc ám rồi.

Thế là tâm tình A Bảo vô cùng khoan khoái nhắm mắt ngủ, cảm thấy đêm nay nhất định sẽ ngủ rất ngon, nói không chừng còn mơ thấy mộng đẹp.

Thăng đến ánh trăng lên cao, A Bảo mở mắt trắng dã, thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

A Bảo:>__<.. Thế quái nào, hôm nay không bị tàn phá, nhưng mà ngủ không được...

Bị quỷ rầy đã quen, theo thói quen đợi hần xuất hiện tàn phá xong nàng lại ngủ tiếp, hiện tại không ai quỷ rầy trái lại không quen a! Cuộc sống này thực sự là không thể nào qua a a a...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Edit: Betty

Sau khi Ngụy y nữ kiểm tra thương thế ở phần eo của A Bảo xong, cười nói: "Lý cô nương khôi phục rất nhanh, qua mấy ngày liền bình phục." Trong lòng lại có chút nghi hoặc, theo lý thuyết, hần là khôngkhôi phục nhanh như vậy, ít nhất còn phải nửa tháng nữa, thế nhưng sự tình lại vượt qua ngoài ý muốn của bọn họ.

Nhưng, nhớ tới lời Tôn thái y nói, hiện tại trong cung ngoài cung đại đa số mọi người đều nhìn chăm chăm Lý Minh Cẩm, thương thế của nàng tốt lên đối với họ mà nói chỉ có lợi không hại, dù có nhiều nghi vấn hơn nữa cũng chỉ có thể kiềm chế ở trong lòng. Trong hoàng cung này, không cần nhất đó là lòng hiếu kỳ và tìm tòi nguyên nhân.

Linh Lung đem áo trong của A Bảo vén lên, cảm một lọ thuốc mỡ nhỏ vì A Bảo ấn xoa phần eo chưa tan máu bầm, nghe xong cũng cười nói: "thật sự là quá tốt, chúc mừng Lý cô nương!"

A Bảo nhìn khuôn mặt tiểu cung nữ tươi cười mừng rỡ ngọt ngào, kéo khoe miệng cười cười, trong lòng lại lần nữa đối với diễn xuất lần này của tiểu cung nữ thật báỉ phục, thực sự là học cái gì như cái đó, cũng không biết Tần vương tìm người từ đâu tới, nếu là những tỷ nữ của nàng cũng có trình độ diễn xuất bậc này, nhất định sẽ trở thành cao thủ trạch đấu.

Sau khi thoa thuốc, A Bảo chậm rãi chỉnh lại quần áo,sau khi mặc chỉnh tề, ngồi vào trước cửa sổ cảm thụ quang cảnh cuối xuân tươi đẹp.

Ngụy y nữ thu dọn đồ vật xong, hướng A Bảo phúc thân rồi khỏi, các cung nữ khác đều hầu ở bên ngoài, trong phòng ngoài A Bảo đang lười biếng hưởng thụ cảnh xuân tốt đẹp, chỉ còn lại có Linh Lung đứng bên cạnh hầu hạ.

Vượt qua thời gian mấy đêm không ai tàn phá, A Bảo rốt cuộc xác nhận bản thân an toàn, thế là nhip nhàng khôi phục lại bộ dáng vô tâm vô phé trước đây, nên ăn thì ăn nên ngủ là ngủ. Mà trước đó ngủ không được, cũng không phải là nàng thực sự thiếu ngực, mà là sợ bị tàn phá, chỉ muốn đau nhức hết mau mau đi vào giấc ngủ. Cho nên việc lo lắng hải hùng đợi mấy buổi tối, xác định người nào đó sẽkhông lại canh ba nửa đêm đến tàn phá chính mình, tự nhiên cuộc sống vô cùng sáng khoái.

Nhìn bộ dáng A Bảo buồn ngủ, thực sự là thích ý vô cùng, Linh Lung đứng lặng yên.

Loại tư thế đứng canh người trầm mặc này, làm cho A Bảo cũng không hải lòng, thậm chí có một chút không thể tránh được. Được rồi, A Bảo mặc dù không biết ở trong lòng Linh Lung, chủ tử của nàng ấy có bao nhiêu nồng cuồng tàn khốc, nhưng là thông cảm nàng một lòng hướng chủ, hơn nữa hôm nay nàng ấy nói lời làm yên lòng của nàng, cho nên không có cùng nàng ấy chấp nhặt.

nói A Bảo bị lần qua lần lại thiếu chút nữa thành thế chất thiếu ngực, sáng nay Linh Lung đột nhiên hướng A Bảo tiết lộ, chủ tử của nàng mấy ngày trước đã phụng chỉ rời kinh, A Bảo thế mới biết vì sao mấy đêm này cũng không bị tàn phá, người không có, tự nhiên tất cả bình an. Nghe xong việc này, A Bảo vui vẻ không nhịn được, không cần thận đề lộ sắc mặt vui mừng, mặc dù thu lại cực nhanh, nhưng vẫn là làm cho Linh Lung có chút không hải lòng.

A Bảo đương nhiên hiểu, nghĩ rằng Linh Lung cảm thấy chủ tử của nàng làm việc thừa trị thương cho nàng, mà nàng lại không nhận tình này, không chỉ không cảm ơn, còn vì người ta rồi đi mà vui mừng phấn khởi, nhìn ở trong mắt thuộc hạ trung tâm của người ta, đương nhiên là biểu hiện của lòng lang dạ sói. Thế nhưng nhìn lại, A Bảo thực sự cảm kích không nổi a, nàng đến bây giờ còn không biết, Tần vương vì sao lại nhiều chuyện như vậy trị thương cho nàng, mặc dù hiệu quả so với tưởng tượng thậttốt, thế nhưng quá trình này cũng đặc biệt ngược đãi, ai sẽ cảm kích a? Còn không bằng để vết thương từ từ tốt lên, cũng không cần chịu tội nhiều như vậy.

Cho nên, mặc dù Linh Lung không hải lòng, A Bảo cũng không để ý nàng ta, dù sao qua mấy ngày nữa nàng sẽ xuất cung, sau này không có việc gì tuyệt đối sẽ không lại tiến cung đến chịu tội, tin tưởng sau này cũng khó gặp mặt, tự nhiên không cần để ý đến bất mãn của một tiểu cung nữ.

Ngay lúc A Bảo bị Linh Lung nhìn chăm chú đến không được tự nhiên, cung nữ tiến vào bẩm báo Ngũ công chúa cùng Kim phò mã tới, A Bảo mau chóng cho bọn họ đi vào.

"Tỷ tỷ, tỷ đã khỏe chưa?"

Giọng nam dễ nghe như là giọng điệu là trẻ thơ, làm cho A Bảo mỗi khi nghe xong đều có chút cảm thán. A Bảo liếc nhìn ngũ công chúa, hướng Kim Cảnh Giác cười nói: "Đa tạ kim phò mã quan tâm, Minh Cẩm đã khỏe rồi, qua mấy ngày là có thể xuất cung về nhà."

"Nga, vậy thì tốt quá ~ Đông Đào vui vẻ, Cảnh Giác cũng vui ~ "

Sau khi Linh Lung dâng lên trà và điểm tâm, Ngũ công chúa liền phát tay cho nàng đi xuống, trong phòng chỉ còn lại có ba người.

Ngũ công chúa tay bưng điểm tâm trong khay cho Kim Cảnh Giác tự ăn, hướng A Bảo cười nhạt, nói: "Người nếu là thật sự đã khỏe, mau chóng xuất cung về nhà thôi, không có việc gì đừng ra nhận người."

"Có chuyện gì vậy?" A Bảo có chút sững sốt, Ngũ công chúa thường ngày hồ hững không tranh giành, cực ít cười nhạt châm biếm như vậy.

Ngũ công chúa đem A Bảo quan sát một lần, sau đó gật đầu nói: "Nhìn bộ dáng rất khá á, lại có người cha tiền độ rộng mở, chẳng trách hiện tại được hoan nghênh như vậy, một nữ nhiều nhà cầu hôn."

A Bảo thiếu chút nữa bị sặc gần chết, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng, mắt to tròn trũng trũng, nhìn vào mắt Ngũ công chúa, giống như chuột nhỏ chịu đủ khiếp sợ, Kim Cảnh Giác đang ăn điểm tâm cảm thấy chơi rất vui, vươn ngón tay đâm chọc gương mặt A Bảo, bị Ngũ công chúa vội vàng kéo tay lại.

A Bảo căn bản không chú ý đến mình trở thành đồ chơi trong mắt đứa trẻ, hỏi tới: "Có ý gì?" Ngũ công chúa cho tới bây giờ đều lười quan tâm người khác, cũng không phải là người thích nhiều chuyện, dùng lời của nàng để nói, đối người rất ngắn, sống tốt cuộc sống của mình là được, người khác không quan hệ đến nàng?

Ngũ công chúa thấy nàng thực sự là không biết, đảo mắt vừa nghĩ liền biết chuyện gì xảy ra, sợ là trên dưới Lệ Cảnh Hiền đều bị hoàng hậu phong tỏa, tin tức không truyền đến được, A Bảo dường như lại không ra ngoài, đâu có thể biết. Ngũ công chúa lập tức nói: "Ngày hôm trước, Lục đệ tốt của ta và Thất đệ đều hướng phụ hoàng cầu xin muốn cưới người làm phi, Xương Bình cô cô cũng tỏ vẻ bà thích người, hi vọng phụ hoàng có thể tứ hôn cho người và Chu Ngự biểu ca..."

Cái chén trong tay A Bảo rơi xuống mặt đất, sững sốt không kịp phản ứng.

Lục hoàng tử và thất hoàng tử chỉ thấy qua lúc bé khi tham gia cung yến, sau khi lớn lên căn bản chưa từng gặp bọn họ, bọn họ vì sao lại đột nhiên muốn lấy nàng làm chính phi? Nhưng mà suy nghĩ một chút, A Bảo cũng hiểu, bọn họ coi trọng chính là thế lực sau lưng nàng, Uy Viễn Hầu phủ và Trấn Bắc tướng quân.

Ngũ công chúa thấy A Bảo thu lại kinh ngạc, trong lòng cười lạnh, khi bọn họ cùng lúc đưa ra chuyện này, đã sớm hiểu rõ vấn đề mấu chốt trong đó. Thất hoàng tử —— Ninh vương Tiêu Lệnh Điền cũng Hiền vương cảm tình xưa nay vô cùng tốt, được xem như là người của Hiền vương, cưới A Bảo tương đương với việc đem Trấn Bắc tướng quân kéo đến cùng thuyền của Hiền vương. Về phần Lục hoàng tử —— Tề vương Tiêu Lệnh Khê, hẳn là hoàng tử do đông cung hoàng hậu sinh, cùng thái tử là huynh đệ một mẹ, nếu hẳn cưới A Bảo, xem như là giúp Thái tử củng cố địa vị. Hai người đều coi trọng bối cảnh phía sau A Bảo, cũng không phải là thật lòng muốn cưới nàng làm phi. Bởi vì trước khi A Bảo trở về, Ninh vương và Hoài Nam vương quận chúa, Tề vương và chất nữ của hoàng hậu —— Kim gia tiểu thư anh Quốc công đều truyền ra tin tức tình cảm, mọi người đều cho rằng hai vị vương phi nhất định là Hoài Nam vương quận chúa và Kim gia cô nương.

"Yên tâm đi, phụ hoàng không có trả lời bất luận cái gì, ngay cả Xương Bình cô cô lên tìm người xin tứ hôn cho người và Chu Ngự, cũng bị phụ hoàng từ chối." Ngũ công chúa nhấp một hớp trà xanh, đột nhiên trong lòng cũng có chút lo lắng cho hôn sự của A Bảo, trải qua việc này, thật không biết nàng nên gả cho ai thì tốt, mà Chính Đức đế cũng bị hành động của hai hoàng tử đánh thức, biết hôn sự A Bảo không thể tùy tiện định ra, sợ ông sẽ chen vào một tay, hôn sự A Bảo không thể do Uy Viễn Hầu phủ làm chủ.

Trong phòng rơi vào trầm mặc, ngoài âm thanh ăn đến vui vẻ của Kim Cảnh Giác người cái gì cũng không hiểu, còn lại đều yên tĩnh.

Ngồi thêm một chút, Ngũ công chúa liền cáo từ rồi khỏi, tin tức mang đến, cũng là cho A Bảo trong lòng có căn nhắc, về phần những thứ khác, Ngũ công chúa là một người không được sùng, thật đúng là không có cách nào cùng phe với hoàng hậu, quý phi và hoàng đế, chỉ có thể nhìn kết quả cuối cùng của sự việc.

Sau khi Ngũ công chúa rời khỏi, Linh Lung và hai cung nữ cùng mang vào nhiều hộp gấm.

"Lý cô nương, đây là lễ vật của phủ Xương Bình trưởng công chúa đưa tới, chúc mừng Lý cô nương thương thế khôi phục."

"Lý cô nương, đây là Tề vương để cho người đưa tới lễ vật..."

"Lý cô nương, đây là Ninh vương để cho người đưa tới lễ vật..."

Ba cung nữ, hai người vui vẻ dịu dàng lấy lòng, còn một người lại giống như đứa nhỏ sợ hãi nhìn nàng, nàng nhìn không được ôm ngực —— diễn xuất không nên quá tốt, thực sự sẽ cho người đau dạ dày a!

A Bảo cảm giác mình gặp quỷ rồi, chỉ cần người hoặc việc gì dính dáng đến Tấn vương, nàng liền thấy không thoải mái, quả nhiên là bị tàn phá ra bóng ma trong lòng.

A Bảo nhìn thấy những lễ vật này liền đau đầu, mặc dù lấy danh nghĩa là chúc mừng thân thể nàng khỏe mạnh đưa tới, thế nhưng không hẳn là không có ý tứ khác, chỉ là trong lòng mọi người biết không tiết lộ ra mà thôi. A Bảo khoát khoát tay, cho các nàng để chung với những lễ vật lúc trước Chính Đức đế và hoàng hậu thưởng cho, quyết định chờ về nhà sẽ xử lý sau.

Sau khi biết mình trở nên được hoan nghênh, A Bảo ở trong cung mỗi ngày đều như năm mới, mỗi ngày đều sẽ nhận được lễ vật của Tề vương và Ninh vương, làm cho trong lòng nàng cảm thấy bất an, thẳng đến khi Tôn thái y tuyên bố thương thế của nàng hoàn toàn bình phục, hơn nữa không có di chứng gì, A Bảo nhanh chóng hướng hoàng hậu tạ ơn cáo từ, bọc quần áo thành thật xuất cung trở về Uy Viễn Hầu phủ.

Phủ Xương Bình trưởng công chúa.

Xương Bình trưởng công chúa trầm mặt đối với phò mã Chu Vinh Ngôn nói: "Đừng cho là ta không biết hoàng hậu và Thích quý phi đang đánh chủ ý gì, muốn cùng bản công chúa cướp người, không dễ dàng như vậy!"

Chu Vinh Ngôn đưa cho nàng một chén trà nóng, ôn nhu nói: "Đừng tức giận, Lý cô nương là một cô nương tốt, lại là ái nữ của Trấn Bắc tướng quân, có nhiều người cầu hôn cũng không lạ." Mọi người đều không phải đồ ngốc, một món bánh thơm như thế bày ở trước mặt, ai không muốn cắn một ngụm. Trách chi trách Lý Minh Cẩm trở về không đúng thời điểm, lại đúng lúc đính hôn.

Xương Bình trưởng công chúa được thượng phu trấn an xong, bình tĩnh rất nhiều, đem chén trà để lên bàn, dùng khăn tay lau lau khóe miệng, nói: "Lúc trước ta còn cảm thấy lạ, còn tưởng rằng hoàng hậu thích Lý Minh Cẩm như vậy là do hoàng đế ca ca phân phó, cũng không nghĩ tới hoàng hậu là vì Tề vương tính toán, Tề vương nếu có bên vợ mạnh mẽ, cũng có thể trợ giúp thái tử một tay. Chỉ tiếc... Tề vương và các hoàng tử cùng tuổi khác đều như nhau, cũng không phục thái tử."

Chu Vinh Ngôn mày hơi chút nhảy, đối với thế cục tương lai cũng có chút lo lắng, chỉ hi vọng thái tử bình an đi lên ngôi vị mới tốt, đừng giống như lịch sử những thứ ấy phế thái tử, cuối

cùng cũng không rơi vào kết cục tốt. Bất quá nghĩ lại những việc này cùng một phò mã như ông không có quan hệ gì, lo lắng một chút rất nhanh buông lỏng.

Xương Bình trưởng công chúa suy nghĩ một chút, nói: "không được, mấy ngày nữa ta muốn tiến cung một chuyến, cầu xin hoàng đế ca ca tứ hôn cho Ngự nhi và Lý Minh Cẩm!" Trong lòng Xương Bình trưởng công chúa cũng có chút hối hận, nếu như lúc trước nàng không bán khoản Thích quý phi cùng thất công chúa, trực tiếp hạ thủ đến Uy Viễn Hầu phủ cầu hôn, cũng sẽ không ra nhiều chuyện như vậy.

Chân mày Chu Vinh Ngôn nhíu lại, trong lòng có loại dự cảm, việc này có lẽ sẽ không thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Edit: Betty

Nhìn thấy hai con Sur từ đá có dấu vết lịch sử trước cửa Uy Viễn Hầu phủ kia, trong lòng A Bảo lệ rơi đầy mặt, thật không dễ dàng a, nàng cuối cùng cũng sống sót về nhà.

Xe ngựa trực tiếp đi vào cổng trong mới dừng lại, A Bảo vừa xuống xe, liền nhìn thấy Tứ Nạn đã sớm chờ ở cổng —— Nhạn Hồi, Nhạn Thanh, Nhạn Vân, Nhạn Nhiên, bốn nha hoàn này từ nhỏ đã ở bên cạnh hầu hạ nàng, trung tâm thì không cần phải nói, A Bảo ở trong cung dưỡng thương hơn nửa tháng, Tứ Nạn rất lo lắng, hiện tại nhìn thấy nàng đã bình an trở về, tất cả đều vô cùng kích động.

"cô nương, người cuối cùng cũng bình an trở về..."

Nhạn Hồi hai mắt rung rung, Nhạn Thanh trực tiếp xông lên kéo tay nàng nức nở nói: "cô nương ngài có phải lại không nghe lời hay không, cho nên mới bị tai nạn lớn như vậy? Nếu lão gia biết được, không biết sẽ đau lòng thế nào, cô nương người đứng là tiểu hầu nhi..."

A Bảo về mặt hắc tuyến nhìn nàng, thì ra trong mắt nha đầu kia, nàng là loại người đi khắp nơi gây chuyện thị phi sao? không phải mấy người kia tự rước lấy phiền toái thì nàng cũng đâu phải bị liên lụy thảm hại như vậy chứ?

Lúc Uy Viễn Hầu phu nhân nhận được tin A Bảo trở về, liền vội vàng chạy tới, cùng các ma ma thái giám hộ tống A Bảo trở về nói vài lời khách sáo, các ma ma thái giám này đều là người trong cung hoàng hậu, hơn nữa lại có lai lịch, Uy Viễn hầu phu nhân cũng không dám chậm trễ, vừa khách khí nói lời cảm tạ, lại còn phải thưởng cho này nọ, sau cùng mới để bọn họ rời đi.

Chờ người trong cung rời đi xong, Uy Viễn hầu phu nhân nhìn A Bảo mặt có chút gầy đi, liền nhớ tới mấy ngày nay phe hoàng hậu và phe quý phi vì chung thân đại sự của A Bảo mà huyên náo âm ỉ, trong lòng cũng có chút thờ dài, vỗ vỗ tay nàng nói: "Aizz, trở về là tốt rồi, trước tiên đi bãi kiến lão phu nhân thôi."

A Bảo hoàn toàn không biết Uy Viễn Hầu phu nhân đem nguyên nhân bởi vì hàng đêm bị tàn phá mà gây một vòng đồ lỗi cho việc chung thân đại sự của nàng, nhìn bà thờ dài, cho rằng bà cũng thông cảm chính mình bị khổ, trong lòng có chút cảm động, suy nghĩ vẫn là người nhà tốt, về nhà thật sự là quá tốt, sau này không cần lại đối mặt với tên yêu nghiệt hắc ám nữa, nàng rốt cuộc tự do gào khóc ngao ~~~

A Bảo thuận theo lệ tiếng, theo Uy Viễn Hầu phu nhân hướng Vinh An đường của lão phu nhân bước đi.

Trong Vinh An đường, lão phu nhân đang ở trong phật đường thành kính niệm phật, lúc nghe Trừ ma ma vào nói Ngũ cô nương qua đây bãi kiến, nhàn nhạt lên tiếng, lại xoay phật châu thêm một lúc mới đi xuống.

Chờ đến khi lão phu nhân đi ra, A Bảo đã đợi được một lúc, vội vàng đi tới thỉnh an bà. Mặc dù đã đợi một lúc, nhưng trên mặt A Bảo cũng không có cảm xúc không kiên nhẫn vì chờ lâu, lộ vẻ tươi cười ôn hòa nhu thuận, mềm mại hô tổ mẫu. Uy Viễn Hầu phu nhân ngồi bên cạnh uống trà, mỉm cười nhìn, chỉ là trong mắt có chút thâm ý, trong lòng lại lần nữa thờ dài, xem ra lão phu nhân đây cũng là trút tức giận lên A Bảo.

Lão phu nhân giống như bình thường, hiển từ không mặn không nhạt nói mấy câu, hỏi thăm thương thế A Bảo, nghe nói không có việc gì, liền cho A Bảo trở về Bảo Hàm viện nghỉ ngơi.

Chờ sau khi A Bảo rời đi, lão phu nhân thờ dài, Uy Viễn Hầu phu nhân còn chưa rời khỏi lập tức quan tâm nói: "Nương cảm thấy mệt mỏi sao?"

Lão phu nhân vẫn vẻ phật châu trong tay, mặt mũi hiền từ, nhưng trong mắt lại nghiêm nghị, nói: "Ta đây là lo âu việc chung thân đại sự của Cẩm nha đầu, cũng không biết tương lai nàng như thế nào." Bởi vì nhóm người hoàng hậu và Thích quý phi nhúng tay vào, hiện tại Uy Viễn Hầu phủ ngược lại không dám tùy tiện định ra việc hôn nhân của A Bảo, ngay cả Xương Bình trưởng công chúa bên kia cũng không dám tùy tiện đáp ứng, rất sợ một chút không cẩn thận, đắc tội bất kỳ bên nào, đối với Uy Viễn hầu phủ mà nói không có chỗ nào tốt.

Uy Viễn Hầu phu nhân hiểu rõ, trong lòng cũng bắt đầu lo âu, cảm thấy chất nữ này so với con gái của nàng còn làm nàng bận tâm hơn. Bất quá trên mặt vẫn là trấn an lão phu nhân, nói: "Mẫu thân không cần phải lo lắng, A Bảo tuổi tác cũng lớn, năm nay cũng không thể lại kéo dài, tin rằng hoàng thượng sẽ thông cảm."

Lão phu nhân lườm bà một cái, con dâu này là một người có khả năng ôn trọng, nhưng là có chút thời điểm giả ngu làm ra vẻ sừng sốt, không dễ dàng làm chuyện đắc tội với người, làm đương gia chủ mẫu hầu phủ đương nhiên là tốt, thế nhưng làm con dâu, liền cảm giác không quá ngoạn nhiên, không có bà bà nào thích cùng con dâu mình giả ngu đánh thái cực.

"Ta chỉ sợ hoàng thượng loạn điểm uyên ương, đến lúc đó lão tử cái tên nghiệp chương kia không thức thời nào loạn âm ỉ lên..."

Nghe nói như thế, Uy Viễn Hầu phu nhân khoé miệng cũng co quắp, làm thế nào cũng không trấn an cái loại cảm giác co quắp đó, than thở nghĩ đến, làm sao lại quên mất còn có một người tính tình quái gở như thế ở đây chứ?

A Bảo không biết tổ mẫu cùng đại bá mẫu nhà mình đang lo lắng, phi thường vui vẻ trở về Bảo Hàm viện, nghênh tiếp nàng là bốn nha hoàn cùng Hoa ma ma hầu hạ thỏa đáng.

Tắm rửa thay y phục, ăn uống no đủ, A Bảo giống như con mèo lười nằm trên ghế quý phi, sờ sờ vòng em không còn cảm giác đau, cảm thấy mỹ mãn đem chân theo làn váy đưa ra, ở trên ghế quý phi cạo cạo, đầu ngón chân phần nộn mượt mà, mập mạp lại có chút đáng yêu.

Nhạn Hồi, Nhạn Thanh nhìn thấy bộ dáng lười biếng này của nàng, trong lòng biết biết rõ trở lại địa phương an toàn nàng chính là đức hạnh này, cũng không có ai nói nàng cái gì ngồi

phải thẳng tướng, xương cốt mềm nhũn các loại.

Ngay lúc A Bảo thể hiện bộ dáng lười biếng, bọn tỳ muội nghe nói nằng trờ về liễn nhao nhao đến thăm.

Lúc A Bảo đang vui vẻ cùng bọn tỳ muội nói chuyện, Cửu đường muội Lý Minh Nguyệt giống như vô ý nói: "Lúc đó nghe đại bá mẫu nói, Ngũ tỷ tỷ bị thương thế kia phải nằm một tháng, sao nhanh như vậy thì tốt rồi? Có phải hay không thái y lúc đó chẩn đoán lầm, kỳ thực Ngũ tỷ tỷ cũng không có nghiêm trọng như vậy?"

Ngoại trừ Lý Minh Phượng Lý Minh Nghi, mấy tỳ muội khác ý vị không rõ nhìn A Bảo, trên mặt mặc dù mang theo tươi cười, nhưng thần sắc khác nhau.

Về mặt A Bảo cứng đờ, rất nhanh liền khôi phục bình thường, trong lòng có chút giận dữ, theo tình huống bình thường, nàng là phải nằm một tháng, thế nhưng ai bảo nàng đã trải qua một thời gian do người khác tàn phá, bởi vậy vết thương đau từ từ trong thời gian dài biến thành trong thời gian ngắn đau gấp mấy lần, cho nên mới khôi phục rất nhanh. Nghĩ đến chỗ này, A Bảo lại cảm thấy xương sống thắt lưng dường như lại bắt đầu co rút đau đớn —— bóng ma trong lòng này, thật sợ là sẽ đi theo nàng một đời.

Lý Minh Phượng lãnh đạm nói: "Cửu muội muội, thương thế của Ngũ tỷ tỷ mau chóng tốt hơn không phải nên cao hứng sao? Chẳng lẽ thực sự muốn cho Ngũ tỷ tỷ nằm một tháng mới tốt?"

Lý Minh Nghi cười nói: "Ngũ tỷ tỷ người tốt tự có thiên tướng, trong cung lại có thái y y thuật cao siêu, đương nhiên mau chóng tốt hơn ~~~ "

"Đúng vậy, may mắn có Tôn thái y và Ngụy y nữ, còn có hoàng hậu nương nương cùng quý phi nương nương dốc lòng chăm sóc." A Bảo nhìn phượng hướng hoàng cung, biểu tình cảm động đến rơi nước mắt.

Lý Minh Nguyệt ngượng ngùng không lên tiếng nữa, các tỳ muội khác cũng thức thời dời đi đề tài.

Chờ mấy người tỳ muội đều từ biệt rời đi, Lý Minh Phượng ở lại một mình, đưa tay đâm chọc đầu A Bảo, oán hận nói: "Người là kẻ vô tâm, lại để cho người oán hận?"

A Bảo đem tiểu cô nương kéo đến trong lòng, ôm nàng không buông, chọc ngứa nàng, hai người lại cười thành một đoàn.

Qua một chút, Lý Minh Phượng thờ dài nói với A Bảo: "Nhà chúng ta bọn tỳ muội cảm tình mặc dù không như nhau, thế nhưng không chịu nổi người ngoài xúi giục, đặc biệt Tam thẩm... Cửu muội muội nguyên bản chính là người tâm cao khí ngạo, tuy rằng có tổ mẫu dạy dỗ cũng là biết đại thể, thế nhưng trở lại bên người Tam thẩm, Cửu muội muội đều bị bà dạy sai lệch." nói đến tính tình của mấy trưởng bối, Lý Minh Phượng không thích nhất đó là vị Tam thẩm này.

Lý Minh Nguyệt dung mạo mặc dù không có tuyệt sắc như Lý Minh Hà, nhưng cũng là xinh đẹp, mặt trái xoan mày lá liễu mắt hạnh đào, so với cũng A Bảo không kém, có thể nói hai người tư sắc sần sần như nhau. Hai tháng này, A Bảo mặc dù xui xẻo theo nhau mà đến, nhưng sự việc đến tiếp theo phát triển cũng có chút làm cho người ta hâm mộ, loại hâm mộ của Tam phu nhân là ghen ghét người, muốn con gái của mình tài hoa tướng mạo so với A Bảo cũng không kém, nhưng vì sao chuyện tốt gì cũng cho A Bảo chiếm được? Đặc biệt mấy ngày nay, nghe đồn Tề vương và Ninh vương, Xương Bình trưởng công chúa đều coi trọng A Bảo, sự tình muốn cưới nàng làm phi, càng làm cho một ít người kiến thức ngắn tầm lý hâm mộ ghen ghét, Tam phu nhân cũng không ngoại lệ. Loại chuyện này bà ở bên tai Lý Minh Nguyệt lại nhai nhiều lần, có thể làm cho tiểu cô nương vốn coi như trầm ổn cũng theo đó lòng sinh oán giận.

A Bảo yên lặng một chút, không có tiếp lời.

Lý Minh Phượng không biết A Bảo nghĩ như thế nào, thấy nàng không mở miệng liền dời đi đề tài, "Đúng rồi, hai ngày nữa là đại thọ bảy mươi của Bình vương thái phi, chúng ta cùng đi gặp Lăng Vi đi."

Trong lòng A Bảo khẽ động, nghĩ đến thời gian nàng ở trong cung dưỡng thương, Giang Lăng Vi cứ xuất giá như vậy, cũng không biết nàng ở Bình vương phủ trải qua thế nào? Là trực tiếp quất chết vị hôn phu đầu heo kia của nàng, hay là hành hạ tên đầu heo kia, hay là... Trong lòng không hiểu có chút lo lắng, lo lắng Giang Lăng Vi sức chiến đấu quá bừa bấn chọc giận Bình vương thái phi cùng Bình vương kế phi, hay là đi nhìn một cái đi.

Lúc Xương Bình trưởng công chúa tính toán lại hướng hoàng đế thỉnh cầu tử hôn chon nhi tử cùng A Bảo vô cùng cảm động mà về đến nhà, trong cung thất công chúa tự mình làm chè ngọt bung đến Thái Hòa điện.

"Phụ hoàng, đây là chè ngọt con làm, trời nóng nực, uống một chút giải khát." Thất công chúa cười khanh khách nói, còn bổ sung: "Đây chính là con đặc biệt đi hỏi ngự trù, cho vào một chút mật ong, mùi vị thanh mát, lại không ngấy, phụ hoàng nhất định phải cố vũ nga ~ "

Nữ nhi hiếu thuận làm cho Chính Đức đế thập phần vui vẻ thoải mái thuận theo, đem tấu chương đang xem để bên cạnh, chỉ cần không liên quan đến chính sự cùng Kim Cảnh Giác, Chính Đức đế đối với thất công chúa sủng ái nhiều hơn các nữ nhi khác.

Sau khi thái giám kiểm tra độc xong, Chính Đức đế nhấp một hộp chè ngọt, vui lòng khen thưởng nữ nhi tay nghề giỏi, rất cố vũ uống phân nửa chén.

Thất công chúa phát huy kỹ năng làm nũng của nàng, chỉ nếu không phải lúc có Kim Cảnh Giác, mỗi khi nàng đối Chính Đức đế làm nũng đều nhận được hiệu quả cao, thẳng đến lúc Chính Đức đế bị nàng dụ dỗ được thật vui vẻ, thất công chúa đột nhiên có chút ủy khuất bẹn khóe miệng, ngồi vào bên cạnh.

"Tiểu Thất của trẫm làm sao vậy?" Chính Đức đế vuốt tóc nữ nhi, yêu thương hỏi.

"Phụ hoàng không thương tiểu thất." Thất công chúa mang theo thanh âm ghen ngào nói.

Chính Đức đế bật cười, "Sao có thể? Phụ hoàng thương tiểu thất nhất. Đến, nói cho phụ hoàng một chút ai làm cho tiểu thất chịu ủy khuất."

Lúc Thất công chúa được ông khẽ dỗ xuống, lúc này mới xoay người lại, dùng cặp phượng mâu xinh đẹp nhìn ông. Chính Đức đế trong lòng có chút giật mình, Trong tất cả nữ nhi của ông, chỉ có đôi mắt này, là giống người kia nhất...

"Phụ hoàng, người ta thực sự rất thích Ngự biểu ca, ngài có thể tử hôn cho tiểu thất và Ngự biểu ca được không? Phụ hoàng hiểu rõ nhất tiểu thất, cũng không thể được..." Thất công chúa có chút ngượng ngùng nói, hai tròng mắt xinh đẹp thêm mấy phần ướt át, trong lòng oán giận nghĩ, tuyệt đối không cho Lý Minh Cẩm gả cho Chu Ngự!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Edit: Betty

Tịch Viễn đẩy cửa ra, liền ngửi được trong không khí như ẩn như hiện mùi máu tươi, trên mặt khôngkhỏi có chút lo lắng. Bất quá loại lo lắng này lúc nhìn đến người ngồi ở trên giường xem mật thư, da mặt khôngkhỏi có quắp xuống.

"Vương gia, kinh thành có tin tức."

Lúc này nam tử nửa dựa vào giường trên người chỉ mặc trung y, nhìn kỹ phía trước vật áo mơ hồ có thể nhìn thấy băng vải thấm máu, khuôn mặt tuấn mỹ có chút trắng bệch, vẫn lãnh nganh vô tình như cũ, dường như không cảm giác được đau đớn.

Sau khi Tịch Viễn cầm thư trong tay đưa cho hắn, liền ngay ngắn nhìn chăm chăm băng vải trước ngực người nọ, nhớ tới một kiếm trí mạng kia, trong lòng vẫn còn có chút phát run, thế nhưng nam nhân này vẫn như cũ giống như con gián bình thường đánh mãi không chết, nằm hai ngày đã tỉnh lại, nếu đề thái tử biết việc này, khôngkhỏi trách mắng, mà người xui xẻo, vẫn là bọn họ những kẻ làm thuộc hạ này.

"Cút!"

âm thanh lãnh nganh vô tình làm cho Tịch Viễn hoàn hồn, ánh mắt dờ lên, lúc chống lại cặp tròng mắt hung tàn lạnh như băng, mồ hôi lạnh của Tịch Viễn bỗng chốc thoát ra, trong lòng biết chính mình không cần thận nhìn quá lâu, bị chủ tử chán ghét ghét bỏ trực tiếp bảo hắn lăn. Tịch Viễn ứng thanh, lập tức lăn.

"Chạy trở về!"

đi tới cửa, âm thanh kia lại vang lên, Tịch Viễn vội vã lăn trở về, gương mặt trẻ con nịnh nọt cười: "Vương gia có gì phản phó?"

Lá thư này trực tiếp bị ném đến trên mặt hắn, Tịch Viễn vội vàng tiếp được, mở ra vừa nhìn, trong lòng than một tiếng, thầm nghĩ Tề vương Ninh vương Chu Ngự những người này đúng là không có mắt, cũng dám cùng người phúc hắc này tranh nữ nhân, chết thì cũng đừng tìm Diêm Vương lão gia kêu oan a. Ngẩng đầu chống lại cặp con ngươi vô tình kia, Tịch Viễn bắt chập nói: "Khụ, vương gia, hôm qua thuộc hạ thu được tin tức của Linh Lung, nghe nói thất công chúa tự mình làm điểm tâm bụng đến điện Thái Hòa thỉnh cầu hoàng thượng từ hôn cho nàng và Chu Ngự, còn Tề vương thì trong lòng ngưỡng mộ Kim gia tiểu thư, Ninh vương thì cùng Hoài Nam quận chúa đã sớm có tư tình..."

Tịch Viễn thao thao bất tuyệt nói ra tin tức mình nhận được, trong lòng khóc không ra, hắn đường đường là ám vệ xuất thân từ đại nội thị vệ, mà bây giờ cứ đi lên con đường bát quái không lối về như vậy, đi thu thập tin tức riêng tư khắp nơi của nhà người ta, cuộc sống này thực sự là không có cách nào qua mà, thái tử điện hạ tại sao có thể ném hắn cho một người lãnh khóc vô tình như thế chứ?

"Xin người yên tâm, trong kinh còn có thái tử điện hạ, nhất định sẽ không để cho âm mưu của bọn họ thực hiện được." Trong lòng đau khổ, Tịch Viễn vẫn là làm hết phận sự nói: "Đúng rồi, đại thọ bảy mươi của Bình vương thái phi vài ngày nữa sẽ đến, hoàng thượng mệnh lệnh các hoàng tử, các vị đại thần cùng gia quyến tham gia chúc thọ thái phi." Mặc dù là mệnh lệnh tất cả các hoàng tử đến chúc thọ, thế nhưng Chính Đức đế đã vô ý bỏ quên ông còn có một nữ hoàng tử.

Nghe xong, người nọ đột nhiên nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: "Hồi kinh."

Tịch Viễn tròn tròn mắt, "hiện tại?"

Tiếp đó bị nhìn lướt qua, Tịch Viễn sợ run cả người, khó khăn nói: "Vương gia, Giải thần y nói, vết thương của ngài còn cần phải nằm dưỡng năm ngày nữa mới có thể đứng dậy, hoàng thượng và thái tử cũng giao cho, bảo ngài ở tại chỗ này hảo hảo dưỡng thương rồi quay về." Nhiệm vụ lần này có chút mạo hiểm, mặc dù đã đem thể lực ẩn giấu sâu của dự nghị tiền triều đều bắt được, thế nhưng những người đó một lòng liều mạng cá chết lưới rách, giống nhau bất cứ giá nào cũng đều không muốn sống, làm cho Tần vương không cần thận bị thương.

Trả lời hắn, là bóng lưng người nào đó trực tiếp biến mất ở sau bình phong, Tịch Viễn ngửa mặt lên trời thở dài, nam nhân này tùy hứng đứng lên thực sự là người không quan tâm bản thân mình mà, sớm biết hắn lúc trước liền không nên biểu hiện tốt như vậy, bị thái tử nhìn trúng ném cho nam nhân này bán mạng.

Sau bình phong, nam nhân cẩn thận tỉ mỉ đối một thân y phục bị nhuộm máu, sau đó thay y phục sạch sẽ đi ra.

"đi!"

Tịch Viễn thở dài, bước theo, thuận tiện cho người đi đem Giải thần y so với hắn càng bị khổ ép hơn mang theo cùng nhau.

A Bảo liên tục đánh hai cái hắt xì, lập tức nhận được ánh mắt ân cần của mấy cô nương trong xe ngựa.

Xoa xoa mũi, A Bảo cười nói: "Chắc là có người đang nhớ ta."

Lý Minh Phụng không nói gì nhìn nàng, nói: "Lẽ nào có phải là sinh bệnh không?"

"Đánh ba cái hắt xì mới là sinh bệnh, hai cái là có người đang nghĩ đến ta." A Bảo vô cùng chắc chắn.

Lý Minh Nghi hiểu kỳ nói: "Vậy đánh một cái hắt xì thì sao?"

"Có người đang nhớ ta!" nói như đinh đóng cột.

"..."

trên xe ngựa, bốn năm cô nương đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhìn không được phốc một tiếng cười rộ lên, Lý Minh Phụng nhào tới chọc mặt A Bảo, oán hận nói: "Người này quý bốn cọt, chỉ có người ngụy biện là giỏi."

"Thế nào lại là ngụy biện đâu? Ngủ tý tý xưa nay là lời nói vô tâm." Lý Minh Nguyệt che miệng cười nói: "Cũng chỉ có ngủ tý tý nói lời kỳ quái như vậy, mới có thể chọc cười người."

Lý Minh Nghi giả vờ nghi ngờ ngoài tai, nói: "không khí vì sao chua như thế?"

"Người —— "

Lý Minh Nguyệt mặt đỏ lên, cúi thẹn muốn nói, xe ngựa đột nhiên ngừng, ngoài xe vang lên âm thanh của Hành ma ma, nói cho bọn họ biết đã đến Bình vương phủ.

Hôm nay là đại thọ bảy mươi của Bình vương thái phi, Uy Viễn hầu phu lão phu nhân cùng Bình vương thái phi lúc còn trẻ là khuê mật hảo tỷ muội, hôm nay đương nhiên là mang theo con dâu và các cháu gái nhà mình qua đây chúc mừng lão tỷ muội, cũng nhân cơ hội này cùng lão tỷ muội tụ họp.

Hôm nay Bình vương thái phi là trưởng bối có thân phận quý trọng nhất trong cung, Chính Đức đế đối với mấy vị trưởng bối còn trên đời có chút kính trọng, đối với đại thọ bảy mươi của bà, trực tiếp hạ lệnh Nội Vụ phủ giúp đỡ Bình vương phủ vì Bình vương thái phi làm lớn, hơn nữa hạ lệnh cho tất cả tôn thất con cháu cùng thế gia trong kinh đều đến chúc thọ lão nhân gia. Chính Đức đế ra lệnh một tiếng, không ai dám giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, trong kinh quan viên tứ phẩm trở lên cùng nữ quyến đều dâng đồ, đoàn xe ngựa thật dài thiếu chút nữa đem đường trước phủ Bình vương lấp kín.

Lão phu nhân và mấy người con dâu ngồi ở xe ngựa phía trước, nhận được tin tức quân sự ma ma Bình vương phủ đón đi vào, về phần các cô nương, còn phải chờ thêm một lát.

Này chờ chính là nửa canh giờ, mặc dù trong lòng không kiên nhẫn, nhưng không ai dám biểu hiện ra ngoài.

Sau khi vào Bình vương phủ, lại có nha hoàn mặc y phục màu lam ngĩnh ngạo đưa các nàng đến Thụy An đường nơi ở của Bình vương thái phi.

Thời điểm mấy cô nương Uy Viễn hầu phu đi vào, Thụy An đường chính là một phòng đầy tiếng hoan hô náo nhiệt, Bình vương thái phi cùng lão phu nhân ngồi ở một chỗ nói chuyện, mấy phu nhân cùng côn nương vây ở một bên mỉm cười nghe, thỉnh thoảng chen vào mấy câu, xung quanh đều ngồi đầy nữ quyến các phủ, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Mấy người vào đến cũng không có dẫn đến chú ý gì, sau khi Bình vương thái phi hòa nhã khen ngợi, liền đối với lão phu nhân nói: "Các cô nương nhà người quả nhiên mỗi người đều là tốt, dịu dàng mềm mại như nhau, ta biết người giỏi nhất dạy bảo con cháu, cô nương nhà người đều bị người dạy qua, cũng không tệ, ngay cả ta nhìn cũng đều thích."

Các cô nương nghe được mặt phần ngượng ngùng, nhao nhao cúi đầu bộ dáng e thẹn, Bình vương thái phi là lão nhân trong kinh, nếu cô nương nào có thể được bà khen, đối với thanh danh khuê phòng của các nàng mà nói đều tốt. Nhưng mà Bình vương thái phi đề tài vừa chuyển, lại nói: "Bất quá nhìn tới nhìn lui, ta vẫn cảm thấy cháu dâu a vi nhà ta là tốt nhất, người cũng không thể phản đối, có ai có được cháu dâu tốt như nhà ta đâu?" nói xong, cười híp mắt kéo bên cạnh thiếu nữ.

Nghe nói như thế, mọi người đều nhìn cô dâu mới ăn mặc như thiếu nữ bị Bình vương thái phi lôi kéo, mặc kệ nhìn mấy lần, cũng nhìn không được trong lòng chấn động, bị loại khí tức thanh dật như tiên không nhiễm hồng trần thật sâu đã động. Bất quá, một cô nương được Bình vương thái phi khen như vậy, mặc dù cô nương này có tướng mạo khí chất, nhưng lại không có ai có ý niệm đồ kị, đơn giản nguyên nhân là bởi vì thân phận cháu dâu của Bình vương thái phi... thật sự là đồ kị không nổi mà, trái lại thật sâu đều cảm thấy đồng tình với cô nương này.

A Bảo hơi chút ngẩng đầu, nhìn cô nương bị Bình vương thái phi lôi kéo —— Giang Lăng Vi, trong lòng thật sâu thở dài, Lăng Vi đương nhiên là tốt, chỉ tiếc gã được không tốt.

"Người ánh mắt tốt, chọn cháu dâu tốt." Lão phu nhân phụ họa khen ngợi: "Thế nhưng người khỏe khoắn như thế cũng không sợ làm người xấu hổ, làm người ta thẹn thùng..."

Sau khi vui cười một chút, Bình vương thái phi đối với Giang Lăng Vi bên cạnh nói: "A vi, con mang các tiểu tỷ muội đi chơi đi, đỡ phải ở trong này nghe những lão thái bà chúng ta nói những việc nhàm chán, làm các nàng ngột ngạt."

Giang Lăng Vi đứng dậy, mỉm cười phúc phúc thân, nói: "Nghe tổ mẫu." Sau đó nhìn về phía các côn nương trẻ tuổi ở đây, khẽ mỉm cười nói: "Lạc Ninh muội muội cùng mấy vị công chúa ở Hạ Ngự Hiên làm thơ văn kết bạn, các người cũng qua tham gia náo nhiệt thôi."

Chúng nữ nhao nhao đáp ứng.

Giang Lăng Vi lại hướng Bình vương phi bên cạnh phúc phúc thân, nói: "Mẫu thân, con liền dẫn các nàng đi chơi, làm phiền ngài vất vả hầu hạ tổ mẫu."

trên mặt Bình vương phi hơi hiện ra có một chút cứng ngắc, cười nói: "Xem người đứa nhỏ này nói, mau đi đi, cùng Lạc Ninh các nàng chơi đùa vui vẻ một chút."

Vừa khỏi ra Thụy An đường, nụ cười trên mặt Giang Lăng Vi liền phai nhạt, quay đầu lại nhìn A Bảo liếc mắt một cái, sau đó bùng dánh về mang theo các vị cô nương hướng Hạ Ngự Hiên mà đi.

A Bảo đi ở giữa các vị cô nương, lặng yên chú ý Giang Lăng Vi, nhìn trái nhìn phải, cũng không phát hiện nàng có bất kỳ vẻ chán chường nào, ngược lại tinh thần rạng rỡ, nhớ tới lúc bộ dáng có chút mất tự nhiên kia trước Bình vương thái phi, thật không biết có nên vì Bình vương phủ cảm thán hay không.

Quả nhiên cô nương thiên tiên bản tính uy dũng không phải hầu hạ tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Edit: Betty

Đến Hạ Ngự hiên, đập vào mắt đó là khu vườn hoa rực rỡ, xung quanh đình muôn hoa nở kém hơn so với các thiếu nữ yêu kiều xinh đẹp.

Trong đình, vài thiếu nữ hoặc ngồi hoặc đứng, tụ cùng một chỗ nói cười vui vẻ, bên ngoài đình tám bình phong dựng thẳng, mặt trên treo mấy bức vẽ đồ xanh nét mực còn chưa khô, có tranh phong cảnh, tranh chân dung, tác phong bức vẽ không đồng nhất, có thể thấy được không chỉ là một người vẽ.

Lạc Ninh quận chúa đang thân thiết trò chuyện cùng Thanh Lạc quận chúa —— Chu Cần, nghe thấy nha hoàn tới báo thể từ phi mang theo khách nhân qua đây, nụ cười trên mặt lãnh đạm, đứng dậy đĩnh đạc tiếp.

"Lạc Ninh muội muội ở đây rất náo nhiệt nha, tổ mẫu bảo tẩu đưa mấy vị muội muội qua đây, quả nhiên là đến đúng nơi rồi." Giang Lăng Vi mỉm cười nói, mang theo đám thiếu nữ phía sau đi tới.

Lạc Ninh quận chúa lãnh đạm nhìn nàng một cái, sau khi lên tiếng ứng phó rồi, cười nói: "Thì ra là tổ mẫu bảo, nếu tổ mẫu đã phân phó, các vị tỷ tỷ muội muội đều qua đây cùng nhau chơi đùa thôi." Quay đầu đối với vài vị công chúa cùng tôn thất quận chúa bên trong đình cười nói: "Các vị tỷ tỷ, đại tẩu già qua đây không lâu, bởi vì công việc bận rộn, còn chưa có

đuyn ra mắt các người đầu. Đại tẩu, hôm nay mấy vị công chúa đều ở đây, còn không mau qua đây bái kiến công chúa? Người là thế tử phi trong phủ, cũng không thể mất cấp bậc lễ nghĩa."

Nghe thấy lời nói thẳng không thể tưởng được, các cô nương ở đây đều có chút ngạc nhiên, nhìn Giang Lăng Vi, không khỏi có chút đồng tình.

Bình vương thế tử là tiền Bình vương phi sinh hạ, Lạc Ninh quận chúa cùng Bình vương phủ nhị thiếu gia, tam thiếu gia là kẻ vương phi hiện tại sở sinh, là không cùng mẫu thân, tục ngữ nói có mẹ kế thì có bố dượng, lời này đặt ở Bình vương phủ là vô cùng thỏa đáng, cộng thêm Bình vương thế tử kia đầu óc ngu ngốc, đối lập với hai người đệ đất thiêng này sinh hiền tài này, cũng không trách được Bình vương đối với đứa con này không thích. Bình vương thế tử bây giờ có thể đứng ở vị trí thế tử này, là kết quả Bình vương thái phi đàn áp nhi tử, có thể nghĩ, nếu là Bình vương thái phi mất, vị trí Bình vương thế tử này tuyệt đối không bảo đảm, kết quả của Giang Lăng Vi cũng có thể đoán được.

Lạc Ninh quận chúa không thích đại ca nhà mình, cảm thấy đại ca ngu ngốc giống như heo vậy là nỗi si nhục của Bình vương phủ, không thích cả phòng, nên cũng không thích đại tẩu Giang Lăng Vi này, đặc biệt dưới tình huống tổ mẫu Bình vương thái phi yêu thích Giang Lăng Vi như vậy, càng ghét hơn.

Khỏe miệng A Bảo co quắp, đột nhiên cảm thấy Lạc Ninh quận chúa thật là một đứa nhỏ ngây thơ thẳng thắn a, biểu tình chán ghét này cũng biểu đạt được vô cùng nhuần nhuyễn như vậy, là chắc chắn Giang Lăng Vi không dám đi nói lên trên đây, có lẽ cảm thấy bộ dáng Giang Lăng Vi như Lâm muội muội tựa như thiên tiên này nhu nhược mặc cho người ức hiếp? Trời biết dù cho có là Lâm muội muội cũng không phải dễ khi dễ a.

Giang Lăng Vi nhàn nhạt mỉm cười, vươn tay nắm lấy cánh tay Lạc Ninh, trách mắng cười nói: "Muội muội như thế nào lại nói lời như vậy? Ngược lại có vẻ như Bình vương phủ chúng ta không giáo dưỡng, cần thận đại ca người nghe xong lại muốn nói cho tổ mẫu nói muội muội thiếu dạy bảo."

"..."

Nhìn sắc mặt xanh đen của Lạc Ninh quận chúa, mọi người ở đây có chút không rõ chân tướng, chỉ có mấy người cách Lạc Ninh quận chúa tương đối gần mới phát hiện thân hình Lạc Ninh quận chúa có chút phát run, có thể thấy tức giận không nhẹ.

Giang Lăng Vi buông Lạc Ninh quận chúa ra, cười tiến lên cùng các vị công chúa quận chúa chào hỏi, mọi người nhao nhao đáp lễ.

Thất công chúa thấy tỷ muội tốt bị bắt nạt, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ Bình vương thế tử phi cảm thấy nữ nhi hoàng thất chúng ta so với người ngoài giáo dưỡng không được? nói chuyện cũng phải cẩn thận một chút, đỡ phải làm đường ca tốt của ta cảm thấy cười về một nữ nhân chanh chua."

"Cảm ơn công chúa nhắc nhở." Giang Lăng Vi tươi cười xinh đẹp.

Thấy nàng hoàn toàn không để ý lời của mình, thất công chúa trong lòng khó hiểu, lại cảm thấy giống như một đám đánh vào bông mềm, đặc biệt ghen khuất.

Lúc này, ngũ công chúa lên tiếng, "Ài, các người đều lại đây ngồi đi! A Bảo, đến đây ngồi."

A Bảo chống lại ánh mắt của đám người Lạc Ninh quận chúa và thất công chúa, đi tới bên người ngũ công chúa, cùng nàng ngồi một chỗ nói chuyện.

A Bảo một bên uống trà bên cùng ngũ công chúa kể tai nói nhỏ, "Thất công chúa hôm nay tính tình tựa hồ khá lớn, làm sao vậy?"

Ngũ công chúa ăn hạt thông, đồng dạng cũng giảm thấp âm thanh xuống, "Tính tình nàng đương nhiên không tốt, nghe nói mấy ngày trước nàng tự mình làm điếm tâm đi điện Thái Hòa, kết quả lại khóc đi ra, chắc hẳn là đi tìm phụ hoàng xin tư hôn cho nàng và Chu Ngự, lại bị cự tuyệt vô tình đi." Đối với đức hạnh thất công chúa, ngũ công chúa không hổ là tỷ muội mười mấy năm cùng nàng, nhiều hoặc ít cũng có thể đoán ra một ít.

A Bảo cúi đầu uống trà, vì thất công chúa này buông tiếng thở dài, có thân phận có địa vị có sủng ái, có thể nói là thiên chi kiều nữ, hết lần này đến lần khác còn có người bên trên làm người ác hôn nhân không thể như nguyện, rất đáng thương.

"Ài, không nói nàng nữa, ngày nào đó lúc người rảnh rỗi, đến phủ công chúa của ta chơi đi, Cảnh Giác nói hẳn rất nhớ người, hy vọng có thể cùng người chơi đùa." Ngũ công chúa cắn hạt thông nói.

A Bảo 囧, rầu rĩ nói: "Cái kia... hẳn là vị hôn phu của người, lời như thế..."

Ngũ công chúa nhìn nàng liếc mắt một cái, hừ nói: "Chẳng lẽ người không biết hẳn mới năm tuổi sao? Coi như đồ đùa nhỏ đi."

"..." thì ra thật coi chính mình nuôi con nhỏ sao? Giờ khắc này, A Bảo thoá bi nghĩ, không phải là bọn họ thành hôn mấy năm, cũng không có viên phòng đi? Thoá bi qua đi, lại cảm thấy có chút xin lỗi tỷ muội tốt, vội vàng đem việc này vứt ra sau đầu.

Hai người đang nói chuyện, lại có người đến Hạ Ngự hiền, là Hiền vương phi và Tần vương phi.

Ở đây mọi người nhao nhao đứng dậy đi nghênh tiếp.

Tần vương là hiện nay tam hoàng tử, bởi vì thuở nhỏ ốm yếu, ít giao du với bên ngoài, về sau thân thể mặc dù tốt, Tần vương giống dường thành thói quen, vẫn ít giao du với bên ngoài, nghe nói là hoàng tử có tính tình lạnh nhạt vô tranh, không được thánh sủng. Tần vương phi xuất thân thế gia, nhưng từ khi lập gia đình, phu xướng phụ tùy, cũng hồ hững với tầm mắt thế nhân, cùng Tần vương ở trong Tần vương phủ, ít giao du với bên ngoài.

So với việc Hiền vương phi tuyệt sắc phong tình, Tần vương phi có thể nói là thanh tú, đứng ở bên người Hiền vương phi, hoàn toàn bị Hiền vương phi che lấp danh tiếng, càng không thấy được.

"Nhị hoàng tẩu và tam hoàng tẩu thế nào lại đến?" Thất công chúa kéo tay Hiền vương phi, chị em chồng hai người có vẻ vô cùng thân mật.

Tần vương phi mỉm cười không nói, Hiền vương phi trêu đùa nói: "Nghe nói các người ở chỗ này mở hội thơ, cũng muốn qua đây dính một chút mạch văn." nói xong, ánh mắt chuyển qua trên người Giang Lăng Vi bên cạnh.

"Nhị hoàng tẩu cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, năm đó một khúc 《 thập diện mai phục 》 làm cho nhị hoàng huynh rời đi vì tri kỷ."

Hiền vương phi giống như có chút ngượng ngùng, trên mặt một mảng ửng hồng, thấy ở đây các công nương cực kỳ hâm mộ không ngớt, Hiền vương cùng Hiền vương phi phu thê tình thâm, không biết làm chết tâm bao nhiêu khuê tử nữ tử trong kinh, trong lòng chúng nữ đều có cùng ý nghĩ, lập gia đình thì phải gả cho người như Hiền vương, có thể gả cho người như Hiền vương phẩm đức cao thượng bậc này, nam tử ôn nhu sủng thế, cả đời không tiếc.

Sau khi Hiền vương phi cùng Tần vương phi ngồi xuống, Hiền vương phi nhìn về phía Giang Lăng Vi, ánh mắt lóe lên, ôn hòa nói: "Lăng Vi, đã lâu không gặp, gần đây như thế nào? Bình vương thế tử đối với người được không?" nói xong, che miệng cười, mặt mày cong cong lướt qua mấy phần thâm trầm

Giang Lăng Vi khoe môi mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Tất cả bình an, tại Hiền vương phi quan tâm, là may mắn của Lăng Vi."

Hiền vương phi hơi hí mắt, nhìn kỹ Giang Lăng Vi, phát hiện nàng đối với tình cảnh của mình cũng không có ý chán chường, cũng không vì gả vào nơi không thuộc về mình mà hối tiếc tự thương cảm, quả nhiên không hổ là thiên mệnh hoàng hậu của kiếp trước, ngược lại tự mình có thể chịu. Chỉ tiếc a... số mạng của nàng đã bị rối loạn, nàng cũng muốn nhìn một chút cuối cùng khi nàng ấy bị vứt bỏ bị hạ đường, sẽ là có tình cảnh như thế nào.

Giang Lăng Vi đem người mang tới, lại ngồi một chút, rất nhanh lại bị người gọi đi, hình như là người của Trung Dũng Bá phủ đến. Người ở chỗ này cũng có chút thông cảm, cười tiễn nàng rời đi.

Sau khi Giang Lăng Vi rời khỏi, bởi vì có tài nữ Hiền vương phi ở đây, hội thơ càng thêm sinh động, Lạc Ninh quận chúa cũng mở đầu nhẹ nhàng, cùng những cô nương kia tụ thành một chỗ nói thơ luận từ, có chút sinh động.

"Minh Cẩm, người thế nào chỉ ngồi ở chỗ kia uống trà cùng ngũ tỷ tỷ, mau đến đây làm bài thơ cho chúng ta phẩm đọc đi." Thất công chúa có chút nhiệt tình kêu lên.

Nghe xong, Lạc Ninh quận chúa, Vinh Hoa quận chúa trên mặt đều lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa, chờ A Bảo xấu mặt. Ở đây người nào không biết A Bảo thường xuyên chạy đến biên cảnh, ngây ngô ở kinh thành không nhiều, nghe nói còn theo Trần Bắc tướng quân từng học qua công phu quyền cước, phương diện văn thơ nhưng chỉ là hiểu biết chút ít mà thôi. Ở trong lòng chúng nữ, đó là một cô nương không dịu dàng, lỗ mãng không chịu nói.

Ngũ công chúa nhíu mày, đang muốn lên tiếng, thì về mặt A Bảo đã áy náy nói: "Xin lỗi, Minh Cẩm đối với thơ từ các loại thật sự là không tinh thông."

"Không phải là không dám làm đi?" Vinh Hoa quận chúa cười đến ngây thơ hồn nhiên, nhưng lại lộ ra một cổ ác ý: "Yên tâm đi, dù cho ngươi làm có sai, chúng ta cũng sẽ không cười nhạo ngươi."

Lạc Ninh quận chúa cũng ở một bên ồn ào đứng lên.

Ánh mắt chúng nữ ở đây bị hấp dẫn qua, ánh mắt Hiền vương phi lóe lên, nhấp một ngụm trà không mở miệng.

Nhưng mà, thất công chúa giống như cảm thấy không còn lòng hăng hái, rất nhanh lại nói: "Quên đi, nếu Minh Cẩm không có sở trường về thơ, cũng không phải cần phải làm khó nàng nữa, mời nhị hoàng tẩu làm đầu bài được rồi."

Lạc Ninh quận chúa Vinh Hoa quận chúa cùng vài người ngưng mày, có chút khó hiểu sao thất công chúa lại thay đổi chủ ý, thật ra sau khi thất công chúa nói xong, trong lòng liền hối hận, mặc dù nàng biết cô nhìn trúng A Bảo, muốn A Bảo làm con dâu, trong lòng nàng rất tức giận, nhưng A Bảo đã cứu nàng hai lần, sớm đã đền bù được sai sót hồi bé, ban đầu nàng cũng có ý định muốn báo đáp, chỉ là liên quan đến Chu Ngự, nàng một bước cũng không chịu nhượng bộ. Cho nên hiện tại thất công chúa vô cùng rối rắm, nghĩ muốn báo đáp ơn cứu mạng hai lần của A Bảo, nhưng lại giận A Bảo cướp Chu Ngự cùng nàng.

Thấy A Bảo bị buông tha dễ dàng như vậy, các cô nương khác nhìn thôi, trong lòng pha lẫn cảm thấy đáng tiếc, đặc biệt có mấy cô nương, vào lúc A Bảo đến liền mắt lạnh nhìn, nhìn tới nhìn lui, cảm thấy bất quá cũng chỉ là nữ tử một bình thường, không có gì xuất sắc, luận hình dạng không sánh bằng Giang Lăng Vi, luận văn chương không sánh bằng Hiền vương phi, vẫn nghĩ không ra vì sao Tề vương Ninh vương đều muốn cưới nàng làm phi. Chỉ nghĩ thôi, trong lòng càng tức giận.

A Bảo cảm thấy bầu không khí này vô cùng vi diệu, sờ sờ mũi, lại uống mấy chén trà, cảm giác được bụng nhịn không nổi, có chút ngượng ngùng hướng người bên cạnh xin lỗi, để cho nha hoàn mang nàng đi thay y phục.

Giải quyết vấn đề sinh lý xong, A Bảo vừa muốn trở về Hạ Ngự hiên, liền thấy Yên Ngự thiếp thân nha hoàn của Giang Lăng Vi qua đây, cười nói với A Bảo: "Lý cô nương thì ra người ở chỗ này, cũng không cần nô tỳ lại đi một chuyến."

"Có chuyện gì sao?"

"Tiểu thư của nô tỳ ở trong thiên sảnh Lăng Vi các chờ Lý cô nương, muốn tìm Lý cô nương tâm sự một chút."

A Bảo cho nha hoàn mang mình đi thay y phục về Hạ Ngự hiên trước hướng Lạc Ninh quận chúa xin lỗi, trực tiếp cùng Yên Ngự rời khỏi Hạ Ngự hiên.

Vừa rời khỏi Hạ Ngự hiên, một nha hoàn chạy tới, thờ hồng học nói: "Yên Ngự tỷ tỷ, bọn tỷ muội đều không rảnh tay, có thể hay không phiền tỷ giúp chúng ta việc gấp."

Nha hoàn này nói xong, Yên Ngự nhíu mày, sau khi hỏi rõ ràng là việc Bình vương thế tử muốn đưa gì đó đến sảnh trước cho hắn, liền chần chừ nhìn về phía A Bảo.

A Bảo cười nói: "Nếu là việc của thế tử, người chỉ đường cho ta biết, ta tự đi tìm Lăng Vi là được."

Yên Ngự nghĩ nghĩ, nơi này là phủ Bình vương cũng không có gì nguy hiểm, đường cũng không phức tạp, chỉ đường cho A Bảo tự đi cũng không có vấn đề gì, liền đối với A Bảo chỉ rõ đường, để cho nàng tự đi qua tìm Giang Lăng Vi.

Đáng tiếc Yên Ngự dự đoán sai lầm, người nào đó thật ra là một kẻ mù đường, ngay cả chính A Bảo cũng không biết việc mình là người mù đường, dù sao từ nhỏ đến lớn, bên người chưa bao giờ thiếu người dẫn đường, chưa từng có kinh nghiệm lạc đường, thế là cô nương tràn đầy tự tin theo như Yên Ngự nói, đi qua một vòng hành lang, lại quẹo qua một tòa nhà, lại đi qua một cửa lớn, lại quẹo trái...

Chờ A Bảo đi một đoạn đường rất dài, trong lòng nói thầm, nơi ở của Giang Lăng Vi có phần quá hẻo lánh, chẳng lẽ người ở phủ Bình vương ngược đãi thế tử phi này?

Lại đi qua một đoạn đường, đi qua một vòm cửa nguyệt nha, A Bảo liếc mắt một cái liền nhìn thấy một đạo thân ảnh đứng bên cạnh núi giả hoang vu ở trong viện kia, cảm giác nhìn rất quen mắt, đang muốn chuẩn bị đi vào đề hồi đường, nam nhân bên dưới núi giả đột nhiên xoay người lại, một đôi lệ mâu như điện đâm tới.

Lúc thấy rõ mặt người nọ, thói quen tươi cười trên mặt A Bảo trở nên cứng ngắt, cảm thấy thất lực lại có chút đau, làm cho A Bảo lần nữa ý thức được, bóng ma trong lòng mình thực sự có khả năng sẽ đi theo nàng cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31

Edit: Betty

A Bảo nom nóp lo sợ, lực sát thương của tâm mất sắc bén tại nơi vắng vẻ này thật kinh khủng, làm nàng không khỏi nhớ tới những cơn đau cực kỳ tàn ác lúc đêm khuya vắng người không ai giúp đỡ, càng nghĩ càng cảm thấy thất lưng lại đau —— ai, thật muốn trực tiếp bỏ chạy.

Mặc dù rất muốn chạy, nhưng A Bảo vẫn cảm giác nếu mình thật sự chạy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, loại trực giác này quá thật , chỉ có thể ngờ ngác một chút, mới cẩn thận rảo bước tiến vào trong viện, cách khoảng hai mươi thước, thì lễ với nam nhân bên trong viện.

"Tham kiến Tấn vương điện hạ."

Tấn vương nhìn người hân không thể đem đầu chôn vào ngực, mâu quang sắc bén, đột nhiên nói: "Thất lưng còn đau?"

"... không đau!" A Bảo khó khăn nghẹn ra một câu như vậy.

"Rất tốt!"

Rất tốt cái mông a! Nàng một chút cũng không tốt! Cả người cũng không tốt!!!

Kiên trì đợi một lúc, phát hiện đối phương lại đứng chờ ra, A Bảo có loại cảm giác suy sụp, cuối cùng cố lấy dũng khí nói: "Thần nữ không quá rầy nhả hứng của điện hạ, cáo từ trước."

Lại phúc phúc thân, A Bảo cố lấy can đảm, không chờ nghe đối phương trả lời, cúi thấp đầu xoay người liền hướng về hướng cũ mà trở về.

Chờ ra khỏi viện, hơi tăng nhanh tốc độ, sau khi quẹo qua một hành lang, trực tiếp chạy trốn.

Cuồng cuồng chạy, cũng không biết chạy bao lâu, A Bảo rốt cuộc dừng lại, tìm đập nhanh lợi hại, khom người hai tay chống đầu gối, thở hổn hển. Chờ hơi thở chậm rãi lại, A Bảo lấy ra khăn tay ở bên hông lau mồ hôi, sau đó đưa tay sửa sang lại trăm cài đầu búi vì chạy mà sai lệch, nghi hoặc nhìn bốn phía, hình như nàng chạy một đường, cũng không có nhìn thấy hạ nhân phủ Bình vương, tuy biết hôm nay nguyên nhân là vì ngày sinh của Bình vương thái phi, đại bộ phận người hầu đều được điều đến tiền viện đi hỗ trợ, nhưng là không đến nỗi vắng người như vậy?

Bởi vì nguyên do gặp Tấn vương, A Bảo cũng không dám đi loạn, hướng phía trước nhìn quanh, chờ đợi hạ nhân Bình vương phủ dẫn đường giúp cho nàng. Sau một lúc lâu, rốt cuộc nản lòng, nếu không có ai, đành phải chính mình tiếp tục tìm đường.

A Bảo đi loang quanh vòng vo, đột nhiên hừ hừ thực thực nhìn thấy sân viện lúc trước, biểu tình trên mặt cứng đờ, thầm nghĩ sẽ không xui xẻo như vậy đi? Nghĩ như vậy, nàng vừa ló đầu nhìn ——

A Bảo đối với thời thế này vô cùng đau khổ tuyệt vọng! Chẳng lẽ nàng thật là một người mù đường sao? Bề ngoài như thế thật gât người mà! >__<.

Lần này nam nhân bên cạnh núi giả cũng không có đứng ở nơi đó, mà là dựa vào hòn giả sơn ho khan, vừa mới quay mặt nhìn lại, đầu A Bảo vừa ló vào tìm tòi, vừa vận hai người bốn mắt nhìn nhau.

Quá xấu hổ!

Yên lặng một chút, thấy người nọ lại bắt đầu ho, A Bảo do dự một chút, vẫn là đi vào, lần này cách hán mười thước, giống như quan tâm hỏi: "Điện hạ không có sao chứ?" A Bảo quả thật hận chết lòng tốt của mình rồi, loại này thời điểm không phải hán là khách khí hỏi thăm một tiếng liền đi sao? Nhưng mà xét thấy nam nhân này có lòng tốt giúp nàng điều trị vết thương trên thất lưng —— mặc dù nàng cảm thấy mình không cần —— A Bảo làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, quan tâm hỏi một câu.

"không có việc gì!"

A Bảo mím môi, nhìn vết máu bên môi hán, làm tăng thêm mấy phần nhu hòa trên gương mặt không chút biểu tình kia, không còn lãnh ngạnh giống như đầu đá nữa. hán đã nói không có việc gì, nàng cũng lười để ý tới, chân chữ một lúc, lại nói: "Điện hạ, thần nữ giống như lạc đường, làm phiền điện hạ có thể chỉ dẫn đường thần nữ một chút." nói , còn có chút xấu hổ, lo lắng hán hiểu lầm là nàng chạy trở về, vậy thật thảm.

May mắn, Tấn vương người này biểu tình không nhiều, bình thường gương mặt bộ biểu tình lạnh lùng vô tình người lạ chớ gần, cũng không nhìn ra trong lòng hán đang suy nghĩ gì, ngược lại thì nàng rất nhiều xấu hổ, hi vọng hán tiếp tục giữ vững.

Tấn vương đứng thẳng thân thể, khi A Bảo đang căng thẳng thần kinh, đi tới, nói: "Bản vương cũng đang muốn rời khỏi nơi đây."

Chờ tới lúc Tấn vương đi tới cửa, A Bảo còn đang ngây ngốc, đợi hán quay đầu lại liếc mắt qua đây, ánh mắt kia quá đáng sợ, A Bảo sợ run cả người, lập tức đuổi kịp, trong lòng có chút thấp thỏm, những vẫn là ngoan ngoãn theo hán mà đi, nhìn tấm lưng hán thẳng tắp thon dài, trong lòng suy nghĩ hán có phải bị thương rất nặng hay không, lúc này khi hán đi ngang qua, có thể nghe thấy được mùi máu tươi nhàn nhạt, phối hợp với mùi thuốc trung y nồng nặc, có thể thấy bị thương không nhẹ.

đi khoản thời gian một chung trà, cuối cùng dần dần nghe thấy tiếng người, cũng nhìn thấy vết chân. Những hạ nhân nhìn thấy bọn họ một trước một sau cách một khoảng cách đi tới đều có chút kinh ngạc, A Bảo cũng đồng dạng tâm cảm bất an, da đầu muốn nổi tung, mấy lần muốn mở miệng cáo từ rồi đi, thế nhưng bóng lưng nam nhân phía trước không có chút nào tạm nghỉ, làm cho nàng mấy lần mất cơ hội mở miệng.

Khi bọn họ đi tới một góc của hành lang, liền nhìn thấy trước mặt hai nam tử mặc y phục phú quý mà đến, đi theo phía sau là hai tên tùy tùng.

"Ngũ hoàng huynh?"

Hai nam tử dung mạo xuất sắc nhìn thấy Tấn vương đi tới đều có chút kinh ngạc, đối với hạ nhân thỉnh an xung quanh đi qua chỉ là tùy ý khoát tay áo.

"Ngũ hoàng huynh, người vừa rồi đi đâu thế? Chỉ chớp mắt liền không thấy tăm hơi, Bình vương thúc còn tìm huynh đó." một nam tử có khí chất cao quý phe phẩy cây quạt hỏi. Quạt kia là là quạt được làm bằng gỗ từ đàn, trên mặt quạt là một bức tranh Giang Nam mưa bụi, đề có câu thơ, thoạt nhìn rất có tình thơ ý họa, được nam tử tuấn mỹ cao quý như vậy phe phẩy, không mất phong nhã.

"Ồn ào." Tấn vương tiếc chữ như vàng.

Hai nam tử từ tuổi nghe xong, không khỏi bật cười, cảm thấy này thật đúng là tác phong của Tấn vương, không thích ồn ào, đối với những địa phương náo nhiệt cũng không ở lâu, bắt

cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

A Bảo nghe thấy âm thanh hạ nhân thỉnh an, biết hai người này là Ninh vương và Tề vương, thấy bọn họ nói chuyện lúc ngưng, hợp thời tiến lên mấy bước, cúi đầu thỉnh an: "Thần nữ gặp qua Ninh vương điện hạ, gặp qua Tề vương điện hạ, thỉnh an hai vị điện hạ."

Tề vương Tiêu Lệnh Khê năm nay vừa mới nhộc quán, sinh ra tuấn dung như ngọc, nhìn qua chính là một mỹ nam tử hiếm có, cùng Tấn vương có vài phần tương tự, một thân khí chất phú quý kiêu căng,thật hợp với thân phận hân là đông cung hoàng tử, phe phẩy cây quạt thoạt nhìn giống như là mộtcông tử văn nhâ xuất thân gấm vóc. Ninh vương Tiêu Lệnh Điền nhỏ hơn nửa tuổi so với Tề vương, dung mạo tuấn mỹ không bằng mấy vị huynh đệ, nhưng tướng mạo cũng đường đường, khí chất nội liễm tao nhã.

Tề vương và Ninh vương nhìn thấy A Bảo tiến lên thỉnh an đều có một chút giật mình, bọn họ đều thấy qua hình vẽ A Bảo, tự nhiên biết thân phận của nàng, bất quá cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ nói: "Ngươi là..."

"Thần nữ là Ngũ cô nương Uy Viễn hầu phi."

"thì ra là ái nữ của Trấn Bắc tướng quân." Tề vương khẽ cười một tiếng, liếc nhìn Tấn vương, ngón tay vuốt ve chiếc phiến trong tay, ý vị không rõ hỏi: "Ngươi tại sao đi theo phía sau của ngũ hoàng huynh ta?"

A Bảo phát hiện ánh mắt của ba người đều rơi xuống trên người mình, lập tức cảm thấy áp lực như núi lớn, đặc biệt sau khi biết Tề vương và Ninh vương nhìn trúng năng lực của cha nàng có ý định cưới nàng làm phi, A Bảo đối với hai vị vương gia này hận không thể kinh nhi viễn chi (kinh trọng nhưng khônggần gũi), nhớ tới lúc trước ở Hạ Ngừ hiên bị chúng quý nữ thế gia kia mặt lạnh tương đãi, trong đó có cô nương Kim gia và quận chúa Hoài Nam vương, nguyên nhân đều là vì hai người này, rõ ràng mộtngười là thanh mai trúc mã cùng Kim gia cô nương, một người cùng Hoài Nam quận chúa chuyện tốt sắp tới, đào mất lại chạy đi cùng Chính Đức đế nói muốn lấy nàng làm phi, đây không phải chỉ hại người thôi, cả hai đều là tra nam không giải thích được!

"Thần nữ muốn đi Lăng Vi các tìm Bình vương thế tử phi, tỷ nữ dẫn đường có việc rời khỏi, lúc đầu thần nữ là tự mình đi , nhưng lại không cẩn thận lạc đường, tìm rất lâu vẫn không tìm được đường ra, xung quanh lại không có người, gấp đến độ không được, sau lại may mắn gặp được Tấn vương điện hạ, nhờ phúc điện hạ, hảo tâm mang thần nữ rời khỏi." A Bảo cần nhắc tìm từ giải thích, cố gắng đặt làm cho người khác không có không gian gì tưởng tượng.

Chỉ tiếc A Bảo đánh giá thấp hai tra vương tâm tư thâm trầm trước mắt, nghe nói như thế, bọn họ hoảng cái liền ngấm ngấm bàn luận, hoài nghi nhìn Tấn vương, cảm thấy một người tâm địa ác độc lại lãnh khốc vô tình sẽ không hảo tâm như vậy, chỉ đường cho một tiểu cô nương, nếu là tình huống bình thường, quần người trực tiếp chết ở nơi đó, hân cũng sẽ không bỏ thí một cái liếc mắt. Đặc biệt nam nhân này quả thực không thể xưng là nam nhân, đường như không giống như nam nhân bình thường, nữ nhân ở trong mắt của hân chính là không khí, hết thấy không nhìn. Tuổi lớn như vậy, cũng chưa từng nghe nói hân đối với nữ nhân nào động tâm tư, ngay cả năm đó cung nữ dạy chuyện người lớn cũng đều bị hân trực tiếp ném ra khỏi cung, làm cho phụ hoàng bọn hân giận dữ, nhưng chết cũng khôngđổi, làm hại bọn họ muốn đưa nữ nhân cho hân mượn hơi hân để hân còn theo phe thái tử cũng khôngcó cách nào, xương cứng thật sự là quá khó gặm.

Chẳng lẽ... Ngũ hoàng huynh cũng coi trọng năng lực Lý Kế Nghiêu, muốn cưới Lý Minh Cẩm làm phi? Hoặc là kỳ thực hân kiếp này nghĩ muốn làm hòa thượng, với hân mà nói cưới ai cũng không sao cả, dù sao nữ nhân chính là bày biện, cho nên vì thái tử mượn hơi Lý Kế Nghiêu mà cưới Lý Minh Cẩm sao?

Ninh vương rũ mắt, trên mặt tao nhã mỉm cười không đổi, Tề vương trong lòng có chút phẫn nộ, khôngvui nhìn Tấn vương, thầm nghĩ thái tử có cái gì tốt, làm cho nam nhân này giống như trung khuyến vậy, không tiếc vì thái tử xuất toàn lực?

Tâm tư hai vị vương gia tương đồng, đều cảm giác mình nghĩ đúng, đang chuẩn bị nói cái gì đó, lại thấy Tấn vương lạnh lùng nhìn qua, hai người lập tức xụ xuống, khó có thể thừa nhận cái ánh mắt đó như là ác quỷ từ Tu La địa ngục trèo đến nhân gian, coi như là huynh đệ, có đôi khi cũng khó mà thừa nhận ánh mắt tàn nhẫn của hân, càng không nói đến những thủ đoạn tàn nhẫn của hân.

"Các vị điện hạ, nếu không có việc gì thần nữ cáo lui trước!" A Bảo lại phúc phúc thân nói.

"Chờ một chút!" Tề vương đem cây quạt đưa đến, chỉ địa phương cách A Bảo xa xa, trên mặt cao quý tuấn mỹ lộ ra nụ cười mê người, nói: "Ồ đây cách Lăng Vi các còn có một đoạn xa, một mình nàng lại đi lạc đường thì làm sao bây giờ? Vừa vặn, bản vương cũng muốn đi Lăng Vi các tìm Bình vương thế tử, không bằng tiễn ngươi một đoạn đường."

Tề vương nhìn A Bảo, càng xem càng hài lòng, bộ dáng dịu dàng ôn thuận, có một cha tốt, cưới nàng làm chính phi là thích hợp nhất. Về phần trước kia vốn định muốn lấy biểu muội Kim Cảnh Hỉ, mặc dù cũng tốt, nhưng là hân cũng biết cô đại ca của hân là thái tử ở phía trước, anh quốc công tuyệt đối sẽưng hộ thái tử, cưới biểu muội thanh mai trúc mã tác dụng không lớn, còn không bằng hiện tại cưới đối tượng có nhà mẹ đẻ xuất lực vì hân.

Da đầu A Bảo run lên, trực giác cự tuyệt nói: "không cần, thần nữ có thể tìm người dẫn đường, khôngnhọc Tề vương điện hạ."

Tề vương không vui nói: "Ngươi cự tuyệt bản vương như vậy, không phải là coi thường bản vương ỉ?" nói xong, trong lòng cũng tức giận A Bảo không biết điều, hân đường đường trung cung hoàng tử lại dẫn đường cho con gái của một người lỗ mãng, còn dám cả gan ghét bỏ!

A Bảo cảm thấy, người của Tiêu gia bất kể là nam nữ đều đặc biệt đáng ghét, quả thực so với nữ nhân còn muốn càn quấy hơn!

Ngay lúc Tề vương nhất quyết không tha, một giọng nói vang lên: "Câm miệng!"

Tề vương trẻ miệng, ủy khuất nói: "Ngũ hoàng huynh..."

Ninh vương nhủ nhủ mày, không nói gì.

Tấn vương lãnh đạm nhìn hân, "Như con vịt, ồn ào, không ra gì!"

"..."

Tề vương bị đá kích, súp đỏ nhìn Tấn vương, tựa hồ không dám tin hoàng huynh nhà hân nói hân như vậy, nói hân đường đường trung cung hoàng tử là con vịt ồn ào.

A Bảo cúi đầu, ghen cười đến thiếu chút nữa thất ruột, quả nhiên là ác nhân tự có ác nhân trị. Lục hoàng tử vì là con vợ cả, trừ thái tử, trong tất cả hoàng tử thân phận của hân là tôn quý nhất, các hoàng tử đều tránh đi, có thói quen làm theo ý mình, cực ít có người có thể làm cho hân đề vào mắt, trong thiên hạ này, trừ Chính Đức đế, thì Tấn vương là người có thể làm cho hân thu lại một chút. Đường nhiên, việc này cũng bởi vì danh tiếng của Tấn vương tàn nhẫn dọa đến hân , làm cho hân có ám ảnh trong lòng.

Lúc này, A Bảo cũng nhân cơ hội cáo từ, không cho Tề vương lại có cơ hội mở miệng, làm lễ xong liền rời đi.

Chờ sau khi rời khỏi tầm mắt của ba vị vương gia, A Bảo xoa xoa trán đỏ mồ hôi, cảm thấy chuyện lúc trước thực sự là quá khảo nghiệm trái tim, hao phí quá nhiều tinh thần lực, có loại cảm giác mệt mỏi.

Giữa lúc A Bảo muốn tùy tiện bắt một hạ nhân hỏi đường, Yên Ngừ thờ hồng hộc đã tìm tới, vừa thấy được nàng, Yên Ngừ sắp nhanh muốn khóc, nhào tới nói: "cô nương tốt của ta ời, nô tỳ rất cuộc tìm được ngài, ngài không xuất hiện nữa, nô tỳ sẽ phải lấy cái chết tạ tội."

A Bảo thấy nàng vừa thờ hỗn hển vừa mệt, cảm thấy không nỡ, vội nói: "thật xin lỗi, ta lúc trước lạc đường, thật vất vả mới đi đến nơi đây."

Yên Ngừ chậm rãi điều hòa hơi thở, mang theo A Bảo hướng Lăng Vi các đi, vừa đi vừa dò hỏi lúc trước A Bảo chạy đi nơi nào, nàng đi đưa đồ xong trở về Lăng Vi các, phát hiện A Bảo còn chưa tới, thực sự là gấp chết nàng, lại mau chóng chạy đi tìm người. Chờ nghe xong lời A Bảo, Yên Ngừ hơi nhú mảy, hiểu rõ nói: "Lý cô nương hẳn là không cẩn thận đi tới đông viện bên kia, đông viện kia là vùng hoang vu xưa nay, địa hình lại phức tạp, bình thường đều không có người, người hầu hạ nhân cũng ít, hôm nay hạ nhân đều bị vương phi gọi vào tiền viện hầu hạ... Lý cô nương không gặp được chuyện gì chứ?"

"Ách... Gặp được ba vị vương gia."

Yên Ngừ tùy ý hỏi: "Là Tần vương, Tề vương, Ninh vương điện hạ đi? Hôm nay thái tử và mấy vị điện hạ đều tới, nô tỳ còn sợ cô nương không cẩn thận cùng mấy vị điện hạ tình cờ gặp, không có việc gì là được."

A Bảo mím môi cười cười, không có sửa lời Yên Ngừ.

một hồi lâu, rốt cuộc đi tới Lăng Vi các.

Lăng Vi các vốn cũng không phải gọi là Lăng Vi các, mà là Bình vương thế tử vì lấy lòng Giang Lăng Vi cho người sửa tên. A Bảo vừa tới thiên sảnh Lăng Vi các, liền nghe đến một đạo âm thanh ăn nói khép nép: "... Nàng yên tâm, ta nghe hạ nhân nói, Lạc Ninh tiện chân kia chọc giận nàng, ngày mai ta để tổ mẫu thu thập nàng, A Vi đừng nóng giận a..."

"Thiếp thân không tức giận!" Giang Lăng Vi thanh âm có chút nhẫn nại.

"hỏi vậy, ta nghe xong cũng tức giận, nàng sao có thể không tức giận đâu? A Vi đừng tức giận, ta nhất định sẽ cho trút giận nàng, nàng..."

"Câm miệng!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Edit: Nguyên anh

A Bảo đứng ở một bên chờ, Yên Ngừ đi vào thiên sảnh, bẩm báo: "Thế tử phi, Lý cô nương tới."

"Lý cô nương nào? Tới làm gì? Có phải A Vi muốn xử lý nàng ta? Yên tâm đi, giao cho ta, ta sẽ vì nàng mà trút giận."

Khóe miệng A Bảo co quắp, giọng nói gã nam nhân này tính ra cũng dễ nghe thế nhưng trong lời nói lại tràn đầy vẻ lấy lòng nịnh nọt ngay cả nàng cũng có chút không muốn thấy mặt, mà Giang Lăng Vi ghét nhất là loại đàn ông nhu nhược cùng dạng nói loạn không chủ kiến, có thể nghĩ được gã nam nhân này cực lực lấy lòng Giang Lăng Vi nhưng ngược lại khiến nàng ta vô cùng khó chịu.

Đương nhiên, Giang Lăng Vi là một người thông minh, đã tranh luận thư, nàng cũng sẽ không trực tiếp phát giận tự đẩy mình vào vị trí bất lợi, chỉ nghe nàng nhẫn nại nói: "Là Lý cô nương của Uy Viễn hầu phủ, hảo tỷ muội của thiếp, lúc trước nàng ta ở trong cung bị thương, thiếp thân có chút lo lắng cho nàng, liền mời đến trò chuyện."

"À, thì ra là tỷ muội tốt của A Vi, còn không mau mời nàng ta tiến vào?"

"Dạ."

Yên Ngừ đáp lời, ra thiên sảnh, cười nói cùng A Bảo: "Lý cô nương, thế tử và thế tử phi cho mời."

A Bảo theo Yên Ngừ đi vào, vừa vào cửa liền nhìn thấy một đồng thị mờ mập trắng tròn ngồi trên ghế thái sư, tuy là đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi nhưng mà với khối thịt mờ kia vẫn có chút giật mình. Đương nhiên, công phu đeo mặt nạ của nàng không phải thấp, trong lòng thật sự khiếp sợ, nhưng trên mặt vẫn bình lặng như thường, yên lặng tiến lên sẽ phải hành lễ, bị Giang Lăng Vi trực tiếp kéo lại.

"Giữa chúng ta không cần những lễ thức xa giao này."

Đầu heo bên kia cứ gật đầu liên tục, "Đứng.... đứng....đứng, A Vi nói đúng." Cái đồng thị mờ kia không chớp mắt nhìn chăm chăm người đang vào, thấy nàng cúi thấp đầu, kính cẩn mà đúng mức, trên mặt không có lộ ra vẻ ghét bỏ gì, cảm thấy hài lòng cực kì, cảm thấy quả nhiên là tỷ muội tốt của A Vi, đều thiện lương như A Vi

Theo góc nhìn của A Bảo có thể nhìn thấy chân mày Giang Lăng Vi giật giật, cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Giang Lăng Vi liếc đến cái đồng thị mờ đang ngồi bên cạnh, nói: "Bên ngoài đang bề bộn, hay là thế tử trước ra giúp đỡ phụ thân chào đón khách nhân đi."

Bình vương thế tử lắc lắc đầu, mờ heo trên mặt cũng theo đó mà rung động, chen chúc nhộn nhạo làm cả khuôn mặt nhìn không ra ngũ quan, thật sự là khảo nghiệm thị giác người nhìn mà, "Ta mới không cần đi, không có gì thú vị, không sức lực, có nhị đệ và tam đệ ở đó là được, bọn họ có thể chiều đãi tốt với khách nhân."

A Bảo trong lòng nhú mảy, làm thế tử, ngay sinh thân của tổ mẫu thân yêu, cũng không đi giúp tiếp đón tân khách, trái lại ở trong này lười biếng, thực sự không tốt mà?

Nghĩ như vậy, A Bảo nhìn về phía Giang Lăng Vi, lại thấy trong lòng mắt dịu dàng kia lại lóe lên vài tia tàn bạo, xoay mặt lại xinh đẹp cười nói: "Thế tử lời này cũng không thỏa đáng, hôm nay là sinh thân của tổ mẫu, chẳng lẽ trưởng tử trong phủ, lại là thế tử gia, cần phải gánh trách nhiệm chứ. Hơn nữa tổ mẫu thương yêu chàng như vậy, chàng lại đành lòng nhìn người khác bận rộn vì sinh thân của tổ mẫu, còn mình thì lại núp một góc để lười nhác hay sao?"

Bình vương thế tử nhìn khuôn mặt tươi cười của Giang Lăng Vi, trái tim nhảy thình thình, nuốt nuốt nước miếng, rất nhanh liền bị sắc đẹp lừa dối rồi.

Bình vương thế tử vừa đi, Giang Lăng Vi liền kéo A Bảo ngồi cùng, nha hoàn dâng trà lên, tự động lui đến ngoài cửa coi chừng, nếu có ai tiếp cận, các nàng nhanh chóng báo lại, cũng dành cho A Bảo cùng Giang Lăng Vi không gian riêng tư trò chuyện, không sợ người khác nghe lén.

Hai người vẫn là tỷ muội tốt giống như năm đó chưa xuất giá, chỉ là Giang Lăng Vi thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra buồn vui.

"Gần đây có khỏe không?" A Bảo lấy một khối mật đào bày trên bàn ăn.

"Có được không cứ như vậy." Giang Lăng Vi trực tiếp chuyển sang khuôn mặt tươi cười, có chút xấu xa hỏi: "thật ra sau khi gả qua đây, thấy so với dự đoán có vẻ tốt, thái phi là một hiền lễ, thế tử so với tưởng tượng ta mà nói, chỉ đồng không dám hưởng tây, mù quáng nghe lời, đánh hấn cũng không dám hé răng cáo trạng, thật sự là không có chủ kiến. Còn lại chuyện phiền lòng đó là vương gia quá thiên vị, vương phi lòng muông dạ thú, hai huynh đệ và muội muội coi thường thế tử, dẫn đến cả ta nhìn cũng không thuận mắt, thường bày trò phả ta, bất quá cũng không dám trái ý thái phi một câu."

Thế này mà gọi là tốt sao? A Bảo đột nhiên cảm thấy mật đào trong tay không còn ngọt nữa.

Giang Lăng Vi liếc nàng một cái, thấy mặt nàng tò vè u sầu, không khỏi oán trách: "Mẫu thân ta vừa rồi có đến thăm ta, vừa khóc một hồi, dùng nói cả người cũng muốn khóc à?" đối với chuyện mẫu thân một thời khóc lóc, Giang Lăng Vi cũng cảm thấy bất đắc dĩ...

Cũng bởi vì Trung Dững bá phu nhân đến, thái phi thương nàng, nên không đành mang nàng theo bên cạnh, Giang Lăng Vi mới có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi gọi A Bảo qua đây nhỏ to tâm sự tri kỉ, ai biết được Bình Vương thế tử bị nàng lừa gạt ra tiền thính cùng Bình Vương tiếp đón khách nhân lại chạy trốn về. Khi biết Bình vương thế tử nói có hai đệ đệ ở đó, không cần hấn bận rộn, Giang Lăng Vi hận thiếu chút nữa quất chết hấn, rốt cuộc hấn là thế tử hay là hai đệ đệ kia là thế tử, thời điểm này rất thích hợp đi mờ rộng mối quan hệ, kết giao quyền quý, vậy mà cái tên đầu heo này thế nhưng lại cảm thấy khôngthủ vị chạy ngược về. Nếu không phải hôm nay là sinh thần của thái phi, không thích hợp động thủ, Giang Lăng Vi thật sự là có khả năng dùng roi mà quất chết tên này.

A Bảo nhìn khuôn mặt thiên tiên của nàng nhuộm vẻ sát khí, trái tim nhỏ có chút không chịu nổi, vội hỏi: "Ta không thích khóc, sao có thể khóc chứ? Trái lại nghe người nói như vậy, có chút lo lắng cho người mà thôi."

"Lo lắng cái gì? Ta nhìn dễ khi dễ như vậy sao?" Giang Lăng Vi liếc nàng một cái, có mấy lời nàng khôngdám nói cùng người nhà, sợ bọn họ bận tâm, hơn nữa có khi vì những hành động lớn mật của mình dễ bị đau tim lắm, thế nào cũng sẽ lải nhải mãi, so với A Bảo thì không giống. A Bảo thoát nhìn tư tư vân vân, trên mặt thường lúc nào cũng tươi cười ôn hòa, nhưng lại là kẻ giả trư ăn hổ, là nhân vật mạnh mẽ, tàn bạo đến mức trực tiếp đánh bay lợn rừng, ngay cả thích khách cũng bị nàng mang ghề mà tàn bạo tiêu diệt, nên cùng A Bảo nói rất nhiều, A Bảo không chỉ có thể hiểu được, làm cho Giang Lăng Vi nhận được kết quả ngoài sức mong đợi, liền mang A Bảo nàng trở thành tri kỉ.

Xem ra thì sự thật Giang Lăng Vi cùng phụ thân bảo bối của nàng rất giống nhau, đều dạng người có tư tưởng vượt mức quy định so với xã hội phong kiến, bọn họ còn có thể dưỡng thành những tư tưởng kì lạ, A Bảo cũng có chút kinh ngạc. Bất quá Lý Kế Nghiêu là nam nhân, hấn có thể đem tư tưởng hóa thành hành động, Giang Lăng Vi lại không thể, chỉ có thể dùng dáng vẻ thanh cao, đạm nhiên như thiên tiên để che giấu tư tưởng khác người của mình, nghẹn nghẹn, liền nghẹn thành Ninja rùa, đặt cảnh giới bề ngoài tựa thiên tiên, hung tàn ẩn nấp bên trong, thật sự là lừa gạt người ta mà.

"Mấy ngày này ta coi như là nhìn hiền, thế tử kia ngu xuẩn là do dưỡng thành. Mà hai đệ đệ kia của thế tử, nhìn thì mặt người đáng cầu, nội tâm một chút cũng không ít, giường giường mất hồ nhìn chăm chăm vị trí thế tử, phòng chừng rất thêm muốn ngồi vị thế tử tới tay mình, vương phi tự nhiên cũng hi vọng con mình là thế tử, cũng thôi gió bên gối Vương gia không phải ít. Ta dám khẳng định, nếu là thái phi ngày nào đó mất, vương gia lập tức sẽ thay người khác lên làm thế tử, kết quả tốt cho thế tử phi như ta thật sự rất nhỏ , bất quá nếu không tốt, thì hạ đường bài thôi."(ly hôn)

A Bảo vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay, như có điều suy nghĩ, "Xem ra tình huống không ổn a..."

"Có khỏe không, thái phi thoát nhìn thân thể coi như là khỏe mạnh, hơn nữa bà sùng ái nhất chính là thế tử, liền đối vương gia cũng không già tạo gì, huống hồ là vương phi, vương gia lại là người hiểu thuận, chỉ cần có thái phi ở đây, trong phủ đều tính yên lặng. Về phần thế tử..." Giang Lăng Vi hạ giọng, "không nghe lời liền đánh hấn!"

A Bảo nhìn nàng tựa thiên tiên nhưng hai má lại trần sát khí, trong lòng vì Bình vương thế tử có chút sót, nhỏ giọng nói: "Người thực sự sẽ quất hấn chứ?"

"Đương nhiên, roi cũng là người trước đây cho ta mà!" Giang Lăng Vi tỏ ra đáng vẻ ngự tỷ nữ vương nhìn A Bảo, làm cho A Bảo lộ ra vẻ mặt xấu hổ à, sau đó cười xuy nói: "Yên tâm, chỉ cần hấn ngoan ngoan nghe lời, ta tự nhiên sẽ hảo hảo đối hấn, nói như thế nào hấn hiện tại cũng là phu quân của ta, dự đoán kiếp này là duy nhất, luôn vì mình tìm đường lối ra, không thể ngây ngô phó mặc số mệnh, sống không tự vị."

A Bảo thấy nàng nói xong khát nước, liền ân cần rót chén trà cho nàng, Giang Lăng Vi thích ý so vai cùng A Bảo uống trà, sau đó nghĩ đến cái gì, lại nói: "Ta với Bình Vương thế tử cho đến bây giờ cũng chưa có viên phòng đâu."

"Phốc —— "

Mật đào trong miệng A Bảo đều phun hết ra, phun bắn cả y phục, vẻ mặt ngây ngốc nhìn cái cô nương thần nhiên kia, trong lòng co quắp, rất muốn nói, loại chuyện cũng nói với nàng được sao? Vì sao nàng một chút cũng không e lệ vậy? Dù cho hung tàn cũng muốn có mức độ thôi mà!

A Giang Lăng vi nhìn thấy bộ dáng không có tiền đồ này của nàng thật ghét bỏ, liền đứng dậy, cách xa nàng một chút.

Sau khi cho nha hoàn mang nước đến để A Bảo lau dọn sạch sẽ, Giang Lăng Vi không vui nói: "Giặt mình như thế làm cái gì? Chẳng lẽ người không thấy được hai người chúng ta hình thể cách xa nhau quá nhiều sao? Nhờ ta bị đè chết làm sao bây giờ? Cho nên ta yêu cầu hấn đi giảm béo, không giảm được không cho viên phòng!"

A Bảo thở dài, chẳng trách nàng ấy lại tìm mình nói, lời như thế là tuyệt đối không thể nói với Trung Dững bá hầu được, cho nên nàng sẽ thành đối tượngGiang cô nương thổ lộ. Vô lực nói: "Thái phi biết không? Tóm lại như vậy là không biết?" Nàng thật lo lắng cô nương này hung tàn quá, nhờ thái phi không thích nàng, đến lúc đó ở Bình vương phủ thực sự là tứ cố vô thân.

"Biết, bất quá thái phi không nói gì." Giang Lăng Vi cắn cắn môi, khóe mắt ửng đỏ, này sinh ác độc nói: "Người nói đúng, đòi ta còn dài, cũng không thể hồ đồ như thế! Ta không chỉ phải làm thế tử phi thậttốt, tương lai còn muốn lên làm vương phi, là đồ của ta không ai có thể cướp!"

A Bảo lấy khăn tay lau đi khóe mắt nàng ẩm ướt, ôm nàng vào lòng vỗ về.

nói cho cùng, Giang Lăng Vi cũng bất quá là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, là tiểu hài nhi được phụ mẫu cưng chiều mà lớn lên, dựa vào gia thế của nàng, gả vào danh môn, hôn nhân như ý là chuyện đương nhiên, thoáng cái hôn nhân không như ý, trở thành trò cười của người khác, phụ tế của mình chính là trò cười, lão ầu phu gia người người chăm chăm nhìn, không một ngày bớt lo, nàng trên mặt nhìn không để ý, kỳ thực trong lòng đã sớm cực kỳ khó chịu, không dám ở phụ gia biểu hiện ra ngoài, cũng không dám để nhà thân sinh lo lắng, cuối cùng chỉ có thể bộc lộ nhỏ to cùng với tỷ muội cùng lớn lên từ nhỏ tới lớn của mình là A Bảo

Giang Lăng Vi yên lặng rơi lệ một hồi, dùng khăn tay lau khô nước mắt, A Bảo cũng giúp nàng chỉnh trang lại mặt mũi, rất nhanh liền không ai nhìn thấy ra khác thường.

"Quên đi, không nói ta, nói về người một chút đi? Lúc trước là người chọc người như thế nào? Đầu tiên là bị thương, về sau lại nghe nói Tề vương, Ninh vương đều hướng hoàng thượng tỏ vẻ nguyện ý đưa người vào cửa làm phi..."

A Bảo gãi gãi đầu, vô cùng thành khẩn nói: "Kỳ thực ta cũng không biết."

"..."

Giang Lăng Vi chỉ tiếc rên sát không thành thép, xi trán nàng một cái, cả giận nói: "Người cũng cẩn thận giúp ta một chút, cẩn thận hoàng thượng cảm thấy người là tai họa, cầu dẫn được hai vị hoàng tử vì người mà tranh giành, tùy tiện giải quyết tử hôn người cho người khác, đến lúc đó có người khóc!"

A Bảo về mặt đau khổ, tâm nói hiện tại bị hai tên vương gia kia làm phiền, Uy Viễn hầu phủ cũng là đâm lao phải theo lao, căn bản không dám tùy tiện cho nàng đính hôn, làm hại Xương Bình trưởng công chúa cũng chỉ có thể vào cung đi cầu Chính Đức để thắng thần tử hôn, mà không phải tự mình đến Uy Viễn hầu phủ cầu hôn, miễn cho hoàng hậu và quý phi đối đầu, vậy thì thật là quá mất lòng, nếu do Chính Đức để tự mình tử hôn, cũng không đắc tội với hai vị trong cung kia. Xương Bình công chúa chủ ý đáng đánh, không muốn đắc tội với người, nhưng là cứ như vậy, đối A Bảo mà nói, quả thực là đào hố người khác rồi.

Giang Lăng Vi sớm liền nghĩ đến điểm này, lập tức chỉ có thể thờ dài, trong lòng vì A Bảo lo lắng. Chính nàng gả được không tốt, tự nhiên hi vọng tỷ muội tốt có một hôn sự mỹ mãn, mà không phải trở thành vật dùng để đầu đá hi sinh. Thế nhưng nàng mình bây giờ tình cảnh lại khôn, lại không giúp được gì nhiều cho A Bảo, thật bức chết nàng mà.

Hai người nói chuyện thời gian không lâu, rất nhanh liền có nha hoàn qua đây, nói là tịch yến bắt đầu, thái phi gọi Giang Lăng Vi ra ngoài.

A Bảo thấy người hầu hạ bên cạnh Bình Vương thái phi khách khí cùng Giang Lăng Vi, thực sự tin thái phi là đau lòng Giang Lăng Vi, chỉ cần trong phủ một ngày còn thái phi, Bình vương phi đối Giang Lăng Vi nếu không chấp nhận cũng không dám động.

Rất nhanh, hai người liền tới tiền viện nơi thiết tịch yến, A Bảo cùng Giang Lăng Vi tách ra, nàng đến cạnh các tỷ muội đang ở cùng Uy Viễn hầu phu nhân, mà Giang Lăng Vi thì trở lại bên cạnh Bình vương thái phi, hầu hạ Bình vương thái phi, tận tâm làm hết phận sự, so với Bình vương phi này chính kinh condấu cao hơn điều, cộng thêm Bình vương thái phi há mồm cầm miệng đều là cháu dâu tốt, Bình vương phi sắc mặt càng lúc càng không được tốt.

Mọi người thấy Bình vương phi sắc mặt có chút cứng ngắc, chăm chú liếc mắt một cái, ai cũng không nói chuyện.

Tịch yến qua đi, Bình vương phủ còn mời giáo phường đến trong phủ đến hát hí khúc, mọi thứ đều hợp với lễ chúc thọ, mọi người vây quanh Bình vương thái phi mà ngồi, vừa xem diễn vừa chúc mừng lão nhân gia, Giang Lăng Vi từ đầu đến cuối bị thái phi kéo cùng đi bên cạnh, liên tục bị thái phi hỏi, mỗi khi nói một câu liền chọc cho thái phi cười không khép miệng, vinh dự cỡ này đừng nói là Bình vương phi, mà ngay cả Lạc Ninh quận chúa cũng chưa chắc được hưởng qua.

Bởi vậy, trong mắt mọi người lão thái phi thương yêu nhất vẫn là tên thái tử đầu heo vụng về kia, mà ngay cả vị thế tử này cũng rất được yêu thương.

Bình vương phi hàm dưỡng rất tốt, trừ biểu tình cứng ngắc một chút, vẫn như cũ rất chuẩn mực trò chuyện vui vẻ cùng vị phu nhân tôn quý bên cạnh

A Bảo và các cô nương Uy Viễn Hầu phủ ngồi chung một nhóm với các cô nương chưa xuất giá, những cô nương này đều là xuất thân từ gia đình huân quý trong kinh, thân phận quý trọng, dựa theo phẩm cấp mà ngồi, mặc dù đã từng gặp qua, bất quá lại không thể nào quen thân được.

Lúc A Bảo ngồi xuống, phát hiện ngồi bên cạnh là một thiếu nữ, thiếu nữ xinh đẹp khuôn mặt đẹp tựa hoa mai, hơi hé lộ vẻ phi nộn trẻ con vô cùng đáng yêu, khí chất đoan trang thanh tao lịch sự, trên người lại có loại khí tức tài trí hơn người, lại mang theo chút tính hiếu thắng, cùng nàng đứng chung một chỗ, quang mang khí thế hoàn toàn áp quá những người khác. Hẳn là một đích nữ đầy sùng ai của một thế gia không tệ, mới có thể đường ra khí thế đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33

Edit: Tiểu Bông

Beta: Lạc Lạc

Nữ tử áo tím tự động ngồi cạnh A Bảo cười hữu nghị, trong lúc cô nương bên cạnh và nữ tử áo tím chào hỏi, biết vị này chính là tam tiểu thư Kim gia anh quốc công, cũng là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của đương kim Hoàng hậu, là biểu muội ruột thịt của thái tử và Tề vương, muội muội ruột của Kim Cảnh Giác —— Kim Cảnh Hi.

Bàn về cấp bậc, anh quốc công phủ còn cao hơn Uy viễn Hầu phủ một bậc, Kim Cảnh Hi nên ngồi ở cái bàn cao nhất này, nhưng nàng lại đi đến ngồi xuống bên cạnh A Bảo, động tác không có chút nào không ổn, khiến mọi người suy tư nửa cho rằng vị trí của nàng vốn là ở chỗ đó.

Mọi người đều có chút kinh ngạc, có điều sau khi nhìn rõ người bên cạnh nàng là ai, đều lộ ra vẻ đương nhiên, cũng dựa theo thân phận mình vào chỗ ngồi, chỉ có Lý Minh Phượng vốn ngồi bên cạnh A Bảo bị đẩy sang một bên, bất đắc dĩ liếc nhìn Kim Cảnh Hi, cực kỳ lo lắng ngồi cạnh đám người Lý Minh Nghi.

trên đài hí kịch đã bắt đầu, tiếng ngâm nga cất lên, A Bảo không có tí tế bào nghệ thuật nào, cũng nói không nên lời có dễ nghe hay không, có điều mười mấy năm nay nàng khổ luyện quen rồi, ở nơi đông người theo thói quen già vờ tập trung tinh thần thưởng thức, dễ dàng lừa gạt mọi người.

A Bảo đang xem kịch uống trà, thiếu nữ áo tím bên cạnh nàng vừa chậm rãi thưởng trà vừa quan sát nàng, nhìn đến nỗi A Bảo cảm giác da mặt mình sắp cứng nhắc.

"Người chính là Lý Minh Cẩm?" Kim Cảnh Hi đột nhiên mở miệng.

A Bảo trầm nghĩ trò đùa bắt đầu rồi, rất tự nhiên xoay đầu lại, mỉm cười nói: "Đúng vậy."

Về mặt Kim Cảnh Hi rất lạnh nhạt, cảm xúc trong mắt hết sức phức tạp, tức giận lẫn không cam lòng, giọng nàng ta rất nhỏ, trong âm thanh diễn hí kịch, chỉ có hai người mới nghe được, nàng ta nói: "Ta vẫn nghĩ rằng Lệnh Khê biểu ca sẽ cưới ta làm phi, ta cũng luôn cố gắng học tập lễ nghi quy củ với nương, hi vọng bản thân có thể xứng với Lệnh Khê biểu ca."

Quả nhiên xem nàng là tình địch rồi. Trong lòng A Bảo có cảm giác không nhìn được, rất muốn nói cho nàng ta biết, mình thật sự không coi trọng tên vương gia cận kề Tề vương Tiêu Lệnh Khê thay đổi xoành xoạch kia, nàng ta hoàn toàn không cần bận tâm một người qua đường như mình.

"Nhưng, lúc trước vì người mà Lệnh Khê biểu ca đã đi cầu Hoàng Thượng tứ hôn, vì sao có thể như vậy? rõ ràng trước đây hắn từng nói vương phi của hắn chỉ có thể là ta, chẳng lẽ ta làm chưa đủ tốt sao?"

"... không, người làm rất tốt!" A Bảo chân thành nói, ngoại trừ thái tử phi, Kim Cảnh Hi chính là nữ tử đoan trang quý khí nhất mà nàng từng gặp, Kim gia không hổ là thế gia đại tộc lâu đời, dạy dỗ con cái vô cùng nghiêm cẩn, Kim Cảnh Hi cũng là quý nữ thế gia vọng tộc tiêu chuẩn, phong thái này ngay cả công chúa cũng không sánh được.

"Đúng vậy, tất cả mọi người nói ta làm rất tốt. Nhưng Lệnh Khê biểu ca lại chọn người!" Nàng ta cúi đầu, nở nụ cười trào phúng trong lúc uống trà, giấu nỗi cay đắng và đau lòng trong nháy mắt đó, không muốn ở trước mặt người khác lộ ra bất kỳ điều gì khác thường. "Ta vốn không cam lòng, muốn nhìn xem người có năng lực gì khiến hắn vì người mà thay đổi chủ ý, vứt bỏ tình cảm nhiều năm của ta và hắn."

A Bảo gầy hạt dưa trên bàn, khẽ cắn mấy hạt.

Kim Cảnh Hi nhìn động tác cắn hạt dưa của nàng, lại nói: "Nhưng sau khi thấy người rồi, người cần bản không sánh bằng ta."

Khi A Bảo đang muốn chân chó khen nàng ta một tiếng thật tỉnh mắt, lại nghe nàng ta nói tiếp: "không sánh bằng thì sao chứ, lòng dạ nam nhân thay đổi cũng không phải nữ tử có thể điều khiển được, vốn không cần bất kỳ nguyên nhân gì, chung quy..." Nàng lại nhấp ngụm trà che giấu cảm xúc, ngẩng đầu nở nụ cười xinh đẹp, đoan trang hiền nhã, dịu dàng nói: "May là người xuất hiện, khiến ta hiểu rằng nam nhân này quả nhiên không đáng dựa dẫm, nữ nhân vẫn nên dựa vào chính mình. Vì vậy, hôm nay ta còn phải cảm ơn người."

A Bảo choáng váng!

Từ loli thuần khiết lương thiện biến thành nữ vương phúc hắc trong vùn vụt mấy giây, A Bảo chứng kiến quá trình chuyển biến tâm lý của một tiểu thư khuê tú cổ đại tiêu chuẩn, chẳng biết vì sao mơ hồ có cảm giác tội lỗi.

Có thể là A Bảo không cẩn thận biểu hiện ra cảm giác tội lỗi của bản thân, tuy chỉ trong tích tắc, nhưng xưa nay Kim Cảnh Hi rất biết quan sát sắc mặt, không nhìn được che miệng nở nụ cười, "hiện tại ta có chút hiểu rõ vì sao Ngũ công chúa đối đãi người với ánh mắt khác, Bình vương Thế tử phi cũng giao hảo với người, người đúng là một người thú vị, người khác đều nói người thô bạo, đánh đá không thể tả, quả nhiên không thể tin lời đồn."

A Bảo tuy không biết nàng ta phát hiện ra cái gì, vẫn khách khí, nói: "Kim cô nương quá khen rồi."

"....."

Kim Cảnh Hi đột nhiên ngưng tay, rất muốn bắt nạt cô nương này, phát tiết cục tức ảm ức, sao có thể phối hợp đến mức này chứ? rõ ràng trông không a dua nịnh nọt cũng không khiêm nhường, nhưng lại kịp thời phản ứng thoả đáng nhất, đồng thời khiến người ta hài lòng, cũng cảm thấy vô lực, bắt nạt nàng thì ngại mất thân phận, nhưng không bắt nạt trong lòng lại không thoải mái... thật là khó chịu.

Kim Cảnh Hi âm thầm hít một hơi, mới đề nén nổi kích động muốn rục rịch này, đoan trang thanh tao lịch sự mỉm cười nói: "Mặc dù không biết sau này Lý cô nương sẽ thế nào, nhưng ta vẫn hi vọng Lý cô nương có thể tìm được lang quân như ý."

Lời này chẳng phải rất khôi hài sao? Trong lòng A Bảo co quắp, trên mặt vẫn treo nụ cười khéo léo, "Cảm tạ Kim cô nương chúc phúc."

Hai người nhìn nhau cười, tất cả lời muốn nói đều để trong lòng.

"....."

cô nương bên cạnh luôn để ý các nàng, thấy hai người bắt đầu nói chuyện đến cuối cùng nhìn nhau cười, giống như hai tỷ muội vậy, cũng bị các nàng làm hồ đồ rồi. Lúc này Kim Cảnh Hi hẳn phải cảnh cáo tiểu tam Lý Minh Cẩm này, bảo nàng đừng si tâm vọng tưởng Tề vương chứ? Tại sao hai người có thể nhìn nhau cười, quên hết thù hận trời? Đúng là không hăng hái gì cả, xem ra Kim Cảnh Hi quả nhiên là khuê tú Kim gia, thủ đoạn quá lịch sự, nên nhờ cậy Hoài Nam quận chúa, hi vọng lực chiến đấu của nàng ta đừng mất tí, gột nữ nhân đánh đá trong lời đồn kia một phen.

Đám người Lý Minh Phượng thấy cảnh này, hơi bất đắc dĩ nhìn nhau, thấy được sự sự bất đắc dĩ và thờ dãi trong mắt A Bảo. Xem đi, A Bảo có bản lĩnh này đây, ở chung với người nào, ít ai có thể ằm ỉ với nàng, bởi vì thật sự không có sức lực.

Ngày mừng thọ Bình vương Thái phi kết thúc trong cuộc "trò chuyện vui vẻ" giữa A Bảo và Kim cô nương.

Sẩm tối, mọi người dần dập cáo từ rời đi.

Lúc Uy viễn Hầu lão phu nhân rời đi, Bình vương Thái phi kêu cháu dâu đi tự mình ra tiễn, khiến lão phu nhân cảm động một phen, ngoài miệng cười mắng bà lớn tuổi rồi còn già yếu lung tung, hai lão nhân ở trước cửa người tới ta đi cười mắng vài câu, nhưng thể hiện một thứ tình cảm thuần túy.

A Bảo và mấy vị tỷ muội theo bên cạnh Uy viễn Hầu phu nhân, Lý Minh Nghi tri kỷ đỡ lão phu nhân, đứng bên cạnh A Bảo, hai thiếu nữ một xinh đẹp tuyệt trần, một xinh xắn đáng yêu, dào dạt sức sống, làm người ta yêu thích.

"Hai tôn nữ của người xinh đẹp quá, tràn đầy sức sống, ta có hai tôn tử, nếu người không chê, gả hai tôn nữ của người cho nhà chúng ta đi." Bình vương Thái phi trêu mếu nhìn Lý Minh Nghi và A Bảo.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy người ở đây đều hơi vì diệu, trong lòng Uy viễn Hầu phu nhân bắt đầu tính toán được mất. Lý Minh Nghi thì đỏ mặt, Lý Minh Nguyệt âm thầm xoắn khăn tay, hận không thể thế chỗ của Lý Minh Nghi, A Bảo cúi đầu tỏ vẻ ngượng ngừng ngượng ngừng.

Lão phu nhân cũng hơi sùng sốt, sau đó cười mắng: "Ta già rồi, chuyện của các cô nương không cần lão già này bận tâm, bọn nó còn có cha mẹ mà."

Lời này của lão phu nhân là cự tuyệt trá hình, Bình vương Thái phi nghe xong cũng không tức giận, chỉ đáng tiếc nhìn Lý Minh Nghi và A Bảo, tuổi hai cô nương này vừa vặn xứng đôi với hai tôn tử còn lại. Bình vương Thái phi vỗ vỗ tay lão phu nhân, nói thêm mấy câu, mới tiễn bọn họ rời đi.

Sau khi lên xe ngựa, lão phu nhân lộ vẻ uể oải, Uy viễn Hầu phu nhân ân cần tới gần nhẹ nhàng ấn huyệt Thái Dương cho bà thư giãn tinh thần.

Đột nhiên, lão phu nhân nói: "Hôm nay Cẩm nha đầu xảy ra chuyện gì? Sao gặp phải Tấn vương?"

Uy viễn Hầu phu nhân nghe xong, sùng sốt một phen, rất nhanh liền nhớ ra lúc này có người tới bẩm báo gì đó với Thái phi và lão phu nhân, lúc đó sắc mặt lão phu nhân có

chút không tốt, chắc chắn là việc này rồi? Việc này bà cũng không biết, vì vậy giờ nghe lão phu nhân nói cảm thấy hơi kỳ quái, sao A Bảo có dính líu tới Tần vương chứ, vội vàng hỏi: "Nương, sao vậy?"

Lão phu nhân mỉm cười nói: "Danh tiếng của Uy viễn Hầu phu suýt nữa bị nha đầu kia huỷ hết, lúc này có người nhìn thấy Cẩm nha đầu và Tần vương một trước một sau đi ra khỏi Đông viện của Bình vương phủ, còn đụng phải Tề vương và Ninh Vương, cũng không biết sao nha đầu này làm chuyện như thế, mấy nha đầu khác đâu đi qua đi lại như nó."

Uy Viễn Hầu phu nhân nghe xong, đâm chiêu, cười nói: "Nương nghĩ nhiều rồi, lúc trước Minh Cẩm có nói với con dâu, khi đó là Bình vương Thế tử phi gọi nó đến Lăng Vi các nói chuyện, nha hoàn dẫn đường có việc rồi đi, nó mới không cẩn thận lạc đường, sau đó nhờ Tần vương điện hạ có lòng tốt dẫn nó ra khỏi."

Lão phu nhân hơi ngượng, nói: "Tốt nhất như vậy! May là Bình vương Thái phi nể tình ta, không cho phép hạ nhân nói lung tung, nếu không việc này truyền đi, cho dù Cẩm nha đầu vô tội, cũng không tốt."

Uy viễn Hầu phu nhân thăm nhủ, mọi người ai cũng rất sợ chết, hẳn sẽ không dám bàn tán chuyện của sát tinh đó nhỉ? A Bảo và Tần vương? Trước giờ bà chưa từng nghĩ tới hai người này có thể ở chung.

Suy nghĩ của Uy viễn Hầu phu nhân rất đúng, nhưng bà lại không biết rằng trên đời này có người muốn xuất giá đến phát điên rồi.

Sau khi mọi người rời đi, chỉ còn Thất công chúa ở lại Bình Vương phủ chơi với Nhạc Ninh quận chúa, bởi vì tâm tình không tốt, cũng không muốn hồi cung quá sớm, nhanh chóng từ chỗ nha hoàn của Nhạc Ninh quận chúa biết được chuyện A Bảo từng lạc đường ở trong phủ.

"Người nói cái gì? Ngũ hoàng huynh và Lý Minh Cẩm cùng nhau ra khỏi Đông viện? Còn gặp phải Lục hoàng huynh, Thất hoàng huynh?"

Nha hoàn kia gật đầu, nói: "Có vài người nhìn thấy, lúc đó nô tỳ từng hợp ớ đó cũng nhìn thấy, có điều Thái phi bảo ma ma tâm phúc bên cạnh tới truyền lời, không cho phép chúng nô tỳ nói lung tung." Nha hoàn nói xong, lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Thất công chúa nhìn không được che miệng cười, đắc ý nói: "Quả nhiên là ý trời! Lần này Lý Minh Cẩm không muốn lấy Ngũ hoàng huynh cũng không được rồi! Ta đã nói mà, rõ ràng hai người này vô cùng xứng đôi!"

Nhạc Ninh quận chúa thoáng chần chờ, nói: "Như thế hình như không tốt?" Nàng từ mẫu thân biết được Thích quý phi muốn Ninh Vương dưỡng dục góa bà cưới Lý Minh Cẩm, nếu để Tần vương cưới Lý Minh Cẩm, lời kéo Lý Kế Nghiêu, thì quý phi chắc chắn sẽ không vui.

Thất công chúa trầm mặt, cuối cùng chậm chậm nói: "Có được hay không cũng do phụ hoàng định đoạt." Thất công chúa biết, bởi vì Tề vương và Ninh Vương nhúng tay vào, nên hôn sự của Lý Minh Cẩm không còn do Uy viễn Hầu phu và Trần Bắc tướng quân làm chủ nữa, vì không muốn Xương Bình công chúa và đám người Tề vương Ninh Vương vì chuyện của Lý Minh Cẩm mà náo loạn âm ỉ, phụ hoàng chắc chắn sẽ tự mình ra tay giải quyết việc này.

Hiếm khi Thất công chúa thông minh đột xuất, lập tức sai người tiết lộ việc này cho tiểu thái giám hầu hạ trong điện Thái Hòa, để hần nhân tiện kể việc này cho đại nội tổng quản Trương Kiệt.

Chính Đức đế vốn dĩ quan tâm Bình vương Thái phi, một ngày sau khi kết thúc lập tức triệu Tổng quản thái giám Trương Kiệt tới Ninh vương phủ chúc thọ Thái phi, hỏi thăm tỉ mỉ sự việc ở lễ chúc thọ Thái phi.

Chính Đức đế đăng cơ không lâu, mẹ ruột liền mất, trong cung không có Thái hậu, thân phận lớn nhất chính là Bình vương Thái phi. Sau khi Bình vương xuất cung xây phủ, đón Thái phi ra ngoài phụng dưỡng, trường bối trong cung càng ít, những người khác đều có cấp bậc thấp hơn Thái phi. Chính Đức đế thân thiết với Bình vương Thái phi ngoại trừ bà có bối phận cao, còn bởi vì lúc trước khi ông còn là một hoàng tử, Bình vương Thái phi có ơn với mẹ con họ, nên trong lòng hết sức kính trọng vị trường bối này. Đáng lẽ muốn Bình vương Thái phi ở trong cung dưỡng lão, nhưng lão nhân gia bà hi vọng ở bên con trai, Chính Đức đế không muốn làm trái ý muốn của lão nhân gia, mới để bà xuất cung đến Bình vương phủ.

Chính Đức đế nghe Trương Kiệt báo cáo, biết sinh thân của Thái phi tổ chức vô cùng long trọng, trong lòng thoải mái mấy phần, lại nghe nói Bình vương Thế tử hiểu chuyện, bởi Bình vương đi tiếp đãi khách mời, không khỏi khẽ mỉm cười, thăm nghĩ quả nhiên ông từ hôn Giang thị cho Bình vương Thế tử là đúng, Giang thị có danh tiếng tốt, lại còn là vợ hiền, nếu không phải tuổi quá nhỏ, ông đã từ hôn Giang thị cho thái tử rồi. Có Giang thị tài đức giúp đỡ, ông tin sau khi Bình vương Thế tử kế thừa Bình vương phủ, cũng sẽ không để Thái phi phải thất vọng.

đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được Trương Kiệt báo cáo, Chính Đức đế nhắm mắt, "Người nói cái gì?"

Trương Kiệt càng dè dặt sống lưng, trên khuôn mặt trắng đầy đặn như Phật Di Lặc treo nụ cười mang ba phần hòa khí, nói: "thật không dám thánh thượng, nô tài cũng là nghe người ta nói, Tần vương điện hạ tự mình đưa ái nữ của Trần Bắc tướng quân bắt can lạc đường trong Bình vương phủ đến tiền viện, sau gặp phải Tề vương điện hạ và Ninh Vương điện hạ."

Nụ cười trên mặt Chính Đức đế hoàn toàn biến mất, mặt không biến sắc vuốt vuốt ban chỉ xanh sẫm trên ngón tay.

Trương Kiệt thấy Chính Đức đế không nói lời nào, cũng không nói gì thêm, mà tỉ mỉ thêm trà vào chén trà đã cạn trên bàn.

Đột nhiên, Chính Đức Đế Hoàng đế nói: "Trương Kiệt, năm đó người đầu tiên đưa bé kia nhìn thấy, chính là Lý Minh Cẩm đúng không?"

Nghe nói thế, Trương Kiệt sững sờ một chút.

Trương Kiệt có trí nhớ rất tốt, đây là điều hắn tự hào nhất, trí nhớ tốt giúp hắn rất nhiều việc, cũng giúp hắn từng bước từng bước bò đến vị trí này, thậm chí rất nhiều lúc, mọi người đều quên mất chuyện nhỏ, nhưng hắn có thể nhớ rõ rõ ràng ràng trong đầu, cái này cũng khiến Chính Đức đế coi trọng hắn. Rất nhiều lúc, chỉ cần Chính Đức đế nói một chút, hắn lập tức có thể nhớ lại cặn kẽ những chuyện sắp quên kia.

Trương Kiệt dè dặt nhìn Chính Đức đế, cẩn thận nói: "Đúng là như vậy ạ, nô tài còn nhớ, lúc đó Lý công nương vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ, theo Uy viễn Hầu phu nhân tiến cung tham gia lễ mừng thọ của hoàng hậu nương nương, không cẩn thận ở trong cung lạc đường, khiến Uy viễn Hầu phu nhân lo lắng không thôi, không ngờ Lý công nương còn bé thế, lại có sức lực lạc đường đến chỗ đó." Trong lòng biết hoàng thượng không muốn nghe đến tên người con trai kia, Trương Kiệt cũng bỏ qua không nhắc tới.

Chính Đức đế rất lâu không lên tiếng, Trương Kiệt yên tĩnh đứng thẳng.

Hồi lâu, Chính Đức đế trầm ngâm: "Quả nhiên là người lần đầu tiên gặp mặt, uống cho nó vô tri như tên gốc vắn ghi nhớ lâu như vậy... Trầm hận nó, nhưng nó lại là con trai A Kinh... Thôi, cả đời trầm không góa nó, lần này để nó tạ tội nguyên một lần thì có làm sao?"

Trương Kiệt rũ mắt, làm bộ không nghe thấy lời này, trong lòng âm thầm lắc đầu, may là hắn chưa nhận lễ của Tề vương, Hiền vương, giúp bọn họ làm thuyết khách. Biết thân biết phận, làm tốt bốn phận mới là cách sinh tồn ở trong cung này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: Tiểu Bông

Beta: Lạc Lạc

không lâu sau lễ mừng thọ Bình vương Thái phi, Uy viễn Hầu phu nhận được thư nhà từ biên cương gửi về.

Lão phu nhân cầm lá thư trong tay, ngón tay run rẩy đến mức giống như mắc bệnh người già, vô cùng giận dữ, giận đến mức không thở nổi, dọa các nhi tử và con dâu luống cuống tay chân.

May mà mấy năm này lão phu nhân thường xuyên bị chọc tức, nhanh chóng khôi phục bình thường. Sau khi ăn một viên Tĩnh Tâm hoàn, lão phu nhân ần ần trấn, kêu lên một tiếng "Ta đau đầu", sau đó ném phong thư cho nhi tử cả, nhân tiện đuổi mấy người nhi tử ra Vinh An đường, đồng thời nói chuyện này để bọn họ đi giải quyết vị huynh đệ kia của họ.

Mấy vị đại lão gia bị oanh tạc rồi khỏi, trong phòng chỉ còn mấy nàng dâu, lão phu nhân cũng không phải người hà khắc với con dâu, khoát khoát tay áo lưu lại con dâu lớn, để ba người con dâu khác rời đi.

Uy viễn Hầu phu nhân bưng trà được Từ ma ma trình lên cho lão phu nhân, nhẹ nhàng khuyên nhủ "Nương, ngài đừng tức giận, tứ thúc cũng chỉ lo lắng cho nữ nhi duy nhất, tấm lòng yêu thương của người làm cha thôi."

Lão phu nhân cười nhạt, "Chẳng lẽ trong thiên hạ cũng chỉ có hắn làm cha sao, những người khác không phải cha ư? Nhìn xem có ai làm cha như hắn không? Đó là nhi tử của hoàng thượng, có thể để cho hắn chỉ chõ phê bình không phải phụ quân tốt, tuyệt đối không thể gả cầm nha đầu cho người đó, ta còn chưa nói gì, hắn sót ruột cái gì chứ....."

Lão phu nhân càng nói càng tức, lại dấm ngực, dọa Từ ma ma cùng Uy viễn Hầu phu nhân vội vàng tiến lên xoa ngực cho bà, xoa dịu bà.

Chờ lão phu nhân vất vả mắng xong, bức bối cũng tiêu hết, đáng về không thở nổi hoàn toàn không còn, hơi thở vững vàng, gò má hồng hào. Trong lòng Uy viễn Hầu phu nhân thầm gật đầu, quả nhiên bị tiểu nhi tử chọc tức quen rồi, nhiều năm vẫn tức giận như ngày nào, thân thể trái lại ngày càng khỏe mạnh, giọng cũng càng lúc càng lớn, thật sự không thể không kể công của Lý Kế Nghiêu.

Uy viễn Hầu phu nhân thức thời nói: "Nương, thật ra tứ đệ nói cũng phải, nếu không phải Tề vương Ninh Vương nhúng tay vào, thì hôn sự của Minh Cẩm đã được quyết định từ lâu."

Lão phu nhân thở dài, "Đạo lý này ai lại không biết chứ? Nhưng mà không chỉ có hai vị vương gia nhúng tay, sau lưng bọn họ còn có hoàng hậu nương nương và quý phi nương nương, khiến Cẩm nha đầu tiến thoái lưỡng nan, không biết nên gả nó cho ai mới tốt." Lão phu nhân nhấp ngụm trà, nói tiếp: "Hiện tại ta chỉ mong nhanh chóng quyết định chung thân đại sự của Cẩm nha đầu, tránh đem dài lâu mọng."

Uy viễn Hầu phu nhân trầm nghĩ, đem dài lâu mọng chỗ nào, rõ ràng bị tiểu nhi tử ở bên cương âm ỉ đến đau đầu ầu ầu ầu chứ?

"Nương, chuyện này cứ như vậy cũng không phải cách, hay tìm người thăm dò ý của Hoàng thượng." Uy viễn Hầu phu nhân dò xét hỏi.

"Tìm ai?" Lão phu nhân lạnh lùng nhìn con dâu, cười lạnh: "Lão đại phù hợp nhất, nhưng chỉ sợ sơ sẩy một cái khiến cho hoàng thượng sinh nghi, nóng giận nhất thời gả Cẩm nha đầu cho người ta, sau khi lão tử biết được lại ầm ĩ đấy. Lúc này, động không bằng tĩnh."

Nếu đã hi ếu rõ, vì sao còn tức đến thế?

Uy viễn Hầu phu nhân tạm thời không nghĩ ra, không khỏi cau mày.

Lão phu nhân thông thả uống trà, đã tâm bình khí hòa lại.

Ở một nơi khác, mấy vị đại lão gia bị oanh tạc đi ra nhìn nhau một cái, lắc đầu cười khò, xem ra bây giờ tứ đệ tốt của bọn họ có suy nghĩ không bình thường đã thăng hoa đến mức người bình thường không thể hiểu nổi.

"Đại ca, làm sao bây giờ?" Nhị lão gia hỏi.

Tam lão gia và ngũ lão gia cùng lúc nhìn về phía Uy viễn hầu.

Uy viễn hầu nhìn bức thư trong tay, hồi lâu mới thở dài, nói: "Còn có thể làm sao, lão thái thái vì chuyện này mà tức giận, làm huynh trưởng tất nhiên phải viết thư mắng hắn, để hắn biết làm con thì chữ hiếu nên viết thế nào."

Uy viễn hầu quang minh chính đại nói, nhưng thấy ba huynh đệ còn lại đều sững sờ, trước kia lúc gặp chuyện như vậy, không phải lão đại trước mặt đều ba phải à? Sao bây giờ lại muốn dạy dỗ đệ không nghe lời này?

Vẫn là ngũ lão gia thông minh, nhanh chóng hiểu được ý đại ca, lập tức thay đổi vẻ mặt, vô cùng quang minh chính đại nói: "Đại ca nói đúng, bây giờ tứ ca quá kích động không bình tĩnh, mới chọc nương tức giận như vậy, nên bình tâm một chút. À, ta nhớ kho thuốc trong nhà vẫn còn một ít nắm linh chi, trước đây ta đi làm ăn ở phía bắc có được, hay lấy ra bồi bổ thân thể cho nương."

Uy viễn hầu tỏ ra cảm động: "Ngũ đệ có lòng."

"Chỉ cần nương khỏe mạnh, tất cả đều không quan trọng."

"....."

Nhị Lão Gia, Tam lão gia: O □ O, bài ca này chui đâu ra thế?

Trong Bào Hàm viện, A Bào giống như ghen hợm, bài này là sao?

Lão ma ma nhà Điền cứu cứu tới, mắt rung rung, hiền từ nhìn A Bào, vui mừng nói: "Giống, thật giống, cực kỳ giống mẹ ngươi, lão thái thái nhớ nhung ngươi đã lâu, cuối cùng cũng đợi được người trở về. Lão phu nhân nhớ cô nương, nếu cô nương không bận, xin mời cô nương đến Điền gia gặp lão phu nhân, lão phu nhân rất muốn cô nương ở lại mấy ngày bởi lão nhân gia."

Lão ma ma là tâm phúc bên cạnh ngoại tổ mẫu, họ Đường, năm đó là nữ nương của mẹ A Bào, xem A Bào như chính cháu gái mình vậy. Nhưng Đường ma ma lớn tuổi rồi, không tránh khỏi có chút hồ đồ, giống như bây giờ, kéo A Bào nói: "Hai vị biểu ca của cô nương đều đang ở đó, Nam ca nhi và cô nương là biểu huynh muội, rất xứng đôi..."

"....."

A Bào: O □ O, xứng đôi cái gì, hai biểu ca này như tiểu bạch kiểm, năm đó nàng kéo ném ra ngoài! Sợ nàng chết đi được, chắc chắn sẽ không cưới nàng đâu! Hơn nữa biểu huynh muội là họ hàng gần, nếu kết hôn thì đời sau sẽ không tốt!

Được rồi, lướt qua những lời Đường ma ma lỗ miệng đi, A Bào cực kỳ hưng phấn với chuyện ngoại tổ mẫu hỏi kinh, mà Đường ma ma đích thân đến mời nàng, làm nàng càng cảm động, cầm bàn tay già nua của Đường ma ma, A Bào nhẹ nhàng nói: "Sao Đường ma ma lại tự mình đến? Chỉ cần sai nha hoàn tới nói một tiếng là được, không cần làm phiền người đích thân đi một chuyến."

Đường ma ma yêu thương nói: "Thân thể lão già này còn tốt chán, phải thấy cô nương thành thân sinh con, sau này còn phải thấy nhi tử người cưới vợ đấy."

Da mặt A Bào co quắp, thật sự không cách nào già vờ thẹn thùng nữa, vội hỏi: "Ma ma chờ ta một lát, ta đi thay y phục, sau đó theo người đi thăm ngoại tổ mẫu." nói xong, A Bào để Hoa ma ma với Nhạn Vân nói chuyện với Đường ma ma, sai Nhạn Nhiên đi bẩm báo cho Uy viễn hầu phu nhân nàng phải tới nhà ngoại tổ mẫu, còn mình thì vào phòng thay y phục.

Nhạn Hồi lưu loát giúp A Bào thay xiêm y trang điểm, Nhạn Thanh thu xếp hành lý, nói: "Lần này tiểu thư sẽ ở bên đó bởi Điền lão phu nhân mấy ngày à?"

"Ừ, rất lâu rồi ta chưa gặp tổ mẫu, lúc này dự là phải ở thêm mấy ngày, người kiếm mấy bộ y phục vui tươi một chút, bà thích ta mặc như vậy." A Bào vừa chọn trâm cài tóc trong hộp trang sức vừa nói.

"Vâng ạ, xin tiểu thư yên tâm."

Lúc A Bào thu dọn gần xong, Nhạn Nhiên trở về, cầm một hộp lễ vật trên tay, bẩm báo: "Tiểu thư, đại phu nhân sai người đưa lễ vật trong kho tới, nói là để tiểu thư mang tới phủ Thái phó, Điền lão phu nhân đã lâu không gặp tiểu thư, nếu muốn tiểu thư ở lại, thì tiểu thư cứ yên tâm ở lại hiếu thuận với Điền lão phu nhân."

A Bào gật đầu, nếu Uy viễn hầu phu nhân đã nói như vậy, nàng rất vui vẻ kêu Nhạn Thanh tiếp tục thu dọn hành lý.

Sau khi đóng gói, thì lễ xong, A Bào dẫn hai tỷ muội họ Nhạn và Đường ma ma đi thẳng tới nhà ngoại tổ mẫu.

Hôm nay đại cửu cửu Điền Văn Nho không được nghỉ, cũng không ở nhà, trong nhà chỉ có Điền lão phu nhân và đại cửu mẫu Trần thị, nhị biểu ca Điền Vũ Nam, biểu muội Điền Vũ Thor, đại biểu ca Điền Vũ Cầu về kinh thành báo cáo công tác, sáng nay tiễn cung, cũng không ở nhà.

"Cửu mẫu, A Bào lại tới quấy rầy." A Bào tiến lên hành lễ.

Trần thị nâng A Bào dậy, cười nói: "Quấy rầy cái gì chứ, vào nhanh lên, ngoại tổ mẫu của con đang nhớ con sao."

Hai người đi tới viện của Điền lão phu nhân, trên đường A Bào hỏi thăm tình hình sức khỏe của đại biểu ca, đại biểu tẩu với hai cháu họ, đồng thời chúc mừng Trần thị đại biểu tẩu lại mang thai.

Rất nhanh liền tới nơi ở của lão phu nhân, vừa vào cửa đã nghe tiếng Điền Vũ Thor đang làm nũng với Điền lão phu nhân, Trần thị đi vào, cười nói: "Từ xa đã nghe tiếng Vũ Thor rồi, có chuyện gì mà cao hứng vậy?"

Hai huynh muội đang bầu bạn bên cạnh Điền lão phu nhân thấy Trần thị vào cửa, rối rít hành lễ với bà, thấy A Bào theo sau Trần thị, hai huynh muội một bấu vào một mắt tự nhiên. A Bào thấy thế, thầm than, xem ra hình như ngoại tổ mẫu đáng yêu của nàng muốn thân càng thêm thân, muốn nàng và nhị biểu ca Điền Vũ Nam như Lâm muội muội và Bào ca ca*.

**Lâm muội muội và Bào ca ca ý chỉ Lâm Đại Ngọc và Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.*

Sau khi làm lễ ra mắt lẫn nhau, A Bào vui vẻ nhào tới bên cạnh Điền lão phu nhân, nũng nịu: "Ngoại tổ mẫu, A Bào nhớ người ~"

Giọng nói yếu điệu không kém Điền Vũ Thor, khiến Điền Vũ Nam đứng đó tê cả da đầu, sững sờ nhìn cô nương lặn vào lòng tổ mẫu như con mèo, trong đầu lại nghĩ tới tình cảnh loli hung tàn nào đó từng nện hàng kéo hấn ném bay ... = □ = quá khác biệt với giọng điệu hiện tại!

Trần thị quét mắt nhìn nhị nhi tử biến sắc, vẻ mặt cũng không thay đổi.

Điền lão phu nhân là một lão thái thái có tính tình mềm mại, sau khi gả tới Điền gia, phá bỏ truyền thống Điền gia nhất mạch đơn truyền, vì Điền gia sinh hai trai một gái, được coi như Đại Công Thần, cha mẹ chồng yêu thích, phu quân yêu thương sủng ái, cuộc sống thoải mái, không phải buồn phiền, khiến bà đã qua nhiều năm mà tính cách vẫn như lúc chưa xuất giá, chẳng thay đổi bao nhiêu, luôn được Điền lão thái gia che chở, nên tính tình hơi ngây thơ. Điền lão phu nhân thương yêu nữ nhi nhất, đáng tiếc nữ nhi mất sớm, nên bà dồn tất cả tình mẹ vào cháu gái có tướng mạo giống hệt nữ nhi.

Điền lão phu nhân vừa hỏi kinh, ngay lập tức tìm đến nhi tử con dâu hỏi chuyện của cháu gái, Điền Văn Nho không muốn nói nhiều khiến lão phu nhân lo lắng, chỉ nói một ít chuyện bình thường, không dám nói chuyện xấu. Điền lão phu nhân biết được cháu ngoại vẫn chưa chọn được nhà chồng, bèn động tâm tư, cảm thấy nếu cháu gái gả tới Điền gia, có nhi tử mình che chở, trong lòng cũng yên tâm.

Hôm nay Điền Vũ Nam hiếm khi không ra ngoài, cùng muội muội hiếu thuận với tổ mẫu, ai ngờ nói qua nói lại, nghe được tổ mẫu sốt ruột nói cho hấn, sau này hấn phải đối với biểu muội thật tốt, không cần nói cũng biết là ý gì, may mà muội muội kịp thời ngắt lời lão phu nhân, làm nũng với tổ mẫu, nói sang chuyện khác, nếu không hấn không biết phải làm sao.

Điền Vũ Nam nhìn A Bảo đang làm nũng với tổ mẫu, lần trước gặp với và nhìn thoáng qua, không dám nhìn lâu, bây giờ nhìn kỹ, bỗng nhiên cảm thấy biểu muội cũng là một mỹ nhân, nếu hồi bé biểu muội không dữ dằn đánh ngã hắn trên mặt đất, thì hắn cũng thấy cưới biểu muội xinh đẹp yêu kiều này rất tốt...

Điền lão phu nhân kéo cháu gái xinh đẹp nhìn trái nhìn phải, lại nhìn cháu trai tuấn tú bên cạnh, vui tươi hơn hờ nói: "Ta thấy A Bảo và A Nam rất xứng đôi, sau này A Nam phải đối xử tốt với biểu muội, không được bắt nạt biểu muội. A Bảo..."

"Tổ mẫu!"

"Ngoại tổ mẫu!"

Giọng A Bảo và Điền Vũ Nam cùng lúc vang lên, ngắt lời lão thái thái đang vui cười hơn hờ, sau khi mở miệng hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn sang chỗ khác.

Trần thị thấy vậy cũng vội vàng ngắt lời: "Nương, nhà bếp làm điểm tâm A Bảo thích, con sai người bưng lên, người với A Bảo ném thử đi."

"À~~" Nghe được món A Bảo thích ăn, lão phu nhân dời sự chú ý.

Mọi người ở đây đều âm thầm lau mồ hôi, vội vàng dời sự chú ý của lão phu nhân trước, sau đó từ từ để lão phu nhân bỏ suy nghĩ này.

Lúc này, ngoại trừ lão phu nhân, mấy vị chủ nhân ở đây đều có quyết định giống nhau.

Đến trưa, tiết trời trở nên nóng bức, cũng đến lúc Điền lão phu nhân nghỉ ngơi.

Điền Vũ Nam lấy cớ đi đọc sách, vội vã chuẩn êm, Trần thị cũng mang theo nữ nhi rời đi, A Bảo ở nơi này của lão phu nhân, trực tiếp ngủ lại.

Người hầu sắp xếp giường chiếu xong, A Bảo cười híp mắt chui vào chăn Điền lão phu nhân, đắp chăn lên tới cằm, chớp mắt nhìn lão phu nhân, giọng nói trong trẻo trước giờ thêm mấy phần dịu dàng, nói: "Ngoại tổ mẫu, A Bảo ngủ trưa với người."

Điền lão phu nhân thấy cháu gái như con chuột đồng nhỏ, vui vẻ đồng ý.

Hai bà cháu một già một trẻ vui sướng nằm chung một ổ chăn ngủ trưa, Điền Vũ Thor bữu môi đi theo Trần thị tới đại viện, đến nơi liền tức giận nói: "Nương, con không muốn nhị ca cưới A Bảo biểu tỷ, không thể cưới biểu tỷ nhà cừu cừu được!"

"nói bừa cái gì!" Trần thị quở trách: "Chuyện này còn chưa chắc chắn, không được ầm!" Trong lòng Trần thị tự có quyết định, thấy nữ nhi dễ kích động như vậy, không khỏi thở dài.

Điền Vũ Thor thấy mẫu thân mắng nặng, càng oan ức, giậm chân, thờ hồng học ngồi vào một bên, xoắn chặt khăn tay, giống như cái khăn này là biểu tỷ đáng ghét, xoắn lại xoắn.

Trần thị bưng trà người hầu vừa dâng lên, sai nha hoàn hầu hạ lui khỏi, mới câu gắt với nữ nhi: "đã lớn như vậy, còn dễ kích động thế, sau này con lấy chồng, làm sao ta yên tâm được?"

Điền Vũ Thor vẫn bất chấp tức giận, mặt đỏ bừng, giận dữ: "Nương, sao người nói tới chuyện này rồi? Bây giờ phải nói về biểu tỷ và nhị ca. Con không thích biểu tỷ, không muốn nhị ca cưới về một nhị tẩu con không thích, lúc âm ỉ hai bên đều không tốt tý nào?"

Trần thị lắc đầu, "Tổ mẫu con là người mềm lòng, đời này thương nhất chính là cô cô mất sớm của con, đáng trách A Bảo lại giống cô cô con, khó tránh khỏi lão thái thái thương yêu nhiều hơn. Con cũng không được phép nói này nói nọ ở trước mặt tổ mẫu, chọc người đau lòng, cần thận cha con tức giận trừng phạt con. Hôn nữa, bây giờ tương lai A Bảo khó đoán, lúc trước nghe nói Tề vương và Ninh Vương cầu xin hoàng thượng tứ hôn A Bảo cho bọn họ, mặc dù không thành, nhưng có hai vị vương gia nhúng tay, ai dám có ý gì? Uy viễn hầu phủ cũng không dễ dàng đính hôn cho A Bảo."

Trần thị phân tích cho nữ nhi hay, cũng là lý do hôm nay bà có thể giữ được bình tĩnh, lão gia nhà bà là Thái phó thái tử, trong lòng rõ ràng, trước đây cũng có ý để nhị nhi từ cưới A Bảo, nhưng sau tiệc ngắm hoa ở phủ Xương Bình trưởng công chúa, liền bỏ ngay ý nghĩ này, bây giờ lại liên quan tới hai vị Vương Gia, cũng không dám nhắc lại. Lão phu nhân nhà họ tính tình dịu dàng, vừa hồi kinh không lâu nên chuyện trong kinh cũng không biết nhiều, bỗng dưng nghĩ đến ý nghĩ trước đây, vẫn muốn gả cháu gái cho cháu mình.

"Nương, phụ thân là Thái Phó, ngay cả hoàng thượng cũng kính trọng vài phần, nếu cha đi cầu cho nhị ca cưới biểu tỷ, cũng không phải không thể." Điền Vũ thor nói.

Trần thị hơi run, than thở: "Đúng vậy, phụ thân con xưa nay hòa thuận với thái tử, nếu người tự mình cầu xin thái tử, do thái tử ra mặt, thì việc này cũng không phải không được."

Điền Vũ Thor lại bữu môi, suy nghĩ một chút, chạy đến viện nhị ca tìm hắn.

Điền Văn Nho vừa hạ triều, đã bị thái tử gọi đi.

Đầu tiên Thái tử nhờ Điền Văn Nho chỉ bảo một ít chính sự hắn không hiểu, xong chuyện, lại nói: "Nghe nói hôm qua mẫu thân tiên sinh mới từ quê nhà trở về?"

Điền Văn Nho cười nói: "Đúng thế, gia mẫu hôm qua vừa hồi kinh, mang theo rất nhiều đặc sản quê nhà, nếu thái tử thích, sáng mai thân nói phu nhân sai người đưa một ít đến đây, có chút sản vật núi rừng, người lớn trẻ con ăn đều được." Tâm trạng Điền Văn Nho không tệ, chào hàng sản vật quê hương với học trò.

Từ trước tới giờ tình cảm giữa Thái tử và Điền Văn Nho rất tốt, lập tức không từ chối, nhân tiện hỏi thăm quê hương Giang Lăng của Điền Văn Nho, say sưa nghe Điền Văn Nho nói về thành nhỏ Giang Lăng. Đây cũng là một điểm Điền Văn Nho thương thức thái tử, rất biết quan tâm cuộc sống của dân, tuy rằng hắn chỉ thi thoảng hỏi thăm, nhưng không khó để thái tử hiểu rõ một số việc ngoài Kinh Thành.

"Quê hương tiên sinh ở Giang Nam, nghe tiên sinh nói thế, dù cô chưa đi qua, nhưng tưởng tượng được là một nơi giàu có và đông đúc." Thái tử kết luận, sau đó nghĩ một chút lại nói, "đã lâu không gặp Điền lão phu nhân, chờ cô rảnh rồi, sẽ đến thăm lão phu nhân."

"Sao lại phiền thái tử đến thăm gia mẫu..." Điền Văn nho vội vàng từ chối.

Thái tử cười nói ôn hòa, không cho Điền Văn Nho cơ hội cự tuyệt, trực tiếp quyết định, ngày mai đến phủ Thái Phó thăm lão phu nhân.

Trong lòng Điền Văn Nho nói thầm, không biết thái tử định làm gì đây.

Trò chuyện xong, cuối cùng Điền Văn Nho cáo từ rời đi.

Thái tử tiễn Thái Phó, nghe Tần vương đã tới, vội vàng kêu hắn đến thư phòng.

Sau khi nghe Tấn vương báo cáo tiến độ công việc, thái tử chợt nhớ đến điều gì, ôm một đồng tranh cuộn trong bình hoa lớn bên giá sách, nói với Tấn vương: "Ngũ đệ, đây là chân dung các quý nữ đến tuổi của các đại gia tộc trong kinh, người xem vừa ý ai không."

Tấn vương không động đậy, chỉ lạnh lùng nhìn hấn.

Thái tử nhẹ nhàng nở nụ cười, không bị sắc mặt lạnh lùng của hấn hù dọa, là thái tử nếu ngay cả điểm ấy cũng không chịu nổi, vậy thì thật là vô dụng. Thái tử mở một bức trong đó, thông thả nói: "Người đấtrường thành, nên thành thân rồi. Lần trước ta nói sơ lược hôn sự của người với phụ hoàng. Vấn đề người đến phủ Xương Bình ngắm hoa xem có ý trung nhân không, sau đó người lại bận rộn, ta còn chưa hỏi người đây, có vừa ý cô nương nào không?"

"Có."

"....."

Thái tử có chút không phản ứng kịp, xác định tiếng "Có" này xuất phát từ miệng người nào đó xưa nay nửa ngày đều ngẹn không ra một chữ, ngay lập tức ngạc nhiên, vội hỏi: "Là ai?"

Tấn vương nghiêng mặt, giống như tránh né ánh mặt trời từ cửa sổ, giọng lạnh lẽo cứng rắn tiếp tục vang lên: "Ngũ cô nương củaUỷ viễn hầu phù không tệ."

"....." Sao lại cảm thấy đáp án này không bắt ngờ chút nào nhỉ?

Trong lòng thái tử lặng lẽ nghĩ, đặt bức tranh mỹ nhân xuống, mỉm cười: "Ngày mai nếu không có việc gì, có thể đi cùng cô cùng nhà Điền thái phó thăm Điền lão phu nhân nhé?"

"....."

Thấy hấn không nói gì, thái tử lại chậm rãi thêm một câu: "Nghe nói cháu ngoại của Điền thái phó đang ở tại nhà Thái phó."

"Được."

Thái tử nhin cười, ho một tiếng, nói: "Được rồi, không có chuyện gì thì người về trước nghỉ ngơi đi, ngày mai vào triều nhớ tới nơi này chờ cô."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Edit: Tiểu Băng

Beta: Lạc Lạc

Sẩm tối, Điền Văn Nho và đại nhi từ Điền Vũ Cầu lần lượt đi vào phủ.

A Bảo và biểu muội Điền Vũ Thư một trái một phải đỡ Điền lão phu nhân ra đón, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Điền lão phu nhân ngồi ở ghế chủ vị, vui vẻ nhìn nhi tử và đại tôn tử, nói: "Hôm nay các con mệt mỏi rồi, lâu rồi không gặp Cầu nhi, Cầu nhi có khỏe không? Thê từ Cầu nhi có khỏe không? Hai đứa bé có khỏe không..."

Chờ lão phu nhân lần lượt hỏi xong, Điền Vũ Cầu mới bình thản đáp: "Đều khỏe ạ." Điền Vũ Cầu hỏi kinh báo cáo công tác, vợ con cũng không dẫn theo.

Điền lão phu nhân là một lão thái thái cực kỳ dễ thỏa mãn, chỉ cần con cháu bình an khỏe mạnh, mọi chuyện thuận lợi, tất cả đều tốt. Mọi người cũng biết điều này, nên ở trước mặt lão phu nhân, nếu không có chuyện gì lớn, thì tất cả đều nói tốt. Lão thái thái nghe xong cười haha, trong lòng coi mở, thân thể cũng khỏe mạnh.

đã rất lâu A Bảo không gặp đại biểu ca, bèn ngoan ngoãn ôn hòa hỏi thăm.

A Bảo lén lút quan sát hai vị biểu ca đã lâu không gặp, huynh đệ nhà họ Điền đều là kiểu nam tử thư sinh, gen di truyền không tồi, mặt mũi tuấn tú, lịch sự, khí chất hào hoa phong nhã, lại khiêm tốn lễ độ, không giống Tấn vương kia vừa đứng trước mặt lập tức tỏa ra khí thế ép người, khiến người ta khôngthở nổi. Tất nhiên, xem ra nhị biểu ca Điền Vũ Nam mặc dù tuấn tú nhã nhặn, nhưng nhớ tới tình cảnh khi còn bé hấn nghịch ngợm kéo bím tóc mình, sau đó bị nâng đá bay, mang hai hàng nước mũi khóc lóc chạy đi tìm người lớn tố cáo, thật sự A Bảo không nảy sinh nổi ảo tưởng gì. Đại biểu ca rời kinh mấy năm, được tới luyện ngày càng chín chắn, xem ra là nam nhân đáng tin cậy.

Ở trong lòng A Bảo, đại biểu ca lớn hơn mình bảy tuổi giống như ca ca ruột vậy, còn tốt hơn nhị biểu ca nghịch ngợm chỉ biết bắt nạt mình hồi bé nhiều.

Điền Vũ Cầu cười thân thiết với A Bảo: "A Bảo lớn rồi, cô phụ (dượng) có khỏe không?"

"Phụ thân đều khỏe mạnh, cảm tạ đại biểu ca quan tâm"

Sau khi hàn huyên vài câu, A Bảo lại về chỗ cũ ngồi, nghe một nhà vui vẻ hòa thuận trò chuyện việc nhà.

A Bảo lén lút quan sát hai vị biểu ca, hai vị biểu ca cũng thăm quan sát nàng. Điền Vũ Cầu nghĩ tới biểu muội bây giờ giống như một cái bánh bao, mềm nhũn mảy, nhìn phụ thân và tiểu đệ một chút, cuối cùng không nói gì.

Điền Vũ Cầu có chút ấn tượng với cô cô đã mất, trong lòng cũng khá thương tiếc cô cô mất sớm, khôngkim được quan tâm tiểu biểu muội này hơn. Tuổi tác hấn và tiểu biểu muội chênh lệch rất lớn, xem nàng như muội muội vậy. Theo hấn, bây giờ biểu muội nằm trong hoàn cảnh này, cũng do mấy năm nay Lý Kế Nghiêu thăng tiến quá nhanh, mấy vị hoàng tử đều muốn lôi kéo, mượn hơi Lý Kế Nghiêu, mới liều lĩnh nhắm vào nữ nhi duy nhất của Lý Kế Nghiêu.

Sau khi nói một chút việc nhà, Điền Văn Nho chợt nghĩ tới một chuyện, vội hỏi: "Nương, ngày mai thái tử điện hạ đến phủ thăm người."

Nghe xong, Điền lão phu nhân kinh hãi, vội hỏi: "Ta chỉ là một phụ nhân sao lại phiền thái tử điện hạ đích thân đến thăm chứ? Chẳng lẽ có chuyện gì sao?"

Khi thái tử còn nhỏ, Điền Văn Nho được hoàng thượng ban chức Thái Phó dạy bảo thái tử. Có tình nghĩa thầy trò với thái tử, trước giờ thái tử đều kính trọng ông, cho nên cũng khá

kính trọng phu thê Điền lão thái gia. Trước đây thái tử thường tới phủ Thái phó, thường xuyên qua lại, cũng quen thuộc người Điền gia. Chẳng qua có quen thuộc hơn nữa, hẳn đường đường là Đông cung thái tử, thiên tử tương lai, Điền gia chưa bao giờ dám ngông cuồng đắc ý, làm việc luôn cẩn thận ôn hòa, cũng không vì thái tử kính trọng mà làm càn.

Điền Văn Nho bắt đầu đi: "Con cũng không biết, thái tử chỉ nói ngày mai tới, nương cần chuẩn bị tâm lý, đến lúc đó trong nhà phải tiễn phu nhân rồi."

Trần thị vội vàng đồng ý.

Điền lão phu nhân nghĩ một lát, cũng không biết dụng ý của thái tử, cười nói: "Thái tử là một thái tử tốt, nếu hẳn tới, mọi người cần đón tiếp chu đáo."

Từ trên xuống dưới Điền gia đều đồng ý, nhưng trong lòng lại nghĩ, tất nhiên bọn họ sẽ tiếp đón chu đáo, đó là thái tử mà, ai dám vô lễ?

Ăn tối xong, nói chuyện phiếm một lúc, thấy trời đã tối sầm, A Bảo diu ngoại tổ mẫu về nghỉ ngơi.

Điền Văn Nho dẫn hai nhi tử tới thư phòng, hỏi thăm chuyện hôm nay nhập cung báo cáo công tác của đại nhi tử.

Điền Vũ Cầu trả lời xong câu hỏi của phụ thân, chuyển đề tài, nói: "Phụ thân, bây giờ A Bảo..."

"Bây giờ Uy viễn hầu phu đã cười trên lưng hổ, cũng không biết sau này A Bảo sẽ thế nào." Điền Văn Nho lo lắng nói: "Ta biết con muốn nói gì, A Bảo là đứa con duy nhất cô cô các con để lại, ta cũng đau lòng. Nghe nói Tề vương và Ninh vương cầu hoàng thượng từ hôn A Bảo, hôm sau ta một mình cầu kiến hoàng thượng, vốn muốn bẩm báo với hoàng thượng cô cô các con từng hứa hôn A Bảo cho Vũ Nam lúc còn trong bụng mẹ, để Vũ Nam cưới A Bảo, cũng tránh cho hoàng thượng khó xử. Nhưng ai ngờ hoàng thượng nói thẳng, chuyện này không cần ta lo lắng, hôn sự của A Bảo người đã có quyết định."

Nghe xong, Điền Vũ Cầu nhủ mày, Điền Vũ Nam thì thầm vỗ ngực một cái, tốt quá, không cần cưới biểu muội hung dữ nữa.

"Phụ thân, chẳng lẽ... Hoàng thượng thật sự muốn A Bảo gả cho hoàng tử làm phi?"

Điền Văn Nho thờ dãi, gật đầu nói: "Hoàng thượng chắc là có ý này." hiện tại Chính Đức đế trọng dụng Lý Kế Nghiêu, đối với nữ nhi duy nhất của Lý Kế Nghiêu sợ là đã sớm có tính toán. Xem ra, Tề vương Ninh vương âm ỉ một trận, chẳng qua chỉ muốn hoàng thượng càng chú ý thôi.

Điền Vũ Cầu cân nhắc hồi lâu mới nói: "Phụ thân có biết hoàng thượng muốn chỉ hôn A Bảo cho vị hoàng tử nào không?" Trong lòng nghĩ đến mấy vị hoàng tử chưa cưới thê tử: Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử, Bát hoàng tử, tính đi tính lại, Điền Vũ Cầu cảm thấy Bát hoàng tử Trần Lưu quận vương là lựa chọn tốt nhất.

Điền Văn Nho vuốt chòm râu dưới cằm, nói: "Thánh ý khó dò, dù sao cũng là mấy vị vương gia chưa cưới thê tử đó thôi, còn lại hoặc đã kết hôn hoặc còn nhỏ tuổi, không cần nghĩ đến."

Đợi hai huynh đệ Điền Vũ Cầu theo phụ thân ra khỏi thư phòng, trăng sao đã lên rồi.

Hai huynh đệ đi song song, gãi sai vật cảm lòng đèn đi trước soi đường, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Đại ca, ta không muốn cưới biểu muội, huynh nhất định không được giao biểu muội cho ta." Điền Vũ Nam tỏ rõ với huynh trưởng.

Điền Vũ Cầu buồn cười lườm hán một cái, hỏi: "A Bảo có gì không tốt?" một là đệ đệ, một là muội muội, ở trong lòng Điền Vũ Cầu, hai người đều tốt cả, đặc biệt hai người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nếu bọn họ kết làm phu thê, theo hẳn thấy, cũng là chuyện tốt, chỉ tiếc việc đời khó đoán.

Điền Vũ Nam khoa trương nói: "Chỉ cần nghĩ tới hồi bé biểu muội kéo cánh tay đệ, đẩy đệ ngã rơi mất một cái răng cửa, liền không có nổi tâm tư muốn cưới muội ấy."

"Phụt, sợ mất mặt hả." Điền Vũ Cầu không nhịn được phì cười, "Ai bảo đệ hồi bé nghịch ngợm như vậy, lúc nào cũng kéo bím tóc A Bảo, làm rối tóc, bản y phục của muội ấy, bắt nạt tiểu cô nương vui lắm sao? Cũng đáng đời đệ, vừa lúc đến thời điểm thay răng, mỗi ngày nhe cái miệng thiếu răng bắt nạt tiểu cô nương... Chắc!"

"Đại ca!" Điền Vũ Nam xấu hổ và tức giận muốn chết, không thể cãi lại.

Điền Vũ Cầu vỗ đầu đệ đệ, cảm thán thời gian trôi qua nhanh quá, đệ đệ muội muội đều lớn hết rồi.

Ở một nơi khác, A Bảo vui mình trên giường kể với ngoại tổ mẫu về cuộc sống mấy năm qua ở biên cương, đều chọn ít chuyện vui vẻ để nói, bỏ qua những chuyện máu me của chiến tranh, khiến lão thái thái nghe rất vui vẻ.

"Cháu gái ta quả nhiên lớn rồi, còn biết trồng rau xanh cho phụ thân ăn, ngoại tổ mẫu cũng chưa được nếm thử đấy." Điền lão phu nhân vuốt mái tóc đen của cháu gái, vui vẻ nói.

A Bảo nhăn mũi một cái, nói: "Ngoại tổ mẫu không biết đâu, phụ thân có một thói xấu, không thích ăn rau. Trong quân doanh thường lên để thuộc hạ ăn rau giùm, nghe đại phu nói, quanh năm ăn thịt không ăn rau sẽ sinh bệnh. Con và mấy đại nương ở biên thùy học trồng rau, phụ thân thấy con một lòng hiếu thảo, không nỡ đồ sạch, chỉ có thể nhăn mũi ăn hết, kết hợp thịt rau mới có dinh dưỡng, thân thể mới khỏe mạnh sống lâu."

"Cháu biết nhiều quá." Điền lão phu nhân rất phối hợp nói.

"....."

A Bảo nhanh chóng thay đổi về mặt 囧囧, và thảo luận chuyện dinh dưỡng với ngoại tổ mẫu có tâm tư đơn thuần.

Nhà hoàn ma ma hầu hạ bên ngoài nghe được hai bà cháu tình thoảng truyền ra đối thoại 囧囧, khôngnhìn được mím môi cười.

Đêm dần khuya, hai bà cháu mới ngừng nói nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, A Bảo theo ngoại tổ mẫu rời giường, sau khi rửa mặt thay y phục, Trần thị dẫn nữ nhi tới thính an.

Bởi vì hôm nay thái tử muốn đến phủ thăm Điền lão phu nhân, Trần thị thính an xong vội vàng rời đi, sai hạ nhân trong phủ tổng vệ sinh. Điền Vũ Thư ở lại theo Điền lão phu nhân và A Bảo cùng nhau ăn sáng. Sau bữa ăn Điền lão phu nhân đuổi hai tiểu cô nương ra ngoài sân chơi, không có người lớn, Điền Vũ Thư tránh không được đầu vô mồm với A Bảo, tình cảm gần cách mấy năm nhanh chóng được kéo gần lại.

một ngày trôi qua cực nhanh, rất nhanh đã đến hoàng hôn.

Mọi người trong Điền gia đều chuẩn bị ổn thỏa, khi nghe hạ nhân báo lão gia trở về, tất cả mọi người đều đứng dậy, bước về cửa, muốn đi tiếp đón thái tử và Điền Văn Nho về.

A Bảo và Điền Vũ Thor cùng nhau đi Điền lão phu nhân ra cửa, nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng người Điền Văn Nho, Điền Vũ Cầu. Khi thấy nam nhân bên cạnh thái tử cùng bước vào Điền gia, trong chớp lát vẻ mặt A Bảo trống rỗng, khi người kia nhìn qua đây, nàng giật mình tỉnh lại, vội cúi đầu, cảm thấy hình như eo lại đau rồi.

trên thực tế, lúc nhìn thấy Tần vương bên cạnh thái tử, trong lòng người trong Điền gia đều giật mình, càng không rõ hôm nay thái tử đến cửa là muốn làm gì, không nhận được nhìn chăm chăm nhìn đại gia trưởng Điền Văn Nho. Điền Văn Nho thậm chí cười khò, ông đâu biết thái tử dẫn vị đệ đệ kinh khủng kia đến phủ làm gì? Đối mặt với Tần vương sát khí đầy mình, ông cũng áp lực như núi đè!

Tuy rằng không rõ, nhưng người Điền gia vẫn cẩn thận hành lễ thỉnh an.

Hôm nay Thái tử mặc thường phục, cười ấm áp với mọi người, thấy Điền lão phu nhân muốn quý xuống thỉnh an, vội tỏ ý hôm nay hắn lấy thân phận học trò đến phủ Thái phó thăm Điền lão phu nhân, bảo bọn họ không cần quá khách khí.

Rất nhanh, mọi người đến đại sảnh ngồi.

Thái tử ngồi ở ghế chủ vị, rồi tới Tần vương, Điền lão phu nhân ngồi khá gần hai người, những người khác cũng ngồi theo bối phận.

Dường như Thái tử muốn chứng tỏ hôm nay hắn đúng là tới thăm Điền lão phu nhân mới hồi kinh, không chỉ mang theo lễ vật, còn kiên nhẫn hỏi thăm thân thể Điền lão phu nhân và sự việc trên đường về nhà, khiến Điền lão phu nhân vừa sợ vừa cảm động.

Thăm hỏi Điền lão phu nhân xong, thái tử trò chuyện với ba cha con Điền gia, những người khác yên lặng lắng nghe.

A Bảo ngoan ngoãn rũ mắt ngồi trong góc với Điền Vũ Thor, Điền Vũ Thor vô cùng căng thẳng, ra sức xoắn khăn tay, muốn duy trì dáng vẻ thực nữ. A Bảo cũng rất hồi hộp, luôn cảm thấy mặt bị đám chọc, giống như một ánh mắt sắc bén xuyên qua hết lần này tới lần khác, nghĩ đến chủ nhân ánh mắt đó là ai, lại muốn đưa tay xoa eo rồi —— rõ ràng vết thương ở eo đã khỏi, nhưng khi thấy người kia, ám ảnh trong lòng lại ập đến.

Sau khi cuộc trò chuyện của thái tử và cha con Điền gia kết thúc, A Bảo tưởng rằng cuối cùng mọi việc cũng kết thúc. Lúc các nàng nên lui xuống, thái tử nhấp một ngụm trà, đột nhiên nói: "không ngờ hôm nay Minh Cẩm cũng ở đây, lần trước trong cung liên lụy người bị thương, tỷ tỷ người vô cùng lo lắng, bây giờ thấy người không có chuyện gì, Minh Tranh cũng có thể yên tâm"

A Bảo nhanh nhanh hiểu ngay 'tỷ tỷ' mà thái tử nói là ai, nghe hắn gọi mình là 'Minh Cẩm', cảm giác thật sự rất quái dị, vội vàng đứng lên nói: "Đa tạ đại tỷ tỷ quan tâm, Minh Cẩm không có việc gì, làm thái tử và đại tỷ tỷ lo lắng, là Minh Cẩm không đúng."

Ánh mắt Thái tử không chút dấu vết đánh giá thiếu nữ ngoan ngoãn cúi đầu, vẫn ôn hòa nói: "Minh Cẩm nói quá, kể ra cô cũng là tỷ phụ của người đấy, không cần phải gò bó như vậy."

"....."

Thái tử đang rối loạn gì đây?

Trong lòng A Bảo rít gào, chẳng trách hắn thân thiết gọi mình là 'Minh Cẩm', thì ra tự coi mình là tỷ phụ, việc này không thỏa đáng lắm? Thái tử phi biết còn không buồn bực à? Trong lòng thầm nghĩ, nhưng nét mặt vừa thỏa đáng vừa ngại ngùng cười.

"Kể ra lúc trước ở trong cung hại người bị thương, là lỗi của tiểu Thất, phụ hoàng đã trách phạt tiểu Thất, những hạ nhân hộ chủ bất lợi kia cũng đã bị trừng trị, chỉ tiếc người nằm trên giường dưỡng thương, cô ở đây thay mặt tiểu Thất bồi tội với người được không."

A Bảo vội vàng nói không dám, trong lòng cảm thấy là bài thân tình này của thái tử đánh rất hay, hơn nữa lời này nói rất nghệ thuật, khiến người ta vừa nghe liền cảm thấy thái tử là người tốt, sau này chắc chắn sẽ là minh quân. Nếu người nào muốn phản hắn, cũng thật sự không có đạo lý rồi. Thái tử trông ôn hòa nhưng không nhu nhược, vì phía trên còn có Hoàng đế, nên không thể biểu hiện quá tài năng hoặc quá cường thế, trình độ được dẫn dắt đến tuyệt diệu, khiến Hoàng đế không nảy sinh cảm giác nguy cơ như từ nhớ nhưng vị trí dưới mắt mình.

Đây là một vị thái tử vô cùng thành công!

Mà bây giờ, vị thái tử thành công này đang bận rộn giúp ngũ đệ thân yêu nhà hắn thân cận với lão bà, mặc dù nghiêm túc nói chuyện với A Bảo, nhưng khóe mắt vẫn liếc vị đệ đệ ngồi cạnh hắn, thấy đệ đệ cứ bày vẻ mặt lạnh lẽo cứng rắn, ngồi thẳng tắp ngay ngắn, một sợi tóc cũng không động, nhìn giống như pho tượng điêu khắc vậy. Song thái tử hiểu hắn rất rõ, lúc hắn mười tuổi bắt đầu học nói nhận biết chữ đều do đích thân mình dạy, từ một số động tác cực nhỏ liền có thể nhìn ra tâm tình của hắn.

Ví dụ như lúc Lý Minh Cẩm nói, ánh mắt hắn sẽ hơi động đậy, toàn bộ tinh thần chú ý lắng nghe giọng của thiếu nữ, không hề lơ đãng như trước đó nghe người khác nói chuyện.

Thái tử quan sát đệ muội tương lại và đệ đệ mình xong, cuối cùng cũng buông tha cho A Bảo.

A Bảo thầm lau mồ hôi, khi ngồi vào chỗ cũ, đối mặt với vẻ mặt có chút ghen tỵ của biểu muội, trong lòng ghen không nói gì, luôn cảm thấy hôm nay thái tử dẫn theo Tần vương tới cửa là có âm mưu, cảm giác nguy hiểm kia giống như bị rắn độc nhìn chăm chăm làm nàng tê cả da đầu —— A Bảo nghĩ, có lẽ bởi vì Tần vương ở đây, nên nàng phản ứng hơi quá.

Chờ thời gian không lâu lắm, đến lúc dùng bữa tối rồi, Điền Gia đã chuẩn bị tịch yến ổn thỏa, Điền Văn Nho với hai nhi tử theo thái tử và Tần vương tới gian ngoài dùng bữa, các nữ quyến vào trong phòng dùng bữa.

A Bảo ngồi chung với Điền Vũ Thor, thấy nàng lộ vẻ thờ phào nhẹ nhõm, không kìm nổi lo lắng hỏi: "Biểu muội sao vậy?"

Điền Vũ Thor nhìn gian ngoài một chút, nhỏ giọng kể tai A Bảo nói nhỏ: "Người không cảm thấy ánh mắt Tần vương rất đáng sợ sao? Vừa nãy lúc hắn đi qua, nhìn chúng ta một cái, thật đáng sợ, giống như lời đồn bên ngoài. Hơn nữa nghe nói hắn từng giết rất nhiều người, thù đoạn tàn khốc, dọa trẻ con cũng khóc lóc."

Khóe miệng A Bảo co quắp, suy nghĩ một lát, nói: "Nghe nói kẻ bị giết đều là người xấu."

"Người xấu cũng là người!" Điền Vũ Thor chính nghĩa nói, sau đó dùng ánh mắt lên án nhìn A Bảo.

Biểu muội vô cùng cao thượng, khiến A Bảo không cao thượng lắm trong chớp lát không biết nói gì để tránh tranh cãi kịch với nàng ấy, bèn im lặng ăn.

Điền Vũ Thor vẫn không buông tha nàng, lúc này tinh thần nàng quá căng thẳng, bây giờ không còn áp lực, muốn tìm người nói chuyện, nếu không sẽ ghen hờn, tất nhiên A Bảo là lựa chọn không tồi.

Tiếp đó, Điền Vũ Thor bắt đầu quấy rầy A Bảo, mãi đến khi đồ ăn được bưng lên, Trần thị lên tiếng cắt ngang bảo các nàng ăn cơm ngon miệng, Điền Vũ Thor mới không cam lòng ngậm miệng. Chỉ là A Bảo nghĩ, sau khi ăn xong, chắc chắn Điền Vũ Thor còn muốn kéo nàng nói tiếp, đây là một thói quen của Điền Vũ Thor. Được rồi, mặc dù Điền Vũ Thor thường xuyên câu kinh với A Bảo, nhưng suy cho cùng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai biểu tỷ muội cũng từng có tình cảm sâu đậm chen chúc trên một chiếc giường lạng lẽ trò chuyện.

Sau khi các nữ quyến dùng bữa xong, nam nhân ở gian ngoài vẫn đang ăn, lại còn uống rượu —— Tất nhiên không chỉ uống rượu, mà vừa uống rượu vừa sát hạch tài văn chương của huynh đệ nhà họ Điền, bắt hai huynh đệ phải phát huy tài chỗ.

Huynh đệ nhà họ Điền khổ cực, A Bảo cũng rất khổ cực, sau bữa ăn những cô nương chưa xuất giá có thể rời đi. Điền Vũ Thor không nói hai lời kéo A Bảo đến viện của nàng, tiếp tục câu chuyện dang dở lúc này.

Nha hoàn pha trà, sau khi mang trái cây tráng miệng lên, liền lui xuống.

A Bảo uống trà, hững hờ nghe người bên cạnh lải nhải, nghĩ tới mục đích hôm nay thái tử đến thăm, bỗng nhiên bị Điền Vũ Thor âm trầm ghé bên tai nói: "Thái tử diện hạ hình như vô cùng thường thức biểu tỷ đấy, tỷ nói xem tại sao?"

"Đúng thế, tại sao chứ?" A Bảo hết sức thuần khiết nhìn nàng ấy.

Điền Vũ Thor hừ một tiếng, tự mình ôm đầu vắt óc suy nghĩ, A Bảo mừng rỡ nhìn nàng ấy bần khoản, sau đó nổi lên ý xấu nói một câu: "Dáng vẻ này của biểu muội không thực nữ rồi! Cẩn thận mợ thấy lại dạy dỗ một trận!" Dọa tiểu cô nương vội vàng ngồi ngay ngắn, xoắn khăn tay tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Đúng là tiểu cô nương đáng yêu!

Khi A Bảo vui vẻ đùa biểu muội, rất nhanh liền nghe hạ nhân báo thái tử và Tấn vương đã rời đi.

A Bảo và Điền Vũ Thor đều âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, giống như Kim cô Chú* trên đầu rốt cuộc không còn nữa. Cho nha hoàn lui xuống, Điền Vũ Thor nói với A Bảo: "Được rồi, trời tối rồi, biểu tỷ cũng trở về đi."

A Bảo cười, hỏi: "Biểu muội sợ Tấn vương như vậy sao?" Thầm nghĩ, hình như đúng là khá đáng sợ, trên người người kia mang theo một luồng sát khí máu tanh, không có hơi thở kiêu ngạo của mấy hoàng tử khác, rất giống Tu La chém giết trong bóng tối bước ra.

Điền Vũ Thor dùng biểu cảm cực kỳ khẳng định nói cho nàng biết, Tấn vương quả thật đáng sợ, lại nhò giọng nói: "Chẳng trách hần lớn tuổi thế vẫn chưa có vương phi, vừa nhìn đã thấy đáng sợ rồi, cô nương nào dám gả cho hần?"

A Bảo đảo mắt, nói đùa: "Hần là hoàng tử, nếu muốn vương phi thì chỉ cần hoàng thượng trực tiếp tứ hôn là được, hần căn bản không cần sốt ruột."

Điền Vũ Thor bĩu môi, cảm thấy A Bảo nói rất đúng, nói tiếp: "Đúng vậy, không biết ai xui xẻo thế bị hoàng thượng chọn trúng." nói xong, lại lắc đầu, "Bỏ đi, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta."

A Bảo vô cùng hài lòng với câu này, cũng tán thành: "Quả thực là vậy."

Lúc này hai biểu tỷ muội trò chuyện vô cùng vui vẻ, cảm giác giống như anh hùng có chung chí hướng, quan hệ càng thêm thân thiết. Cho đến ba ngày sau, lúc Uy viễn hầu phủ nhận được thánh chỉ tứ hôn, tất cả đều há hốc mồm, mà phản ứng đầu tiên của A Bảo là: Eo lại đau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Edit: Tiểu Bông

Beta: Lạc Lạc

Đạo thánh chỉ này tới quá đột ngột, bất thành linh mọi người chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

A Bảo ngây ngốc tạ ơn, ngây ngốc nhìn đại bá Uy viễn hầu tặng tiền thưởng cho mấy vị thái giám tuyên chỉ, ngây ngốc nghe tiếng chúc mừng xung quanh, hoàn toàn chưa bình thường lại, dáng vẻ không chỗ nào thích hợp giống với mọi người.

A Bảo nghĩ mãi cũng không ra, nàng chỉ mới tới nhà ngoại tổ mẫu vài ngày, vừa về đã bị người xách tới đại môn tiếp thánh chỉ, điều này thật không khoa học!

Phu thê Uy viễn hầu thấy bộ dáng ngây ngốc của A Bảo, có tai như điếc với tiếng chúc mừng của Trương Kiệt, sợ đắc tội vị tâm phúc bên cạnh hoàng đế, vội vàng nói: "Ha ha, đứa nhỏ này vui mừng tới choáng váng rồi."

Trương Kiệt không khỏi mỉm cười, vui mừng tới choáng váng chỗ nào chứ, rõ ràng là biểu cảm há hốc mồm, giống như không hiểu chuyện gì xảy ra. Trương Kiệt hiểu được tâm trạng của mọi người, thật ra nếu hần không biết dự định tứ hôn ban đầu của Chính Đức đế, cũng sẽ không nghĩ tới Chính Đức đế sếtứ hôn ái nữ Trần Bắc tướng quân cho Tấn vương.

Ai cũng biết, trong tất cả các vị hoàng tử, Chính Đức đế tỏ rõ không ưa nhì tử này, thậm chí ngay cả hôn sự của hần cũng cố ý bỏ quên, đến khi thái tử nhắc tới mới nhớ còn một nhì tử là nam nhân lớn tuổi chưa lập gia thất. Mọi người đều nghĩ rằng, đoán chừng đời này Tấn vương không độc thân cả đời, thì chính là cưới một nữ nhi dòng dõi thế gia tầm thường, nữ nhi của Trần Bắc tướng quân sao tới lượt hần, phía trước còn có Tề vương, Ninh vương, Chu Ngự xếp hàng chờ cưới một thê tử có nhạc gia hùng hậu đấy.

Lúc hoàng hậu, quý phi và Xương Bình trưởng công chúa đều ra tay làm loạn hôn sự của A Bảo, mọi người đều cho rằng, hoàng thượng nhất định sẽ tứ hôn nữ nhi của Trần Bắc tướng quân cho một trong ba người, nếu không thì có thể là những hoàng tử khác hợp tuổi, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, sẽ tứ hôn cho Tấn vương luôn bị hoàng thượng xem nhẹ này.

Hoàng thượng có ý gì?

Tất cả mọi người nghe được đạo thánh chỉ tứ hôn đó, trong lòng liền nổi lên nghi vấn này.

Tất nhiên, dường như Chính Đức Đế đều nhớ tới những nhi tử chưa lập gia thất, lần này nhất định phải giải quyết chung thân đại sự của các nhi tử ấy của ông, hôm nay tông cộng đã ban bốn đạo thánh chỉ tứ hôn, đủ để thu hút ánh mắt mọi người, đây bầu không khí náo nhiệt ở kinh thành tới cao triều.

Nhân vật chính của bốn đạo thánh chỉ tứ hôn này lần lượt là: Tấn vương Tiêu Lệnh Thủ với nữ nhi của Trần Bắc tướng quân, Tề vương Tiêu Lệnh Khê với nữ nhi của anh quốc công, Ninh vương Tiêu Lệnh Điền với nữ nhi của Hoài Nam quận vương, Trần Lưu quận vương Tiêu Lệnh Chi với nữ nhi của Lại bộ thượng thư. Hôn nữa bốn đạo thánh chỉ này còn ấn định ngày may mắn trong mỗi tháng cho bọn họ thành thân.

Nguy là, ngày lành tháng sau tức mừng tám tháng sáu do Khâm Thiên Giám tính ra là hôn lễ của A Bảo và Tấn vương, sau đó ngày lành mừng chín tháng bảy này Tề vương thành thân với nữ nhi của anh quốc công, ngày lành tháng tám Ninh Vương và nữ nhi của Hoài Nam quận vương thành thân, tháng chín Trần Lưu Quận Vương và nữ nhi của Thượng Thư thành hôn.

A Bảo ngồi thần thờ trong đại sảnh Vinh An đường, nghe các trưởng bối trong nhà thảo luận về bốn đạo thánh chỉ và thời điểm các vương gia thành thân, không khỏi mặt đầy hắc tuyến, nghĩ rằng Khâm Thiên Giám thật vớ vẩn, miễn cưỡng phải tính ra một ngày may mắn mỗi tháng cho nhi tử của hoàng đế thành hôn, sao lại cảm thấy Chính Đức đế càng già càng không đáng tin cậy nhỉ? rõ ràng trước đây còn là một mỹ đại thúc anh minh thần võ mà...

Lúc A Bảo đang cực kỳ nghiêm chỉnh suy nghĩ, bỗng nhiên nghe mình bị gọi tên, vội đổi lại vẻ căng đứng đắn hơn nhìn sang, kịp thời lộ ra nét mặt dễ bảo, mỉm cười nói: "Tổ mẫu."

Lão phu nhân nhìn khuôn mặt của A Bảo, gương mặt này càng ngày càng giống thê tử của tứ nhi rồi, trước đây mỗi lần nhìn đều cảm thấy là một loại gãy vỡ, nữ nhân kia hại nhi tử của mình ngộ nghịch với mẫu thân, một thân một mình chạy đến biên thủy lại khiến người mẹ già này vì hân mà hoảng sợ, dứt khoát là một đứa con bất hiếu, cho nên cũng lạnh nhạt với tôn nữ giống thê tử tứ nhi này, thậm chí thường xuyên giận chó đánh mèo với nàng.

Nhưng bây giờ, lão phu nhân lại thờ dài, dù không thích thì vẫn là tôn nữ của mình, hy vọng nàng gả cho một gia tộc tương xứng, mà thật sự Tấn vương không phải một ứng cử viên tốt cho vị trí vị hôn phu, chỉ riêng những tin đồn hân tuyệt tình tuyệt tâm đã khiến người ta chùn bước, không dám gả nữ nhi của mình đi. Tất nhiên, cũng có người không sợ lời đồn muốn gả nữ nhi đi, nhưng chỉ là số ít mà thôi.

"Cầm nha đầu, còn một tháng nữa là tới ngày thành thân của ngươi với Tấn vương điện hạ, thời gian hơi gấp gáp, có điều thánh chỉ đã ban, ngươi cứ yên tâm chờ gả." Lão phu nhân thành khẩn nói, xem như trấn an tôn nữ một chút. Trong mắt mọi người, bỗng nhiên gặp phải một vị hôn phu hung bạo như vậy, tiêu cô nương đều sẽ sợ hãi. Từ lúc nhận thánh chỉ, A Bảo luôn ngơ ngác, trong lòng lão phu nhân hơi thương xót, về mặt cũng thêm mấy phần hiền từ.

A Bảo rũ mí mắt, ôn thuận đáp một tiếng. Lão phu nhân lại nói vài lời trấn an, lần đầu tiên nàng lớn như vậy được nghe tổ mẫu dịu dàng ôn tồn nói nhiều với nàng thế, nhưng A Bảo sừng sốt sao tiếp nhận hết, trong lòng vẫn có cảm giác không chân thực.

"Được rồi, ngươi về trước đi." Lão phu nhân nói.

A Bảo đáp một tiếng, đồng thời thi lễ với từng vị trưởng bối trong phòng, rồi mới rời đi.

Chờ A Bảo rời đi rồi, nhị lão gia nói trước hết: "Nương, sao hoàng thượng lại muốn tứ hôn A Bảo cho Tấn vương chứ? Lúc đầu con tưởng không phải Chu Ngự thì cũng là Tề vương hoặc Ninh vương, thật không ngờ. Hôn nữa tứ đệ biết chuyện có làm ấm lên không?" Trong lòng nhị lão gia vừa lo lắng cho tương lai của chất nữ, vừa bận tâm tứ đệ ông sẽ làm ấm ỉ.

Lời này khiến trong lòng tất cả mọi người ở đây đều rung mình, vừa rồi bọn họ đều bận rộn thảo luận bốn đạo thánh chỉ tứ hôn hôm nay của Hoàng thượng và nội dung trong đó, mà quên mất A Bảo còn có một vị phụ thân khiến người ta đau đầu đây.

Quả nhiên, vừa nhắc tới người nào đó, lão phu nhân theo bản năng muốn day trán: Ôi, đầu bắt đầu đau nữa. Điều này đã thành một loại phản ứng quen thuộc.

Uy viễn hầu cứng nhắc xong lại tức giận, có chút mạnh miệng nói: "Chẳng lẽ đệ ấy dám kháng chỉ?"

"Tứ đệ đâu dám kháng chỉ!" Nhị lão gia liếc mắt, "Chuyện đệ ấy làm càng khiến người ra đau đầu hơn cả kháng chỉ đó."

"..."

không thể không nói, lời này của nhị lão gia thật có lực sát thương, không khí hiện tại có mấy phần đình trệ, người ở đây đều không còn gì để nói.

Lão phu nhân muốn xoa cái đầu đang co rút đau đớn, con dâu thứ hai khá có ánh mắt tiếp tay, sức lực vừa phải, khiến lão phu nhân cảm thấy đầu óc thư thái vài phần, tiếp đó dứt khoát nói: "Lão nhị, văn chương của ngươi tốt, lập tức viết thư cho lão tử, nói cho hắn biết, không cần bận tâm tới hôn sự của Cầm nha đầu nữa, hoàng thượng đồng tình đích thân tứ hôn cho Cầm nha đầu rồi, tiện thể trong thư nói tốt cho Tấn vương nhiều vào, tốt nhất dựa theo yêu cầu của lão tử mà tán thưởng một phen."

"..."

Mọi người lại trợn mắt liú lười lần nữa, Uy viễn hầu nhẹ giọng nói: "Nương, chuyện này... không hay lắm?" Lời nói đối chác chắn sẽ có ngày bị vạch trần, đến lúc đó phản ứng càng ác liệt hơn thì sao?

Lão phu nhân liếc ông một cái, rất có phong độ của một đại tướng nói: "Tạm thời giấu bao lâu thì hay tới đó, chờ Cầm nha đầu và Tấn vương bá đường thành thân rồi, chuyện đã định, hắn có thể làm gì?"

"Tứ đệ có thể xúi giục A Bảo hưu phu!" Miệng nhị lão gia nhanh chóng tiếp lời, nói xong còn tự mình quả quyết gật đầu, "Nếu như sau này Tấn vương nạp trắc phi di nương, tứ đệ nhất định làm được chuyện này, chúng ta không thể coi thường năng lực chiến đấu của tứ đệ."

không thể phủ nhận, nhị lão gia thật sự hiểu rất rõ vị đệ đệ hiếm thấy này.

một lần nữa Vinh An Đường lại rơi vào sự yên tĩnh quý dị, tất cả mọi người đều không hện mà cùng nghĩ: Trong nhà có một người không bình thường thật khiến người ta lo lắng, ôi, đau đầu!

Cuối cùng, lão phu nhân bóp mí tâm, vẫn bảo nhị nhi tử viết thư cho tứ nhi tử, trước mắt lừa gạt hắn rồi tính sau. Lão phu nhân dám làm thế cũng có nguyên do, Lý Kế Nghiêu rời kinh mười mấy năm, căn bản không hiểu rõ mọi chuyện ở kinh thành, chỉ cần ông không sai người điều tra, cho dù bọn họ nói trời nói đất, ông cũng sẽ tin. Bây giờ Lý Kế Nghiêu đóng giữ biên thủy, không dễ dàng rời đi, cũng không biết khi nào mới có thể hồi kinh, vì vậy chỉ cần ngăn cản hắn, bọn họ cũng không sợ hắn làm ấm ỉ.

Sau khi nghĩ thông suốt, mọi người thấy đây thật là một biện pháp tốt, nhị lão gia đáp một tiếng, cam đoan sẽ làm trái lương tâm thối phồng Tấn vương như hoa vậy, người gặp người thích, là đối tượng tốt nhất cho vị trí hiền tể trong lòng Lý Kế Nghiêu.

Giải quyết xong chuyện Lý Kế Nghiêu, mấy vị đại lão gia cùng nhau tới thư phòng thảo luận tiếp, để mấy thê tử ở lại bồi lão phu nhân, bàn bạc hôn sự của A Bảo. một tháng quá gấp,

phải chuẩn bị rất nhiều thứ, không thể thiếu bàn bạc một phen.

Trong lúc các trưởng bối vội vàng bàn bạc cách ứng phó phụ thân A Bảo, A Bảo như mất hồn về tới Bảo Hàm viện,nghehnh đón nàng là Hoa ma ma và bốn tỷ muội họ Nhạn mang về mặt hoặc vui mừng hoặc đau lòng.

Hoa ma ma rất vui, tiểu thư bà làm nhũ nương cuối cùng cũng hứa hôn rồi, mà còn do hoàng thượng tứ hôn nữa, thể diện gấp bội, lại gả cho hoàng tử, nữ nhân có cả thể diện lẫn phúc khí, bà không cao hứng sao được?

Mà bốn tỷ muội họ Nhạn đều là cô nương chưa gả, cũng ôm ấp những ảo tưởng nhất định của thiếu nữ với nam nhân, nghĩ tới tiểu thư nhà mình phải gả cho vị vương gia ngoan độc lãnh khốc trong truyền thuyết kia, đều vô cùng sợ hãi, đồng thời cũng lo lắng cho tương lai của tiểu thư nhà các nàng, sợ tiểu thư nhà các nàng vừa xuất giá đã không chịu nổi trở thành quý đoan mệnh.

"Tiểu thư..."

A Bảo nhìn một chút, quyết đoán đuổi Hoa ma ma đang vui mừng bên cạnh đi làm sữa tươi chưng đường phèn cho nàng, lại nhìn về mặt lo âu của bốn tỷ muội họ Nhạn, chẳng biết sao, lòng mờ mịt nửa ngày không khỏi yên ổn, quả nhiên có một số việc chính là thế, cần có người mờ mịt sầu lo hơn mình, bỗng nhiên cảm thấy hóa ra cũng không có việc gì!

không phải là gả cho vị vương gia bị mắng là nham hiểm thành thói, ác độc tàn bạo ư? Tuy rằng bề ngoài hẳn rất đáng sợ, khí thế đủ làm người ta khiếp sợ, nhưng chuyện đã định, cứ thử tiếp nhận thôi.

Khi A Bảo đang chuẩn bị tâm lý, bốn tỷ muội họ Nhạn lại nhanh chóng đập tan AQ* tự an ủi của nàng.

**AQ là nhân vật chính trong AQ Chính Truyện của Lỗ Tấn, nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. AQ nổi tiếng với phương pháp "thắng lợi tinh thần", khi bị người khác chửi, anh ta tự nhủ "nó chửi mình như nó chửi bố nó" và nghĩ là mình thắng lợi. mặc dù hay bị áp bức nhưng anh ta vẫn tự bảo rằng mình có tinh thần cao cả hơn những người áp bức kia*

Nhạn Hồi: "Tiểu thư, tuy có một số chuyện là tin đồn thất thiệt, nhưng... không có lừa làm sao có khói."

Nhạn Thanh: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Tấn vương giết người như gió, một cái tên có thể dọa trẻ con khắp kinh thành gào khóc cả đêm."

Nhạn Vân: "Nô tài cũng nghe nói Tấn vương không gần nữ sắc, hẳn không coi nữ nhân ra gì, cái kia... hình như không được."

Nhạn Nhiên: "Đúng đúng đúng, nghe nói hẳn chán ghét nữ sắc, nếu không phải hoàng tử cao quý, thìhắt định đời này là kiếp hòa thượng! Chỉ là đại sư Nam Sơn tự từng nói ngày sinh của hẳn không may mắn, trong số mạng có đủ ngũ độc*, là kẻ xui xẻo, nên Hoàng thượng mới chán ghét, cho dù xuất gia làm hòa thượng thì sát khí trên người cũng quá nặng, mạo phạm tới Phật Tổ, ngay cả Phật tổ cũng không thu nhận hẳn..."

**Ngũ độc: là năm loại độc tính mạnh nhất trong quan niệm của người xưa, thường chỉ rắn, bọ cạp, rết, cóc và thạch sùng, cũng có quan điểm xếp nhện và ong thuộc vào loại ngũ độc. Có đủ ngũ độc nghĩa là vô cùng xấu xa, là điềm xấu.*

Tất cả các cô nương đồng loạt nhìn về phía Nhạn Nhiên, về mặt hoảng sợ.

"Nhạn, Nhạn Nhiên, sao tỳ lại biết rõ vậy?" Nhạn Hồi lấp bắp hỏi, trước giờ các nàng không quá quan tâm đến vị Tấn vương này, vừa mới hồi kinh, căn bản chưa kịp nghe ngóng được nhiều chuyện. Mà chuyện Nhạn Nhiên tiết lộ cũng đủ khiến da đầu các nàng tê dại, quý thân này ai cũng kính sợ, rốt cuộc một người phải đáng sợ thế nào mà ngay cả phật tổ cũng không thu nhận?

Khuôn mặt thanh tú của Nhạn Nhiên lộ vẻ áy náy: "Ta thường xuyên giúp tiểu thư đi đưa đồ cho các viện, sau đó quen biết với những nha hoàn kia, trò chuyện cũng khá nhiều, lâu dần tất cả đều biết mộtchút."

thì ra là thế!

Lúc trước ngạc nhiên quá, bây giờ nghĩ tới năng lực của Nhạn Nhiên, cũng không kỳ quái. Lập tức mấy tỷ muội họ Nhạn đều túm lấy Nhạn Nhiên nói ra tin tức về Tấn vương. A Bảo tiếp tục lẳng lặng ngồi bên cạnh, nghe Nhạn Nhiên kể từng lời đồn đãi về Tấn vương nàng thăm dò được, trong lòng lại xoắn xuyến.

Sao càng nghe càng thấy trừ việc người nọ là hoàng tử ra, hình như không có chút ưu điểm nào nữa nhỉ? Ra đời không lâu thì mẩu thân mất, phụ thân là cận bã, không biết nghĩ gì, ném thẳng hẳn vẫn còn là sơ sinh tới lãnh cung, hơn nữa còn không cho bất cứ ai tới thăm hẳn, khóa chặt cửa lãnh cung, chỉ để một thái giám chăm sóc. Trước khi hẳn mười tuổi, không biết nói chuyện, không quen bất kỳ chuyện bình thường, yên lặng ở đó như một kẻ ngốc, mãi đến một ngày khi hẳn mười tuổi không biết sao chạy ra khỏi lãnh cung, đúng lúc gặp thái tử đi qua, thái tử sinh lòng thương xót, cầu xin hoàng đế thả hẳn ra khỏi lãnh cung, đón đến Trung cung để hoàng hậu nuôi dưỡng.

A Bảo chống má, hơi viễn vông nghĩ, mỗi lần nghe hẳn nói chuyện đều vừa ngăn ngui vừa cứng nhắc, ai cũng nói hẳn trầm mặc ít nói, không thích nói chuyện, thích ra vẻ lãnh khốc, nhưng nàng nghe được, âm thanh cứng nhắc đó hình như do không quen nói chuyện... Có vẻ như trải qua tuổi thơ có phần thảm thương, nên sau khi ra khỏi lãnh cung, hiểu được đạo lý thường tình của thế gian, biết bản thân gặp chuyện không công bằng, sau đó bắt đầu trở nên đen tối, nhưng phát hiện người phụ thân khiến tuổi ấu thơ của hẳn đáng thương thế bất luận hẳn có cố gắng thể hiện thế nào, về sau vẫn là kẻ cận bã không ưa hẳn, tiếp tục trở nên đen tối hơn, cuối cùng đen tối thành đại Boss phản diện, trở thành nhân vật phản diện người người muốn diệt trừ. Theo cốt truyện bình thường thì nhân vật phản diện kiểu này thường bị nhân vật chính quét sạch, góp một phần công sức trở thành bia đỡ đạn cho cốt truyện đặc sắc hơn! Tất nhiên nếu là một bộ sách lấy nhân vật phản diện làm nhân vật chính, thì hẳn sẽ trở mình thành đại nhân vật phản diện, giết chết phụ thân cận bã, giết hết vai chính quét sạch hẳn, giết sạch những kẻ cản đường hẳn, cùng những người thân thiết ngồi lên ngai vàng, trở thành chúa tể của thiên hạ...

"Tiểu thư, có mấy vị tiểu thư tới thăm người."

Giọng Nhạn Hồi vang lên, cắt ngang suy nghĩ của A Bảo.

"Tiểu thư đang nghĩ gì thế ạ, về mặt rất lạ?" Nhạn Thanh tò mò hỏi.

A Bảo cố gắng đổi về mặt, vô cùng nghiêm túc nói: "không có gì!"

Về mặt Nhạn Hồi đầy vạch đen nhìn A Bảo, nàng hầu hạ tiểu thư lâu vậy, không nghĩ cũng biết tiểu thư nhà nàng lại tưởng tượng ra ít chuyện quý dị, hình như không khí cũng bị tiểu thư làm cho quý dị rồi.

Bởi vì đám người Lý Minh Phụng đến, nên cuộc tám chuyện về Tấn vương cuối cùng cũng dừng lại, mời các cô nương vào.

Lúc này đám người Lý Minh Phụng tới chúc mừng A Bảo, dĩ nhiên cũng đầy lo lắng, thậm chí trước khi tới đây Lý Minh Phụng đã tưởng tượng sau khi A Bảo biết được hôn sự của mình, khổ sở như một đóa hoa trắng nhỏ bé không nơi nương tựa, đáng vẻ tràn đầy bất lực, ai ngờ vừa tiến vào nhìn, lại là bộ dạng nghiêm trang, có điểm nào giống đóa hoa trắng nhu nhược không nơi nương tựa chứ?

Mấy cô nương đầu tiên là chúc mừng A Bảo, trong đó Lý Minh Nguyệt lại bị mẫu thân nàng ta tẩy não kia, lòng vừa ghen tị sau này A Bảo sẽ là vương phi cao cao tại thượng, vừa thương hại A Bảo lại gả cho một vị hoàng tử không chỉ không được lòng vua, còn có tiếng xấu. Rốt cuộc ghen tị nhiều hơn thương hại, không nhịn được lên châm chọc vài câu, bị Lý Minh Hòa và Lý Minh Phụng cùng nhau mắng cho khóc lóc chạy đi, mấy cô nương còn lại cũng biết điều cáo từ, lưu lại hai cô nương Lý Minh Phụng và Lý Minh Nghi.

Hai cô nương một trái một phải ngồi cạnh A Bảo, bên này Lý Minh Nghi vò đầu bứt tai suy nghĩ làm sao để an ủi A Bảo, bên kia Lý Minh Phụng cẩn thận từng li từng tí mở lời, không nói vào đề, sợ tổn thương đóa hoa trắng A Bảo. Mãi đến khi Hoa ma ma bung sữa tươi chưng đường phèn mới làm lên, A Bảo cầm lên ăn một miếng, vừa ăn vừa nhìn các nàng, đáng đáp như chờ các nàng an ủi vậy.

Hai cô nương kia: = __=! Đây, giờ ngươi hẳn phải nuốt không trôi mới đúng chứ, làm ơn chuyên nghiệp một chút được không hả?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: Tiểu Bông

Beta: Lạc Lạc

Đối với chuyện A Bảo sắp gả cho Tấn vương, bởi vì những người bên ngoài còn lo lắng hơn nàng nên nàng lập tức bình tĩnh lại, những người khác còn đang khổ sở rồi rấm về hôn sự này, không hiểu sao Chính Đức để lại đột nhiên từ hôn như vậy, hơn nữa người được chọn còn ngoài dự đoán của mọi người, cần bản không có bất kì dự báo nào.

Có thể nói, lão Chính Đức để này đùa bốn tất cả mọi người một phen.

Xương Bình trưởng công chúa vừa nghe tin, tức giận đến mức ném vỡ cái chén trong nhà, suýt chút nữa kích động chạy vào cung lắc lắc Chính Đức để hỏi sao ông có thể lãnh khốc tuyệt tình gây sự vô cớ thế, rốt cuộc có phải là ca ca ruột của mình không, đùa bốn muội muội ruột như vậy vui lắm sao? Mà nguyên nhân bà không vọt thẳng vào là vì phò mã Chu Vĩnh Ngôn phát huy chức trách phò mã của ông, kịp thời giữ bà lại.

Xương Bình trưởng công chúa và Chính Đức để là huynh muội ruột cùng một mẫu thân sinh ra, bởi vì có một hoàng đế ca ca, khó tránh được dưỡng tính cách có phần kiêu căng tùy hứng, cộng thêm Chính Đức để cũng yêu thương bà, nên cả đời bà từ khi xuất giá, làm gì cũng thuận thuận lợi lợi, chuyện gì cũng theo ý bà, từ lâu đã quên mất mùi vị bị người ta cự tuyệt. Nhưng bây giờ huynh trưởng thân nhất để bà ném trái tư vị này, có thể tưởng tượng được bà khó chịu nhường nào.

"A Nhụy, xin bớt giận." Chu Vĩnh Ngôn nhẹ nhàng an ủi, A Nhụy là nữ danh của Xương Bình trưởng công chúa, hai phu thê ở bên nhau, thi thoảng cũng sẽ gọi nữ danh của nhau, xem như một loại tình thú của phu thê.

"Sao ta có thể nguôi giận chứ?" Thiếu chút nữa Xương Bình trưởng công chúa xem trọng phu khôngnóng không lạnh thành Chính Đức Để mà gào thét, "Hoàng đế ca ca biết rõ ta vì Ngự nhi mà kết thân với Lý Minh Cẩm, ba lần bảy lượt tiến cung tìm huynh ấy nói rõ, để huynh ấy trực tiếp từ hôn, tránh đắc tội hoàng hậu và quý phi. Nhưng rõ ràng đứng trước huynh ấy thoải mái đáp ứng, đằng sau lại ban con dâu ta xem trọng cho con chó điên bên cạnh thái tử, sao ta cam tâm được?"

Chu Vĩnh Ngôn khẽ nhủ mầy, trong lòng biết trước giờ Xương Bình không để Tấn vương vào mắt, song nói huệch toẹt vậy cũng không tiện. Thấy bà nổi nóng, ông nuốt lời uốn nắn xuống, nói: "Thánh thượng nói chỉ cần nhắc nhở, vẫn chưa chính thức đồng ý mà."

"Nếu cần nhắc, chẳng phải đã đồng ý rồi ư?" Về mặt Xương Bình trưởng công chúa như lẽ đương nhiên, thái độ cực kỳ ngang ngạnh.

Trong lòng Chu Vĩnh Ngôn biết tính cách bà cường ngạnh, chỉ có thể thuận theo, hơn nữa con giận của bà luôn tới nhanh đi càng nhanh hơn, cũng không phản bác bà, chỉ kéo bà qua, âm giọng trấn an bà, xoa dịu cơn giận của bà, mới bắt đầu phân tích cho bà nghe mục đích từ hôn của Chính Đức để.

"Trước giờ Tấn vương và thái tử qua lại thân thiết, lại là hoàng tử dưỡng dưới gối hoàng hậu, Tấn vương cưới Lý cô nương, được lợi cũng là thái tử diện hạ và hoàng hậu. Theo ta đoán, hoàng thượng từ hôn Lý cô nương cho Tấn vương, trong đó cũng có nguyên do từ thái tử."

Xương Bình trưởng công chúa nhủ mầy, "Ý chàng là thái tử thuyết phục hoàng đế ca ca từ hôn Lý Minh Cẩm cho Tấn vương?"

"Có khả năng này. Lúc trước không phải thái tử nhắc nhở hoàng thượng Tấn vương chưa lập gia thất à, nhờ hoàng thượng chuyển lời cho nàng, bảo nàng tổ chức tiệc thường hoa mời quý nữ trong kinh tới phủ, để Tấn vương gặp mặt sao? Bất kể gia thế hay tướng mạo của ái nữ Trần Bắc tướng quân đều rất tốt, không trách Tấn vương lại coi trọng, nên lúc đó mới ra tay cứu Lý cô nương." Chu Vĩnh Ngôn nói rõ ràng mạch lạc.

"hắn?" Xương Bình trưởng công chúa lộ vẻ xem thường, "không phải người làm cô cô này chê bai hắn, chàng xem vương phủ của hắn đi, đơn sơ âm u như nhà ma, hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc cưới một nữ nhân giúp hắn quản lý công việc vặt, cũng không biết tìm nữ nhân giúp hắn làm ấm giường, thậm chí có thể căn bản không hiểu được nữ nhân là thứ gì, dùng để làm gì, chàng nói xem người như thế bỗng nhiên thông suốt coi trọng cô nương người ta ư? không chừng thái tử thấy đây là thời cơ tốt lôi kéo Trần Bắc tướng quân, tiện thể để Tấn vương cưới vợ mà thôi, không chỉ giải quyết được chuyện chung thân đại sự của Tấn vương, mà còn kéo Trần Bắc tướng quân về bên mình, một công đôi việc." Càng nói càng tức.

Chu Vĩnh Ngôn có chút ghen hờn, có một thế tử làm công chúa quá hung hãn, cái gì cũng dám nói, cái quái gì cũng nói trắng ra, nhiều khi chỉ có thể bị ghen đến khó chịu. Có điều, Chu Vĩnh Ngôn cũng hơi xấu hổ thừa nhận, thế tử mình đánh giá Tấn vương hoàn toàn giống với nhận thức của đồng đảng quân chúng nhân dân về Tấn vương. Hơn nữa, là nam nhân, Chu Vĩnh Ngôn cũng từng nghe một ít lời đồn đãi ngầm, thậm chí nhiều người nói, nữ nhi của Trần Bắc tướng quân gả đi, chắc sẽ thủ tiết cả đời..... khụ khụ khụ...

Trong phòng đề tài của hai phu thê còn đang tiếp tục, ngoài phòng một thiếu niên dịu dàng như ngọc thần thò, cuối cùng không nghe phụ mẫu mình nói gì nữa, từ từ đi về viện của mình.

Đến thư phòng, rút một bức trong nhiều bức tranh từ bình hoa, từ từ mở ra, ngắm nữ tử mặc y phục mùa xuân tươi đẹp, mím môi khẽ cười, vẻ mặt hơi xa cách, lòng hắn trống trải một mảng.

Bọn họ quả thật vô duyên ư?

Bên kia phu thê Xương Bình trưởng công chúa đang suy đoán tại sao Chính Đức để muốn ban thánh chỉ thứ hôn như vậy, bên này tại Hiền vương phủ phu thê Hiền vương cũng đang suy đoán.

Hiền vương đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng ngồi xuống cạnh Hiền vương phi, có chút buồn bực nói: "Đột nhiên phụ hoàng tứ hôn cho Ngũ đệ thế này, hẳn là thái tử thúc đẩy sau lưng nhỉ?"

Hiền vương phi nhún đôi mày thanh tú, trong lòng rối loạn vì sự việc không giống đời trước, luôn cảm thấy có gì đó thoát khỏi quỹ đạo trước kia, khiến nàng có chút hốt hoảng.

"Hôm qua khi thiếp tiến cung thỉnh an mẫu phi, nghe mẫu phi đề cập có một lần thái tử điện hạ ở lại điện Thái Hòa lâu hơn ngày thường một chút, sau đó phụ hoàng cho tất cả người hầu hạ lui ra khỏi điện Thái Hòa, bản thân ở lại một mình rất lâu. Hôm sau, đã hạ bốn đạo thánh chỉ này." Hiền vương phi từ từ giải thích.

Về mặt Hiền vương hơi thâm trầm, thâm siết chặt nắm đấm, hẳn đúng là coi thường thủ đoạn của thái tử, còn tưởng rằng bây giờ làm thái tử đã lâu, đối với phụ hoàng không chịu nhận mình già của bọn họ, thái tử như cây đao treo trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể chém xuống. Hơn nữa đám huynh đệ bọn họ lại đẩy thêm một cái, sớm muộn gì cũng có thể kéo thái tử ra khỏi vị trí đó.

"Vương gia đừng lo, mặc dù Tần vương cưới nữ nhi Trần Bắc tướng quân, nhưng Trần Bắc tướng quân cũng không nhất định dốc sức vì bọn họ." Hiền vương phi nhẹ giọng nói.

Hiền vương nhìn vương phi của mình, nữ nhân này tướng mạo không phải xinh đẹp tinh xảo nhất, cũng không thể khiến người ta kinh diễm từ cái nhìn đầu tiên, nhưng nàng như rượu ngon lâu năm, thời gian càng lâu, mùi vị càng đậm đà, càng khiến người giật mình say mê. Không thể phủ nhận, lúc trước cưới nàng, cũng vì nàng làm tim hắn kinh diễm một hồi, dẫn đến có hảo cảm với nàng, gần đôi hình mẫu ban đầu thành nàng rồi.

Hiền vương phi tên là Cổ Hinh Duyệt, là đích nữ của Võ Xương công phủ, tuy là đích nữ, nhưng mẫu thân mất sớm, bên dưới còn có hai kế muội được sủng ái, phu thân không thích, kế mẫu ác độc, kế muội nhân tâm. Lúc chưa gả, tình cảnh ở Võ Xương công phủ không hề tốt. Khi ấy vốn dĩ Hiền vương muốn cưới thứ nữ* được sủng ái của Võ Xương công phủ làm phi, nên kéo dài hôn sự của bản thân, không ngờ đến Võ Xương công phủ làm khách, nghe được một khúc đàn kinh diễm chưa bao giờ có, mà xui quấy khiến biết chủ nhân của tiếng đàn, ba bốn lần vô tình gặp, không khỏi thương tiếc cho tình cảnh của nàng, mà nỗi thương tiếc này dần dần biến chất, mãi về sau rốt cuộc quyết định cưới nàng làm phi, bảo vệ dưới cánh chim của mình.

**Thứ trong thứ nữ này là thứ tự, con gái thứ hai.*

Mà vương phi của hắn, thành thân mấy năm cũng khiến hắn cảm thấy mình cưới được một bảo bối, rất có chính kiến, có nhiều chuyện chỉ cần chỉ điểm một chút, lập tức có thể đoán đúng hoàn toàn, quả thật là nữ Gia Cát. Cho nên, cũng dường thành thói quen rất nhiều chuyện hắn đều nói với vương phi.

"Duyệt nhi nghĩ sao?" Hiền vương đưa tay vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi.

Hiền vương phi mỉm môi cười, nói: "Vương gia không cần sốt ruột, hành động này của hoàng thượng chưa chắc không có ý chèn ép Trần Bắc tướng quân, gả nữ nhi Trần Bắc tướng quân cho nhi tử mình không ưa nhất, có thể thấy rõ ràng." Hiền vương phi nhớ kiếp trước lúc Chính Đức để bệnh nặng, luôn đề phòng, chèn ép mấy vị tướng quân nắm trọng quyền kia, không khỏi thâm lắng đầu thờ dài.

Hiền vương cẩn thận suy nghĩ, nhưng không nắm được trọng điểm, thật sự không hiểu sao vương phi của mình lại nói vậy. Hiền vương phi nhanh chóng phát giác mình quá nhiều chuyện, vội hỏi: "Phu quân không cần nghĩ nhiều, đây chỉ là suy đoán của thiếp, coi như Tần vương cưới Lý Minh Cẩm, bây giờ Trần Bắc tướng quân đang ở xa ngàn dặm, nếu hoàng thượng không triệu ông ta hồi kinh, thì trong thời gian ngắn thiên hạ vẫn thái bình."

Hiền vương hơi giãn mày, đang muốn hỏi lại, bỗng thấy thê tử nhún chặt lông mày, vẻ mặt nhăn nheo thống khổ, lập tức sợ hết hồn, đang định hỏi nàng thân thể không khỏe ư, chỉ thấy nàng che miệng nôn khan.

Thấy thân thể thê tử không khỏe, Hiền vương vứt bỏ chuyện ban nãy, vội sai người mời thái y tới.

Sau khi gầy vò một trận, Hiền vương phi ngồi trên ghế quý phi, Hiền vương ngồi cạnh nắm tay nàng, chậm rãi vuốt ve, mặt mày đều mang ý cười, âm giọng nhỏ nhẹ nói, "Giờ Duyệt nhi phải sinh nhi tử cho bản vương nhé."

Hiền vương phi gả cho Hiền vương đã bốn năm, chỉ sinh một nữ nhi, ước chừng trong lòng lo lắng không thôi. Hiền vương năm nay đã hai mươi sáu, cũng muốn có đích tử, lúc này vương phi của mình có tin vui, sao không mừng chứ, chỉ mong đứa con này là đích tử mới tốt.

Khuôn mặt Hiền vương phi mang theo nụ cười dịu dàng, vô cùng lưu luyến nhìn phu quân, khoe môi giương lên ý cười hạnh phúc, lông mày tình tứ tao nhã hơi động, đẹp không tả xiết, thấy vậy lòng Hiền vương nóng lên, cầm tay thê tử lên môi hôn một ngụm. Hai phu thê tựa vào nhau, thì thào, cực kỳ ngọt ngào, mà mà và nha hoàn hầu hạ xung quanh thấy thế, không khỏi len lén cười.

một lát sau, Hiền vương rời khỏi đi xem nữ nhi, vì Hiền vương phi được chẩn đoán mang thai, hơn nữa gần đây thân thể mệt nhọc quá độ, sợ không tốt cho thai nhi, phải nằm nghỉ ngơi trên giường. Đưa mắt nhìn Hiền vương rời đi, nụ cười trên mặt Hiền vương phi dần biến mất.

Gả cho Hiền vương bốn năm rồi, nhưng chỉ sinh một nữ nhi, là một loại dây vô với nàng. Loại này dây vô cũng không phải là sự áy náy của người làm thê tử dành cho phu quân, mà là cảm giác mình đoạt phu quân của người khác, ông trời muốn trừng phạt nàng, không chừng khiến nàng cả đời không con, chẳng lẽ rơi vào kết cục không con, bị ruồng bỏ dần tới chết oan như kiếp trước? Tuy mấy năm nay phu quân vẫn sủng ái, ý trọng tình thâm với nàng, nhưng từ tận đáy lòng nàng chưa từng đặt tâm trên người hắn.

Có cảm động, nhưng hoàn toàn như mẫu thân, không để mình yêu một nam nhân, thậm chí xem hắn là trời, xin lỗi, tạm thời không có!

Kiếp trước, Hiền vương lần lượt cưới hai nữ nhân, người đầu tiên nhậm chức vương phi là nhị muội Cổ Hinh Ngừ của nàng, đáng tiếc muội ấy bạc mệnh, được sủng tới quá ngưỡng chiều, không chịu được khổ, cuối cùng khổ sinh mà chết, một xác hai mạng. Mà Hiền vương phi thứ hai chính là nữ nhi Trung Dũng Bá phủ - Giang Lăng Vi. Phu nhân Trung Dũng Bá là tỷ muội ruột với mẫu thân nàng, nàng và Giang Lăng Vi còn là biểu tỷ muội đây.

Kiếp trước vô cùng khổ sở, tất cả người thân đều ghét bỏ nàng, hai muội muội tốt của nàng lần lượt đoạt nhân duyên của nàng, cuối cùng khiến nàng như món hàng gả cho tên đầu heo Bình vương thế tử kia, bị người đời cười nhạo, rõ ràng mình tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, không dám phạm chút sai lầm, lại bị đám người Bình vương coi khinh.

Sau khi Bình vương thái phi chết, không còn áp chế, Bình vương phi bắt đầu gây sóng gió, tính kế Bình vương thế tử làm ra chuyện thất đức, khiến Bình vương tức giận trực tiếp phế bỏ vị trí Bình vương thế tử đi, mà thế tử phi nàng cũng thất thế theo, sau bị Bình vương phi lấy cớ không con buộc hòa ly, bị đuổi về nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ cũng không ai đòi công đạo cho nàng.. Cuối cùng thì sao, cuối cùng đệ đệ tốt muội muội tốt của nàng lại tính kế nàng một phen, lấy lý do nàng bôi nhọ gia tộc, đưa đến thôn trang tự sinh tự diệt, cuối cùng bơ vơ không nơi nương tựa chết cồng trong mùa đông giá lạnh ấy...

Đưa tay che mặt, ngăn nước mắt sắp tràn mi chảy xuống. Bốn năm trước, nàng sống lại trở về lập lời thề, khiến những kẻ bắt nạt nàng, phản bội nàng đều phải trả giá thật lớn! Đời này

muội muội tốt của nàng Cổ Hinh Ngữ không gả cho Hiền vương, cũng không khó sinh mà mất sớm, còn sống rất tốt, có gì khiến người ta càng vui vẻ hơn? Nàng có rất nhiều thời gian, có thể từ từ trút thống khổ đời trước lên những người thân kia, sau này phu quân của nàng sẽ là hoàng thượng, nàng sẽ làm hoàng hậu, để những người thân vứt bỏ nàng kia chỉ có thể ngược nhìn nàng, nàng sẽ sống tốt hơn tất cả mọi người...

Nước mắt thấm lạnh chảy xuống, ướt lòng bàn tay.

Sau khi phát tiết một trận, Hiền vương phi mới cho người múc nước vào rửa mặt.

"Vương phi, người sao vậy ạ?"

Đối mặt với ánh mắt lo lắng của nha hoàn Hạ Thiên, nét mặt Hiền vương phi ảm áp mấy phần, cười nói: "Ta chỉ rất vui, mong chờ đứa nhỏ này rất lâu rồi....."

Hạ Thiên nở nụ cười hớn hở, còn nói: "Vương phi vui mừng hơn nữa cũng phải chú ý một chút, không tốt cho sức khỏe đâu ạ..."

Khi Hạ Thiên đang lải nhải liên miên, từ đầu đến cuối Hiền phi chỉ mỉm cười, chờ nha hoàn rời đi, Hiền vương phi nằm trên giường, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bằng phẳng, lại không nhận được nghỉ đến Tần vương và nữ nhi Trần Bắc tướng quân Lý Minh Cẩm.

Nàng nhớ, kiếp trước chưa từng nghe qua hai người Tần vương Tiêu Lệnh Thủ và Lý Minh Cẩm, ngũ hoàng tử của Chính Đức đế là Tề vương Tiêu Lệnh Khê do hoàng hậu sinh ra. Nghĩ kĩ lại, kỳ thật kiếp trước hình như bản thân từng loáng thoáng nghe nói có một vị hoàng tử bệnh chết trong lãnh cung, lúc đó trong cung giữ kín như bưng chuyện này, đại khái khi ấy nàng mới mười hai mười ba tuổi, nhưng vẫn nhớ phụ thân Cổ Thiên Tông có ngày từ trong cung trở về, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, lặng lẽ nói với kẻ hầu cái gì mà rồi cuộc hoàng tử bị giam trong lãnh cung mười năm trước chết rồi, sau khi hoàng thượng nghe tin đột nhiên tức ngực, kích động nôn ra máu tại chỗ, thậm chí rơi nước mắt, hiện tại đang bệnh. Trong cung sai người đi mời cao tăng đắc đạo ở Nam Sơn tự tiến cung trừ tà cầu phúc cho hoàng thượng... Sau đó, chưa tới một tháng sau, Tiêu Lệnh Khê liền trở thành ngũ hoàng tử, dường như trong cung đã quên mất từng có một vị hoàng tử bị vứt ở lãnh cung.

Chẳng lẽ, thật ra Tần vương cũng sống lại giống nàng, mới giữ được một mạng trong lãnh cung, bình an đi ra?

Ý nghĩ này lập tức bị nàng gạt bỏ, nàng đã gặp vị Tần vương này mấy lần, thật không nhìn ra tên sát tinh này sống lại trở về.

Còn nữ nhi Trần Bắc tướng quân Lý Minh Cẩm, Hiền vương phi có chút đau đầu, kiếp trước từ gia Uy Viễn Hầu Lý Kế Nghiêu cũng đi biên thùy, lúc nàng chưa gả đã chết trên chiến trường, tất nhiên cũng không chú ý tới thể diện của Lý Kế Nghiêu. Dù sao hỏi ưc về Uy Viễn Hầu phủ không có vị tiểu thư này, vậy ngũ tiểu thư xuất hiện này là sao?

Xoa thái dương đau đớn, Hiền vương phi đứng dậy sai người bưng chén nước ấm tới cho nàng từ từ uống. Nhớ lại hai tháng trước mình nghe nói ngũ tiểu thư Uy Viễn Hầu phủ từ biên thùy trở về trong ngày liền xung đột với Tần vương, chuyện âm ỉ tới mức toàn bộ người kinh thành đều biết, còn nói chắc là ngũ tiểu thư Uy Viễn Hầu phủ chọc sát tinh đó, không biết sẽ bị sát tinh đó trả thù thế nào đây. Dĩ nhiên nàng cũng nghe được, trong lúc ngạc nhiên, không thể không nghiêm chỉnh nhìn thẳng hai người chẳng hiểu sao xuất hiện ở kiếp này, lại điều tra chuyện của Lý Minh Cẩm, phát hiện sự việc trùng hợp khiến nàng cảm thấy từ nơi sâu xa vận mệnh đã vẽ một vòng tròn cho tất cả mọi người, chuyện vận mệnh của mọi người vào đó buộc chặt với nhau.

Nàng có thể nghĩ thế này, kiếp trước thế tử Lý Kế Nghiêu - Diên thị khó sinh mà chết, cả đứa con trong bụng cũng không giữ được, dẫn tới Lý Kế Nghiêu đau khổ ngã lòng, căn bản không muốn sống, bèn một thân một mình chạy tới biên thùy tìm đường chết, không lâu sau đã hạ chết mình. Còn kiếp này, nữ nhi của Lý Kế Nghiêu còn sống, Lý Kế Nghiêu có bận lòng, nên vì nữ nhi, hắn cố gắng sống sót, thậm chí một đường leo lên vị trí Trần Bắc tướng quân này.

Hai người này chưa từng tồn tại trong trí nhớ, được Chính Đức đế tử hôn buộc chung một thuyền, khiến nàng nghe xong, cũng sinh ra một loại cảm giác khó tin.

Dĩ nhiên, thật ra theo lẽ thường mà nói, kỳ thật hai người này đều không liên quan tới nàng, hiện tại điều nàng phải làm là bình an sinh con, giúp thượng phụ theo quỹ đạo vận mệnh kiếp trước leo lên vị trí kia.

Nghĩ vậy, Hiền vương phi phần chấn lại, vội sai người gọi Vương ma ma vào.

Vương ma ma là nhũ mẫu của Hiền vương phi, rất được Hiền vương phi tín nhiệm, kiếp trước trong tình cảnh khó khăn như thế, chỉ có Vương ma ma và Hạ Thiên không rời bỏ nàng, mãi đến khi nàng chết. Do đó nàng có thể không tin phu quân, nhưng lại vô cùng tin hai người này.

Chờ Vương ma ma đi vào, Hiền vương phi dịu dàng kêu bà ngồi xuống, mới nói: "Ma ma, tìm được Giải Thần Y chưa?"

Vương ma ma lắc đầu, than thở: "Ta sai Đông tử tới nơi mà vương phi nói, nhưng không tìm được đại phu họ Giải, tên Thần Y, hơn nữa Đông tử đã hỏi rất nhiều người, những người kia đều cười nói đâu có ai trực tiếp tên là Thần Y đâu? Cũng không phải thần y chân chính, nếu đặt tên này, mới dễ tìm đây."

Hiền vương phi nghĩ thầm, tuy tên là Thần Y, nhưng y thuật của hắn quý dị xảo diệu, cả thái y cũng không sánh được, nhưng không phải thần y ư?

"Ma ma, bảo Đông tử tiếp tục tìm đi, hành tung của Giải Thần Y không cố định, nhất định đang trốn đâu đó, bảo Đông tử tìm cẩn thận, chắc chắn có thể tìm ra." nói xong, Hiền vương phi khẽ vuốt bụng mình, buồn bã nói: "Lúc trước thái y nói thân thể ta quá yếu, sợ rằng sinh con gặp nguy hiểm, nếu có thuốc của Giải Thần Y, đến lúc đó sẽ an toàn hơn nhiều."

Về mặt Vương ma ma trở nên nghiêm túc, lập tức nặng nề gật đầu, tỏ rõ nhất định bảo Đông tử - con trai mình cố gắng tìm ra Giải thần y.

Mà lúc này vị Giải Thần Y được nhắc đi nhắc lại kia đang nổi trận lôi đình trong Tần vương phủ, chỉ vào mũi Tịch Viễn chửi ầm lên.

"Ta nhìn tên đó đủ rồi, tiền của các người ta không cần nữa, ta chỉ xin hán buông tha ta, để ta tiếp tục nhân tàn, làm một kẻ ngao du đất trời!" một nam nhân môi hồng răng trắng, mặt mũi tuấn tú đội quả đầu như rom rạ, trên người mặc một trường sam xám, cuốn tay áo lên gào thét.

Tịch Viễn hơi nghiêng đầu, bình tĩnh tránh mấy ngụm nước miếng hán phun ra, bình tĩnh nói: "Thần Y à, ngươi chưa hiểu rõ tính cách của chủ nhân nhà ta sao? Ngươi thiếu hán một mạng, phải lấy thân báo đáp, ngươi sống là người của hắn, chết là quỷ của hắn, muốn chạy hả, không có cửa đâu! Nếu không sẽ đánh gãy thất lung ngươi!"

Giải thần y thấy mình chịu đủ lắm rồi, tiếp tục gào thét: "Sao gần đây các người luôn muốn đánh gãy thất lung ta thế? Thất lung ta cản trở gì các người?"

Tịch Viễn suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể nói thật, nếu không chắc chắn mình sẽ chết rất thảm, chỉ đành nói: "Bởi vì lúc trước có người bị thương thất lung, rất đáng thương, nên..." Nên chủ nhân hắn cảm thấy không thể để người kia đau một mình, Giải thần y dạy phương pháp trị thương thô lỗ cho hắn hắn cũng phải đau chung.

"Nên các người đã thương thất lung đáng thương của ta, mỗi ngày cứ uy hiếp muốn đánh gãy thất lung ta hả?" Giải thần y tiếp tục rít gào: "Các người có còn là người không, chẳng lẽ muốn tất cả mọi người đều đau mới vui sao?" nói xong, nổi giận cầm lọ thuốc bên cạnh ném.

Tịch Viễn tự nhiên rất lưu loát tránh thoát, thế là lọ thuốc bay thẳng vào người mới vào cửa.

Hai người lập tức toát mồ hôi lạnh, mãi đến lúc thấy người nọ thần sắc không đổi nghiêng người, lọ thuốc đập lên cây cột phía sau hắn, lòng mới yên tâm.

Lúc này hai người đều ngẫm lau mồ hôi, thầm nghĩ: cuối cùng không đập vào hắn, nếu không bọn họ sẽ chết rất thảm!

Mà người mới tới căn bản không thèm nhìn gian phòng lộn xộn này —— lúc này Giải thần y nổi trận lôi đình, toàn bộ gian phòng đều bị hắn đập phá, đi thẳng tới trước mặt Giải thần y, hỏi: "Thương thể của bốn vương..... bao giờ khỏi?"

Giải thần y tức giận: "Còn dám nói! Lúc ấy một kiếm kia suýt lấy mạng ngươi, rõ ràng bảo ngươi tiếp tục nằm trên giường năm ngày, nhưng mới ngày thứ hai ngươi đã không nghe lời khuyên mà hồi kinh, hơn nữa còn sống chết cười ngửa chạy nhanh, sau một đường xóc nảy, thương thể quá nặng, có biết ngươi suýt chết không? Nếu không có ta, ngươi còn có thể đứng đây làm nhục ta à? Cho nên, thương thể đó phải dưỡng ít nhất mấy tháng mới khỏi, ngươi từ từ dưỡng đi!"

Tấn vương lạnh lùng nhìn hắn, Tịch Viễn ở phía sau liều mạng nháy mắt với Giải thần y đang tìm đường chết kia, để Giải thần y tình ngộ đừng tìm đường chết nữa. Đáng tiếc vị thần y nào đó nhìn không ra hắn nháy mắt như rút gân là có ý gì, cảm thấy chắc chắn mắt hắn có tật, nên mới nháy không ngừng.

Sức lực của Giải thần y tìm đường chết kia dần biến mất dưới ánh mắt lãnh khốc vô tình của người nào đó, rốt cuộc không đủ sức nói: "Ngươi nôn nóng trị thương làm gì? Từ từ dưỡng mới có thể khôi phục hoàn toàn, tương lai mới có thể sống lâu trăm tuổi." Mọi người đều yêu quý cái mạng nhỏ của mình, Giải thần y nói thế, chỉ muốn hắn yêu quý thân thể của bản thân thôi.

Ai biết Tấn vương trung vệ mặt lãnh khốc vô tình, lại cực kỳ nghiêm túc trả lời vấn đề của hắn: "Thành thân!"

Giải thần y: "....."

Tịch Viễn: = □ =! Ta biết ngay sẽ như vậy mà!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Edit: Tiểu Băng

Beta: Lạc Lạc

Rốt cuộc Giải thần y cũng tiếp nhận được chuyện Tấn vương sắp thành thân, quay đầu nhìn Tịch Viễn, hỏi: "Chuyện này xảy ra khi nào vậy?" thật ra trong lòng hắn muốn hỏi, nữ nhân nào mà dũng cảm thế, lại dám gả cho tên ác độc bại hoại này!

Tịch Viễn vô cùng bình tĩnh đáp: "Ngay lúc ngươi đang ra sức mua bán tân dược, định chế ra loại thuốc tốt làm điều kiện đàm phán với vương gia chuẩn bị rời kinh đấy." Tịch Viễn liếc nam nhân nào đó, tiếp tục nói: "không phải ngươi nói gần đây trong phủ rất ấm ỉ sao? Bởi vì thái tử điện hạ sai thợ thủ công trong cung tới tu sửa vương phủ, muốn sửa sang một số chỗ cho thật tốt, nghênh đón nữ chủ nhân phủ này."

Tịch Viễn vừa nói xong, cả Giải thần y và hắn đều cảm thấy không khí tốt lành, hơi thở ấm áp, khôngkhỏi nhìn nam nhân vẫn trung vệ mặt lãnh khốc vô tình kia, một lần nữa Giải thần y xác định, mặt của tên nam nhân này có bệnh, mới luôn duy trì vẻ mặt đó, không có biểu cảm khác.

Cần phải thông cảm cho nam nhân sắp thành thân!

Giải thần y nghĩ xong, gật đầu nói: "Vương phủ này vốn âm u, sửa sang lần nữa cũng tốt, tránh cho ta luôn tưởng mình đi vào một ngôi nhà ma phong thủy không tốt, nửa đêm giật mình tỉnh giấc cũng không dám ngủ tiếp."

Tịch Viễn nháy mắt với hắn, để hắn đừng tiếp tục gây họa nữa, đỡ phải xui xẻo. Đứa trẻ ăn đòn vẫn không nhớ, chỉ có Giải thần y!

Giải thần y hỏi Tịch Viễn ngày thành hôn của Tấn vương xong, nói với Tấn vương: "Vương gia, vết thương của ngài cũng không ảnh hưởng tới việc ngài thành thân, chỉ cần ngài chú ý một chút, đừng giầy vò quá là được." Nghĩ nghĩ, lại nói: "Đương nhiên, không ảnh hưởng tới đêm động phòng hoa chúc!"

Tấn vương gật đầu:"Rất tốt!"

Tịch Viễn: = __ =! Đột nhiên cảm thấy vương phi tương lai thật đáng thương..

Trong khi Giải thần y đổi thuốc cho Tấn vương, quân gia vương phủ tới bẩm báo: "Vương gia, thái tử điện hạ phái Lâm công công tới."

Tấn vương thông thả mặc lại áo choàng đã cởi, nhìn Tịch Viễn.

Tịch Viễn tập mãi thành quen tiếp lời: "Lư quân gia, có phải thái tử điện hạ dẫn dò chuyện gì không?" Theo một chủ nhân không thích nói chuyện, là thuộc hạ đành phải lên tiếng thay.

Lư quân gia là thái giám xuất thân trong cung, giỏi đọc viết tính toán, trước đây làm việc trong cung hoàng hậu, năng lực không tồi. Sau đó lúc Tấn vương xuất cung xây phủ, thái tử thấy bên cạnh hãkhông có người hữu dụng, liền sai Lư công công tới làm quân gia. Năng lực quản lý của Lư công công này không tệ, những năm này quản lý Tấn vương phủ ngăn nắp rõ ràng, chỉ là quân gia có lợi hại đến đâu, cũng không thể chú ý mọi thứ, đối với chủ nhân không đề ý tới tiền tài, chỉ có thể không bột đổ gột nên hồ.

Có điều từ khi hoàng thượng tử hôn cho chủ nhân của ông, Lư quân gia cảm thấy chức quân gia này sắp hết khổ sang sướng rồi, phủ sắp nghênh đón nữ chủ nhân, có nữ chủ nhân, trong phủ chắc sẽkhông nghèo rớt mồng tơi, âm u như nhà ma...

"Thái tử điện hạ sai Lâm công công đưa cho vương gia một ít ruộng đất, cửa hàng để làm quà mừng tân hôn cho vương gia." Lư quân gia đáp, giọng nói vô cùng phấn khởi.

Giống như đây không phải chuyện đáng mừng gì, về mặt Tấn vương vẫn không cảm xúc, ra hiệu cho Lư quân gia tự xử lý, nhắc chân muốn đi.

"Vương gia!" Tịch Viễn gọi hần lại, theo cạnh nam nhân này đã mười năm, có thể nói từ thái tử ra thì Tịch Viễn chính là người hiểu rõ nhất tính cách của hần, nhắc nhở một cách uyển chuyển: "Thái tử điện hạ có lòng tốt, sau này trong phủ có vương phi, chi tiêu cũng nhiều hơn, cũng không thể để sau khi vương phi gả tới, trong phủ vẫn giống lúc trước, nếu vương phi sống không về vãng, sẽ khiến người ta cười chê."

Tần vương nhắc chân lên lại thu về, khẽ nhíu mày, hiếm khi mở miệng nói: "nói sao?"

Nghe thế, Tịch Viễn và Lưu quân gia đều cảm động muốn khóc, lúc này hai người quyết định, nhất định phải khiến cho Tần vương coi trọng tiền tài, không thể tiêu xài lung tung như trước, cũng không thể để rõ ràng là hần làm việc vất vả cực nhọc, lại không chiếm được chỗ tốt, vương phủ này thật sự quá nghèo rồi!

nói thật ra, là một vị vương gia, tuy không được lòng vua, nhưng không nghèo đến nỗi ngay cả thuộc hạ cũng phải lo lắng cho tình trạng tài chính của hần. Nhưng vị vương gia này lại phá vỡ hiểu biết của người thường, Tịch Viễn thăm than thở hai tiếng.

Tịch Viễn biết trước mười tuổi chủ nhân hần một mình lớn lên trong lãnh cung, chỉ có một thái giám chăm sóc, cái gì cũng không hiểu, không biết nói chuyện cũng không biết lắng nghe, sau mười tuổi mới bắt đầu tiếp xúc với thế giới này, học những đạo lý thông thường. Đại khái vì tiếp xúc thế giới quá muộn, Chính Đức để lại bỏ mặc hần, nên dần dần, tính cách trở nên kỳ quái, hiểu biết rất nhiều sự vụ -- Có lúc chậm chạp méo mó tới mức thật khiến người ta tức học máu, cũng khó tránh hần xử lý một số chuyện bằng thủ đoạn vô cùng quái dị tàn khốc, đây là một loại thiếu hụt tâm trí.

Lúc Tần vương mười lăm tuổi, Tịch Viễn được thái tử phái tới làm người hầu bên người Tần vương, khi ấy thái tử điện hạ nghiêm nghị nói hần biết, sau này Tần vương sẽ là chủ nhân của hần, là trời là tin ngưỡng của hần, hần nhất định phải chăm sóc Tần vương thật tốt. Lúc đó hần còn cảm thấy hình như thái tử phản ứng hơi quá, đến khi hần bắt đầu đi theo bên người vị gia này rồi, hần rất muốn ôm chân thái tử mà gào khóc, cầu xin thái tử thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Bởi vị gia này hiểu biết một số lý lẽ thông thường có chút lệch lạc, khiến người xung quanh cũng gặp họa theo.

Ví dụ như, vị gia này không có khái niệm về tiền tài, không có khái niệm kiểu đó căn bản không phải dòng tộc quý tộc hoàng triều gì đó trời sinh coi tiền như rác, mà là chẳng biết chúng có lợi ích gì, nhìn những hoàng tử khác xem, có ai không có tài sản riêng của mình chứ? Song tiền trong tay vị gia này lại tới không dễ dàng, đi cũng nhanh. May là hàng năm vương phủ đều có phủ Nội Vụ phát bổng lộc thân vương xuống để duy trì chi tiêu trong vương phủ -- Có lẽ hần cũng không biết mình còn có bổng lộc này, nên chưa từng có ý động tới số tiền kia, nếu không với cách tiêu tiền lung tung của hần, có lẽ tiền chi tiêu của vương phủ đều không còn, đây không phải chuyện khiến người ta cười nhạo sao? Ngoài bổng lộc, ngoài tài sản riêng của hần, cũng chỉ có mấy hoàng trang mà lúc trước xây phủ phủ Nội Vụ cấp thôi.

Do đó, thái tử từ cũng biết một số tính cách của hoàng đệ này và tình hình tài chính trong phủ, lấy danh nghĩa tặng quà tân hôn, đưa cho hần ruộng đất thôn trang cửa hàng, chung quy không thể để hoàng đệ mình coi trọng sau khi thành thân chẳng có tiền tài gì, cuối cùng trở thành vương gia ăn cơm mềm sống nhờ đồ cưới của thế tử được?

Thái tử điện hạ đúng là một người tốt, nhất định phải khen hần 32 lần!

Tần vương lật sổ sách thái tử sai người đem tới, về mặt đảm chiều, sau đó nói: "Sau này giao cho vương phi quản lý!"

"..."

Tịch Viễn và Lưu quân gia có chút rối rắm nhìn hần, thầm nghĩ nam nhân sao không có chút tiền riêng chứ? Cho dù là Hoàng đế, cũng có kho riêng của mình, mấy vị hoàng tử cũng có tài sản riêng của bản thân, tuyệt đối sẽ không ngốc đến mức giao hết cho thế tử quản lý...

Chắc vì buổi nói chuyện hôm nay của Tịch Viễn làm Tần vương thông suốt, hần bắt đầu hỏi tới tình trạng tài chính trong vương phủ mình, Lưu quân gia vô cùng cảm động, báo cáo số lượng, lại báo cáo vị trí và thu hoạch hàng năm của từng hoàng trang điền sản đứng tên vương phủ. Dù Tịch Viễn không biết rõ tình trạng tài chính của vương phủ khác ra sao, nhưng cũng biết chút ít, thăm than thở lần nữa, thế này thật sự là quá nghèo!

Cũng may thái tử điện hạ đưa một số điền trang cửa hàng tới, hơn nữa nghe thấy những thôn trang này tiền đồ không tệ, vị trí cửa hàng cũng tốt, kinh doanh thuận lợi, đều có thể kiếm tiền, coi như không keo kiệt.

Tần vương nghe xong vẫn giữ vẻ mặt đó, âm u, mang theo chút lạnh lẽo cứng rắn, lúc ánh mắt nhìn chăm chăm người, hết sức lạnh lẽo vô tình, khiến người ta nhũn cả chân. Lưu quân gia không biết ý hần là gì, ông hầu hạ chủ nhân lâu vậy, trong lòng biết tính hần không thích nói chuyện, một tháng có thể nghe được hần nói một câu, đã là một loại phúc trời ban rồi.

Chỉ có Tịch Viễn cảm thấy, sợ là vị gia này còn không biết thật ra của cải hần ít đến thảm thương, vốn muốn để Lưu quân gia báo một ít tình hình tài chính của vương phủ khác để kích thích hần, nghĩ lại lại thôi, tránh đến lúc đó lại Lưu quân gia đáng thương.

Tần vương sai Lưu quân gia cất giữ sổ sách cẩn thận xong, đứng dậy đi phủ thái tử.

Bên này Tần vương phủ đang tung bừng sửa sang phòng ốc chuẩn bị chào đón nữ chủ nhân, bên kia Uy Viễn Hầu phủ cũng bận rộn chuẩn bị hôn sự cho A Bảo.

Thời gian một tháng thật sự quá gấp, đặc biệt là A Bảo phải gả cho hoàng tử, chuyện cần chuẩn bị rất nhiều, mà A Bảo không có mẫu thân, hôn sự của nàng đều giao hết cho Uy Viễn Hầu phụ nhân và nhị phụ nhân cùng xử lý.

Những người khác bận rộn, A Bảo là tân nương cũng không hề rảnh rỗi, ngoại trừ theo ít hầu bao cho vị phu quân tương lai, còn phải nhận huấn luyện tạm thời từ ma ma giáo đường trong cung tới. Hơn mười ngày ngắn ngủi, tuy A Bảo học nhanh, nhìn đâu vào đấy, nhưng không biết sao, người lại gầy đi thấy rõ.

Những người khác thấy A Bảo gầy, đều cho rằng nàng quá mệt mỏi, rồi rít dạn dò nàng đừng học mệt quá, ngay cả hai ma ma chịu trách nhiệm dạy bảo nàng cũng tự động giảm thời gian học. Chỉ mình A Bảo biết, bản thân là do ảnh hưởng tâm lý, vừa ăn ít vừa ngủ không ngon, không gây mới lạ.

Sau khi hôn sự định ra, ngũ công chúa và Giang Lăng Vi đều tới phủ thăm A Bảo.

Với ngũ công chúa Tiêu Lệnh Vân mà nói, A Bảo gả cho hoàng huynh mình, sau này sẽ là hoàng tẩu, thành người một nhà, nàng ta có chút vui vẻ. Nhưng nghĩ tới người A Bảo gả là vị ngũ hoàng huynh còn không được chào đón hơn mình, ngũ công chúa lại rối rắm, cuối cùng không biết an ủi sao, đành nói: "Sau này người có khó khăn gì, cứ đến phủ tìm ta."

A Bảo gật gù khóe miệng, thăm nghĩ lại một người không coi trọng Tần vương, ngay cả người thân của mình cũng không coi trọng, rốt cuộc Tần vương này làm người thất bại cỡ nào?

Ngũ công chúa cũng phát hiện mình an ủi vậy không đáng tin lắm, lại nói: "Có điều người yên tâm, sau khi ngũ hoàng huynh cưới người, tuyệt đối sẽ không có nữ nhân linh tinh gì khiến người tức giận đâu, dù sao huynh ấy cũng không ham nữ sắc, sẽ không đưa nữ nhân về phủ... Khụ khụ, có lẽ người sẽ vất vả một chút, tuy hơi cô quạnh, nhưng ta sẽ thường xuyên tìm người trò chuyện..."

Nghe rõ hàm ý nàng ta, A Bảo đen mặt nhìn nàng ta, bộ chắc chắn Tần vương không ham nữ sắc tới mức khiến nàng thủ tiết à?

Ngũ công chúa an ủi một hồi, thấy A Bảo im lặng ghen hờn, cũng thấy mình nói nửa cũng vô dụng, chợt buông lỏng, nói: "Haiz, chắc ngươi không biết ngũ hoàng huynh hơi khác người thường, nên rất nhiều chuyện không thể suy theo lẽ thường."

Điều này A Bảo rất tán thành, từ chuyện nửa đêm canh ba vị vương gia kia không ngủ được trị thương cho thất lưng nàng, lại khiến nàng đau muốn chết là có thể biết, vị gia này làm việc rất khác người thường.

"Đương nhiên, có lẽ chuyện không tệ như người ngoài đồn đại, biết đâu sau khi ngũ hoàng huynh cưới ngươi, sẽ mở mang đầu óc thì sao?" Ngũ công chúa an ủi.

A Bảo tiếp tục vô vọng mong ngóng.

Sau khi Ngũ công chúa rời đi, tới lượt Giang Lăng Vi đến tận cửa an ủi A Bảo.

Giang Lăng Vi là một muội tử hung hãn, trên khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên mang vẻ thâm trầm, khí phách toát ra nói: "không phải ngươi học được chút công phu quyền cước từ bá phụ sao? Tần vương dám bắt nạt ngươi, ngươi quát chết hắn, đánh cho tới khi hắn nghe lời mới thôi."

"..... Ta chắc chắn đánh không lại hắn!" A Bảo yếu ớt nói.

không phải A Bảo nâng uy phong của người khác, đập tắt sĩ khí của bản thân, mà nàng chỉ học sơ sơ ít công phu quyền cước à, dù phụ thân nàng hào hứng bưng bưng muốn biến nàng thành một nữ hán tử dũng mãnh, nhưng hàng năm thời gian nàng ở biên thùy không dài lắm, thường xuyên chạy đi chạy lại giữa kinh thành và biên thùy, hơn nữa tổ mẫu phản đối nữ hán tử quá bạo ngược, không cho phép phụ thân nàng làm bừa, nên A Bảo chỉ học được chút công phu đơn giản, thân thủ nhanh nhẹn hơn khuê tú bình thường tí. Chẳng qua mỗi lần phát huy đều rất xui xẻo không chọn đúng nơi. Tất nhiên, nếu nói tới sức chiến đấu, thì Giang Lăng Vi còn có thể lấn qua lại hơn nàng.

Giang Lăng Vi đầy vẻ khinh bỉ, "Đánh không lại thì dùng móng tay cào hắn, cào không được thì dùng răng cắn hắn, nữ nhân có rất nhiều vũ khí, không phải chỉ có một kiểu. Nếu hắn không chịu cách ngang ngược này, không phải còn vũ khí nước mắt ư? Chúng ta cứ tỏ vẻ yếu thế, sau đó tìm nhược điểm của hắn, cho hắn thêm một kích trí mạng, để hắn vĩnh viễn không thể trở mình được....."

A Bảo dùng ánh mắt thấy đại thần nhìn Giang cô nương, bị nàng nhét vào đầu đầy thủ đoạnngư phụ, còn có đủ loại tâm kế của nữ nhân, lần nữa bái phục. Cho nên nói, đừng tưởng nữ xuyên là vạn năng, có thể đùa giỡn thế giới, xem người ở đây như kẻ蝼蛄 mà quét sạch! một mình ngươi tiếp nhận giáo dục bắt buộc trong xã hội hài hòa, sao đâu được kiểu muội tử cô đại trải qua giáo dục cung đấu chính thống chứ? Thế loại nữ xuyên không trước khi xuyên là một người bình thường, sau khi xuyên thì người gặp người thích, khí phách bức người, đùa bỡn hậu cung,hậu trạch,nam nhânđó không đáng tin nhất!

Vẫn nên tẩm rửa đi ngủ đi, đừng mơ mộng làm nữ xuyên Mary Sue nữa!

Chờ Giang Lăng Vi chỉ dạy A Bảo một tràng xong, véo má A Bảo, âm trầm hỏi: "Nhớ kỹ chưa?"

Dưới sự hung tàn bạo lực của cô nương thiên tiên này, A Bảo cẩn thận gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ, nhưng thật ra trong lòng không nhớ bao nhiêu, vì nàng thấy, toàn bộ vũ lực trước mắt đều là cộp giấy, Tần vương để lại bóng ma trong lòng nàng quá sâu, tạm thời nàng không cách nào vượt qua ngọn núi lớn Tần vương này.

Giang Lăng Vi hài lòng buông nàng ra, lại đưa tay sờ soạng người A Bảo một phen, mặt lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tiếp tục khinh bỉ: "Chút tiền đồ này, còn gãy vỡ bản thân gãy đi! Tương lai là của mình, nếu ngươi không giữ gìn sức khỏe của mình, thì sao có thể nói về tương lai?"

Tiếp đó, A Bảo bị hảo tỷ muội tốt dạy dỗ một trận, dạy dỗ đến mức nàng cực kỳ xấu hổ, không ngóc đầu lên được. Có lẽ ngoài Giang Lăng Vi, không ai phát hiện dưới vẻ bình tĩnh của nàng, còn có nỗi sợ hãi về hôn sự này và tương lai mờ mịt. Dù tự an ủi bản thân, thật ra không có gì ghê gớm hết, chỉ là gã cho một nam nhân đã gặp vài lần thôi, tuy nam nhân kia trông rất khủng bố, nhưng coi như một cao phú(?) soái... Mà có an ủi nhiều hơn nữa nàng vẫn nghĩ lung tung, phải làm sao đây? TAT

Sau khi nểng một trận, Giang Lăng Vi nhấp ngụm trà thông hống, rồi ôm A Bảo, môi ghé bên tai A Bảo, dịu dàng tỉnh tã nói: "Trời không tuyệt đường người, nếu nam nhân không đáng tin cậy, thì chúng ta không cần nam nhân, tìm con đường khác! Do đó ngươi sợ cái gì?"

A Bảo chớp mắt một cái, sau đó hai tay bụm gò má, lại chớp mắt nhìn nàng.

Giang Lăng Vi mỉm cười kéo tay nàng xuống, lại véo má nàng bóp tới bóp lui, tức cười nói, "Sau này ngươi có gì uất ức, cứ tới tìm ta! Quan hệ của chúng ta thế nào, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để ngươi bị bắt nạt đâu!"

A Bảo ra sức gật đầu.

Nàng bị muội tử này dọa sợ rồi, nên bây giờ rất biết điều, mọi thứ đều nghe nàng ta.

Đại khái bị Giang Lăng Vi hù dọa, A Bảo bình tĩnh một chút, tiếp tục nên ăn thì ăn nên uống thì uống nên ngủ thì ngủ.

Trước lễ thành thân mấy ngày, Lý Kế Nghiêu phái hơn mười thân binh chở mấy xe đồ vào kinh, tỏ ý đây là đồ cưới mà người phụ thân này tích góp cho nữ nhi. Đồ cướitrở về, nhưng người lại không về.

Lúc A Bảo được gọi vào đại sảnh, nhìn thấy một gương mặt phong trần mặt mày, vui mừng kêu: "Dịch thúc!"

Nam nhân trung niên đang nói chuyện với Uy Viễn Hầu xoay người lại, thấy một thiếu nữ xinh đẹp như ngọc, khuôn mặt ngăm đen nở nụ cười, cúi chào A Bảo: "Tiểu thư, đã lâu không gặp! Thuộc hạ nhận lệnh của tướng quân, đưa đồ cưới tích góp cho tiểu thư về."

Dịch thúc là quân gia trong phủ Trần Bắc tướng quân ở Cảnh thành, cũng là một trong những cận vệ của Lý Kế Nghiêu, từng bị thương trên chiến trường, sau khi rời khỏi chiến trường bèn làm quân gia cho Lý Kế Nghiêu, khi A Bảo ở biên thùy, người tiếp xúc nhiều nhất chính là vị quân gia này đây.

A Bảo cũng đáp lễ lại, rồi cười nói: "Dịch thúc, đã lâu không gặp, khi nào phụ thân trở về?"

Nụ cười trên mặt Dịch thúc hơi nhạt, thờ dãi nói: "Tiểu thư, tuy hoàng thượng ban ơn cho tướng quân, cho phép Tướng quân trở về chủ trì hôn lễ cho tiểu thư, nhưng trước khi đi người Bắc Di lại có động tĩnh, tướng quân thật sự không còn cách nào..."

Nụ cười trên mặt A Bảo thoáng cứng ngắc, một lát sau mới gương gao nói: "Con biết rồi, chuyện này cũng không còn cách nào khác, con hiểu mà! Dịch thúc hãy trở về nói với phụ thân, A Bảo không trách người." Đỡ cho nam nhân kia dễ lộ cảm tính trước mặt nàng vì không thể dự hôn lễ của nữ nhi, bản thân không nhận được trước khóc lên, sau đó lại ảm ỉ không yên.

Tất nhiên Dịch thúc cũng biết cái đức hạnh bí mật này của Lý Kế Nghiêu, mỉm cười gật đầu, nói: "Tiểu như hiểu chuyện vậy, tướng quân biết được chắc chắn sẽ rất vui. Mới chớp mắt,

tiểu thư đã đến tuổi xuất giá rồi....."

A Bảo cười ha hả nghe ông lâm bầm liên miên, biết Dịch thúc muốn ở lại tới khi hôn lễ kết thúc mới quay về Cảnh thành, nằng cặng vui vẻ hơn.

Sau khi ôn chuyện, Uy Viễn Hầu lại gọi Dịch thúc tới trò chuyện, để tìm hiểu chuyện của Lý Kế Nghiêu những năm gần đây. Đương nhiên, ngoài Uy Viễn Hầu, sau khi lão phu biết, cũng kêu Dịch thúc tới, hỏi rất nhiều chuyện liên quan tới tiểu nhi tử.

Vì Dịch thúc mang về mấy xe đồ cưới Lý Kế Nghiêu cho A Bảo, Uy Viễn Hầu phu nhân và nhị phu nhân lại bận rộn một phen, sắp xếp mấy thứ này xong, lại thêm vào danh sách đồ cưới. Đến khi sắp xếp xong tất cả, nhìn danh sách đồ cưới kia, không khỏi thảm lú lười vì đồng đồ cưới phong phú này.

Đồ cưới của Điền thị ngày xưa để lại mấy năm nay đều do Lão phu nhân cất giữ, quyết định hôn sự cho A Bảo xong, lão phu nhân liền giao chìa khóa cho Uy Viễn Hầu phu nhân, để làm đồ cưới cho A Bảo. Điền thị là nữ nhi duy nhất của Điền gia, đồ cưới năm đó gần như lấy sạch một nửa gia sản của Điền gia. Sau khi Điền thị qua đời, vì có người của Điền gia trông coi, cũng không ai dám tham ô đồ cưới của Điền thị, trực tiếp để lại cho nữ nhi duy nhất của bà.

Ngoài đồ cưới của Điền thị, ngoại tôn nữ duy nhất của Điền Gia xuất giá, Điền lão phu nhân lại sai người lấy hơn phân nửa vốn riêng của bà thêm trang cho A Bảo, cộng thêm bấy giờ Lý Kế Nghiêu sai người đem về, đồ cưới của A Bảo thật sự không ít, hai vị phu nhân nhìn cũng phải hút khí.

Đối với chuyện phụ thân không thể về dự hôn lễ mình, A Bảo rất buồn, nhưng chỉ có thể chấp nhận. Rất nhanh, lễ cưới càng tới gần, A Bảo cũng không rảnh buồn phiền nữa, bắt đầu rơi vào trạng thái vô cùng lo lắng khác.

Trước hôn lễ mấy ngày, A Bảo đã hoàn thành huấn luyện, nên thoát cái nằng rảnh rỗi hẳn, bèn tiến vào giai đoạn chờ gả. Nhưng A Bảo lại nghĩ, không bằng cứ bận rộn, ít nhất nằng sẽ không nghĩ lung tung.

Đương nhiên, buổi tối trước hôn lễ, hiện tại Uy Viễn Hầu phu nhân với tư cách thay mẫu thân A Bảo, đích thân cầm một cái hộp tới giáo dục trước hôn nhân cho A Bảo.

A Bảo nhận hộp gắm Uy Viễn Hầu phu đem tới, nhìn về mặt lúng túng của Uy Viễn Hầu phu nhân, thầm nghĩ, chỉ là xuân cung đồ thôi, ngay cả AV nằng cũng từng xem rồi, hiểu biết lý thuyết cũng phong phú, mặc dù không có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng cũng biết chuyện này, không có gì xấu hổ hết.

Chờ Uy Viễn Hầu phu nhân lúng túng rồi đi, dưới ngọn nến A Bảo giờ xuân cung đồ trong hộp gắm ra —— Sai rồi, với thời đại này, là Tị Hóa Đồ, cảm thấy tranh này vẽ thật không ra gì, nhân vật khôngchuẩn, tư thế chỉ có siêu nhân mới bày ra, thật lòng cảm thấy giới hạn này con người không thể làm được.

A Bảo không biết, thường thì loại giáo dục trước hôn nhân này đều là mẫu thân dạy cho nữ nhi, Uy Viễn Hầu phu nhân không phải mẫu thân A Bảo, lại sợ tới lúc đó A Bảo xấu hổ, mình cũng không mở miệng được, chỉ có thể sai tâm phúc tìm những quyển Tị Hóa đồ này tới cho A Bảo tham khảo, cũng coi như là đồ vật dưới đáy hòm. Bởi vì cho nữ hài xem, nên tất nhiên vẽ không rõ, so ra cũng không chuẩn. Có một số họa sĩ chuyên vẽ Tị Hóa Đồ, là tuyệt bút màu sắc thần kỳ, vẽ vô cùng rõ ràng ướt át, đặc biệt trong cung có giáo phường sản xuất Tị Hóa Đồ, đó mới là chất lượng tuyệt vời, đáng tiếc A Bảo khôngcó phúc xem.

Sau khi A Bảo lật hết, thả lại trong hộp gắm khóa lại, theo lời dặn của Uy Viễn Hầu phu nhân, bảo Nhạn Hôi đặt vào đáy hòm, coi như đồ vật bí mật, cùng mang theo.

Bên này A Bảo chê Tị Hóa Đồ của thời đại này, bên kia Tần vương về mặt không đối nhìn thái tử diện hạ cầm một hộp gắm chạm trổ hoa văn tinh xảo màu đỏ sậm

Thái tử có chút lúng túng ho mấy tiếng, nói: "Ngũ đệ, cô biết người..... mười tuổi mới tiếp xúc với thế giới này, có rất nhiều chuyện không hiểu, cho nên....."

"Hoàng huynh nói đi!" Tần vương nói thẳng, cảm thấy hấn áp a áp ứng như thế mình cũng khó chịu.

Thái tử có thể trải qua cuộc sống về đêm phong phú với thế thiếp của mình, nhưng bảo hấn nói chuyện này ra miệng, cũng thật làm khó người. Thời đại này chú trọng phong cách quân tử kín đáo, không có ai lại tuyên dâm ở đâu mới. Nhưng thái tử lại cảm thấy, nếu đến lúc đó hoàng đệ nhà hấn cái gì cũng không biết, khiến Tần vương phi tương lai bị thương thì làm sao giờ?

Do đó, thái tử dành sai người tìm Tị Hóa Đồ độ nét cao của giáo phường trong cung chế tạo, để Tần vương tham khảo, cũng coi như học tập hiểu biết một số việc đời. Các hoàng tử vừa đủ mười ba mười bốn tuổi, trong cung sẽ phái cung nữ dạy dỗ việc đời qua dạy bảo bọn hấn, nhân tiện đoạt lần đầu tiên của các hoàng tử. Nhưng tình huống của Tần vương hơi đặc biệt, mười tuổi hấn mới bắt đầu tiếp xúc với thế giới thực, lúc mười ba mười bốn tuổi, hiểu biết về thế giới vẫn ở giai đoạn trẻ con, nên lúc ấy hấn không hề khách khí đá bay cung nữ dạy bảo dám xâm nhập địa bàn của hấn ra khỏi tam cung của hấn, vì chuyện này hoàng hậu suýt khóc lên.

Nghĩ chuyện thế thắm năm ấy, và phản ứng quý dị của cả hoàng cung, thái tử xoa khóe miệng run rẩy, ngẫm lại về sau chuyện này vẫn nên tự mình đi giải quyết, nhất thời cảm thấy mình tuổi còn trẻ mà lại nuôi một nhi tử quá tuổi, chuyện gì cũng phải quyết định thay hấn.

Nét mặt Tần vương vẫn lạnh lẽo cứng rắn, nhận hộp gắm xong, cũng không vội mở ra.

Thái tử thấy mình nên rồi đi rồi, không ngại phiền phức dặn dò: "Người nhất định phải xem thật kỹ, biết chưa?"

Tần vương gật đầu.

Rốt cuộc thái tử mang theo lo lắng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit: Tiểu Băng

Trời vừa sáng, dường như chưa ngủ được bao lâu, A Bảo đã bị người ta lấn qua lấn lại đến tỉnh rồi.

A Bảo mang quả đầu rồi, ngây ngốc nhìn tỷ muội họ Nhạn trước giường, xem ra còn chưa hoàn hồn đây.

Nhạn Hồi mức nước tới để nàng rửa mặt cho tỉnh táo, Nhạn Thanh cảm y phục, cười nói: "Tiểu thư, hôm nay là ngày vui của người, chẳng lẽ người quên rồi sao?"

A Bảo khôi phục chút tinh thần, nghe lời này của Nhạn Thanh, da mặt co rút, vẻ mặt đau khổ: Ôi, lại thấy đau thất lưng!

Lập tức uống vài ly trà đậm, A Bảo mới xốc lại tinh thần, sau đó mới bắt đầu một ngày bận rộn mà vất vả.

Hôm qua, đồ cưới của phủ Uy Viễn Hầu đã đưa đến phủ Tấn vương, tập hợp đồ cưới phong phú của hai nhà, quả thật có thể nói là là mười dặm hồng trang, thiếu chút làm mù mắt người kinh thành. Chờ mọi người nghe nói đồ cưới này ngoại trừ một nửa là đồ cưới năm đó của Điền thị để lại cho nữ nhi, nửa còn lại là của Trần Bắc tướng quân sai người mang từ Cảnh thành về cho nữ nhi, không khỏi xuýt xoa với độ cung chiều nữ nhi của Lý Kế Nghiêu, cũng cười thầm Tấn vương cưới được một quả trứng vàng, trong nháy mắt từ một hoàng tử nghèo nhất trở thành kẻ có tiền nhất.

Cho tới các loại hâm mộ và ghen tị, A Bảo cũng chỉ nghe sơ qua, đối với phản ứng của mọi người sao lại không rõ, nàng cũng không nghĩ nhiều, còn đang bận rối rắm mình thật sự phải gả cho một nam nhân không quen thuộc, hơn nữa còn là một nam nhân khiến nàng vừa thấy liền sinh ra bóng ma trong lòng, cảm thấy đau thất lưng.

Vì quá rối rắm, tới hôm qua cả một tối không ngủ được, cho dù buồn ngủ, cũng gặp ác mộng liên tục.

Có điều, rốt cuộc nước đã đến chân, A Bảo lại bình tĩnh, bình tĩnh như con rối mặc người ta giầy vò.

Từ lúc vừa mở mắt, A Bảo thấy người bên cạnh cứ đi tới đi lui, não nhiệt không ngớt, vì ngủ không ngon, tinh thần cũng không tốt, hơn nữa phải trang điểm kỹ càng, A Bảo như cái cọc gỗ mặc người ta gậy vò, đối với các tỷ muội trong dòng tộc tới chúc mừng, cứ giữ nụ cười ngượng ngùng thẹn thùng là được.

Mãi đến khi khấn đội đầu cô dâu phủ xuống, rốt cuộc A Bảo thờ phào nhẹ nhõm, vỗ da mặt cứng ngắc, cũng không biết trên mặt bôi bao nhiêu phấn, trong lòng hơi lo lắng liệu da mặt có trôi hết phấn không, cũng lo những ngày tháng sáu nóng bức này, lúc đó mồ hôi đầm đìa, phấn trang điểm trên mặt bị ướt hết, lại thêm một thân y phục màu đỏ, lại giống một con ác quỷ thì sao?

"Tiểu thư sao vậy ạ?" Nhạn Hồi ngồi cạnh A Bảo, cảm thấy hơi thở của A Bảo có chút bất an.

Mất thấy phải ra ngoài, A Bảo thành thực nói với tỷ nữ của mình: "Phấn trên mặt quá dày, trời nóng quá, bên ngoài dính một tầng mồ hôi..."

Nhạn Hồi co quắp, thấy vị chủ nhân này đang muốn nói chuyện không đâu, thời điểm này không phải nên thẹn thùng, sau đó căng thẳng đến nỗi không chú ý được gì sao? Nội dung vở kịch không đúng!

"Tiểu thư yên tâm, vì hôm nay là đại hôn của tiểu thư, trong phủ đã chuẩn bị chậu băng, sẽ không để tiểu thư nóng đâu ạ." Cũng không thể để tân nương nóng đến phát bệnh, nếu không hi sự này biến thành tang sự rồi.

A Bảo yên tâm, tiếp tục làm cọc gỗ, đội đội ngũ đón dâu tới.

Ngày hè tươi đẹp, bên ngoài phủ Uy Viễn Hầu, chiếc thảm đỏ thảm trải một đường đến phủ Tấn vương, hai bên đường lớn trừ thị vệ bảo vệ trật tự, còn có bách tính trong kinh tới xem náo nhiệt. Chỉ là khi mọi người thấy tân lang mặc hi phục hoàng thất màu đỏ thẫm đang cưỡi ngựa lớn đi phía trước, tiếng cười náo nhiệt bỗng chốc im bặt.

Vừa thấy nam nhân anh tuấn, vẻ mặt lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt rét lạnh tàn nhẫn kia, rốt cuộc dân chúng tới xem náo nhiệt nhớ tới sự tích của vị gia này, đặc biệt là khi bị cặp mắt như có vô số tàn ý quét qua, cổ họng như bị người ta bóp chặt, cũng không thể lên tiếng.

Thế là những nơi đội ngũ rước dâu đi qua, sẽ xuất hiện khoảng thời gian nửa ly trà nhỏ yên tĩnh tới đáng sợ, vô cùng quái dị.

Thị vệ theo bên cạnh tân lang thềm chày mồ hôi đầy mặt, rất muốn thành khẩn đề nghị với nam nhân kia: hôm nay là ngày vui của ngài, tốt xấu gì cũng nên cười một cái, mang vẻ mặt gông ác quỷ thế này, nhà người ta còn tưởng ngài tới bắt con gái kẻ thù về để hành hạ đấy.

không cần nói, sau khi xem tân lang xong, mọi người lại thêm đồng cảm với Tấn vương phi mới nhậm chức.

Sau khi đội ngũ đón dâu tới phủ Uy Viễn Hầu, trong tiếng pháo và tiếng chiêng trống, hi nương đỡ tân nương đang đội khăn đội đầu đi ra, một bên ra ngoài một bên cao giọng hô những lời trong hi sự.

Phu thê Uy Viễn Hầu là đại bá, đại bá mẫu, thay phụ mẫu của A Bảo, một người lấy hết can đảm đối diện căn dặn tân lang mặt không biểu tình, một người dịu dàng dỗ cô dâu khóc tiển. So với Uy Viễn Hầu phu nhân hoàn thành nhiệm vụ một cách ung dung không áp lực, bên này Uy Viễn Hầu khó khăn chồng chất, trong lòng lệ rơi đầy mặt, suýt chút cả lăm không hoàn thành nhiệm vụ được.

Uy Viễn Hầu: TAT, đối diện vẻ mặt lãnh khốc như đòi nợ thế này, ông thật không cách nào nói được mấy lời nhẹ nhàng như sau này ta giao chất nữ cho người..... Quả nhiên giống như lời đồn, sau này A Bảo sẽ không bị bạo lực gia đình chứ?

Lúc Uy Viễn Hầu đang thăm lo lắng, cuối cùng A Bảo được đỡ vào kiệu hoa mười hai người khiêng.

Rèm kiệu buông xuống, bỗng A Bảo cảm thấy dưới chỗ ngồi truyền đến cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng, cúi đầu nhìn, phát hiện trong kiệu đặt hai chậu băng nhỏ, giống như ở trong phòng mở điều hòa vậy, xua tan một ít nóng bức, cũng không thấy áo cưới dày nặng khó chịu nữa.

A Bảo là người vừa sợ nóng lại sợ lạnh, tuy cũng chịu được khổ, nhưng lúc có thể hưởng thụ mà lại không hưởng thụ, thế thì thật ngu ngốc. Vậy nên mùa hè hàng năm, A Bảo luôn không thể rời khỏi băng, buổi tối lúc ngủ, nếu không đặt chậu băng, chắc chắn sẽ ngủ không yên. Cũng may Uy Viễn Hầu phu nhân không phải người hà khắc, chưa từng cắt giảm băng trong phòng A Bảo.

A Bảo thờ tay vào chậu cảm thụ hơi lạnh của băng, cổ kiệu khẽ lắc qua lắc lại, thật khiến người ta buồn ngủ, chỉ tiếc bên ngoài chiêng trống vang trời, tiếng pháo từng hồi, như tiếng ma quỷ chui vào não vậy, vô cùng khó chịu, bây giờ chỉ mong nhanh chóng tới phủ Tấn vương, nhanh chóng bãi đường, để cho nàng nghỉ một chút, tất nhiên, nếu trước khi nghỉ ngơi, có thể uống một ly nước đường phen, mới gọi là hưởng thụ.

Ngay lúc A Bảo đang nghĩ ngợi lung tung, cỗ kiệu dừng lại, A Bảo nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, để người vén rèm lên, đỡ nàng xuống kiệu.

Sau khi xuống kiệu, lập tức tay liền bị nhét một dải lụa đỏ thẫm, chỉ là nghĩ người phía đầu kia của dải lụa, sống lưng A Bảo cứng đờ, lại cảm thấy đau thất lưng.

Sau đó, A Bảo để hi nương đỡ, các nghi thức thành hôn bắt đầu.

Vì gả cho hoàng tử, là cha chồng, Hoàng đế không thể chạy tới nơi này làm cao đường, nên lúc báai cao đường, bọn họ quý lạy về phía hoàng cung. Mà lần này người chủ hôn chính là

do trường bối trong dòng tộc chủ trì, tuy rằng hoàng thượng không ưa Tấn vương, nhưng thái tử vẫn mời được Bình vương tới chủ trì hôn lễ.

Ban đầu Bình vương muốn kết thân với thái tử, nên lúc thái tử mời, liền đáp ứng ngay. Giờ này có thể thấy dù đã nhiều lần chủ trì chuyện chung thân đại sự, nhưng nhìn về mặt cứng nhắc vô tình của chất tử, Bình vương thăm hỏi hận trong lòng, nhưng vẫn nhắm mắt làm chủ hôn cho bọn họ.

Kết thúc buổi lễ, tân nương được hi nương và nữ quan dẫn xuống, đi trước dẫn tân nương nắm lụa đỏ tới tân phòng, trong lúc ấy vì tân lang chân dài đi nhanh quá, suýt chút kéo ngã tân nương từ, khiến cho hi nương và nữ quan ngã trái ngã phải, mọi người nhìn cười rất vất vả.

Cuối cùng lúc ngồi trên chiếc thảm uyển ương đồ thảm trên giường cưới, tâm trạng A Bảo trở nên phức tạp, dưới mông còn có táo đồ đậu phộng long nhãn hạt sen các loại hi vật... , đoán chừng trên giường lớn cũng không ít, đây là các vật tượng trưng ý nghĩa, vốn để cho nữ nhân vui vẻ mà ngưng ngưng, nhưng lúc này Bảo lại cảm thấy, mình thật sự phải sống cùng một nam nhân xa lạ mà đáng sợ thế cả đời...

đi tới tân phòng, hiện trường chốc lát yên tĩnh, những khán giả đi theo kia, người nhìn ta ta nhìn người, đều muốn có người ra mặt đi náo tân phòng, chẳng qua là khi thấy Tấn vương khí thế ép người đứng ở nơi đó, không ai đủ dũng khí làm kẻ to gan, cuối cùng nhìn về phía Tề vương hôm nay cũng tới dự lễ.

Tề vương là hoàng tử trong cung, hung hăng cũng không thành vấn đề, lại là đệ đệ của Tấn vương, nhiệm vụ này liền giao cho hắn đi.

Tề vương muốn cắn chết những kẻ chết nhất không có can đảm này, chính mình không dám náo, liền đẩy hắn đi chịu chết, còn là người nữa không hả? Ngày thường hắn hơi lớn lối -- ai bảo hắn đầu thai tốt: Thân huynh trưởng là thái tử, mẫu thân là hoàng hậu, với việc Tấn vương cưới nữ nhân mình muốn lấy hắn cũng rất không cam lòng, nhưng những điều này đều ở lúc không có Tấn vương mới phát tiết, Tấn vương vừa xuất hiện, hắn lại như con mèo con chó nhỏ biết nghe lời.

Trong lòng thầm mắng những kẻ hãm hại xong, Tề vương nhắm mắt tiến lên phía trước nói: "Ngũ hoàng huynh, chúng ta đều muốn nhìn ngũ hoàng tẩu mới nhậm chức một cái, nhanh vén khăn voan đi..." Lúc một đạo ánh mắt âm lệ từ đằng kia quét tới âm thanh tự động nhỏ dần.

Các cung nữ bưng đủ loại hi vật cát tường bên cạnh yên lặng cúi đầu, cả hi nương cũng miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười, không ai dám làm khó nhân vật chính hôm nay.

May là, Tấn vương cũng hết sức phối hợp cầm lấy gậy đào, nhắc khăn voan của cô dâu lên.

Khi nhắc lên, mặt tân nương từ đắp đầy phấn trắng, căn bản không thấy rõ nguyên trạng, có điều vấp phải khí thế cường đại ở đó, tất cả mọi người đều phải dõng lòng mà khen ngợi, khi khen xong, nhanh chóng đi tới tiền viện ăn tiệc.

Đối với những lời ca ngợi kia, A Bảo cũng biết rất vô lý, lúc này nàng soi gương thấy mình hôn nay trang điểm như con hát, có loại cảm giác như bị sét đánh, yếu ớt hỏi ma ma trong cung trang điểm cho nàng, sau khi biết đây là cách trang điểm truyền thống của tân nương, liền không ý kiến gì nữa.

Lúc này, hi nương bưng tới một cái khay, trên đó để hai ly rượu, "Xin mời tân lang tân nương uống rượu giao bôi!"

A Bảo bỗng có loại cảm giác như sấm sét giữa trời quang.

Ngay lập tức một người ngồi xuống cạnh nàng, hai người chỉ cách nhau nửa cánh tay, nhưng A Bảo vẫn cảm thấy một cỗ ý lạnh xông tới sống lưng.

Đầu tiên có một bàn tay lớn nhận lấy ly rượu, sau đó chiếc khay được bưng đến trước mặt A Bảo, A Bảo đành phải cẩn thận bưng lên, rũ mặt, khó khăn uống rượu giao bôi với người kia, quá trình này thật là vô cùng đau khổ -- kiểu tra tấn tinh thần này thật quá đau khổ.

Uống xong rượu giao bôi, hi nương lại nói mấy lời cát tường như ý, cuối cùng cũng ra hiệu cho tân lang nên ra ngoài bồi rượu mọi người.

Chờ sau khi Tấn vương rời khỏi, A Bảo rốt cục thở phào nhẹ nhõm, thầm lau mồ hôi.

Đối với dáng vẻ thả lỏng rõ ràng của A Bảo, cung nữ nha hoàn trong phòng đều có chút thông cảm, Tấn vương thì cái gì cũng không cần nói, việc gì cũng không cần làm, chỉ cần đứng ở đây cũng khiến cho người ta ám ảnh trong lòng rồi, hắn rời đi, tâm tình mọi người đều thả lỏng rất nhiều.

Trong phòng bốn góc đều đặt chậu băng, xua tan hơi nóng trong phòng. A Bảo ngồi ngay ngắn trên giường cưới, len lén nhìn mấy cung nữ cùng mặc y phục màu đỏ trong phòng, những cung nữ này đều do trong cung phái tới, vì Tấn vương đại hôn, hoàng hậu phái các nàng tới phủ Tấn vương giúp đỡ. Nghe nói nhân khẩu trong phủ Tấn vương cực kỳ ít, nha hoàn lại càng không có mấy người, thái tử thấy không ổn, lại tìm hoàng hậu phái người tới cho đủ số, chờ đại hôn kết thúc, có lẽ A Bảo phải mua ít nha hoàn về hầu hạ.

không lâu sau khi Tấn vương, thái tử phi đã mang theo các vị vương phi và phu nhân hoàng thất tới đây xem tân nương từ.

A Bảo đã gặp thái tử phi mấy lần, giờ phu quân của họ lại là huynh đệ thân nhất trong hoàng thất, nên thái tử phi vô cùng thân thiết với A Bảo, thân thiết tới mức A Bảo thấy thái tử phi không hổ là hoàng hậu tương lai, những người khác đều phải xem sắc mặt thái tử phi mà tên sát tinh Tấn vương kia cũng không dễ chọc, nên cũng nói nói cười cười với A Bảo, vô cùng thân thiết.

Ngoài việc mọi người tới xem tân nương, còn phải trò chuyện với tân nương, để tân nương biết các vị nữ quyến trường bối trong đại gia tộc của bọn họ một chút, mà mấy vị A Bảo phải nhớ kỹ ngoài các vị có bối phận hoàng thất cao nhất là Quận vương phi, chính là các vị vương phi đã thành chị em dâu rồi, thái tử phi, Tấn vương phi, Chu Vương phi (chính phi của tứ hoàng tử - Chu vương phi), vậy mà lại không thấy vị được xếp hàng thứ hai - Hiền vương phi?

"Hiện tại Hiền vương phi đang mang thai, thái y nói thân thể nàng yếu ớt, cần chuyên tâm dưỡng thai, nên hôm nay không tới." Thái tử phi quả nhiên là tri kỷ, không cần hỏi, đã giải thích cho A Bảo.

A Bảo ngưng ngưng gật đầu tỏ vẻ đã biết, tiếp đó thẹn thùng hỏi thăm sức khỏe Hiền vương phi, dáng vẻ thẹn thùng này, khiến mấy vị nữ quyến ở đây cũng không nhìn được buồn cười, lại tìm hiểu thêm một chút, cảm thấy không giống vị nữ nhi hung hãn của Trần Bắc tướng quân trong truyền thuyết, có lẽ hôm nay là đại hôn, nên cũng hơi ngưng ngưng.

Từ khi được tứ hôn, A Bảo liền nổi danh một hồi trong kinh thành, làm người ta dễ dàng nhớ tới chút chuyện mà cô nương này gây ra lúc trước, nhưng những chuyện kia đều do nàng làm lúc còn nhỏ, sau khi trưởng thành thường xuyên chạy qua chạy lại giữa kinh thành - biên thùy, dần dà cũng không còn làm ra chuyện khác người nào nữa. Cũng may thời đại này là thời đại dựa vào phụ thân, A Bảo có một phụ thân tốt, cho dù nàng hơi hung hãn, nhưng hôn sự cũng không cần lo, nào ngờ lại bị tứ hôn cho kẻ mà mọi người đều không coi trọng - Tấn vương, đều cùng thờ dài, lại có một số người hiểu chuyện khen hai người một hung hãn một độc ác, cũng rất xứng đôi các loại...

Mọi người nói chuyện phiếm không ngớt, nghĩ tới những lời đồn đại kia, trong lòng đều hơi buồn cười. Mãi đến lúc không còn sớm nữa, mọi người lại trêu ghẹo không quá rầy rà nàng nghỉ ngơi nữa, rất biết điều tạm biệt rồi đi.

Đừng đi... thật ra A Bảo rất hi vọng các nàng ở lại quấy rầy nàng nghỉ ngơi, nếu không thì thật sự đêm nay làm sao qua nổi.

Ngay lúc trong lòng A Bảo đang nước mắt chảy đầy mặt cố gắng liều mạng giữ lại những nữ quyến "biết rõ đạo lý" kia, Hoa ma ma đi tới, mặt mày rạng rỡ như đóa hoa, hỏi: "Tiểu

thư, không còn sớm nữa, có muốn tắm rửa không?"

Tắm rửa sạch sẽ để lát nữa người ta tắm ư?

Trong lòng A Bảo bị thương chảy thành sông, nhưng vẫn gượng dựa trước khi chết, "Ăn một chút rồi tính sau." Nàng sắp chết đói, gần một ngày không được ăn gì rồi.

Nhận Hôi Nhận Thanh bung đồ rửa mặt, tới giúp A Bảo rửa sạch phần trang điểm trên mặt, tiếp đó lại gỡ hết mũ phượng trên cái phiến toái xuống, A Bảo sờ đầu một cái, để cố định, cũng không biết đã bôi bao nhiêu sáp, bóng bảy một mảng, thậm cảm thấy phiền phức khó chịu.

Chờ A Bảo lè mề ăn xong, lúc không thể ăn được nữa, Hoa ma ma lại tới, "Tiểu thư, chắc vương gia cũng sắp về rồi, người nên đi tắm trước đi ạ."

A Bảo liếc bà một chút, trong lòng đau khổ, đây là bảo nàng nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ cho người ta ăn đấy.

Sau khi mề neho không được, A Bảo chỉ đành nhắm mắt đi tới nhĩ phòng tắm rửa, vì kéo dài thời gian, A Bảo tỉ mỉ chà lau toàn thân một lần, chậm chậm, mãi tới lúc Hoa ma ma bên ngoài dục nàng vài tiếng, mới chậm rì đứng lên khỏi bồn tắm.

Nhận Thanh, Nhận Vân mặc y phục cho A Bảo, nhận Hôi cầm khăn lông khô lau tóc cho A Bảo, Nhận Nhiên cầm sáp thơm bôi cho A Bảo thơm tho, thơm ngào ngạt cho người ta ăn.....

A Bảo: = □ =! Vội vàng dường cho mình sạch sẽ, thơm ngát cho người ta ăn... Hôm nay thật không còn cách nào khác để qua!

Mặc cho A Bảo lè mề ra sao, dưới sự hầu hạ lưu loát của mấy tỷ muội họ Nhận, vẫn chỉnh trang lại tốt rồi, phải đi ra ngoài đối mặt với đại Boss hắc ám rồi, thời khắc kinh khủng đã đến.

Lúc A Bảo trở lại phòng, liền thấy một nam nhân ngồi bệ vệ trên giường cưới – mà có vẻ cũng tắm rửa rồi, đối diện cặp mắt đen như mực kia, tim không kịp được đập thành thịch, nhận xuống nỗi kích động muốn chạy trốn.

Ồi, thất lạng lại đau!

Hoa ma ma dẫn theo mấy cung nữ thu xếp phòng xong -- A Bảo không nhận được lại oán trách chuyện này cũng nhanh quá rồi, sau đó hành lễ với hai vị chủ nhân liền lui ra, tỷ muội họ Nhận theo sau A Bảo thấy thế, cũng hành lễ rồi đi ra, tiện thể đóng cửa luôn.

A Bảo mờ mịt nhìn theo bóng dáng mấy tỷ muội họ Nhận lưu loát rồi đi, sau đó cứng nhắc quay đầu, nhìn nam nhân ngồi trên giường – hizzzzz, sắc mặt thật kinh khủng a a a!!

"Lại đây!"

Giọng nam nhân vừa trầm thấp mà lạnh lẽo cứng rắn.

Tim A Bảo không ngừng đập thành thịch, không phải rung động, mà là sợ hãi! Thời khắc này, nàng không bị thương giống lần trước, chắc chắn nam nhân này sẽ không cảm thú mà ra tay với người bệnh, cho nên nàng vô cùng bình tĩnh, lúc này-- đây là đêm tân hôn!!

Đôi mắt đen nhánh đằng kia nhìn xuống, A Bảo nghe lời đi tới, sau đó dừng lại trước cái bàn bát tiên giữa phòng, run rẩy thò tay cầm ấm trà trên bàn, lấy ra hai cái ly, rót hai ly trà, miễn cưỡng nói: "Lúc này uống nhiều thế, Vương gia có khát không?"

Tần vương nhìn nàng, sau đó lắc đầu.

A Bảo cẩn thận nhìn hấn, sắc mặt như bình thường vậy, không nhìn thấy hiện tượng say rượu, chẳng lẽ do khiếp sợ uy thế của hấn, nên không ai dám chúc rượu hấn?

một ly trà rất nhanh liền uống xong, lúc A Bảo đang lè mề muốn rót một ly nữa để uống, đột nhiên người trên giường bỗng đứng dậy, nàng sợ tới mức làm rơi cái ly trong tay xuống bàn. Tới lúc nhìn thấy một thân ảnh mặc trường sam rộng thùng thình màu cam thạch đi tới chỗ nàng, đầu óc A Bảo mờ mịt, sau đó làm ra một chuyện mà sau này chính mình cũng phải tán thưởng sự dũng cảm của bản thân - trực tiếp vòng qua bên kia bàn.

Hai người cách bàn nhìn nhau.

A Bảo run lên, không thể tin bản thân lại có gan vòng qua bàn để trốn hấn.

trên thực tế, Tần vương cũng không thể nghĩ tới nàng sẽ có lá gan kia, nên sau đó còn trẻ con vòng qua bàn hai vòng với nàng, liền dừng lại, híp mắt nhìn nàng, thấy A Bảo cũng không dám vòng vào nữa rồi. Thậm chí dưới con mắt lạnh lẽo, hơi hơi hận việc phản ứng theo bản năng của mình.

Giữa lúc A Bảo định nhẹ nhàng đi vòng qua cạnh hấn tỏ vẻ mình phục sớm, bỗng thấy hấn dùng một tay đánh lên mặt bàn, thân thể phóng qua bàn trong phút chốc, hạ xuống cạnh nàng, một cánh tay rắn chắc ôm lấy nàng -- không phải ôm kiểu công chúa, mà là cánh tay đặt ở ngang hông nàng, bế nàng như bế một đứa trẻ vậy.

A Bảo: = □ =! Chuyện này không đúng với cốt truyện thành hôn!

không cho nàng có thời gian ngẩn ngang, Tần vương đã ôm nàng tới trước giường, sau đó đặt nàng lên giường, bắt đầu lột y phục của nàng, mà hấn cũng thuận thế bò lên giường, lột sạch nàng xong, bắt đầu cỡi y phục của chính mình...

A Bảo phản ứng cực nhanh, lần tới đầu giường, kéo chăn quấn mình thành cái kén.

Phản ứng của nàng nhanh, phản ứng của nam nhân kia còn nhanh hơn, kéo góc chăn, giật một cái, kéo nàng đang run rẩy trong chăn ra, bàn tay lớn đặt trên ngực nàng, phòng khi nàng lại lăn đến đầu giường, sau đó thuận thế phủ lên, bàn tay mạnh mẽ nắm cầm nàng, nhìn mặt nàng một lát, cúi đầu áp sát, bờ môi ấm áp chạm vào môi nàng, tiếp đó lại há mồm cắn.

A Bảo đau đến mức suýt chút nước mắt giàn giụa, lúc này trong lòng hiện lên một ít lời đồn, không phải nói Tần vương không gần nữ sắc đến nỗi muốn xuất gia làm hòa thượng sao? Bây giờ đang xảy ra chuyện gì?

Chuyện kể tiếp, quả thật là đau muốn chết, vụng về bắt đầu trò vui -- thật ra không thể nói là bắt đầu trò vui, vụng về tiến vào -- đâm mạnh một cái đau muốn chết, sau đó chảy máu, không có bất kỳ khoái cảm nào để nói, tiếp đó bị động chịu đựng, vòng eo bị bóp quá chặt, đau chết.

Lúc một chân bị nam nhân nâng lên khuỷu tay, lá gan A Bảo lại to ra, đá thẳng tới một cước.

Nam nhân ngừng mắt nhìn nàng, trên mặt mang theo chút say mê nhàn nhạt, ấm áp áp đi về lạnh lẽo, lộ ra vẻ anh tuấn vô cùng, thật là một loại hưởng thụ thị giác, cặp mắt luôn khiến

Tần vương yên lặng nhìn nàng, ngay lúc A Bảo nghĩ hẳn không đồng ý, đã thấy hẳn đưa bình thuốc kia tới.

Sau khi A Bảo nhận lấy, nhìn hẳn, lại nói: "Vương gia, phiền người xoay người lại..." Dù lúc nãy cái gì cũng nhìn hết rồi, nhưng lúc này dưới ánh nến sáng trưng, nàng vẫn thấy gương ngưng.

một hồi sau thấy hẳn không có động tĩnh, A Bảo đành buồn bực xoay người bôi thuốc nơi đau đớn kia, lúc này nam nhân này thật giống dã thú mạnh mẽ đêm tối, không có chút kỹ thuật, đầu đá lung tung, bóp cho nàng nhiều nơi đau khủng khiếp, nhìn dưới ngọn đèn, có nhiều chỗ để lại dấu vết rất rõ, cũng không biết ngày mai lúc sẽ biến thành cái dạng gì đâu. Có điều an ủi chính là, người này... xem ra cũng tốt, chí ít lúc này hẳn biến mất, chắc là đi tìm thuốc cho nàng. Nghĩ vậy, buồn bực trong lòng cũng biến mất.

Nghĩ vậy, rất nhanh A Bảo lại rời rầm ròi, không biết hẳn ra ngoài thế, có bị ai thấy không, tới lúc đó mọi người sẽ nghĩ gì chứ? Dù rất muốn hỏi vậy, nhưng lúc này không có can đảm đề hỏi, chỉ đành kìm nén trong lòng.

Chờ A Bảo bôi thuốc chỉnh lại y phục xong, đỏ mặt xoay người lại, phát hiện hẳn vẫn nhìn thẳng vào nàng, nhìn đến nàng kinh hãi, can đảm lúc này đều bay hết.

May mà hẳn không làm gì hết, chỉ coi đại hồng bào lúc này mặc ra ngoài, chỉ còn trung y, sau đó buông chiếc rèm đỏ thắm xuống, nằm bên cạnh nàng. Theo bản năng, A Bảo liền dịch qua chỗ bên cạnh, cách hẳn xa một chút, dù sao cái giường này rất lớn, bốn năm người nằm cũng không thành vấn đề, ai ngờ tay của nàng lại bị người đè xuống, sau đó hai cánh tay thò qua, ôm nàng trong ngực, mặt của nàng bị ép kề giữa cổ hẳn, dễ dàng ngửi thấy hơi thở nam tính nồng nặc trên người hẳn, không hề giống hơi thở của phụ thân, có thêm một loại cảm giác nguy hiểm.

Đầu hẳn hơi nhấc lên, liền kề bên tai nàng, hơi thở ấm áp phun bên tai, khiến nàng không được tự nhiên., nói về tư thế ngủ mà nói, loại này như hai con thú cò kè cò, tư thế ngủ này thật không thoải mái, thậm chí còn ảnh hưởng đến giấc ngủ, thật là khó chịu. Khó chịu hơn chính là, từ nhỏ nàng chỉ ngủ một mình, cũng lắm cũng chỉ từng vô tình ngủ chung với các tỷ muội, chưa bao giờ chung giường với nam nhân xa lạ nguy hiểm thế, lại còn cò kè cò như vậy, thật là khó chịu...

A Bảo giả vờ, đau khổ phát hiện, nàng càng giả vờ, vòng ôm càng siết chặt, mãi đến lúc nàng quá mức, nam nhân kia mới ngừng đầu hỏi nàng: "không thoải mái?"

Chần chờ một chút, A Bảo thành thật nói: "Đúng..." Vì vậy có thể buông nàng ra hay không?

Rốt cuộc nam nhân kia nhíu mày, trầm mặc nhìn nàng đang nỗ lực bày vẽ mặt thành khẩn, nhớ lúc này hẳn đánh thức Giải thần y đã nghỉ ngơi, hẳn phần nộ gào thét, lại chỉ trích thái độ không quan tâm săn sóc, không có nhân tính..., dứt khoát nói: "Chịu đựng!"

A Bảo: "..."

Đem mặt nàng xoay về chỗ cũ, tiếp tục ôm nàng, duy trì tư thế ngủ động vật, nam nhân này ngủ tiếp.

A Bảo cứng ngắc một lát, thật không thể chống nổi thân thể mệt mỏi, rốt cuộc đau khổ ngủ, trước lúc chìm vào giấc ngủ nàng đau khổ nghĩ, về sau chẳng lẽ luôn phải duy trì loại tư thế ngủ gầy vò người thế này ư? thật là đau khổ mà...

Tờ mờ sáng, A Bảo tỉnh lại từ ác mộng.

Nàng mơ mình mặc áo tắm, chơi bên bờ biển, sau đó dưới biển nhảy lên một con cua khổng lồ, trực tiếp đem nàng đặt trên cón cát phơi nắng đến nóng rực, khiến nàng toàn thân cao thấp đau buốt vô cùng, vừa nóng lại khó chịu, mồ hôi đầm đìa...

Khó khăn mở to mắt, con cua lớn biến thành một nam nhân xa lạ!

A Bảo ngờ ngác nhìn hẳn một lát, mới nhớ ra hôm qua nàng thành hôn rồi, gả cho một nam nhân vô cùng đáng sợ lại bá đạo, bị ép ngủ bằng tư thế vô cùng khó chịu, chẳng trách toàn thân vô cùng đau nhức.

Lúc này chật băng trong góc phòng đã sớm tan hết, không khí trở nên nóng rực, khiến nàng một thân mồ hôi.

Ngay lúc A Bảo nóng quá muốn đứng dậy, đột nhiên đối diện với một đôi con ngươi đen ngoan lệ, rõ ràng là mắt phượng, nhưng lại không quyền rũ như mắt phượng, mà đen kịt tàn nhẫn khiến người khiếp sợ, khiến nàng cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, giống như bị một mảnh thú ăn nấp trong bóng tối theo dõi vậy. một lát sau, tàn nhãn ngoan lệ dần tiêu tán, để lộ chút mê mang, sau đó khôi phục bình thường lạnh lẽ.

"Vương gia..."

A Bảo nhỏ giọng kêu một tiếng.

hắn mơ hồ đáp một tiếng, rốt cuộc buông nàng ra, ngồi dậy. So với A Bảo toàn thân mồ hôi, đến tóc cũng ẩm ướt, thoát nhìn hẳn vẫn nhẹ nhàng khoan khoái, giống như không cảm thấy cái nóng của mùa hè vậy.

A Bảo ngồi trên giường, nhìn hẳn vén tấm rèm đỏ thắm lên, kêu lên: "Người đâu, chuẩn bị nước."

"Vâng!"

Bên ngoài đáp một tiếng, rất nhanh tiếng bước chân đã đi ra.

Lúc hẳn đứng dậy, A Bảo cũng kéo thân thể chưa xót đứng dậy, có lẽ vì tới qua bôi thuốc, trừ hơi chưa xót mệt mỏi, thân thể cũng không quá đau đớn, ít nhất nàng không đau tới nỗi đi đường không được, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vì lát nữa còn phải tiến cung tạ ơn, cũng không thể để người ta nhìn ra điều gì khác thường, bằng không thì mặt mũi đều vứt hết.

Thấy không có nha hoàn tiến đến hầu hạ hẳn thay y phục, A Bảo nhớ tới cái phủ Tần vương này dương thịnh âm suy, có lẽ nha hoàn cũng không nhiều, đành làm hiền thê cảm y phục nam nhân trong tủ giúp hẳn mặc vào. Vì chuyện chú quá mức mà A Bảo cô nương không nhìn thấy, thật ra người nào đó đang chuẩn bị tự mặc y phục đã thấy nàng tự động tiếp nhận liền thu tay về, như đại gia chờ nàng hầu hạ.

Buộc đai lưng cho hẳn xong, bên ngoài vang âm thanh của thái giám, bẩm báo nước đã đưa đến nhĩ phòng. Đưa nước xong, đám hạ nhân lui xuống. Sau đó A Bảo lại bị người kia ôm bằng tư thế ôm hải tử đi vào nhĩ phòng.

"Nô tì tự đi được rồi ạ."

A Bảo tỏ vẻ tự mình đi được, may mà lần này hắn vô cùng dứt khoát rồi đi. A Bảo cũng không dám gọi tỳ nữ tới hầu hạ mình, sợ hắn chờ lâu, chỉ rửa qua, tẩy sạch mồ hôi đầy người, cho đến lúc nhẹ nhàng khoan khoái rồi, mới đứng dậy mặc y phục.

Chờ A Bảo tắm xong đi ra, tỳ muội họ Nhạn và các cung nữ bụng đồ rửa mặt đi vào, đương nhiên, còn có một vị ma ma từ nội cung tới.

Ma ma kia trước tiên tươi cười thỉnh an bọn họ, sau đó liền đi lấy khăn.

Thấy trên chiếc khăn kia dính máu, ma ma bình tĩnh cất vào hộp gấm, ngay lúc sắp rời đi, cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt bản thân, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, lúc đối diện với cặp mắt đen kịt tàn ác kia của Tần vương, thiếu chút sợ tới mức chân mềm nhũn mà quỳ xuống.

"Ma ma vát và rồi, người đâu, khen thưởng cho ma ma!" A Bảo biết rõ ma ma tới để làm gì, nhưng lúc này không thể không mặt dày lên tiếng, nếu còn không lên tiếng, nàng sợ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Tối hôm qua, một câu "Người chảy máu... Quả nhiên quá yếu!" kia của người nào đó khiến nàng ghen ghen gần chết, loại lời như thế nàng không muốn nghe lần nữa, cảm thấy sụp đổ hoàn toàn!

Ma ma cảm kích nhìn A Bảo, sao không nhìn ra mặt Tần vương phi đồ tới khác thường chứ, loại thời điểm này, đâu cần tần nương ra mặt? Nhưng tình huống nơi này dù sao cũng không giống những địa phương khác, lúc này Tần vương phi lên tiếng, khiến ma ma cảm động muốn khóc, nhận thưởng xong, liền vội vã rời đi, thề về sau không bao giờ bước vào Tần vương phủ nữa bước nữa, cái người gian ác kia thật đáng sợ!

Rửa mặt xong xuôi, hai người cùng tiến vào sảnh, một gã quân sự đã sớm đợi tại đó, thấy hai vị chủ tử xuất hiện, vội sai người bụng đồ ăn sáng lên.

Đồ ăn sáng là một ít đồ ăn thanh đạm, vào mùa hạ, bởi vì mùa hè thường ăn ít, nên đồ ăn sáng thường không quá dầu mỡ.

Nhận Hôi bụng một tô cháo Bách Hợp lạnh tới trước mặt A Bảo, A Bảo liếc thấy trước mặt Tần vương bày một tô cháo mật ong ngọt, phát hiện đồ ăn gần hắn chủ yếu là đồ ngọt, mà trước mặt nàng chủ yếu là đồ mặn, lập tức hiểu rõ, thì ra nam nhân này thích ăn ngọt.

A Bảo thầm ghi nhớ sở thích của hắn, sau đó lặng lẽ ăn điểm tâm.

Sau khi ăn sáng xong, xe ngựa đã chuẩn bị ổn thỏa, hai người liền leo lên xe ngựa tiến cung.

Trong xe ngựa, A Bảo ngồi ngay ngắn, mặt nghiêm túc hơi cúi xuống, bày ra tư thái kính cẩn, thế nên đỡ phải lúng túng bốn mắt nhìn nhau với nam tử trong xe.

Đáng tiếc dù tư thái này tốt, cũng không khiến người yêu thích, vì vậy một bàn tay nâng mặt nàng lên.

"Ngẩng đầu!" một giọng nói lạnh lẽo ra lệnh.

A Bảo không thể không nhìn thẳng vào hắn, dưới ánh sáng sáng ngời, khiến ngũ quan người này tất cả đều hiện rõ. nói sao đây, gen Tiêu gia thật tốt, tất cả hoàng tử công chúa, mỗi người đều là Long là Phượng, Tần vương cũng kế thừa gen tốt của Tiêu gia. Chỉ tiếc dù gen tốt cũng không chịu được sự chà đạp, ánh mắt tàn lệ, thần sắc lạnh lẽo, khiến người ta sinh ra sợ hãi, nào dám chú ý tới dung mạo của hắn?

Người kia giờ tay néo cằm nàng, sau đó thu tay về, nói: "không cho phép cúi đầu!"

A Bảo không biết bày vẻ mặt nào thì tốt, đành cúi đầu nghe lời đáp một tiếng, rất nhanh cái cằm lại bị nắm, bắt nàng ngẩng lên.

Hồngбет!

Chính lúc nàng đang âm thầm kêu hồngбет, đột nhiên hắn vươn người tới, cúi đầu chạm vào môi nàng một cái, sau đó dán vào môi nàng không buông.

"..."

A Bảo nhìn thẳng vào hắn, mãi tới lúc hắn mặt không đỏ sắc lùi lại, trong lòng nhẹ thở ra -- may không hôn lổi, nàng sợ mình không cẩn thận cắn hắn bị thương -- thật lâu về sau cô nương tự gây nghiệt A Bảo mới biết, thì ra lúc trước vương gia vốn không biết hôn môi, chẳng qua theo bản năng mà môi chạm môi mà thôi.

Đến cung, bọn họ tới trước Thái Hòa điện bái kiến Chính Đức Đế.

Chính Đức Đế sắc mặt nhàn nhạt, từ lúc hai người đến hành lễ quỳ lạy, Chính Đức Đế đều không có phản ứng gì, thậm chí A Bảo quỳ một lúc lâu, mới nghe được một tiếng không mặn không nhạt "Đứng dậy". Nếu không phải biết rõ huyết mạch hoàng thất không thể lẫn lộn, A Bảo suýt nghĩ rằng Tần vương là được nhậ về, coi như là không phải nhậ về, thì tuyệt đối là gặp phải bố dượng.

Đương nhiên, với Tần vương mà nói, bố dượng này là một phụ thân cận bã, với A Bảo mà nói, hắn coi như cũng cho nàng chút mặt mũi. hắn như hoàn toàn quên mất nhi tử bên cạnh, thân thiết hòa ái dần dà vài câu với A Bảo, lại nhắc tới phụ thân A Bảo, lúc A Bảo cung kính tạ ơn, khuyên bọn họ cố gắng sống cùng nhau thật tốt, sai người ban thưởng xong, mới để bọn họ lui ra.

Chính Đức Đế không thèm đếm xỉa gì tới con trai ông, Tần vương cũng coi như ông không tồn tại, thần sắc vẫn lạnh lẽo như cũ, phảng phất không có cảm giác gì.

thật sự không có cảm giác gì sao?

Ra khỏi điện Thái Hòa, A Bảo cẩn thận nhìn hắn, không cách nào dò ra điều gì từ gương mặt cứng rắn như tạc kia.

Trong điện Thái Hòa, Chính Đức Đế nhìn theo bóng lưng bọn họ cùng rời đi, không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên tim đập mạnh và loạn nhịp.

"Hoàng Thượng!" Trương Kiệt cẩn thận lên tiếng.

Chính Đức Đế giật mình hoàn hồn, không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ vẻ âm u, sau đó dường như vô cùng phiền muộn, thờ dài xa xăm.

Trương Kiệt nhìn tới lòng giật mình, há miệng, cuối cùng chỉ có thể ngậm lại.

Đại khái là loại ánh mắt nhìn trộm không thể che giấu kia thật sự không che giấu nổi, Tấn vương nhìn lướt tới, ngay lúc A Bảo không chuẩn bị tâm lý, gạt mình, vội thu lại tầm mắt, lại bày ra một tư thế vô cùng cung kính, tự động lui về phía sau một bước.

Tự động lui ra phía sau một bước, đây là quy củ trong cung, A Bảo tuân thủ rất nghiêm túc.

Tấn vương quét mắt nhìn nàng, liền đi lên phía trước.

Rất nhanh, hai người tới hậu cung, trực tiếp tới Phụng Tường cung của hoàng hậu.

Lúc hai người tới Phụng Tường cung, đám người thái tử phi đã chờ nơi đó. Hôm nay tân nương vào cung bái kiến, phi tần và chư vị công chúa, hoàng tử phi đều đã đến.

Từ lúc Tấn vương ra khỏi lãnh cung, nhờ thái tử cầu xin, về sau trực tiếp nuôi ở cung hoàng hậu này, coi như là một nửa con nuôi của hoàng hậu. Đương nhiên, theo như quy củ hoàng hậu cũng là mẹ cả của các hoàng tử, là mẹ chồng của tất cả hoàng tử phi. Bởi vì mẫu phi của Tấn vương không còn, vì vậy trên danh nghĩa A Bảo chỉ có một mẹ chồng, không giống đám người Hiền Vương phi, Tấn vương phi, trừ hoàng hậu là mẹ chồng cả, còn có mẹ chồng là mẫu phi của hoàng tử.

Hai người hướng hoàng hậu hành đại lễ, A Bảo dâng trà cho hoàng hậu, được hoàng hậu ban thưởng.

Hoàng hậu vẫn thân thiết như cũ, nhẹ nhàng bảo hai người tương kính như tân, lại quan tâm hỏi thăm cuộc sống thường ngày của Tấn vương, có thể nói tận tâm hơn phụ thân cận cả là hoàng thượng rất nhiều. Đối với lời hỏi thăm của hoàng hậu, Tấn vương vẫn trầm mặc ít lời, đáp lời vô cùng ngắn gọn, không nhiều lời. May mà hoàng hậu biết tính hẩn, hỏi thăm cũng chỉ là cho có lệ, cũng không để bụng.

"Mẫu phi của Tấn vương mất sớm, Bốn cung nhìn hẩn lớn lên, hẩn giống như con trai của bản cung vậy, về sau liền giao Tấn vương cho con, sang năm các con phải sinh cho hoàng thượng thêm một tôn tử mập mạp đấy, bốn cung liền vui về." Hoàng hậu cười híp mắt nói.

A Bảo cúi đầu tỏ vẻ ngượng ngùng.

Lại bái kiến các quý phi thân thích cùng tứ phi, A Bảo bái kiến các vị công chúa và chị em dâu, một vòng xong, cũng hơi mệt mỏi.

Tấn vương ngây người không lâu, một lát liền rời đi, đi gặp các vị huynh đệ, để A Bảo ở chỗ này trò chuyện với mọi người.

Sau khi Tấn vương rời đi, thất công chúa định mở miệng, liền nghe ngũ công chúa cười nói: "Tốt quá, Minh Cẩm đã thành ngũ hoàng tẩu của chúng ta, tỷ muội chúng ta lại có thêm một tẩu tử rồi."

Ngũ công chúa nói lời này, người ở đây đều cười rộ lên, lại hàn huyên một hồi. Mà ngũ công chúa cũng thuận tiện kéo A Bảo tới cạnh nàng ta, đáng vẻ vô cùng thân thiết với A Bảo, khiến mỗi lần thất công chúa chen miệng đều không lọt.

Thất công chúa hơi xấu hổ với A Bảo, luôn cảm thấy hoàng thượng tứ hôn A Bảo cho Tấn vương, nguyên do ở nàng, sau khi nghe được thánh chỉ, biết A Bảo và Chu Ngự là không thể, thất công chúa vô cùng vui mừng. Nhưng nàng niềm vui của nàng chỉ duy trì được tới lúc bên ngoài nổi lên lời đồn, với tính tình của Ngũ hoàng huynh này, sao thất công chúa không rõ, cũng cho rằng nữ nhân gả cho hẩn, thật sự không phải chuyện may mắn.

Hôm nay A Bảo tiến cung tạ ơn, nàng muốn nói chuyện với A Bảo thật tốt, thế nhưng ngũ tỷ lời kéo A Bảo không tha, khiến nàng chen miệng vào không lọt, không biết làm sao, lại bắt đầu buồn bực.

Bên này, trong cung Phụng Tường A Bảo trò chuyện vui vẻ với nữ quyến Tiêu gia, bên kia Tấn vương đối mặt với trêu chọc của chư vị huynh đệ, mặt không biểu tình, sắc mặt lạnh lẽo, rất nhanh liền khiến người ta ỉu xiu.

Tấn vương, Chu vương, Ninh vương biết rõ tính tình Tấn vương, bình thường rất ít nói chuyện với hẩn, không thân cận với hẩn lắm, lúc này cũng không nói nhiều, chỉ ngồi cạnh mỉm cười uống trà, ngược lại Tề vương có chuyện nói, chỉ tiếc vừa nhìn thấy gương mặt này, liền tự động ỉu xiu.

Chỉ có Hiền Vương mang nụ cười ấm áp, như một huynh trưởng thân thiết bình thường, nói: "Ồ đây muốn chúc mừng ngũ hoàng đệ, ngũ hoàng đệ thành gia coi như là chính thức trưởng thành rồi, về sau phải bảo trọng bản thân, đừng có lại tùy tiện đi chỗ nguy hiểm, tránh cho mọi người lo lắng."

Chúng vương sau khi nghe xong, ánh mắt lóe lên, lời này của Hiền Vương nghe như là lo lắng cho an nguy của Tấn vương, thật ra cũng ám chỉ thái tử phải đi những nơi nguy hiểm, liền xem người trong cuộc thấy sao.

Làm cho người thất vọng chính là, Tấn vương chỉ là nhìn hẩn một cái, nhàn nhạt đáp tiếng, không nói gì nữa. Thái tử cũng chỉ cười cười, cười giống như không để ý tới Hiền vương.

Mấy vị hoàng tử uống trà, hàn huyên một lát, thật sự cảm thấy chán, liền rời đi.

Thái Tử để Tấn vương lưu lại, lại sai người pha trà, lúc này mới ân cần nói: "Tối hôm qua... vẫn tốt chứ?"

Tấn vương gật đầu, tỏ vẻ hết thấy đều tốt, không hề không đề cập tới chuyện tới qua thấy vương phi của hẩn chảy máu, liền chạy tới chỗ Giải thần y tìm thuốc, sau đó bị giải thần y cười nhạo một phen. Đương nhiên, sau đó hẩn đánh giải thần y một quyền, liền cầm thuốc rời đi, có lẽ Giải thần y hôm nay nằm trên giường dậy không nổi.

Thái Tử nghĩ nghĩ, sáng nay cũng không nghe người nói Tấn vương phủ xảy ra chuyện gì, chắc là mọi chuyện đều tốt, như thế liền yên tâm.

Tất cả đều tốt, chỉ có giải thần y vô cùng đau khổ thôi ()

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Editor: An Tịnh Nguyệt

Beta: LạcLạc

Ở trong cung dạo qua một vòng, khi hai người hồi phủ thì trời đã giữa trưa.

Thời tiết giữa trưa vô cùng oi bức, A Bảo vừa mệt vừa khát, lại còn phải duy trì một bộ dáng đoan trang hiền thực, theo vị phu quân mới cưới hồi phủ. Vừa về đến, A Bảo thiếu chút nữa nằm xuống. Chẳng qua, liếc nam nhân bên cạnh vẫn trông nhẹ nhàng khoan khoái như cũ, A Bảo vội vàng ngồi đoan trang, không dám hoàn toàn không còn hình tượng như trước đây về tới địa bàn của mình.

Lúc này, Hoa ma ma tri kỷ đã dâng nước ô mai nấu xong từ sớm lên. A Bảo uống hết một chén đầy, mới cảm thấy cả người đều sáng khoái. Ngẩng đầu thấy Tần vương Tiêu Lệnh Thủ đang chậm rãi uống, mi mắt hơi rũ xuống, làm cho người ta có cảm giác vừa lạnh lùng vừa an tĩnh, khiến người xung quanh không dám tùy tiện quấy rầy.

Sau khi uống xong nước ô mai, hai phu thê ngồi đó không nói gì, có chút rảnh rỗi.

A Bảo trừng mắt, trái lo phải nghĩ, đối với một người không thích nói chuyện, nếu nàng không chủ động, thì đoán chừng hai người phải im lặng ngồi đây nhìn nhau đến khi trời tối, vậy quá gầy vò rồi. Bấy giờ nàng chỉ muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một hồi. Nghĩ xong, A Bảo áp ú dừng khí nửa ngày, đang chuẩn bị mở miệng thì một tiểu thái giám tiến vào, làm toàn bộ dừng khí nàng vất vả lắm mới có được tiêu tan không còn gì.

Vị tiểu thái giám thanh tú có chút thấp thòm bất an tiến vào, sau khi bái kiến hai vị chủ tử, hô: “Vương gia!”

Tiêu Lệnh Thủ ngẩng đầu nhìn hấn ta.

Tiểu thái giám cũng biết rõ tính khí hấn, không đợi hấn mở miệng đã vội khom người nói: “Giải công tử mời ngài đến Bán Hạ các một chuyến.”

Đáp lại tiểu thái giám chính là một tiếng “Cút” lạnh băng.

A Bảo rụt cổ lại, trái tim treo lên thật cao, cho rằng người này tức giận rồi, sợ mình bị liên lụy, nên hấn không thể lập tức quay về phòng mà trốn.

Tiểu thái giám hiển nhiên cũng có chút nhát gan, nhưng kì lạ là không rời đi, kiên trì nói: “Giải công tử nói, hấn biết ngài nhất định sẽ bảo nô tài cút. Nếu ngài không đi, hấn sợ không cần thận nói những lời không nên nói. Thành Vương gia ngài thứ lỗi ạ.”

Đây là uy hiếp trắng trợn mà, A Bảo cảm thấy mình hiểu rõ thế, tin chắc Tần Vương cũng hiểu, tức khắc nhìn vị “Giải công tử” ở Bán Hạ các kia bằng cặp mắt kính nể.

Tiêu Lệnh Thủ cũng không có tức giận, chỉ nói: “đi tìm Tịch Viễn”.

Nhận lệnh, tiểu thái giám hết sức yên tâm rời đi. Xem ra đối với hấn ta, có chuyện gì cứ đi tìm Tịch thị vệ đều không sai.

Sau khi tiểu thái giám rời đi, A Bảo lại có dừng khí, đang chuẩn bị mở miệng thì Lưu quân gia đến.

Lưu quân gia là một đại thúc trung niên, thân hình mập mạp, trên mặt luôn mang theo ý cười, thoạt nhìn như một vị đại thúc trung niên phát tướng gần gũi, nhưng trên mặt vị đại thúc này không có râu, trắng mập như bánh bao lớn, giọng nói cũng nhỏ hơn nam nhân khác, song coi như bình thường. A Bảo nghĩ tới tin tức Nhận Nhiên nghe được, Lưu quân gia của Tần vương phủ là thái giám từ trong cung ra, nên không lấy làm lạ gì.

Lưu quân gia đầu tiên là thỉnh an hai vị chủ tử, sau đó chúc mừng, mới nói: “Vương gia, vương phi, trước mắt có cho hạ nhân trong phủ đến bái kiến vương phi không?”

Tần Vương liếc A Bảo một cái, nói: “Ngày mai lại nói”.

Lưu quân gia không chút dấu vết nhìn tân vương phi, âm thầm tát mình một cái, sau đó vẫn cười như phật Di Lặc, nói: “Vẫn là vương gia suy tính chu toàn, hôm nay vương phi tiến cung vất vả, nô tài không nên lấy việc này đến quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, nô tài thật là đáng chết, không suy nghĩ chu toàn như vương gia ...”.

A Bảo im lặng nhìn Tiêu Lệnh Thủ, mùi vị vuốt mông ngựa rõ ràng thế cơ mà? Bất quá, Lưu quân gia này không chỉ khen Tần vương, mà còn nhắc nhở Tân vương, tân vương phi một cả buổi sáng cần nghỉ ngơi, xem như bán cho A Bảo một ân tình.

Quả nhiên, chờ Lưu quân gia lui ra, Tiêu Lệnh Thủ đứng dậy, đi đến trước mặt A Bảo, trực tiếp dùng tư thế ôm con mà ôm nàng, tiến vào nội thất.

Lòng A Bảo hỗn loạn, bây giờ là ban ngày ban mặt, hơn nữa bọn Nhận Hồi đang nhìn đấy...

Nhận Thanh Nhận Hồi cũng có chút há hốc mồm, căn bản là không thể tưởng tượng được nam nhân trông không có tình người này có thể làm ra hành động ấy. Sau khi ngơ ngác nhìn nhau, Nhận Hồi nhanh chóng hoàn hồn, vội đi theo hầu hạ A Bảo rửa mặt thay xiêm y, hầu nàng ngủ.

Tiêu Lệnh Thủ cũng không theo A Bảo nghỉ trưa, lúc thấy nàng ngủ rồi, hấn bèn đi ra.

Cho đến khi không cảm giác được hơi thở của người nọ, A Bảo mới an tâm ngủ, tuy quá trình vô cùng đau đớn, nhưng tổng quan cũng có thể an tâm ngủ một giấc.

A Bảo mặc kệ hấn đi nơi nào, nằm chốc lát, con buồn ngủ lập tức ập đến, trong lúc mông lung, nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bán Hạ các.

Tịch Viễn ngồi trước giường, nhìn cái tên nam nhân môi hồng răng trắng nằm trên giường, nhưng hình tượng hồng bét đến mức giống một đại thúc trung niên, không nhận được nói: “Thần y à, người biết rõ tính vương gia mà, tội tình gì phải tìm đánh chứ?”

Giải thần y hút khí uống thuốc, thuốc quá nóng, làm hấn gần như không nhận được muốn hắt đi, mỗi lần chỉ uống một ngụm, ngực mơ hồ có nút đau đớn. Vết thương này quả thật quá oan uổng mà, không phải chỉ cười nhạo hấn hai câu thôi sao, có cần trực tiếp đánh mình một quyền dẫn đến nội thương không? Tên nam nhân đó đọc ác tàn nhẫn thật.

Tịch Viễn lắc đầu, thấy vẻ mặt không cam lòng của hấn, cảm thấy mình cần phải làm hấn hiểu, chỉ bị chút nội thương là vương gia thù hạ lưu tình rồi.

“Ta nói này, người đừng oán vương gia, nếu người không trêu chọc hấn, với tính tình của hấn, cũng lười để ý đến người! Chắc người nói lời hấn không thích nghe, hấn mới ra tay. Thần y à, kỳ thật người còn tốt rồi, chứ dựa theo thủ đoạn của hấn, người đắc tội hấn không có kết quả gì tốt...” Tiếp theo, Tịch Viễn chọn ra mấy ví dụ nói cho đối phương biết, để hấn kiểm chế tính tình, đừng có chọc người gian ác kia nữa.

Già thần y đem những lời Tịch Viễn nói thành gia vị làm thuốc, uống chung, sau đó run rẩy lông mày nhìn Tịch Viễn, bình tĩnh hỏi: “hỏi xong rồi?”

Tịch Viễn gật đầu.

Già thần y buông bát thuốc xuống, bắt đầu rít gào: “Ta mặc kệ hấn có bao nhiêu tàn nhẫn kẻ thù, hôm nay lão tử sẽ nói cho các ngươi biết, lão tử phải rời khỏi nơi này, trở về quê ta đi làm một nông phu, cũng không cần ở lại cái nơi quý dị này nữa...”

Đồng dạng vậy, xem ra bị thương không nghiêm trọng mà, nhất định là khổ nhục kế, muốn để bọn họ đồng ý yêu cầu thả hấn rồi đi nè! Cách vài ngày lại nháo một lần như thế, cũng không ngại mệt.

Tịch Viễn thối thối chén trà, chậm rãi uống, tâm tư đã bay đi thật xa. Hiện tại, vương gia nhà hấn đang gần hôn, cho thuộc hạ mệnh khổ này vài ngày nghỉ ngơi. Chỉ hy vọng vương phi có thể tiếp tục quán lấy vương gia, đừng để hấn tiếp tục liều mạng nữa, nhận việc xấu liên tới nơi nguy hiểm...

Chờ Già thần y rít gào gần xong, Tịch Viễn hỏi: “Đúng rồi, thần y, ta hơi ngạc nhiên, sao đang êm đẹp vương gia lại đánh ngươi?”

“Bởi vì ta cười nhạo hấn!” Già thần y hùng hồn nói.

Đúng là gan chó cùng mình! Chà trách vương gia đánh hấn, ngay cả mình cũng muốn đánh nữa mà. Tịch Viễn cảm khái một tiếng, khẽ hỏi: “Ngươi cười nhạo vương gia cái gì?”

“Tất nhiên là...”

Giọng đột nhiên im bặt, Già thần y trừng mắt nhìn ra cửa, vẻ mặt như gặp quỷ. Trong lòng Tịch Viễn lộp bộp một tiếng, vội quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy tên nam nhân nào đó đáng lí giờ này nên bồi bên cạnh thê tử, hấn chợt dạ, vội bước lên trước thỉnh an hành lễ: “Vương gia!”

Nam nhân đi vào, ngồi xuống ghế, đôi mắt đen tàn độc lạnh lẽo nhìn thẳng Già thần y.

Dưới đôi mắt đó, con thính nộ tích góp một đêm của Già thần y dần dần biến mất, thậm chí có chút không chí khí nói: “Lại sao nữa đây? không lẽ ngươi lại làm vương phi ngươi đỏ máu nữa?”

“.....”. Tịch Viễn cảm thấy hình như mình vừa nghe được một chuyện không nên nghe, hấn yên lặng cuối đầu cầu nguyện cho Già thần y chẳng biết sống chết.

“Giúp bỏ vương chế thuốc!”

Tần vương lạnh lùng nói, nghĩ chờ hấn ta chế thuốc xong, sẽ ra tay chính cái tên không có đầu óc này.

Già thần y vừa nghe, dừng khí lại trở về, hừ lạnh nói: “Nếu chế xong, ta có thể rời đi?”

Tần vương nhìn hấn ta một cái, lập tức đứng dậy rời đi.

Cho đến khi bóng dáng hấn biến mất, Già thần y ngây ngốc hỏi Tịch Viễn: “hấn có ý gì?”

Khuôn mặt trẻ con của Tịch Viễn treo nụ cười thân thiết: “Ý là – hiện tại là ban ngày, không thích hợp nằm mơ!”

“.....”

A Bảo ngủ một mạch thẳng đến khi mặt trời ngã về Tây, bị nóng mà tỉnh lại, mặt đầy mồ hôi, đầu óc cực kỳ choáng váng, nhìn nơi xa lạ, đột nhiên có loại cảm giác mờ mịt không biết ở chỗ nào. Mãi đến khi tầm mắt rõ ràng, thấy rõ nam nhân ngồi trước giường mình, nằng nhất thời kinh hãi.

Nàng mở mắt thật to, mới vừa tỉnh ngủ nên tính cảnh giác không cao, mắt đi về bộ lam tịch thường ngày, không kịp có phản ứng thỏa đáng nhất.

hấn đưa tay nắm cầm nàng, thấy nàng chậm rãi thu liễm nhiều cảm xúc, đáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời, ánh mắt hấn hơi lóe lên, đến gần dán lên môi nàng, sau đó thu tay đứng dậy rời đi.

Mãi đến khi hấn biến mất, A Bảo vẫn duy trì bộ dạng chẳng hiểu ra sao cả, đợi Nhạn Hồi Nhạn Thanh bùng chấu rửa mặt vào chậu hạ nàng thay xiêm y, nàng còn có chút không có manh mối, hỏi: “Vương gia..... trở về bao lâu rồi?”

Nhạn Thanh cười hi hi nói: “Lúc tiểu thư vừa ngủ không lâu, vương gia đã trở lại.”

“Tiểu thư cái gì, về sau phải gọi là vương phi!” Nhạn Hồi trách mắng, sau sửa cho Nhạn Thanh, nàng vừa chải đầu cho A Bảo vừa nói: “Sau khi vương gia về, liên tục ở chỗ này. Vương phi, xem ra vương gia cũng không đáng sợ như lời đồn bên ngoài, chỉ không thích nói chuyện thôi.” Nhớ tới hành động trước đó nam nhân kia trực tiếp ôm tiểu thư các nàng vào nội thất, Nhạn Hồi yên lặng ở trong lòng nói thêm một câu: làm việc cũng ngoài dự đoán của mọi người!

“Cũng không có biểu cảm gì, trông có chút đáng sợ!” Nhạn Thanh bỏ sung.

A Bảo vuốt ồng tay áo đỏ tươi, đầm chiêu nói: “Cái gọi là lời đồn đều bảo sao nghe vậy, miệng lưỡi người ta, có đôi khi không chính xác! Như tiểu thư các ngươi nè, không phải trước kia cũng đầy lời đồn sao?”

“Đó không phải lời đồn, mà là sự thật!” Nhạn Thanh nói năng cộc lốc, vô hình chung hủy hình tượng của A Bảo.

A Bảo trừng nàng ấy một cái, thấy tóc chải xong rồi, bèn cầm một cây trâm phượng cài lên tóc, sau đó đứng dậy ra ngoại thất.

Ở gian ngoại, Tiêu Lệnh Thủ đang trên giường nhỏ sát cửa sổ xem thư, đáng vẻ hấn xem thư cực kỳ trầm tĩnh, ánh chiều tà nhàn nhạt quét lên vị trí bên người hấn, tia sáng khúc xạ khiến hấn có thêm mấy phần âm áp nhu hòa, giống như đã hòa tan sự lạnh lẽo từ người hấn tàn ra, lộ vẻ vô cùng gần gũi dễ người. Dĩ nhiên, thời điểm hấn ngẩng đầu nhìn sang, hết thấy đều là ảo giác.

Sắc trời hơi tối, quân sự nội viện tới hỏi cần dùng thiện chưa. A Bảo nhìn Tiêu Lệnh Thủ, tò ý hết thấy đều nghe theo trượng phu, hình tượng cực kỳ hiền thê lương mẫu, nàng âm thầm ở trong lòng tán thưởng mình.

Bữa tối rất nhanh được mang lên, thời tiết nóng nực, A Bảo cũng không có khẩu vị gì, bất quá thấy nam nhân trước mặt chậm rãi ăn, nàng không có can đảm bỏ đĩa xuống không ăn,

đánh ăn một cách nhặt nhẻo. Cho đến khi thấy hấn đặt đĩa xuống, nàng cũng hợp thời làm theo, nha hoàn bưng nước trà lên cho họ súc miệng, sau đó rửa tay.

Mùa hạ ngày dài, dùng xong bữa tối đã tới giờ Tuất (từ 7 đến 9 giờ tối) mà sắc trời vẫn còn sáng.

A Bảo như mọi ngày đi dạo trong viện tiêu thực, thuận tiện thưởng thức nơi sau này mình ở. Đột nhiên nàng phát hiện có rất nhiều nơi tân trang lại, ngay cả hoa và cây cảnh trong viện cũng cực kỳ đẹp, rõ ràng vừa được trồng không lâu. Nghĩ tới những lời Nhạn Nhiên nghe được trước đó, trong lòng cũng không lấy làm lạ.

Nghe nói, Tần vương không được thánh sủng, năm đó số tiền Hộ bộ phát xuống xây phủ lại ít nhất trong các hoàng tử, mà bản thiết kế của công bộ không có quá nhiều tiền để dùng, nên chỉ xây đơn giản. Sau đó Tần vương vào ở, cũng vì người nọ không thích xa giao, hành sự sai lầm, do đó không ai dám tới bái phỏng. Vì vậy, nhân khí của Tần vương phủ ngày càng giảm, cuối cùng ngày một ảm u, người không hiểu rõ còn tưởng nơi này là một quỷ ốc đấy.

Trước khi thành thân, thái tử đã xin chỉ thị của hoàng thượng, lệnh cho người của công bộ sửa lại phủ Tần vương phủ một phen, lại trang trí thêm, mới có quang cảnh như hiện tại.

thật sự nhìn không ra lúc này có gì không tốt, qua hai khắc, A Bảo cảm thấy tiêu thực gần xong, bèn ôm người đầy mỡ hỏi trở lại tắm rửa.

Màn đêm buông xuống, A Bảo xoa tóc dài ngồi trên ghế dài, để gió đêm nóng nực thổi, tuy rằng buồn ngủ quá chừng, nhưng lần qua lộn lại mãi mà không ngủ được. một lúc lâu sau, nàng gọi Nhạn Nhiên vào hỏi: “Vương gia đâu?”

“Vương gia ở thư phòng ạ!”

A Bảo kêu gào, quyết định đợi hai khắc nữa nếu nam nhân kia không trở về, thì nàng sẽ đi ngủ trước.

Tuy nhiên, không tới hai khắc, nam nhân nào đó đã quay trở lại.

A Bảo hơi thất vọng, nàng rất hi vọng qua hai khắc hấn vẫn không về, sau đó nàng mới có lí do thuyết phục mình, có thể quang minh chính đại đi ngủ trước, ngủ rồi cũng không cần đối mặt với tình cảnh lúng túng như tối qua.

Sau khi Tiêu Lệnh Thủ trở về liền đi tắm trước, A Bảo ngồi trước bàn trang điểm dùng lược ngà voi chải đầu, thấp thỏm bất an chờ, có chút không yên, cảm thấy ngày đầu tiên tân hôn thật sự gian nan. Nàng biết mình gả cho người ta rồi, có rất nhiều chuyện phải tập thích ứng. Mà ở chung với trượng phu xa lạ, phải phối hợp với thời gian nghỉ ngơi và làm việc của hấn, hết thấy toàn là lẩn mò, quá trình này quá gian nan, nàng lo không biết ngày sau sẽ thế nào?

Trong lúc A Bảo đang miên man suy nghĩ, nam nhân đầy hơi nước đi ra. A Bảo thấy tóc hấn hơi ẩm ướt, vội vàng đi qua, cầm khăn khô mắc trên giá lau mái tóc ướt nhẹp của hấn. Khác với mái tóc nàng bảo dưỡng mềm mại, tóc hấn đen ánh đỏ, hơi thô cứng, dài tới eo, dày vô cùng, nhưng rất thẳng.

hấn im lặng đứng đó, đợi đến khi A Bảo lau gần xong, liền ôm nàng – vẫn là tư thế ôm trẻ, A Bảo mất cảm giác rồi.

Sau đó tắt đèn, trên giường, lại là một đêm hài hòa!

Té đi, hài hòa con khi! Căn bản không hài hòa mà! Muốn chết người ấy!

Cả người đầy mỡ hỏi nằm lý trên giường, A Bảo thờ hồng hộc, bị động thừa nhận và đập sau lưng, cảm thấy toàn thân sắp hồng rồi. rõ ràng tối qua chỉ có một lần liên ngủ, vì sao hôm nay lại đến hai lần chứ? Tuy rằng không còn đau như lần đầu, nhưng vẫn —— rất đáng sợ!

Tiếng thờ dóc trâm thấp rất lâu mới dừng lại, đợi đến khi người đè bên trên phát tiết ra, cả người A Bảo như vừa vớt ra khỏi nước, dù trong phòng có chậu băng, nhưng vẫn nogs cực kỳ.

Nam nhân đặt tay lên trán nàng, vén sợi tóc dính trên trán ra phía sau, rồi đứng dậy bước xuống giường mặc y phục, rất nhanh lại trở về ôm nàng, đi đến nhĩ phòng.

Mông A Bảo ngồi trên cánh tay hấn, về mặt là vô dã mẹ lại sứt. Nàng tuyệt vọng với tác phong làm việc của nam nhân này, tuy chỉ mới ở chung với hấn một buổi sáng và hai buổi tối, nhưng nàng mơ hồ cảm thấy hành vi của hấn có chút không hợp thói thường, hơn nữa không hiểu sao còn có một loại ân cần lạnh lẽ – Tuy loại ân cần này làm nàng rất 困.

Sau khi tắm xong, mặc đồ ngủ hơi mỏng, A Bảo lại bị người ta bế về phòng, chặn đệm trước đó đã được nha hoàn gác đệm thu dọn. A Bảo cố gắng không chế da mặt mình, không cho nó co quắp, thăm nghĩ loại chuyện này rất bình thường mà, Không thánh nhân còn nói “Thực sắc, tính dã”*, nàng chỉ cần quen là được.

***Thực sắc, tính dã: một câu nói của Mạnh Tử, ý nói ăn uống, sắc dục là bản tính.*

Phát huy tinh thần AQ tự an ủi mình, A Bảo vuốt vuốt thắt lưng mỏi như nằm xuống, lại bị một người ôm chặt, bắt đi vào giấc ngủ. Trong lòng nàng lại dâng lên cảm xúc đau khổ.

Hôm sau, bởi vì không cần tiến cung, trong phủ cũng không có trường bối cần họ đi thỉnh an, A Bảo liền ngủ dậy hơi muộn, khi tỉnh dậy, phát hiện chỗ bên cạnh mình đã là một khoảng trống không.

Trong lòng A Bảo vui vẻ, cảm thấy không khí xung quanh đều nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, chả trách hôm nay không mơ thấy con ác mộng bị một con cua lớn đè trên bờ cát, tự tự nhiên nhiên tỉnh dậy, chất lượng giấc ngủ cũng tốt hơn nhiều.

Gọi người vào hầu hạ nàng rửa mặt thay xiêm y, thuận miệng hỏi: “Vương gia đâu?”

“Vương gia ở phòng luyện công ạ.” Nhạn Vân đáp.

Lúc A Bảo chuẩn bị dùng bữa sáng, Tiêu Lệnh Thủ trở lại, nhìn dáng vẻ hấn, giống như luyện công xong tắm rửa qua, cách rất gần, nàng có thể ngửi được mùi xà phòng thơm trên người hấn.

Hai người im lặng dùng bữa xong, ngồi vào chính sảnh, mời quân sự và hạ nhân trong phủ đến, cũng để bọn họ bái kiến tân vương phi.

A Bảo nhìn nam nhân đang an tĩnh uống trà bên cạnh, nàng có thể xem hành động của hấn là giữ thể diện cho nàng không?

Lưu quân gia nhanh chóng kêu hạ nhân đã sớm đợi trong sân tiến vào, ngoại trừ quân sự các viện ra, nô bộc cũng không nhiều. Trong mắt A Bảo, đường đường là vương phủ mà chỉ có nhiều đây hạ nhân cũng rất khó coi. Chứ những cung nữ phụ giúp trong hôn lễ vào sáng nay cho tiền thưởng xong, đã rút về rồi, chỉ để lại mấy người phụ một tay giữ thể diện, qua đợt cũng về nốt.

A Bảo nhìn nhìn, ngoài quân sự các viện ra, nha hoàn chỉ có mấy người, ngoại trừ một người đang làm ít chuyện vặt ở chính viện, những người khác đều ở phòng bếp hầu hạ. Tuy rằng lúc trước phủ này chỉ có một chủ tử, nhưng số lượng nha hoàn cũng quá ít đi.

Xem ra phải mua thêm vài người về hầu hạ mới được.

A Bảo trầm nghĩ, trên mặt lộ ra tươi cười, lại nói: “Mọi người đều vất vả nhiều ngày rồi, Lưư quân gia, tháng này thưởng thêm tiền lương một tháng cho mọi người nhé.”

Lưư quân gia khom người nói: “Vương phi nhân từ, các người còn không mau tạ ơn vương phi.” Ngờ khí vui vẻ đó, giống như nàng đã làm một việc tốt to lớn vậy, khiến A Bảo nghe xong phải đỏ mặt.

Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa**, nhưng A Bảo không cần đốt, có lẽ có nam nhân kia ngồi bên cạnh trấn, nên nàng căn bản không cần, những người đó đã vô cùng cung kính nghe lời. Đương nhiên, cũng chẳng biết người trong phủ có một lòng không, hay còn phải chờ xem xét, A Bảo nói vài lời ân huệ và uy nghiêm cùng thi triển, đợi mọi người cung kính đáp lời, nàng mới nhìn nam nhân bên cạnh, xem hắn có gì muốn nói không.

****Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa: Ý nói quan viên mới lên chức thường dùng những biện pháp cải cách hay những chính sách mới.**

Diễn cổ: Thời Tam Quốc khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị, trong một thời gian ngắn đã ba lần dùng hỏa công đánh Tào Tháo. Lần đầu hỏa thiêu sườn núi Bào Vọng làm mười vạn quân Tào của Hạ Hầu Đôn còn được vài người. Lần thứ hai dùng hỏa công ở Tân Dã, thủy yểm diệt sạch mười vạn quân của Tào Nhân, Tào Hồng. Lần thứ ba hỏa thiêu Xích Bích trăm vạn quân Tào thảm bại, rồi cuộc chi còn lại 27 người theo Tào Tháo chạy thoát. Bấy giờ người ta gọi ba lần đốt lửa này là “Gia Cát Lượng mới nhậm chức đốt ba đồng lửa”. Về sau thì biến thành “Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa”.

Nam nhân không thích nói chuyện nhìn lại nàng

Da mặt A Bảo co quắp, không biết sao giống như nàng hiểu ý hắn. Nàng nói là được, hắn chỉ cần nghe thôi.

A Bảo: = __ =! Nàng thiệt tình không chê hắn nói chuyện cứng nhắc đặc tội người khác đâu. ...

nói thêm mấy câu nữa, sau đó sai người thưởng bao lì xì đỏ cho quân sự, hạ nhân trong phủ, A Bảo bèn cho họ lui, chỉ lưu lại Lưư quân gia và mấy vị quân sự viện.

Kế tiếp, nàng và mấy người Lưư quân gia thương lượng việc mua thêm nha hoàn, sai vặt vào phủ, sau khi Lưư quân gia nghe xong, tất nhiên hỗ trợ hết sức, không cần A Bảo nhắc, chính ông cũng thấy vương phủ này cần thêm mấy người nữa. Bất quá, trước khi vương phi vào phủ, vương gia lại thích yên tĩnh, không thích quân sự, ít người chút cũng không sao. Nhưng bây giờ vương phi vào cửa rồi, phủ này có nữ chủ nhân, dù sao cũng phải ra dáng tí.

“Được rồi, Lưư quân gia, mấy ngày nữa ông sai người tìm một quan nha đáng tin cậy, mua vài nha hoàn, sai vặt được dạy dỗ tốt, xem nơi nào cần người thì bổ sung vào. À, lúc chọn người nhớ đừng chọn những kẻ tính tình bất định. ... À đến lúc đó quan nha tới, báo ta một tiếng”. A Bảo phản phó.

Lưư quân gia tất nhiên vui vẻ đáp ứng.

Tiếp theo, nàng lại hỏi thăm nội dung công việc của các quân sự, đến khi nắm khá rõ tình hình, liền gật đầu nói: “Về sau trong phủ còn phiền các vị, ta ở chỗ này trước tiên cảm tạ các vị đã vất vả.” A Bảo khách khí nói.

Mọi người vội vàng hành lễ, liên tục nói không dám.

Chờ các quân sự đi hết, Lưư quân gia mới tự mình lấy sổ sách trong phủ ra, đặt trên bàn, khom người nói: “Vương phi, đây là sổ sách trong phủ, vương gia nói chờ vương phi già vào sẽ giao cho ngài”. nói xong, nhìn nam nhân nào đó một cái, nói tiếp: “Giao cho Vương phi, nỗ tài cũng an tâm”.

A Bảo yên lặng nhìn ông, vị quân gia này hình như không lúc nào không buông tha cơ hội vuốt mông ngựa và nói tốt cho chủ tử ông, thật sự làm hết chức trách.

Lưư quân gia lại nở nụ cười hiền lành như Phật Di Lặc.

Được rồi, A Bảo thấy nam nhân kia không phản đối, bèn cất sổ sách. Cả ngày hôm đó, A Bảo đều ở trong phòng xem sổ sách, việc đi dạo vương phủ kết thúc.

Đêm đến, Tiêu Lệnh Thủ đúng hạn trở về dùng bữa tối với nàng, A Bảo cũng không ăn nhiều lắm. Sau đó hắn đến thư phòng, nàng thì tản bộ trong viện tiêu thực, mây ù mặt ề đối với thời tiết càng lúc càng nóng.

Trung tuần tháng năm năm nào, Chính Đức đế đều sẽ dẫn hậu cung và con cái của ông đi hoàng trang dưới núi Ngọc Luyện ngoại ô nghỉ mát, thế gia đại thần cũng đi theo. Chẳng qua năm nay vì mỗi tháng đều có hoàng tử thành thân, hoàng trang dù sao cũng không thích hợp tổ chức tiệc vui, bèn quyết định năm nay không đi hoàng trang nghỉ mát nữa. Mọi người cùng nhau làm ồ trong kinh thành, dùng khối băng hóng mát.

Đêm nay không khác gì tối qua, tiêu thực xong, nàng trở về tắm rửa một phen, sau đó lại chờ trượng phu mới cưới từ thư phòng gầy vò gì đó trở lại, rồi —— tắt đèn, ở trên giường, lăn qua lộn lại.

Vẫn là một đêm đau khổ, càng khổ hơn là đêm nay tận ba lần.

A Bảo càng lúc càng yếu ớt, xoa vòng eo mỗi như đau nhức, lẳng lặng nghĩ: Buổi tối đầu tiên một lần, tối thứ hai hai lần, tối thứ ba ba lần, không lẽ đêm mai bốn lần chứ, đêm mốt năm lần?

Nghĩ thế, da đầu nàng không khỏi tê rần, lại nhìn nam nhân dưới ánh đèn lộ vẻ tuấn mỹ nhu hòa, nàng không khỏi có chút hoảng sợ.

“Sao vậy?” Giọng hắn hơi khàn khàn, ấn mặt nàng bên gáy.

A Bảo trực tiếp giả chết, không muốn quan tâm hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Ủ, vương gia là một người làm việc rất có quy luật, biết tiến lên dần dần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: An Tịnh Nguyệt Tẩn Vương không có mẫu phi, phía mẫu tộc quan hệ không sâu, dường như mọi người đều quên mất việc này, mặc dù trong lòng A Bảo có nghi hoặc, nhưng trước mắt mới gà đến, nàng không tiện cho người đi hỏi thăm cái gì. Do đó, bên trên không có mẹ chồng trấn, lại xuất cung xây phủ thái tử, chỉ cần mừng một, mười lăm tiến cung thỉnh an hoàng hậu, cuộc sống này tốt đẹp biết bao.

hiện nay, A Bảo là đương gia chủ mẫu của phủ Tẩn vương, nhưng nàng còn tự tại hơn lúc còn là công nương.

trên đây là sáng sớm A Bảo tỉnh dậy nhất thời cảm khái, sở vị trí trống không bên cạnh, yên lặng nghĩ, nếu không có vị này trấn trên đầu nàng thì tốt rồi. Nhưng làm người phải biết đủ, đừng nên tham quá.

Sau khi rửa mặt thay y phục xong, Tiêu Lệnh Thủ luyện công vào buổi sáng đã trở lại, cùng nàng dùng bữa sáng.

Ngoại trừ ngày đầu tiên tân hôn, hai ngày sau, Tiêu Lệnh Thủ đều sáng sớm rời giường đi luyện công khi nàng chưa dậy, chẳng trách cơ thể rắn chắc như vậy, mỗi lần gây bắp tay hấn, đều thiếu chút nữa gây đứt móng tay mình. A Bảo cẩn thận nhìn lên thân hình hấn, thân hình bọc dưới cảm bảo cao gây rắn chắc, đai lưng màu đen buộc quanh vòng eo mảnh khảnh, nhớ tới thân hình cao gầy mạnh mẽ kia vào ban đêm, tuy rằng hơi thô lỗ..... thiếu chút nữa phun máu mũi.

hấn đột nhiên ngừng đầu nhìn nàng, vẻ mặt bình thản, hình như bộ dáng có chút kì quái.

A Bảo vội vàng cúi đầu nghiêm túc ăn bánh bao, không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Sau khi hai người dùng thiện xong, Lưu quân gia mang theo mấy tiểu thái giám bụng lễ vật đến, đây là lễ vật lát nữa A Bảo về nhà thăm cha mẹ, mang về nhà mẹ đẻ tặng cho trưởng bối.

“Vương gia, vương phi, xe ngựa đã chuẩn bị ổn thỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.” Lưu quân gia cười híp mắt nói.

A Bảo dùng khăn lau khóe môi, mỉm môi cười đáp: “Quân gia vất vả rồi.”

Thừa dịp nắng sớm không gắt, hai người liền xuất phát, đương nhiên A Bảo ngồi trong xe ngựa, Tiêu Lệnh Thủ thì cười ngựa dẫn đầu, mười tên phủ vệ đi theo, thoạt nhìn rất có khí thế.

Ngày thứ ba Tẩn vương phi trở về lại mặt, phủ Uy Viễn Hầu vô cùng coi trọng, sáng sớm phu thê Uy Viễn Hầu đã dẫn một đám người đứng ngoài cửa.

Chờ xe ngựa tới cổng chính, Uy Viễn Hầu dẫn dắt cả nhà cung kính thỉnh an.

Tiêu Lệnh Thủ dẫn đầu xuống ngựa, sau đó xoay người mở cửa xe, tự mình đỡ A Bảo xuống xe. Thấy hành động chăm sóc tự nhiên này, người phủ Uy Viễn Hầu đều trợn mắt, vô cùng kinh ngạc.

Có lẽ trong tưởng tượng của họ, chuyện không hợp tình hợp lý kiểu này, nam nhân không gần nữ sắc tất nhiên không biết thương hương tiếc ngọc là gì, thậm chí ngay cả đạo lý đối nhân xử thế nam nhân này còn thiếu, không để cho thể tử mới cưới khó xử là tốt rồi, trông cậy vào nam nhân này ân cần săn sóc, không bằng trông cậy vào heo mẹ lên cây.

Mấy ngày nay, trong bụng mấy vị lão gia phủ Uy Viễn Hầu đều không yên, bọn họ biết đức hạnh của Tẩn vương, sợ hấn không tốt với A Bảo, càng sợ hơn nếu Lý Kế Nghiêu biết được bọn họ lừa ông, thà còn không biết sẽ âm ỉ thế nào đây. Bền tính ngày thứ ba lại mặt, xem thử tình huống, nếu như không tốt, khu. . . thì tiếp tục lừa gạt Lý Kế Nghiêu, ổn định ông trước rồi nói sau.

Nhưng, hiện tại xem ra, hình như tốt một cách bất ngờ.

Uy Viễn Hầu nhanh chóng thu liễm cảm xúc, mang theo cả nhà tới thỉnh an phu thê Tẩn vương, chờ đến khi quân thần thi lễ xong, A Bảo lại hành gia lễ với bọn họ.

Sau khi hai bên hoàn lễ, trong sự cung kính của đám người phủ Uy Viễn Hầu, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ đi vào phủ.

Vào cổng trong, lại gặp lão phu nhân dẫn mấy vị cháu gái ra nghênh đón, A Bảo vội bước nhanh qua, đỡ lão phu nhân, nói: “Sao có thể làm phiền tổ mẫu đích thân đón tiếp được, trái lại là cháu gái bất hiếu.”

A Bảo nói cực kì chân thành, cũng không phải bởi vì trở thành vương phi mà có chút vô lễ với trưởng bối. Trong lòng lão phu nhân thoáng thoải mái, giương mắt nhìn nam tử bên cạnh, thấy hấn lạnh đậm hồ hứng, lòng biết không thể trông cậy vào lời những tiếng người hấn nói. Sau khi lão phu nhân biết hấn là cháu rể, từ lâu đã không dám ở trước mặt hấn cậy già lên mặt, coi như một người cháu gái của bà bị chó tha đi, đừng hi vọng cháu rể hiếu thuận.

Chốc lát sau, mọi người đi tới sảnh chính, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ ngồi ở chủ vị, vị trí tiếp theo là lão phu nhân, những người khác thì ngồi dựa theo vai về thân phận. Phu quang thê quý, A Bảo nhìn những gương mặt phía dưới, tâm tình hơi phức tạp. Con gái gà ra ngoài như bát nước hắt đi, con gái con rể về nhà mẹ đẻ, đó là con rể, hơn nữa thân phận con rể tôn quý, cả nhà trên dưới đều phải cung kính.

Nha hoàn dâng trà bánh lên, vốn dĩ cả nhà nói chuyện phiếm, nhưng Tiêu Lệnh Thủ là người không thích nói chuyện, hấn không mở miệng, người bên ngoài cũng không dám tùy tiện nói lung tung. Cuối cùng không thể mất to trống mắt nhỏ, A Bảo hết cách, đành phải lên tiếng trước, thân thiết hỏi thăm sức khỏe của lão phu nhân.

Lão phu nhân cau mày, rõ ràng cảm thấy Tẩn vương chưa nói chuyện, cháu gái đã mở miệng, có vẻ rất không quy củ, còn mấy vị bá mẫu đều hơi kinh ngạc, càng không cần nói bọn tỷ muội trong nhà. Ngoài trừ những người trẻ người non dạ ra, lúc này đều thấy vô cùng không ổn.

“Tất cả đều tốt, đa tạ vương phi quan tâm.” Lão phu nhân gật đầu đáp xong, nhìn Tẩn vương, thấy vẻ mặt hấn không có gì là không vui, mới yên lòng.

Sau khi hàn huyên việc nhà, lão phu nhân trở về Vinh An đường, Uy Viễn Hầu kiên trì mời cháu rể đến thư phòng nói chuyện, thấy mặt cháu rể lãnh khốc vô tình, trong lòng lệ rơi đầy mặt, hận không thể túm cha A Bảo hành hung một trận. rõ ràng là con rể đệ đệ, nhưng để mình đến đối mặt, ông nên thấy may mắn là, con rể mình là người bình thường sao?

Mà A Bảo thì theo mấy vị bá mẫu đến nội viện nói chuyện, thời điểm này, nếu mẫu thân A Bảo có ở đây, thì ắt hẳn hỏi thăm cuộc sống của con gái sau khi gả vào nhà chồng, và vấn đề hài hòa khi hai phu thê sinh hoạt về đêm. Nhưng mẫu thân A Bảo lại không ở đây, đương nhiên do mấy vị trưởng bối làm thay, rốt cuộc cách một tầng, không tiện hỏi cái gì, nhóm nữ quyến ngồi chung một chỗ tán gẫu chút việc nhà.

hiện giờ thân phận A Bảo không bình thường, mọi người nói chuyện đều hơi câu nệ khách sáo, rất sợ nói sai. Đặc biệt là Lý Minh Nghi và Lý Minh Phụng, ngày trước luôn thân thiết nói cười vui vẻ, A Bảo vừa xoay mình một cái trở thành vương phi cao cao tại thượng, hai người chỉ có chút mất mát, còn mấy tỷ muội khác thì hâm mộ chưa xớt, Lý Minh Nguyệt thì kinh ngạc nhìn, cúi thấp đầu, khó chịu không nói nên lời.

Vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên A Bảo phát hiện trong đám tỳ muội có một gương mặt mới, không nhận được hỏi: “Vị muội muội này là ai, hơi lạ đấy?”

Uy Viễn Hầu phu nhân nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy nữ tử từ ngời chung với Lý Minh Nghi và Lý Minh Phụng, bèn cười nói: “Chẳng trách con không nhận ra, các con đều rất nhiều năm chưa gặp mặt. Đây là biểu muội nhà đại cô cô các con, họ Triệu, tên là Từ Khanh.” Sau khi giới thiệu cho hai người, lại nói: “Năm đó sau khi đại cô cô các con xuất giá, liền theo đại cô phụ đi nhậm chức, hơn hai mươi năm rồi rồi cuộc cũng trở về. Lúc trước bận rộn chuyện hôn sự của con, trên dưới trong phủ đều vội vàng, đại cô cô trở về sợ làm phiền, cả nhà họ Triệu thu xếp xong cũng bận bịu, nên chỉ sai người đưa lễ về sang đây. Hôm qua Từ nha đầu đến chơi, lão phu nhân bèn giữ nàng ở lại chơi mấy ngày mới về.”

Triệu Từ Khanh là cô nương xinh đẹp mười lăm tuổi, ở nhà được cưng chiều, dưỡng ra bộ dáng tự tin long lanh, y phục trang sức trên người rất tinh xảo, thấy A Bảo cũng không rụt rè, thoải mái hào phóng tiến lên hành lễ, giơ gối kêu: “Ngũ biểu tỷ.”

A Bảo mỉm cười nhận lễ vật của nàng, rút một cây bộ điều dùng ngọc bích đính thành hoa trên đầu làm lễ gặp mặt. Đại cô cô Lý Từ Viện là con gái do lão phu nhân sinh, xưa nay được lão phu nhân yêu thương, năm đó Lý Từ Viện theo phu quân đi nhậm chức, vừa đi là hai mươi năm, lão phu nhân thường xuyên nhớ thương, cực kỳ yêu thương bà. hiện nay con gái trở lại, còn dẫn cháu trai và cháu gái về, lão phu nhân vô cùng yêu thích, đều đón cháu ngoại vào phủ ở vài ngày.

A Bảo sáng tỏ, vốn dĩ hôm nay nhìn thấy một nam tử xa lạ đứng chung với mấy vị đường huynh, thì ra đó là con trai đại cô cô – Triệu Tịch Dương, đáng vẻ tuấn tú nghiêm chỉnh, nhưng... Nàng luôn cảm thấy ánh mắt hắn ta rất tàn nhẫn, trên người có một hơi khí lỗ mãng, không đủ chừng mực.

Huynh muội Triệu gia còn chưa nghị thân, vừa vặn Triệu cô phụ quay về kinh nhậm chức, theo ý của Lý Từ Viện, đương nhiên là muốn ở kinh thành tìm đối tượng cho đôi trai gái, dù sao cũng tốt hơn mấy thế gia nhỏ bán xử.

Sau khi nữ nhân thành thân, rất nhiều đề tài có thể lấy ra hàn huyên, đuổi các cô nương chưa xuất giá đi, Uy Viễn Hầu phu nhân tán gẫu với A Bảo, rồi kể ít chuyện của nhà đại cô cô cho A Bảo biết, lại nhắc tới hôn sự của huynh muội Triệu gia, và đề lộ ra ý của đại cô cô.

A Bảo vừa cắn hạt dưa vừa yên lặng nghe, trong lòng cân nhắc, cũng không biết đón huynh muội Triệu gia vào phủ ở là ý của đại cô cô, hay là ý của tổ mẫu nữa. Nếu dựa vào phủ Uy Viễn Hầu, thì tin chắc sẽ có rất nhiều người muốn nghị thân với Triệu gia, hai người cũng có thể có mối hôn sự tốt.

“Mùa khô, tại sao con lại còn ăn nhiều đậu rang như vậy, cẩn thận bị nhiệt!” Nhị bá mẫu nhìn không được oán trách.

A Bảo có một thói xấu, khi xem kịch nói chuyện phiếm nàng sẽ ăn hạt dưa, đậu phộng linh tinh, cuộc sống quá mức thảnh thơi. Chỉ tiếc Nhị phu nhân từng chiếu cố nàng một khoảng thời gian, biết nàng vừa đến mùa hè là bắt đầu ăn ít, lại ăn nhiều đồ nóng, cuối cùng chịu khổ vẫn là bản thân nàng, nhìn không được cảm râm một tiếng.

A Bảo cười mĩa, hơi uất ức nói: “Biết rồi ạ, Nhị bá mẫu cũng đừng giận, con chỉ ăn chút thôi, mấy ngày nay Hoa ma ma đều nấu trà hạ hỏa cho con uống đó.”

“Được, đây là chè bà lão này lái nhai rồi.” Nhị phu nhân vừa thấy nàng già vờ uất ức, lập tức nghĩ tới lúc nàng còn nhỏ ngoan ngoãn như bé ngoan, lòng không khỏi mềm nhũn, đầu còn cúi nệ như trước.

Vài vị phu nhân còn lại thấy hai người đùa giỡn như ngày thường, Uy Viễn Hầu phu nhân và Ngũ phu nhân cũng cười cười, chỉ có Tam phu nhân là hơi khó chịu trong lòng, âm thầm hỏi hận tại sao trước kia không quan tâm A Bảo nhiều hơn tí, nếu lúc trước bà ta biết cha nha đầu này có tiền đồ vậy, bản thân nàng cũng có phúc, thì sao để Nhị phu nhân lôi kéo lòng người chứ?

Cho đến buổi trưa, mọi người tụ tập đầy đủ đến chính sảnh dùng bữa, bố trí hai bàn, dùng bình phong ngăn cách chỗ ngồi của nam nữ.

Lần này, A Bảo ngồi vị trí thứ, chỗ đầu dành cho lão phu nhân, một bên khác của lão phu nhân là Triệu Từ Khanh. Thấy lão phu nhân yêu thương Triệu Từ Khanh thế, ngay cả Lý Minh Nghi xưa nay được thương yêu nhất đều lùi ra sau, A Bảo nhìn không được nghĩ, chẳng lẽ lão nhân gia ưu ái cháu ngoại hơn? Nhớ tới Điền lão phu nhân, A Bảo dự định mấy ngày nữa sẽ tới phủ thái phó thăm ngoại tổ mẫu.

Bên này nữ quyến vì có A Bảo là người ôn hòa, hơn nữa còn có Triệu Từ Khanh ở một bên nói đùa ra vẻ đáng yêu, bầu không khí ngược lại hòa hợp. So với bên nam, quả thực có thể dùng từ quý đệ đề hình dung.

Đương nhiên Tiêu Lệnh Thủ ngồi ở vị trí đầu, Uy Viễn Hầu và Nhị lão gia chia đều vị trí thứ hai, cộng thêm một số con cháu trung niên, lớn hơn tí trong phủ Uy Viễn Hầu cũng ngồi một bàn. Trong đó biểu thiếu gia Triệu Tịch Dương ngồi cạnh Nhị biểu ca Lý Cảnh Mân, vài ba lần có hết sức muốn ở trước mặt Tiêu Lệnh Thủ biểu hiện tài hoa của mình một chút.

Quả thật vài vị lão gia phủ Uy Viễn Hầu muốn cho đứa cháu ngoại này quý, các biểu huynh đệ cũng cúi đầu không muốn thừa nhận hẳn, đều hoài nghi hẳn có biết xem sắc mặt người khác không, chẳng lẽ hẳn không thấy Tần vương là vị chủ nhân khó sống chung sao? Lúc này chuyện nên làm nhất là cầm miệng yên lặng ăn cơm, còn biểu hiện cái gì, ở trước mặt vị này có cái gì để biểu hiện? Biểu hiện tốt hơn nữa hẳn ta cũng không đề ý người!

trên thực tế, Triệu Tịch Dương quả thật không biết đức hạnh của chủ nhân trước mặt, hẳn mới vừa theo cha mẹ hồi kinh, đối với việc trong kinh không hiểu lắm. Hôm kia chỉ nghe nói nhà mình có một vị biểu tỷ trở thành trắc phi thái tử, một vị biểu muội lại được tử hôn cho Tần vương, trở thành vương phi cao quý. Cả nhà cũng coi như hoàng thân quốc thích rồi, làm hẳn rất thỏa mãn với thân thích danh giá như vậy, nhưng không tí mĩ hời thăm vương gia mà biểu muội nhà mình gả là người thế nào.

Năm nay Triệu Tịch Dương vừa mới hai mươi, dung mạo coi như tuấn tú nghiêm chỉnh, từ nhỏ liền dài quá phổ thông minh cùng, ở địa phương cũng rất có tài danh, lúc đi học ở thư viện cũng được tiên sinh khen ngợi. Nhưng mà ai ngờ càng lớn càng khiếm khuyết, ngoại trừ cái danh từ tài, hiện nay không có sở trường gì, khuyết điểm lớn nhất là tự xưng người có học phong lưu, trong nhà vô số nô tì xinh đẹp, đối với tài hoa của chính mình có chút tự tin đến ngạo mạn. Nghe nói hôm nay vị biểu muội gả cho Tần vương về nhà thăm phụ mẫu, liền tính toán ở trước mặt Tần vương biểu hiện thật tốt một phen, nếu được Tần vương thưởng thức, con đường làm quan của hắn về sau mới có lợi, cũng tránh khỏi việc cha thường nói hẳn không đáng hoàng, không có hình dáng.

Các nam nhân của phủ Uy Viễn Hầu xấu hổ nhìn Tần vương, trong lòng hận không thể lấy giẻ lau chặn miệng Triệu Tịch Dương, đồng thời cũng có chút nghi hoặc, trước đây gặp cháu ngoại trai lúc còn bé, rõ ràng là một đứa thông minh lanh lợi, cực kỳ làm người ta yêu thích, sao sau khi trưởng thành lại không biết xem ánh mắt người ta thế?

Triệu Tịch Dương ba hoa khoác lác thể hiện kiến thức và tài hoa của mình, một lúc lâu thấy đương sự không hề rằng, rốt cuộc nét mặt hơi xấu hổ, luống cuống nhìn mấy cửu cữu. Ai ngờ mấy cửu cữu trước đó hòa ái dễ gần giờ làm như không thấy sắc mặt hắn, vô cùng nghiêm túc cúi đầu dùng bữa.

trên thực tế, Tần vương không muốn mở miệng, mấy người Uy Viễn Hầu cũng không biết làm sao, trước đó ở thư phòng vượt qua nửa ngày khó khăn, vị gia này không thốt ra mấy tiếng, càng làm bọn họ nhận thức hẳn rõ ràng, nếu không cần thiết, thì khỏi cần đề hắn mở miệng đáp một tiếng. Cũng không biết có phải thật sự không thích nói không, hay tự mình biết mình, trong lòng biết mình nói chuyện có đôi khi quá cứng rắn không dễ nghe, cho nên rất ít khi mở miệng nói chuyện.

Bất đắc dĩ, Triệu Tịch Dương chỉ có thể căng da đầu bắt đầu đánh bài tình cảm: “.....Vương gia, tuy ta và Ngũ biểu muội chỉ mới gặp nhau lúc còn nhỏ, nhưng muội muội lại vô cùng thích Ngũ biểu muội, ta cũng coi Ngũ biểu muội như muội muội nhà mình, Ngũ biểu muội gả cho người, thật sự là phúc phận trời ban, vương gia coi như là biểu muội phu rồi....”

Đám người Uy Viễn Hầu thật muốn trực tiếp giã chết, quả nhiên Triệu Tịch Dương gan chó cùng mình, còn dám gọi biểu muội phụ, là không có mắt nhìn không có mắt nhìn không có mắt nhìn không có mắt nhìn đây...

Đột nhiên Triệu Tịch Dương thấy Tần vương nhìn mình, trong lòng hơi nhảy nhót, sau đó vui vẻ, cho rằng mình đã đã động được, đang chuẩn bị nói tiếp, chợt nghe hần lạnh lùng nói: “Ồn ào, câm miệng!”

“.....”

Mặt Triệu Tịch Dương nóng bừng, rốt cuộc vẫn còn sĩ diện, ngượng ngừng ngậm miệng lại.

Đám người Uy Viễn Hầu càng thêm cuối đầu đau khổ ăn, ngay cả thời điểm này nên mời rượu cũng không làm, bọn họ thật không có can đảm đi mời vị chủ này uống rượu.

Ai ngờ, hình như Tiêu Lệnh Thủ nghĩ tới cái gì, gọi người cầm rượu qua đây, chờ hạ nhân rót rượu cho mọi người xong, hần giờ chén lên kính vài vị trưởng bối, không để ý bộ dạng được sùng ái của đám người Uy Viễn Hầu, nhìn Triệu Tịch Dương, nói: “Tiếp tục nói!”

Triệu Tịch Dương: “Hà?!” Đến lúc ánh mắt lạnh lùng tàn độc chọc thẳng tới, cả người hần ta run cầm cập, vội hỏi: “Tiếp tục nói cái gì? không biết vương gia muốn nghe gì... À à, ta biết rồi, vừa rồi nói đến các vị biểu muội về quê Hựu Dương thăm người thân, ta và muội muội may mắn gặp lại các biểu muội, Ngũ biểu muội lúc ấy mới năm tuổi, bộ dạng ngọc tuyết đáng yêu, thoát nhìn rất giống bánh bao thọ, khiến người ta cực kì yêu thích. Ta vừa nhìn thấy, liền nghĩ muội ấy càng giống muội muội ruột thịt hơn, nương ta còn nói Ngũ biểu muội là bảo bối ngoan ngoãn, chẳng trách Tứ cữu cữu đặt nhũ danh A Bảo cho muội ấy, còn không phải là bảo bối sao, mới có thể có phúc phận này gả cho vương gia ngài...”

Trời ạ, để bọn họ chết luôn đi!

- -----Đây là tiếng lòng của tất cả nam nhân phủ Uy Viễn Hầu!

Vì thế, ở trong lòng đám người Uy Viễn Hầu, Triệu Tịch Dương là cái tên không đáng tin, quen vuốt mông ngựa, âm thầm hời hợt vì sao lại để hần đến nơi này ở. Mặc dù là cháu ngoại ruột, nhưng về sau tuyệt đối phải từ chối lui tới, đồ phải dạy hư đám con cháu nhà mình.

May mắn là, Tiêu Lệnh Thủ không lộ ra dấu hiệu tức giận, bọn họ cũng hơi yên tâm.

một bữa cơm gian nan kết thúc, hai người lại ở phủ Uy Viễn Hầu ngồi một lát, rốt cuộc cáo từ rời đi.

Uy Viễn Hầu dẫn đầu cả nhà lớn nhỏ đưa tiễn, trong đó đương nhiên sai người trông chừng cháu ngoại trai, mắt công hần đến bên cạnh Tần vương chọc người ta tức giận, mãi đến khi bọn họ lên xe ngựa, mới yên lòng.

Sau khi tiễn người cất đi, Uy Viễn Hầu vào nhà trước tiên, chứng kiến Lý Cảnh Mân nói chuyện với cháu ngoại trai, không khỏi đau đầu, quyết định ngày mai tìm một cái cớ, đuổi Triệu Tịch Dương về Triệu gia, thuận tiện để muội phụ dạy dỗ lại hần một chút, tránh cho hần không chính trực, tương lai chóng đỡ Triệu gia thế nào?

Dĩ nhiên, Uy Viễn Hầu không ngờ là, ông còn chưa đuổi người ta về, sáng sớm hôm sau, muội muội ông đã hồi phủ khóc lóc kể kể, thậm chí ba mẫu từ còn trực tiếp ở lại trong phủ.

Bên kia, A Bảo nhìn nam nhân đi theo nàng cùng nhau ngồi trong xe ngựa, suy nghĩ một chút, hỏi: “Lúc này vương gia uống rượu à?”

Tiêu Lệnh Thủ lắc đầu.

Nếu không uống rượu, hần làm gì theo nàng ngồi xe ngựa hồi phủ? Quả là kỳ lạ!

Tiêu Lệnh Thủ yên lặng nhìn nàng, khi A Bảo bị nhìn đến sồn tóc gáy, đột nhiên hần tiến đến bên tai nàng, nhẹ nhàng nói: “A Bảo!”

“.....”

A Bảo miễn cưỡng cười cười, nói: “Đây là nhũ danh phụ thân đặt cho thần thiếp, sao vương gia biết được?”

Nhũ danh này, ngoại trừ mấy vị trưởng bối và tỷ muội thân thiết ra, những người khác sẽ không gọi như vậy, phần lớn sẽ gọi thẳng Minh Cẩm hoặc Cẩm nha đầu, lúc này nghe hần gọi thế, nàng thấy là lạ.

“Biểu ca xem nàng như muội muội ruột thịt nói.” Hiếm khi hần mở miệng.

“Là hai vị biểu ca con cữu cữu sao?” A Bảo hiểu sáng tỏ, Nhị biểu ca không cần phải nói, Đại biểu ca đối với nàng vô cùng tốt.

“không phải!”

A Bảo có chút xấu hổ, đang định hỏi lại, đột nhiên xe ngựa chao đảo kịch liệt, cả người A Bảo bổ nhào về phía trước, rất nhanh bị hai cánh tay ôm lại, may mà không đập đầu vào vách xe, thật đáng mừng, chẳng qua cả khuôn mặt đụng vào ngực người nọ, còn rất đau.

“Người nào đánh lên?”

Bên ngoài vang lên tiếng quát của Tịch Viễn, lại nghe được tiếng bước chân, có lẽ đuổi theo người đánh lên.

Bộ điều

Bánh bao thọ

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Editor: An Tịnh NguyễnTất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, thị vệ ở bên ngoài vội phái vài người đi bắt thích khách đánh lên xe ngựa, nam nhân trong xe ngựa thì ngồi vô cùng bình tĩnh, nhân tiện ôm A Bảo vì xe ngựa phanh gấp mà nhào tới trước vào lòng.

A Bảo xoa cái mũi bị đụng đau, mắt ngẩn lệ rời khỏi lòng hân, đang định hỏi có chuyện gì xảy ra đã thấy hân nâng cằm nàng lên, dùng khăn tay thô lỗ lau nước mắt cho nàng.

A Bảo: “.....” Mặt đau quá, cái người này kỳ thật có có thù oán với mặt nàng đúng không?

Cuối cùng, A Bảo thật sự chịu không nổi sức lực thô lỗ của hân, cũng sợ hân càng lau nước mắt nàng càng rơi nhiều, vội vàng không cho hân lau nữa, ậm ừ nói: “Nô tì tự mình làm là được, đa tạ vương gia.....”

Lùi đến khoảng cách an toàn, A Bảo dùng khăn lau mặt bị cọ đến phỉm hồng và nước mắt đang chảy xuống, ngẩng đầu lên liền bắt gặp người nọ rét buốt nhìn nàng chăm chăm, thiếu chút nữa nàng sợ tè ra quần, sồn tóc gáy, có chút không biết làm sao.

Chính trong lúc này, giọng Tịch Viễn vang lên: “Vương gia, vương phi.”

A Bảo nhìn Tiêu Lệnh Thủ, thấy hân không chút ý phản ứng, may mà Tịch Viễn là một thuộc hạ tốt, biết rõ tính hân, không đợi hân trả lời, tiếp tục nói: “Khiến vương gia và vương phi sợ hãi, lúc này có thích khách đánh lên, thị vệ đuổi theo đã trở lại bẩm báo rằng hân ta mới tự sát.”

đã chết?!

A Bảo trợn mắt, nhin không được liếc Tiêu Lệnh Thủ một cái, sau đó thoáng phát điên, rất muốn lác hăngào thét, đại ca à, tốt xấu gì người cũng cho ta một phản ứng đi! Hon nữa rõ ràng là ban ngày, ám sát gì đó không cần quá kịch thích!

Dường như cảm giác được nàng phát điên, Tiêu Lệnh Thủ nói thẳng: “Hồi phủ!”

Tịch Viễn tuân lệnh, xe ngựa lại nhanh chóng chạy.

Thoạt nhìn Tiêu Lệnh Thủ không để bụng chuyện này lắm, nhưng có người làm bọn họ không quan tâm không được.

“Phía trước chính là Ngũ hoàng huynh và Ngũ hoàng tẩu à?”

một giọng nói hơi kiêu căng truyền đến, A Bảo đang nghi hoặc người nọ là vị vương nào, giọng Tịch Viễn đã vang lên: “Tham kiến Tề vương điện hạ.”

Tiếng vó ngựa lộc cộc từ xa tới gần, sau đó ở cách đó không xa dừng lại, chỉ nghe Tề vương nói: “Lúc trước trở về thế nào? Có ai không có mặt đến gây chuyện với Ngũ hoàng huynh của bốn vương à? Haizz, bốn vương nhớ hôm nay là ngày tốt Ngũ hoàng tẩu về nhà thăm cha mẹ đúng không?” Lời này khiến người ta cảm thấy hơi khó chịu, “Thần đệ ở chỗ này chúc mừng Ngũ hoàng huynh và Ngũ hoàng tẩu.”

Khuôn mặt trẻ con của Tịch Viễn tươi cười, cung kính trả lời: “Hồi bẩm Tề vương điện hạ, hôm nay xác thực là ngày vương phi trở về nhà thăm cha mẹ, lúc này có thích khách đánh lên, may mắn thuộc hạ phản ứng nhanh mới không làm xe ngựa mất khống chế khiến vương phi bị thương. Khi này thủ hạ đuổi theo tên thích khách kia, nhưng không ngờ đó là một tên can trường, trực tiếp uống thuốc độc tự sát.”

Tề vương chặc một tiếng, nhìn chăm chăm vào xe ngựa với màn xe khép kín, cười khẽ nói: “thì ra là thế, vừa rồi bốn vương dường như nghe được thích khách kêu cái gì đó... Khiến Ngũ hoàng huynh nọ mếu trà mếu, đúng là xui xẻo, nhưng đừng dọa Ngũ hoàng tẩu mới được.”

Tịch Viễn tiếp tục cười: “Đa tạ Tề vương điện hạ quan tâm, có vương gia ở đây, nhất định sẽ không để vương phi bị hoảng sợ.”

Tề vương bỗng thu lại nụ cười, mặt không đổi sắc nhìn Tịch Viễn, thấy khuôn mặt trẻ con của hân mang theo vẻ cung kính, nhưng tươi cười không đổi, cẩn thận trả lời, khiến trong lòng hân ta không khỏi tích một bụng lửa giận. Cộng thêm người trong xe ngựa như vô ngọc trai không hé miệng, con tức càng hừng hực, nhin không được dăm chọc: “Hôm nay là ngày tốt của Ngũ hoàng tẩu, không ngờ còn có người không có mặt đến ám sát, dưới chân thiên tử còn dám làm chuyện như vậy, rõ ràng là huyết hải thâm cừ. Ngũ hoàng huynh cần phải cẩn thận, họa sát thân tồn hại phúc khí, hôm khác Ngũ hoàng tẩu nên thỉnh một vị cao tăng đến phủ trừ tà đuổi ma, tránh cho ra cửa gặp xui xẻo.”

Cái tên này nói chuyện muốn ăn đòn thật.

A Bảo nhú mày, đang định mở miệng chọt nghe giọng nói lạnh lẽo cứng rắn của Tiêu Lệnh Thủ vang lên: “Hừm, nếu Lục hoàng đệ quan tâm thế, việc này liền giao cho đệ, ngày mai ta chờ tin tốt của đệ.”

hân đang châm chọc đó! Ai muốn giúp người thỉnh cao tăng đến quý trạch của người trừ tà chứ! Đánh!

Khuôn mặt Tề vương hơi vắn vẹo, lại nghe người trong xe ngựa tiếp tục nói: “Về sau nếu bốn vương ra cửa gặp xui xẻo, nhất định là hoàng đệ không dụng tâm.”

Ai nói hân không biết ăn nói! hân chỉ không thích nói thôi, người xem lời này có bao nhiêu tốt đẹp? Bấy người ta cỡ nào kia!!

Tề vương thiếu chút nữa tức gần chết, chỉ vào xe ngựa nói không ra lời, lúc này Tiêu Lệnh Thủ đã hạ lệnh hồi phủ, vút —— Tề vương đáng thương tới hăm hại ra sau đầu.

Từ sau khi hân mở miệng, A Bảo từ khiếp sợ đến cuối cùng lại liều mạng nhin cười, suýt nữa quên mất ngoài ý muốn lúc này, trong lòng len len gợn ngón tay cái với Tấn vương.

Thân phận Tề vương tôn quý, ngoài trừ Thái tử, các hoàng tử khác đối với hân như tránh né mũi nhọn, khiến hân có một số thói diễn hành sự cực kỳ kiêu ngạo tùy ý, làm người ta ghét. Tiêu Lệnh Thủ cũng chẳng biết có phải không hiểu hay giả vờ không hiểu, chưa từng khách sáo với người nào, Tề vương cũng chưa từng chiếm được chỗ tốt ở trên tay hân.

Tề vương đột nhiên xuất hiện và màn cay đắng rời sân khấu làm A Bảo dời sự chú ý, không quá để ý chuyện đã xảy ra lúc này. Dọc đường đi thấy Tiêu Lệnh Thủ hình như cũng không để ý đến chuyện đánh lên trước đó, khiến nàng chỉ có thể kiềm nén việc này. Có điều, A Bảo nhanh chóng hiểu ra Tiêu Lệnh Thủ không phải không thêm đề ý, sau khi trở về phủ, hân đưa nàng về chính viện, bèn gọi Tịch Viễn đến thư phòng xử lý việc này.

Nhanh Thanh và Nhan Hồi hầu hạ A Bảo rửa mặt thay y phục, sau khi lau đi cả người đầy mồ hôi, nàng ngồi ngay cửa phòng khách hóng gió uống nước ô mai ướp lạnh, thường thức rang mây sáng lạn phía chân trời dưới mặt trời chiều ngã về tây.

“Vương phi, Nhạn Nhiên đã trở lại”. Nhạn Vân cười nói.

Thấy Nhạn Nhiên đầy mồ hôi đi vào, A Bảo kêu Nhạn Thanh bưng bát nước ô mai cho nàng ấy, sau khi đợi nàng ấy uống hết một nửa, hỏi: “Thế nào, có hỏi thăm được chuyện lúc này là sao không?”

Đối với việc mình về thăm cha mẹ lúc hồi phủ lại bị ám sát, trong lòng A Bảo tất nhiên không quá thoải mái, cảm thấy một công dân tốt tuân theo pháp luật như mình sao có thể chọc ra thích khách chứ? Cho nên thích khách này tuyệt đối nhắm vào Tần vương, nàng hẳn là người vô tội bị liên lụy vô. Đối với việc này, trong lòng mấy người Nhạn Hồi cũng phần nộ và tức giận, hôm nay là ngày gì, sao có thích khách không có mắt ám sát ngay thời điểm này chứ? Tuy rằng không có hậu quả gì làm người ta thu dọn, nhưng xảy ra nhân mạng là sự thật, ít nhiều gì đều không thể nào thoải mái. Về phần thích khách tự sát. Mấy người Nhạn Hồi ở Cảnh Thành đã từng gặp qua chiến tranh tàn khốc, năng lực chịu đựng còn mạnh hơn đám nha hoàn ở kinh thành nhiều, không có bao nhiêu sợ hãi.

“Vương phi, thi thể của thích khách đã được người đưa tới nha môn thẩm tra, nghe nói, thích khách này có lai lịch lớn, liên quan tới khâm phạm triều đình trốn khỏi thiên lao trước đó. Những chuyện khác nô tỳ hỏi thăm không ra.”

A Bảo phát phất tay cho nàng ấy lui, nàng chống cằm suy tư việc này, lúc này Tề Vương nói cái gì mà “nợ máu phải trả bằng máu”, khiến đầu óc nàng lại mở rộng, tưởng tượng ra mấy câu chuyện về ân oán hào môn, hãm hại trung lương, chém đầu cả nhà, mà trong những câu chuyện đó, Tần Vương là đao phủ tay nhuộm máu tanh, đại Boss phản diện!

Về phần vì sao không sợ hãi gì, có lẽ do không chính mắt thấy tên thích khách kia chết, hơn nữa nam nhân cùng xe quá bình tĩnh, không tận mắt chứng kiến, tất nhiên sẽ không có cảm giác gì. Và lại nơi này là kinh thành, cho dù thích khách ám sát, cũng sẽ không có động tác quá lớn, cho nên trước đó chỉ ra tay đối phó ngựa, muốn con ngựa giật mình để người trong xe bị thương chút thôi.

Khi sắc trời dần tối đen, Tiêu Lệnh Thủ mới trở về.

A Bảo cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, vẫn không có thay đổi gì mới yên lòng. A Bảo đi vắt khăn lông ướt cho hắn lau mặt, lấy dừng khó hỏi: “Vương gia, thích khách đó, tra ra cái gì rồi?”

“không có gì đáng ngại.” Tiêu Lệnh Thủ đáp, đồng thời cũng ngăn bất cứ khả năng truy vấn nào của A Bảo.

Đêm đã khuya, Tiêu Lệnh Thủ bế A Bảo, trực tiếp đặt trên giường, lúc chuẩn bị cỡi y phục nàng, A Bảo đột nhiên nhỏ giọng nói: “Vương gia, hôm nay nô tỳ không khoẻ, không thể hầu hạ ngài.”

Tiêu Lệnh Thủ chợt ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng.

A Bảo bị hắn nhìn sợ hết hồn hết vía, cho rằng hắn không tin, hơi lúng túng nói: “Lúc này ăn cơm xong, nô tỳ mới phát hiện.”

A Bảo đợi một hồi, vẫn thấy hắn chẳng có phản ứng gì, không khỏi buồn bực. nói thật, khi nàng phát hiện quý thủy mình tới, phản ứng đầu tiên là vui vẻ, rốt cuộc có thể ngủ ngon rồi, không cần rồi rấm chuyện đêm nay hắn muốn mấy lần. Vui vẻ qua đi, thì rồi rấm, quý thủy đến, không thể hầu hạ trượng phu, thậm chí nghe nói còn không thể ngủ chung với trượng phu, bởi vì nữ nhân có quý thủy sẽ không sạch sẽ, đối nam nhân là vật dơ bẩn, không nên dính vào, tránh đen dùi. Mà việc này ở những phủ đệ bình thường, làm chính thể, là không thể chiếm lấy trượng phu, còn phải sắp xếp tiểu thiếp ngủ với trượng phu mình —— Mẹ kiếp! thật muốn đánh người!

A Bảo tất nhiên không ngốc đi sắp xếp nữ nhân khác ngủ với Tiêu Lệnh Thủ, huống hồ trong phủ này không có tiểu thiếp thông phòng, ngay cả nha hoàn cũng chỉ có ba người, không có tư sắc gì. Mà nha hoàn nàng từng thấy đều là nha hoàn hồi môn nàng mang đến, muốn chạm vào nha hoàn nàng, không có cửa đâu! Dù sao nghe nói Tần Vương là người không gần nữ sắc, để hắn tiếp tục duy trì tác phong tốt đẹp này đi.

Nếu không sắp xếp nữ nhân ngủ với hắn, mình lại không có cách nào ngủ với hắn, vậy. để hắn ngủ thư phòng sao? Trong lúc nhất thời Tần vương phi mới nhậm chức hơi khó nào, không biết ngay thời điểm này, kẻ làm vợ nên giải quyết thế nào, đặc biệt khi thấy bộ dáng hứng thú muốn lăn trên giường của hắn.

không thể trách A Bảo vô thố, từ nhỏ nàng không có mẫu thân, phụ thân lại không tái hôn, chẳng có ví dụ để nàng tham khảo, đương nhiên sẽ không biết nên làm gì bây giờ. Về phần mấy vị bá mẫu thúc tâu ở phủ Uy Viễn Hầu, gì, nàng là văn bối, đâu thể đi hỏi thăm những chuyện này? Quả nhiên đứa trẻ không có mẹ sẽ thiệt thòi mà!

Trong khi A Bảo miên man suy nghĩ, Tiêu Lệnh Thủ yên lặng lấy ngoại bào mặc vào, nói: “Bổn vương đi kêu Giải thần y tới.”

A Bảo: (๖_๖) Há?!

A Bảo nhìn trần trần, như một khúc gỗ bị hấn đóng trên giường, tới khi hắn đi đến cửa, nàng ghen ngào kêu: “Vương gia!” Chờ nam nhân quay đầu nhìn lại, nàng lắp bắp nói: “Vương vương gia, thân thể thần thiếp rất tốt, không cần kêu Giải thần y.”

Làm nữ chủ nhân trong phủ, A Bảo tất nhiên thăm dò rõ ràng người nào ở trong phủ, đối với vị Giải thần y ở Bán hạ các kia như sấm nổ bên tai, bởi vì y thuật của hắn nghe nói còn lợi hại hơn thái y, hơn nữa là một tên ăn đòn mãi không chịu nhớ, thường xuyên bị tức đến nổi trận lôi đình. A Bảo là người luyện tiếu sinh mệnh, đã sớm tính toán tuyệt đối phải cấm chặt Giải thần y tại phủ Tần Vương.

—— không thể không nói, đôi phu thê này đúng là tuyệt phối, quyết định về Giải thần y đều giống như đúc.

Nhưng chuyện này có bao lớn đâu, tìm Giải Thần Y không phải làm trò cười à? A Bảo kiên quyết kéo nam nhân này trở về.

Tiêu Lệnh Thủ thấy nàng kiên trì, thoáng nhăn mày, hắn trở lại giường ngồi, vừa lấy khăn lau mồ hôi cho nàng, lại phát hiện đêm nay nàng ra mồ hôi khá ít, ngay cả nhiệt độ da thịt cũng giảm vài phần.

Lúc này lòng A Bảo nóng như thêu đốt, đầu cũng to ra, cuối cùng nhắm mắt lại, nói thẳng:

“Vương gia, thần thiếp có quý thủy, có chút khó chịu, không thể hầu hạ ngài.”

“Nếu khó chịu, vì sao không gọi thái y?” hắn hỏi.

“..... Thần thiếp không có bệnh, không cần kêu thái y ạ.” A Bảo dờ dẫm nói.

“Vì sao không thể hầu hạ bổn vương?”

“.....”

A Bảo phát điên, tin chắc vị gia này thật sự không hiểu “quý thủy” của nữ nhân là cái gì, nàng nói không thoải mái ý chỉ thứ kia tới bụng hơi trướng, thân thể dễ dàng cảm thấy mệt mỏi

thôi, quả thật không có chuyện gì, cũng không cần uống thuốc. Nàng là một cục cưng khỏe mạnh mà! Chẳng qua, ngẫm lại những gì hắn đã trải qua, hắn không biết chuyện này, A Bảo cũng thấy không kỳ quái.

Cuối cùng, A Bảo hết cách nói: “Vương gia nếu không biết, có thể đi hỏi đại phụ tìm hiểu thêm” Có lẽ, để Giải thần y y thuật cao siêu phổ cập cho hắn ít kiến thức sinh lý đi. Bất quá, hình như cũng hơi mất mặt, hay đừng hỏi đi.

Nghĩ muốn thôi, A Bảo đang định đổi giọng, ai ngờ hắn vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Nàng nghỉ ngơi trước đi.”

Tay A Bảo lơ lửng giữa không trung, vậy gọi không được bóng dáng vị vương gian nào đó nhanh chóng rời đi. một lúc sau, nàng đành yên lặng thu tay lại, kéo chân xem như thịt Tiều Lệnh Thủ mà cần.

Huhuhu —— giờ mất thể diện nữa!

Đêm đã khuya, vì quý thủy của A Bảo đến, sợ nàng lạnh, nên băng trong phòng chỉ đặt một ít, căn bản không cảm giác được mát lạnh gì, chốc lát sau mồ hôi lại ra, cực kỳ khó chịu. Mà quý thủy đến, cũng khiến nàng dễ mỏi mệt, nằm trên giường từng trận buồn ngủ đột kích, trong lúc vừa mệt vừa nóng mắt bắt đầu híp lại.

Ngay khi A Bảo cảm thấy mình gần như ngủ rồi, đột nhiên gương mặt bị sờ soạng làm nàng tỉnh táo, mồ mắt liền thấy nam nhân trước đó rời đi đã trở về.

“Vương gia.”

A Bảo xoa xoa mắt, yếu ớt kêu một tiếng, muốn ngồi dậy lại bị hắn ngăn cản.

Nét mặt của Tiều Lệnh Thủ rõ ràng đã hiểu ra cái gì, vì tầm mắt hắn quét xuống hạ thân của A Bảo, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái kiểu này làm nàng suýt muốn kẹp chặt hai chân, lén lút quần chặt chặn định bọc mình thành một cái kén tằm.

“Có mùi máu tươi.” hắn đột nhiên nói, “thật sự không cần cầm máu sao?”

“.....”

Sau khi giải thích rõ ràng, A Bảo oán hận cắn chặt, trong lòng nguyên rủa tên Giải thần y không đáng tin cậy này một phen! Vốn cho rằng nhặt được bảo bối, ai ngờ thần y là một tên không phẩm không đức thế, dám nói dối tay mơ, ngày mai lập tức cho người cắt luôn việc cung ứng băng cho Bán Hạ các, để đầu óc hắn ta bốc hỏa rồi hắn nói.

Trong lúc tức giận, thấy nam nhân kia cởi áo bảo muốn lên giường, nàng nhanh chóng nói tiếp: “Vương gia, hiện tại nô tỳ không sạch sẽ, Hoa ma mà dạn dỏ không thể cùng giường.”

Tiều Lệnh Thủ không để ý đến lời nàng nói, nằm bên cạnh nàng, ấn mặt nàng bên gáy, lấy một loại tư thế trầm mặc bày tỏ, chuyện đại gia hắn muốn làm, mười con ngựa cũng kéo không nhúc nhích hắn. Còn Hoa ma mà là ai. có lẽ hắn căn bản không chú ý tới sự tồn tại của nữ mẫu này.

Vì thế, toàn bộ rồi rầm trước đó của A Bảo đều không cần thiết.

Hôm sau, khi A Bảo tỉnh dậy, tất nhiên Tiều Lệnh Thủ không còn ở đấy, mấy người Nhận Hồi hầu hạ nàng rời giường, lúc thu dọn giường đệm, phát hiện trên giường xuất hiện một mảng đỏ máu nhuộm gang son, đây là do tối qua tư thế không ngay ngắn rỉ ra ư?

A Bảo thiếu chút nữa tức muốn chết, mấy người Nhận Hồi rõ ràng hơi khó hiểu, tư thế ngủ của A Bảo không ngay ngắn thì sao, lại có thể rỉ ra giường, chỉ có Hoa ma mà là người từng trải, hiểu được chuyện gì xảy ra, thừa dịp không ai chú ý, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Sao tiểu thư không hiểu chuyện vậy? Vương gia là người làm việc lớn, dù cho tiểu thư có phóng túng vương gia chẳng nữa, cũng không thể bá chiếm hắn trong lúc ngài bất tiện, còn.”

A Bảo: QAQ, ta bị oan mà, đuổi hắn không đi có thể làm sao đây? nói không chạm vào người hắn à?

Như thường lệ Tiều Lệnh Thủ và A Bảo cùng nhau dùng bữa sáng, thấy vẻ mặt A Bảo mệt mỏi, hình như mùi máu tươi hôm nay còn nồng hơn hôm qua, nhớ tới những lời Giải thần y nói, tình huống này sẽ kéo dài vài ngày, phải sẵn sàng, nên gọi Lưu quân gia tới phân phó: “không được cho bất luận kẻ nào quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi.”

Lưu quân gia vốn định hôm nay kêu quan nha tử đưa nha hoàn, sai vật đã chọn tới phủ cho bọn họ xem, ai ngờ còn chưa mở miệng, vương gia nhà bọn họ hạ tử lệnh rồi.

Được rồi, vẫn là nghe lệnh làm việc đi!

Sau khi ăn sáng, Tiều Lệnh Thủ mang theo đám phủ vệ hung thần ác sát ra cửa, chắc xử lý chuyện thích khách hôm qua.

Sau khi Tiều Lệnh Thủ rời đi, A Bảo nằm trên giường nhỏ, sau lưng lót gối to, sai người lấy sổ sách trong vương phủ đến, tiếp tục kiểm tra tài sản phủ Tấn vương, rồi ghi lại mấy chỗ mình nghĩ hoặc vào vở. Đáng lẽ hôm nay nàng định gọi các quản sự quản lý sản nghiệp trên danh nghĩa phủ Tấn vương tới nhận thức, nhưng nghe giọng điệu trước đó của Tiều Lệnh Thủ, cảm thấy vẫn là nghe lời tốt hơn.

Sau khi lật sổ sách một lát, đột nhiên nghe nói thái tử phi đến thăm. A Bảo thoáng kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, sai người đưa thái tử phi đến chính sảnh uống trà, sau khi chỉnh trang mình ổn thỏa, nàng vội vàng tới chính sảnh.

Hôm nay thái tử phi không phải đến một mình, nàng ấy còn dẫn theo hoàng thái tôn bốn tuổi tới. Đứa bé trai bốn tuổi vẫn là bánh bao nhỏ trắng mịn, môi hồng răng trắng, cực kỳ đáng yêu, nhưng kiên quyết bày dáng vẻ nghiêm chỉnh, dễ thương tới nỗi làm người ta gào thét. Ở trong mắt A Bảo, đứa bé bốn tuổi vẫn chưa biết gì, nhưng vị hoàng thái tôn bốn tuổi này lại rất nề nếp hành lễ với nàng, sau đó nề nếp đứng cạnh mẫu thân, kết hợp với vóc dáng thấp lè tè, vừa 囧 vừa đáng yêu, khiến A Bảo cực kỳ yêu thích.

“Thỉnh an ngủ hoàng tẩu!” Giọng nói còn chưa dứt sữa phát âm rõ ràng.

A Bảo âm thầm nuốt nước miếng một cái, thoáng không tự chủ kéo cái tay non nớt của bánh bao nhỏ, vội cười nói: “Mau đứng dậy, đừng đa lễ.”

Sau khi hai bên chào hỏi, nha hoàn dâng trà bánh lên, thái tử phi ôm con trai đến bên cạnh, lúc này mới thân thiết hỏi thăm: “Nghe nói hôm qua bọn muội gặp thích khách, có bị thương không?”

Hóa ra là đến hỏi thăm. Trong lòng A Bảo nắm rõ, vội cười nói: “Đa tạ thái tử phi quan tâm, lúc ấy ta ngồi trong xe ngựa, thích khách còn chưa thấy đã được giải quyết rồi, ngược lại chưa từng bị hoảng sợ.”

Sau khi thái tử phi nghe xong, chấp tay trước ngực niệm Phật một tiếng, lúc này mới cười nói: “Hôm qua nghe nói các người bị ám sát, thái tử cực kỳ lo lắng, vốn muốn sai người tới hỏi thăm tình hình, nhưng khi đó đêm đã khuya, không tiện quấy rầy, Sáng sớm hôm nay, điện hạ lập tức phân phó ta sang đây nhìn người một cái.”

A Bảo cười cười, cảm tạ thái tử và thái tử phi quan tâm. Kỳ thật đối với việc thái tử phi đến thăm, A Bảo cũng hơi mất tự nhiên, bởi vì ngoại trừ thái tử phi ra, trong phủ thái tử còn có một vị đường tỷ của nàng, nhưng theo lý mình và thái tử phi là chị em dâu, đường tỷ chỉ là trắc phi trong phủ thái tử, nếu nàng có quan hệ tốt với thái tử phi, thì cảm thấy thật có lỗi với đường tỷ. Nếu có quan hệ tốt với đường tỷ, thì dường như danh không chính ngôn không thuận. Hơn nữa quan hệ giữa thái tử và Tần vương vô cùng tốt, chị em dâu hai phủ tất nhiên cũng qua lại thân thiết, nhưng điều kiện tiên quyết là, qua lại thân thiết hẳn là chính thể, không liên quan gì tới thấp thớt, đúng là đau đầu.

“Các người không có việc gì thì tốt rồi, chẳng qua thích khách cũng lớn mật thật, dưới chân thiên tử cũng dám hành thích xa giá của thân vương và thân vương phi. Sau khi thái tử nghe tin tức giật không kịp, còn nói muốn cho người tăng cường lực lượng canh phòng trong kinh”

Nghe thái tử phi nói xong, A Bảo cảm thấy hôm nay trên triều sẽ có rất nhiều quan viên bị trách phạt, dĩ nhiên, dựa theo thuộc tính cha cận bà kia của Chính Đức đế, có thể cũng không dễ tâm người xảy ra ngoài ý muốn là Tần vương, mà nghĩ rằng thích khách đang khiêu chiến uy quyền của ông, phải chính một phen. Từ chỗ thái tử phi, A Bảo cũng biết chuyện hôm qua bọn họ bị ám sát thông qua cái miệng rộng của Tề vương kia, đã kể hết cho những người nên biết, không cần nghe ngóng cũng biết, câu “Nợ máu phải trả bằng máu” đó tuyệt đối làm thanh danh của Tần vương nâng cao thêm một bậc, Tần vương phi mới nhậm chức như nàng chắc cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Sau khi thái tử phi hỏi han A Bảo, bèn bắt đầu nói việc nhà với nàng. Thái tử phi là người chu đáo, không làm người khác cảm thấy tệ nhạt, nói chuyện với nàng ấy cực kỳ thoải mái, còn bánh bao nhỏ bên cạnh thì vô cùng có định lực, im lặng ngồi cạnh mẫu thân gặm điểm tâm, càng khiến A Bảo yêu thích.

Thái tử phi cũng phát hiện ánh mắt A Bảo liên tục nhìn con mình, không khỏi cười, nói: “Ngũ đệ muội thích trẻ con như thế, không bằng tự mình sinh một đứa.” Trong giọng nói không khỏi có chút trêu chọc.

A Bảo đỏ mặt, ngược ngẩng cúi đầu, “Chuyện này phải xem duyên phận, hơn nữa. . . . Đứa nhỏ ta sinh có thể sẽ không đáng yêu bằng Khánh ca nhi đâu, nhìn sự điềm tĩnh của Khánh ca nhi kia, vẫn là thái tử phi biết nuôi.”

Tất cả mẫu thân đều thích nghe người ngoài khen con mình, mặc dù ngoài miệng khiêm tốn, nhưng trong lòng cũng sẽ đắc ý vài phần. Mặt mày thái tử phi ngâm ý cười thân nhiên, cười đến cực kỳ kiềm chế, song khó nén nổi sự yêu thích dành cho đứa nhỏ.

A Bảo sai người đi lấy một bộ xếp gỗ tới cho hoàng thái tôn chơi, bánh bao nhỏ chớp đôi mắt to trắng đen rõ ràng, nói: “Đa tạ Ngũ hoàng thân a~~! Trực tiếp giết chết A Bảo.

Thái tử phi ngồi một lát liền cáo từ, A Bảo tiễn bọn họ đến cửa.

Sau khi thái tử phi rời đi, có thể trước đó do ngồi thẳng lưng liên tục, nên A Bảo cảm thấy thắt lưng và chân đều hơi chua, nàng trở lại phòng, miễn cưỡng nằm xuống.

Bữa trưa Tiêu Lệnh Thủ không trở về, sai người về phủ báo cho nàng biết hẳn không hồi phủ dùng bữa, A Bảo cũng không để bụng. Sau khi dùng bữa không lâu, bèn nằm trên giường nghỉ ngơi, bất tri bất giác ngủ một giấc tới chiều, lúc tỉnh dậy chân trời đã ráng chiều.

A Bảo vừa dậy, thấy bên giường có một người ngồi, trong lúc lơ mơ cũng không khiếp sợ quá lớn. Đợi thanh tỉnh một chút, thấy hẳn lại lãnh khốc vô tình nhìn mình, da đầu bất giác tê dại, trong lòng kinh ngạc, ai chọc hẳn vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: Tiểu Bông

Kỹ năng dụ dỗ ngoan ngoãn hoàn toàn không thành vấn đề, nàng luyện tập mười mấy năm, tuyệt đối có thể khiến người ta tìm không ra sơ hở, còn chủ động... đây rõ là một kỹ năng mới, A Bảo đã quen thụ động, ở đây trừ chủ động một chút với phụ thân ra, cũng chưa chủ động với ai, nên kỹ năng này cần tìm tới thích ứng, thời gian quá ngắn, khiến nàng theo không kịp, vậy nên thi thoảng khó tránh thích ứng không hiệu quả.

Về phần vì sao tổng kết được phương châm làm việc của người này, A Bảo nghĩ: đây là thời phong kiến, nữ tử tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Nam nhân mà, trời sinh đã thích chiếm hữu, đều thích hiền thê lương mẫu, không nam nhân nào lại thích thể tử quá chính kiến, đối nghịch với mình. Vì vậy dụ dỗ ngoan ngoãn là đúng, về phần chủ động, A Bảo cảm thấy thật đau khổ mà, vì nàng gả cho một vị vương gia không thích nói chuyện, người không chủ động, hẳn có thể im lặng trầm mặc ngồi đối diện người cả ngày, dùng vẻ mặt lạnh lẽo vô tình nhìn người, nhìn tới nỗi người nghĩ mình làm gì có lỗi với hắn, thật là đôi mạng. Ngôn ngữ là phương thức giao tiếp quan trọng nhất của con người. Người ta vốn phát minh ra ngôn ngữ, chính là để biểu đạt bản thân rõ hơn, truyền đạt ý tưởng của mình, ngồi một chỗ với một nam nhân không thích nói chuyện, lại nghĩ mãi không ra hắn đang nghĩ gì, đành phải chủ động thôi.

Vậy nên, lúc A Bảo nhìn thấy nam nhân này đang trưng một bộ mặt lãnh khốc vô tình, lập tức mở miệng: "Vương gia trở về bao lâu rồi?"

"Giờ thân."

A Bảo đáp một tiếng, lập tức bỏ dậy, lén lút xoa vòng eo bùn rùn vì ngủ, lại không ngờ có người tiếp tay, bàn tay lớn kia vừa mới nắm xuống, A Bảo trực tiếp nhảy dựng, trở mắt ngoác mồm nhìn nam nhân vẫn không biểu cảm trước mặt, lập tức thu lại vẻ mặt, dụ dỗ nói: "Đa tạ vương gia, hôm nay thiếp hơi uể oải, không ngờ đã ngủ cả một buổi chiều, thân thể hơi mệt mỏi."

hắn cau mày nhìn nàng xuống giường, nghiêm túc nói, "Nếu thân thể không khỏe, không cần tiếp đón thái tử phi?"

"... Thái tử phi là trường bối, lẽ không thể bỏ." A Bảo ngại ra, giải thích, "Mà thật ra cũng không đáng ngại." Lại thấy vị gia này vẫn trưng một bộ mặt lãnh khốc vô tình, A Bảo suýt quỵ lạy hắn, đó là thái tử phi, là lão bà của huynh ruột hắn - thái tử, dù sao cũng phải nể mặt chứ? Mặt mũi nàng còn chưa lớn tới nỗi chặn thái tử phi mang lòng tốt tới thăm ở ngoài cửa đâu.

Vì muốn hắn hiểu, sau khi nha hoàn hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục, A Bảo tự mình bưng nước ô mai Hoa ma ma làm cho hắn, vì trong thời kỳ đặc biệt, A Bảo không dám ăn bằng, chỉ đành bưng chén trà gừng mật ong chậm rãi uống, bên cạnh thái tử phi hôm nay tới cửa quan tâm hỏi han chuyện của bọn họ một lượt, nói tốt vài câu với thái tử phi, thuận tiện khen tiểu hoàng thái tôn đáng yêu.

hắn từ từ uống nước ô mai ướp lạnh, nước ô mai chua chua ngọt ngọt đánh tan cái nóng mùa hè, khiến một mối sau một ngày làm việc đều biến mất. Trước đây hẳn không hề thích uống thứ nước này, luôn cảm thấy có vị chua khó uống, có điều hình như nàng rất thích, cũng cùng nàng uống một chút, giờ mới biết, vị chua chua ngọt ngọt này, lại mang lại hương vị

gióng nàng.

A Bảo vừa nói vừa liếc nhìn về mặt hắn, phát hiện hắn thu lại vẻ mặt lãnh khốc vô tình, đổi thành một loại không cảm xúc, trong lòng không khỏi vô cùng quyết tâm.

Sắc trời tối dần, Tiêu Lệnh Thủ vẫn ngồi bên cạnh, chuyện nhà đã ổn nên A Bảo lại lười biếng, trời lại oi bức, cũng không muốn ra ngoài tản bộ, mệt mỏi vùi trên giường nhỏ. Thấy hắn rảnh rồi ngồi cạnh nhắm mắt không biết đang suy nghĩ âm mưu quỷ kế gì, muốn mở miệng mà không biết nói gì, chỉ đành sờ mũi, sai Nhạn Thanh cầm kim chi tới, lấy chỉ màu thêu qua thêu lại.

Vốn là thêu một cái hà bao, lại nhìn hắn một chút, lại lấy màu thạch anh và màu đỏ làm chủ, thêu hà bao. Thêu xong, cầm trong tay ngắm một chút, cảm thấy vô cùng tốt, màu sắc ổn trọng, cũng không quá cứng nhắc, rất hợp với màu trầm trên y phục nam nhân.

Nghĩ xong, A Bảo ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn đang yên lặng nhìn mình, không biết đã nhìn bao lâu, liền giật giật da mặt, cổ nở một nụ cười, nói: "Vương gia, hà bao này rất hợp với màu y phục của ngài, sáng mai ngài đổi lại được không?"

Đây chính là A Bảo lấy lòng một cách trần trụi đó, mặc dù lúc chưa gả, nghe những lời đồn đãi về nam nhân này mà lòng thấp thỏm, nghĩ tới hắn liền đau thắt lưng, nhưng gả rồi, mới biết nam nhân này có chút khác với dự liệu, cũng muốn chung sống với hắn thật tốt, làm tốt bổn phận vương phi. Cuộc sống mà, không phải tự mình trải qua sao? Nàng tuy không có bản lĩnh khác, nhưng biết thân biết phận, biết thức thời, hiểu rõ muốn sống tốt, cũng phải tự mình nỗ lực mới được.

Tiêu Lệnh Thủ đảo mắt quanh hà bao một vòng, sau đó gật đầu.

Bên ngoài Hoa ma ma và Nhạn Hồi trông coi, lúc đầu thấy hai người ngồi trên giường nhỏ, bóng người bên ngọn đèn in trên giấy dán cửa sổ, bầu không khí ấm áp tốt đẹp, không khỏi mỉm cười, chân thành hy vọng hai vị chủ tử luôn tốt đẹp như thế, các nàng là hạ nhân, cuộc sống cũng sẽ trải qua dễ chịu hơn.

Có thể là đêm nay A Bảo lấy lòng đúng rồi, buổi tối lúc ngủ, dường như Tiêu Lệnh Thủ dịu dàng hơn một chút, ít nhất không siết tay nàng mạnh như trước, phần eo được giải thoát, để nên ngon ngọt, A Bảo quyết định, về sau nếu muốn thương lượng với hắn chuyện gì, trước tiên phải hỏi lộ đã.

Bất quá tâm tình tốt đẹp chỉ duy trì tới lúc hắn mở miệng thôi.

"Giải Thân Y nói, phải chảy máu chừng ba đến bảy ngày, nàng thật không đau ư?"

"..."

Nhưng về mặt hắn lại thành thật, A Bảo miễn cưỡng nhịn xuống kích động muốn bạo phát, cổ nặn ra một nụ cười nói: "Vương gia quá lo lắng, thiếp không đau."

Tiêu Lệnh Thủ nghĩ nghĩ, lại ôm nàng vào trong ngực, vỗ lưng nàng, ý là an ủi?

A Bảo tiếp tục 囧.

Như thế qua mấy ngày, rốt cuộc A Bảo cũng hoạt bát vui vẻ, Tiêu Lệnh Thủ ôm nàng, để nàng ngồi trên cánh tay hắn, không dấu vết mà ngửi trên người nàng, mùi máu tươi đã biến mất.

A Bảo hơi khó hiểu, hai tay vịn bờ vai hắn, cúi đầu nhìn hắn. Dĩ nhiên nhìn không ra điều gì, bởi vì Tiêu Lệnh Thủ nhanh chóng buông nàng xuống, sau đó mang theo tùy tùng xuất môn.

Sau khi Tiêu Lệnh Thủ đi ra ngoài, Lưu quân gia bùng khuôn mặt phật Di Lặc lại tới, nói với A Bảo hôm nay đưa mấy đứa trẻ đã được dạy tốt tới cho nàng chọn.

Lưu quân gia béo trắng như một cái bánh bao thịt, đi tới thiên sảnh đầu đã đầy mỡ hôi. A Bảo nhìn cũng cảm thấy nóng lên, vội bảo Lưu quân gia ngồi xuống, lại sai người bưng một chén ô mai ướp lạnh cho ông giải khát, tự nhiên lại khiến lưu quân gia một hồi cảm kích, nịnh hót khiến A Bảo đỏ mặt.

Lưu quân gia hai ba ngụm đã uống xong nước ô mai, cung kính đặt bát trên bàn trà bên cạnh, mới sai người gọi mấy đứa trẻ vào.

Lưu quân gia tìm người mấy đứa trẻ từ một phụ nhân trung niên phúc hậu, phu gia họ Trần, gọi là Trần bà tử, chuyên làm việc cho thế gia quý tộc kinh thành, rất có uy tín, người bà mang tới đều có lai lịch trong sạch, lại được dạy dỗ tốt, ai cũng muốn chọn người từ tay bà.

Trần bà tử cũng không câu nệ, thoải mái hành lễ với A Bảo xong, cười ha hả nói: "Thường nghe người ta nói Tấn vương phi là một quý nhân phúc khí đầy mình, hôm nay vừa thấy, thật khiến bà già này mở rộng tầm mắt..." Đơn giản lấy lòng xong, liền dẫn người vào cho A Bảo chọn.

Hôm nay Trần bà tử mang tới ba mươi người, trong đó mười lăm nam mười lăm nữ, độ tuổi thiếu niên. Những người này đều do Trần bà tử sàng lọc tuyển chọn, sau đó Lưu quân gia lại sàng lọc một lần nữa, bộ dáng đoan chính, thậm chí còn có từ thanh tú tới mỹ lệ, chỉ chờ chủ nhân chọn lựa.

A Bảo đảo mắt nhìn qua, những hà tử này tuy đã được dạy dỗ nhưng lần đầu đối mặt với quý nhân hoàng thất tôn quý như vậy, không khỏi hơi lộn xộn và lo lắng sợ hãi.

A Bảo không rảnh việc chọn người, chẳng qua nàng tới tham gia náo nhiệt thôi, phương diện nhìn người này phải để Hoa ma ma và nương tử của Hứa quân sự làm, dĩ nhiên Hoa ma ma xem A Bảo như Thiên lôi sai đâu đánh đó, tuy đưa ra ý kiến, nhưng vẫn theo ý A Bảo mà làm, cũng hết sức nghĩ cho A Bảo, những hài tử quá xinh đẹp, ánh mắt không an phận, thân thể phong lưu quyến rũ, đều bị bà loại ra ngoài.

Hứa ma ma thì công bằng hơn một chút, loại một ít, chọn ra hai mươi người đáng vẻ không đồng nhất, thoạt nhìn vô cùng đoan chính lạnh lợi.

Hai người chọn xong, A Bảo cũng không có ý kiến gì, hai người chọn được mười lăm người, chín nam sáu nữ, còn năm người còn lại, cũng có mấy người là do dung mạo xinh đẹp bị Hoa ma ma loại. A Bảo lại chọn ra bốn người dung mạo thanh tú, lần tuyển người này liền xong.

Thường cho Trần bà tử một phong bì đồ phẩm, lại sai Nhạn Thanh dẫn bà rời đi, A Bảo chọn bốn nha hoàn tới chính viện hầu hạ, rồi để Hứa ma ma dẫn bọn họ xuống sắp xếp, đi qua danh sách sai vật và nha hoàn vừa mua, nói với Lưu quân gia: "Quân gia, những người này người cứ xem rồi an bài, nơi nào thiếu người thì xếp vào. Ủ, trước tiên chọn mấy người tới Bán Hạ các, để Giải Thân Y chọn mấy nha hoàn hầu hạ, chờ Giải Thân Y ban tên xong, lại làm lại danh sách." Suy nghĩ một lát còn gì chưa dặn dò, tiếp tục phân phó xuống.

Lưu quân gia đáp lời, chờ A Bảo phân phó xong, cũng đã đi ra.

một lát, Hứa ma ma dẫn theo bốn nha hoàn tới chính viện, nói với A Bảo rằng Giải Thân Y chọn hai nam một nữ ở lại Bán Hạ các, cũng ban tên Hoàng Liên, Hoàng Kỳ, Hoàng Sâm.

Nghe đều là tên thảo dược, hoa mẹ cùng mấy tỷ muội họ Nhạn cũng không nên được cười.

Tuy đều lấy thảo dược đặt tên, nhưng A Bảo cảm thấy vậy cũng đỡ phải suy nghĩ, nên cũng học theo cách của Giải Thân Y, lúc ban tên cho bốn nha hoàn nàng chọn, A Bảo cũng lấy tên thảo dược để gọi, lần lượt là: Bạch Vi, Bạch Tiên, Bạch Thảo, Bạch Chi.

Bạch Vi, Bạch Tiền dáng dấp thanh tú, A Bảo hỏi gì đều cung kính trả lời. Bạch Chi tương đối xinh đẹp thanh tú, thoát nhìn lạnh lợi giỏi giang, mà Bạch Thảo lại xinh đẹp nhất trong nhóm nha hoàn, dáng dấp phong nhã, nhìn qua thật không tầm thường, chẳng qua nàng luôn cúi đầu, như con thỏ hoảng sợ, là gan tụt hồ không lớn.

Lâu ngày mới rõ lòng người, lúc này còn chưa biết tính tình các nàng thế nào, còn chờ quan sát. A Bảo nói mấy câu, liền để các nàng lui xuống.

Mấy nha hoàn rời đi, Hoa ma ma về mặt không tán thành nhìn A Bảo, thờ dài: "Vương Phi sao lại chọn mấy người này tới chính viện hầu hạ? Bạch Vi còn đỡ, Bạch Chi nhìn qua cũng có chính kiến, đừng sinh ra tâm tư không nên có mới tốt, mà Bạch Thảo này lại quá đẹp rồi, nam nhân nhìn thấy cũng dễ nổi lên dị tâm."

A Bảo cười nói: "Ma ma chẳng lẽ không chú ý tới Hứa ma ma có ý đem Bạch Chi, Bạch Thảo lên trước cho ta chọn sao? Nếu không lại khiến bà cảm thấy ta ghen tị, không cho nha hoàn có tư sắc hầu hạ."

Nhạn Hồi chen miệng nói: "Nghe nói Hứa ma ma là do thái tử điện hạ an bài đến viện vương gia đó, là người vương gia tin tưởng."

A Bảo mỉm cười, "Đừng là ý này."

"Thái tử điện hạ không phải đối vương gia chúng ta tốt quá sao?" Nhạn Thanh kinh ngạc nói.

A Bảo cúi đầu uống trà, chính là tốt, mới muốn cẩn thận an bài cho Tấn Vương, không thể ủy khuất hần. nói cho cùng, nha hoàn hầu hạ chính viện, nhưng chính là nha hoàn thông phòng dự bị. Bởi vì khoảng cách giữa các nàng với nam chủ nhân là gần nhất, nếu hần đột nhiên nổi hứng, thu các nàng vào phòng là chuyện rất bình thường. Trọng phu của Hứa ma ma là Hứa Xương, cả nhà bọn họ là thái tử tự mình an bài tới đây quản lý nội viện cho Tấn vương, đối với Tấn vương trung thành khời phải nói, nhưng bọn hần trung thành với Tấn vương, còn với vương phi mới nhậm chức là nàng thì không liên quan. Đương nhiên, Hứa ma ma cũng là người thông minh, vô cùng tôn trọng tân vương phi là A Bảo đây, không có mấy may sai lầm, nhưng bọn họ vẫn có ý đồ riêng.

Tuy hiểu rõ khúc mắc trong đó, nhưng Hoa ma ma vẫn không tán thành, ngoại trừ bốn tỷ muội họ Nhạn, bà vô cùng đề phòng Bạch Chi và Bạch Thảo, rất ít khi sai các nàng tới trong phòng hầu hạ, cơ hội để các nàng gặp Tiêu Lệnh Thủ cũng cực nhỏ. Có điều, A Bảo thấy Hoa ma ma lo lắng dư thừa, vì nam nhân kia thật không dễ mất tới mấy nha hoàn kia, ngay cả mấy tỷ muội họ Nhạn còn không nhận rõ.

Những điều này là phát hiện của A Bảo sau này, còn hiện tại, trong lòng A Bảo, Tấn vương vẫn một nam nhân cao thâm khó dò, thâm trầm đáng sợ, khó tiếp cận.

Chọn người xong, A Bảo lại triệu kiến các quản sự quản lý sản nghiệp Tấn vương phủ gặp tân chủ nhân, phát phong bao, lại động viên một phen. Sản nghiệp Tấn vương phủ không lớn, A Bảo xem một lát đã xong, các quản sự liền giải thích những chỗ khó hiểu, liền để bọn họ lui xuống, tiếp đó nàng bắt đầu sắp xếp đồ cưới của mình.

Nghiêm túc xem xét, A Bảo vô cùng kiêu ngạo phát hiện, gia tài của nàng còn nhiều hơn của trọng phu, lập tức kiêu ngạo một hồi, loại tâm tình của A Bảo chính là tâm tình của phụ nữ hiện đại, cơ sở kinh tế quyết định giai cấp xã hội, làm thế tử có tài sản lớn hơn trọng phu, trong nhà mới có quyền lên tiếng.

Đương nhiên, sau khi Tiêu Lệnh Thủ trở về, liếc nàng một cái, loại tâm lý kiêu ngạo này của A Bảo liền tan thành mây khói, không sót lại chút dấu vết nào.

Đồ cưới có nhiều hơn chẳng nữa, nàng cũng phải xuất giá tòng phu, không phải sao? thật là xấu hổ!

Hôm nay Tiêu Lệnh Thủ về hơi muộn, A Bảo vô cùng ân cần hầu hạ hần thay y phục rửa mặt, Tiêu Lệnh Thủ đổi một thân trường bào rộng rãi, ngồi ở trên giường nhắm mắt mặc cho A Bảo vắt khăn ướt lau mặt lau cổ cho hần, về mặt vô cùng hưởng thụ.

Lúc này, Bạch Chi tiến vào, cung kính hành lễ: "Vương gia, vương phi, bữa tối đã chuẩn bị xong."

A Bảo lên tiếng, đưa khăn mặt cho Nhạn Hồi, búi lại tóc, đi dùng bữa với Tiêu Lệnh Thủ.

Vừa ngồi xuống, từng món ăn được trình lên, trước mặt A Bảo là một chén canh bổ huyết dưỡng khí, đặc biệt để nàng bồi bổ lại lượng máu đã mất mấy ngày đó. A Bảo khước miệng co gật một lát, cũng không cự tuyệt.

Hôm nay người chia thức ăn là Bạch Thảo và Nhạn Hồi, A Bảo đang uống canh, đột nhiên nghe ầm một tiếng, ngẩng đầu liền thấy chiếc đĩa bạc trong tay Bạch Thảo rơi xuống đất, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh hãi, sau đó bịch một tiếng quỳ xuống, không ngừng run rẩy, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không dám.

"Cút!" Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng quát.

Hứa ma ma vội nháy mắt, để hai bà vú già nhanh chóng kéo Bạch Thảo đang quỳ trên sàn ra ngoài.

A Bảo nghi ngờ nhíu mày, để Nhạn Hồi lui xuống, tự mình chia thức ăn, quả nhiên khiến khuôn mặt âm u của hần hòa hoãn mấy phần.

Yên tĩnh dùng bữa tối xong, Tiêu Lệnh Thủ đi Bán Hạ các, nhân cơ hội đó A Bảo kéo Nhạn Hồi tới hỏi chuyện lúc này.

Nhạn Hồi thờ dài, nói: "Hôm nay xem biểu hiện của Bạch Thảo, có lẽ cũng biết an phận, chẳng qua là gan lại đặc biệt nhỏ, sợ vương gia tới nổi cảm thấy cũng không vững." nói xong, mắt lộ vẻ trào phúng. Hứa ma ma an bài nàng ta chia thức ăn cho chủ nhân, chính là muốn cho Bạch Thảo biểu hiện trước mặt vương gia, lần này thì tốt rồi, vương gia còn chưa nhìn rõ dáng dấp nàng là dạng gì, đã sợ tới mức quỳ xuống đất không dậy nổi.

A Bảo im lặng, nàng cảm thấy Tiêu Lệnh Thủ thật có bản lĩnh dọa người, lúc trước nàng cũng bị dọa tới mức vừa nhắc tới hần eo liền đau.

"Xem ra là sợ hãi, nghỉ một lát rồi sai người đưa một chén canh an thần cho nàng ấy đi." về mặt A Bảo vô cùng thương xót.

Nhạn Hồi lập tức đáp lời.

Chứng kiến biểu hiện của Bạch Thảo trong bữa tối, mỗi người đều phản ứng không giống nhau, Hứa ma ma hỏi hần muốn chết, đồng thời cũng quyết định về sau để Bạch Thảo ít xuất hiện trước mặt vương gia thôi. Mà Hoa ma ma lại vô cùng cao hứng, còn ăn nhiều hơn một chén cơm. Mặt khác mấy tỷ muội họ Nhạn có chút đồng tình, cũng không hiểu sao Bạch Thảo dung mạo xuất sắc thế, sao lại sinh ra tính tình nhất gan như vậy.

Bạch Chi ở cùng phòng với Bạch Thảo, thấy Bạch Thảo núp trong chăn run rẩy, vỗ vỗ lưng nàng, khôngnịnh được nói: "Vương gia thật tuần tú, tuy hơi đáng sợ, nhưng cũng không giống bộ dáng giết người như ngóe trong lời đồn, chỉ cần chúng ta làm tốt bốn phận, thì có gì đáng sợ chứ?"

Lúc nàng đang khuyen nhủ, Bạch Thảo nghiêm mặt từ trong chăn nhô đầu ra, trời nóng rực, lúc này đầmột thân mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia thật khiến người thương tiếc.

"Ta, ta sợ lắm..." Bạch Thảo đáng thương nói, rừ cặp mi dày che lại cặp mắt tròn to.

Bạch Chi vỗ vỗ đầu nàng, khinh thường nói: "Chúng ta vào được vương phủ đã là phúc phận trời ban, nếu bị khiển trách đuổi khỏi phủ, sau này còn đường sống sao? Vậy nên người đừng mắc lỗi nữa, vương phi có vẻ là người bao dung rộng lượng, chỉ cần người không phạm sai lầm nữa, chắc chắn vương phi sẽ không tùy tiện phạt người, còn sợ gì chứ?"

Mỗi Bạch Thảo run lên, cuối cùng không nói gì nữa.

Lúc này, bên ngoài vang lên một giọng nói, Bạch Chi biết là đại nha hoàn Nhận Hồi bên cạnh vương phi, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Nhận Hồi cười dịu dàng đi vào, quét mắt đem hết thầy thu vào mắt, bưng canh an thần qua, nói với Bạch Thảo ở trên giường "Hôm nay mặc dù người hành vi không ổn, nhưng cũng vì sợ hãi, đây là canh an thần vương phi thường cho người, sắp nguội rồi, vừa lúc có thể uống rồi."

Bạch Thảo gạt mình, kế tiếp cảm động nói: "Vương phi đối với nô tỳ thật tốt, nô tỳ đa tạ vương phi..."

Nhận Hồi cười cười, đợi nàng uống xong, lại trấn an một phen, mới thông thả rời đi.

Bóng đêm nặng nề, cơn trùng mùa hạ trong bụi kêu vang, quấy nhiễu mộng đẹp.

Lúc người người đang tiến vào mộng đẹp, A Bảo lại đang cực khổ bị người lôi kéo vận động, thật khổ không thể tả, rốt cuộc thật không chịu nổi, trực tiếp nhấc chân chặn lại lồng ngực của hắn.

trên bàn ánh đèn mờ tối, mờ mờ mịt mịt lọt vào rèm lụa mỏng xanh biếc, khiến người có thể nhìn rõ ràng hình bóng.

"Vương gia, túng dụng hại thân." Nàng lấy hết dũng khí nói.

Nam nhân bắt lấy chân của nàng kéo xuống, tiến vào một cái thật sâu, khiến âm thành nàng nghẹn trong cổ họng.

A Bảo đưa tay nắm chặt chân đệm, xuất ra đòn sát thủ, "Hoa, Hoa ma ma nói, chảy máu mấy ngày... Phải bồi bổ thật tốt, không được mệt nhọc quá độ."

Lần này, hắn có phản ứng, ngừng lại.

A Bảo nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe hắn nói: "Ừ, ngày mai ăn lại nhiều một chút."

"..."

A Bảo phát điên, ăn cái lông á, ngày mai nàng muốn đi Thái Phó phủ thăm ngoại tổ mẫu a a!! không thể quá mệt nhọc a a a!

Chi là nam nhân thật không thể nhìn được, lúc trước đã nhìn thấy bảy ngày, thấy hắn ngoan ngoãn không có ý đồ xấu, nội tâm A Bảo thật hài lòng, thật không ngờ hắn đều tích lũy lại.

Cuối cùng A Bảo tự xưng khỏe mạnh cũng hôn mê bất tỉnh, ngất đi, thậm chí, nam nhân thể lực quá tốt thật là CMN một cái tội lớn.

Tiêu Lệnh Thủ dừng lại động tác, lật nàng lại, gò má dán vào khuôn mặt thấm đẫm mồ hôi của nàng, phát hiện chẳng qua nàng hôn mê mà thôi. Nghĩ nghĩ, cũng không làm tiếp, mà im lặng chờ đợi, chờ hòa khí của mình tản đi gần hết, mới rời khỏi nàng, đi lấy khăn mặt vắt khô lau người cho nàng, lại qua loa thu dọn cho mình, mới ôm nàng đi ngủ.

Sau đó bị người ngủ say to gan lớn mật đập một cước.

"Nóng..."

Nghe được âm thanh mơ hồ của nàng, Tiêu Lệnh Thủ lại đứng dậy, choàng bộ y phục đi ra ngoài, không nhìn tới ánh mắt kinh nghi của nha hoàn gác đêm bị đánh thức, trực tiếp tới nhĩ phòng, ở trong thùng nước lạnh cọ rửa một hồi, sau đó mang theo một thân khí lạnh trở về phòng, nằm xuống, không cần hắn động tay, người sợ nóng kia liền tự động lăn vào ngực hắn, cái trán dán cổ hắn, cả người dán vào da thịt lạnh lạnh của hắn, hạnh phúc ngủ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Editor: Tiểu Bông

Có lẽ hôm qua quá mệt mỏi, hôm sau tỉnh lại, A Bảo nghiêng tựa trên giường, vẻ mặt mệt mỏi, trời lại nóng bức, thật không vực nổi tinh thần được.

"Hôm nay không phải vương phi muốn đi phủ Thái Phó sao?" Hoa ma ma bưng chén nước chanh dây tới để nàng uống cho tỉnh ngủ.

A Bảo suốt nửa muốn ôm chăn ngủ tiếp, nhưng nghĩ hôm qua đã sai người đưa thiệp mời, không đi không được, uể oải đáp một tiếng, uống nước xong, chống người đứng dậy.

Lúc xuống giường, hai chân hơi run rẩy, bước vài bước mới khôi phục như thường. Thấy ánh nắng ấm nua từ mấy nha hoàn phóng tới, A Bảo thẹn quá hóa giận, hận không thể bầm nát Tiêu Lệnh Thủ, nhưng trên mặt lại làm vẻ đáng hoàng trình trọng.

Hôm nay chỉ có mình nàng ăn điểm tâm sáng, trời chưa sáng Tiêu Lệnh Thủ đã rời đi, nghe nói hôm nay ra khỏi thành, không biết đi làm gì. A Bảo nghĩ nghĩ, hay là lại nhận mật chỉ của hoàng thượng, sai hán lâm thật thích hợp hết chỗ nói, từ đó cũng thấy, Chính Đức Đế muốn nhân tâm dập tắt bất kỳ vọng tưởng gì của hắn, cùng là hoàng tử lại không có ai khổ cực như hắn

Dùng điểm tâm sáng xong, A Bảo về phòng thay y phục, lại sai Nhận Thanh vào nhà kho lấy lễ vật tới Thái Phó phủ.

Hoa ma ma thấy xung quanh không có ai, tiến tới sửa sang trang sức trên người nàng, nhỏ giọng nói: "Nghe Nhận Văn nói, đêm qua vương gia đột nhiên tới cách vách tắm nước lạnh,

tiểu thư, người...: Hoa ma ma muốn nói lại thôi, về mặt không đồng ý, tận tình khuyên nhủ, nói: "Bây giờ trong phủ không có thiếp thị thông phòng khiến tiểu thư bực bội, chỉ có mình ngài hầu hạ vương gia, tiểu thư cực khổ rồi, nhưng nữ nhân còn cầu phúc phận này không được đấy. Sao tiểu thư còn để vương gia chịu tội..."

ý Hoa ma ma chính là: nam nhân không được thỏa mãn, không phải rất dễ đi ăn vụng sao?

A Bảo: = □ =! Gì chứ? Nàng để hân tắm nước lạnh? Có hả? Có hả?

"Ma ma, con không..."

Trong lòng Hoa ma ma đã nhận định A Bảo làm chuyện đáng ngờ, để vương gia nửa đêm canh ba đốt nước lạnh, không thể thiếu lái nhai một phen. A Bảo thần thờ, ngây dại, trong lòng kêu khổ, đồng thời nghĩ mãi không ra, nàng khi nào bắt hắn đi tắm nước lạnh? Nàng là người bị oan đó.

Chờ Nhạn Hồi Nhạn Thanh về, cùng tới lúc xuất phát, rốt cuộc Hoa ma ma cũng ngừng lái nhai, A Bảo mang theo Nhạn Hồi Nhạn Thanh và Bạch Tiền Bạch Chi, lên xe ngựa đi tới phủ Thái Phó.

Nhạn Hồi ngồi cùng xe ngựa với A Bảo, thấy nàng một bộ xuất thần, chớp chớp mắt, thuận tiện nói: "Vương phi lại làm gì khiến Hoa ma ma nhọc lòng vậy?"

A Bảo đau khổ nhìn nàng, Hoa ma ma và bốn nha đầu họ Nhạn đều là tâm phúc của nàng, từ nhỏ tới lớn, tình cảm sâu đậm, A Bảo không khỏi dung túng các nàng mấy phần. Hoa ma ma tất nhiên là một lòng vì chủ, nhưng lại thích lái nhai, có chuyện gì cũng lái nhai một hồi, A Bảo thật bất đắc dĩ. Bốn Nhạn nha đầu cũng biết tính Hoa ma ma, lúc này thấy Hoa ma ma lại cảm râm, biết ngay chắc A Bảo lại làm chuyện đáng ngờ nên Hoa ma ma mới thế.

Rất nhanh đã tới phủ Thái Phó, lúc này các nam nhân trong phủ Thái Phó không ở nhà, Điền Văn Nho vào triều, đại biểu ca Điền Vũ Cầu hồi kinh báo cáo công vụ xong đã đi, ngay cả hôn lễ của A Bảo cũng không kịp dự, nhưng lại sai người đưa một phần lễ lớn tới, nhị biểu ca Điền Vũ Nam hôm nay lại đi bãi phóng bạn bè chưa về.

Nay A Bảo thân phận cao quý, xe ngựa chưa tới phủ Thái Phó, đại cữu mẫu Trần thị đã mang theo hai cô nương nghênh tiếp trước cửa rồi.

Chờ thi lễ chào hỏi xong, Trần thị liền giới thiệu cho A Bảo thiếu nữ lạ mặt kia, là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của Trần thị, tên là Trần Phục Linh, Trần thị đón nàng tới phủ bầu bạn với Điền Vũ Thơ mấy ngày. Cũng như nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng có thể trở thành thể tử tương lai của nhị biểu ca, là nhị biểu tẩu của nàng. Biểu ca biểu muội dễ trở thành một đôi, A Bảo đối với hiện tượng phổ biến này sớm đã không còn thấy bất ngờ nữa.

cô nương Trần gia thoát nhìn hơi thẹn thùng, dịu dàng tiến lên hành lễ kêu vương phi, biểu muội Điền Vũ Thơ lại hơi đồng tình nhìn A Bảo, thành kiến lúc trước với A Bảo ngay lúc A Bảo được ban hôn với Tấn vương, đã trở thành sự đồng tình với vị biểu tỷ này.

"Trần biểu muội là một tiểu mỹ nhân, cữu mẫu thật có phúc." A Bảo một lời hai ý nói.

Trần thị cũng cười cười, nói: "Đứa nhỏ này giống nương nàng, cũng không giống người cô là ta đâu. Vương phi cũng rất giống mẫu thân người, đều là mỹ nhân."

Hai bên khen nhau vài tiếng, vui vẻ hòa thuận tiến vào phủ.

Tới viện Điền lão phu nhân, A Bảo không sai người thông báo đã vội vã đi vào, Điền lão phu nhân đang hỏi nha hoàn khi nào nàng tới, thấy A Bảo tiến vào, lập tức nở nụ cười, nói: "A Bảo ngoan, tới đây cho ngoại tổ mẫu nhìn một cái."

A Bảo ngoan ngoan đi tới bên người Điền lão phu nhân, Trần thị theo búi phận ngồi xuống, nha hoàn yên lặng dâng điểm tâm và trà, liến lui sang một bên.

Điền lão phu nhân nhìn A Bảo một lượt, than thở: "Đúng là hơi gầy..." giọng nói mang vẻ đau lòng.

Đầu lông mày Trần thị giật giật, kiềm chế không lên tiếng, tâm treo lên cao, chỉ lo lão phu nhân không chú ý, nói cái gì khiến người ta hiểu lầm, giờ A Bảo gả cho người kia rất độc, không dễ trừ vào.

A Bảo khẽ mỉm cười: "Ngoại tổ mẫu quên rồi sao, giờ là mùa hè, giảm cân cũng là chuyện bình thường, mỗi ngày toát mồ hôi, uống nước cũng không bù lại hết, tất nhiên sẽ gầy đi, chờ khí trời chuyển lạnh, con lại béo lên đây." Đồng thời cũng ngăn lại ý định muốn đưa đồ bồi bổ cho nàng của lão nhân gia.

nói chuyện phiếm một lúc, Trần thị liền sẵn sàng, dẫn hai tiểu cô nương rời đi, để hai bà cháu nói chuyện thoải mái.

không còn gì kiêng kỵ, Điền lão phu nhân thở dài, nói: "Tại sao lại phải gả cho Tấn vương? Ta là một lão bà không ra khỏi cửa, cũng nghe qua thanh danh của hắn không tốt, rất quái dị, các con là tiểu cô nương, có hay không sợ tới mức không ngủ được? A Bảo đáng thương của ta... Nếu là A Nam cưới con thì tốt quá..."

"Ngoại tổ mẫu, đó chỉ là lời đồn thôi, vương gia đối với con rất tốt." A Bảo không thể không nói tốt cho Tiêu Lệnh Thủ, đỡ khiến lão nhân gia lo lắng cho nàng mà sinh bệnh. nói thật ra, gả tới Tấn vương phủ đã nhiều ngày, Tiêu Lệnh Thủ một là không đánh nàng, hai không mắng nàng, ba không có không chửi mặt mũi cho nàng, có gì không tốt? thật ra, điều này đã vượt qua dự liệu của nàng rồi.

A Bảo đảm bảo một hồi, Điền lão phu nhân mới nửa tin nửa ngờ, vuốt lưng A Bảo, nói:

"Hắn tốt với con là được rồi, ngoại tổ mẫu đã từng này tuổi, cũng không cầu điều gì khác. Aiz, chẳng trách người ta nói lời đồn mạnh như hổ, Tấn vương cũng bị mấy lời đồn này hại thắm rồi."

A Bảo cười hi hi: "Đúng vậy, đúng vậy ạ."

Sau đó, hai bà cháu lại vui vẻ trò chuyện.

A Bảo theo ngoại tổ mẫu dùng bữa trưa, lại khuyên bà mấy câu, mới cáo từ rời đi, Trần thị tự nhiên tiến tới cửa, mãi đến lúc xe ngựa Tấn vương phủ rời đi.

Sau khi rời khỏi phủ Thái Phó, A Bảo ngồi xe ngựa tới Uy Viễn Hầu phủ, trên danh nghĩa trở về thăm tổ mẫu, thực tế là nàng nghe nói Lý Minh Phượng ngã bệnh, trở về thăm, không uống Lý Minh Phượng từng chăm sóc nàng chu đáo.

Tấn vương phi trở về nhà mẹ đẻ thăm ngoại tổ mẫu cũng không để ý nhiều, cũng không phô trương, không cần cả nhà ra đón, chỉ kêu người báo cho Uy Viễn Hầu phu nhân một tiếng, Uy Viễn Hầu phu nhân liền ra ngoài đón nàng. A Bảo không quen việc trường bối cứ một mực cung kính với nàng, nhưng cũng phải tập cho quen thôi.

Đầu tiên A Bảo hỏi thăm sức khỏe tổ mẫu cùng mấy vị thúc bá, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: "Đại bá mẫu, con đi thăm lục muội muội một lát, phiền người nói với nhị bá mẫu một tiếng."

Uy Viễn Hầu phu nhân vừa nghe, liền biết mục đích hôm nay A Bảo trở về, thờ dài một tiếng, liền dẫn nàng tới Vinh An Đường. Uy Viễn Hầu phu nhân thấy A Bảo quan tâm tỷ muội như vậy, trong lòng cũng rất mừng, thất nha đầu Lý Minh Nghi với A Bảo quan hệ cũng không tệ, sau này nữ nhi của bà xuất giá, bảo nàng thường xuyên tới phủ Tấn Vương thăm hỏi một chút, có tăng quan hệ này với A Bảo, nữ nhi ở nhà chồng chắc chắn sẽ sống tốt.

Vừa tới Vinh An đường không lâu, liền nghe trong phòng truyền tới một hồi tiếng khóc buồn bã, mặt Uy Viễn Hầu phu nhân cứng ngắt, mặt mờ nhìn bốn phía, nói khẽ với A Bảo: "Là đại cô cô của con đó, hôm nay lại về phủ rồi."

Lúc trước A Bảo lại mặt, đã thấy gia đình đại cô cô và biểu ca biểu muội, Nhạn Nhiên cũng nghe được chút chuyện, có người nói ngày hôm sau đại cô cô về nhà mẹ đẻ tìm lão thái thái khóc lóc kể lể, nhân tiện mang theo một đôi nhi nữ về ở nhà mẹ đẻ ba ngày, mới được đường tới đón về, không ngờ qua mấy ngày lại tới khóc lóc kể lể, khóc lóc than thở điều gì thì Nhạn Nhiên cũng không hỏi thăm được, lão phu nhân giấu chuyện này kín như bưng.

A Bảo cố tỏ ra vẻ đoan trang, Từ ma ma nhận được tin, rất nhanh liền ra đón các nàng đi vào. Sau khi tiến vào, liền thấy vẻ mặt lão phu nhân còn chút tức giận chưa tan, đại cô cô Lý Tú Viện mắt đỏ ngầu, vừa mới thu thập xong tâm tình, nhưng lúc nhìn thấy A Bảo, hai mắt lại sáng lên, ánh mắt nhìn A Bảo như nhìn một nỗi thịnh kho tàu thom ngát.

"Sao hôm nay vương phi lại trở về?" Lão phu nhân không nóng không lạnh hỏi.

A Bảo ôn tồn nói: "Tôn nữ nhớ tổ mẫu, nên tới thăm tổ mẫu một lát, nhân tiện mang cho tổ mẫu ít trà thôn trang để ngài thưởng thức.

trên mặt lão phu nhân lộ ra nét cười, nói: "Vương phi có lòng."

Lại hàn huyên một hồi, A Bảo viện cớ đi thăm các tỷ muội liền cáo từ rời đi.

A Bảo vừa đi, Lý Tú Viện không thể chờ được nữa, nói: "Nương, không ngờ A Bảo thật có phúc, vậy mà có thể gả cho hoàng tử, trở thành vương phi. Nương, người nói xem, nếu ngũ nha đầu nói giúp vài câu với Xương Bình trưởng công chúa."

"Câm miệng!" Lão phu nhân hung dữ ngắt lời nữ nhi, nói: "Con đừng có mà vọng tưởng nữa, Xương Bình trưởng công chúa cao quý như vậy, sẽ coi trọng nữ nhi của một quan ngũ phẩm sao? Từ nha đầu tốt như vậy, người đừng tùy tiện xấu xa mà hại một đời của nó!" nói xong, lão phu nhân nhớ lại mấy tháng trước, Xương Bình trưởng công chúa tiết lộ ý muốn cưới A Bảo cho nhi tử, chỉ tiếc lại bị đám hoàng hậu, quý phi phá hủy. Xem ra Xương Bình trưởng công chúa ánh mắt rất cao, chỉ là một nữ nhi quan ngũ phẩm, còn không lọt nổi mắt xanh của nàng.

Lý Tú Viện ủy khuất nói: "Sao nương có thể nói vậy? Con là nương sao không thể giúp nó lo liệu, huống hồ còn có một phụ thân bất công như vậy? Nương, người không biết đâu, phu quân có bao nhiêu bất công, đối với nhi nữ của tiện nhân kia thì nghìn tốt vạn tốt, đối với Từ nhi lại như cái cây ngọn cỏ, chưa bao giờ nghĩ cho Từ nhi, còn phải để con tới nháo hấn mới được..." nói qua nói lại, lại thương tâm khóc rống.

Lão phu nhân vân về Phật châu, thờ dài, nói: "Đều do ta và phụ thân con dưỡng hư con rồi, riêng chuyện con ở Triệu gia dùng những thủ đoạn kia, không thể trách con về giận con, con khiến nam nhân thấy cái gì là độc phụ, còn trách hấn để phòng con sao? Ta sao lại sinh một nữ nhi nhúng về như con? Thủ đoạn của nữ nhân nghìn nghìn vạn vạn, con lại ngu xuẩn để hấn biết được... hai mặt không giống nhau, còn trách ai?

Lý Tú Viện ngừng đầu, lau nước mắt, căn bản không để tâm tới lời mắng thân, nếu bà không tàn nhẫn một chút, Triệu gia còn đất cho ba mẹ con bà đặt chân sao? Trọng phu bà tài cán thường thường, những năm này nếu không dựa vào quan hệ với Uy Viễn Hầu phủ, hấn còn có thể hồi kinh sao? khôngkéo cho tới chết vẫn là quan địa phương. Chỉ trách nhà mẹ đẻ bà giúp Triệu gia như vậy, nhưng Triệu gia lại lòng lang dạ thú, mẹ chồng mắng bà không hiền huệ, trọng phu cũng không tôn trọng người thê tử này, lại đi dùng mấy tiểu thiếp, sao bà có thể nuốt được con giận này?

Tuy thường cãi nhau với trọng phu, nhưng bà vẫn muốn lo liệu cho nhi nữ của mình, nếu có vương phi hỗ trợ, nữ nhi của bà Từ nhi có thể gả cho nhi tử của Xương Bình trưởng công chúa, thế thì thật tốt.

Vùng ngoại ô kinh thành, giữa trưa mặt trời nắng gắt, mấy con tuấn mã phi vút qua, bụi tung mù mịt.

Rốt cuộc, ngựa dừng trước một nhà dân, kỵ sĩ tung người xuống ngựa.

"Nghiem tiên sinh có ở nhà không?" Tịch Viễn đứng trước tiền viện, hướng vào nhà hô lớn.

một lát sau, trong nhà mở cửa ra, một tiểu đồng đi ra ngoài, bị nắng gắt chiếu vào mặt, híp mắt lại, không thấy rõ mấy người trên ngựa, chờ lúc mắt thích ứng tia sáng mới thấy rõ mấy nam nhân cưỡi ngựa kia, trong đó người này khuôn mặt ngọc sáng, nhưng khí thế lại khiến người không rét mà run.

"Các người là ai?" Tiểu đồng cảnh giác hỏi.

Tịch Viễn cười nói: "Chúng ta là bạn cũ của Nghiem tiên sinh."

Tịch Viễn cười lộ lên lại thân thiết như anh trai nhà hàng xóm, rất có tính lừa dối, tiểu đồng này nhìn một lúc, do dự nói: "Xin lỗi, ở đây không có ai là Nghiem tiên sinh...."

Chưa dứt lời, đột nhiên thấy người trên ngựa kia phát phát tay, Tịch Viễn trực tiếp đẩy cửa vào, tiểu đồng này muốn chạy đi, hấn một bước vọt tới, kim chặt hai tay tiểu đồng.

Nửa khắc sau, trong sân một lớn một nhỏ bị trói lại, đầu nghèo sang một bên, hiển nhiên đã ngắt xiù.

Tịch Viễn ném hai người cho thị vệ bên cạnh, để bọn họ mang hai người này về kinh, quay đầu đã thấy chủ nhân đang nhìn chăm chăm một nơi. Tịch viễn nhìn sang, không thấy gì đặc biệt, đang chuẩn bị mở miệng, đột nhiên thấy trong bụi cây lộ ra một cái đầu nhỏ màu trắng, lông quanh mắt màu đen, đôi mắt tròn to nhìn hai người, sau đó nghiêng đầu.

Kế tiếp, Tịch Viễn thấy chủ nhân máu lạnh vô tình nhà mình vô cùng cẩn thận nhắc động vật nhỏ bằng bàn tay kia ôm vào trong tay...

Tịch Viễn: = □ =! Hình như có gì đó sai sai aaaaaa!

Editor: Ước gì chương nào cũng ngắn như này.

Tuần trước mình bận chưa edit được nên tuần này sẽ edit 2 chương nhé. Hẹn các nàng tới chủ nhật nhé.

Mãi yêu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Editor: Tiểu Băng

A Bảo đi vào viện của Lý Minh Phụng, đại nha hoàn của Lý Minh Phụng là Thanh Thước nhận được tin, liền ra cửa viện nghênh đón. Vì A Bảo chỉ tới thăm tỷ muội, cũng không cần mấy nghi thức kia, Tần vương phi về nhà mẹ đẻ cũng không kinh động tới mọi người, lúc này tới Phụng Ưc viện cũng không có trưởng bối tiếp đón với nét mặt lo sợ.

trên đường, A Bảo hỏi Thanh thước: "Lục muội sinh bệnh gì vậy? Có nghiêm trọng không?"

Thanh thước áp ứng, cuối cùng chỉ nói: "Vương phi, người tới xem liền biết, cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là mùa hè gầy đi, say nắng thôi ạ." sau đó cái gì cũng không chịu nói thêm.

A Bảo nhú mày, cũng không làm khó nàng.

Vừa vào phòng, A Bảo liền bị một cỗ nhiệt áp vào, cửa sổ cũng không mở, sắc mặt nặng nề, khê quát: "Bị say nắng, đại phu nói trong phòng không được thông gió sao?"

Thanh Thước hoảng hốt, thấp giọng trả lời: "Bẩm vương phi, tiểu thư không cho mở cửa..."

Xem ra tình huống có vẻ rất nghiêm trọng.

A Bảo để các nàng lui ra, tự mình tiến vào phòng tìm Lý Minh Phụng.

Bởi vì đóng cửa, không khí không lưu thông được, trong phòng rất oi bức, A Bảo khó chịu, tự mình mở cửa sổ, ánh nắng rực rỡ khiến cả gian phòng bừng sáng.

Có lẽ tiếng động mở cửa sổ đã làm kinh động người bên trong, ngay lập tức âm thanh của Lý Minh Phụng vang lên: "không phải ta đã nói không được mở cửa sổ sao?"

A Bảo tiến vào phòng, thấy Lý Minh Phụng mặc một thân tằm y (*áo ngủ đó mấy nàng*) ngồi trên giường, sắc mặt tái xanh, thần thái trong mắt âm u, đúng là dáng vẻ của người bệnh. Lúc thấy người tiến vào, vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó là buồn bã, vội vàng đứng dậy nói: "A Bảo, tỷ đến rồi... aiz, phải gọi tỷ là vương phi."

A Bảo kéo tay nàng: "Được rồi, cứ nằm đi, đang bệnh cần gì mấy nghi thức này." nói xong liền nhìn kỹ sắc mặt nàng, hỏi: "đang khỏe mạnh sao lại bệnh rồi?"

"Trời nắng gắt nên dễ bệnh thôi." Lý Minh Phụng ưỡ oái đáp.

A Bảo ra ngoài sai Thanh Thước bung một chén nước ấm tới, tự mình đút cho nàng, Lý Minh Phụng uống nửa chén nước, đột nhiên nức nở, dọa A Bảo suýt làm rơi chén, ôm nàng vào lòng, vô vẻ hỏi: "Sao thế? Có chuyện gì không vui nói ta nghe một chút, ta hiện tại là vương phi, có thể làm chủ cho ngươi." nói rồi, lại không nhận được dùng khẩu khí đùa giỡn.

Lý Minh Phụng bật cười, nín khóc, cọ cọ trên người A Bảo rồi mới bắt đầu lau nước mắt.

A Bảo ra đời không lâu liền được ôm tới viện nhị phu nhân nuôi cùng Lý Minh Phụng, hồi còn bé không có gì giải trí, ý mình có một đời ký ức, thường xuyên thừa dịp không ai chú ý liền đùa nghịch bé con ngây thơ Lý Minh Phụng, đùa lại đùa, tự nhiên đùa nghịch ra cả tình tỷ muội. Có thể nói, toàn bộ Uy Viễn Hầu phủ, trừ phụ thân nàng, người thân thiết nhất với A Bảo chính là Lý Minh Phụng.

Lần này Lý Minh Phụng thất thố có liên quan tới hôn sự của nàng ấy, lúc Lý Minh Phụng cập kê, Uy Viễn Hầu phủ liền định hôn cho nàng, đính hôn với đích tôn phủ Trung Vũ tướng quân – thứ tử Vũ Hạo. Hôn sự này là do Trung Vũ tướng quân phủ tự mình tới cầu, Uy Viễn Hầu và nhị lão gia bàn bạc, cảm thấy rất tốt, liền đáp ứng hôn sự này, chờ tới trung thu năm nay, liền gả Lý Minh Phụng.

Mấy ngày trước, trên đường đi mua đồ, Thanh Thước tình cờ gặp Vũ Hạo, sau đó phát hiện bí mật Vũ hạo gạt người nhà, lên nuôi phòng ngoài, hơn nữa đã sinh hai hài tử, liền trở về nói với Lý Minh Phụng, Lý Minh Phụng vô cùng tức giận. Con cháu thế môn danh gia luôn giữ mình trong sạch, còn chưa thành thân, lại trong sạch tới mức nuôi cả phòng ngoài, tuyệt đối là kẻ nhân phẩm có vấn đề, nếu thích, liền thu làm thông phòng trong nhà, sao lại an bài ở bên ngoài không cho ai biết? Hơn nữa chính thê còn chưa qua cửa, cũng kiêng kỵ chuyện thông phòng mang thai, lại còn có tới hai hài tử, cho dù là chuyện nhà ai cũng đều là chuyện không về vang gì. Đương nhiên, nếu là sau khi cưới chính thê, mấy năm không có con, thấp thị sinh trường tử, đây lại là chuyện khác.

Lúc đầu Lý Minh Phụng còn nghĩ là hiểu lầm, nhưng Thanh Thước đã đi xem, hai đứa bé kia, đứa lớn chính là phiên bản nhỏ của Vũ Hạo, nàng không kìm được, lại đi nghe ngóng, người ở đó cũng xác nhận phòng ngoài kia có liên quan tới Vũ Hạo, Vũ Hạo cũng thường tới thăm ba mẹ con này, căn bản không thể lẩn tránh được.

Lý Minh Phụng vẫn luôn hài lòng với hôn sự này, lúc trước Trung Vũ tướng quân phủ tới cầu thân, nàng trốn ở sau tấm bình phong lên nhìn Vũ Hạo, mặc dù không khỏi ngó phong nhã bằng những công tử danh môn thế gia kinh thành, nhưng cũng uy vũ bất phàm, trong lòng cũng rất vui mừng.

Có lẽ hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Chuyện này của Vũ Hạo hoàn toàn đập tan mộng thiếu nữ của nàng, cộng thêm trời nóng rực oi bức, sinh tâm bệnh, lại sinh thêm bệnh. Mà nàng lại không dám nói chuyện này với mẫu thân, chỉ sợ mẫu thân tức giận, vì chuyện của mình khiến tổ mẫu không ưa, chỉ có thể buồn bực, quyết định tự mình nghĩ thông suốt rồi mới quyết định.

"Muội nghĩ sao?" A Bảo vỗ vỗ lưng nàng, hỏi.

Lý Minh Phụng mím môi, nói: "Cho dù bên nào từ hôn, nếu không có lý do chính đáng, danh tiếng của phủ chúng ta đều bị tổn hại, thậm chí còn ảnh hưởng tới thanh danh của các tỷ muội trong phủ. Hai ngày nay muội đã nghĩ rất nhiều, nếu nói chuyện này với mẫu thân, tuy có thể dùng chuyện này để từ hôn, nhưng chuyện xấu này người bình thường còn che giấu không kịp, nếu truyền ra ngoài, phủ tướng quân nhất định sẽ hận chúng ta, tới lúc đó hai phủ trở mặt, e là không tốt. Nhưng nếu vô cớ từ hôn, hậu quả càng không tốt..."

Vậy nên, đây đúng là tình thế khó xử.

A Bảo cau mày, nỗi lo này của Lý Minh Phụng rất bình thường, hiện tại tuy thế lực phủ Trung Vũ tướng quân không còn phong quang vô hạn như lúc khai quốc, nhưng cũng không thể khinh thường, ảnh hưởng trong triều khá lớn, đặc biệt lúc này Trung Vũ tướng quân trấn thủ tàn triều ở biên ải Tây Bắc dânhiều năm, uy tín trong quân rất cao, kết thân cùng bọn họ, đối với Uy Viễn Hầu phủ mà nói là vô cùng có lợi.

A Bảo trầm ngâm một lúc, nói "Việc này cứ từ từ tính, để tỳ cho người đi điều tra, nếu là thật, đến lúc đó... vẫn là tỳ nên tới phủ Trung Vũ tướng quân một chuyến, nói thăm với lão thái phủ tướng quân vài câu, xem phản ứng của bọn họ thế nào, nếu không thể giải quyết, cô nương Lý gia chúng ta cũng không dễ để người tùy tiện bắt nạt được."

Lý Minh Phụng nghe vậy, có chút mơ hồ, tựa như lần đầu biết nàng vậy.

Trong lòng nàng, A Bảo là cô nương ôn hòa nhu thuận, dù hơi bư hân một chút, nhưng rất ngoan ngoãn nghe lời, không bao giờ có thái độ "không nghe liền giết".

Cho nên nói, hơi hơi sợ ý, A Bảo đã để lộ bản tính dịu dàng của người rồi.

"Được rồi, muội yên tâm, tỳ sẽ không để muội phải chịu ủy khuất" A Bảo tiếp tục dịu dàng an ủi nàng.

Lý Minh Phụng sững sờ, mãi đến lúc A Bảo rời đi, đột nhiên nhảy dựng lên, có chút nghi ngờ không hiểu, gọi Thanh Thước tới hỏi: "Bên ngoài có lời đồn gì không? Ủ, liên quan tới phủ Tấn vương?"

Thanh Thước vô cùng vui mừng vì tiểu thư không còn chán nản nữa, liền thấy nói chuyện này với Tấn vương phi là đúng, nhưng hơi khó hiểu với câu hỏi của nàng: "không có ạ, sao tiểu thư lại hỏi vậy?"

Lý Minh Phụng lo lắng nói: "Chẳng lẽ chúng ta hiểu lầm Tấn vương rồi? Ngũ tỳ gả đi không biết hoàn cảnh thế nào, lần trước không có thời gian hỏi, lần này lại không kịp hỏi, hy vọng tỳ ấy sống ở phủ Tấn vương thật tốt..."

A Bảo đâu chỉ sống tốt ở Tấn vương phủ, cả Tấn vương phủ đều sắp thành địa bàn của nàng rồi.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là Tiêu Lệnh Thủ chưa về phủ.

Thời điểm Tiêu Lệnh Thủ chưa hồi phủ, Tấn vương phủ chính là núi không hổ, con khi A Bảo chính là vua! Trong phủ, hạ nhân do Lưu quân gia cầm đầu đều nghe lệnh nàng, cũng không có chuyện gì cần lo, vô cùng tự tại. Chỉ có chuyện trong phủ không có trưởng bối chỉ điểm ngày lễ tế là hơi khó cực một chút, nhưng những ngày thường tuyệt đối nhân hạ.

Trở về phủ, A Bảo uống nước ô mai Hoa ma ma làm, trong phòng đặt một chậu băng dày, nha hoàn ở một bên quạt, thật là hưởng thụ!!!

A Bảo uống nước ô mai, lại nghĩ nên sai ai đi thăm dò chuyện của Vũ Hạo, người nàng nghĩ tới đầu tiên chính là người của mình, mẫu thân cho nàng đồ cưới bên trong có cửa hàng thôn trang ruộng đất, mà lại ở vị trí tốt, thu nhập dồi dào, hàng năm những quân sự phụ trách sẽ gặp nàng một lần, chuyện này có thể giao cho bọn họ làm, dĩ nhiên, còn phải chọn kẻ thành thực đáng tin cậy nhất.

Ngay lúc A Bảo đang suy tư, tiền viện truyền đến tiếng ồn ào, Tiêu Lệnh Thủ đã về.

Hồ đã về núi, tiểu hầu từ nàng nên ngoan ngoãn làm thuộc hạ thôi.

Tiêu lệnh thủ phong trần một mồi tiến vào, A Bảo vừa thấy đã biết ngoài thành gặp bão cát, vội hầu hạ hân thay y phục rửa mặt, ai biết hắn để lại bàn tay đang bận rộn của nàng, từ ống tay áo rộng thùng thình, lấy ra một vật nhỏ...

"Gấu gấu..."

A Bảo giật mình nhìn cún con đang ngồi trong lòng bàn tay của nam nhân kia, mắt mở to. Con cún này vô cùng nhỏ, nhỏ như cái cốc vậy, lại vô cùng mập, toàn thân trắng muốt, chỉ có lông quanh mắt là màu đen, dĩ nhiên rất giống mắt gấu mèo.

"Cho nàng"

Tiêu Lệnh Thủ đặt nó vào lòng bàn tay A Bảo.

A Bảo ngốc lăng nhìn chú cún nhỏ trong tay, nó được ôm qua, tỉnh dậy, cái mõng vểnh lên, A Bảo thấy rõ ràng, cái mõng của nó có một vòng màu đen - vị trí này cũng quá..., lại nheo nheo mắt, cún nhõng nhẽo xong, nghiêng đầu, dùng đôi mắt ngốc nghếch ướp nheo nhìn nàng.

A Bảo lập tức bị hấp dẫn.

"Vương gia, cho thiệp ư?" A Bảo theo sau hắn, dè dặt hỏi.

Tiêu Lệnh Thủ nhàn nhạt đáp một tiếng, đi tới nhĩ phòng, hạ nhân đã chuẩn bị xong nước tắm cho hánthanh tẩy một thân mồ hôi đất bụi phong trần, A Bảo nhận được quà, quá kinh ngạc, liền vô thức theo hắn vào nhĩ phòng, mãi đến lúc hắn cởi quần áo trước mặt nàng, mới tròn mắt, vội xoay người.

Chuyện kế tiếp, chính là Tiêu Lệnh Thủ ngồi trong thùng tắm tắm rửa, A Bảo ngồi bên cạnh dùng xà bông thơm tắm cho chú cún kia, dĩ nhiên tiểu tử này không thích chạm nước, ô ô réo không ngừng, cả người A Bảo đều bị nó làm cho ướt đầm, đành phải xách nó ra ngoài, để hạ nhân tắm cho nó sạch sẽ.

Trở lại nhĩ phòng, Tiêu Lệnh Thủ đã tắm xong, tự mình mặc y phục. A Bảo hết sức hài lòng nhìn hành động thuần thực, tự mình hành động của Tiêu Lệnh Thủ, có lẽ trước lúc hắn mười tuổi, đều là tự mình làm, sau khi lớn lên liền tạo thành thói quen. Đương nhiên, nếu A Bảo ở bên hắn liền chẳng thêm động thủ, một bộ đại gia, đứng im để nàng hầu hạ.

A Bảo thấy hắn chỉ mặc trung y, đang chờ nàng tới hầu hạ, lau vệt nước trên mặt, lau khô tay, lấy quần áo trên giá mặc vào cho hắn.

"Nàng cũng tắm đi." Tiêu Lệnh Thủ nói, liếc nhìn bồn tắm.

"Vâng, thiệp biết rồi." A Bảo ngoan ngoãn đáp.

Chờ Tiêu Lệnh Thủ ra ngoài, A Bảo cởi y phục, nhảy vào bồn tắm lớn. Trong Tấn vương phủ, mỗi viện đều xây nhĩ phòng như thế này, có điều A Bảo thích tắm trong thùng tắm, nên cũng không thường tới nhĩ phòng.

Sau khi A Bảo tắm xong, Nhận Hồi Nhận Thanh cầm y phục vào hầu hạ nàng thay y phục, xong xuôi, mới trở về phòng.

Về phòng, A Bảo liền nhìn thấy một màn kì lạ, nam nhân mặt không cảm xúc, lười biếng tựa trên giường, cún con đã được tắm sạch sẽ nằm trên giường nhỏ, ngón tay thon dài của nam nhân thì thoàng chọc chọc chú cún, chọc cho cún nhỏ lật lủi, trốn không được, đành dùng cặp mắt đen láy ướt nhẹp kia nhìn hắn.

không khí thật là quý dị..

Lúc này, Hoa ma ma bung tới một chén nước ô mai ướp lạnh, A Bảo nhận lấy, bung tới cho Tiêu Lệnh Thủ, thừa dịp hẩn rút tay về, cẩn thận ôm chú cún nhỏ, an ủi cún nhỏ đáng thương.

"Vương gia, con cún nhỏ này từ đâu có?"

"Nhặt được"

"Nga" Vậy thì không thành vấn đề. A Bảo vô cùng an tâm nhận lễ vật này, cười ngọt ngào với Tiêu Lệnh Thủ.

Ai nói không thành vấn đề, mà vấn đề rất lớn!

Tịch Viễn chạy tới nơi ở của Giải Thần Y, hỏi hẩn: "Thần Y, người biết hôm nay vương gia làm gì không? hẩn cư nhiên lại cưỡng ép mua một con cún từ một thương nhân, rõ ràng thương nhân kia không bán..."

Giải Thần Y đang mài thuốc, mồm hời nhễ nhại, nghe hẩn lẩm bả lẩm bảm, thật muốn tát hẩn một cái bay ra ngoài, tức giận nói: "hẩn chính là tên cướp ác bá, làm vậy thì có gì lạ? không cướp mới không phải hẩn!" Hiển nhiên trong lòng Giải Thần Y, oán niệm với vị chủ nhân Tiêu Lệnh Thủ vô cùng lớn.

"Ai nói không lạ? Con cún kia rất nhỏ, chỉ bằng lòng bàn tay, thương nhân kia nói nó là cún bỏ túi, ngài ấy nói rõ phải cướp về tặng vương phi! Nhiều năm như vậy, ta còn chưa thấy hẩn đề ý tới ai như vậy." Tịch Viễn chưa xót nói, thiệt cho hẩn bán mạng mười năm, xưa nay nam nhân kia còn không thèm thông cảm một lần, lẽ nào đây chính là phân biệt đối xử nam nữ?

Sau khi nghe xong, Giải Thần Y đột nhiên có hứng thú: "Xem ra nam nhân kia rất thích vương phi của hẩn! nói ta nghe chút chuyện hôm nay đi."

Tịch Viễn cầm lấy bình sơn tra Giải Thần Y tự làm, gặm gặm, nói: "Hôm nay làm nhiệm vụ xong, đáng lẽ nên hồi kinh, ai biết trong bụi cây chạy ra một con chó nhỏ, vương gia trực tiếp nhấc con chó nhỏ bằng lòng bàn tay kia lên, chuẩn bị cho vào ống áo, đột nhiên chủ nhân của nó tìm tới. Nguyên lai con cún này là thương nhân kia từ nơi khác mua về, định tặng cho mẫu thân hẩn ở biệt trang giải buồn, lại bị vương gia mạnh mẽ cướp đoạt. Ngài thân phận của ngài ấy, thương nhân kia tức mà không dám nói gì, còn muốn tặng không con cún kia cho hẩn."

"Vương gia xuất kinh?" Giải Thần Y chỉ chú ý tới điểm ấy, cao giọng: "hẩn không động thủ?"

"Ách..." Tịch Viễn nháy nháy mắt, "Đương nhiên không động thủ, chỉ có điều lúc đe dọa thương nhân kia, trực tiếp chém đứt thân cây bên cạnh..."

Giải Thần Y lập tức nhảy lên, gầm thét: "Lẽ nào các người không biết nội thương của hẩn chưa khỏi hẩn, không thể làm bừa sao? Các người không thể bỏt phiền phức cho ta nhờ sao? Tiếp tục như thế, thương thể của hẩn khi nào mới khỏi hẩn? Nếu dưỡng không tốt, sẽ để lại di chứng, đến lúc đó đừng nói ta y thuật không tốt, chẩn đoán sai cho hẩn..."

"..."

Đáng thương, Tịch Viễn từ Bán Hạ Các rời đi, trước khi đi, trên tay còn mang theo một ấm sắc thuốc, bên trong là loại thuốc đã được sắc tốt trong Bán Hạ Các, thẳng bước tới chính viện.

Sắc trời tối dần, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ đang dùng bữa tối, liền nghe hạ nhân báo Tịch thị vệ đưa thuốc tới cho vương gia.

"Thuốc?" A Bảo hơi khó hiểu, bắt quá vẫn cho Tịch Viễn vào.

Tịch Viễn tiến vào thiên sảnh, thấy hai vị chủ nhân đang dùng thiện, cung kính hành lễ, sau đó đưa bình thuốc kia cho Nhạn Hồi, nói với A Bảo: "Vương phi, đây là thuốc Giải Thần Y vừa sai người sắc tốt, xin ngài khuyên vương gia dùng khi còn nóng."

A Bảo cau mày, liếc Tiêu Lệnh Thủ mặt không cảm xúc, cũng không thấy hẩn bị thương chỗ nào, vội hỏi: "Sao vương gia phải uống thuốc?"

"Lúc trước vương gia bị trọng thương, tuy ngoại thương đã khỏi, nhưng nội thương hơi phiền phức, Giải Thần Y nói phải dưỡng một tháng mới có thể khỏi hẩn." Tịch Viễn vốn muốn nói đáng lẽ không cần uống thuốc nữa, nhưng hôm nay chỉ vì hẩn uy hiếp người, cướp chú chó nhỏ, vậy nên nội thương tái phát, nên mới phải uống thuốc, nhưng Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng nhìn sang, liền nuốt xuống lời còn sót lại.

Vừa nghe hẩn nói xong, A Bảo nhớ tới hai tháng trước, lúc ở phủ Bình vương thấy hẩn, lúc đó hẩn đangho khan thổ huyết, xem ra thương thể rất nặng, lẽ nào thương tổn lần trước tới giờ còn chưa khỏi hẩn?

Nghĩ xong, ánh mắt nhìn Tiêu Lệnh Thủ có thêm mấy phần lo lắng.

Ăn tối xong, A Bảo tự mình đổ thuốc vào chén, thừa dịp còn nóng, bung tới cho Tiêu Lệnh Thủ.

Tiêu Lệnh Thủ nhìn nàng một cái, chậm rãi bung chén thuốc uống, mặt không đổi sắc.

Lúc này, Nhan Nhiên cầm một bình mứt tới, đưa cho A Bảo, nhẹ giọng nói: "Vương phi, Tịch thị vệ nói, vương gia uống thuốc xong, có thể ăn ít mứt ạ." nói xong, cảm thấy trong phòng như có quý vậy, vội vàng lui xuống.

A Bảo sững sờ, Tiêu Lệnh Thủ uống thuốc xong, mở bình ra, Tiêu Lệnh Thủ mặt không đổi sắc ăn nửa bình mứt. A Bảo liền khẳng định, vị gia này ghét uống thuốc, thích ăn đồ ngọt.

Sau đó gọi Nhạn Nhiên vào thu dọn, sai nàng tìm Tịch Viễn, nói hẩn biết "Vương gia đã uống thuốc xong"

Tịch Viễn thờ phào nhẹ nhõm, không nhịn được hỏi: "Vương gia có tức giận không?" Có hất chén thuốc không? Câu đằng sau là thăm hỏi trong lòng. Thấy Nhạn Nhiên một mực lắc đầu, trong lòng sinh ra một cảm giác sáng tỏ.

Buổi tối, vì A Bảo có thêm một sủng vật, hưng phấn tới nỗi không ngủ được, gọi con vật kia là "Trà Trà", bỏ nó vào trong lỵ, nhìn nó bò ra ngoài, đáng yêu vô cùng, hai mắt sáng lấp lánh.

Tiêu Lệnh Thủ từ thư phòng xử lý công việc về phòng, thấy nàng đang nằm trên bàn, hai mắt lấp lánh nhìn con cún kia, ánh mắt koe lên, đi tới ôm lấy nàng, đặt trên cánh tay, sau đó ném

con cún kia vào trong rổ đã chuẩn bị sẵn, ôm nàng vào bên trong ngủ.

Sau khi bị hấn ôm, A Bảo rụt cổ một cái, cảm giác được con người lạnh lẽ kia nhìn chăm chăm mình, vội ngoan ngoan để cho hấn dày vò.

May là đêm nay hấn không có hứng thú, hai người nằm trên giường. A Bảo lặng lẽ trượt qua da thịt lạnh lạnh của hấn, trong lòng có chút ngạc nhiên, lẽ nào hấn vừa đi tắm nữa rồi hả? Có điều thật thoải mái, cũng không ghét bỏ tư thế ngủ ôm cô này nữa.

Có Trà Trà làm bạn, A Bảo cảm thấy cuộc sống thật phong phú.

Bọn nha hoàn cũng rất thích cún nhỏ, có lẽ chỉ cần là nữ nhân đều không kháng cự được vật nhỏ đáng yêu này, mỗi lần đều tranh nhau tắm rửa, cho nó ăn, còn làm y phục cho nó mặc, hầu hạ vô cùng tỉ mỉ, Hoa ma ma thấy thì liên tục lắc đầu, cười các nàng chăm sóc nó còn cẩn thận hơn chăm hài tử.

nói đến hài tử, Hoa ma ma thường nhìn chăm chăm bụng A Bảo, mong bụng nàng mau có tin tức, mỗi khi bà nhìn vậy, A Bảo sờn cả tóc gáy.

A Bảo cảm thấy, hài tử là duyên phận, nàng gả cho Tiêu Lệnh Thủ chưa được một tháng, cũng không sốt ruột chuyện hài tử, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Thoáng qua mấy ngày, chuyện A Bảo sai người điều tra đã có kết quả.

So với tin tức cô nương chưa gả như Lý Minh Phượng điều tra được, người A Bảo sai điều tra bên này thật tra ra chi tiết hơn nhiều, cũng thật ngoài ý muốn hơn nhiều.

Tên Vũ Hạo này, cư nhiên lại giúp ca ca hấn nuôi vợ bé và hài tử.

A Bảo nhìn thấy kết quả điều tra, chỉ có thể = □ =!

"Vương phi, người sao vậy?" Nhận Hồi hỏi. Vì A Bảo cần điều tra chuyện này, nên liền kể chuyện Vũ Hạo cho Nhận Hồi nghe, để Nhận Hồi tìm người dò la, nên Nhận Hồi cũng biết chuyện này.

A Bảo đưa kết quả điều tra cho Nhận Hồi xem, Nhận Hồi xem xong, á khẩu, nhìn A Bảo, nói: "Chuyện này... phải nói cho lục tiểu thư sao ạ?"

"Đương nhiên phải!" A Bảo vuốt vuốt lông Trà Trà, "Có điều, Vũ Hạo muốn cưới cô nương Lý gia chúng ta, nhất định phải để hấn giải thích chuyện này, đồng thời còn phải cho hấn ít bài học, miễn cho sau này hấn học theo thói xấu của huynh trưởng, không thể để lỡ lục muội muội." Suy nghĩ một chút, A Bảo cảm thấy chuyện này nàng không cần nhúng tay nữa, giao nhị phu nhân xử lý.

Sau khi sai người đem phần tư liệu điều tra tới phủ Uy Viễn Hầu xong, A Bảo vỗ đầu một cái, tiếc hận chính mình ngoài sai người điều tra việc này, lại không thể giúp gì thêm, nếu không ---- chờ hai người họ thành hôn rồi, phải một người tới nhắc nhở Vũ Hạo, nếu dám đối xử không tốt với lục muội nàng, nàng liền lấy thể dè người?

Dĩ nhiên, ý tưởng này tạm thời gác xó, A Bảo bây giờ rất bận, chớp mắt lại phải tiến cung thỉnh an hoàng hậu rồi.

Editor: Chắc phải gọi Tịch Viễn là Tịch ma ma thôi, ảnh đổi nghề từ thị vệ sang làm bà vú rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Nyanko

Xe ngựa phủ Tấn vương dừng lại trước cửa cung, sau khi xuống xe liền thấy một chiếc xe ngựa ở phía sau từ từ chạy tới, đợi đến gần mới biết đó là xe ngựa phủ Hiền vương.

Rất nhanh chóng Hiền vương phi được hai thị nữ cẩn thận đỡ xuống xe ngựa.

Hiền vương phi liếc mắt một thì thấy A Bảo, trên mặt xuất hiện ý cười, mặt mày lại thêm mấy phần phong hoa tuyết nguyệt, nhẹ nhàng nói: “thật tình cờ, không ngờ ở đây lại gặp được ngũ đệ muội. Hôm nay muội đến để thỉnh an mẫu hậu sao?”

A Bảo hành lễ, cười nói: “Đúng vậy, quả thật rất tình cờ, ở đây lại gặp được nhị tẩu.” Len lén quan sát sắc mặt của nàng ấy, tuy rằng có chút gầy, nhưng khí sắc lại không tồi, có thể thấy gần đây được dưỡng rất tốt.

“Là hai chị em dâu chúng ta có duyên mới đúng.” Hiền phi nói.

Thái độ của Hiền vương phi rất hiền lành, A Bảo có thể cảm giác được nàng ấy thân thiện hơn, không giống như trước cảm thấy khó gần, vì sao vậy nhỉ?

thật ra cũng rất dễ suy đoán, Hiền vương phi đối với A Bảo, người chưa từng tồn tại trong ký ức kiếp trước của nàng ta, thì cái gì cũng không muốn làm, không cố ý giao tiếp, cũng không có trở mặt, đối xử giống như chị em dâu bình thường, đợi quan sát trước một lúc rồi lại tính. Theo như nàng ta nhận thấy, dù rằng có rất nhiều chuyện không giống với kiếp trước, nhưng đại cục sẽ không có gì thay đổi.

Hai người trò chuyện đến lúc nghe tin cung nhân đã chuẩn bị tốt kiệu dành cho vương phi. A Bảo lại nói vài câu với Hiền vương phi, sau đó mỗi người lên kiệu đi về hai hướng khác nhau, một kiệu đi Phụng Tường cung, còn kiệu kia thì đi Triều Dương cung.

Lúc A Bảo đến Phụng Tường cung, so với quy định giờ thỉnh an thì nàng đến sớm hơn mười lăm phút, chỉ là dù có đến sớm thì Thái tử phi cũng đã đem theo mấy nhi tử và nữ nhi đến thỉnh an Hoàng Hậu, dĩ nhiên trong mấy đứa trẻ này ngoại trừ hoàng thái tôn ra, thì những người khác không phải do Thái tử phi sinh.

Đầu tiên A Bảo hành lễ thỉnh an Hoàng Hậu, sau khi được Hoàng hậu cho ngồi, thì mấy đứa trẻ ở phủ Thái tử tới thỉnh an nàng, là ngũ hoàng tử của tụi nhỏ.

hiện nay thái tử có bốn nam ba nữ, trong đó lớn tuổi nhất là trưởng nữ Vinh Hoa quận chúa, nhỏ tuổi nhất là tứ ca nhi, mới chỉ hai tháng, chính là đứa nhỏ của đường tỷ Lý Minh Tranh.

Năm nay trường tử Vũ ca nhi được tám tuổi, còn con trai thứ hai Thành ca nhi sáu tuổi. Con trai Thái tử phi Khánh ca nhi đứng hàng thứ ba, năm nay bốn tuổi, so với nhóm huynh tỷ thì cách rất nhiều tuổi. Điều này cũng có nguyên nhân, từ sau khi gả cho Thái tử thì Thái tử phi mãi vẫn không có con, Thái Tử nhất định phải có đời sau, vì vậy thể thứ tử thứ nữ cứ như vậy được sinh ra. Ngay cả Thái tử phi cũng cho rằng kiếp này của nàng sẽ chịu bi kịch như vậy thì nàng lại có thai, một lần lại sinh được nhi tử.

Hải tử phủ Thái tử không tính là ít, mỗi tháng mừng một và mười lăm, Thái tử phi sẽ dẫn theo mấy hải tử tiến cung gặp Hoàng hậu. Ngày bình thường thì sẽ không gọi hết mấy đứa trẻ tới làm gì, vì bọn chúng còn nhỏ, ra ngoài nhiều cũng không tốt. Bình thường cứ cách một ngày Thái tử phi sẽ tiến cung thỉnh an một lần, chỉ dẫn theo nhi tử của nàng, còn những đứa trẻ khác thì tùy tâm tình, không nhất định phải đem theo. Chỉ trừ Vinh Hoa quận chúa nếu muốn tiến cung thì lúc nào cũng được.

Vì vậy lần này A Bảo tiến cung thỉnh an thì gặp nguyên một đám nhóc, ngày mười lăm tháng trước khi nàng tới thỉnh an cũng đã gặp qua mấy cô nhóc cậu nhóc (*) này rồi, cũng đã đưa quả gặp mặt. *(Nguyên tác là shota, lolì. Chì hai là người xuyên không, nên nhiều khi sẽ dùng từ hiện đại, nên mình sẽ để từ hiện đại luôn nhé)*. Chẳng qua trong đám hải tử này thì Vinh Hoa quận chúa vẫn như trước nhìn nàng không thuận mắt, ở lúc không có ai chú ý, nàng ta lập tức trợn trắng mắt nhìn nàng.

“Tần vương phi đến đây, thời tiết hôm nay thật sự rất nóng, con cũng để ý chút, không cần cử tiến cung thỉnh an ta làm gì, nóng chết bản thân, Tần vương cũng không phải đau lòng.” Hoàng hậu nói chuyện cực kỳ từ ái thân thiết.

Tuy rằng quy định chỉ định mừng một và mười lăm tiến cung thỉnh an, nhưng A Bảo cũng không dám theo quy định, cứ cách ba bốn ngày lại tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, cũng chỉ là biểu hiện bề ngoài, mình tốt người ta tốt cả nhà đều tốt, cũng không cần tốn nhiều thời gian. A Bảo cười nói: “Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nơi này của mẫu hậu mát mẻ, nơi nào khiến thần tức chịu nóng được chứ? Chỉ hi vọng mẫu hậu giữ thân tức ở lại lâu một chút, có thể ăn một bữa cơm thì càng tốt rồi.”

“Lời này ngay cả đứa nhỏ như con cũng có thể nói cơ đấy.”

Mẹ chồng nàng dâu hai người tiếp lời, bên ngoài biểu hiện rất tốt, mọi người cảm thấy Hoàng hậu có người con dâu này thật đúng là hiếu thuận lại đáng yêu. Thái tử phi ngồi một bên mỉm cười, lâu lâu lại nói vài câu, vậy nên không khí càng vui vẻ, mà mấy hải tử đó, cho dù là lớn hay nhỏ, đều ngồi trấn định nghe trường bối nói chuyện.

Đến lúc mấy vị trưởng bối nói chuyện nhà thì bỗng nhiên Vinh Hoa quận chúa nói: “Hoàng tổ mẫu, nghe nói Ngũ hoàng tẩu có nuôi một con chó nhỏ có thể bỏ trong túi, hai mắt to tròn toàn thân màu đen, cực kỳ đáng yêu, lần trước Tam đệ thấy, lúc về còn không ngừng nhắc tới nhắc lui.”

Hoàng hậu kinh ngạc nói: “thật không? Bọn cung cũng từng nghe nói về loại chó bỏ túi này, chẳng qua lại chưa từng nhìn thấy.”

Thái tử phi liếc nhìn Vinh Hoa quận chúa, cười nói: “Mấy ngày trước, khi thần tức dẫn Khánh ca nhi đến phủ Tần vương chơi, cũng nhìn thấy chú chó đó, nhỏ nhỏ, cực kỳ đáng yêu. Nghe nói loại này là do thương nhân người Hồ đem đến, cực kỳ khó có được, là Ngũ hoàng đệ tìm đem về cho Ngũ đệ muội giải buồn.”

Hoàng hậu vừa nghe là do con nuôi của mình tìm thấy, lập tức cái gì cũng không nói. Đồ ai cũng có thể lấy, chỉ có đồ vật của con nuôi không thể lấy được, nếu không hẳn tuyệt đối sẽ khiến người nếm trải tư vị biết vậy chẳng làm, đau đến mức muốn chết. Chẳng qua nghĩ lại cái người nhìn thì lạnh lùng tàn bạo đó, vậy nhưng vì thế tử sẽ đi tìm sinh vật đáng yêu như vậy cho thế tử giải buồn, ngay tức thì bà nhìn Ngũ tức phụ này với ánh mắt xem trọng.

Vinh Hoa quận chúa thấy Hoàng hậu không nói lời nào, lại nói: “Hiếm khi thấy Tam đệ lại thích như vậy, Ngũ hoàng thẩm sao không tặng cho Tam đệ, miễn cho đệ ấy lúc nào trở về cũng nhắc đi nhắc lại, nhìn thật đáng thương, người làm ty ty như ta nhìn thấy cũng đau lòng.”

Lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung trên người A Bảo, Hoàng hậu cùng Thái tử phi nhìn nàng với ánh mắt chuyên chú.

A Bảo có chút thẹn thùng mà cười cười, nói: “thì ra Khánh ca nhi lại thích như vậy, chẳng qua chỉ là nuôi cho bớt buồn mà thôi, nếu Khánh ca nhi thích, thật ra đưa cho Khánh ca nhi cũng tốt. Chẳng qua đây là Vương gia đem về, đợi lúc về ta nói với Vương gia một tiếng, ngày mai sai người đưa đến phủ Thái tử cho Khánh ca nhi nuôi.”

Nghe được lời A Bảo vừa nói xong, lông mày của Hoàng hậu và Thái tử phi cùng lúc giật nhẹ. Hoàng hậu nháy mấy mắt, Thái tử phi không chút hoang mang mà nói: “Như thế sao được. không nói tới việc con chó nhỏ này là do Ngũ đệ đem tới cho muội giải buồn, chỉ riêng việc Khánh ca nhi là nam hài tử, ta cũng sợ nó mê muội đến mất ý chí. không thể vì cái gì nó cũng thích mà đem đến cho nó được. Đối với nam hài tử thật sự không tốt lắm.”

Hoàng hậu hơi hơi mỉm cười, nói: “Điều này quả thật có lý. Sang năm Khánh ca nhi sẽ đến thượng thư phòng nghe giảng, cũng nên hiểu chút đạo lý, có phải hay không, Khánh ca nhi?” một câu cuối cùng là Hoàng hậu quay đầu hỏi cháu đích tôn đang ngồi một bên.

Bánh bao nhỏ bốn tuổi mặt mày nghiêm túc đứng dậy, tay nhỏ mũm mĩm thật làm động tác vái chào, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Hoàng tổ mẫu nói đúng, Khánh ca nhi đã trưởng thành, không thể chơi đùa nữa.” Sau đó lại xoay người hướng A Bảo nói: “Cám ơn Ngũ hoàng thẩm, Khánh ca nhi đến phủ Ngũ Hoàng thẩm chơi với Trà Trà là được.”

trên mặt Hoàng hậu và Thái tử phi đều lộ nét tươi cười. Thái tử phi nhìn nhi tử hiểu chuyện biết lễ, trong lòng không khỏi có chút tự hào. A Bảo cũng bị bộ dáng giống như người lớn của hải tử này chọc cười. Trong khi người lớn vui vẻ thì trong lòng mấy đứa nhỏ khác lại đủ loại hâm mộ ghen ghét, đặc biệt là Vinh Hoa quận chúa, âm thầm căm hận, cúi đầu nhìn giày thêu điểm trần châu của mình.

đang lúc cười nói vui vẻ, cung nữ tiến vào báo Tề vương tới thỉnh an Hoàng hậu.

Hoàng hậu đổi sắc mặt, liếc nhìn A Bảo một cái, nghĩ nghĩ thì bảo Tề vương tiến vào.

Sau khi Tề Vương tiến vào, đầu tiên là hành lễ thỉnh an Hoàng hậu, sau đó lại thỉnh an hai vị hoàng tẩu là Thái tử phi và A Bảo, rồi đến phiên cháu trai cháu gái thỉnh an hần. Sau một lượt nhắc mấy đứa cháu trai bỗng lên cao, lại sờ sờ đầu Vinh Hoa quận chúa, cười nói: “Nha đầu lại cao lên, có thể chọn lựa phu quân được rồi.”

Vinh Hoa quận chúa đỏ mặt, kéo tay áo Tề Vương nói: “Còn mấy ngày nữa là Lục hoàng thúc sẽ thú Lục Hoàng thẩm rồi, Lục hoàng thúc có khăn trương hay không vậy? Hôm qua lúc cháu còn ở anh quốc công phủ có nhìn thấy Lục hoàng thẩm đấy.”

Tề vương diện quan như ngọc (Bản gốc: 面如冠玉: mặt như ngọc trên mũ, ý chỉ nam nhân có khuôn mặt đẹp), thanh quý tao nhã, hơi hơi mỉm cười, môi đỏ răng trắng (**), mắt phượng sắc bén lại có nét tà khí, khiến cho các cung nữ có mặt trong điện nhìn đến mặt đỏ tim đập. Vinh Hoa quận chúa là người đứng gần nhất cũng bị gương mặt mỹ nam này làm cho đỏ mặt. hần không thêm để ý, nói: “Có cái gì khăn trương chứ, bốn vương còn ước gì mau chóng thú được Lục thẩm của cháu cưới về đây.”

(**) Bản gốc: 唇若涂朱: thân như ngọc đỏ chu: nếu không nhầm là thành ngữ, nhưng nghĩa đại khái là môi mọng như tô một lớp son đỏ. Nhưng mà miêu tả con trai nên mình sửa lại cho phù hợp.

Vừa nghe thấy câu trả lời, trong lòng A Bảo đánh giá Tề vương một câu: Đúng là con gấu con thiếu đánh đòn mà!

“không cho phép nói bậy, đồ dạy hư mấy cháu trai của con, để xem hoàng huynh có đánh con hay không.” Hoàng hậu cười nắc nắc một tiếng.

Sau khi cười đùa đủ rồi thì Hoàng hậu bèn sai mấy cung nữ và ma ma dẫn bọn nhỏ đến thiện điện ăn điểm tâm chơi đùa.

không có hài tử cười đùa, không khí có chút yên tĩnh. Tề vương nhận lấy trà do cung nữ trình lên, liếc nhìn cung nữ kia một cái, chớp mắt phong tình, cung nữ kia nhìn thấy cũng đỏ mặt, vội vàng đem mâm lui xuống.

Hoàng hậu cũng nhìn thấy, không khỏi có chút đau đầu, nói: “Qua mấy ngày nữa là con sẽ thú vương phi, còn không hành xử cho đúng mực! sự tình lần trước con còn chưa xin lỗi Ngũ tẩu đâu đấy, tiện đây bổn cung làm chủ, con nên thành tâm nói lời xin lỗi với lão Ngũ tức phụ.”

Vừa nghe xong, người nào ở đây còn không rõ chứ.

Editor: Nyanko

Lần trước ngày thứ ba lại mặt của A Bảo gặp phải thích khách, tuy rằng A Bảo không có cảm giác gì thỉviệc đã kết thúc. Nhưng trùng hợp Tề vương lại đi ngang qua, cái tên gấu con miệng thối này lại tới nói những lời kích thích như “Trời còn sáng lại thấy máu thế này rất tổn hại phúc khí, ngày khác Ngũ hoàng tẩu vẫn nên thỉnh một cao tăng đến phủ đuổi bắt tà khí, tránh xuất môn lại có chuyện không may”. Nghe mà xem, đây là lời mà đệ đệ nên nói với huynh tẩu sao? Hoàng hậu lúc nghe chuyện này thật muốn đánh tên gấu con này. Sau đó Tần vương trả lời lại còn ác hơn, trực tiếp lấy câu thỉnh cao tăng giao cho Tề vương làm, thậm chí câu sau “Về sau nếu bổn vương xuất môn lại có chuyện, nhất định là vì hoàng đệ không có tâm ý” càng khiến những người nghe đến việc này cười sặc sụa, trở thành chuyện cười trong kinh thành.

Còn không phải là chuyện cười sao được, làm gì có nhà nào không có việc gì lại đi thỉnh cao tăng tới cửa làm phép trừ tà chứ? không phải muốn nói cho người khác biết rằng nhân phẩm của người không tốt, dẫn đến trong nhà có yêu khí tà đạo sao? Mà cho dù người có muốn thỉnh cao tăng tới trừ tà đi nữa, người ta cũng sẽ đường hoàng nói mấy lý do dễ nghe như cầu phúc cho trưởng bối, xem phong thủy toà nhà này nọ, không ai lại đi nói vì trong nhà mình có vật dơ bẩn muốn trừ tà cả.

Tần vương nói như vậy, Tề vương là đệ đệ làm sao có thể thật sự đi thỉnh cao tăng đến nhà huynh trưởng trừ tà được đây? Cho dù Hoàng thượng có không thích vị nhi tử Tần vương này đi nữa, thì đó cũng là con của ông ta, mặt mũi hoàng thất cũng sẽ không cứu nổi. Cho nên Tề vương lúc ấy bị Tần vương trào phúng một hồi, tức giận run người, hơn nữa, câu cuối cùng lưu lại thật sự quá tuyệt. Về sau nếu Tần vương xuất môn không tốt, mọi người đều sẽ nghĩ Tề vương đối với huynh trưởng của hắkhông có tâm.

Có thể nói, Tề vương nhất thời miệng độc lại hổ chính mình, cũng khiến thanh danh bản thân xấu đi một chút. Còn Tần vương Tiêu Lệnh Thủ, chắc, tên đó là người chả có thanh danh gì tốt, hẳn làm cái gì thì mọi người cũng tạo thành thói quen rồi, chỉ có thể chết lặng chứ không để trong lòng.

Sau khi Tề vương đào hố chính mình, tất nhiên không thể thật sự thỉnh cao tăng trừ tà, bằng không Đế Hậu cùng Thái tử đều đánh chết hẳn, cho nên việc này cứ như vậy không giải quyết được gì. Gần đến hôn kỳ của Tề vương, sau khi Hoàng hậu báo cho Hoàng đế thì bảo hẳn đóng cửa ăn năn – theo cách nói hoa mỹ với người khác là Tu thân dưỡng tính! Đây cũng là lý do vài lần trước A Bảo tới thỉnh an cũng không có gặp hẳn. Lúc này vì gần tới hôn kỳ nên hẳn mới kết thúc tu thân dưỡng tính, lại tiếp tục nhảy nhót ra ngoài.

Nghe thấy Hoàng hậu nói đến chuyện này, trong lòng Tề vương cũng ghen một bụng tức giận, hẳn liếc nhìn A Bảo, có chút cứng đờ nói: “Cũng đi qua hết rồi, mẫu hậu còn nói tới làm gì? Tin tưởng Ngũ tẩu cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi.” nói xong lại lấy ánh mắt chứa sát ý nhìn A Bảo, chẳng qua đối diện là một mỹ nhân cúi đầu, sát ý cũng mềm đi vì thương thức mỹ nhân. Nghĩ một chút đáng lý ra vốn dĩ mỹ nhân này phải là Vương phi của hắn, lại có chút không cam lòng.

trên mặt A Bảo khéo léo mím cười, tự nhiên là cho Hoàng thượng mặt mũi, ôn hoà nói: “Lời Lục đệ nói rất đúng.”

Hoàng hậu từ ái mà nhìn A Bảo, nói: “Lục đệ của con chính là cái đức hạnh này, không mắng không nên thân, nếu hắn có làm chuyện gì bất kính, con cứ việc nói, bổn cung sẽ làm chủ cho con.”

“Nhi thần nào dám!” âm thanh Tề vương kéo dài, “Nhi thần còn sợ sẽ bị Ngũ hoàng huynh đánh đây này.” nói xong lại cảm thấy phảng phất như có địa phương bị đánh, gương mặt tuấn mỹ cũng vặn vẹo theo.

“...”

Hoàng hậu chỉ có thể giương mắt nhìn, A Bảo cùng với Thái tử phi cúi đầu vờ như không nghe thấy.

Cứ như vậy, việc này liền cho qua.

Thấy Tề Vương như có chuyện muốn nói, Thái tử phi là người thức thời, lập tức cùng A Bảo cáo từ rồi khỏi, Thái tử phi đi trực diện đón bọn nhỏ, cùng A Bảo lên kiệu rồi khỏi hoàng cung.

Trở lại Tần vương phủ, A Bảo một bên uống trà lạnh, một bên suy tư về sự tình ngày hôm nay, tổng kết hai điểm: Hoàng hậu muốn mượn sức Tần vương, Tề vương cùng Vinh Hoa quận chúa đều là hài tử lớn xác.

rõ ràng Tần vương là người cùng thuyền với Thái tử, nhưng Hoàng hậu vẫn đối xử khách khí với mình như vậy, chứng minh một chuyện là ngay cả Hoàng hậu cũng cảm thấy vị gia kia không phải là chủ nhân dễ chọc, vì vậy Tần vương phi như nàng cũng được đối xử tốt hơn rất nhiều – đột nhiên được dính chút hào quang, A Bảo cảm thấy có một vị trọng phu không có thanh danh tốt thế nhưng cũng rất thoải mái đó = =!

Mà Tề vương cùng với Vinh Hoa quận chúa là hai đứa trẻ lớn xác, vốn dĩ A Bảo không sợ, nàng là trưởng bối, bối phận tẩu tử (hoàng thất) cũng đủ áp bọn họ rồi, không được, đóng cửa thả Tần Vương! Ψ(｀▽´)Ψ

Hai đứa trẻ to xác trong lòng A Bảo hiện giờ đang có việc lớn cần làm.

Đầu tiên là Tề vương, hôm nay hắn tới thỉnh an Hoàng hậu xác thực là có chuyện, việc này sao –

“Bảo con tu thân dưỡng tính, con liền tu tới mức có hài tử?” Hoàng hậu tức giận nói: “Cánh Hi có gì không tốt, con muốn nó khó chịu sao? Nếu không phải lúc nhỏ một trái hai phải lời kéo Cánh Hi bảo rằng muốn cưới nó làm vợ, bổn cung cũng sẽ không mạo hiểm đắc tội bà ngoại và cậu cậu, hứa gả Cánh Hi cho con! Nữ nhi Kim gia hiển danh thiên hạ, ai cũng muốn thú, chẳng lẽ cần phải vội vàng trở thành hoàng tử phi sao? không cần phải nói, đứa nhỏ này không lưu được, bổn cung sẽ sai người làm việc này thoả đáng, con chỉ cần chờ làm tân lang là được!”

Tề vương có chút xấu hổ, gãi gãi ống tay áo, nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu, quả thực nhi thần có tu thân dưỡng tính, đây là chuyện trước, hài tử trong bụng Sơ Liễu đã hai tháng, hơn nữa... Đây là đứa con đầu tiên của nhi tử nữa.”

Ánh mắt hoàng hậu thâm thúy, trong lòng biết Sơ Liễu này không thể giữ lại. Vốn tưởng là người an phận hiểu chuyện, không ngờ đã tâm lại lớn như vậy, vương phi còn chưa vào cửa, thế nhưng lại mang thai. Sơ Liễu là đại cung nữ hầu hạ bên người lúc trước bà đưa cho nhi tử, cũng là cung nữ chuyên dạy người khác, sau này được thu làm thông phòng. Mỗi lần sau khi xong việc, đều được uống canh tránh thai, căn bản không có khả năng sẽ mang thai, thế nhưng lúc này lại có, như thế nào lại không ngờ rằng nàng ta cũng có gan bằng mặt không bằng lòng.

Tề vương đau khổ cầu xin, dĩ nhiên hắn có phần tình cảm với biểu muội Kim Cảnh Hi, chẳng qua hắc cũng là nam nhân, là hoàng tử, cũng có thứ mình muốn theo đuổi, muốn quyền lực, cũng muốn giúp ích cho huynh trưởng – Thái tử. Vậy nên hắn mới có ý định thủ nữ nhi của Trần Bắc tướng quân, như vậy sẽ có nhạc gia tốt chống lưng cho hắn. Tề vương biết rõ Sơ Liễu mang thai lúc này là tấp vào thể diện của Kim Cảnh Hi, chỉ cần việc này bị nói ra, hài tử trong bụng Sơ Liễu nhất định sẽ không giữ được. Chính là sự tình không thể làm được, hắn càng muốn làm, càng muốn giữ được hài tử trong bụng Sơ Liễu.

Cho nên mới nói, tên này thật là con gấu con thiếu đánh đòn mà!

Tiếp theo là Vinh Hoa quận chúa, nàng biết hôm nay hành vi của mình không ổn, lúc trước còn không cảm thấy gì, hiện tại về đến nhà, đột nhiên tâm tình cũng thấp thòm theo, cũng không biết là sợ cái gì. Phụ thân thương nàng, mẹ cả chưa bao giờ khắt khe với nàng, giáo đường nàng như đường đích nữ, cho nên nàng cảm thấy sự tình hôm nay cũng không có gì. Đoán chừng Ngũ hoàng thúc cũng sẽ không vì việc nhỏ này mà so đo với nàng, chính là không biết làm sao, trong lòng lại càng thêm bất an.

Trở về trong phủ, mẹ cả vẫn như cũ dặn dò vài câu, rồi bảo bọn họ về phòng, cũng không nói đến chuyện trong cung càng khiến nàng thêm lo lắng.

Đương nhiên loại lo lắng bất an này đều biến thành mây bay sau khi nhìn thấy hoa viên trong sân của Lý trác phi.

Oán hận nhìn bóng dáng mờ mờ đang tán bộ dưới cây đằng kia, lại nhớ tới mẫu thân mình (Triệu trác phi), nàng sẽ oán hận tiện nhân ở viện Hải Đường này, vì trong lòng nàng, Lý Minh Tranh quả thật là tiện nhân, luôn đoạt phụ thân khỏi mẫu thân nàng. Mà muội muội của nàng ta lại thành Tần vương phi, vậy nên gần đây phụ thân nàng toàn tới viện Hải Đường, càng khiến nàng tức giận.

Vì vậy, đưa trẻ lớn xác là Vinh Hoa quận chúa sửa sang lại quần áo trên người, về mặt kiểu ngạo tiến vào hoa viên.

Rất nhanh liền đến ngày Tề vương thành thân.

A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ đến vương phủ uống rượu mừng, tương tự, chủ trì hôn lễ lần này vẫn là Bình Vương.

Tề vương là hoàng tử đông cung, tuy rằng không được coi trọng như Thái tử, nhưng Hoàng hậu cũng không hề muốn nhi tử mình chịu khổ. Lúc phủ Tề vương được xây dựng, Hoàng hậu thôi gió bên gối Chính Đức đế, vì vậy phủ Tề Vương dù không đẹp như phủ Thái tử, nhưng cũng hơn phủ Tần vương mười mấy con phố.

Trong phủ Tề vương một mảnh không khí vui mừng, khách khứa đến chúc mừng không dứt, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ cùng vào cửa, đem lễ vật đưa cho quản gia thì hai người lập tức tách ra.

A Bảo được một cung nữ dẫn tới sảnh chính nghỉ tạm, ở đại sảnh có một bồn nước đá, vừa vào cửa là một luồng mát lạnh ập vào mặt, nóng bức đến đâu cũng tiêu tán. Đại sảnh có rất nhiều hoàng thất và tôn thất nữ quyến tới tham dự. Rất nhanh A Bảo phát hiện chỗ ngồi của Giang Lăng Vi và Ngũ công chúa, hai người thấy A Bảo, cũng bảo nàng tới đây ngồi.

Sau khi chào hỏi các trưởng bối, A Bảo ngồi bên cạnh hai người, uống trà lạnh nha hoàn đưa lên, chậm rãi uống.

Hai người đều biết nàng là người sợ nóng, đợi nàng nghỉ ngơi đủ, mới cùng nàng nói chuyện.

Ngũ công chúa nói: “Thời tiết nóng, cho người đưa thiệp mời thì muội đều lấy cớ không tới, thật đáng giận, Cảnh Giác nhà ta cứ nhắc đi nhắc lại về muội vài lần, nói muốn chơi cùng muội.”

Giang Lăng Vi nói: “Nhìn bộ dạng này của muội, gần đây nhất định rất thoải mái, không tồi không tồi.”

Ba người hàn huyên một lát sau, Ngũ công chúa nhìn A Bảo nhỏ giọng nói: “Haiz, nghe nói mồng một đầu tháng muội tiến cung thỉnh an, nha đầu Vinh Hoa kia lại đối chọi với muội, đúng không?”

Khoẻ miệng A Bảo mấp máy, nhìn Ngũ công chúa không hiển lộ cái gì, vậy mà tin tức như này cũng thật nhanh, không biết có phải nơi nơi nàng đều xếp thám tử vào hay không nữa.

Ngũ công chúa vỗ nhẹ cái ót của nàng, dối nói: “Thu hồi biểu tình hoài nghi của muội đi, là Cảnh Giác nói cho ta biết, còn hắn làm sao biết được thì không thể nói với người ngoài. Nha đầu Vinh Hoa kia là hài tử đầu tiên của Thái tử ca ca, cho nên mới bị chiều hư như vậy. Muội không cần phải thu nhập nó làm gì, chính nàng ta tự đem bản thân mình lên cao.” Khoẻ miệng hơi hơi nhếch, lộ ra biểu tình cười như không cười.

Ai cũng thích nghe bát quái, đặc biệt là Vinh Hoa quận chúa đối phó với A Bảo, ở trong mắt Giang tiên nữ, chính là địch nhân của nàng. A Bảo và Giang Lăng Vi đều thúc giục Ngũ công chúa mau mau kể tiếp.

“Nghe nói sau khi trở về từ hoàng cung, Vinh Hoa không biết như thế nào lại to gan lớn mật đẩy Lý trác phi ngã vào bụi hoa. Mặc dù Lý trác phi không bị thương, nhưng cũng là bất kính trưởng bối. Sau khi Thái tử ca ca hỏi phủ, Vinh Hoa lập tức bị cấm túc, Triệu trác phi cũng bị liên lụy, bị Thái tử bắt chệp phạt sao kinh Phật đấy.”

Giang Lăng Vi dùng biểu tình đầy tiên khí, vui sướng khi người gặp họa, nói tiếp: “Bất kính trưởng bối, quả thật xứng đáng. Chẳng qua nha đầu này cũng thật là tốt, không dễ sức mà chạy nhảy, lại thành người khác đi dạy dỗ nàng, không tệ đâu.”

Ba người nhìn nhau, lặng lẽ cúi đầu cười trộm.

Cười một lát, Ngũ công chúa đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi A Bảo, “Đúng rồi, ta nhớ muội có người muội muội, hình như là cùng một vị thiếu gia phủ Trung Vũ tướng quân đính hôn, quả thật có việc này sao?”

A Bảo trong lòng nhảy dựng, cho rằng Ngũ công chúa biết cái gì, gật đầu nói: “Đúng vậy, là lục muội nhà ta, đối tượng đính hôn là đại phòng đích thứ tử phủ Trung Vũ tướng quân – Võ Hạo.”

Ngũ công chúa gật đầu, thần thần bí bí nói với A Bảo: “Về sau muội muội của muội gả qua đó, bảo nàng ấy dễ ý một chút. Ta có tin tức, đại phòng đích trưởng tử phủ Trung Vũ tướng quân ít ngày nữa sẽ trở lại, đến lúc đó đại tỷ kia của ta cũng theo trở về, nàng không phải là người dễ đối phó, có cái gì không hài lòng thì trực tiếp cầm roi đánh, cần bản là không nói chuyện tình cảm.”

A Bảo “Haiz” một tiếng, chờ lúc tiêu hoá xong lời nói của Ngũ Công chúa thì biểu tình trên mặt lập tức như bị tảo bón.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Editor: Nyanko

Nhắc đến phủ Trung Võ tướng quân không thể không nói đến đại phòng đích trưởng tử phủ Trung Võ tướng quân – Võ Liệt. Kế tiếp rất tự nhiên mà nhớ tới thê tử Võ Liệt, nữ nhi đầu tiên của đương kim hoàng đế -- đại công chúa Tiêu Lệnh Bảo. Võ Liệt đương nhiên cũng là con rể đầu tiên của Hoàng thượng.

Vị đại công chúa này mới chân chính là bảo bối đó!

Đĩ nhiên ở trong mắt người ngoài, công chúa hoàng thất đều tôn quý, cũng bởi vì quá tôn quý, cho nên đệ tử nhà huân quý mới không muốn làm Phò mã, không chỉ vì làm con rể của Hoàng đế không dễ, mà cái chức Phò mã này càng khó làm.

Đại công chúa là nữ nhi đầu tiên của Chính Đức đế, lúc nàng vừa mới sinh ra, Chính Đức đế thấy làm lạ. Mà phương thức nuôi dưỡng kỳ lạ của Chính Đức đế là nuôi nữ nhi giống như như nuôi nhi tử. Các hoàng tử học gì thì đại nữ nhi cũng học cái đó, cho nên đại công chúa tuyệt đối rành văn giỏi võ, một tay dùng roi khiến những nơi ăn chơi trác táng trong kinh nghe thấy cũng biến sắc. Đương nhiên, thịnh sùng như vậy, cũng đừng hi vọng vị công chúa đó có tính tình tốt đẹp gì, so với thất công chúa còn được nuông chiều hơn nhiều đấy.

Mười năm trước đại công chúa tuyển hôn phu, trong kinh thì hết chín thành truyền tin mấy con cháu thế gia vừa đúng độ tuổi đều sinh bệnh, còn một thành không phát bệnh thì truyền tin mang mệnh sát tinh phải thành gia lập thất muộn mới tốt. Ngay lập tức toàn bộ kinh thành bị bao trùm bởi bầu không khí khẩn trương nghiêm túc. Mấy vị đại thần quan viên có nhi tử vừa đủ độ tuổi càng lo lắng đề phòng, sợ đại công chúa sai mắt mà chọn phải nhi tử từ nhà mình làm phu tể.

Đĩ nhiên, sau khi đại công chúa nghe nói việc này, hận đến mức ghi nhớ toàn bộ mấy người này, dĩ nhiên sau này là lần qua lộn lại mấy nhà đó một phen. Chẳng qua đại công chúa cũng ra vẻ mình có cốt khí, nàng vẫn vô song toàn, so với nam nhi cũng không kém, có gã cũng phải gã cho anh hùng, mấy tên con cháu thế gia cứ như gã lược thê kia, nàng còn không để vào trong mắt đâu.

Đúng là kiểu công chúa hung dữ mà.

Ngay lúc không khí khẩn trương nghiêm túc vẫn bao trùm khắp nơi, đích trưởng tử phủ Trung Võ tướng quân ở Tây Bắc trở về chúc thọ tổ mẫu, cưỡi ngựa vào thành, khí thế anh dũng bất phàm. Ngay lúc đại công chúa ra cung du ngoạn, vừa gặp đã thương, không phải người thì không gã.

Vì vậy, chuyện chung thân đại sự của Đại công chúa cuối cùng cũng được giải quyết, mọi người trong kinh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ồn ào phát thê người tốt cho Võ Liệt. Chính Đức đế từ trước đến nay cũng thích Võ gia trung liệt, này rõ hiển, dĩ nhiên vô cùng vui vẻ, cũng ngầm hạ chỉ tử hôn. Ngay khi Võ gia nhận được thánh chỉ, biểu tình cứng đờ, mọi người ai cũng bật khóc. Thái giám tuyên chỉ thấy vậy, lúc trở về bẩm báo với Chính Đức đế rằng người Võ gia “vui mừng” đến mức bật khóc.

Phủ Trung Võ tướng quân bị ép cưới một vị công chúa, khi ấy Võ Liệt chỉ mới là thiếu niên mười sáu tuổi, tính ra Đại công chúa còn lớn hơn hẳn một tuổi. Từ nhỏ Võ Liệt lớn lên ở Tây Bắc, tính tình sáng sủa cương trực, cũng chưa từng nghe qua sự tích hung tàn của Đại công chúa. Vì thế cứ như vậy mà cưới vào cửa, cho đến khi cưới về không lâu sau đó mới phát hiện bản thân mình cưới phải cạp mẹ, ở nhà nói một không nói hai, lúc muốn đối ý thì đã không còn kịp rồi.

Năm năm trước, Tây Bắc có chiến sự, không biết Đại công chúa nghĩ như thế nào, cũng đi theo, mãi cho đến bây giờ mới trở lại.

A Bảo nghĩ lại sự tích của vị Đại công chúa, đột nhiên hiểu tại sao Võ Liệt phải nhờ đệ đệ hần nuôi dưỡng ngoại thất giấu mình. Trong mắt Đại công chúa không chứa nổi hạt cát, nàng ta thành thân với Võ Liệt mười năm, vẫn không có con. Tuy rằng A Bảo không biết Võ Liệt có nóng vội trong việc muốn có thế hệ hay không, chính là Đại công chúa tuyệt đối sẽ không cho phép Võ Liệt cùng nữ nhân khác có hài tử. Nếu biết việc này, ngoại thất kia chắc chắn bị đánh chết, đoán chừng hai hài tử cũng không sống nổi. Mà trong mắt Đại công chúa, Võ Hạo giúp huynh trưởng nuôi ngoại thất, chính là đồng lõa, tuyệt đối muốn đánh mấy đòn. Hơn nữa Đại công chúa còn có một “Mỹ” đức khác là thích giận chó đánh mèo, cũng không cần nghĩ xem người ta có vô tội hay không.

Có tẩu tử hung hãn như vậy, A Bảo thật lo cho tương lai sau khi gã qua của Lý Minh Phụng. Nếu hành sự không cẩn thận đụng phải Đại công chúa, thiếu điều bị khinh bỉ quá. Đương nhiên, hiện tại nàng lo lắng là việc Võ Hạo giúp huynh trưởng dưỡng ngoại thất và hài tử bị bày ra ánh sáng, không biết sẽ hóa thành cái dạng gì đấy nữa.

A Bảo đột nhiên cảm thấy mình đã đem sự tình điều tra được giao cho nhị bá mẫu là đúng, như vậy bọn họ định làm gì, thì nàng để họ làm cái đó.

“Làm sao vậy?” Ngủ công chúa kỳ quái hỏi. Tuy rằng đại tỷ của nàng là người đáng ghét, nhưng A Bảo cũng không cần phải có bộ dạng lo lắng sốt ruột như vậy chứ.

A Bảo nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “một lời khó nói hết, sau này ta phát thiếp thỉnh hai người đến phủ ngắm hoa, lại nói cho hai người hay.” A Bảo cảm thấy, hiện tại thừa dịp trước khi Đại công chúa phát uy, kéo thêm nhiều đồng minh, đến lúc đó dù tình huống có loạn đến mức không thể văn hồi, cũng có người đến trong cung tìm viện binh.

Hai người tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng biết nơi đây không dễ nói chuyện, đều gật đầu.

Rất nhanh giờ lành đã tới, một vị ma ma đến đây thỉnh các vị nữ quyến tới Lâm Hi đường xem lễ.

Người có việc vui hôm nay là Tề vương, tâm tình sáng khoái. Cả người mặc quần áo gấm đỏ thắm của tân lang, tuấn mỹ phi phàm, dung mạo rất đẹp, làm cho không ít người không thể tán thưởng dung mạo này, ít hoàng tử có thể đạt đến mức độ này.

A Bảo âm thầm bĩu môi, nàng vẫn cảm thấy Tiêu Lệnh Thủ đẹp trai hơn, hơn nữa còn không có cái loại phong tình tùy tiện chuyên môn câu dẫn mấy tiểu cô nương.

Sau khi buổi lễ kết thúc không lâu, các nữ quyến lại vội vàng đến tân phòng xem tân nương tử, thuận tiện tâm sự với nương tử mới, để cô dâu biết mặt nhận người.

A Bảo đi theo mọi người tiến vào tân phòng, bởi vì có quá nhiều người, tuy đã có thà bồn nước đá, vẫn là có chút oi bức. A Bảo nhìn xuống, liếc nhìn tân nương tử đã được xốc khăn voan đang ngồi trên giường. Nàng lập tức vừa lòng, thì ra vị này cũng bị vẽ mày theo kiểu Nhật, một tầng phấn trắng thật dày, hai má hồng hồng, môi màu đỏ tươi, thật khiến người nhìn không rõ tư sắc mà.

Tuy rằng nữ nhi Kim gia có hiển danh, ngày thường cũng đoan trang rộng lượng, chẳng qua hôm nay là ngày thành thân, Kim Cảnh Hi vẫn có chút ngại ngùng. Giống như lúc A Bảo kết hôn trước đây, đối với chuyện mà nhóm phụ nữ đã lập gia đình hỏi tới, nàng ấy toàn trả lời đầy ngượng ngùng, đồng thời cũng thể hiện nữ nhi Kim gia có giáo dưỡng tốt. Mặc dù là tân nương tử, cũng chiếu cố hết các nữ quyến ở đây, không đến mức sẽ làm người ta cảm thấy bản thân bị văng về không nói được điều gì.

Ngẫu nhiên Kim Cảnh Hi nhìn về phía A Bảo, nhìn nàng mỉm cười, ôn nhu nói: “Đa tạ Tẩn vương phi hôm nay đến nhìn ta.”

trên mặt A Bảo treo nụ cười đầy khéo léo, “Sau này chúng ta là chị em dâu, Tề vương phi cứ gọi ta là Ngũ tẩu là được rồi.”

Kim Cảnh Hi lại kêu một tiếng “Ngũ tẩu”, nghe thanh âm loli mềm mại thế này, trong lòng A Bảo lập tức than tạo nghiệt mà. Đêm nay Tề vương lại đi chà đạp thân thể kiều nộn còn vị thành niên này, thật là loại cảm thú đúng núi này trông núi nọ mà.

Mà người bị mắng cảm thú trong lòng A Bảo, Tề vương đang kính rượu khách khứa, sau khi kính xong trường bối trong tôn thất, lại đi đến bàn huynh đệ do Thái tử đứng đầu.

Thái tử vui mừng mà nhìn đệ đệ mình, vui vẻ đem rượu Tề vương kính hẳn một ngụm uống hết, nói: “Hôm nay là ngày đại hi của đệ, hoàng huynh rất vui, hy vọng đệ cùng đệ muội sống tốt, giúp đỡ lẫn nhau, trăm năm hoà thuận.”

Tề vương toét miệng cười. Đám người Hiền vương, Tần vương, Chu vương cũng kính rượu, toàn nói lời cát tường, một vòng như vậy, Tề vương cũng đã say bốn phần. Chỉ có Tần vương Tiêu Lệnh Thủ vẫn trung gương mặt không có biểu tình gì. Lúc Tề vương kính rượu, cảm giác bắp chân đang run, lúc này rượu cũng đã uống quá nhiều, lớn tiếng nói: “Ngũ hoàng huynh không vì đệ mà vui vẻ được sao? Huynh không cười cái nào...”

Mọi người nhìn hẳn với biểu tình kinh ngạc hoảng sợ, cảm thấy tên Tề vương này nhất định bị rượu làm cho ngu ngốc rồi, thế nhưng lại bảo vị này cười một cái với hẳn. Ngay cả Thái tử chiếu cố Tần vương nhiều năm như vậy còn chưa thấy hẳn cười lần nào đâu, Tề vương người tính là cái thứ gì mà muốn Tần vương vì hôn sự của người mà cười vậy?

đang lúc mọi người cho rằng Tiêu Lệnh Thủ sẽ không trả lời, thì hẳn lại lạnh lùng mở miệng nói: “Vì sao phải vui vẻ?” Sau đó liếc mắt xuống phía dưới nào đó của Tề vương, “Thương thế lành cùng nhanh đấy.”

“Huynh...”

“...”

Các hoàng tử quả thật sợ đến ngây người, phát sinh sự tình gì vậy? Vì sao bọn họ cảm thấy cái liếc nhìn của Ngũ hoàng đệ (hoàng huynh) có thâm ý thế? Mà Tề vương thẹn quá thành giận càng làm não bọn họ tưởng tượng càng nhiều.

Lúc này, vốn dĩ các vị hoàng tử với tâm tư khác nhau đều có chung một ý nghĩ: Cầu nội tình! (￣(工)￣)Σ

“Lục đệ, đừng uống quá nhiều, hôm nay là ngày lành của đệ đấy.” Đúng lúc này Thái tử lên tiếng.

Hiền vương cười nói: “Hôm nay là ngày lành của Lục hoàng đệ, phải uống nhiều một chút mới đúng. Nào, huynh đệ chúng ta lại kính Lục hoàng đệ một ly.”

Trong lúc Thái tử và Hiền vương đang hoà giải, Tề vương uống đã hơi say bị hai vị hoàng huynh lừa dối mà tiếp tục đi kính rượu, lưu lại các hoàng tử lặng lẽ nhìn Tiêu Lệnh Thủ. Chỉ thấy hẳn vẫn ngồi ở đó như khúc gỗ, ánh mắt cũng không cho bọn họ. Lúc này Kim Cảnh Giác từ chỗ anh Quốc công chạy tới, lôi kéo tay Thái tử nói: “Thái tử biểu ca, Cảnh giác muốn Văn Văn ~”

Nhìn đứa trẻ lớn tuổi này, trong lòng các hoàng tử dù không vui, trên mặt vẫn phải lộ vẻ mỉm cười thân thiết. Chỉ vì phụ hoàng của bọn họ thương Kim Cảnh Giác, so với nhi tử là bọn hẳn còn hơn đấy. Cho dù tên này có là đứa ngốc, cũng không thể thẳng mặt mà mắng đồ ngốc, nếu không phụ hoàng của bọn họ sẽ trực tiếp mắng bọn họ là nghiệp chướng, không biết thương yêu huynh đệ.

hiện tại Tiêu Lệnh Văn đang ở tân phòng bồi tân nương tử mới nhập gia vào hoàng tộc nói chuyện, không có ở đây. Thái tử đành phải đỡ Kim Cảnh Giác, bảo hẳn ngồi ở bên người.

Kim Cảnh Giác rất dễ dỗ, sung sướng ngồi xuống bên cạnh Thái tử, xoay mặt nhìn Tiêu Lệnh Thủ, chớp đôi mắt trong sáng, lấy chiếc đĩa chọc một cái bánh ngũ phúc (*) đưa cho hẳn. Tiêu Lệnh Thủ cũng không thêm liếc nhìn một cái, bình tĩnh uống trà. Kim Cảnh Giác lại rất bướng bỉnh, một hai đôi Tiêu Lệnh Thủ phải ăn. Gắng co một hồi, cái bánh ngũ phúc rơi khỏi chiếc đĩa, bay đến trên đầu Tề vương đang kính rượu. Chiếc bánh vỡ ra, trên mái tóc đen nhánh là màu trắng của nhân bánh, nhìn qua giống như sương rơi xuống vậy.

(*) *Bánh ngũ phúc: 5 loại bánh khác nhau bày trên một đĩa, nhân cũng khác nhau*

Mọi người ở đây nhìn thấy một màn như vậy, tức khắc囧.

Sau đó, người đã uống say đến tám phần là Tề vương, trực tiếp lấy chiếc ly bạc trong tay mình ném qua, dựa theo tầm nhìn mông lung mà ném Kim Cảnh Hi, ngược lại trúng phải Hiền vương vô tội, Hiền vương ai da một tiếng, từ trên ghế ngã xuống dưới, không cẩn thận còn kéo theo Ninh vương, người muốn đỡ hẳn. Ninh vương cũng ai da một tiếng, eo muốn đứt rồi!

“Haha, không ném trúng, thật là ngu ngốc mà ~” Kim Cảnh Hi sung sướng vỗ tay cười.

Tề vương nổi giận, một phen đoạt lấy cái khay trên tay tiểu thái giám, trên khay đựng mười ly rượu đầy, Tề vương ném liên tục mấy cái ly, rượu đổ hết ra ngoài. Trừ bỏ Tiêu Lệnh Thủ nhanh tay lẹ mắt mà nhảy tránh, thuận tay lấy một cái mâm cân ly rượu đang bay tới chỗ Thái Tử, những người khác đều bị dính, vắt giò lên cổ mà chạy.

“Hu hu... Muội phụ xấu xa đánh ta...”

Kim Cảnh giác bị ném trúng đầu, người bên cạnh đều nhìn thấy cái miệng mở lớn, còn thấy cả amidan bên trong, hơn nữa hẳn không ngừng khóc, còn lấy đồ vật trên bàn ném về phía Tề vương. Tề vương uống say, cũng lấy ly rượu trên bàn tiệc ném qua.

“Lục đệ, mau dừng tay!”

Thái tử điện hạ vội chạy tới khuyên can, sau đó bị một cái chén bay tới trúng trán, hôn mê bất tỉnh. Chỉ trong nháy mắt, rất nhanh được Tiêu Lệnh Thủ đỡ được, đem Thái tử tới dựa vào cái ghế ở bên cạnh. Sau đó một tay ôm ngực, nhìn chư vị huynh đệ bị ném đến nhìn không ra hình dạng.

Đây là hôn lễ loạn nhất trong lịch sử rồi!

Mọi người ở đây: =□=! Mợ nó! Đây thật sự là hiện trường hôn lễ hả? Các hoàng tử nháo ra việc này, mấy người chứng kiến như bọn họ ngày mai có thể bị hoàng thượng giận chó đánh mèo hay không? °(ノД`´)°。

Chờ tân phòng được người thông tri việc các vị hoàng tử ở trên hi yển đánh nhau, mọi người lập tức há hốc mồm, trong lòng chỉ có một ý nghĩ Nhất định phương thức ra của hôn

nay không đúng!

Lấy Thái tử phi đứng đầu, A Bảo là Tần vương phi đứng sau, năm vị hoàng tử phi với cáo tội rời khỏi tần phòng đến tiền viện xem xét. Ngũ công chúa theo sau, mà vài vị trưởng bối hay quận vương phi tuổi tác đã cao cũng đem theo sắc mặt khó coi mà đi ra ngoài. Mà tần nương từ ngày hôm nay bị cho ra rìa một bên.

Kim Cảnh Hi trong lòng có dự cảm không tốt, tìm hiểu tin tức từ tỷ nữ: “Sao lại như vậy?”

“Bẩm tiểu thư, bên ngoài rất loạn, các hoàng tử thân phận tôn quý, không ai dám đứng ra khuyên can. Thái tử lại hôn mê, tam thiếu gia khóc rất đau lòng, nô tỳ nghe người ta nói là, là...”

Kim Cảnh Hi trầm ổn nói: “Là cái gì?”

“Là Tề vương điện hạ đánh Tam thiếu gia khóc.”

“Roẹt” một tiếng, móng tay Kim Cảnh Hi cào một vết trên giường, sau đó rũ mị, trầm tĩnh ngồi ở đó.

Bên kia lấy Thái tử phi đứng đầu nhóm hoàng tử phi tới chính viện, liền thấy một màn chọc đau đôi mắt. Hiện trường hỗn loạn cực kỳ, Tề vương và Kim Cảnh Giác đem toàn bộ tịch yển trở thành chiến trường của họ, thành trò chơi người đánh ta đánh. Bình vương cùng vài vị tôn thất quận vương là trưởng bối đều ở bên cạnh khuyên can, mấy thị vệ thì căng da đầu tiến lên nghĩ cách để hai người họ dừng tay. Nhưng không ai nghe bọn họ, mà bọn họ lại không dám thật sự tiến lên tách hai người, bị mang thù thì làm sao giờ?

Điều đầu tiên nhóm phụ nữ đã kết hôn khi đến chỗ này là tìm chồng (* *Bản gốc để chữ “lão công” nên mình dịch luôn là chồng nhé*) của mình, xem xét tình hình an nguy.

Ánh mắt nóng nãy của Thái tử phi nhìn thấy Thái tử đang rũ đầu ngồi trên ghế, tâm tình lo lắng, muốn tiến lên xem xét thì phải xuyên qua chiến trường này. Mà bọn nha hoàn lại sợ nãy bị thương nên không cho nãy đi qua, thật là lo chết nãy mà.

Ánh mắt đầu tiên của Hiền vương phi nhìn thấy Hiền vương đang che mắt rên rỉ, dựa gần vào gã sai vặt. Đôi mắt hơi trừng, nhìn hấn ngày thường phong độ, cũng cảm thấy kinh ngạc, căn bản nãy cũng không thêm phản ứng.

Tần vương phi và Chu vương phi cũng tìm kiếm chồng mình, nhìn bọn họ búi tóc lỏng lẻo, không phải bị thương trên mặt thì quần áo bị bẩn, mặt đầu đồ ăn, tức khác =□=, quả thực không thể tin được đó là phu quân ngày thường đều chú trọng về bề ngoài của các nãy đây sao?

A Bảo liếc mắt nhìn người đứng gần trung tâm chiến trường, trong tay cầm cái mâm đồ ăn, nhưng lại cực kỳ nhàn nhã mà đứng bên cạnh Thái tử đang cúi đầu dựa vào ghế. Ngẫu nhiên khi có vật thể không rõ nào bay qua, sẽ lấy mâm làm lá chắn, vật thể không rõ đó sẽ đánh trúng người Tề vương. Mọi người thấy một màn như vậy đều cảm nín, chỉ có thể bày ra biểu tình =□=

Tầm mắt Giang Lăng Vi đảo qua, liền quét đến một người mập mạp đầy hưng phấn ở cạnh chiến trường, vỗ tay kêu cổ lên. Trên người tên mập kia giống như có trang bị radar, ngay lúc Giang Lăng Vi xuất hiện, vội vàng thu hồi biểu tình hưng phấn, làm bộ như mình không có làm gì cả, còn cười cười lấy lòng Giang Lăng Vi.

Ngũ công chúa là khó nhất, sắc mặt khó coi nhìn Kim Cảnh Giác toàn thân bần thiêu, miệng giật giật, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Giang Lăng Vi thấy mập mạp ngoan ngoãn lui về phía sau, quyết đoán nhìn A Bảo nói: “Xem ra cha ta và vài vị trưởng bối quận vương đều không áp được chuyện này, Thái tử điện hạ lại không biết làm sao, vẫn nên bảo Tần vương điện hạ khuyên can thôi.”

không thể không nói, đôi mắt của Giang Lăng Vi thật lợi hại, chỉ một cái liếc mắt có thể nhìn ra ai là người có thể trấn trụ mọi người nhất, những người khác tuy cũng nhìn ra, nhưng không có phản ứng mau lẹ như Giang Lăng Vi. Mấy vị trưởng bối tức giận đến mức hồ đồ, hơn nữa Tề vương thân phận tôn quý, Kim Cảnh Hi so với mấy vị hoàng tử còn quý hơn, vậy nên chỉ dám ở bên cạnh khuyên can. Tề vương bây giờ bất luận thế nào cũng không nghe khuyên, về cơ bản Kim Cảnh Hi chính là người khó có thể nói chuyện, chính vì vậy chuyện này lập tức không có biện pháp nào hoà giải. Mặt khác mọi người sớm đã nhìn ra Tần vương có thể chấn trụ chuyện này, nhưng nào có lá gan kêu hấn đi ngăn cản chứ?

Cho nên chuyện mới hỗn loạn đến tận bây giờ.

Những lời này của Giang Lăng Vi làm ánh mắt mọi người đều nhìn về phía A Bảo, xem đến mức làm nãy vô cùng xấu hổ, cũng không biết những người này có ý gì nữa.

“Này... Này còn ra thể thống gì nữa?!” một vị lão quận vương phi tức giận nói, sau đó chuyển hướng nhìn A Bảo nói: “Tần vương phi, phiền người bảo Tần vương ngăn cản bọn họ đi.”

Những người khác cũng gật đầu đồng ý.

thì ra chính bọn họ không dám mở miệng nên đẩy nãy làm quân chết thay! = =!

A Bảo nhấp khoé miệng, trước ánh mắt nhiệt tình của mọi người, mở miệng nói: “Vương gia!”

Tiêu Lệnh Thủ nhìn qua nãy.

Lập tức trong nháy mắt, đột nhiên A Bảo sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu kiểu “Bỗng nhiên quay đầu, người đứng dưới ánh trăng mờ ảo”. rõ ràng đôi mắt kia thoát nhìn lạnh lùng vô tình, thế nhưng tại lúc hoàng hôn này làm người cảm giác được ánh mắt vô cùng chuyên chú.

A Bảo xấu hổ, căng da đầu nói, “Vương gia, phiền chàng bảo bọn họ dừng lại được không?”

Tần vương mặt không biểu tình nhìn những người xung quanh, những người bị tầm mắt của hấn quét đến có chút không được tự nhiên. Sau đó hấn gờ tay, dùng mâm đồ ăn ngăn lại một cái đùi gà đang bay đến chỗ Thái tử, bay thẳng đến phía Tề vương, một tay đánh phía sau cổ của hấn, đem thân thể mềm oặt của Tề vương giao cho thái giám ở bên cạnh.

“Cảnh Giác!” Cũng đúng lúc đó Ngũ công chúa mở miệng, ngăn lại Tề vương đang muốn đánh ngất Kim Cảnh Giác.

Trận khôi hài này cuối cùng cũng kết thúc, mọi người nhìn mặt đất hỗn loạn, không biết nên bày ra biểu tình gì mới đúng.

Lúc này, Thái tử phi mới xấu hổ nói, “thật là, Cảnh Giác huyền tiếu muội muội xuất giá, cũng không thể dùng biện pháp này để giao lưu tình cảm chứ? Haha, đều là con nít cả.”

Vì vậy, trận khôi hài này được quốc mẫu tương lai – Thái tử phi định nghĩa là vì em rể và cữu huynh đùa giỡn đôi bên mà thôi!

Biết rõ Thái tử phi tron mắt nói dối, nhưng mọi người vẫn vui vẻ hoạ theo, đúng vậy đúng vậy, nói ba cái linh tinh như bọn họ tình cảm tốt này nọ, trong lòng lại là các loại khổ ải không thể nói được.

Quân gia phủ Tề vương thiếu chút nữa dùng về mặt đưa đám tiễn khách khứa với sắc mặt khác nhau ra về, lưu lại đều là mấy người hoàng thất họ Tiêu.

Thái y nhanh chóng được mời tới, trừ bỏ Tần vương, thì trị thương cho các hoàng tử khác đều bị thương. Các thái y chiến tích đầy mình đều kinh ngạc, hoài nghi có phải các hoàng tử hay không bị đánh vậy?

Thái tử bị đánh hôn mê, Tề vương bị thương ở mắt và chân, khuôn mặt của Tề vương cũng bị đánh thành mặt heo. Ninh vương bị trật eo, Tần vương và Chu vương thì nhiều chỗ bị trầy da, Trần Lưu vương cũng bị thương...

Ngay cả Kim Cảnh Hi cũng cùng dạng bị đánh thành đầu heo luôn rồi.

Mọi người có thể tưởng tượng đến cảnh hoàng đế trong cung biết mấy đứa con trai của mình ai cũng bị thương, thế nào cũng sẽ nổi trận lôi đình, đặc biệt nguyên nhân bị thương còn buồn cười như vậy.

Rất nhanh Thái tử được thái y châm cứu tỉnh dậy, lúc tỉnh lại sau gáy vẫn còn nhức, ý thức mơ hồ. A Bảo hoài nghi bộ dạng này không phải là bị chấn động não chứ, chẳng qua lúc thấy hấn tỉnh lại, cuối cùng mọi người cũng có thể nhẹ nhàng thở ra. Dù sao người đứng đầu cũng đã tỉnh lại, bọn họ cũng có thể yên tâm mà rồi đi.

Vì vậy mấy nam nhân ở đây, từng người đem theo vợ mình nhanh chóng rời khỏi.

Bình vương lau mồ hôi, vội vàng đem theo vợ con trai con dâu cùng nhau chạy, hạ quyết tâm ngày mai hoàng đế ca ca nhà hấn có hội đến, trực tiếp giả ngu là được. Phu thê Bình vương lên xe ngựa, gương mặt Giang Lăng Vi lạnh nhạt ngồi cùng một chiếc xe ngựa với mập mập có thân hình bự bự, mập mập có chút bất an, sợ hãi nhìn nàng, không đợi Giang Lăng Vi mở miệng, lập tức xuất chiêu.

“A Vi, hôm nay ta không làm gì cả, chỉ ở một bên quan sát mà thôi.” Bình vương thế tử rất chi là tự hào mà nói. Tuy rằng hấn cũng nhiệt huyết sôi trào với sự tình ngày hôm nay, chẳng qua hấn vẫn nhớ rất kỹ phân phó của Giang Lăng Vi, biểu hiện rất tốt.

Giang Lăng Vi nhàn nhàn ừ một tiếng.

Mập mập đang tự hào lập tức thấp thỏm, vô đầu bút tai nghe, chẳng lẽ lúc ấy nàng biết hấn âm thầm ném vô chuỗi dưới chân Tề vương, khiến hấn ta bị trượt chân?

Hiền vương phi đỡ bụng, nhìn người không thể không có người đỡ lên xe ngựa là Hiền vương. Ánh mắt bắn khoắn nhìn con mắt bị bầm của hấn, búi tóc lộn xộn, thoạt nhìn buồn cười vô cùng. Lại còn vô ý bị té thương chân, đoán chừng phải nghỉ dưỡng một đoạn thời gian rất dài.

Hiền vương phi nhìn nam nhân chật vật này, nhớ tới đời trước là cửu ngũ chí tôn thân đẳng đại bảo, tôn quý vô cùng, đột nhiên loại ảo ảnh lại tiêu tan, cảm giác có chút buồn cười. Đời trước không có chuyện như vậy, thật sự làm nàng mở rộng tầm mắt mà.

Hiền vương về mặt ủ dột, một lúc lâu sau mới vỗ mủ bàn tay Hiền vương phi, đang dùng khăn lau mặt cho hấn, nói: “không làm nàng sợ chứ? Hải tử không có việc gì chứ?”

Hiền vương phi lắc đầu, bảo hấn đừng nhúc nhích, nàng phải chăm sóc đôi mắt cho hấn đầu.

Vốn dĩ Hiền vương có chút ủ dột, chẳng qua nhớ tới sự tình ngày hôm nay, cũng không biết nên khóc hay nên cười, như có gì suy tư nói: “Thái tử khuyên can huynh đệ không đúng lúc, Tề vương lại nhào ra loại chuyện này, Kim Cảnh Giác còn bị thương, nói không chừng phụ hoàng sẽ ghét bọn họ, nhưng thậtra...”

Tuy lời chưa nói xong, nhưng tâm của Hiền vương phi làm sao không rõ chứ.

Đây chính là một cơ hội.

Chỉ là, chuyện này cũng quá lớn rồi, dường như hoàng tử nào cũng bị thương, thật là trò khôi hài làm người ta không nói được lời nào.

So sánh khổ ải của mọi người, này một đôi là A Bảo và Tiểu Lệnh Thủ, tới như thế nào, trở về liền như thế đó, cơ bản là một sự lỏng lẻo cũng không rung, chi là tâm tình... Thở dài.

Sau khi lên xe ngựa, A Bảo vì muốn biểu hiện nàng là người hiền lương thực đức, quan tâm hỏi: “Vương gia có bị thương không? Có muốn tìm Giải thần y đến hay không?”

Tiểu Lệnh Thủ lắc đầu, sau đó nói: “Thái tử cần.”

A Bảo âm thầm gật đầu trong lòng, hiện tại y thuật lạc hậu, cũng không biết Thái tử có bị đánh đến mức chấn động não hay không, nếu là ở hiện đại, trực tiếp chụp Xquang là được rồi. Tương lai Thái tử chính là trữ quân, thân thể thực sự rất quan trọng... Tưởng tượng như vậy, A Bảo lại nghĩ tới một chuyện, lập tức có chút lo lắng.

Thái tử lúc ấy bị hôn mê, theo lý thuyết hấn là lập tức sai người đi tìm thái y, chính là Tiểu Lệnh Thủ... Vị gia này có lẽ cảm thấy cái này chỉ là vết thương nhỏ, cũng không có gì lớn. Nhìn thân thể hấn đêm không biết bao nhiêu vết thương cũ từ năm nào, lập tức liền biết người này đại khái cảm thấy vết thương như vậy không chết được, dĩ nhiên không phải là vết thương. Vậy nên hấn mới đứng bên cạnh nhàn nhã xem diễn rồi.

Chờ mọi người phục hồi lại tinh thần, rất nhanh nghĩ đến một chuyện, đến lúc đó – Chính Đức đế, vị này xấu phụ thân tuyệt đối sẽ giận chó đánh mèo với hấn.

Ngay khi A Bảo đang sốt ruột lo lắng, cảm bị người nắm, sau đó một đôi môi ấm áp chạm đến, chạm đến cũng hơn nửa phút mới rời khỏi, nam nhân mặt không biểu tình nhìn nàng.

A Bảo: “...” Quả nhiên nàng chỉ lo lắng suông thôi sao?

*Bánh Ngủ phúc

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: Nyanko

hiện trường hôn lễ Tề vương, trừ bỏ Tấn vương, thì chiến tích các hoàng tử khác đều bị thương thật quá mức chịu đựng, loại chuyện này tất nhiên là không giấu được, rất nhanh được truyền vào cung. Theo cung nhân hầu hạ ở điện Thái Hoà truyền ra, hoàng thượng tức giận tới mức ném vát nghiền mực mà ông yêu thích nhất.

Hoàng đế tức giận, tất nhiên hậu cung cũng không yên ổn, mà trong kinh thành – các quan viên đi ăn hi yến ngày ấy, chỉ một đêm tất cả đều bất an.

thật là, một đám người xuất thân cao quý, phong độ ngút trời, là tấm gương tốt trong mắt người ngoài, vậy mà ở trước mặt bọn họ đánh nhau như lưu manh ngoài đường. Đánh mấy hoàng tử khác bị thương ngất xỉu, thật sự là khiến người ta khó có thể thừa nhận mà. Cũng sợ vị thiên tử đang giận dữ ở trong cung, sẽ tìm người gây rắc rối. Vì vậy những người đó sau khi trở về, rất thức thời mà không tiết lộ chuyện này, coi như theo ý của Thái tử phi, muội phu và cựu ca giao lưu tình cảm – tuy rằng cách nói này có không đúng đi nữa.

Chuyện hôn lễ Tề vương hỗn loạn, trừ bỏ tầng lớp thượng lưu, thì các bá tánh trong kinh hoàn toàn không biết gì cả, nên làm gì thì cứ làm cái đó.

Loại chuyện này xảy ra, các hoàng tử đều biết phụ thân của bọn họ sẽ cực kỳ tức giận, cho nên da đầu căng thẳng, trời chưa sáng liền bỏ dậy đi thỉnh an. Ngay cả người bị thương ở chân là Hiến vương cũng sai người nâng hân vào cung, cũng không dám nhân lúc hành động không tiện mà già chết không đi.

Sáng sớm A Bảo cũng thức dậy sớm, hầu hạ Tiêu Lệnh Thủ rửa mặt thay quần áo, bọn nha hoàn hầu hạ cũng xử lý tốt mọi chuyện, nhanh chóng sai người đem đồ ăn đã chuẩn bị tới trình lên. Tuy rằng dậy quá sớm ngủ không đủ, cũng không có thú ăn uống, nhưng vẫn ép chính mình ăn. Nàng không những ép mình ăn, còn ép Tiêu Lệnh Thủ phải ăn thật nhiều.

Đương nhiên, A Bảo cảm thấy bản thân mình là cô nương ngoan ngoãn hiền lương, sẽ như thế nào lại cường thế ép người vậy chứ, lúc này nàng mười phần ôn nhu nhẹ nhàng nói với nam nhân thoát nhìn không có hứng thú ăn uống: “Vương gia, hôn lễ ngày hôm qua xảy ra chuyện như vậy, phụ hoàng chắc chắn sẽ tức giận. một lát nữa chàng cũng phải đi thỉnh tội với phụ hoàng, không biết sẽ qua bao lâu, hiện tại ăn nhiều một chút cũng đỡ, đến lúc đó đỡ phải đói chết.”

trên bàn bày các loại đồ ăn, A Bảo đích thân đón lấy một bát cháo đậu bỏ mặt ong từ tay nha hoàn, bỏ xuống trước mặt hân, lại gấp thêm cái bánh bao ngọt bỏ vào trong chén súp Thanh Hoa của hân. Tuy rằng Tiêu Lệnh Thủ thích ăn ngọt, nhưng hân không thích kiểu quá ngọt, khẩu vị thiên về vị ngọt nhẹ. Cho nên điểm tâm vị ngọt trong chén cháo đường không cao, A Bảo cũng đồng ý, ăn nhiều đường nhờ may chưa đến bốn mươi bị bệnh tiểu đường thì phải làm sao bây giờ?

Tiêu Lệnh Thủ nhìn A Bảo, A Bảo nỗ lực mỉm cười. Nàng đã luyện tập rất lâu để có gương mặt đoan trang lại không hề mất đi nụ cười nhẹ nhàng đúng chất hiền thê này. Tự nhận là rất thành công, nhưng đột nhiên Tiêu Lệnh Thủ lại duỗi tay véo gương mặt nàng, khiến tươi cười đình trệ trên gương mặt.

Các nha hoàn bà tử có mặt ở đây đầu óc trống rỗng khi nhìn thấy hành động của Vương gia nhà bọn họ, sau đó nghĩ: Ai nha, có phải hay không ngủ ít giờ, nên xuất hiện ảo giác rồi! Vương gia vô tình sờ sờ nhà bọn họ mới không làm ra cái loại hành động ấu trĩ thế này này đâu!

“Đừng cười, xấu!” Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng nói.

A Bảo bị cái chữ “Xấu” kia đã kích không thôi, cúi đầu yên lặng ăn bánh bao chiên. Khắc chế ý niệm muốn uống sữa đậu nành, miễn cho ở trong cung ngốc quá lâu sẽ liên tiếp đi ngoài thay quần áo, thế thì thật là quá mất mặt rồi.

Tiêu Lệnh Thủ thấy nàng cúi đầu, đang nhìn đôi đũa trong tay nàng. Sức lực hân lại mạnh, cho dù dùng đôi đũa gỗ người khác cũng sẽ rất đau. Nếu ngồi bên cạnh là mấy huynh đệ làm khăn khó chịu, sớm đẩy một chiếc đũa gỗ lên đầu rồi, sau đó lại lạnh lùng bình tĩnh sai người đổi một đôi đũa khác. Chỉ là... Người ngồi trước mắt quá yếu đuối, gỗ sẽ bị thương mắt. (Mấy vị huynh đệ: TvT Chẳng lẽ gỗ chúng ta sẽ không có chuyện hả?)

Có A Bảo nhẹ nhàng nhỏ giọng khuyên ăn sáng, bữa sáng này Tiêu Lệnh Thủ ăn rất nhiều. Hứa ma mà ở bên cạnh thấy vậy, trong lòng có chút vui vẻ. Ở trong lòng bà, có thể ăn chính là phúc, có thể ăn thì sẽ khoẻ mạnh! Bà không dám tranh cãi với các chủ tử chuyện ăn nhiều ăn ít, nhưng trong lòng vẫn yên lặng mà hy vọng Tấn vương ăn nhiều một chút, sống tốt đến bảy tám chục tuổi.

Sau khi ăn xong bữa sáng, hai người lại sửa sang đôi chút, lập tức dắt tay tiến cung.

Hôm nay là ngày tân hôn của phu thê Tề vương, hai người họ muốn vào cung tạ ơn, thuận tiện bái kiến cha mẹ chồng, gặp mặt tỷ muội chị em dâu. A Bảo là tâu tử, tất nhiên cũng phải tiến cung gặp nàng dâu mới. Hơn nữa hôm nay có nhiều điểm không giống thường lệ, bởi vì hôn lễ hỗn loạn ngày hôm qua, mọi người đều cảm thấy nên tiến cung sớm một chút. Lại căng da đầu, không có việc gì thì đứng trước chọc người khác.

Dĩ nhiên có không ít người có chung ý tưởng giống A Bảo, ít nhất lúc A Bảo tiến cung, khi xuống xe ngựa thì thấy phía trước cũng có vài xe ngựa dừng lại. Thái tử phi, Hiến vương phi, Tấn vương phi và Chu vương phi cũng đã tới, mấy người người nhìn ta ta nhìn người, rất nhanh liền hiểu rõ ý đối phương.

Nhóm hoàng gia tức phụ cùng các vị trượng phu, ngồi trong kiệu tiến cung mà tới. Mà các hoàng tử đem theo bộ dạng thê thảm đi thỉnh tội với Chính Đức đế. Chỉ có Tiêu Lệnh Thủ nhìn không ra vui mừng hay tức giận, chậm rãi đi mà đến sau cùng.

Chính Đức đế không để ý đến mấy tên nhũ tử tới thỉnh tội, cứ như thường lệ lâm triều. Sau khi triệu kiến triều thần, lại bảo mấy nhũ tử đứng ngoài điện Thái Hoà. Mấy triều thần cũng biết tâm tình Chính Đức đế khó chịu, hôm nay lâm triều cũng chưa từng vui vẻ. không ai lấy ba chuyện lông gà vô tội dâng lên chọc Chính Đức đế tức giận làm gì. Ngay khi thái giám hô “Có việc chuẩn tấu, không việc bãi triều”, thì mọi người quyết đoán lui xuống.

Thời điểm bãi triều, tất nhiên thấy mấy vị hoàng tử với thương thế khác nhau. Ban ngày mà nhìn mấy người đầu sưng thành heo hay mặt gấu trúc, tâm tình càng phức tạp. Dĩ nhiên, trong này có hai người bình thường nhất, là Thái tử và Tấn vương. Ngay từ đầu Thái tử cứ như vậy mà hôn mê, trừ bỏ vết bầm tím trên trán, cũng không có vết thương nào khác, mà vết bầm tím này dùng phấn che dấu một chút, nhìn từ xa cũng không rõ ràng lắm. Mà Tấn vương – ai có thể chinh được cái tên với sức chiến đấu mạnh mẽ, con người hung tàn như vậy chứ? Ai có thể đá thương hân được đây?

Vốn dĩ Thái tử cũng không cần đứng ngoài điện với bọn đệ đệ cho người ta chế giễu. Chẳng qua hân vẫn tò mò người làm huynh trưởng, phải cùng bọn đệ đệ có nạn cùng chịu, đồng cam cộng khổ, biểu hiện phẩm chất yêu thương huynh đệ, thuận tiện ở trước mặt mọi người thu được hảo cảm. Mặc dù biết Thái tử bày bộ dạng huynh trưởng tốt này là để thu hảo cảm của người ngoài, nhưng người ta vẫn tán thưởng. Trong lòng mấy vị hoàng tử ở bên cạnh nhìn hân được lòng các vị triều thần thì có đủ loại cảm giác khinh bỉ ghen ghét, càng cảm thấy Thái tử chính là người âm hiểm, biết nhìn sắc mặt. Đồng thời cũng lấy được hảo cảm từ Chính Đức đế -- không có phụ thân nào không hy vọng nhũ tử của mình không yêu quý lẫn nhau.

Chính Đức đế ước chừng mấy đứa con trai đứng một canh giờ, nhìn thời điểm Tề vương sẽ đem nàng dâu đến đây bái kiến, liền sai người gọi bọn họ vào.

Thái tử đi đầu, sau đó dẫn đầu quý xuống thỉnh tội.

Chính Đức đế lạnh lùng nhìn bọn họ.

Rất nhanh nghe thông tri phu thê Tề vương và phu thê Kim Cảnh Giác cũng đến đây thỉnh tội.

Chính Đức để cho bọn họ tiến vào, liếc mắt một cái là thấy hai gương mặt như đầu heo, không nhìn rõ dung mạo, chỉ có thể từ quần áo, khí chất mà nhận ra ai là nhi tử của mình, ai là cháu trai của nhà họ.

Kim Cảnh Giác vừa tới lập tức chạy nhanh đến trước ngự án, đôi tay tóm lấy ngự án, về mặt tức giận nói: “Dượng, muội phu xấu xa đánh ta!”

Thiếu chút nữa Tề vương tức không nói thành lời.

Cái gì gọi là ác nhân cáo trạng trước hã, chính là cái này đó!

Mấy hoàng tử khác cũng biết phẩm hạnh của Kim Cảnh Giác, tên này là đứa con nít lớn tuổi, cũng không thèm chấp nhặt với hắn làm gì. Hơn nữa, phụ hoàng của bọn họ đối với tên này so với nhi tử của mình còn tốt hơn. Vậy nên không cần đánh cuộc so sánh địa vị của mình và Kim Cảnh Giác trong lòng phụ hoàng làm gì, bởi vì thật sự là cứ như đánh bài đặt tiền cược vậy.

Chính Đức để đối với Kim Cảnh Giác lộ ra nét cười đầu tiên trong ngày, chỉ nói một tiếng: “Ngoan, trước đi tới chỗ Ngũ nhi, dượng sẽ vì cháu mà làm chủ.” Sau đó dụ dỗ Kim Cảnh Giác đi xuống, rất nhanh bị Ngũ công chúa lôi kéo, cùng nhau quý xuống.

Trong điện có rất nhiều người quý xuống, cũng là lần đầu tiên cung nữ thái giám hầu hạ trong điện thấy thế trận như vậy, hô hấp càng nhẹ nhàng.

Mọi người yên lặng quý, không ai dám hé răng, chỉ có Kim Cảnh Giác thẳng lưng, cặp mắt so với ngọc đen còn đen hơn, đôi mắt xoay tròn nhìn xung quanh điện, so sánh với những người khác đang cung kính quý, thì điều này thật là bất kính với hoàng đế. Chẳng qua Chính Đức để vẫn không tức giận, nhìn hắn một cái, lại nhìn con dâu mới cùng với mấy người khác đang quý, lập tức bảo các nàng đứng dậy.

Trương Kiệt bùng trà lên, đối với người vừa nhậm chức Tề vương phi, cười nói: “Tề vương phi, mời.”

Kim Cảnh Hi dĩ nhiên biết vị dượng là hoàng đế này đối với mình rất từ ái, vội vàng nói cảm tạ, cung kính dâng trà lên Chính Đức để. Chính Đức để uống trà do tức phụ dâng lên, lại ban thưởng cho đôi phu thê mới cưới – ban thưởng của nhi tử cũng đưa cho con dâu, thuận tiện cười tủm tỉm mà nói với con dâu, lục nhi tử của mình là người không tốt, nếu dám ức hiếp nàng, cứ tiến cung tìm ông, ông sẽ vì nàng làm chủ.

Kim Cảnh Hi biết đây là phương thức thay đổi cách bồi dưỡng của Chính Đức để với hôn lễ và đem tân hôn bị huỷ hoại ngày hôm qua. Hôm qua Tề vương bị thương thành như vậy, cơ bản là không có khả năng động phòng. Ma ma trong cung tới kiểm tra nguyên nhân đã được Hoàng hậu ám chỉ, dĩ nhiên cũng không có làm khó nàng. Chỉ là nàng vẫn cảm thấy khó chịu được, đặc biệt người huỷ hoại hôn lễ nàng là huynh trưởng và trượng phu của mình, cho dù là nữ nhân nào cũng sẽ buồn phiền.

Sau đó, ngày đầu tiên Kim Cảnh Hi trở thành Tiểu gia tức phụ, được trải nghiệm cảm giác cha chồng hoàng đế không đáng hoàng sẽ trừng phạt nhi tử mình thế nào. Hoàng đế cha chồng làm trò trước mặt mọi người, không cho lục nhi tử của mình mặt mũi mà nói, về sau Tề vương phủ sẽ do Tề vương phi quản, tài sản của Tề vương cũng do nàng quản, Tề vương không được trừ tiền riêng, muốn có tiền phải tìm Vương phi, nếu khó chịu thì một xu cũng không cần đưa hắn... .

Mọi người: =□= ! Vì sao đột nhiên rất đồng tình với Lục hoàng đệ (hoàng huynh) thế này? Quả nhiên không cần vô duyên vô cớ đi khiêu chiến với quyền uy của phụ hoàng bọn họ mà....

editor: Nyanko

Tề vương xấu hổ và giận dữ muốn chết, hận không thể đào cái hố chôn mình ngay bây giờ. Đáng tiếc cái gương mặt xanh xanh tím tím như đầu heo kia căn bản là không thấy rõ sắc mặt, cho nên mọi người cũng nhìn không ra hắn đang xấu hổ đến mức muốn che mặt mà khóc ròng.

Kim Cảnh Hi được hoàng đế cấp miệng vàng lời ngọc, lại được ban thưởng phong phú, cùng mấy vị tâu từ rời đi.

“Phụ hoàng...”

Bọn họ vội đi, tên gấu con là Tề vương cuối cùng cũng nhìn không được, lập tức nhảy dựng lên khiếu nại mình oan uổng, ai ngờ một quyền tấu chương ném về phía hắn, ném hắn ngóc luôn tại chỗ.

trên thực tế, mấy vị hoàng tử ở đây đều bị hành vi của vị phụ thân càng già càng thích phạt nhi tử của mình làm cho ngóc luôn rồi.

“Vớ vẩn! Con chê gương mặt quá đẹp này nhờ nẫu hậu cho con nên muốn vất đi luôn phải không? Như thế nào trăm sẽ có loại nhi tử lưu manh như con hã, thế nhưng lại ngay tại hôn lễ của mình đánh nhau với cậu huynh. Cho dù uống say cũng không phải là lý do, đừng nghĩ giáo biện làm gì, nếu con chê gương mặt này không tốt, muốn thay đổi, trăm lập tức sai người chém mấy nhát...”

“...”

Tề vương oan uổng muốn chết, sau một hồi bị lôi la mắng mắng tính bạo lực như vậy, con gấu con này cũng nổi giận, trực tiếp quát: “Nhi tử uống say, cơ bản không rõ chính mình đang làm gì, hơn nữa Kim Cảnh Giác so với nhi tử còn lớn tuổi hơn đây, không phải là hắn nên nhường nhi tử sao...”

“Con còn dám nói lý, cùng hài tử so đo, cũng không sợ mặt hã!”

Tề vương không còn lời nào để nói, nhất thời kích động, quên mất cái vị kia là người mấy năm nay chỉ lớn chiều dài nhưng chỉ số thông minh lại chậm phát triển.

Sau khi Tề vương im ắng thì lửa giận của Chính Đức để bắt đầu chuyển hướng qua mấy người con trai khác, mắng người này lại tới người khác. Thái tử bị mắng nhẹ nhất, ai bảo hắn may mắn ngắt xui một hồi lâu chứ, mà những vị hoàng tử khác không bị ngắt đi vậy mà không biết đi ngăn cản huynh đệ đánh nhau, ý đồ đáng giận, mắng đến mức các vị hoàng tử ừ ừ cúi đầu cụp đuôi.

Chỉ có một người mặt không có biểu tình gì, ở một đám người hoàng tử tinh thần bị mắng như gà được thuần hoá, người này thật như hạc trong bầy gà, khiến người ta không thể không chú ý. Chú ý đến điểm này, Chính Đức để biểu tình cũng cứng đờ, mở miệng mắng to: “Lão Ngũ, con cũng vậy, đừng tưởng lúc ấy trăm không biết con chi đứng một bên xem huynh đệ tương tàn, không có quan tâm hiếu thuận...”

“Vốn dĩ là thiếu đánh!” Tiểu Lệnh Thủ cực kỳ nghiêm túc mà nói.

Thanh âm Chính Đức để đột nhiên im bật, Tề vương về mặt bị thương mà nhìn Tiểu Lệnh Thủ, thương tâm nghĩ ngợi: thì ra ở trong mắt huynh trưởng, hắn là cái tên thiếu bị đánh đòn sao? Quả cmn thương tâm rồi, thật muốn diệt cái người không có nhân tính này mà!

“một chút vết thương nhỏ, không chết được!” Tiêu Lệnh Thủ tiếp tục bỏ sung, lại không biết cái đám huynh đệ kia đang muốn bóp chết hắn.

Tuy rằng không chết được, nhưng mặt mũi bọn họ đều bị ném ra ngoài hết rồi, vẫn luôn khổ tâm tạo hình tượng hoàn hảo không tỳ vết, giờ thì hỏng hết rồi.

Chính Đức đế run rẩy chỉ vào hắn, khoe miệng mấp máy, run run không nói nên lời. Đột nhiên phát hiện, con trai thứ năm mà mình vẫn luôn không xem trọng, không biết đầu óc như thế nào lại lớn lên được. Đường như càng trưởng thành, càng khiến cho ông tức giận. Hắn còn dùng cái loại âm thanh trúc trắc lạnh lùng đó nói đến mức tức chết người mà. Cái gì mà vết thương không khiến người chết thì không phải là vết thương chứ, không cần kinh ngạc vì chuyện nhỏ như vậy.

Cái loại biểu tình “Người thật không bình tĩnh” khiến đôi tay Chính Đức đế gắt gao nắm lấy bàn, mới có thể khắc chế cái loại xúc động này!

“...”

Các hoàng tử dùng ánh mắt như gặp phải đùng sĩ mà nhìn Tần vương, đột nhiên phát hiện, người Ngũ đệ (Ngũ ca) có tư tưởng thật kỳ quái mà. Chỉ có Thái tử điện hạ lo lắng sốt ruột, thời dài phát hiện, công sức mấy năm nay của mình hoá ra vô dụng rồi. Giấu phía sau biểu tình tàn nhẫn vô tình là tư tưởng sai lầm, thậm chí phương hướng phát triển càng sai, lúc trước thật không nên đưa Tiêu Lệnh Thủ đi nơi đó tiếp nhận cái loại huấn luyện tàn khốc đó mà.

Mặc kệ các hoàng tử ở bên này như thế nào, nữ quyền phía bên kia lại là một cảnh tượng khác.

Sáng sớm, nhóm hoàng tử phi đã tiến cung thỉnh an, tuy là vì tình thế bức bách, nhưng cũng sớm hơn so với bình thường rất nhiều. Vì vậy, nhóm hoàng tử phi được thỉnh tới thiên điện Phượng Tường cung nghỉ tạm chờ đợi.

Rất nhanh, nhóm cung phi và công chúa cũng lần lượt tới thỉnh an. Trừ bỏ Quý phi, bốn phi cùng với các công chúa, thì sau khi thỉnh an xong mấy phi tần sẽ hồi cung. Hoàng hậu sai người tới thiên điện gọi nhóm con dâu đang nghỉ tạm vào chính điện.

Sau khi mấy người con dâu thỉnh an xong, Hoàng hậu ban ngồi, không hề nhắc tới hôn lễ ngày hôm qua của nhi tử nhỏ. Bà quan tâm mà hỏi sinh hoạt của mấy nàng dâu, tình huống thân thể của mấy nhi tử. Sau đó lại quan tâm bụng Hiền phi, bảo nàng không cần quá mệt mỏi, lấy hải tử làm trung tâm.

Thích Quý phi trên mặt treo nụ cười, trong lòng lại nặng trĩu, còn có vài phần tức giận. Tất nhiên là tức giận với Tề vương, cũng hận luôn Hoàng hậu. Nếu không phải Tề vương đánh nhau với Kim Cảnh Giác, nhi tử của bà sẽ bị thương ở chân há? Cũng không biết có nghiêm trọng không nữa.

Mặt khác trong bốn vị phi, hai vị có nhi tử là Thực Phi (mẫu phi của Tần vương) và Đức Phi (mẫu phi của Chu vương) cũng lặng lẽ xoắn khăn tay, lo lắng không biết nhi tử bị thương ở chỗ nào. Ngày hôm qua khi nghe được chuyện xảy ra trên hôn lễ thì đã muộn, lại không có biện pháp nhờ người xuất cung tìm hiểu. Nghẹn một buổi tối, ngủ không ngon giấc, hiện tại ở chỗ Hoàng hậu, cũng không tiện dò hỏi, thật là gấp chết người mà.

Cuối cùng, thất công chúa tính tình nóng nảy, dừng cảm đứng ra hỏi, thay mặt cho nhóm mẫu thân đang lo lắng cho nhi tử của mình, “Mẫu hậu, tối qua xảy ra chuyện như vậy, cũng không biết thương thể của các vị hoàng huynh như thế nào, trong lòng nhi thần thật sự lo lắng, không bằng người hỏi mấy vị hoàng tâu một chút xem”

Thích Quý phi cùng với Thực phi và Đức phi gật đầu mạnh trong lòng.

Hoàng hậu làm sao không biết ý của nàng chứ, nhớ tới nghe được trình báo vào ngày hôm nay, nhi tử nhỏ của bà cũng bị đánh trọng thương đấy. Ngay cả động phòng cũng không được, trong lòng vừa tức lại vừa đau lòng. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, so với mọi người ngồi ở đây thì Hoàng hậu càng ở thế khó.

“Tức phụ lão đại, bốn cung cũng tò mò với việc này đây, nói cho bốn cung biết thương thể của bọn họ, thế nhưng có nghiêm trọng không vậy?”

Thái tử phi đứng dậy hành lễ, lấy lời của các vị thái y chẩn trị cho các vị hoàng tử nói ra. thật ra đều là chút thương thể da thịt, không nghiêm trọng lắm, chính là thoát nhìn có điểm dữ tợn, đoán chừng nghiêm trọng nhất chính là Hiền vương hoạt động không tiện.

Đúng lúc Hoàng hậu nói: “Đáng thương, huynh đệ mấy người bọn họ luôn đối xử tốt với nhau. Lão lục như thế nào lại đánh nhau với Cảnh Giác vậy? Cảnh Giác tính tình như hải tử, lần trước còn nói với bốn cung là hắn luyện tiếu để muội muội xuất giá nữa đấy. Cho rằng nếu muội muội gả chồng thì sẽ không phải người nhà hắn nữa, nên mới biểu hiện chút tính tình đi”

Lời này của Hoàng hậu và lời nói dối trắng trợn ngày hôm qua của Thái tử phi thật có hiệu quả vì diệu như nhau. Mấy người ở đây dù tức giận với hai người đứng đầu gặp phải rắc rối này, cũng chỉ có thể cười phụ họa. Trong lòng lại lên lút ra về, dù sao đều đầu quạ tìm của Hoàng hậu, việc này nếu đánh càng lớn càng tốt, cứ đánh đi, bọn họ không ngại, chỉ cần không liên lụy đến các nàng là được.

đang nói, cung nữ tiến vào bẩm báo Tề vương phi cùng với Ngũ công chúa và Kim phò mã đến đây thỉnh an Hoàng hậu.

không nghe danh tính Tề vương, mọi người lại sững sốt, đồng thời nhìn về phía Hoàng hậu, không khỏi nổi lên chút đồng tình với vị Tề vương phi mới nhậm chức này. Hôn lễ hỗn loạn, không có đêm động phòng hoa chúc, không có hôn phu cùng bồi đến thỉnh an, điều này thật là ba kích đã thương mà!

Rất nhanh ba người cùng nhau tiến vào. Kim Cảnh Hi đã búi tóc kiểu phụ nhân, trên người khoác thân vương phi phục sức, gương mặt non nót được phủ một lớp phấn trông già dặn hẳn ra. Ngũ công chúa cũng trang điểm trầm, mà Kim phò mã xưa nay đẹp đến khó tìm thì lại đem cái đầu heo tiến vào, hoàn toàn không có kiểu cảnh đẹp ý vui như trước đây. Điều này lần nữa làm nữ quyền ngồi đây ý thức được buổi lễ ngày hôm qua đánh có bao nhiêu hung tàn.

“cô mẫu ~” Kim Cảnh Giác ngây thơ vui sướng mà gọi Hoàng hậu, chỉ vào mặt mình nói: “Muội phụ xấu đánh cháu!”

Hoàng hậu đau lòng, bởi vì Kim Cảnh Giác thay Hoàng đế mà trừng độc, khiến cho chỉ số thông minh của hắn mãi vĩnh viễn dừng lại lúc năm tuổi. Đối với vị cháu trai này Hoàng hậu luôn đau lòng hắn, địa vị trong lòng cũng không hề kém cạnh hai vị nhi tử. Lúc này nghe giọng điệu đau buồn của hắn, tất nhiên là đau lòng vô cùng, bà phải dỗ dành một phen.

Chờ sau khi Ngũ công chúa kéo Kim Cảnh Giác đến một bên dùng trà bánh, thì nàng dâu mới ngày hôm nay là Tề vương phi bắt đầu kính trà mấy chị em dâu, mọi người nhiệt tình đưa lễ gặp mặt, sau đó được Hoàng hậu ban ngồi, cùng nhau nói chuyện.

Chồng của mấy vị hoàng tử phi còn bị phạt quỳ ở điện Thái Hoà, vậy nên cũng không có người nào rời đi. Ai cũng lưu lại Phượng Tường cung bồi Hoàng hậu nói chuyện, gian nan đợi chờ thời gian trôi qua.

Đoán chừng lúc này Chính Đức đế là tức giận đến điên rồi, trực tiếp lưu mấy nhi tử ở điện Thái Hoà mà mắng cả buổi sáng, mỗi người đều bị hung hăng phạt một lần, đặc biệt là đùng sĩ trong mắt đám huynh đệ, tên biến thái Tiêu Lệnh Thủ, bị mắng thảm nhất. Chỉ kém điều Chính Đức đế chỉ vào mũi hắn mà mắng bụng dạ khó lường, không biết quan tâm mọi người.

Bất từ bất giác thời gian cứ như vậy trôi qua, rất nhanh liền tới giữa trưa, mọi người đều cảm giác vừa mệt mỏi vừa đói. Cuối cùng cũng có cung nhân lại đây báo cho bọn họ biết Chính Đức đế mắng từ sáng đến giờ cũng đã buông tha cho mấy đứa con trai, bảo họ đến thỉnh an Hoàng hậu.

Bởi vì trò khôi hài ngày hôm qua trên hôn lễ, hoàng tử nào cũng bị thương, cho nên sau khi hoàng đế mắng xong, cũng đá bọn họ đến chỗ vợ mình thỉnh tội, thuận tiện bọn họ cũng đón vợ về nhà.

Mấy nữ quyến ở trong Phụng Tường cung mà chờ đợi, ai cũng nhìn về cửa điện, sau đó cuối cùng cũng nhìn thấy mấy vị hoàng tử thương tật tiến vào. Hiền vương đáng thương vẫn ngồi kiệu tới đây, sau khi tới Phụng Tường cung mới ngồi xe lăn, được thái giám nâng vào trong điện.

Mấy nữ nhân xem một lần, âm thầm lú lười, thật là đáng thương mà. Mấy vết thương da thịt này nhìn đặc biệt dọa người, nhan sắc đều bị huỷ hoại, quả thực là không có mặt mũi nào gặp người mà.

Vốn dĩ Hoàng hậu còn tức giận với nhi tử nhỏ, ngay khi thấy cái đầu heo không phân cao thấp với Kim Cảnh Giác thì lập tức mềm lòng. Chẳng qua vẫn là mắng nhẹ vài câu, lại dặn dò nhi tử nhỏ và con dâu một hồi, sau đó bảo mọi người ra về.

không chỉ mấy nữ quyến chờ vừa đói vừa mệt, mấy vị hoàng tử không có nghỉ ngơi nơi tốt cũng mệt lại đói không kém gì. Đoán chừng người không có đói bụng cũng chỉ có A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ. Nhìn huynh đệ với vẻ mặt khác nhau, Tiêu Lệnh Thủ chuyển tầm mắt lên người A Bảo, nhờ sáng nay nằng ép hân ăn nhiều đấy.

A Bảo đi đến bên cạnh Tiêu Lệnh Thủ, cười nói: “Vương gia muốn hỏi phủ cùng thần thiếp, hay là có chuyện khác muốn làm?”

“Về phủ!”

A Bảo lại cười, nhẹ nhàng đi phía sau hắn, cách nhau một bước.

Đoạn đối thoại ngắn ngủi của hai người, hơn nữa A Bảo dịu dàng lại trở thành một cảm giác khó nói thành lời, thật khiến người ta không bỏ qua được – hoặc nói là, lấy Thái tử đứng đầu các vị hoàng tử, hôm nay đột nhiên ý thức được huynh đệ của bọn là người có tư tưởng biến thái, thật không biết vì sao, không thể hiểu được mà bắt đầu chú ý đến hắn.

Tiêu Lệnh Thủ không phải là người chết, dĩ nhiên rất nhanh phát hiện ánh mắt của bọn họ, quay đầu nhìn lại.

Mấy người thấy hắn đột nhiên dừng bước, cũng dừng bước theo, nhìn hắn.

Tiêu Lệnh Thủ nhìn thoáng qua, cuối cùng tầm mắt dừng trên mặt Hiền vương. Hiền vương bị hắn nhìn đến mức trong lòng nhảy dựng lên, lại nghe hắn nói: “Trà Trà!”

“...”

Khoẻ miệng A Bảo mấp máy nhìn mặt Hiền vương, cũng không biết có phải vì bầu không khí quý dị lúc ấy làm náo nức bị nghiền hay không, thế nhưng lại trả lời: “Vương gia, Hai con mắt của Trà Trà đều đen, không phải chỉ đen một con!”

Tiêu Lệnh Thủ lại nhìn nhị hoàng huynh của hắn, gật đầu nói: “À, lục đệ nên đánh đen con còn lại thì tốt.”

“...”

Mọi người máy móc mà nhìn đến Hiền vương đen một con mắt. Vì tò mò chính mình bị thương không nhẹ, nên anh minh hiền hậu Hiền vương điện hạ sau khi trở về từ tối hôm qua, vẫn chưa đắp thuốc lên mắt. Cứ như vậy sáng nay đem theo đôi mắt đen bầm tím tiến cung, chiếm được rất nhiều phần đồng tình.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, trong lòng Hiền vương và Tề vương đều có loại xúc động mạnh mẽ muốn bóp chết Tiêu Lệnh Thủ.

Lời tác giả: Vị cha xấu xa cuối cùng cũng nhìn thẳng vào Tần vương vị nhi tử này, cũng khiến người ta chú ý tới là cái người vẫn luôn bỏ ngoài tai thanh danh không tốt, đã trưởng thành, là người hung tàn biến thái ~~~

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Nyanko

Chống lại ánh mắt “Nhiệt tình” của mọi người, A Bảo thất thủ đi theo phía sau Tiêu Lệnh Thủ về phủ, trong lòng có chút hối hận về hành động ửng ả của mình. Cũng không biết như thế nào, ngày thường nằng không dấu vết mà buộc Tiêu Lệnh Thủ mở miệng, chỉ cần Tiêu Lệnh Thủ nói chuyện, cho dù là dài hay ngắn, nằng sẽ phụ họa một câu, không dấu vết ngầm cô vũ hắn nói nhiều hơn.

Vì vậy, loại thói quen này, một khi không phòng bị, lập tức xảy ra bị kịch.

Tuy rằng miệng độc là Tiêu Lệnh Thủ, nhưng nằng lại phụ họa theo, ai có thể biết “Trà Trà” là vật gì chứ? Lúc này hai vợ chồng bọn họ đều đắc tội với Hiền vương và Tề vương.

thật là thuận tay kéo về một mối cừu hận tốt mà!

Mặt khác các hoàng tử sau khi thấy Tiêu Lệnh Thủ rời đi, nhìn về phía phu thê Thái tử, rồi lại nhìn về phía người đang trốn mắt giận dữ là Tề vương, còn Hiền vương vẫn duy trì bộ dáng thường thấy. Mặt ngoài phong độ, bộ dạng ôn hoà thân thiện, cũng không rõ hắn có tức giận hay không. Hơn nữa trước nay hắn có hiền danh, cho dù tức giận cũng không ai biết được, mọi người đều nói Hiền vương hàm dưỡng tốt, là người rộng lượng.

“Sáng sớm mọi người đã mệt mỏi rồi, cũng trở về đi.” Thái tử nói.

Thái tử lên tiếng, mọi người vừa mệt vừa đói cũng không nghĩ nhiều, ai cũng đem theo vợ mình xuất cung hỏi phủ.

Tâm trạng của mọi người không tốt, cho dù ai lớn đến như vậy, nhưng lại bị phụ thân thích phạt nhi tử, làm trò trước mặt mọi người, lột người từ trong ra ngoài, lại phạt một năm bổng

lộc, ai cũng sẽ không vui về nó. Cũng không phải là bọn họ để ý chút tiền đó, muốn nói thì từ bị hoàng đế phạt bổng lộc tàn nhẫn nhất vẫn là Tấn vương. Bởi vì hắn to gan lớn mật dám tranh luận, Chính Đức để tức giận thiếu chút nữa là lật bàn, vì vậy mới bị trực tiếp phạt ba mươi năm bổng lộc. Có lẽ về sau còn phải để vợ nuôi rồi, trừ bỏ Thái tử, thì trong lòng mấy vị hoàng tử đều tối tăm. Mà điều làm bọn họ không vui nói vẫn là vì chuyện bọn họ bị mất mặt. Bọn họ là thiên chi kiêu tử, từ nhỏ đã có thân phận hoàng tử cao quý, cả đời này cũng chưa từng có ngày nào mất mặt giống như ngày hôm qua cả.

Theo lý thuyết, trò khôi hài trên hôn lễ khó mà che giấu – dù cho có nhiều người chứng kiến, nhưng người xấu mặt lại là người hoàng gia, vậy nên mấy người đó cũng sẽ không có mặt mà đem chuyện này đi nói khắp nơi. Dù sao hỗ trợ che giấu cũng không còn kịp, cho nên lúc ấy bọn họ cảm thấy, cho dù là đi thỉnh tội, cũng là chuyện đóng cửa bảo nhau.

Chính là cho dù Thái tử người đứng đầu các vị hoàng tử cũng không nghĩ đến, vì cha già này của bọn họ đột nhiên lại phạt nhi tử. Vì tức giận mà bắt bọn họ đứng ở ngoài điện Thái Hoà để mấy vị triều thần ra về thấy trò hề của bọn họ, thật là mặt mũi đều mất hết rồi.

Phụ hoàng có ý gì vậy chứ? Chẳng lẽ ông ấy không ngại mất mặt sao? Nhi tử mất mặt, mặt mũi của ông cũng không sáng sủa được đi?

Đây đều là ý tưởng lúc bấy giờ của các vị hoàng tử, đơn giản là hoàng đế phạt mấy vị nhi tử, ẽ là trong khoảng thời gian tới mặt mũi cũng không lấy lại được. Cũng bởi vì mất mặt, lại không đoán rõ ý của Chính Đức để, vậy nên cảm xúc của các vị hoàng tử đều không vui về gì.

Trở lại phủ Thái tử, Thái tử phi tự tay lấy thuốc dán lưu thông máu tiêu ứ do Cầm thái y khai, dán lên vết thương trên trán Thái tử, có chút không xác định, nói: “Hôm qua, khi thần thiếp đến tiền viện, ngài đã được Ngũ đệ đặt lên ghế, cũng không biết ngài hôn mê bao lâu. Vậy nhưng sao Ngũ đệ không đi tìm thái y xem người một chút chứ, nhìn vết thương này thần thiếp cũng đau lòng...” Trong lời nói có chút hương vị oán trách, càng có nhiều hơn là đau lòng lo lắng.

Hôm qua Thái tử đã nghe tùy tùng nói lại việc hắn bị đánh ngất. Tuy không có dò hỏi thể tử, nhưng tối hôm qua đầu vẫn luôn nhức, ý thức mơ hồ, cũng không kịp nghĩ nhiều. Hiện nay nghe lời oán trách của Thái tử phi, không khỏi giật mình. Chẳng qua ngăn ngó xong thì không khỏi bật cười.

“Điện hạ cười gì vậy?” Thái tử phi buồn bực nói. Lời oán giận nặng nề nói là vì đau lòng Thái tử, cũng mang nghĩa oán trách Tấn vương không đi thông tri cho người nhà biết.

Nếu là nghe được lời này trước đây, Thái tử không tránh khỏi nghĩ nhiều hơn một chút, tương tự cũng sẽ oán đệ đệ không màng an nguy của hắn. Chẳng qua hôm nay ở điện Thái Hoà, phụ hoàng của bọn họ vì sự tình đêm qua mà mắng Tiêu Lệnh Thủ một hồi lâu. Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Lệnh Thủ nói nhiều trước mặt phụ hoàng như vậy, cũng làm hắn ý thức được nhân sinh quan của Tiêu Lệnh Thủ không giống với người thường. Hơn nữa, cũng biết trong lòng Tiêu Lệnh Thủ, vết thương không nguy hiểm đến tính mạng thì không phải là vết thương, cho nên lúc này hắn mới không tức giận.

Vì vậy, cũng khiến Thái tử nhớ lại mấy việc Tiêu Lệnh Thủ đã trải qua trong mấy năm nay. Những năm gần đây, vết thương lớn nhỏ của vị đệ đệ này không ngừng xuất hiện. Vài lần bị trọng thương, có thể phải chết, đều là hắn chạy tới thăm đệ đệ, bảo đệ đệ ấy dưỡng thương nghỉ ngơi thật tốt. Mấy huynh đệ khác biết thì tốt, không biết thì ấy cũng lười nhắc đến. Cho dù có mười ngày nửa tháng vị đệ đệ này không xuất đầu lộ diện, cũng sẽ không có người tò mò dò hỏi, hoặc là đi thăm đệ đệ ấy phát sinh phải chuyện gì, càng không cần phải nói Chính Đức để người vẫn luôn không chịu nhìn thẳng vào Tiêu Lệnh Thủ. Cho nên mỗi lần Tiêu Lệnh Thủ xảy ra chuyện gì, dường như chưa từng có người để mắt đến đệ đệ ấy, cũng khó trách đệ đệ ấy sẽ có ý nghĩ kỳ quặc như vậy.

Tất cả mọi người đều trách lầm vị đệ đệ này.

Vậy nên, hôm nay Thái tử đột nhiên hiểu rõ quan niệm của Tiêu Lệnh Thủ, cơ bản là không tức giận nổi.

“không có việc gì, Ngũ đệ chỉ là...”

Chỉ là cái gì? Thái tử phi nhìn chằm chằm Thái tử, thấy hắn chỉ nói một nửa thì im bặt, cũng biết có nội tình trong này, vì vậy cũng không biết điều mà đi hỏi tiếp.

Quả nhiên là mùa nóng nhất trong năm mà. Vừa trở lại phủ, cả người A Bảo đã toát một tầng mồ hôi.

Nhà hoàn hầu hạ thay phục sức vương phi, mặc y phục ở nhà rộng thùng thình, lại rửa sạch mồ hôi trên mặt, vừa lúc Bạch Tiền đến đây bẩm báo cơm trưa đã dọn xong.

Vốn dĩ A Bảo không có hứng thú ăn uống gì, chẳng qua nhìn thấy món chính lại có Bì lạnh (*), không khỏi kinh ngạc nhìn Hoa ma ma.

(*)凉皮: Liangpi: Món này xuất xứ từ vùng Quảng Châu, cũng không có tên dịch chính xác nào cho món này hết. Bản convert là “lạnh da”, cứ tưởng là từ da heo da bò đồ, nhưng nguyên liệu chính là bột gạo, nhìn khá giống bánh cuốn xắt sợi, trộn với dấm, xì dầu, đường, muối; ăn kèm với giá, dưa chuột, và cà rốt.

Nhận Hồi đứng một bên chia thức ăn giùm bọn họ, cười nói: “Vương gia, Vương phi, món mì lạnh này là Hoa ma ma dựa vào khẩu vị của Vương phi mà làm theo. Mấy ngày nay, Vương phi ăn uống không ngon, nói muốn ăn mì lạnh. Hoa ma ma mới cân nhắc làm thử, bọn nô tỳ đều thử qua, rất giống với khẩu vị của Vương phi.”

Tiêu Lệnh Thủ cũng không nói gì, chậm rãi bụng chén lên ăn.

A Bảo có chút kích động mà nhìn món bì lạnh trên bàn này... Ừm, hẳn là mì lạnh, Hoa ma ma nói cái tên bì lạnh nghe kì kì, muốn đổi thành mì lạnh cho dễ nghe, A Bảo cũng tùy bọn họ. Đối với thức ăn, Hoa ma ma có vị giác rất tốt, chẳng qua A Bảo chỉ thuật lại món ăn khai vị mùa hè kiếp trước của nàng, nói sơ cách làm, Hoa ma ma lập tức cân nhắc nấu món này.

thật ra trong dân gian cũng có món mì lạnh làm khai vị. Nhận Nhiên nói khi nàng còn nhỏ, lúc chưa bị bán vào phủ Uy Viễn Hầu cũng từng ăn qua. Chẳng qua trí nhớ A Bảo không tốt, chỉ có thể nói là một loại bánh bột gạo mà thôi. Hơn nữa gia vị cực kỳ đơn giản, không cầu kỳ như này. Đem lát bột cắt đều như nhau, còn bỏ thêm đồ ăn, như dưa chuột và cà rốt xắt sợi, rau thơm thái nhỏ. Lại thêm chút dầu mè, chút đường, muối, giấm chua, tương vừng cho đậm gia vị, cuối cùng rắc thêm đậu phộng giã nhỏ.

A Bảo nếm một miếng, cũng gần giống với hương vị trong trí nhớ, chua chua ngọt ngọt, mùi vị thơm nhẹ. thật sự rất hợp khai vị, ăn mùa hè không có gì tốt hơn, chẳng qua vẫn thiếu một thứ, chính là vị cay nồng đó.

Đột nhiên có chút nhớ món ớt cay thì làm sao giờ? Thời đại này còn chưa có ớt cay đâu... Trước kia tò về mình không thích ăn cay, cũng chỉ có vài món ăn đặc thù mới có vị cay, khiến nàng trở thành người không ăn cay trong nhà. Chẳng qua hiện tại, nhớ tới món gì mà cá hầm cải chua, đầu cá kho ớt, thịt gà xào đậu phộng, mì chua cay (**)... Vừa nghĩ mấy món ăn vật này trong đầu, nước miếng cứ ào ào mà tiết.

(**) mấy món ăn này là mình dịch theo nguyên liệu nấu ăn thôi nhé. Mình dịch theo baike mà ra.

* Cá hầm cải chua (酸菜鱼): món ăn có truyền của tỉnh Trùng Khánh với hương vị và cách nấu rất riêng biệt.

* Đầu cá kho ớt (剁椒鱼头): món ăn truyền thống của tỉnh Hồ Nam, có màu đỏ tươi, hương vị đậm đà, vị mỡ nhưng không ngán, thịt cá mềm tan hoà quyện với vị cay nồng của ớt.

** Thịt gà xào đậu phụng (宫保鸡丁): là món ăn truyền thống nổi tiếng của Trung Hoa. đi ăn mấy nhà hàng Trung ở bên này thì mấy bạn sẽ thấy cái tên Kung Pao Chicken ở hầu hết mấy thực đơn. Món này có thể được nấu theo kiểu Tứ Xuyên hoặc Quý Châu.*

** Mi chua cay (酸辣粉): xuất xứ từ tỉnh Tứ Xuyên. Có vị chua cay. Tôm lại hẳn là vì đồ Tứ Xuyên nên sẽ cay rồi.*

“Vương phi làm sao vậy, không hợp khẩu vị sao?” Nhận Hồi kỳ quái hỏi, vừa rồi mặt mày còn hớn hờ, sao tự nhiên lại hết vui, còn có chút ừ dột nữa vậy.

“không có, rất hợp khẩu vị, Hoa ma mà vất vả rồi.” A Bảo cười nói. Sau đó nhìn nam nhân ở phía đối diện, nhìn hần ăn chậm rãi, cũng không ảnh hưởng khẩu vị, dĩ nhiên biết món này hợp vị của hần.

Sau khi ăn uống no say, lại nghỉ ngơi một lát, A Bảo bắt đầu suy nghĩ sự tình hai ngày nay. Thấy sau khi Tiêu Lệnh Thủ đi tìm Giải thần y, A Bảo sai người kêu Tịch Viễn đến đây.

Sau khi Tịch Viễn đến, cách tắm bình phòng ở sảnh trước, cung kính hành lễ với A Bảo đang ở phía sau bình phòng, “không biết vương phi tìm thuộc hạ là có chuyện gì?”

“Hôm nay người bồi vương gia tiến cung, nói cho ta biết chuyện sáng nay.”

Tịch Viễn hiểu rõ Tiêu Lệnh Thủ không phải là chủ nhân thích nói chuyện, cơ bản sẽ không có khả năng chủ động nói cho Vương phi biết chuyện ngày hôm nay ở điện Thái Hoà. Mà trong một tháng này, Tịch Viễn cũng có chút hiểu cách làm việc của vị Vương phi này. Có một số việc nặng có thể nắm chắc chừng mực, sẽ không tùy tiện nhúng tay vào chuyện mình không nên làm. Thoạt nhìn tính tình có chút mềm mại, nhẹ nhàng lại đoan chính.

Tịch Viễn là thị vệ bên người của Tiêu Lệnh Thủ, tất nhiên cùng tiến cung với chủ nhân. Tuy rằng hầnkhông đến gần điện Thái Hoà, nhưng các vị vương bị trừng phạt thì hần cũng biết.

Đoán không nhầm thì chịu trừng phạt nặng nhất lần này chính là Tiêu Lệnh Thủ. Thái tử và mấy vương gia khác bị phạt một năm bổng lộc, Tề vương là đầu sỏ gây tội cũng chỉ đơn giản phạt bổng lộc và mộttháng cấm túc. Còn Tiêu Lệnh Thủ bị phạt ba mươi năm bổng lộc không nói, trừ bỏ tước vị thân vương, thì chức vị ở Đại Lý Tự và Hình bộ đều bị bỏ, vừa nhìn là biết “Nhân” vương rồi.

A Bảo có chút ngạc nhiên, “Sao có thể phạt nặng vậy? Vương gia cũng không phải Tề vương, cũng không có đánh nhau mà?”

Khoẻ miệng Tịch Viễn khẽ mấp máy, tiệc cưới ngày hôm qua, thị vệ cùng với tùy tùng được an bài ở bên ngoài, nhưng có chuyện gì chỉ cần gọi một tiếng ở trong sân cũng có thể nghe được. Cho nên lúc ấy hầncũng ở xa mà nhìn thoáng qua, tự nhiên thấy mấy vị hoàng tử khác không phải đánh nhau thì chính là liên lụy vô tội. Theo lý thuyết, xung quanh có không ít người hầu và tùy tùng, sao có thể sẽ không có cái gì ngăn cản mà tùy ý để mấy vị vương gia bị thương vô duyên vậy? Đó là vì bị Tiêu Lệnh Thủ ngăn lại đó!

Cho nên, đây cũng là nguyên nhân khiến Chính Đức tức giận nhất. Đặc biệt là khi Tiêu Lệnh Thủ nóimấy vị vương gia thiếu đánh, Chính Đức để quả thực muốn gào thét. Quả nhiên đứa con trai này thậttàn bạo vô tình, ngoan độc cực kỳ. Vậy mà có thể ác độc nhìn huynh đệ hần bị đánh đến mặt mũi bầm dập không cho người hỗ trợ. Hơn nữa Tiêu Lệnh Thủ lại dùng loại ngữ khí lạnh lùng cao ngạo tranh luận với hoàng đế, người quyền uy tuyệt đối, nói một không nói hai như Chính Đức tức giận đến mức thiếu chút nữa là xô bàn đánh chết nhĩ tử này. Vì vậy tự nhiên hình phạt cũng dữ dội nhất.

Dĩ nhiên Tịch Viễn và A Bảo cũng không biết rằng ngày hôm nay ở điện Thái Hoà, tam quan kỳ quặc và càng lớn lên thì hướng phát triển của tư tưởng Tiêu Lệnh Thủ càng lệch khỏi quỹ đạo. Vậy nên phụ thân và mấy vị huynh đệ của hần không khỏi cực kỳ tức giận. Vì vậy việc hần chịu trừng phạt nặng như vậy, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Đáng!

Đối với việc bị phạt ba mươi năm bổng lộc, A Bảo cũng không biết nên nói gì mới đúng. Tuy rằng của hồi môn của nàng đủ duy trì chi tiêu trong phủ, đời này cũng có thể com áo không lo – mà vị vương gia kia cũng cảm thấy không bổng lộc cũng không sao. Quả nhiên hoàng đế là người cha xấu xa mà, phạt nhĩ tử quá đáng lắm rồi.

Nơi này A Bảo oán trách cha chồng hoàng đế phạt nhĩ tử, những người khác sau khi nghe lệnh trừng phạt này, cũng cảm thấy hoàng đế phạt có chút nặng. Tuy rằng thân vương không dựa vào chút bổng lộc này để sinh hoạt, chẳng qua đây là vấn đề mặt mũi đó. Sau này khi kinh tế trong phủ dần yếu đi, trong phủ không có thu nhập, khả năng Tiêu Lệnh Thủ phải ăn bám vợ rồi, đơn giản mà nói, chính là quả hồng mềm rồi.

“Xứng đáng!”

Tề vương mang bộ mặt xanh xanh tím tím như đầu heo mà oán hận. nói xong lại nằm trên ghế quý phi, được thê tử hiền hậu bôi thuốc cho hần.

Vụ việc trên hôm lễ ngày hôm qua, không chỉ có vết thương trên mặt là thê thâm nhất, thân thể cũng nhiều chỗ bầm tím, cả người trên dưới đều đau. Hại hần cảm thấy nhất định có người nhân cơ hội này mà đánh hần, đoán không chừng người này là Ngũ hoàng huynh Tần Vương cũng nên. Tuy rằng Kim Cảnh Giác là người trẻ tuổi lực lớn, nhưng lại là tên ngốc, mặc dù sức lực có lớn đi nữa, nhưng đánh không có luật lệ, chỉ biết lấy đồ ăn ném người khác, có thể làm hần bị thương ở chỗ nào được chứ? Cho nên hần kiên quyết cho rằng có người nhân lúc hần uống say thần trí không rõ đã đánh hần mấy phát.

“Biểu ca, không thể nào đâu.” Kim Cảnh Hi trực tiếp phủ định, “Lúc ấy ai cũng nhìn thấy, Tần vương che chở cho Thái tử, không có ra tay. Sau khi huynh ngắt xiu thì được người nâng vào hậu viện, cũng khôngcó người dám đối với huynh bất kính.”

Tề vương hừ lạnh, “Hừ, nhưng thật ra lại là một con chó trung thành. Thái tử cho hần cái gì, cứ như vậy che chở chứ!” Tuy rằng ngữ khí có chút khó chịu, cũng có chút chua, thêm chút hời hợt. Từ sau khi Tần vương rời khỏi lãnh cung, tiến vào thượng thư phòng học tập, hần mang theo một đám huynh đệ đi ức hiếp vị Ngũ ca này. Nếu lúc ấy hần đi trước Thái tử một bước, lung lạc Ngũ ca, đoán chừng người mà vị ca này trung thành sẽ là mình rồi.

đang nghỉ ngơi, đột nhiên ai u một tiếng, con đau khiến da đầu hần tê dại, đau đến mức hần hất tay đánh đồ chung trà trên bàn nhỏ.

“Biểu ca, thực xin lỗi, muội quá sức...”

âm thanh trẻ con mềm mại vang lên, Tề vương nhe răng nhìn về mặt đầy ý xin lỗi của Kim Cảnh Hi. Cặp mắt to tròn xoe ngập nước nhìn hần, khiến hần nhìn không khỏi mềm lòng, nhẹ nhàng nói: “không có việc gì, lần sau muội nhẹ tay là được.”

Kim Cảnh Hi cười nhạt, lại cúi đầu thoa thuốc cho hần, bộ dạng ngoan ngoãn kia khiến tâm hần tê tê dại dại, thật muốn ôm mà chà đạp một phen.

Tề vương không biết rằng cái loại tâm tình này của một nam nhân có ảo mộng loli (*). Kim Cảnh Hi lớn lên có gương mặt non nớt, ngũ quan không giống với mấy nữ tử xinh đẹp có gương mặt trái xoan. Khuôn mặt nàng tròn tròn, đôi mắt to, mũi nhỏ miệng nhỏ, thân hình cũng nho nhỏ xinh xinh, thanh âm lại nũng nịu mềm mại. Vốn dĩ nữ tử Kim gia luôn là người có tư thái đoan trang hiền huệ, vậy nên ưu thế của nàng mới bị mờ đi đôi chút. hiện tại không có người ngoài, bộ dạng cô gái nhỏ dễ thương như thế này, khiến Tề vương cảm thấy so với nữ nhân thành thực hấp dẫn còn hấp dẫn hơn. Tâm tình nhộn nhạo, bất lấy bàn tay nhỏ múp múp thit, vuốt ve đầy ái muội.

() Bản convert để là loli, mình để nguyên chữ không dịch ra là con nít. Dịch ra thấy biến thái quá TvT. Thực ra Loli nghĩa là những cô gái trưởng thành nhưng dáng vẻ như con nít, hoặc là những thiếu nữ dưới 17 tuổi nhưng chưa trưởng thành hết. Vậy nên trường hợp của chị Kim Cảnh Hi này cũng tương tự. Kiểu như chị này lớn lên*

nhưng mà mặt con nít vậy đó.

“Biểu ca, tam ca không phải cô ý, huynh ấy chỉ là... Chỉ là...” Nàng cắn môi, bộ dạng như chực khóc.

“không có việc gì, bốn vương biết ngày thường muội và hấn (*) có tình cảm rất tốt. Hôm qua cũng là vì bốn vương uống say, nên cũng không so đo với hấn làm gì.” Tuy rằng nhắc tới Kim Cảnh Giác là hấn lại bức mình, nhưng lại thấy so đo với tên ngốc thật mất mặt. Tề vương chỉ có thể nhìn, còn phải giả vờ rộng lượng trước mặt Vương phi của mình, bởi vì hấn biết tình cảm giữa huynh muội Kim gia rất tốt.

() Theo lý thuyết thì Tề vương phải gọi Kim Cảnh Giác là cậu huynh. Nhưng vì chuyện trong hôn lễ, nên tạm thời không thích vị huynh này, nên mình để là “hấn” cho hợp với tính Tề vương. sẽ thay đổi tùy thời điểm ngữ cảnh nhé.*

Kim Cảnh Hi nín khóc nín cười, âm thanh trẻ con mềm như bông nói: “Muội biết ngày là biểu ca tốt nhất mà ~”

Loại âm thanh con nít dễ thương như thế này lần nữa giết hấn. Tề vương không khỏi nhớ lại vì sao khi còn nhỏ mình vừa thấy biểu muội nhỏ thì nhất định phải thú nằng. Cơ bản là hấn đối với kiểu nữ tử đáng yêu không cách nào cự tuyệt được. Khi còn nhỏ, Kim Cảnh Hi cũng như thế này, đáng yêu, mềm mại, nho nhỏ, dễ thương muốn chết luôn.

Tâm tình nhộn nhạo, rốt cuộc Tề vương cũng không trụ được, kéo nàng đến trên người mình, muốn bù đắp lại buổi tối đêm động phòng hoa chúc đêm qua. thì bỗng nhiên hấn gào một tiếng thê thảm, cả người cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Kim Cảnh Hi hoảng hốt từ trên người hấn mà ngồi dậy, trong lúc lơ đãng tay nhỏ ấn đến chỗ hấn bị thương, khiến hấn đau đến mức mặt trắng như tờ. Kim Cảnh Hi sợ tới mức nói không ra lời, vội vàng nhảy xuống giường, sai người đi thỉnh thái y.

Tề vương phủ một cánh gà bay chó sủa.

“Lão Ngũ xứng đáng bị vậy!”

một bên Hiền vương được người giúp hấn đắp thuốc ứ thanh cho hóc mắt, một bên oán hận chửi nhỏ.

Hiền vương phi ngồi bên cạnh hấn, người mang thai, cho nên Hiền vương không để nàng làm. Chẳng qua nàng vẫn tỏ vẻ mình quan tâm, nên mới không đi nghỉ tạm, ở bên cạnh ngồi nhìn.

Hiền vương phi nhìn trượng phụ đang nằm ở trên trường kỷ (*), lại nhìn đôi mắt đen thâm quầng, ảo ảnh về cái vị cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng lập tức tiêu tan. Đột nhiên có một loại ý tưởng vớ vẩn nảy sinh trong đầu: Đồi trước Hiền vương hoàn mỹ không có chút tật xấu nào không phải là vờ vịt chứ?”

() Trường kỷ (长榻): là loại ghế dài bằng gỗ, như mấy bộ đồ gỗ mà trong nhà hay có ấy. Nếu để ghế dài không biết có thô bị không, nên mình để Trường kỷ cho vẫn về chút ha (´▽`)/*

“Duyệt Nhi, nàng có biết “Trà Trà” trong miệng Ngũ đệ là thứ gì không?” Đột nhiên Hiền vương hỏi.

Hiền vương phi trầm mặc.

Bảo nàng phải nói với vương gia như thế nào đây, bảo rằng “Trà Trà” không phải là đồ vật, mà là một con chó sao? Hay là nên nói là chó Tần vương đưa cho Tần vương phi đỡ buồn đây?”

Ngay sau khi biết được chân tướng, Hiền vương không khống chế được mà trực tiếp đá vào bàn nhót trên giường, kết quả chân bị thương càng thêm nghiêm trọng.

Tương tự Hiền vương phủ cũng một cảnh gà bay chó sủa.

Tiêu Lệnh Thủ bị phạt nặng như vậy, mọi người đều cho rằng trong lòng hấn nhất định sẽ không vui. Mà Thái tử đang nghĩ xem có nên tìm lý do gì đó, đưa cho Tiêu Lệnh Thủ chút ruộng đất, miễn cho sau này hấn thất sự phải dựa vào cửa hồi môn của thê tử mới có cơm ăn, thê diện nam nhân cũng vất hết luôn rồi.

A Bảo cũng cảm thấy Tiêu Lệnh Thủ khổ sở -- cho dù không nhìn ra được gì từ mặt hấn. Chẳng qua lấy thân tình nhìn người, cha của mình lại đối với mình như vậy, không có người con nào sẽ chịu được. Cho nên mấy ngày nay A Bảo ra sức chăm sóc hấn, không chỉ có ra sức suy nghĩ bồi hấn nói chuyện, buổi tối còn hơi dung túng cho hấn áp đảo nàng mấy bận, kiệt sức mới kháng nghị. Buổi tối còn sai phòng bếp nấu món ăn ngon – đều là món ngon kiếp trước A Bảo đã từng ăn qua.

Ví dụ như hiện tại vừa vặn là ngày khí trời nóng bức, là lúc nóng nhất trong năm, lúc này ăn đá lạnh là tốt nhất. Vì vậy A Bảo sai người đi đập mịn miếng đá, làm ra món đá bào, trái cây đá bào, sữa bò đậu đỏ đá bào, tám vị đá bào, bánh trứng đá bào (dạng như kem flan) và còn nhiều nữa.

Trước kia lúc ở biên cảnh, A Bảo cũng từng ăn qua mấy món này, chẳng qua địa phương đó tài nguyên có hạn, không có nhiều nguyên liệu để làm nhiều vị. Hơn nữa lúc đó nàng còn là một cô nương, lão phu nhân không thích nữ hài chỉ một lòng một dạ nghiên cứu ăn uống. Bà cho rằng như vậy không đoan trang, vậy nên A Bảo cũng không dám làm gì khác biệt, người khác ăn cái gì, nàng liền ăn cái đó. Chẳng qua hiện A Bảo đã là đương gia chủ mẫu, không có người quản, có thể mặc sức lăn lộn, thậm chí cả sữa đông hai tầng (*) cũng được nàng làm thử.

() Sữa đông hai tầng (双皮奶): là món ăn ngọt xuất xứ từ thời nhà Thanh. Món này là món tráng miệng của tỉnh Quảng Đông, lấy sữa tươi và trứng làm nguyên liệu chính. Qua quá trình luộc rồi hấp thì thành phẩm sẽ lớp mịn màu trắng, vị ngọt nhẹ. (Mời nhìn hình cử tượng sữa chua, nhưng không phải)*

Sữa đông hai tầng vừa được làm ra, mọi người trong vương phủ ai cũng thích, mà người thích nhất vẫn là Giải thần y.

Giải thần y thích nhất sữa đông hai tầng, mặt trên có nước sốt dâu tây, sau đó rắc thêm đường nấu keo ngọt ngọt. Sau khi ướp lạnh, lúc trời nóng lấy ra một chén, quả thật là thiên đường nhân gian mà. Lại nghe tới món này là món giải nhiệt do A Bảo nghĩ ra, hơn nữa còn tốt bụng dò hỏi Đan Tham khẩu vị của hấn thế nào, sai đầu bếp làm riêng đưa qua cho hấn. Trong lòng Giải thần y vô cùng cảm động, cảm thấy A Bảo vị vương này thật sự quá tốt, nhưng mệnh lại không tốt chút nào khi gả phải cái tên nam nhân vô tình lạnh lùng, ngoan độc thâm hiểm, thật sự làm người thốn thức không thôi.

Đương nhiên, lời này của hấn truyền tới tai Tiêu Lệnh Thủ, ngày hôm sau lập tức bị bệnh.

“Bị bệnh?” A Bảo ngờ ngác, hỏi người đến bẩm báo là Đan Tham, “Có cần gọi đại phu tới xem hấn ta một chút?” Y giả không tự y (*), đạo lý này nàng hiểu.

(*) *Y giả không tự y (医者不自医嘛): bác sĩ không tự khám cho mình. (Ai có câu nào bên tiếng Việt có thể thay được thì báo mình nhé ^^)*

Đan Tham căng da đầu nói: “Vương phi, Giải thần y nói chỉ cần ngài quản tốt Vương gia, hần sẽ không có việc gì.”

“...”

Cuối cùng, A Bảo từ về mặt muốn chết của Đan Tham, sau khi hiểu biết rõ vị thần y này vì nói xấu nên bị Tiêu Lệnh Thủ đánh, nàng cũng không còn lời nào để nói. Căn cứ vào một ít đồng tình, A Bảo sai đầu bếp làm món sũ đông hai tầng mà Giải thần y thích ăn – xem như lấy món ngon mà thu bán, bảo hắn đừng oán hận lớn như vậy, ở trong vương phủ ngày ngốc. Phúc lợi của vương phủ bọn họ quả thực không tồi, không chỉ có bao ăn bao ở, tương lai còn có thể miễn phí có được người vợ quân đông tây nữa à nha ~

Giải thần y nằm trên giường, nhìn chén sũ đông hai tầng được hấp xong, lệ rơi đầy mặt: QAQ, nội thương quá nghiêm trọng, không hợp ăn các món làm từ sũ, sẽ tương khắc với thuốc đóooooo!!!

Lúc này Giải thần y đau khổ, chỉ có thể nhìn mà không ăn; thì bên này, A Bảo bởi vì muốn sớm xoay người làm chủ, mỗi ngày sung sướng ăn đá bào lúc trời nóng, không có để ý đến bà đi tới thăm, vì vậy – bị kịch tới.

“Nàng làm sao vậy?” Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng hỏi.

Vị thần y đang chịu khổ bức nào đó nội thương còn chưa khỏi đã bị người thô bạo xông vào trong viện hần, xách hần từ trên giường xách tới đây, thiếu chút nữa nhịn không được rít gào: hần là bị thương nặng đó! Hơn nữa vẫn là bị tên nam nhân lòng dạ hẹp hòi này đánh trọng thương đấyyyyyy!

trên thực tế, nghĩ muốn gào thét còn có A Bảo: Cnn mà, bà đi tới lại đi ăn đá thật là đau bụng chết mất! Càng không chịu nổi chính là người không hiểu chuyện gì cứ xách theo đại phu đến đây hỏi nàng vì sao lại đau bụng!!! Mẹ nó (nguyên văn), thật là làm trò trước mặt nam nhân khác mà!!!!

Chờ sau khi Giải thần y khai thuốc rồi khỏi, Tiêu Lệnh Thủ ngồi trước giường nhìn A Bảo đang giải chết, cho đến lúc A Bảo không giả chết nữa mới thôi nhìn.

“Nàng đổ máu, cảm giác thế nào?” Tiêu Lệnh Thủ khó có được mà mở miệng hỏi.

A Bảo liếc mắt nhìn hần, trong lòng rít gào có thể hay không không cần phải nói chuyện mỗi tháng nàng sẽ đổ máu một lần? Nhưng trên mặt vẫn dịu ngoan mà trả lời: “Có chút đau.”

Tiêu Lệnh Thủ dùng bàn tay to áp lên bụng nàng, nhẹ nhàng xoa, động tác cực kỳ nhẹ, làm cho lòng A Bảo cũng mềm theo.

Lời editor: Em xin tác giả, đừng viết về đồ ăn nữa (〒_〒) một chương mà có biết bao nhiêu món, một muốn chớt luôn TvT

(*) *Bì lạnh*

☐

(*) *Đầu cá kho ớt*

☐

(*) *mì cay*

☐

(*) *Gà xào đậu phụng*

☐

(*) *Trường kỳ*

☐

(*) *Sũ đông hai lớp*

☐

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Nyanko

Bởi vì bà đi cá hung tàn đột kích đến nên nàng phải chịu tội thể này, đã lâu A Bảo chưa được trải nghiệm qua!

Tuy rằng cũng thường nghe nói tỳ muội trong nhà thân thể điều trị có chút không tốt, lúc bà đi tới thăm thường phải chịu đau đớn. Chỉ là A Bảo vẫn luôn khoẻ mạnh, mỗi lần bà đi đến trừ bỏ đau lưng mỏi mệt, có chút thích ngủ, thì cơ bản không có đau như lần này. thật là bà đi này không phải bệnh, mà là muốn mạng người đó!

Có thể vì A Bảo đau đến mức sắc mặt trắng bệch, bộ dạng có chút liễu yếu đào tơ, vì vậy từ lúc sáng sớm, Tiêu Lệnh Thủ vẫn luôn ở trong phòng, ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

A Bảo: TvT vì sao lại lẳng lặng nhìn nàng chăm chăm như vậy chứ? thật đáng sợ mà, sẽ khiến nàng cảm thấy chính mình đã làm phải chuyện xấu gì tội ác tay trời đây!

Cũng bởi vì có Tiêu Lệnh Thủ, vị hung thần ngồi ngốc trong phòng, nên bọn nha hoàn không dám tiến vào. Bộ dạng đáng thương như vậy cũng làm A Bảo thấy các nàng rất đáng

thương, vì vậy phát tay báo bọn họ ra bên ngoài đợi, nếu nàng cần sẽ gọi vào sau. Càng bởi vì vậy, Hoa ma ma cũng không có cơ hội lái nhai mấy việc như A Báo không biết yêu quý thân thể của mình này nọ, xem như nàng tránh được một kiếp.

“Vương gia, nước gừng đường đỏ đã nấu xong.” Thanh âm trầm ổn của Nhạn Hồi vang lên.

A Báo dựa vào giường mỹ nhân (*), dựa lưng vào gối dựa mềm mại, Tiêu Lệnh Thủ an vị ngồi bên cạnh nàng, xem thư từ cá nhân, thái độ tự nhiên như thể không sợ nàng xem phải cái gì không nên xem.

Nhạn Hồi bưng nước gừng tiến vào, vẫn chưa đưa đến địa phương mà A Báo đuổi tay có thể lấy, mà trực tiếp đưa đến bỏ trên bàn nhỏ bên cạnh Tiêu Lệnh Thủ, trực tiếp bỏ qua ánh mắt rồi rắm của A Báo, cung kính lui xuống.

Giải thần y kê một đơn thuốc giảm đau, chẳng qua thuốc thì ba phần độc, ý tứ của Giải thần y là đừng uống nhiều thuốc. Buổi sáng A Báo chỉ uống một chén, sau đó chuyển sang uống nước gừng.

Dĩ nhiên A Báo rất chán ghét vị gừng chưa qua xử lý, nhưng nếu là đồ ăn nấu với gừng thì lại là chuyện khác.

Tiêu Lệnh Thủ buông tông cuốn (*) màu xanh trong tay xuống, đuổi tay chạm vào chén, thử độ ẩm, phát hiện còn có chút nóng.

() Mình không biết nên edit thế nào, vì cái này không phải là sách. Dạng như mấy cái tờ tuyên thánh chỉ hay xem trong phim ấy, mình có thể cuộn lại đó.*

Ngón tay của hắn thon dài, khớp xương rõ ràng, là tay của một nghệ sĩ, chỉ là lòng bàn tay có vài vết chai, mu bàn tay còn có những vết sẹo nhỏ, đoán chừng là tích lũy qua thời gian. Chỉ là... Hoàng tử tôn quý, cho dù đánh nhau với người khác, cũng sẽ không lưu lại nhiều vết thương nhỏ vụn như vậy.

Sau khi A Báo phục hồi lại tinh thần, phát hiện bản thân mình nắm lấy tay hắn lần qua lộn lại mà nhìn, đến lúc phản ứng lại, hoàn toàn đờ người. Vẫn là tư thế nắm lấy tay nam nhân, nàng mấy mốc ngừng đầu, lập tức nhìn thấy một đôi mắt đen bình tĩnh. Chủ nhân bàn tay to bình bình tĩnh tĩnh mà nhìn nàng, từ lúc nàng nắm lấy tay hắn đảo qua lộn lại nhìn kỹ, cái loại dung túng không lên tiếng này – vì sao lại cảm thấy đau da đầu thế này?

A Báo cười gượng, căng thẳng nói: “Tay Vương gia... thật đẹp, khớp xương rõ ràng.” Xem nàng nịnh nọt như vậy, cũng đừng có so đo với nàng đấy.

Dường như Tiêu Lệnh Thủ bị hành động này của A Báo như được mở ra một thế giới mới. Sau đó hắn nắm lấy đôi tay trắng mềm mại của nàng. Màu da của hắn đen hơn nàng một chút, là màu trắng nhạt, nhưng thoát nhìn vẫn giống như màu da của giới quý tộc. Trời cao ban cho hắn vẻ ngoài cực tốt, ngay cả da cũng mềm như công tử quý tộc.

hắn sờ lòng bàn tay A Báo, phát hiện có mấy vết chai nhỏ, nói: “Nàng sử dụng roi?”

“... Từng luyện qua ở biên cảnh.”

“Rất tốt.”

Rất tốt? Tốt cái gì vậy, về sau thì sao?!!

Về sau chính là, hắn khẳng khái nắm tay nàng thân mật, một tay khác lạnh lùng bưng chén nước gừng mà A Báo vô cùng chán ghét đem tới, để bên môi nàng, ý bảo nàng mau uống đi.

A Báo: >_<. Cho dù biết Tiêu Lệnh Thủ không bao giờ đánh thê tử của mình, nhưng ánh mắt đó, thật đáng sợ mà.

Sau khi khó khăn uống hết chén nước gừng trong tay hắn, trên trán A Báo đã ra một tầng mồ hôi, cảm giác khoẻ môi còn lưu lại giọt nước gừng, đang định lấy khăn tay lau đi, ai ngồi một bóng đen vươn tới, sau đó – mọi người tự hiểu.

A Báo chết lặng.

Tiêu Lệnh Thủ yên lặng nhìn về mặt khiếp sợ của nàng, yên lặng mà nghĩ. Vì sao khi Lục hoàng đệ lạm loại chuyện này với cung nữ, thì cung nữ đó lại dõm mặt ngã vào trong ngực hắn, nặc dẽ ấy muốn làm gì thì làm. Mà lúc hắn làm như vậy, chỉ đối lại một bộ dạng khiếp sợ thôi vậy? Có chút buồn...

Qua một lúc lâu, A Báo cũng biết biểu hiện của mình không đúng lắm, vội vàng ho nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Vương gia, trời sắp tối, chàng không đi thư phòng sao?”

Tiêu Lệnh Thủ nhặt lại tông cuốn, lạnh nhạt nói: “Ồ chỗ này xem cũng giống nhau.”

“À.” A Báo lên tiếng, không có việc gì làm, lại chống cằm nhìn sườn mặt lạnh lùng của hắn, càng xem càng hài lòng. Góc độ sườn mặt này thật đẹp mắt mà.

Thời gian trong một ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Ngày thứ hai, A Báo cảm giác tốt hơn nhiều, bụng chỉ còn lại chút cảm giác giác đau, không có quặn đau như ngày trước, vui sướng đến mức muốn chạy ra ngoài hít thở không khí – sau đó bị nam nhân lạnh lùng yên tĩnh đè ép ý niệm của nàng.

Tiêu Lệnh Thủ vẫn như cũ ở bên cạnh nàng, cho chủ là làm chuyện gì, đều làm trong tầm mắt hắn, khiến A Báo cảm thấy chính mình cứ như bị giám thị -- nhất định là ảo giác rồi.

“không phải ảo giác!” Giải thần y bắt mạch cho A Báo, lại lần nữa xấu miệng mà nói: “Người không hiểu rõ còn nghĩ rằng người đang giám thị phạm nhân đấy! Ta nghe Tịch Viễn nói, cái tên lạnh lùng tàn nhẫn này, không biết trong tay người đã xử lý bao nhiêu người. Thế nhưng người đừng có đem cái bộ dạng như xử lý kẻ thù kia đối với Vương phi chứ, nàng là nữ tử nhu nhược đó!”

Tiêu Lệnh Thủ đặt tay lên ghế vịn.

Nội thương của Giải thần y còn chưa khỏi hẳn, chẳng qua từ khi A Báo dùng sữa đông hai lớp mua chuộc hắn, Giải thần y đối với sự tình trong vương phủ cũng tương đối dễ bụng – phải nói hắn cảm thấy A Báo là người tốt, cho nên mới vui vẻ thân cận. không cần Tiêu Lệnh Thủ sai người xách hắn tới, lập tức tự động đúng hạn mà chạy tới bắt mạch cho A Báo.

“Đừng có trung cái bản mặt đó cho ta xem, vốn dĩ chính là vậy! Lời nói tuy khó nghe, nhưng ta là người có lương tâm của thầy thuốc, vẫn là nói cho người một tiếng, cái loại thái độ nghiêm túc này sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của người bệnh, tâm tình mà không tốt, bệnh cũng sẽ không khỏi...”

Nghe Giải thần y lái nhai một hồi, đầu A Báo đầy hắc tuyến nói: “Giải thần y, ta không phải bị bệnh.”

Nháy mắt đã hiểu lời nói của nàng, Giải thần y: =□=! Vương phi vì sao lại nói như vậy chứ... thật rồi rắm mà!

A Bảo phát hiện mình không cẩn thận lỡ miệng, nhanh chóng giả chết.

Tiêu Lệnh Thủ nhìn nàng một cái.

Giải thần y bắt mạch cho A Bảo, dặn dò nàng về sau trong thời kỳ “Đặc thù” thì đừng ăn đồ lạnh nữa, sau đó máy móc mà rời đi.

Qua mấy ngày, thân A Bảo hoàn toàn không có việc gì, lại tung tăng nhảy nhót.

Nhưng mà, A Bảo còn chưa nhảy nhót được mấy hồi, Tiêu Lệnh Thủ đã bế nàng lên, lặng lẽ ngồi trên người nàng vài cái, sau khi phát hiện không có mùi máu tươi, lập tức xách nàng vào phòng luyện công cùng với hắn.

“Làm gì vậy?” A Bảo nhin không được sờ đầu hỏi.

Tiêu Lệnh Thủ ở trong phòng luyện công lấy một cái roi từ trong đồng bình khí trên tường đưa tới cho nàng nói: “Luyện tập.”

A Bảo: =□=! Vì sao lại muốn nàng luyện roi? không phải nàng đi theo con đường thực nữ hà?

“Nàng quá yếu, thường xuyên rèn luyện có lợi cho thân thể.” Tiêu Lệnh Thủ sờ sờ đầu của nàng, “Giải thần y nói rèn luyện thích hợp đối với thân thể rất có lợi, đỡ phải dễ dàng ngã trên giường.” hắn dùng loại biểu tình “Nàng thật quá yếu” mà nhìn nàng, hiển nhiên buổi tối người nào đó sung mãn thừa nhận năng lực nàng không làm hắn hài lòng.

“...”

Cho nên cảm thấy nàng đối với roi có hứng thú nên chọn cái đó cho nàng, xem như là luyện tập thân thể sao? =___=! Vì sao lại muốn rít gào thế này?!

một lần nữa A Bảo lại ngạc nhiên đối với ý tưởng kỳ lạ của Tiêu Lệnh Thủ, càng làm cho nàng ngạc nhiên hơn chính là hắn tự mình chỉ điểm tiên pháp (*) cho nàng. Thậm chí thủ pháp cũng rất tinh tế, so với những đại nương hào sảng trước kia ở biên cảnh day nàng còn lợi hại hơn.

() là học dùng roi đó mọi người*

không phải nàng đi con đường hiền thê lương mẫu sao? Vì sao hiền thê lương mẫu còn phải học tiên pháp vậy? Cái này thật không có khoa học mà!

Cả người luyện tập đầy mồ hôi, A Bảo thử hồng học bị Tiêu Lệnh Thủ ôm đến nhà tắm phía sau phòng luyện công, lột sạch nàng rồi trực tiếp ném nàng xuống ao tắm rửa sạch sẽ, tương tự hắn cũng nhảy xuống. Tác phong mạnh mẽ như vậy khiến A Bảo phải kinh ngạc, vì ra vẻ bản thân mình không phải là sắc nữ, phi lễ chó nhìn, trực tiếp xoay người sang chỗ khác, lén lút đi đến phía bên kia ao, rất nhanh lại bị người nào đó túm lại.

Sau trận tắm uyên ương đầy gian nan, A Bảo mềm như bông tuyết ý để Tiêu Lệnh Thủ ôm nàng rời khỏi phòng luyện công. Vẫn là tư thế ôm hài tử nhỏ, chẳng qua theo thói quen nên cũng rất thoải mái. A Bảo gác đầu trên vai hắn, ngáp một cái, đầu óc có chút phát ngốc, sau khi phản ứng lại, chính mình giống như tự nhủ hỏi: “Vì sao vương gia lại đối tốt với ta như vậy chứ?”

Đúng vậy, Tiêu Lệnh Thủ sẽ không có khả năng phong hoa tuyết nguyệt, dùng lời ngon tiếng ngọt mà dỗ nàng, càng sẽ không đưa lễ vật gì đó để làm nàng vui, thậm chí lúc nào cũng một dạng vô tình tàn nhẫn, mỗi lần nhìn đều làm sợ tới mức không biết phải làm gì mới phải. Nhưng hắn lại dung túng nàng nhất, săn sóc từng chi tiết sinh hoạt của nàng, im lặng lại nhẹ nhàng mà chăm sóc. Nàng thật sự không ngờ, vì sao Tiêu Lệnh Thủ trước mặt nàng và cái người trong lời đồn lại khác nhau như vậy chứ?

Thực ra hắn cũng không phải là người có tính tình tốt đẹp gì, càng không phải là nam nhân có tư tưởng bình thường, ngay cả người thân cũng sẽ làm lơ xem nhẹ, dường như không ai có thể khiến hắn để ý đến. Đây cũng là lý do vì sao vô luận lời đồn đại có xấu thế nào, vô luận phụ thân ruột thịt có bỏ mặc hắn bị thâm nhiều năm như vậy, vô luận tình cảnh có nhiều khó khăn, hắn cũng chưa bao giờ thay đổi.

Vốn dĩ trước đây, A Bảo cho rằng hắn sẽ có chút thương tâm— dù sao trừng phạt này của Chính Đức đế cũng quá nghiêm trọng. Chính là đã qua mấy ngày, lại phát hiện sự việc căn bản không phải như vậy, Tiêu Lệnh Thủ hoàn toàn không để chuyện này trong lòng. Nên ăn thì ăn, uống thì uống, ngủ cứ ngủ, thậm chí cảm thấy có thể không có việc gì để làm, không có nhiệm vụ, không cần ra cửa, hắn sẽ giống như trạch nam chỉ ở nhà, ở bên cạnh nàng, sống trong thế giới nhỏ của hắn.

Nam nhân như vậy, có tâm sao? Rốt cuộc hắn nghĩ như thế nào nhỉ?

Đây là vấn đề được cân nhắc thật lâu sau khi A Bảo giả cho hắn.

Hỏi xong sau, A Bảo có chút xấu hổ, thanh tình nhìn về phía chiều trời đang nhạt màu, tuy rằng buổi chiều như vậy sẽ làm người khác có cảm giác phiền muộn, nhưng cũng có thể che dấu tốt nỗi lòng của chính mình.

Ngay khi A Bảo cho rằng có lẽ Tiêu Lệnh Thủ không nghe thấy hoặc sẽ không mở miệng, lại nghe được thanh âm trầm thấp vang lên: “A Bảo rất tốt!”

A Bảo rất tốt!

Bốn chữ đơn giản, lại làm A Bảo có chút được sủng mà kinh sợ, hoảng sợ xong lại mê mang. Nàng không biết bản thân mình tốt ở điểm nào, vất hết óc hồi tưởng từ lần đầu tiên gặp hắn ở trạm dịch cho đến bây giờ. Lúc trước chưa giả cho Tiêu Lệnh Thủ thì trốn tránh không kịp, sau khi giả thì hành vi đều tuân theo chức trách nghiêm ngặt của thê tử, hoàn toàn không có hành động gì khác người, tự nhiên cũng sẽ không có điểm gì khiến người ta cảm động.

“Ta, ta...” A Bảo phi nhỏ bản thân đang nói lắp, chỉ là, không biết vì sao mặt nàng lại cực kỳ đỏ. Thậm chí không dám nhìn hắn, đôi tay ôm lấy cổ Tiêu Lệnh Thủ, giống như hài tử được ăn đường vậy, vui mừng nên lắp bắp đáp lại một câu: “Vương gia cũng rất tốt!”

“Ừ!” hắn ôm chặt nàng, không khách khí mà nhận lấy mấy chữ này.

“...”

Bởi vì buổi chiều vận động một hồi, khiến người lâu rồi chưa vận động như A Bảo không khỏi có chút mệt, thời gian tới lập tức lăn đến trên giường ngủ như chết.

Tiêu Lệnh Thủ ngồi ở mép giường, lật xem mật thư do cấp dưới đưa tới, sau đó nhíu mày khép mắt, nghĩ khả năng phải đi Giang Nam một chuyến, không biết như thế nào lại có chút không ổn. Trước kia chưa bao giờ sẽ có loại cảm xúc này...

Đem thư tin đọc tốt một hồi, Tiêu Lệnh Thủ đi tắm nước lạnh, thanh thanh sáng sáng bước lên giường, rất nhanh, một thân thể mềm mại tự động lăn đến trong ngực hắn. Thậm chí người này hạnh kiểm xấu, tay chân trực tiếp cọ lên thân thể hắn, tay nhỏ mềm như bông vén vạt áo hắn lên, chạm vào da thịt mát lạnh, ngủ lại càng ngon.

Tiêu Lệnh Thủ vươn một cánh tay đặt ở sau đầu của nàng, đem nàng ôm đến trong ngực mình, thanh trầm nhẹ giọng nói: “A Bảo quả thực rất tốt...”

Nàng là người thứ nhất cho hắn ăn bánh ngọt, là người thứ nhất nói chuyện với hắn, cười với hắn, quả thực rất tốt!

Bởi vì trò khôi hài trên hôn lễ của Tề vương, khiến cho mấy vị hoàng tử bị liên lụy. Cho nên gần đây nhóm vương tử hành sự rất cẩn thận, đồng thời mấy vị triều thần cũng rất ít qua lại với bọn họ ở trong cung. Ngoại trừ lúc ở trên triều, còn lại đều tự động ở trong phủ tu thân dưỡng tính.

Tiêu Lệnh Thủ cũng là tự động ở nhà, chẳng qua hắn căn bản không phải là tu thân dưỡng tính, mà là cả ngày dính bên người vợ mình ăn uống tận hưởng, thích ý đến mức hắn không phải là hoàng tử bị phạt mất mặt nhất.

Buổi sáng hôm nay, sau khi ăn xong đồ ăn sáng, A Bảo ngồi xuống bên cạnh Tiêu Lệnh Thủ, cầm lấy một quyển << Sơn thủy chí >> nhằm giết thời gian, nhện không được nói: “Vương gia, hôm nay thần thiếp gửi thiệp mời Ngũ công chúa và Bình vương thế tử phi đến đây, mời bọn họ thường thức đá bảo.”

Điểm này, không thể không nói một chút đến việc lúc trước ở hôn lễ của Tề vương, A Bảo đã đáp ứng sẽ gửi thiệp mời hai vị tỷ muội tốt đến chơi trong phủ. Ai ngờ mấy vị vương gia lại có trò khôi hài như vậy ở hôn lễ, sau một loạt trừng phạt, A Bảo lo lắng Tiêu Lệnh Thủ sẽ khổ sở này nọ, nên mới đẩy thời gian lui lại. Đầu đã qua hơn mười ngày, A Bảo cũng có chút ngại mã.

Lúc trước vì để Tiêu Lệnh Thủ thoải mái, cực nhọc làm ra nhiều loại đồ ăn mới mẻ như vậy, bên người ai cũng có lộc ăn. Lại nghĩ đến nhóm tỷ muội và khuê mật tốt, lại nghĩ đến chuyện làm nàng đau đầu, vốn dĩ thường thức mỹ thực chỉ là cái cớ, dù sao cũng đưa thiệp mời để các nàng tới đây. Ai ngờ bà đi cả lại hung hăng đột kích, hơn nữa ngày ngày Tiêu Lệnh Thủ giống như quan sát phạm nhân, vậy nên ý tưởng của A Bảo mãi không thành.

Cho nên bà đi đi khỏi, A Bảo cũng gửi thiệp mời đến Bình vương phủ và phủ Ngũ công chúa.

Tiêu Lệnh Thủ nhìn nàng một cái, cái liếc mắt này làm sóng lưng A Bảo phát lạnh, như thế nào lại có cảm giác chính mình không biết đã làm chuyện gì sai khiến hắn tức giận vậy?

“không được ăn nhiều!” âm thanh Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng nói.

“Tuyệt đối sẽ không!” Về mặt A Bảo như nguyện thế.

Nàng cũng không hề oán hận việc Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng như vậy. thật sự thì việc tham ăn đồ lạnh khiến bà đi đến lại đau bụng. Giải thần y đã dặn dò phải chú ý về sau. A Bảo còn không để ý, nhưng Tiêu Lệnh Thủ lại rất chú ý, cho nên thường ngày cũng không cho phép nàng ăn nhiều. A Bảo từ trạng thái nhà giàu mới nổi trở về trạng thái bình thường, cũng giúp Hoa ma ma và bốn vị Nhạn nhẹ nhàng thở ra. Đột nhiên cảm thấy, Vương gia có thể ngăn chặn tiêu thụ đột nhiên lên cơn, cũng khá tốt.

Khi Ngũ công chúa và Giang Lăng Vi đáp ứng lời mời mà đến, Tiêu Lệnh Thủ đã đi đến thư phòng. A Bảo ở Thủy Các bốn phía đều thông gió chiều đãi các nàng.

Đình Thủy Các được xây trên hồ Ngọc Trì, lúc này đúng dịp mùa sen nở rộ, lá sen trong ao xanh thẫm, hoa sen nở ra màu trắng ngọc, hết sức đẹp mắt. Ngẫu nhiên dưới mấy lá sen sẽ có mấy con cá chép thành thoi bơi qua bơi lại, cực kỳ nhàn nhã. trên hồ có gió, gió thổi qua mặt hồ xanh lá, lại chạm vào mặt nước, hết sức mát mẻ.

Thủy Các cũng được bày trí một phen, không có bàn ghế cứng nhắc, trên mặt đất chỉ có trải chiếu, chân trần đi lên, cũng có cảm giác mát lạnh. Bên cạnh có chiếc bàn nhỏ, trên bàn lại đủ loại thức ăn, có trái cây ướp lạnh mùa hè, là khối băng đập nhỏ bỏ ở trong mâm đựng trái cây, sau khi trái cây cắt xong bỏ vào đó ướp lạnh. Trừ món đó, còn có các loại kem tươi các vị trong mấy món đồ sứ đất tiên, cộng thêm món sữa đông hai lớp.

“Tối tối tối, vất vả một đường rồi, trước uống nước ô mai giải khát, lại ăn chén sữa đông hai lớp này. A Vi có vị dâu tây, chua chua ngọt miệng, của Lệnh Vân là vị dưa hấu, thích hợp người thích vị thanh ngọt.” A Bảo tiếp đón hai người ngồi xuống.

Giang Lăng Vi cùng Ngũ công chúa nhìn mấy món trên bàn, đối với “Sữa đông hai lớp” cũng rất tò mò, sau khi nếm xong, đối với hương vị mềm mại tan trong miệng kia thật không nhận được mà khen ngợi một hồi.

“Sữa đông hai lớp này là làm như thế nào vậy? Ăn ngon đó.” Ngũ công chúa hỏi.

Giang Lăng Vi nhấp khoé môi, liếc nhìn A Bảo, gằn cười nói: “Mọi người đều cho rằng Tấn vương phi xui xẻo bị chịu liên lụy, cuộc sống về sau cũng biết sẽ thế thảm bao nhiêu. Nhưng theo ta thấy, cuộc sống này rất dễ chịu đây, vẫn còn có tâm mà nghiên cứu làm món ăn kia mà. Điều quá đáng chính là, lâu như vậy mới gọi chúng ta tới đây thường thức, rõ ràng là bỏ quên bọn ta ở sau đầu rồi.”

A Bảo cầu xin khoan dung nói: “Ta nào dám chứ, còn không phải sự tình lúc trước xảy ra không phải dịp tốt để mời mấy người tới phủ chơi hay sao? Sau đó thân thể lại không khoẻ, vì vậy mới đẩy tới bây giờ.”

Vừa nghe nàng nói thân thể không khoẻ, hai người lập tức quan tâm mà dò hỏi, A Bảo có chút ngượng ngùng mà nói do mình ăn lạnh nên phải chịu tội, đổi lại sự khinh bỉ của hai người họ, hại bọn họ lắng vó vắn, thì ra tự làm tự chịu!

Đợi sau khi hai người nhắm nháp đồ ăn mới xong, A Bảo sai nha hoàn hầu hạ đứng bên ngoài Thủy Các, lúc này mới nói với hai người: “Lần này kêu hai người tới, cũng là vì muốn nói cho hai người biết một chuyện.”

“Là chuyện đại tỷ tỷ của ta và muội muội của muội hả?” Ngũ công chúa khẳng định nói.

Giang Lăng Vi cảm miếng dưa hấu từ từ ăn, ưu nhã tự nhiên, mỗi một miếng cứ như do đặc giống nhau, không hề có chút nước sốt nào làm dơ tay hay môi nàng, công phu thế này khiến A Bảo nhìn xem cũng phải bái phục, không hổ là Giang tiên nữ mà.

“Nhìn cái gì nữa, mau nói, chúng ta nghe!” Giang Lăng Vi tức giận liếc mắt nhìn nàng. Thái độ tỉnh tỉnh tự nhiên như vậy cũng chỉ có hai người bọn họ có thể nhìn thấy, ngay cả mẫu thân nàng cũng chưa chắc đã thấy qua đâu.

A Bảo và Ngũ công chúa nhìn nhau cười, cũng không để ý thái độ tùy ý của nàng.

Kế tiếp, A Bảo nói chuyện Vô Hạo dưỡng hài tử và ngoại thất thay cho Phò mã của đại công chúa cho hai người nghe, sau khi nghe xong, ai cũng nhăn mày.

“Vô Liệt thật là gan chó dũng cảm đấy!” Giang Lăng Vi nói.

“Vô Hạo cũng không kém!” Ngũ công chúa bình đạm nói.

A Bảo bất đắc dĩ đáp lời: “Hôn lễ của lục muội muội và Võ Hạo định làm sau trung thu. Hôn sự này hồi không được, sợ sau khi nàng già qua, bởi vì chuyện này mà đại công chúa sẽ giận chó đánh mèo với Lục muội muội.” Dù sao phu thê một thể, nói không chừng ở trong lòng đại công chúa, đều đáng chết như nhau.

Sau khi A Bảo đưa phần tư liệu ấy đến trong tay nhị phụ nhân, vẫn không thấy phủ Uy Viễn Hầu có động tác gì, A Bảo lập tức biết nhị bá mẫu bọn họ sẽ không vì việc này mà từ hôn, đoán chừng hôn lễ vẫn sẽ đúng hạn tổ chức. Chỉ là, bọn họ cũng lo lắng nếu đại công chúa biết Võ Hạo giúp ca ca hấn của đường ngoại thất và hài tử, ai biết có thể hay không giận chó đánh mèo lên phu thê bọn họ hay không?

“không cần phải nói, đại tỷ tỷ ta tính tình đó là do phụ hoàng sùng mà ra, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, giận chó đánh mèo là dĩ nhiên rồi!” Ngủ công chúa không hổ là tỷ muội trong nhà, không chút do dự mà nói: “Đến lúc đó khả năng toàn bộ Võ gia phải chịu thừa nhận lửa giận của tỷ ấy, đoán chừng dưới sự tức giận đó, ngay cả việc giết đại tỷ phu cũng không có gì kỳ quái.”

“...”

A Bảo và Giang Lăng Vi liếc mắt nhìn nhau, khoé miệng hai người đồng thời hơi mấp máy.

Ngủ công chúa tiếp tục nói: “Lần trước nghe nói đại tỷ tỷ ít ngày nữa sẽ từ trở về từ Tây Bắc, nghe bảo là vì hôn lễ của Võ Hạo, hẳn là sẽ về trước trung thu. Võ gia nếu có thể thu xếp xong xuôi trước trung thu, đem cái kia ngoại thất và hài tử xử lý, không để cho đại tỷ tỷ biết được, vậy thì vạn sự thái bình rồi.”

Giang Lăng Vi bĩu môi nói: “Đại công chúa thành thân hơn mười năm với Võ tướng quân, vẫn luôn không có con, đoán chừng Võ tướng quân sẽ tiếc hai đứa nhỏ kia.” Trong lòng lại cảm thấy thủ đoạn của Võ Liệt rất lợi hại, thế nhưng ở dưới mí mắt của công chúa, lại có thể cùng nữ nhân sinh hạ hai hài tử mà không bị phát hiện.

Ngủ công chúa cười lạnh nói: “Cho dù hai đứa nhỏ là hài tử của Võ tướng quân thì thế nào chứ? Chẳng qua cũng chỉ là con vớ lẽ. Nếu bọn họ muốn trong nhà không yên, thì cứ mạnh dạn mà khiêu chiến với tính tình của đại tỷ tỷ đi.”

Thảo luận không sai biệt lắm, A Bảo mới xoa mũi nói: “Được rồi, việc này vẫn phải xem thái độ của phủ tướng quân. Tìm mấy người tới, chủ yếu là sợ nếu sự thật sự xảy ra, không thể vẫn hồi, đến lúc đó hai người cũng có thể tìm người trong cung hỗ trợ đôi chút. Ta cũng sẽ không để Lục muội muội nhà ta chịu khổ đâu!” Mặc dù là đại công chúa cũng không được.

A Bảo dù không nói rõ, nhưng Ngủ công chúa và Giang Lăng Vi đều hiểu. Ngủ công chúa có chút giật mình, Giang Lăng Vi lại mà một bộ dạng hiểu rõ. không thể không nói, cô nương có thể có tính thần giống như A Bảo, cũng không phải là người hiền lành gì.

Hai người ngồi ngốc đến buổi trưa mới rời đi, A Bảo trực tiếp tiễn bọn họ đến cửa.

Sau khi tiễn hai người đi, A Bảo trở lại chủ viện, tuy rằng một đường đi hoàn toàn mất mẻ, chính là vẫn toát một tầng mồ hôi, cảm giác y phục trên người cũng nặng thêm đôi chút.

Nàng vừa mới trở lại trong phòng thì thấy Tiêu Lệnh Thủ ngồi ở trên giường chờ nàng.

“Vương gia đã dùng cơm trưa hay chưa?” A Bảo một bên lau mặt, một bên hỏi.

Tiêu Lệnh Thủ nhìn nàng, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, sờ sờ mặt nàng, nói: “Ngày mai chúng ta đi thôn trang trong kinh thành.”

“Hả?” A Bảo có chút giật mình, có chút chần chừ hỏi: “Hiện tại... Thích hợp không?”

Tiêu Lệnh Thủ vuốt tay lấy trâm cài trong tay nàng bỏ xuống dưới nói, “Thái tử ca ca đưa thôn trang cho ta, có một cái không xa kinh thành là bao, chỉ cần ngồi xe một canh giờ. Nơi đó mát mẻ.”

hắn nói luôn cực kỳ ngắn gọn, không có lời gì hoa lệ, nhưng nghe ở trong tai nàng, giống như mưa rào. A Bảo vui vẻ đến mực trực tiếp nhảy lên người ôm hắn, được hắn thuận thế ôm lấy, thiếu chút nữa là chọc mù mắt đôi mắt của nha hoàn hầu hạ.

(*) Giường mỹ nhân

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Editor: Nyanko

Sáng sớm hôm sau, thừa dịp lúc mặt trời chưa lên, xe ngựa phủ Tấn vương lập tức xuất phát.

Tuy rằng thức dậy lúc sáng sớm, nhưng A Bảo hoàn toàn không cảm thấy mệt, tinh thần rạng rỡ đón gió lạnh buổi sớm, tâm tình phá lệ thoải mái.

Xe ngựa chạy ra khỏi nội thành, đi về phía cửa bắc, đi ngang qua mấy con phố, trong đó có phố Thiên, sáng sớm nhiều hàng quán đã mở cửa hàng. Tuy rằng đã ăn bữa sáng, nhưng nhìn đến mấy món ăn dân gian đủ màu sắc, dù không tinh xảo như đồ ăn trong phủ, nhưng cũng có một hương vị rất khác. Điều này làm bản chất tham ăn của A Bảo được kích khởi, quyết định sau khi tới thôn trang, muốn ăn gì thì sẽ kêu Hoa ma ma đi làm thử xem. Làm một người tham ăn, trong đầu nàng có rất nhiều món ăn ngon, từ nam ra bắc, từ Trung Quốc đến mấy nước khác... Nếu khó làm, thì không cần phải làm.

“Vương phi đang nghĩ gì vậy?” Nhạn Hồi trầm tĩnh hỏi, nhìn chăm chăm cái người đang phát ra tràng khí quỷ dị nào đó.

A Bảo lại nhìn phố Thiên xa khỏi tầm mắt, nghiêm túc nói: “không có gì, xem bá tánh giàu có yên vui, cảm thấy vui vẻ thôi.”

“Vương phi có tâm!” Nhạn Hồi khen tặng nói. Trong lòng lại hoài nghi cái không khí quỷ dị phát ra từ người nàng, rất đảm bảo là Vương phi bọn họ có khả năng nghĩ đến mấy đồ vật không đáng hoàng.

Rất nhanh xe ngựa liền ra khỏi cửa thành, hướng tới núi Bắc Minh.

Biệt trang nằm ở chân núi Bắc Minh, có một dòng sông uốn lượn chảy qua, có thể nói là dựa núi gần sông, cảnh sắc tuyệt đẹp. Tuy rằng diện tích của biệt trang không được như mấy thôn trang khác, nhưng có thể ở tại nơi đây, khoảng cách lại gần kinh thành, đúng là không dễ gì có được. Nơi này vốn là sản nghiệp của Thái tử, Thái tử đã kiểm tra, cảm thấy thích hợp, mới đưa riêng cho Tần vương làm quà hôn lễ. sau khi A Bảo biết thôn trang này từ nơi nào mà có, không thể không khen Thái tử vài tiếng huynh trưởng tốt.

Tiêu Lệnh Thủ nói lộ trình là một canh giờ, nhưng đó là tình huống cần chạy gấp, trên xe có nữ quyến, vì vậy tốc độ xe bình bình. Cho nên lúc bọn họ đến thôn trang, cũng phải thêm nửa canh giờ nữa, mặt trời đã lên cao, thời tiết cũng nóng lên.

Quần sự biệt trang đem theo hạ nhân ra nghênh đón, xe ngựa trực tiếp chạy vào biệt trang, dừng lại trước viện.

Nhận Hồi và Nhận Thanh cho nha hoàn xuống trước xe ngựa, sau đó đem dù tới, đỡ A Bảo xuống ngựa, lấy dù che ở trên đỉnh đầu của nàng, vì nàng che nắng.

Quần sự biệt trang này họ Lâm, ngày hôm qua hẳn đã nhận được tin tức, sớm đem thôn trang này thu xếp một lần, chỉ cần chủ nhân vào ở mà thôi.

“Lâm quần sự, vất vả.” A Bảo nhẹ nhàng nói.

Lâm quần sự tuy rằng cực lực duy trì bình tĩnh, nhưng có thể là vì lần đầu tiên trực diện tiếp kiến vị Vương gia mang hơi thở tàn bạo thế này, hai chân có chút phát run, vội vàng nói: “không vất vả, không vất vả! Vương gia Vương phi một đường lại đây vất vả, phòng ở đã có người thu dọn, thỉnh hai vị chủ tử đi nghỉ tạm trước đã.”

Tiêu Lệnh Thủ lấy dù trên tay Nhận Thanh, bỏ qua ánh mắt giật mình của mọi người, dắt tay A Bảo tiến vào chính viện.

Sau khi rửa mặt chải đầu một hồi, nha hoàn dâng lên trà lạnh giải nhiệt, ngồi trong phòng khách, gió núi thổi qua, xem ra rất mát mẻ. Phóng tầm mắt lập tức có thể nhìn thấy núi non trùng trùng từ xa, lập tức ném bỏ cái nóng ngày mùa hè ra sau đầu.

Lúc này, Lâm quần sự đem theo theo thê tử nhi nữ lại đây thỉnh an chủ tử.

Chờ sau khi bọn họ thỉnh an xong, A Bảo thấy Tiêu Lệnh Thủ không có ý tứ mở miệng, lấy tâm ý của mình, trước quan tâm dò hỏi công chuyện của Lâm quần sự, thuận tiện khen một tiếng vất vả, sau đó lại dò hỏi mấy vấn đề khác. Lâm quần sự trả lời kỹ càng, lại vì hai vị chủ tử, nên giới thiệu mấy loại sản phẩm của thôn trang gần đây. A Bảo tương đối hứng thú với thu hoạch thôn trang, lúc này mới biết thừa đa số rau dưa trái cây đưa đến trong phủ, đều là từ thôn trang của núi Bắc Minh này. Mà thu hoạch phần lớn là Lâm quần sự thê tử nhi nữ làm, cũng không có hoàn toàn giao cho ta đi làm.

“Bản thân các người sẽ làm? Đều là làm gì vậy?” A Bảo hỏi. Thôn trang này là Thái tử đưa cho, lần trước gặp Lâm quần sự cũng không dò hỏi như vậy, cho nên nàng cũng không rõ ràng lắm sản phẩm của thôn trang này là gì. Đương nhiên, nàng cũng không nghĩ đến, thôn trang làm cây nông nghiệp như vậy thế nhưng lại tự nương tử của Lâm quần sự chăm sóc.

Nghĩ nghĩ, A Bảo không dấu vết mà đánh giá vị Lâm quần sự này. Là nam nhân tuổi trung niên, thân hình hơi mập, trên gương mặt đoan chính trắng nõn luôn có tươi cười ấm áp, thoát nhìn là người có năng lực. Nhưng mà Lâm gia nương tử mới nhìn có cảm giác đen gầy, thật sự không giống với quần sự nương tử chuyên hưởng phúc, ngược lại giống với nông phụ trong thôn. Hơn nữa Lâm quần sự nhi tử nhi nữ lớn lên giống mẫu thân hơn, cũng là đen đen gầy gầy, không biết có phải vì sợ hãi khí thế của Tiêu Lệnh Thủ, mà sợ tới mức râu đầu như thỏ con, không dám ngẩng đầu.

Lâm gia nương tử có chút câu nệ mà cười nói: “không sợ Vương phi chê cười, phụ thân thảo dân trước kia từng đào đất kiếm ăn, thảo dân khi còn nhỏ nhìn một chút, cũng học được đôi ít. Lúc rảnh rỗi tự mình làm chút rau dưa cho người trong nhà nếm thử, sau đó theo lão gia nhà ta đến thôn trang này. Thảo dân là người không chịu ngồi yên, nên mới đi cùng hỗ trợ đoàn người hầu hạ.”

Sau khi nói chuyện xong, A Bảo phát hiện Lâm gia nương tử tuy rằng nhìn giống thôn phụ, nhưng dường như Lâm quần sự vẫn rất kính trọng nàng, cũng chưa vì nàng có bộ dạng khó coi mà có tâm tư khác. Hai đứa nhỏ cũng rất hiếu chuyện, đều là người làm tốt mấy chuyện hoa màu, nghe mấy đứa nói đến chuyện làm ruộng, A Bảo nghe rất thích thú.

“Nương của ta rất thích đồ ăn ngon, mấy loại trái cây đều rất ngọt, Vương phi nhất định sẽ thích.” Lâm gia tiểu nương tử cười ngọt ngào với A Bảo, khuôn mặt đen gầy, đôi mắt nhỏ chớp chớp nhìn nàng, khiến A Bảo cảm thấy nàng có chỗ giống Trà Trà.

Có lẽ vì thoát nhìn A Bảo ôn hoà dễ thân, nói chuyện lại nhẹ nhàng, mỹ lệ đoan trang, rất nhanh làm con nương mười hai tuổi buông lỏng phần câu nệ, ngữ khí cũng trôi chảy hơn vài phần.

A Bảo lại cười, bảo Nhận Hồi thưởng cho tiểu cô nương này một hộp điểm tâm, sau đó cho một nhà bốn người của Lâm quần sự lui xuống.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, A Bảo chuyển hướng chậm rãi uống trà, đối với nam nhân như lão tăng ngồi thiền nói: “Vương gia, theo như lời của Lâm quần sự, phần lớn rau dưa củ quả trong phủ chúng ta có trước đây đều từ thôn trang này mà ra, không ngờ Lâm quần sự cũng là người có khả năng.”

Tiêu Lệnh Thủ quay đầu nhìn nàng, nhàn nhạt gật đầu.

A Bảo không ngừng cổ gắng, “Nghe Lâm quần sự nói, chờ đến tháng tám, trái cây trong thôn trang chín mộng, khi đó ở thôn trang chơi mới tốt. Lúc trước thần thiếp cũng thấy, là mấy loại trái cây hay ăn đó. Thôn trang này thoát nhìn không lớn, nhưng lại nhiều đồ ngon, Lâm tiểu nương tử nói đưa hầu trong vườn đều là dưa hấu cát, rất ngọt.”

Tiêu Lệnh Thủ lại tiếp tục gật đầu.

“Vương gia, đến lúc đó chúng ta cũng đi xem bọn họ thu hoạch thế nào nhé, xem như là cùng dân sống, nghe nói trong đất còn có mấy con như châu chấu này nọ nữa...”

Tiêu Lệnh Thủ vẫn gật đầu như cũ.

“...”

A Bảo không nói nữa, rất muốn nói nhưng phiên đại ca như ngài cũng phải mở miệng đối đáp vài tiếng chứ, thật sự không có chết đâu.

Sau khi A Bảo vắt hết óc để làm Tiêu Lệnh Thủ mở miệng, Bạch Chi lại đây bấm báo cơm trưa đã làm xong, A Bảo không thể không ngậm miệng, sai người dọn thiện.

Phủ Tần vương ít người, lần này tới biệt trang dường như A Bảo đem toàn bộ người bên cạnh đến, đương nhiên, thuận tiện mang theo Giải Thần Y. A Bảo phải tẩy não Giải Thần Y triệt để, nói cho hẳn biết lưu lại phủ Tần vương có bao nhiêu phúc lợi, để hẳn bỏ qua ý niệm rời đi.

Sau khi cơm trưa được dọn lên, A Bảo vừa thấy, cùng trong phủ làm cũng không có gì khác nhau, bởi vì đầu bếp cũng đi theo mà =...=! Nhưng thật ra nguyên liệu nấu ăn có khác, mà hôm này có thêm món dưa chuột rau trộn. Nghe nói dưa chuột vừa được lấy từ trong đất, bự bự nhiều nước, giòn ngọt ngon miệng.

Có thể vì đi đến biệt trang nên tâm tình tốt, so với com trưa ngày thường thì hôm nay A Bảo ăn nhiều hơn nửa chén, Hoa ma ma vui mừng nghĩ là vì công lao của món dưa chuột – bởi vì A Bảo đem cái đĩa dưa chuột đó ăn không còn một miếng.

Ăn xong com trưa, hai vợ chồng nghỉ tạm nửa canh giờ, sau đó rời giường đọc sách luyện chữ. Cho đến lúc trời chạng vạng, mặt trời cũng không còn nóng như trước, A Bảo lập tức xách váy muốn đi dạo biệt trang.

Tiêu Lệnh Thủ tự nhiên đi theo.

Tịch Viễn cùng nha hoàn thị vệ đi xa xa phía sau hai vị chủ tử. Sau đó đám người Tịch Viễn nhìn Vương phi bọn họ ngày thường đoan trang hiền huệ lại mềm mại không cẩn thận vấp đá, ngay khi nghĩ rằng nàng sẽ ngã như chó ăn bún, lại được nam nhân bên cạnh tính tốt mà kéo cánh tay lại.

“Vương phi... Đây là làm sao?” Tịch Viễn có chút chần chờ hỏi. Cảm giác như thấy đây là một cô nương nhỏ có tính cách vội vàng không giống phong thái ngày thường.

Nhạn Hồi nghiêm trang hỏi: “Vương phi không giống thế nào vậy? Lời này của Tịch thị vệ nghĩa là gì?”

“...” không biết nếu hẳn nói hôm nay Vương phi quá mức hoạt bát, cô nương này có thể hay không cẩn hấn một miếng.

E ngại Nhạn Hồi cô nương với bộ dạng ngoài cười nhưng bên trong không cười, Tịch Viễn rất thức thời mà không mở miệng, cũng đi theo người khác thản nhiên hân hoan nhìn cảnh sắc biệt trang.

A Bảo ở biệt trang dạo vài vòng, kết hợp với lời Lâm quân sự nói lúc trước, rốt cuộc có được đáp án khẳng định: Cái này căn bản không phải biệt trang cho chủ nhân cư trú du ngoạn, mà là nông trang chuyên môn cung cấp rau dưa trái cây bốn mùa cho chủ nhân! Lâm quân sự đáng thương không biết vì sao chủ tử như bọn họ đột nhiên lại chạy đến nông trang này tránh nóng, mà không phải chọn mấy biệt viện xa hơn một chút. Lại không biết rằng bởi vì mẫu Vương gia không màng thể sự này cảm thấy cách kinh thành rất gần nên mới chuyển đến đây.

A Bảo nhìn không được mà liếc nhìn Tiêu Lệnh Thủ một cái, đổi lại là ánh mắt thâm sâu khó dò của nam nhân nào đó.

A Bảo: =.....=! Cho dù vị gia này biểu hiện cao thâm khó dò, nàng cảm thấy chẳng qua là để che dấu cái đầu gỗ của bản thân mà thôi!

Vì sao nói như vậy à, giống như A Bảo nhìn đến tường viện với dây leo không xa đằng kia, được người dùng nhánh cây cẩn thận chống mấy dây mây cành lá. Hẳn là một loại thực vật có thể ăn được, nhưng lại nhìn không ra cảm giác quen mắt, nhìn không được hỏi nam nhân bên cạnh: “Vương gia, kia là gì vậy?”

Tiêu Lệnh Thủ nhìn qua, sau đó lại nhìn A Bảo với ánh mắt cao sâu khó dò, trực tiếp gọi gã sai vặt biệt trang đến, nói: “nói cho Vương phi biết đó là gì.”

Gã sai vặt hai chân run run mà trả lời: “Vương phi, đó là củ từ!”

thì ra là củ từ, chẳng trách cái cây kia trưởng thành lại quen mắt vậy. Chỉ là lâu rồi không gặp, thế nhưng quên mất. Đồi trước, ở trong sân bà ngoại cũng có một mảnh tường với mấy loại dây leo, có cả củ từ trong đó. Trước kia theo thói quen, hỏi chị họ mới biết được là cây củ từ. Nhưng đồi này vẫn là lần đầu tiên thấy được, không khỏi nhớ lại những hồi ức trước đây.

Bởi vì nhớ lại mấy hồi ức, tâm tình A Bảo không tốt, lôi kéo tay Tiêu Lệnh Thủ nói: “Vương gia, trở về thôi, nên dùng bữa tối rồi.”

Tiêu Lệnh Thủ kỳ quái nhìn nàng một cái, để nàng lôi kéo chính mình trở về. Sau đó trở tay cầm đôi tay ướt nhẹp mồ hôi của nàng, trơn trượt lại không buông ra. Ngược lại A Bảo có chút bối rối, rất muốn lau mồ hôi ở lòng bàn tay trước, lại phát hiện hẳn nắm rất chặt.

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Nhạn Hồi giúp A Bảo lau khô tóc, phát hiện, đuôi tóc nàng có chút chẻ ngọn, không khỏi nói: “Vương phi, nên cắt tóc.”

A Bảo đem ngọn tóc đến trước mặt mình thì thấy nhiều ngọn bị chẻ, quả thật nên cắt. nói thật ra, thân ở thời đại này, cuối cùng A Bảo cũng thể nghiệm cái gì gọi là ba ngàn phiền não. Để chăm sóc mấy vấn đề này, thật sự là phí không ít tâm tư, nếu là đời trước nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng ra. Giống như trước đây, lúc nàng đi học, cảm thấy mỗi ngày phải tốn thời gian chải đầu lại phiền toái, nên đi cắt quả tóc ngắn như nam sinh. Sau này học đại học, mấy bạn học ai cũng biết chăm chút, lại để tóc dài, còn đi ép thẳng. Thời tiết mát mẻ thì dùng kẹp buộc tóc lại, không thì để tóc xoã buông xuống. Khi cảm thấy độ dài đã đủ, tự bản thân cũng chăm sóc kỹ càng. Sau khi đến nơi này mới phát hiện, cho dù là có mấy cọng, cũng phải cần chăm sóc.

Thời đại này, thân thể da tóc là do cha mẹ ban cho, vì vậy tóc cũng không thể tùy tiện mà cắt. Hơn nữa càng dài càng tốt, cùn lăm cũng chỉ có thể cắt một chút đuôi tóc, thời điểm cắt tóc, còn phải chọn ngày hoàng lịch mới cắt được, cực kỳ chú ý. Ít nhất từ lúc A Bảo còn nhỏ đến lúc lớn lên, một đầu tóc đen dày chưa từng có cắt qua. Hơn nữa bọn nha hoàn bảo dưỡng cực kỳ tốt, đến nhánh mượt mà, như tơ lụa, thật là phù hợp với câu nói “Tóc đen của nàng xen kẽ trong tay ta.”

Thời điểm Tiêu Lệnh Thủ tiến vào thì thấy A Bảo dựa vào trên bàn tre, hai nha hoàn Nhạn Hồi Nhạn Thanh đứng quạt ở một bên.

Nghe thấy thanh âm, A Bảo thấy hẳn tiến vào, nâng hoàng lịch lên, cười nói: “Vương gia, thần thiếp đang lựa chọn ngày tốt để cắt tóc đó, Vương gia có muốn cắt không?”

Tiêu Lệnh Thủ ngồi bên cạnh nàng, mới vừa tắm xong, một đầu tóc dài xoã ở sau lưng, có nhiều sợi xoã trước ngực, như vậy có phần mềm mại, không lạnh lùng tàn nhẫn giống mọi khi. A Bảo cảm thấy, ban đêm Tiêu Lệnh Thủ luôn khiến nàng thả lỏng vài phần, vì vậy cũng nguyện ý thân cận với hắn.

Cái này đại khái là một loại tâm tính yêu thích cái đẹp gì đó đi.

Thấy hẳn chỉ nhìn chăm chăm mình, A Bảo nghĩ nghĩ, to gan lớn mật nắm lấy một đoạn tóc của hắn để xem, sáu đó về mặt nghiêm túc nói: “Đầu tóc Vương gia cũng có thể cắt một chút”

Tiêu Lệnh Thủ gật đầu, đợi A Bảo xem xong, chọn ngày cắt là vào năm ngày sau.

Chờ nàng làm xong hết thảy, trực tiếp bế nàng lên, đi vào phía trong. Nhạn Hồi Nhạn Thanh và mấy nha hoàn cũng rất biết điều mà lui xuống, khoé miệng mỉm cười cũng tiện tay đóng cửa lại.

Ngày ngày ở biệt trang thật thoải mái, hơn nữa bởi vì vị trí của biệt trang dựa núi gần sông, so với cái lồng hấp nơi kinh thành, thật là mát mẻ như lúc đầu hè. A Bảo ở đến thoải mái, cũng không có như mấy ngày mùa hè trước đây vì nắng nóng mà sứt cân, làm bản thân mình gầy hần một vòng.

Đương nhiên, cho dù ở có thư thái thế nào, cách mấy ngày A Bảo vẫn đúng hạn tiến cung thỉnh an Hoàng hậu. Ngoài việc phải dậy sớm lên đường về kinh, thì cũng không có việc gì khác.

Hoàng hậu cũng biết phu thê Tấn vương đi đến biệt trang vùng ngoại ô ở, sau khi hỏi vị trí biệt trang, thuận tiện trêu chọc vài câu, cái gì cũng không nói. Tuy rằng, Chính Đức để vừa trừng phạt các hoàng tử, lúc này các vị vương gia dĩ nhiên là phải kẹp chặt cái đuôi mà biểu hiện thật tốt để dành lấy niềm vui từ Chính Đức để, nhưng những thứ đó và Tiêu Lệnh Thủ cũng không có liên quan gì. Dù sao cũng không phạt cảm tức, chỉ tước chức vị, vậy nên chuyện gì hần cũng không cần làm. Nên việc hần đến ở thôn trang cũng không ai nói gì, càng không thể có người nhảm chán đi hỏi hần chuyện gì, đoán chừng mọi người trong kinh thành đều có tâm tình giống Hoàng hậu.

Chẳng qua việc Tiêu Lệnh Thủ đem vợ đến ở biệt trang sung sướng tránh nóng vẫn làm người hậm mộ ghen ghét. Bởi vì năm nay mỗi tháng đều có hoàng tử thành thân, Chính Đức để cũng không có đi đến Hoàng trang tránh nóng. Vậy nên quan viên kinh thành và nhóm hoàng thân quốc thích cũng không có đi, bọn họ ngày ngày ở cái lồng hấp lớn như kinh thành nghẹn muốn chết, đầu óc khó tránh khỏi vì nóng mà văng đầu.

Thất công chúa chính là một trong mấy người văng đầu đó đây.

“Ngũ hoàng tẩu thật là sướng mà, xem ra Ngũ hoàng huynh cũng là người biết thương người khác. Thế nhưng sẽ vì Ngũ hoàng tẩu mà đi đến biệt trang tránh nóng.” Giọng nói lộ vẻ ghen ghét.

A Bảo nâng mắt thấy nàng ta liếc mình một cái, cười nói: “Quả thật vì việc này, tẩu cũng oán chính mình. Nếu không phải lúc trước vì bị cảm nắng một thời gian, Vương gia cũng sẽ không nghĩ đến việc đi biệt trang rồi.” A Bảo yên tâm thoải mái không chút khách khí mà chuyển từ bà đi thành cảm nắng.

Thất công chúa có chút kinh ngạc nói: “Thân thể Ngũ hoàng tẩu cũng không tốt lắm nhỉ, ngây ngốc trong phòng như vậy sao có thể sinh bệnh được hay vậy?”

“Trời cứ mưa gió thất thường, vậy nên bị bệnh quả thực cũng không có biện pháp gì.” Về mặt A Bảo bắt đắc dĩ.

“Bệnh này đến cũng thật tốt, cũng khiến mọi người biết Ngũ hoàng huynh là người biết tiếc thương người khác...”

Thất công chúa cắn chặt Tấn vương phi không bỏ, thần sắc mọi người ở đây có chút phức tạp. Cứ như muốn thông báo với mọi người rằng nàng ta không có vui vẻ, cũng không biết Tấn vương phi đắc tội nàng ta chỗ nào nữa.

“Tiêu Thất là muốn đi biệt trang chơi sao?” Hoàng hậu cười nói, chặn ngang Thất công chúa đang hùng hổ dọa người.

Thất công chúa có chút nổi giận nói, “Ai muốn đi biệt trang chứ, chẳng qua mấy ngày sắp tới có chút nóng, sợ mẫu hậu và mẫu phi cảm thấy nóng...”

Những người khác mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không ai xen vào.

Chờ sau khi rời khỏi Phượng Tường cung, A Bảo đi cùng với Ngũ công chúa. Ngũ công chúa nhỏ giọng nói: “Gần đây tính khí nóng nảy của Thất muội muội ta rất lớn, vô luận nàng ta nói cái gì, muội đừng để trong lòng. À, con tức của nàng ta là từ nhà của cô mẫu, muội biết đấy.”

A Bảo nháy mắt đã hiểu, ai mà không biết, nàng ta muốn gả cho Chu Ngự, lại bị Xương Bình trưởng công giải quyết dứt khoát, tất nhiên là bức mình rồi. Thất công chúa cảm thấy, rõ ràng tình địch là A Bảo đã được giải quyết, vì sao bản thân nàng ta vẫn không thể gả cho Chu Ngự được chứ? Bị Xương Bình trưởng công chúa ngầm ngầm cự tuyệt nhiều lần, tất nhiên là cực kỳ tức giận, mà A Bảo lại trưng ra bộ dạng hoà hảo ân ái, tất nhiên là đụng phải hòng súng rồi.

Lại nói Xương Bình trưởng công chúa cực yêu thương một đôi nhi nữ của nàng, hận không thể tính toán thật tốt cho nửa đời sau của bọn họ, cho nên vô luận là việc chung thân đại sự của nhi tử hay là nữ nhi đều được lựa chọn vô cùng cẩn thận. Xương Bình trưởng công chúa biết nữ nhi của Trần Bắc tướng quân không có khả năng nữa, lập tức tìm mục tiêu khác, vẫn trong quá trình tìm kiếm. Chẳng qua tìm thế nào, Xương Bình trưởng công chúa dĩ nhiên là không coi trọng chất nữ nhà mình. Bà muốn tìm nàng dâu chứ không phải tìm vị đại phạt về nhà.

Trong lòng A Bảo trầm lắng đầu, cũng không biết Thất công chúa vì cái gì cứ một mực muốn đến với Chu Ngự nữa. Tuy rằng nữ nhi hoàng đế không lo gả, chỉ là về lâu dài cũng không có gì tốt.

đang suy nghĩ, đột nhiên xe ngựa dừng lại, Nhạn Hồi vội hỏi: “A Thiết ca, làm sao vậy?”

“Nhạn Hồi cô nương, hình như xe ngựa phía trước xảy ra chút vấn đề.”

A Bảo vén rèm cửa sổ lên xem, cùng lúc đó thấy một gương mặt tuấn mỹ cũng nhìn sang.

Là Chu Ngự.

Quý công tử ôn nhuận như ngọc gật đầu với A Bảo, đôi mắt đen như ngọc sáng ngời giống như trăng sáng trên mặt nước gọn sóng nhẹ nhàng, đáng trăng thay đổi dưới hồ nước đêm tối, lại như thêm mấy phần ý thơ; lẳng lẽ đứng nơi đó. Đường như toả sáng dưới ánh nắng, là một loại màu sắc làm người khó quên.

(Xin lỗi vì mình chen ngang, nhưng thật sự tác giả à, có cần miêu tả đôi mắt thôi mà làm khó như vậy không TvT)

Vừa mới nghĩ đến người này, lại gặp ở đây, A Bảo chỉ có thể nghĩ đến một câu: Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Vừa lúc xe ngựa Chu Ngự dừng xảy ra vấn đề, lại không muốn vì dừng ngay giữa đường mà chặn ngang đường người khác. Gương mặt nhìn A Bảo bằng vẻ mặt xin lỗi, Chu Ngự phản phó xa phu và thị vệ đẩy xe ngựa qua bên đường, để xe ngựa khác có thể đi qua.

thật là nam nhân biết chăm sóc người khác mà, chẳng trách vì sao Thất công chúa cứ muốn nắm lấy không buông tay.

A Bảo nghĩ như vậy, lại nhớ tới mấy tháng trước nàng ở trong cung dưỡng thương, Chu Ngự nhờ Chu Cần đưa thuốc cho nàng. Khi đó nghĩ rằng mình và Chu Ngự sẽ ở bên nhau, ai ngờ Chính Đức để nháy mắt lại choi một vỏ như vậy. Sau khi gả cho Tiêu Lệnh Thủ, A Bảo cũng không nhớ về Chu Ngự. Tuy rằng ấn tượng của nàng với Chu Ngự cực kỳ tốt, nhưng chỉ là thường thức, cũng chưa tới mức độ thích. Nay nhìn thấy Chu Ngự ở đây, trừ bỏ có chút xấu hổ thì cũng không có cảm giác gì khác.

Sau khi mở đường nhường cho xe chạy qua, A Bảo cũng lịch sự kêu xa phu chạy qua hướng bên cạnh, lúc đi ngang qua Chu Ngự, đối với việc hần sẵn sàng nhường đường, nói lời cảm tạ.

“Tấn vương phi khách khí.” Giọng nam ấm áp nhẹ nhàng vang lên.

Ngay cả âm thanh cũng làm người thoải mái như vậy, ở với người nóng tính cũng không có chuyện gì, có thể khoan dung với người nóng tính.

Ngay lúc A Bảo đang cảm khái, lại không biết đối tượng nàng đang nghĩ đến lại gần ngơ nhìn xe ngựa phủ Tấn vương. Cho đến khi phía sau vang lên tiếng vó ngựa, Chu Ngự mới giật mình, quay đầu nhìn thấy Tấn vương mang theo thị vệ cười ngựa chạy đến.

“Dừng...”

Tuần mã màu đen dừng lại, Tiêu Lệnh Thủ nhìn về phía Chu Ngự, Chu Ngự hơi giật mình, liền mỉm cười hành lễ nói: “Gặp qua Tần Vương.”

Tiêu Lệnh Thủ nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, đột nhiên nói: “Ngươi nên thành thân.”

Chu Ngự: Σ(O_O;) Có ý gì vậy? Vì sao Tần vương biểu cả không thích nói chuyện với người khác trong truyền thuyết, đột nhiên lại chạy tới đây nói cái này với hắn vậy?

Đợi đến lúc nhìn thấy Tiêu Lệnh Thủ đuổi theo xe ngựa phía trước, sau đó hắn trực tiếp đi lên xe ngựa, lúc này ánh mắt Chu Ngự hơi khép lại, đôi mắt đen nhũm mảy mang theo ý phức tạp, rất nhanh cũng áp xuống những hoài nghi kia.

So với Chu Ngự giật mình kinh ngạc, thì A Bảo quả thực sợ hãi kinh ngạc.

“Vương, Vương gia, sao lại ở đây?” A Bảo thật cẩn thận mà hỏi, vội ân cần lấy ra một cái ly từ khay nhỏ, rót cho hắn ly trà lạnh giải khát, bảo hắn đừng dùng một thân sát khí mà nhìn chằm chằm nàng. Mặc dù biết hắn không đánh vợ, nhưng mà bị cái sát khí máu tanh này tập kích thật là khó chịu đóoooo.

Thời điểm Tiêu Lệnh Thủ tiếp lấy chén trà cũng thuận tiện cầm tay nàng, hắn lẳng lặng nhìn nàng, loại ánh mắt lặng lẽ này thật sự làm A Bảo không hiểu được hắn đang suy nghĩ cái gì. A Bảo cảm thấy, tiểu thuyết miêu tả cái gì mà từ ánh mắt một người có thể nhìn ra được người kia suy nghĩ nhưng nhớ này nọ. Nhưng mà nàng ở chung với vị gia này lâu như vậy, trước nay đều không hiểu thấu ánh mắt của hắn, thật là mệt, không muốn hiểu nữa.

Tiêu Lệnh Thủ đem tâm nàng treo lên một hồi, mới nói: “Ngày mai là ngày tốt để cắt tóc, nàng cắt giùm bản vương.”

A Bảo đương nhiên đáp: “Tất nhiên là thần thiếp cắt giúp Vương gia rồi!”

Tiêu Lệnh Thủ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53

Editor: Nyanko

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến tháng tám.

Mồng sáu tháng tám là ngày tốt Ninh vương thành thân, đồng thời cũng làm mọi người trong kinh thăm căng da đầu, sợ hôn lễ này lại có thêm trò hề nào nữa. Đương nhiên, khi các đại thần lòng mang thấp thỏm đem lễ đến chúc mừng, miễn cảm phát hiện thị vệ phủ Ninh vương so với hôn lễ ở phủ Tề vương lần trước nhiều hơn gấp đôi. Nếu cẩn thận để ý có thể nhận ra đó là cảm vệ quân, đột nhiên cảm thấy an tâm hẳn.

Vừa nhìn thì biết đây là bút tích của Chính Đức đế, xem ra Chính Đức đế vẫn là người si diện. Tuy rằng lúc trước hoàn toàn không cho mấy đứa con trai chút mặt mũi nào, hung hăng dạy dỗ một phen, nhưng hôn lễ lần này lại phái nhiều thị vệ như vậy, là sợ lại có hoàng tử nào uống say không quan tâm thể diện làm ra chuyện như lần trước.

Đương nhiên, cũng vì đây là hôn lễ của Ninh vương, Tề vương bị cấm túc cũng được thả ra tham gia hôn lễ. Sau khi hôn lễ xong, tiếp tục về phủ Tề vương cấm túc đủ một tháng mới thôi.

A Bảo cùng với mấy người Giang Lăng Vi, Ngũ công chúa đang ngồi ở đại sảnh trước uống trà nói chuyện đợi giờ lành thì nghe nha hoàn thông báo Tề vương phi đến. Ngẩng đầu quan sát, thì thấy có hơn phân nửa ai cũng giống nhau, động tác một lòng mà nhìn qua, làm A Bảo trong lúc nhất thời có chút ngáy ngốc. Đến lúc hiểu rõ vì sao các nàng lại chú ý Tề vương phi như vậy, trong lòng có chút thông cảm.

Đương nhiên, điểm thông cảm này khi thấy Kim Cảnh Hi đi tới, A Bảo mới biết là không cần thiết.

Kim Cảnh Hi vẫn như trước đây, phong thái đoan trang. Trong vòng một tháng trên người nàng có thêm cảm giác phụ nữ trầm ổn, lại bớt đi nét thanh thuần thiếu nữ, nhưng vẫn thanh nhã đoan trang như vậy. Mỗi một động tác thật không để người ta nhìn ra chút điểm yếu nào.

Kim Cảnh Hi ôn hoà có lẽ ân cần hỏi thăm mọi người ở đây, chờ sau khi gặp qua mọi người, lập tức đi đến ngồi xuống bên cạnh A Bảo. Nàng làm lơ những ánh mắt tò mò hoặc vui sướng khi gặp người hoạ hay là ánh mắt đồng tình thương hại, khiến mấy người kia thấy không thú vị cũng thu hồi tầm mắt.

A Bảo có thể lý giải được vì sao mấy người đó lại đồng tình, dù sao từ ngày xảy ra chuyện khôi hài trên hôn lễ, Kim Cảnh Hi và trượng phu đều bị cấm túc ở phủ Tề vương. Trong mắt người ngoài đều xem là một hồi chuyện cười, tuy rằng nói nàng vô tội, bị trượng phu vạ lây. Nhưng mà làm một nữ nhân, loại cảnh ngộ này quả thật đáng giá được thông cảm, mấy ánh mắt đầy cảm thông này, so với lúc biết A Bảo sắp được gả cho Tần vương còn nghiêm trọng hơn.

“Ngũ hoàng tẩu, gần đây vẫn tốt chứ?” Kim Cảnh Hi tự nhiên chào hỏi cùng A Bảo, lại hỏi thăm Ngũ công chúa và Giang Lăng Vi.

Làm người cũng không cần đánh mặt cười của người khác, dù rằng A Bảo cảm thấy mình và Kim Cảnh Hi không có nhiều quen thuộc, nhưng tốt xấu gì cũng là chị em dâu, vậy nên A Bảo cũng khách khí đáp lại một tiếng.

Bởi vì Kim Cảnh Hi đến, A Bảo không khỏi lịch sự hơn đôi chút, không khí ở đây cũng có biến hoá không nhỏ. Kim Cảnh Hi phảng phất như không có nhìn thấy, nói nói cười cười trò chuyện với các nàng. Thời điểm mỉm cười, cả gương mặt trắng nõn bùng sức sống cực kỳ đáng yêu, rất giống như muội muội nhỏ, khiến người ta không tự chủ mà thân cận hơn.

Rất nhanh thời gian cứ thế trôi qua, xem lễ xong, các nữ quyến cũng tự nhiên đi vào tân phòng nhìn cô dâu. Dĩ nhiên Thái tử phi dẫn đầu mấy vị Vương phi, dặn dò tỷ nữ của mình, bảo bọn họ chú ý tình huống, kiên quyết lần này không có trò cười nào xảy ra.

Tân phòng, Ninh Vương phi vừa mới lên chức quy quy củ củ ngồi ở trên giường, thấy mọi người tiến vào, trên gương mặt có vài phần ngượng ngùng, một bên ma ma giới thiệu nhận biết từng người.

A Bảo nhìn nhìn, vẫn là cách trang điểm kiểu Nhật, cảm thấy nương từ môi thời đại này thật sự là bị hại mà. Chuyện cả đời, cứ bị cách trang điểm như vậy huỷ hoại. May mắn trước

đêm đông phòng có thể rửa sạch trang điểm, nếu không cũng không biết tân lang nhìn gương mặt như vậy, có thể xuống tay nổi hay không nữa. Đương nhiên, cũng bởi vì trang điểm như vậy, A Bảo không thể nhìn rõ gương mặt của Ninh Vương phi vừa nhậm chức trông như thế nào.

Tuy nhìn không rõ dung nhan của Ninh Vương phi như thế nào, nhưng khi Ninh Vương phi nói chuyện với mình, ánh mắt đột nhiên thay đổi của nàng ta vẫn bị A Bảo bắt được, cũng biết dường như nàng ta đối với mình dường như không mấy yêu thích. A Bảo rất dễ dàng mà biết nguyên nhân. Nghe nói Ninh Vương phi là thiếu nữ cao ngạo, lúc trước Ninh vương gặp Chính Đức để cầu cưới nàng, ai mà không biết Ninh Vương phi vốn dĩ đã lên một ý nhất định phải gả cho Ninh vương. Vậy mà đột nhiên Ninh vương lại làm chuyện như vậy, tự nhiên Ninh Vương phi ghét mình là phải.

A Bảo cảm thấy cực kỳ oan uổng, thấy Ninh Vương phi không nóng không lạnh, cũng không tiến lên tự lấy mặt, nói mấy câu thì lui sau đứng một bên. Kim Cảnh Hi nhìn A Bảo cười cười, đối với A Bảo nói: “thì ra ngày đó ta được trang điểm như vậy, thoát nhìn thật là...”

“Có phải hay không giống mộng mơ?” A Bảo buột miệng thốt ra.

Kim Cảnh Hi: “...”

Ngũ công chúa: “...”

Giang Lăng Vi nhếch miệng cười.

Những người khác cũng phát hiện thái độ của Ninh Vương phi đối với A Bảo, trong lòng cũng có chút hiểu rõ. Chẳng qua quay đầu lại thấy bộ dạng A Bảo nhỏ giọng nói chuyện với Kim Cảnh Hi, sau đó lại nhớ đến lúc ấy người gặp Chính Đức để muốn cầu thủ nữ nhi của Trần Bắc tướng quân còn có Tề vương đây. Lại nhìn Tề Vương phi thái độ đoan chính ôn hoà, không khỏi cảm khái quả nhiên nữ nhi Kim gia là người hiểu lý lẽ, biết hiểu rõ sự tình.

Hôn lễ kết thúc trong bình an, đến lúc tiệc cưới tàn, khi ai nấy về nhà, tâm tình vẫn luôn căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng. Đồng thời cũng có chút mất mát, hôn lễ này cũng thật quá bình thường, như thế nào cũng không có chuyện gì xảy ra cả vậy?

Lúc A Bảo tiến ra nội viện, nhìn thấy phía trước không xa là Tiêu Lệnh Thủ đang đợi nàng, nàng hướng mọi người cáo từ, bước chân hơi nhanh mà đi qua đó.

Các nữ quyến khác yên lặng mà nhìn A Bảo hướng về phía nam nhân đứng ở bên cây hoa quế. rõ ràng thoát nhìn là người lãnh đạm, thậm chí thần sắc lạnh lùng làm người nhìn thấy thôi là đã sợ, chính là ngoài dự đoán mà chạy đến nơi này đợi tức phụ. thật là làm người có cảm giác không khoẻ, lại có vài phần hâm mộ, đồng thời lại kinh ngạc, bọn họ cảm thấy Tần vương không giống loại người sẽ làm ra chuyện như vậy.

đang lúc nghĩ ngợi, thì phía trước có cái đồng hoa tím đang lăn lại đây. Đến lúc sau, mọi người mới biết cái kia không phải đồ vật màu hoa tím tím gì cả, mà là Bình vương thế tử mặc áo gấm màu tím chạy đến. Gương mặt mập mập nhìn không thấy rõ ngũ quan, bởi vì tươi cười, cho nên vốn dĩ đôi mắt như một đường chỉ lại càng nhỏ đến mức nhìn không ra.

“A Vi, về nhà nào!”

Giang Lăng Vi cũng cáo từ các nữ quyến ở đây, sau đó bình tĩnh rời đi cùng với cái đồng mập mập đó. Chẳng qua trong mắt mọi người, rõ ràng là mập mập màu tím vẫn luôn muốn lại gần, thật là phá hủy bộ dạng mỹ lệ của tiên nữ mà. Cứ như trong bức tranh thủy mặc vẽ một mỹ nhân mỹ lệ lại vẽ thêm một con heo theo phong cách tranh sơn dầu phương Tây. Phong cách hoàn toàn không tương xứng, còn làm mọi người có cảm xúc muốn đem cái tên đầu heo phá phong cảnh kia đập một trận.

Tiếp theo là Hiền vương, Tề vương, Kim Cảnh Giác cũng tự mình tới đây tiếp người, những người khác cũng đã không có gì ngoài ý muốn rồi.

Vì ngày mai còn muốn vào cung, sau khi A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ rời khỏi Ninh vương phủ, lập tức trực tiếp về phủ Tần vương, cũng đỡ cho ngày mai khó lòng dậy sớm.

Hôn lễ lần này diễn ra bình thường thật làm người cảm động, dĩ nhiên A Bảo cũng thích nhiều chuyện không bằng mà bớt một chuyện, cho nên vui mừng trở về phủ Tần vương cùng với Tiêu Lệnh Thủ.

Vừa mới trở lại phủ, Hứa ma ma đem thiệp phủ Uy Viễn hầu đưa tới.

“Ngày mai đại bá mẫu muốn đến đây? Có chuyện gì sao?” A Bảo hỏi liên tiếp.

Hứa ma ma lắc đầu nói: “Đây là sáng sớm hôm nay phủ Uy Viễn Hầu đưa qua, cũng không nói gì thêm. Ngày mai đợi sau khi Vương phi trở về từ trong cung, lập tức qua đây.”

Đầu tiên A Bảo nghĩ là hôn sự của Lý Minh Phụng có biến, nhưng rất nhanh mà lắc đầu phủ quyết. Nếu thật sự là hôn sự của Lý Minh Phụng có biến, nhị bá mẫu đã sớm đến đây, nơi nào lại để đại bá mẫu ra mặt được. Hơn là có chuyện khác.

Nhất thời nghĩ không ra, A Bảo cũng không nghĩ nữa, bởi vì nàng cũng không có thời gian suy nghĩ, Tiêu Lệnh Thủ đã xách nàng đến phòng luyện công tập tiên pháp.

Kỳ thật so với roi, A Bảo cảm thấy mình càng thích dùng kiếm. Cầm kiếm ngao du giang hồ là mộng của mấy cô nhóc cấp hai mỗi khi bị đầu độc từ mấy cuốn võ hiệp. Trước A Bảo say mê tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung Cổ Long, cũng là lúc học cấp hai. Tuy rằng đã qua thời học cấp hai, nhưng cái loại mộng tưởng ngu ngốc thời niên thiếu vẫn còn giữ đến giờ.

Chỉ là cha nàng cảm thấy nữ hài chơi roi là dễ nhìn nhất, một mực kiên quyết không dạy nàng dùng kiếm, ở biên cảnh mới bảo nàng học chút tiên pháp. Mà sau khi Tiêu Lệnh Thủ biết nàng từng học roi, trực tiếp làm thầy dạy tiên pháp cho nàng. Đối mặt với lão cha nhà mình, A Bảo còn có gan làm nũng chơi xấu, nhưng khi đối mặt với người nam nhân này, A Bảo không những không có gan làm nũng chơi xấu, mà còn phải ngoan ngoãn luyện tập.

Thời tiết tháng tám vẫn cực kỳ nóng bức, hẳn là phải sau trung thu thời tiết mới chậm rãi chuyển mát, cho nên sau khi luyện tập xong, cả người nàng đều là mồ hôi. A Bảo trực tiếp ngồi xuống đất, sau đó ngồi xếp bằng xem Tiêu Lệnh Thủ luyện kiếm. Nàng không có năng lực đánh giá gì, nhưng lại cảm thấy Tiêu Lệnh Thủ luyện kiếm xem rất đẹp mắt, thật sự có thể nghĩ đến viễn cảnh đánh đàn múa kiếm.

Tương tự đến hình ảnh nàng đánh đàn hán múa kiếm, mặt A Bảo đầy hắc tuyến mà đem hình ảnh quý dị này quăng ra khỏi đầu óc. không phải là cảm thấy không đủ lãng mạn, chính là vì quá lãng mạn, nên ngược lại mới thấy quý dị đó.

A Bảo rất nhanh lại bối rối, chẳng lẽ nàng và Tiêu Lệnh Thủ không thể có cảnh lãng mạn được sao?

Ngay lúc nàng đang rối rắm, Tiêu Lệnh Thủ đã thu kiếm, sau đó ném trường kiếm sắc bén trực tiếp đivalo võ kiếm đang ở trên kệ binh khí, thật là trăm phát đều trúng – A Bảo cực kỳ thần phục.

Chờ đến khi Tiêu Lệnh Thủ khom lưng ngồi xuống, A Bảo mới phát hiện mình phải đem đáng ngồi bắt nã này sửa thành ngay ngắn thì hắn đã duỗi tay đầy mồ hôi mà bẻ nàng lên. Mà

lúc gần gũi như này, A Bảo phát hiện đều là vận động một hồi, vì sao người ta sờ hồi cũng không có nhiều, mà nàng lại như được vớt ra từ trong nước vậy, sao chênh lệch lại lớn đến mức này chứ?

Tiểu Lệnh Thủ trưng tự lại ôm nàng đến phòng tắm phía sau phòng luyện công, nơi đó đã dọn xong mấy dụng cụ tắm gội, trên bình phong còn treo quần áo sạch sẽ.

Lột sạch sẽ, tắm rửa cũng sạch sẽ.

Giờ đây A Bảo đã có thể dùng sắc mặt bình thường mà nhìn nửa người phía trên của Tiểu Lệnh Thủ cũng không đỏ mặt. Chỉ là nhìn đường nhân ngư gần địa phương ái muội đó, nàng vẫn không có mặt mũi mà nhìn, cũng không mặt mũi mà nhìn hân – thật ra nếu là cách màn hình nhìn con trai khoả thân, nàng tuyệt đối có thể mặt không đỏ sắc mà đi tưởng tượng. So với A Bảo thẹn thùng, Tiểu Lệnh Thủ lại tự nhiên thoải mái, rất lâu về sau, A Bảo mới từ chỗ vị Vương gia nào đó biết, cho dù là tuyệt sắc mỹ nữ cởi sạch trước mặt hân, chẳng qua chỉ là đồng thịt trắng mà thôi=□=! Tam quan này cũng thật bị kịch mà! Vậy nên nói nàng chỉ là đồng thịt trắng thôi há?

Sau khi tẩy sạch cả người đầy mồ hôi, A Bảo ngồi ở ghế nhỏ trong phòng tắm hít hít mát mẻ nàng ngủ. Bởi vì lúc tắm vô ý dính chút nước, nên tóc còn ướt, sau đó nam nhân đã mặt tốt quần áo cầm khăn lông khô ráo đến lau tóc giùm nàng.

A Bảo đột nhiên mở to hai mắt mà nhìn, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hân.

“Làm sao vậy?” Tiểu Lệnh Thủ cau mày, dường như không rõ vì sao nàng lại có phản ứng lớn như vậy.

A Bảo cười gương một tiếng, vội nói, “Vương gia, việc này nên là thần thiếp tự mình làm, không cần phiền người.” Lần đầu tiên hân giúp mình lau tóc, trái tim A Bảo có chút chịu không nổi, cũng vì Hoa ma ma cứ lải nhải nhiều lần, làm A Bảo cảm thấy để hân giúp nàng thật là tội ác tày trời.

Tiểu Lệnh Thủ mặt không biểu tình gì nhìn nàng, nhìn đến mức nàng có chút thấp thỏm mà cúi đầu, tiếp tục đem tóc nàng lau khô. Sau đó mặt không biểu tình mà ném khăn lông qua một bên, lại im lặng bế nàng lên rồi khỏi, kiên định đến mức người khác không tài nào cựa tuyệt nổi.

A Bảo đột nhiên cảm thấy, phản ứng lúc trước của mình có chút đã thương người khác.

Trời vừa sẩm tối, thật ra A Bảo cũng không mệt như vậy, cứ nhìn ra bên ngoài.

Sau khi trở về ăn xong cơm chiều, Tiểu Lệnh Thủ lập tức rời đi, không phải là tức giận chứ? Ấy da, đừng trách nàng nghĩ nhiều, đoạn thời gian gần đây mỗi ngày đều ở bên hân, sau khi cơm chiều hai người lúc ở biệt trang Bắc Minh còn cùng nhau tản bộ bên cạnh mảnh đất trồng rau đấy. Lần này hân đột nhiên rời đi, không khỏi làm nàng cảm thấy thái độ của nàng lúc trước khiến hân tức giận.

Hoa ma ma muốn nói lại thôi, sau đó nhìn nhìn, ý bảo Nhạn Hồi cho nha hoàn tiến ra phòng ngoài, sau đó ngồi trên ghế nhỏ trước mặt A Bảo, từ ái nhìn nàng nói: “Tiểu thư, chúng ta là nữ nhân, ở nhà câu phụ mẫu thương yêu, sau khi xuất giá chính là câu trượng phu yêu thương, cái này là gốc rễ của địa vị nữ nhân.”

A Bảo vừa nghe lời này, lập tức biết Hoa ma ma muốn phát huy bản tính làm nhảm, chặn lại nói: “Hoa ma ma, ta hiểu rõ.”

Hoa ma ma cười cười, lại nói: “Ma ma biết tiểu thư là người thông minh. Chỉ là tiểu thư còn trẻ tuổi, không biết có đôi khi nữ nhân cũng nên biết thuận theo nghe lời. Dĩ nhiên, đối với trượng bối phụ mẫu, thuận theo là đạo hiếu bổn phận, này không có gì đáng trách. Chẳng qua sau khi gả chồng, sự tình giữa phu thê không phải chỉ là thuận theo là được. Nói câu này hơi lớn mật, ma ma cảm thấy Vương gia cũng không có bất kham như lời đồn đãi bên ngoài, Vương gia tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng lại rất dễ ý tiểu thư.”

Theo lời bà nói, A Bảo cũng gật đầu đồng ý. Nàng cũng cảm giác được Tiểu Lệnh Thủ dễ ý nàng. Tuy rằng hân chưa bao giờ nói ra, nhưng là mỗi lần thường xuyên ngẩng đầu đều có thể nhìn thấy hân nhìn nàng chăm chú, hiểu rõ tâm mắt của hân chưa bao giờ rời khỏi người mình. Lúc trước tuy rằng nàng rất xấu hổ, nhưng mà sau khi quen dần, cũng có chút thẹn thùng ngọt ngào.

“Tiểu thư, chuyện tình cảm là bình đẳng, không thể chỉ dễ một người luôn luôn bỏ ra, chỉ có đôi bên bỏ ra tình cảm mới có thể lâu dài.” Hoa ma ma nói ra lời nói đầy thâm thúy, thấy vẻ mặt A Bảo kinh ngạc, nhện không được cười nói: “Tiểu thư đừng kinh ngạc, đạo lý này vẫn là lúc lão gia nhớ thương phu nhân nói cho ta biết cả. Tình cảm giữa Lão gia và phu nhân vẫn luôn rất tốt, sau khi phu nhân qua đời, lão gia vẫn không tái hôn, cũng là vì trong lòng lão gia không qua được cái bức tường đó, không thể nào quên được phu nhân.”

“Tiểu thư, vương gia đối với tiểu thư cực kỳ tốt, cho nên ngẫu nhiên tiểu thư cũng có thể làm nũng với người, nói ra ý nghĩ của mình. không cần phải một mực thuận theo. Thủ đoạn của nữ nhân có rất nhiều, chính là muốn tìm cách mà chiếm được tâm của nam nhân, còn cần đến chính tâm của bản thân mình.”

Trong buổi nói chuyện này, A Bảo lại được mở rộng tầm mắt. Nàng cảm thấy Hoa ma ma lúc này không giống với mấy phụ nhân quy củ ở cổ đại, mà là người chỉ tri tâm ở hiện đại đó. A Bảo rất muốn nói, nàng thuận theo là phương thức tự bảo vệ bản thân, bởi vì nàng thật sự không biết tâm tư của Tiểu Lệnh Thủ mỗi lần hân biểu hiện lạnh lùng, hân chưa bao giờ nói với nàng, nàng cũng không cách nào đoán được, cho nên mới lựa chọn loại phương thức an toàn nhất ở chung cùng hân. Hôn nữa, hiện tại nàng thật sự cũng không dám làm loại chuyện như làm nũng với Tiểu Lệnh Thủ đâu! ◡_◡_◡_◡

A Bảo cảm thấy bản thân mình thật gấp phải bị kịch khi nghe Hoa ma ma giáo dục, cuối cùng vẫn nghe được mấy lời bà lải nhải lúc đó, giống như khi đối mặt với Tiểu Lệnh Thủ, nàng không nên chỉ thuận theo mà ngẫu nhiên còn phải biểu đạt bản thân mình cũng xem trọng yêu thích hân, chứ không phải tôn trọng nhau như khách...

Sau khi bị Hoa ma ma, vị phụ nhân cổ đại thâm tàng bất lộ giáo dục xong, lần nữa A Bảo lại nghehnh cồ chờ Tiểu Lệnh Thủ trở về.

Tịch Viễn đem mấy phong mật thư bỏ lên bàn, đối với nam nhân đang trầm tư nói: “Vương gia, theo tin của Vu Phi, bố cục bên phía Giang Nam đã bày bố xong, chỉ chờ Vương gia tự mình đi chủ trì.”

Tiểu Lệnh Thủ nhíu mày, thật lâu không nói.

Tịch Viễn nhìn hân một cái, lại nói: “Còn có, hôm nay thuộc hạ thu được tin tức ở bên phía Tây Vực truyền đến, Tây Lương quốc có dị động.”

Rốt cuộc Tiểu Lệnh Thủ cũng ngẩng đầu nhìn hân, Tịch Viễn nỗ lực tươi cười, tận lực làm gương mặt mình vui vẻ, “Vương gia yên tâm, thuộc hạ đã cho người nhìn chăm chăm. Nhiều nhất là sang năm, Tây Lương quốc mới có thể phái người đến Đại Nghiệp của chúng ta.”

“Tiếp tục nhìn chăm chăm!”

“Ờ.”

Sau khi Tiểu Lệnh Thủ xem xong mấy phong thư mật, rút ra một tờ giấy viết một lá thư, đem thư niêm lại thật tốt, giao cho Tịch Viễn: “Sai người đến Giang Nam tự tay đưa thư giao cho Vu Phi.”

Tịch Viễn nhận thư, lại không nhận được nhìn Vương gia nhà bọn họ một cái, thăm nghĩ Vu Phi nhà người vẫn nên tiếp tục ngồi ở Giang Nam đi, rõ ràng tâm tư chủ tư đã hăm ở ôn hương như ngọc rồi, không muốn đi đâu.

Đợi sau khi Tịch Viễn rời đi, Tiêu Lệnh Thủ đốt mấy phong thư, phất ống tay áo, rời khỏi thư phòng.

Về tới chính viện, Tiêu Lệnh Thủ nhìn thấy nữ tử giống như cún con đang thăm dò nhìn mình, khi nhìn thấy hắn, trên mặt lộ vẻ tươi cười vui mừng, vội vàng ra đón. Đường như phát hiện chính mình đi hơi nhanh, lại làm bộ làm tịch điều chỉnh bước chân theo tiêu chuẩn gót sen vàng, giống như mấy thế gia quý nữ đi không để lộ chân, không đi bước lớn, cũng không khiến người nào phát giác ra điểm gì khôngphải.

thật là người thích làm bộ làm tịch! Chẳng qua cũng rất đáng yêu!

A Bảo đón tới đây, lại chủ động giữ chặt tay hắn, căn cứ mỗi, căng da đầu nói: “Vương gia đã trở lại, có mệt hay không, có muốn uống chè hạt sen nắm tuyết không?”

“Ừm”

Nghe thế, A Bảo lập tức đem một chén chè hạt sen nắm tuyết được ướp lạnh bung lên cho hắn. Chính mình cũng có nửa chén, ngồi xuống cùng bồi hắn ăn, có người ăn cùng mới ngon đâu.

Ban đêm yên tĩnh, chỉ có hai người bọn họ, nha hoàn đều chờ hết ở bên ngoài, hết thấy đều là tự tay A Bảo làm.

“Vương gia, chè hạt sen nắm tuyết này ăn ngon không?”

“Ừm”

“Là thần thiếp tự tay nấu... Ừm, nha hoàn hỗ trợ xem lửa. Vương gia nếu thích uống, lần tới thần thiếp lại tự tay làm nhé.”

“Ừm”

Nghe ra âm điệu trong giọng nói của hắn có hơi cao một chút, trong lòng A Bảo cũng rất vui mừng. Sau đó đánh bạo đem tay chó của mình với qua, lôi kéo tay hắn, trong đầu lại hồi tưởng mấy cảnh cầu huyết trong phim thần tượng khi nữ chính làm nũng với nam chính. Rồi đầu nàng lại đen mặt phát hiện, vì trong trí nhớ của nàng, phim thần tượng ngôn tình chỉ có cảnh nữ chính khóc lóc la lối om sòm với nam chính, không có diễn mấy cảnh làm nũng gì đâu! Nay cũng không khoa học rồi! Chẳng lẽ lại muốn nàng khóc lóc la lối với hắn? không được, nàng sợ hắn sẽ một chương đánh chết nàng mất!

Tuy rằng A Bảo làm nũng không thành, chẳng qua Tiêu Lệnh Thủ lại nắm lấy móng vuốt chó của nàng, vẫn làm nàng kích động không thôi, cảm thấy bản thân mình hắn là không ngừng cố gắng mới được.

Cũng không biết có phải hay không vì đêm nay trời tối đầy sao, hay là vì ánh trăng chọc hoạ, mà thời điểm lúc hai người lăn trên giường, nhìn nam nhân cả người đỏ ửng dề trên người nàng, tâm tình nhộn nhạo, thế nhưng nàng lại trực tiếp tiến lên ngậm lấy môi hắn, sau đó chủ động vươn đầu lưỡi tiến vào, hơi thờ hoà làm một.

Ừm, đêm nay hắn dùng muối trộn bạc hà đánh răng, vị mát lạnh.

Lần nữa A Bảo lại vì Tiêu Lệnh Thủ mở ra một cánh cửa thế giới mới.

Vì hôm nay phải vào cung, cho nên sáng sớm A Bảo khó khăn mà vùng vẫy tỉnh lại. Vừa tỉnh lại thì lại có nam nhân lập tức nỗ lực hôn môi nàng, trong lòng hối hận bản thân mình tới hôm qua lại đi phát xuân, không nên dạy hắn hôn môi thế nào mới phải.

Tiêu Lệnh Thủ gặm nàng đủ rồi, mới chậm rì rì mà rời giường, đi mặc quần áo.

Mấy Nhạn bung đồ rửa mặt tiến vào, phát hiện môi A Bảo sưng đỏ, không khỏi có chút kỳ quái. A Bảo đỡ đầu, cảm giác môi cũng tê không còn cảm giác, trong lòng lại hối hận không thôi.

Sao với A Bảo hôm nay vì phải vào cung nên không thể không bận rộn vào buổi sáng, thế nhưng Tiêu Lệnh Thủ lại là người rảnh rỗi. Từ sau khi hắn thành “Nhân” vương, không lên triều cũng không sao cả, cho dù là tiến cung, cũng là trực tiếp đến Đông cung tìm Thái tử, còn cái vị ở điện Thái Hoà kia xem như không tồn tại, đừng khí này thật sự đáng khen mà.

Dùng xong đồ ăn sáng, hai người lập tức xuất phát.

A Bảo trực tiếp đi hậu cung, Tiêu Lệnh Thủ đi Đông cung.

Trong cung Phụng Tường, mỹ nhân như mây. Sau khi A Bảo thỉnh an hoàng hậu, lập tức ngồi cùng chỗ với Ngũ công chúa, thuận tiện quay đầu cười với Lục và Thất công chúa.

Lục công chúa tự nhiên không muốn mất hữu nghị mà cười đáp lại. Còn thần sắc thất công chúa có chút tiêu tụy, mặt ngọc ngắc ngậy ngốc, cơ bản là làm như không thấy A Bảo.

Trong quá trình chờ đợi, một đồng nữ nhân tụ tập cùng nhau nói chuyện phiếm, trừ bỏ y phục trang sức thì là chuyện hài tử, A Bảo bị Hoàng hậu nhìn bụng nàng rất nhiều lần, sau đó người nào kia về mặt đứng đắn giả trang xem như không hay biết. Những người khác phát hiện tầm mắt của Hoàng hậu, trong mắt lộ chút tin tức – ây da, thành thân cũng đã hai tháng, còn không có tin tức cũng bình thường thôi, hi vọng sau này không có tin tức mới tốt đây. A Bảo cũng tương tự xem như chưa thấy gì.

Rất nhanh tới thời điểm Ninh vương đem theo nàng dâu tới kính trà.

Sao với lần trước Kim Cảnh Hi đơn độc mà đến đây, thì lần này Ninh vương đi cùng với Ninh Vương phi rất hạnh phúc, còn thị ụy mà liếc mắt nhìn Kim Cảnh Hi một cái, thuận tiện không dấu vết đi trừng mắt với A Bảo.

Ninh Vương phi là một nữ tử xinh đẹp cực kỳ, giữa mây lộ ra cảm giác kiêu ngạo vì do nuông chiều mà có. Lúc mở miệng nói chuyện sẽ làm người ta cảm thấy đây là cô nương thẳng thắn nhanh nhẹn, sẽ không thích chơi trò quanh co vòng vèo với người khác, thích trực tiếp, hoặc nói là thủ đoạn tương đối bạo lực. Cho nên, ở ngày đầu tiên gặp mặt chị em dâu, rõ ràng tỏ vẻ nàng không thích A Bảo.

“Ngũ hoàng tẩu đúng là mỹ nhân, chẳng trách trước đây có nhiều người nhớ thương như vậy. May mắn có phụ hoàng tử hôn, nếu không đoán chừng Trần Bắc tướng quân muốn chọn con rể cũng phải hoa mắt rồi.” Ninh vương phi cười đến đẹp mắt.

lời này nói trắng ra, nhìn cứ tưởng là ca ngợi, lại đầy ý châm chọc, chỉ có thể xem người khác lĩnh hội lời này có thâm ý gì hay không.

A Bảo ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thất đệ muội thật là người vui tính.”

“Nào có, vừa rồi mẫu hậu còn khen muội là người lạnh lẽ, nói chuyện thẳng thắn đâu.” Về mặt thẹn thùng Ninh Vương phi mà nói.

Hoàng hậu nằm không cũng dính đạn, âm thầm nhũ mảy, liếc mắt nhìn Thích Quý phi một cái.

Chờ tới gần buổi trưa, mọi người bái biệt Hoàng hậu, nhanh chóng rời khỏi.

Tiêu Lệnh Thủ đã chờ trước cửa cung, A Bảo thấy vậy, tốc độ đi qua cũng nhanh hơn. Mà lúc này, phu thê Hiền vương và Ninh vương cũng đến cửa cung. Khi nhìn thấy Tiêu Lệnh Thủ cũng cực kỳ kinh ngạc, chẳng qua nghĩ cũng biết Tiêu Lệnh Thủ tiến cung là tìm Thái tử, tuyệt đối không đi tìm Chính Đức đế.

“Đây là Ngũ hoàng huynh sao?” Ninh Vương phi vội kéo tay Ninh vương hỏi, trong lúc vô hình cũng khoe ân ái cho mọi người hay.

Ninh vương ôn hoà gật đầu mỉm cười nhìn thê tử mới cưới.

Ninh Vương phi tìm tìm mà nói, “Ngũ hoàng huynh và Ngũ hoàng tẩu thật xứng đôi, chẳng trách phụ hoàng sẽ tự mình tứ hôn cho hai người.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hiền vương và Ninh vương đều có chút khác thường, rất nhanh cũng khôi phục. Trong lòng A Bảo thật muốn đánh cô nương này một trận, là chồng nàng ta muốn tìm nhạc gia có thể lực để được thánh sủng, cũng không phải nàng vội vàng bảo hấn ta đi cầu thủ đầu. Nam nhân làm sai sao lại đổ hết lên đầu nữ nhân vậy?

Tiêu Lệnh Thủ lãnh đạm nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói: “Miệng nói lời không đúng, phụ nhân ồn ào! Thất đệ hấn là nên cẩn thận ! ”

Mọi người: “...” nói trắng ra như vậy thật sự là nam tử hấn đại trượng phu sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54

Editor: Nyanko

Sau khi buông rèm xe ngựa, A Bảo có thể nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của phu thê Hiền vương, còn ánh mắt Ninh Vương phi thì như phun lửa, tâm tình thật phức tạp – hấn là tốt đi. Thành thật mà nói, loại tâm tình này giống như ngày hè chói chang được ăn đá bào, cảm giác thật vô cùng sướng đó.

Quay đầu lại, nhìn về phía người nam nhân -- cũng giống nàng, sau khi lên xe ngựa thì hưởng thụ không khí lạnh lạnh trong xe nhờ chậu nước đá bỏ trong góc. Bộ dạng bình tĩnh thong dong, chỉ sợ là không thêm đề ý vừa rồi lời của bản thân mình nói ra có bao nhiêu độc. Đối với việc Tiêu Lệnh Thủ sớm mở miệng, A Bảo hoàn toàn không ngờ tới, sau khi bắt gặp qua đi, nhìn không được ngẫm cho hấn lời tán thưởng. Nàng không phải là tượng đất, bị người khác nắm lần bảy lượt đâm thọt cũng sẽ tức giận. Chỉ là có mấy lời nàng không nói được, miễn cho bị trúng phải bầy ngôn ngữ của Ninh Vương phi. Mà trượng phu Tiêu Lệnh Thủ của nàng nói, đó chính là một loại quan tâm dành cho nàng.

A Bảo cười tìm tìm nói: “Vương gia, nho của thôn trang núi Bắc Minh hấn là sắp vào mùa, đến lúc đó thần thiếp nhường rượu nho cho người nhé, chua chua ngọt ngọt, uống cũng ngon lắm.” Trong giọng nói không khỏi có chút lấy lòng nịnh nọt.

Tiêu Lệnh Thủ đáp ứng, sau đó cúi mắt nhìn nàng, nàng cho rằng hấn không có chú ý, nên xê dịch từng chút từng chút tới chỗ hấn. Nhìn một lát, ngại nàng dịch tới quá chậm, dứt khoát trực tiếp lấy tay kéo nàng qua chỗ hấn, sau đó nắm ‘móng vuốt chó’ của nàng.

Mặt A Bảo hơi đỏ, nhưng là da mặt vẫn dày nhìn hấn nữ nư cười, mà theo nàng tự nhận là đẹp nhất – nụ cười đã luyện tập trước gương thật lâu, tính toán đem mặt tốt đẹp của mình biểu hiện cho hấn thấy. Tuy rằng trên mặt Tiêu Lệnh Thủ không có biến hoá gì, nhưng A Bảo vẫn cảm giác được hơi thở trên người hấn thả lỏng, nàng to gan đem người dựa vào bờ vai hấn.

Aiz, ngồi cả sáng, vừa môi eo vừa phải đề cao tinh thần ứng phó với một đám nữ nhân dụng tâm kính đáo, thật là mệt, dựa vào như thế này thật tốt.

Vì thế, trong xe ngựa không lớn, không khí ngọt ngào nhẹ nhàng tràn ngập, hai người đều rất hài lòng.

Lúc trở lại trong phủ A Bảo cứ cười tìm tìm, thời điểm ăn cơm cũng cười như vậy, đợi đến lúc hạ nhân đến đây bẩm báo Uy Viễn Hầu phu nhân và Triệu phu nhân tới cửa bái phỏng, mới thu lại tươi cười. Nàng sai người mời bọn họ đến thiên đình uống trà, một lát sau nàng mới tới được.

Bởi vì “Triệu phu nhân” nằm ngoài dự đoán, rốt cuộc cũng làm cảm xúc hồng phấn của A Bảo xẹp xuống. Đợi nha hoàn nhắc nhở, mới biết được “Triệu phu nhân” là đại cô cô vừa mới về kinh không lâu. A Bảo kỳ quái nào: “Hôm qua không phải nói là đại bá mẫu tới sao, vì thế nào đại cô cô cũng tới đây?”

Ngày hôm qua lúc nhận được thư từ phủ, cũng không có đề cập đến việc đại cô cô Lý Tú Viện cũng tới. Thực giác A Bảo cho biết vị đại cô cô này nếu không có việc gì thì sẽ không đến điện tam bảo (*). Trong trí nhớ của nàng, khi nàng về quê ăn tết gặp qua vị đại cô cô này một lần, thật là người... Khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả vị cô cô này, dù sao chính là người tầm mắt cao. Lúc ấy nàng chỉ là một cô học, căn bản không có phân lượng nào trong mắt bà ấy, thậm chí là lễ gặp mặt cũng là mòng nhất trong mấy vị tỷ muội. Đoán chừng lúc đó cha nàng chạy đến biên cảnh chỉ là bình lính vô danh tiểu tốt, đại cô cô cho rằng đời này nương nàng chết sớm, cha lại không có công danh tiền đồ, cho nên cơ bản là không cần phải đề ý đến nàng.

(*) Vô sự bất đăng tam bảo điện (无事不登三宝殿): nghĩa là không có việc gì thì không đến gõ cửa (thô bí là cầu giúp đỡ ở).

Nha hoàn tự nhiên là không biết mấy chuyện này, A Bảo trở về thay đổi quần áo gặp khách, mang theo nha hoàn đi về thiên đình.

Đại sảnh trước, sau khi nha hoàn phủ Tần vương đem lên trà bánh, lập tức thối lui đứng an tĩnh một bên.

Lý Tú Viện bùng chén trà có hai màu trắng xanh lên, dùng nắp nhẹ nhàng gạt gạt lá trà bên trong, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng nhàn nhạt. Thầm nghĩ tuy rằng

chất nữ có phúc phận, nhưng ai không biết nàng gả cho vị Vương gia không được sung ái nhất. Ngay cả khi bà tiến vào đường phía sau trong phủ, nhìn thấy cảnh sắc thì cũng chỉ tạm tạm, còn không đẹp bằng phủ Uy Viễn Hầu nữa. Ngay cả trà cũng không phải trà tiến cống, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Uy Viễn Hầu phu nhân cúi đầu uống trà, khoẻ mắt nhìn thần sắc trên mặt loé lên rồi biến mất của cô em chồng Lý Tú Viện, trong lòng lắc đầu, sau đó lại thờ dãi. Chi hi vọng vị tiểu cô nương này không cần bày thái độ trưởng bối. Tuy nhìn A Bảo dịu dàng, nhưng cũng rất biết đắn đo, là người có chủ ý. Hiện giờ A Bảo là vương phi, ngay cả khi bọn họ là trưởng bối, cũng phải kính A Bảo vài phần.

đang nghỉ ngơi, thì thấy một nữ tử mặc váy lụa màu vàng nhạt, trên đầu cài trâm minh châu, xung quanh có nha hoàn bà tử vây quanh tiến vào. Váy lụa dài quét đất, trâm dài rủ bên má, trang điểm cho gương mặt nàng như châu như ngọc, nhìn đẹp tuyệt trần.

Uy Viễn Hầu phu nhân và Lý Tú Viện đứng dậy nghênh đón. Tuy rằng là trưởng bối, nhưng tôn ti khác biệt, phẩm cấp Vương phi cao hơn bọn họ, cho dù Lý Tú Viện không muốn, cũng phải làm bộ tôn kính.

A Bảo vội tiến lên đỡ lấy Uy Viễn Hầu phu nhân, quay đầu nhìn Lý Tú Viện nói: “Đại bá mẫu và đại cô cô không cần đa lễ.”

Lý Tú Viện miễn cưỡng nở nụ cười, bỏ qua rào cản trong lòng, phát hiện bản thân mình chưa từng để ý và thân thiện đối mặt với chất nữ này. Mặc dù cũng có chút khó khăn, nhưng biểu hiện tự nhiên vẫn tương đối dễ dàng.

Uy Viễn Hầu phu nhân âm thầm nhìn A Bảo đoan trang, phát hiện chẳng qua chỉ trong mấy tháng, chất nữ này dường như không còn giống tiểu cô nương ôn hoà nhã nhặn ai cũng có thể tiếp cận được. Thêm vài phần uy nghi của Vương phi, khuôn mặt mỉm cười thiếu đi vài phần mềm mại, dần dần lộ xác rồi. Tuy nói rằng gả cho một hoàng tử không được sung ái, nhưng cũng là vương phi, không thể bỏ qua được.

Hàn huyền xong, A Bảo mới nói: “Lâu rồi không gặp đại bá mẫu và cô cô, mấy vị tỷ muội trong nhà còn tốt chứ? Lần trước gặp biểu muội Từ Khanh, là một người lanh lợi, ta nhìn cũng rất thích.”

Lý Tú Viện cười nói: “Nàng đã lớn, nhưng tính tình vẫn còn chút nghịch ngợm của tiểu hài tử, về sau mong rằng vương phi làm tỷ tỷ nhắc nhở nàng vài câu. Haiz, nói đến đại cô cô của người cũng chỉ có hai đứa nhóc đòi nợ là Dịch Dương và Từ Khanh. Trong lòng ta, không biết vì mấy đứa nhỏ mà tâm tư thật sâu, suy nghĩ không ít. Trước kia chúng ta ở nơi khác, nó không có biện pháp thân cận với mấy vị tỷ muội trong nhà, không có bạn cùng tuổi chơi đùa, tính tình dường có chút trẻ con. Lần này trở về, mong rằng tỷ muội mấy người có thời gian rảnh thì tới thăm, cũng bảo nàng qua phủ chơi nhiều hơn...”

Cứ như máy hát được mở, lời cứ nói ra liên tục, ngay cả nước cũng không cần uống, trên mặt A Bảo tuy vẫn treo nụ cười, nhưng trong lòng đã cứng đờ, đưa mắt lặng lẽ nhìn đại bá mẫu, phát hiện trong mắt bà có chút bất đắc dĩ, nhưng trên mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh. không hổ là đầu cả Lý gia ở cùng lão phu nhân hơn hai mươi năm, công phu ngoài mặt thật lợi hại.

Lý Tú Viện nói về một đôi nhi nữ của mình, sau đó theo đề tài này, cuối cùng cũng đi vào vấn đề: “Người không biết, ngày trở về kinh thành, Từ nha đầu cười ngửa ở ngoài thành vô ý đụng phải mấy tên ăn chơi trác táng. Bọn họ cũng rất quá đáng, chính mình cười ngửa không đúng đường, đụng vào thì lại trách ngược chúng ta, xe ngựa của biểu muội người thiếu chút nữa đều bị bọn họ xông vào. Trước đó được của người và Dương biểu ca đã vào kinh an bài mấy chuyện, không có nam nhân ở đây, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao. Trùng hợp là thiếu gia của phủ Xương Bình trưởng công chúa cười ngửa đi ngang qua, có hấn ra mặt trợ giúp, chuyện này mới được giải quyết, thật không biết nên cảm tạ hấn như thế nào mới phải. Lúc ấy ta xuống xe gặp hấn, cảm thấy vị công tử này thật không tệ, càng nhìn càng thấy là người hiểu lý lẽ lại tôn quý, không hổ là người phủ Xương Bình trưởng công chúa...”

Sau đó lại nói một đồng lời màu mè khen Chu Ngự, nghe đến mức này A Bảo hơi nhướng lên, cảm giác bộ dạng đại cô cô nhìn thế nào cũng giống mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa lòng là thế nào?

Kế tiếp, Lý Tú Viện nói ra mấy yêu cầu chứng thực những gì nàng nhìn thấy cũng không phải là ảo giác.

A Bảo cảm thấy thật khó mở miệng, có chút gian nan nói: “Đại cô cô, ý người là bảo ta đi tìm Xương Bình công chúa cầu tình, vì biểu muội làm mai với Chu Ngự công tử?”

nói xong, A Bảo lại liếc mắt nhìn Uy Viễn Hầu phu nhân, thấy bà một bộ dạng tuyệt đối không mở miệng như cao tăng nhập thiền, nghĩa là Uy Viễn Hầu phu nhân đã biết trước việc này. nói không chừng là bị đại bá mẫu bắt buộc đi bị kéo tới đây làm thuyết khách, chỉ biết việc này thật sự không tiện mở miệng, nên lúc này mới gãi chết đây. Vẫn không biết trong chuyện này có ý đồ mẫu hay không. Hay là tổ mẫu cảm thấy việc này không có khả năng thành, lại bị nữ nhi khóc đến phiền, mới tổng cổ nữ nhi qua đây phiền mình nhỉ?

Lý Tú Viện cười tủm tỉm gật đầu, “Đúng vậy, hiện tại cháu cũng xem như tức phụ Tiêu gia, vậy thì Xương Bình trưởng công chúa cũng xem như cô mẫu của cháu rồi. Tuy rằng việc này đề vãn bối như cháu mở miệng thì không tiện, nhưng ta nghĩ mãi, thật sự không có ai phù hợp, đành phải mang cái mặt này mà tới tìm cháu. Haiz, theo ta thấy vị công tử tên Chu Ngự đó, là phu quân hiếm có, lúc ấy là hấn tự tay giúp đỡ Từ nha đầu giải quyết phiền toái. Có thể gia có tài hoa lại biết cách săn sóc người khác, nghĩ cái lúc hấn ra mặt giải quyết, đối với Từ nha đầu hấn là cũng có chút hảo cảm nên...”

A Bảo và Uy Viễn Hầu phu nhân dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng mà nhìn bà ấy, trong nháy mắt hoài nghi cấu tạo đầu óc của bà. không biết trong đầu bà đang nghĩ gì, càng nghĩ hơn đây chính là thân sinh của lão phu nhân thật sao? Sao lại có thể tự cho là đúng như vậy chứ? Ngốc đến như vậy được?

“Đại cô cô!” A Bảo cắt ngang lời bà, uyển chuyển nói: “Ta nghe Xương Bình trưởng công chúa nói, việc hôn nhân của công tử Chu Ngự bà ấy sẽ suy xét cẩn thận. Hơn nữa, thất công chúa cũng có ý với công tử Chu Ngự, thật sự không phải chất nữ không muốn giúp...”

Lý Tú Viện kinh ngạc nói: “Nghe nói Thất công chúa tính tình không tốt, Xương Bình trưởng công chúa không muốn cưới con dâu như vậy, mọi người đều bảo nhau thế đấy.”

“...” Rốt cuộc là ai nói vậy?

“Xương Bình trưởng công chúa là nhân vật thế nào, bà ấy tuyệt đối sẽ không tìm con dâu thân thế cao quý để về chịu tội đâu. Cho nên tuyệt đối sẽ không đáp ứng đề Chu Ngự cưới công chúa trong cung. Theo ta thấy, bà ấy muốn cưới thấp, Từ nha đầu của ta cũng rất tốt. không nói đến diện mạo, nói tính tình đi, ngây thơ hồn nhiên, lại hiểu thuận trưởng bối, cực kỳ xứng đôi với công tử Chu Ngự... Minh Cẩm à, việc này cháu phải giúp cô cô, biểu muội, biểu ca rồi tương lai của được cháu đều ký thác trên người cháu. Đời này của cô cô phải nhờ vào cháu rồi.”

“...”

A Bảo lần nữa lại kiến thức được tài ăn nói của vị cô mẫu này, thật là không còn gì để nói. Hơn nữa, nàng đã là chất nữ xuất giá, dựa vào nàng thì được cái gì chứ?

“Minh Cẩm, cháu giúp biểu muội cháu lần này đi. Ta chỉ có Từ nha đầu là nữ nhi, tất nhiên hi vọng nàng sống tốt. Cũng không cần phiền toái cháu làm cái gì, chỉ cần cháu đi nói với Xương Bình trưởng công chúa mấy lời, bảo bà ấy gặp Từ nha đầu...”

Mất thấy Lý Tú Viện bày ra tư thái trưởng bối, A Bảo rốt cuộc nhận không được nói: “cô mẫu, xin thứ lỗi nhưng việc này chất nữ bất lực!”

“...”

Lúc này đến phiên Lý Tú Viên cứng họng, trơ mắt nhìn A Bảo, dường như không muốn tin tưởng nàng sẽ dứt khoát nhanh nhẹn mà cự tuyệt như vậy. trên thực tế, trước khi đến nơi này, bà cũng đã hỏi chuyện trong nhà, dò hỏi ai ai cũng nói tính tình chất nữ này là người ngoan ngoãn hiểu chuyện hiểu thuận. Trưởng bối đưa ra yêu cầu cũng chưa bao giờ cự tuyệt, như thế nào tới phiên nàng, lại bị cự tuyệt vậy? Chẳng lẽ... Nàng xem thường cô mẫu là mình đây?

Nghĩ như vậy, sắc mặt Lý Tú Viên cũng không tốt lắm. Trọng phụ tài cán thường thường, ở ngoài kinh hơn hai mươi mấy năm. Vẫn là nhờ thê tử nhà mẹ đẻ hỗ trợ mới có thể về kinh làm ở lục bộ với chức quan nhân tân. Cả đời này khả năng vẫn sẽ như vậy, làm cho thê tử là bà ở kinh thành cũng không có thể diện gì. So với lúc trước khi bà còn là cô nương càng khác biệt, trong lòng cũng từng hối hận bản thân mình vì sao lúc trước cứ phải nhất định gả cho người này. Chỉ là những cái này đều là hiện tại, bà chỉ có thể vì nhi tử nữ nhi tìm mối hôn nhân tốt, tận lực để bọn họ nửa đời sau phú quý nhân nhả.

Tuy rằng tức giận, nhưng cũng không muốn đắc tội vị chất nữ này, Lý Tú Viên nhìn về phía Uy Viễn Hầu phu nhân, ý bảo bà làm thuyết khách.

Uy Viễn Hầu phu nhân có chút khó xử mà nhìn A Bảo, mở miệng nói: “A Bảo, cháu xem...”

Trong lòng A Bảo thờ dài, biết trong lòng vị đại bá mẫu này không muốn đắc tội cô em chồng này, khỏi phải bị lão phu nhân ghét bỏ, nghĩ đến mấy vị tỷ muội, lại nói: “Đại bá mẫu, người thường xuyên nói chuyện phiếm với mấy vị phu nhân trong kinh, cũng biết Xương Bình trưởng công chúa rất coi trọng công tử Chu Ngự. Ngay cả phụ hoàng cũng không thể tùy tiện ban hôn cho Chu Ngự, người cảm thấy một văn bối như cháu, có thể cùng nói chuyện với bà ấy được sao? Nếu bà ấy thật sự nhìn trúng biểu muội thì tốt rồi, nếu bà ấy sớm có an bài, nhắc tới như vậy không phải là hai bên đều xấu hổ, làm trong lòng bà ấy tức giận với cháu thì thế nào?”

Uy Viễn Hầu phu nhân thuận thế gật đầu, “Quả thực như vậy.”

Khuôn mặt Lý Tú Viên đen lại, quay nhìn về phía A Bảo và Uy Viễn Hầu phu nhân, sau đó tức giận: “Tốt, tốt lắm. Mấy người đều không muốn, không muốn thì thôi!” Vốn định nói những lời ác ý, nhưng nhớ tới thân phận của A Bảo, chỉ có thể đành mặt, đứng dậy rời đi.

Uy Viễn Hầu phu nhân vội đứng dậy, lại bị A Bảo gọi lại.

A Bảo gọi nha hoàn tiễn Lý Tú Viên hùng hổ rời khỏi, nói với Uy Viễn Hầu phu nhân: “Đại bá mẫu, khó có được người tới xem cháu, lại ngồi trò chuyện một chút đi.”

Uy Viễn Hầu phu nhân đành phải ngồi lại, đối với A Bảo thờ dài: “Haiz, cháu cự tuyệt bà ta như vậy, lại trở về tìm tổ mẫu cháu khóc lóc cho mà xem. nói thật ra, lão phu nhân là người hiểu lý lẽ, nhưng bà ấy lúc nào cũng yêu thương cô cô cháu. Nếu cô cô cháu khóc nhiều trước mặt lão phu nhân, khó tránh khỏi bà ấy không đau lòng mà thuận theo ý bà ta, đến lúc đó cháu...” Chiều theo loại tâm tính không thích A Bảo, đoán chừng sẽ khó xử cháu mình chứ không khó xử nữ nhi.

A Bảo cười cười, cúi đầu nhấp ngụm trà, sau đó bảo nha hoàn rời khỏi đại sảnh, mới nói: “Đại bá mẫu, đến lúc đó tổ mẫu nếu vì chuyện của cô cô mà bực cháu, cứ để bà bực đi. Bởi vì có một số việc cháu cũng không thể giúp được. Vương gia bị phụ hoàng ghét bỏ, chúng ta cũng không thể trở mặt với Xương Bình trưởng công chúa, nếu không cuộc sống này sẽ khó trôi qua tốt lắm.”

Biểu tình của Uy Viễn Hầu phu nhân như hiểu rõ, trong lòng lại chửi thầm. Dường như từ trước đến nay Tần vương chưa từng được Chính Đức để dành vào trong mắt, bị ghét bỏ cũng không phải là vấn đề chứ?

Chờ sau khi Uy Viễn Hầu phu nhân làm công tác tư tưởng xong, A Bảo chuyển đề tài, hỏi: “Hôn lễ Lục muội muội chuẩn bị thế nào rồi vậy?”

Uy Viễn Hầu phu nhân dường như có chút kinh ngạc khi nàng sẽ hỏi, rất nhanh liền hiểu rõ nàng có ý gì, thận trọng nói: “Có nhị bá mẫu cháu ở đó, tất nhiên sẽ không có sai lầm gì.”

A Bảo nhìn Uy Viễn Hầu phu nhân lại nói: “Đại bá mẫu, người cũng đừng gạt cháu. Phủ Trung Vũ tướng quân, cháu cũng biết, chỉ muốn hỏi, mọi người nghĩ như thế nào? Nếu hết thảy thuận lợi, đến lúc đó cháu cũng sẽ thêm trang cho Lục muội.”

Uy Viễn Hầu phu nhân cuối cùng cũng biết chất nữ này không phải là người dễ bị gạt, cũng tin tưởng nha đầu này từ nhỏ đến lớn đều giả vờ ngoan ngoãn. Nhìn sống lưng ngồi thẳng như hiện tại, thời điểm nên cự tuyệt cũng có thể nhanh gọn cự tuyệt như vậy. không giống như trước kia chỉ qua loa cho có, còn đặt mình ở vị trí bất đắc dĩ, đúng là có chút tiến bộ.

“Haiz, nói thật ra, hài tử Võ Hạo kia quả thật không nên dựa vào chuyện này. Nếu để đại công chúa biết, giận cho đánh mề, thì trong phủ chúng ta cũng không tốt, dù sao chúng ta và phủ Trung Vũ tướng quân cũng coi như là quan hệ thông gia. Chẳng qua may mắn lão thái quân phủ Trung Vũ tướng quân là người hiểu lẽ, lão phu nhân của chúng ta lặng lẽ đem chuyện của ngoại thất kia nói với bà ấy. Qua mấy ngày, ngoại thất và hài tử đều được đưa khỏi kinh thành, nghe đâu là an bài ở thông trang. Chỉ cần giấu Đại công chúa chuyện này, như vậy sẽ không có việc gì!”

Sau khi A Bảo tiêu hoá xong việc này, thật lâu lại thờ dài, cảm thấy đây là phương thức giải quyết tốt nhất, Uy Viễn Hầu phủ tuyệt đối không có khả năng vì chuyện này mà lui hôn. Chẳng qua, như thế nào vẫn cảm thấy tương lai việc này sẽ bị bại lộ, cảm giác mọi người sẽ bị xui xẻo là thế nào vậy? Hẳn là không có đến mức miệng quạ đen vậy chứ?

Sau khi tiễn Uy Viễn Hầu phu nhân, A Bảo trở về phòng thì thấy Tiêu Lệnh Thủ từ thư phòng đã trở lại. Thấy nàng tiến vào thì ngẩng đầu nhìn nàng.

“Vương gia.” A Bảo đã không còn sợ ánh mắt lạnh lẽo như vậy, còn có thể chạy tới, chân chó nói: “Bữa tối chàng muốn ăn gì, thần thiếp sai người đi làm.” Lén lút nghĩ, nàng có nên động tay động chân, cho hắn cảm động không nhỉ?

Tay Tiêu Lệnh Thủ chống cằm, khó có được mở miệng nói: “Rượu nho!”

“... Đến thôn trang hái nho mới làm được.” A Bảo rồi rầm trà lời.

Nam nhân gật đầu: “Đội mặt trời xuống núi chúng ta đến thôn trang!”

“...” Gấp gáp như vậy làm gì chứ?

Mà nam nhân gấp gáp thấy A Bảo ăn không ngồi rồi, trực tiếp đứng dậy, xách nàng đến phòng luyện công. Sau đó A Bảo đoán chừng hôm này sẽ bị mệt chết mà để hắn ôm trở về phòng. nói xem, vì sao gần đây hắn dạy nàng luyện tập nghiêm khắc như vậy chứ? Chẳng lẽ hắn muốn dưỡng nữ vương giỏi dùng roi sao? Cái này thật không có tinh thú chút nào màaaaa! =□=!

Ở thôn trang mấy ngày, rất nhanh đã đến Tết trung thu mười lăm tháng tám.

Vào dịp Tết trung thu trong cung cũng sẽ có gia yến, con cháu hoàng thất đều phải tiến cung dự yến, xem như là ngày đại đoàn viên.

Thời điểm rời thôn trang hồi kinh, trong lòng A Bảo nhẹ nhàng thở ra. Vạn phần hận chính mình miệng quạ, thế nhưng lại nói với Tiêu Lệnh Thủ nàng sẽ đích thân nhường rượu nho

cho hấn uống. Khiến cho mỗi ngày Tiêu Lệnh Thủ đều kéo nàng đến vườn nho dạo, mỗi ngày dùng ánh mắt dò hỏi nàng, bao lâu nữa nho mới hái xuống làm rượu được.

Mấy chuyện này cũng không có gì, nhưng mà, trên cành lá của dây nho sẽ có mấy con sâu béo ở trên, mỗi lần A Bảo thấy thật là dọa nằng sợ hết hồn. Sợ tới mức trực tiếp nhảy lên người Tiêu Lệnh Thủ, gắt gao bầu hấn, hình tượng Vương phi đều xong rồi TVT. Hơn nữa làm nằng oán hận hơn chính là vì sao mỗi lần bọn họ đến xem quả nho đã chín hay chưa đều sẽ gặp được sâu bự như vậy chứ?

Cho nên, vẫn nên nhanh chóng hồi kinh thi hơn!

Ngày mười lăm tháng tám, sáng sớm A Bảo đã rời giường, đồng thời kéo nam nhân đang nằm ăn vạ ở trên giường dậy. Thấy hấn một đầu tóc rối ngồi trên giường nhìn nàng, A Bảo nhận mệnh mà lấy áo quần ở trong tủ, hầu hạ thay quần áo cho hấn, sau đó cũng chủ động cầm quần áo của mình thay, Tiêu Lệnh Thủ khó có được lại cái đai lưng cho nàng, A Bảo cũng thụ sung nhược kinh mà tiếp nhận.

Sau khi dùng đồ ăn sáng xong, A Bảo phân phó Lưu quân gia nói: “Hôm nay là Tết Trung thu, bảo phòng bếp nấu thêm cơm cho người trong phủ thêm phần nào nhiệt, cũng phát bánh trung thu cho mọi người, đều bảo mọi người nghỉ ngơi. À, còn chỗ Giải thần y, hấn ta thích ăn bánh trung thu trứng muối, đừng quên đưa cho hấn, còn có hấn thích sữa đông hai lớp, cũng sai người đem qua...” Vì muốn Giải thần y – người một lòng muốn du ngoạn đó đây, sống cuộc sống dân dã – biết được trong phủ có bao nhiêu phúc lợi tốt, A Bảo luôn tận tâm dùng món ngon mà dụ hoặc hấn.

“Cho hấn ăn giống hạ nhân là được!”

một giọng nói lạnh lùng vang lên, cắt ngang lời A Bảo nói.

“...” sau khi A Bảo biết được chủ nhân của giọng nói là vị Vương gia nào đó, thì nàng chớp mắt, nhìn Lưu quân gia và Tịch Viễn đang chờ người, không hiểu sao lưng lại lạnh lạnh. Vì sao Nhạn Hồi và Tịch Viễn đều dùng ánh mắt thương hại mà nhìn nàng vậy? Nàng, nàng, nàng... thật sự chỉ vì muốn đề Giải thần y tự nguyện lưu lại trong phủ mới ghi nhớ mấy món hấn yêu thích mà thôi, chắc chắn không có dị tâm gì hết đâu!

Cho nên Vương gia người phải tin tưởng ta đóoooOoo!

A Bảo ủ rù cụp đuôi đi theo Tiêu Lệnh Thủ ra khỏi phủ, đem theo hai thị nữ là Nhạn Hồi và Nhạn Nhiên, còn có Tịch Viễn và mấy thị vệ.

Sau khi lên xe ngựa, A Bảo lập tức tỏ lòng trung thành với Tiêu Lệnh Thủ, “Vương gia, nghe đầu y thuật của Giải thần y rất lợi hại, Chẳng qua Giải thần y luôn muốn rời khỏi vương phủ, thật sự không tốt. Thần thiếp tự nhiên hy vọng hấn có thể lưu lại càng lâu càng tốt mà thôi. Có hấn ở đây, người trong phủ có bệnh lớn bệnh nhẹ gì, không cần đi xa thỉnh đại phu, tiện biết bao nhiêu chứ!”

Ánh mắt A Bảo trong mong mà nhìn hấn, cho nên vương gia ngài hiểu rõ rồi chứ?

Tiêu Lệnh Thủ trầm tư một lát, nói với A Bảo: “Nàng nói đúng, ngày mai đánh gãy chân hấn, như vậy sẽ không rời khỏi!”

“...” Giải thần y, ta thực xin lỗi mà! (≥ ͡л ≤)

Tiến vào cung, trước tiên A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ đi thỉnh an Hoàng hậu, sau đó nàng lưu tại Phương Tường cung bồi Hoàng hậu đang chờ nữ quyến, nói chuyện phiếm với bà, làm trách nhiệm của con dâu. Mà Tiêu Lệnh Thủ đi đến Đông Cung, các hoàng tử khác so với Tiêu Lệnh Thủ đi nhiều hơn một đoạn đường. Bọn họ muốn đến điện Thái Hoà bồi dưỡng chút tình phụ tử với Chính Đức đế, sau mới đi tới Đông Cung.

Cho nên nói, vị cha xấu xa không thích, Tiêu Lệnh Thủ cũng trực tiếp làm lo, kết quả càng nháo đến mức người cha xấu xa càng không ưa thích, giận mắng hấn ngoan độc bất hiếu linh tinh, một vòng tuần hoàn cứ như vậy đây.

Trong cung không có Thái Hậu, cho nên Hoàng hậu là Boss đứng đầu, khiến cho nơi này của bà là náo nhiệt nhất. A Bảo vẫn ngồi cùng chỗ với Ngũ công chúa, làm lo Ninh vương phi đang dùng ánh mắt muốn cắn giết nàng.

“Ôi, Ngũ hoàng huynh của ta cũng thật là người không biết buông tha người khác, tẩu...” Ngẫm lại cũng không thể hỏi A Bảo có bị tội hay không, Ngũ công chúa nhìn Ninh vương phi, nói: “Luc này Ninh vương phi đều trở thành trò cười trong cung. Nếu là nàng ta lại có ý không buông tha tẩu, cứ nói thẳng, sẽ có người lấy chuyện Ngũ hoàng huynh nói nàng ta ồn ào đáp trả lại, không biết trong lòng nàng ta có bao nhiêu oán hận đâu. Chỉ sợ nàng ta hận nhất là tẩu, tẩu phải cẩn thận.”

A Bảo thờ dài, “Nữ nhân tội gì phải khó xử nữ nhân chứ?”

“Lại nói giỡn nữa!” Ngũ công chúa nhếch miệng cười cười nói: “Chẳng qua lời này cũng có đạo lý, dù sao về sau tẩu gặp nàng ta, vẫn cẩn thận một chút mới tốt. Có mấy lời nàng ta nói ra, muội nếu đáp lại, không biết người khác sẽ truyền thành cái dạng gì nữa. À, đúng rồi, hôm qua đại tỷ tỷ cũng đã trở lại. Sáng sớm hôm nay lập tức tiến cung, hiện nay đang ở điện Thái Hoà tìm phụ hoàng tâm sự đây.”

A Bảo cũng chưa gặp qua Đại công chúa, nghe Ngũ công chúa nói như vậy, chỉ là gật đầu, cũng không để trong lòng.

Mấy nữ quyến tụ tập với nhau, người khen ta một câu ta tặng người một chút, nét cười trên mặt không tàn, ai cũng ra vẻ đại gia đình hoà hảo, nhưng lại ngấm ngấm ngấm chân không ít. Lần thứ hai A Bảo cảm thấy hậu cung thật là nơi khiến người ta mệt mỏi mà. thật vất vả mới cầm cự tới lúc Hoàng Hậu đề nghị đi Ngự Hoa viên ngắm hoa cúc, cuối cùng nàng cũng nhẹ nhàng thờ ra, cảm thấy hoa cúc rất tốt, rất đẹp đó.

Gia yến đêm Trung thu an bài ở trung tâm Ngự Hoa viên, thuận tiện ngắm hoa thưởng cúc gì đó, cảnh sắc đẹp, tầm nhìn hoàn hảo, thật là quá thích hợp. Cho nên trước khi ăn gia yến, thì tới Ngự Hoa viên dạo vài bước đã.

Tiến vào Ngự Hoa viên không lâu, A Bảo liếc mắt một cái liền thấy được ở nơi hoa cúc nở rộ đẹp nhất đã có vài vị hoàng tử đứng nơi đó. Mà trong đó bắt mắt nhất là một vị mặc cung trang nữ tử, ước chừng hai mươi bảy hai tám tuổi, diện mạo đoan chính thanh nhã, giữa mày có nét sắc bén khác hẳn với nữ tử đáng vẻ yếu điệu trong kinh, lại có một loại mỹ lệ hiên ngang khó nói. Lúc này nàng ta đang nói chuyện với đám người Thái tử, lâu lâu lại mở miệng cười kiêu ngạo, mấy vị hoàng tử khác cũng không biểu hiện mình không có kiên nhẫn đứng nghe.

“Là đại tỷ và mấy vị hoàng huynh!” Thái công chúa nói, vội chạy tới chỗ đó.

A Bảo và vài vị vương phi cũng đi đến chỗ đó, đến khi được gần, đột nhiên thấy trên mặt Đại công chúa lộ ra tươi cười sáng lạn, nhưng lại khiến người ta trùng mắt nhìn khi tay áo nàng ta cầm roi đánh về hướng Tiêu Lệnh Thủ. Tiêu Lệnh Thủ nghiêng người tránh thì roi thứ hai lại bay tới.

A Bảo phát giác, đến khi phản ứng lại, chính mình đã bước nhanh về phía trước, cổ tay áo phất lên, trên tay cầm lấy một dây roi dài, dùng nó cuốn lấy roi thứ hai mà Đại công chúa đánh về phía Tiêu Lệnh Thủ. Mà nàng cũng đứng chắn hoàn toàn trước người Tiêu Lệnh Thủ, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Đại công chúa.

“Lão Ngũ tức phụ!”

một mảnh yên lặng, đột nhiên Hoàng hậu kêu lên.

Tại thanh âm kêu to này A Bảo cũng phục hồi lại tinh thần, tức khắc không biết nên bày biểu tình gì, cũng biết mình làm chuyện xúc động – aiz aiz aiz, nàng thành kính khấn cầu trời cao, cho thời gian quay ngược đi mà!

- - - - -

Lời tác giả: Khi còn nhỏ ở trong trấn, trong nhà có một gốc cây nho. Theo trong trí nhớ thì cây nho kia lớn lên rất tốt, đều trùm phù nữa cái sân, khi tới mùa hè thật sự rất mát. Nhưng mà – mỗi khi hoa nho tàn thì phát hiện trên cây sẽ xuất hiện con sâu dài lại lớn – đại khái cũng bự như nam nhân ngón tay vậy, mỗi lần nhìn cả người đều sợ tới mức rét run đở (ㄟㄟㄟ)

Ừm, từ nay về sau A Bảo không giấu được rồi, đoán chừng phải đi con đường hung dữ trước kia cho mà xem!

Viết đến đây, cảm thấy mới phù hợp với văn án. Trước kia A Bảo đều thích đồng kích giả vờ, hơn nữa nàng không thể không đồng kích được. Phụ thân không có ở đây, tổ mẫu lại không thích nàng, chỉ có thể giả trang ngoan ngoãn hiểu chuyện, chuyện gì cũng phải làm tốt. Cho lên lúc trước vài lần bị thương, cũng có nguyên nhân vì nàng không giả trang, khiến phụ thân thương tâm chút chút. hiện tại ấy hả, có người nam nhân nguyện ý chiều hư nàng, có hung dữ thế nào cũng không sợ người ta nóiđuuuuu ~

Lời editor: Chương sau mấy bạn sẽ biết vì sao A Bảo lại gọi Hoàng đế vị cha xấu xa nè, rồi biết nguyên nhân nè. Khi biết nguyên nhân đảm bảo mọi người sẽ ghét ông Hoàng đế này hơn nữa cho coi. Nên mọi người hãy chờ đợi ngày ông này bị ngược nhé, mị vẫn luôn chờ đó, ahaahaaaa Ψ(` ▽ ´)Ψ

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Editor: Nyanko

Xúc động không quan trọng, nhưng trước mặt mọi người lại hành xử xúc động, thật là ngu ngốc. Ít nhất, hiện tại trong mặt mọi người thì Tấn Vương phi cũng là người có dũng khí ngu ngốc đang khen!

Nhưng loại ngu ngốc thế này, không biết như thế nào, lại làm Thái tử, Hiền vương và mấy vị nam tử nhìn xong có chút ngơ ngẩn. Ít nhất khi nhìn nam nhân người cao xác to lại được nữ tử chỉ đứng ngang cầm hân che trước mặt, trong tay nắm chặt roi đang quấn lấy roi định đánh tới chỗ hân. Mặc dù gần xanh trên tay đã nổi lên, cũng không chịu nhượng bộ, loại người không biết sợ như vậy, vẫn khiến trong lòng nam nhân có chút cảm xúc.

Có thể làm một nữ tử biết rõ ở nơi nguy hiểm, vẫn không màng an nguy đứng ra chắn trước mặt, chứng minh nàng yêu nam nhân này biết bao nhiêu chứ? (=□=! Thật là ảo giác đó!)

Còn vì sao nói dũng khí của nàng đáng khen là bởi vì A Bảo ra tay chặn đòn chuyện tốt của vị đại công chúa mà nhóm hoàng tử tránh còn không kịp, không phải dũng khí của nàng đáng khen sao?

Đại công chúa Tiểu Lệnh Bảo, được Chính Đức đế ban danh tự “Bảo”, là bảo bối duy nhất trong hoàng cung, không người nào có thể thay thế. Cũng là chủ nhân của giang sơn Đại Nghiệp từng ôm trên đầu gối, cười nói với mọi người: Là bảo bối duy nhất trong lòng trẫm!

Chỉ là, lần đầu tiên, có một người, dám can đảm ra tay chặn roi của nàng ta, hơn nữa lại là roi nàng ta dùng để học tiên pháp có hai màu vàng và đỏ do Chính Đức đế tự mình ban cho. Mười mấy năm qua chưa bao giờ thấy nàng ta rời khỏi nó, mỗi khi mấy vị hoàng tử hoàng nữ nhìn thấy nàng ta lấy ra roi này, vô tình lúng túng không thôi.

Đại công chúa hiển nhiên cũng ngoài ý muốn, dù sao nàng ta cũng đã học roi mười mấy năm, cùng người học mấy năm hoàn toàn không thể so sánh. Nàng ta tính toán tốt, đang định thu hồi roi, lại phát hiện lực cánh tay người kia dùng roi so với nàng ta còn mạnh hơn nhiều, vậy nên không cách nào thu hồi lại.

Những người học võ cũng nhìn ra vài điều, Đại công chúa có kỹ xảo, Tấn Vương phi lại có sức mạnh, thế nhưng lại không phân cao thấp, không khỏi kinh ngạc nhìn Tấn Vương phi, dường như không dám tin tưởng. Sự phụ của Đại công chúa là đại nội thị vệ, tuy rằng so với nam nhân thì thực lực nàng ta không bằng, nhưng vũ lực lại cao, từng đánh mấy đệ đệ không nghe lời đi tìm Chính Đức đế cáo trạng – kết quả tự nhiên rõ ràng, sau này nhìn thấy vị đại tỷ này thì đi đường vòng.

Mà người đã từng bị Đại công chúa đánh đến mức kêu cha gọi mẹ là Tề vương có chút hưng phấn mà nhìn hai người giằng co, thầm nghĩ bản thân mình đã coi thường vị Ngũ tẩu này, nữ nhân thế này... Nếu là mình cưới nàng thì tốt rồi. Đương nhiên hân cũng thích biểu muội, đáng giận lại không thể có được hai người đề hường tề nhân chi phúc, thật sự không cam lòng.

Mà Ninh Vương phi người có thù oán với phu thê Tấn vương, tất nhiên hi vọng vị Đại công chúa này đánh hai người một trận, giải mối hận trong lòng. Mà những người khác, lo lắng, vui sướng khi người gặp họa, bàn quan, không quan tâm... đều có. Phu thê Hiền vương thì bàn quan đứng quan sát, đợi sự tình phát triển. Hoàng hậu, Thái tử và Ngũ công chúa thì lo lắng. Thích Quý phi và Thất công chúa thích chút vui sướng khi người gặp họa.

“Người là... Tấn Vương phi?” Đại công chúa đột nhiên hỏi.

A Bảo cứng người gật đầu. Sau đó bất chấp tất cả, đều đã đến mức này, đơn giản là thả lỏng một chút.

Sắc mặt Đại công chúa lạnh lùng, giữa mày lộ ra vẻ tức giận, quát: “Lớn mặt, còn không mau buông ra!”

A Bảo chần chờ đôi chút, trong lòng biết nơi này là hoàng cung, không thể làm quá mức, đem tay thả lỏng. Chờ sau khi quấn roi thu về trong tay, được tay áo to rộng che lấp, lại biến thành cô nương ngoan ngoãn hiền lành.

Chẳng qua dĩ nhiên A Bảo xem nhẹ trình độ võ sĩ của Đại công chúa. Sau khi thấy nàng thu hồi roi, Đại công chúa cười, vung roi đánh tới mặt A Bảo, chính là muốn đánh ngay giữa mặt nàng.

Tốc độ này quá nhanh, không kịp dùng roi, theo bản năng A Bảo dùng tay che mặt. Sau lại phát hiện không có đau như tưởng tượng, vội buông tay. Lập tức thấy roi đó được nam

nhân phía sau nàng duỗi một tay bắt lấy, một tay khác thì ôm eo nàng. Chân dài từ phía sau đạp tới, trực tiếp đá một đá lên người Đại công chúa, khiến nàng ta bay về phía sau...

Bay – về đằng sau?!!

A Bảo: =...=!!

Mọi người: =□=!!

Trước mặt bao nhiêu người, Đại công chúa bị người đá bay tới phía bụi hoa cúc, khiến cho những bông hoa cúc đang tươi tốt cũng bị đập đổ, thanh âm lạo xạo rơi xuống đất, cũng làm vườn hoa cúc đang đẹp lại có dấu vết của người nằm xuống.

Hiện trường yên lặng đến mức cũng có thể nghe tiếng kim rơi. Hiển nhiên ai cũng không ngờ Tiêu Lệnh Thủ sẽ lớn mật như vậy, trực tiếp đá văng Đại công chúa, quả thật không dám tin tưởng. Thế nên đợi đến lúc mọi người phản ứng, thì ngẩng đầu đứng nhìn đại công chúa ngã nhào ở vườn hoa cúc, trong lúc nhất thời không đứng dậy nổi.

“Công chúaaaaaa...”

Đến lúc một tiếng hét vang lên, lại thấy thị nữ bên người Đại công chúa vội vã chạy tới vườn hoa cúc, đoàn người mới phản ứng lại, sắc mặt Hoàng hậu cũng thay đổi nói: “Các người mau đi xem một chút, nàng Đại công chúa đây.”

“Mau đi thỉnh thái y!” Thái tử cũng lên tiếng phản phó.

Hiện vương che chở thể từ đang mang thai, Kim Cảnh Hi cũng âm thầm lôi kéo Tề vương đang định tiến lên. Ninh vương, Tàn vương và Chu vương thì sống chết mặc bay. Mấy vị Vương phi khác cũng vờ như không liên quan, cung kính đứng bên cạnh Hoàng hậu và mấy vị phi tần, theo chân bọn họ tiến lên xem xét.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn. Những người khác cũng bất chấp có huỷ hoại vườn hoa cúc hay không, trực tiếp dẫm lên trên chạy lại nâng người dậy. Có thể Đại công chúa bị đá trúng ngực, sắc mặt có chút trắng bệch, hai mắt bốc lửa nhìn Tiêu Lệnh Thủ, ánh mắt thần sắc kia, hận không thể chém giết hai người họ.

A Bảo lại không chú ý tới, tầm mắt nàng chuyển qua tay Tiêu Lệnh Thủ đang nắm roi, nơi đó có một vết máu đỏ. Hiển nhiên là lúc bắt lấy roi của Đại công chúa, nàng ta thật sự nhẫn tâm muốn đánh mặt nàng, sử dụng toàn lực, Tiêu Lệnh Thủ lại tay không chặn lại, tất nhiên lòng bàn tay sẽ bóc da tróc thịt.

Nhìn đến máu đỏ nhỏ giọt theo roi dài uốn lượn kia, cả người A Bảo đều không khoẽ.

Đại công chúa che ngực đang đau đớn, một phen đẩy người bên cạnh ra, run run mà tới chỗ Tiêu Lệnh Thủ, thở phì phò mắng: “Người -- tên khốn này, dám can đảm làm bản công chúa bị thương, ta...”

Còn chưa nói xong, một roi dài nhiễm máu trực tiếp ném tới mặt nàng ra, máu cũng vẩy lên mặt nàng, để lại trên gương mặt xinh đẹp là một vết máu, thoạt nhìn rất khôi hài.

Những người khác thấy vậy, yên lặng cúi đầu, che lại ý cười sắp không nhịn được.

“Tiêu Lệnh Thủ!” Đại công chúa thét chói tai, trừng mắt đầy oán độc nhìn hắn.

Tiêu Lệnh Thủ ánh mắt lạnh lùng mà ngoan tuyệt, nói: “Lại thét, ta giết người!”

“Người...”

Đại công chúa bị ánh mắt hung ác của hắn dọa sợ. Chẳng qua nàng ta không phải bị dọa sợ, từ năm bảy tuổi khi nàng ta học tiên pháp, trên tay có vô số mạng người, như thế nào sẽ sợ một tên tiện chủng từ lãnh cung chứ? Nhưng đám người Hoàng hậu nhìn đến ánh mắt lạnh như băng kia, sợ hãi không thôi. Nhớ tới thù đoạn của vị gia này, khí lạnh từ xương toát ra, không chút nghi ngờ lời hắn nói là thật, quả thật hắn sẽ giết người đấy.

“Bảo Hoa (Đại công chúa phong hào), Ngũ đệ, hai người bình tĩnh một chút.” Sắc mặt Thái tử cứng đờ, tiến lên điều hoà không khí, “Đều là tỷ đệ một nhà, đừng dễ thương hoà khí.”

Mọi người vì dừng khí của thái tử mà khen ngợi!

Có Thái tử mở miệng, Hoàng hậu cũng không thể căng óc mà nói: “Đúng vậy, Bảo Hoa, có chuyện gì hai người ngồi lại nói chuyện cho tốt. Hôm nay là Tết trung thu đấy, là ngày đoàn viên, khó được con lại hồi kinh, cần phải chúc mừng.”

Thích Quý phi và bốn phi cũng mở miệng, mặc kệ chân thành hay giả ý, ít nhất bọn họ đều tỏ vẻ, miễn cho sự tình thật sự không thể văn hồi, sau đó bị liên lụy. Hơn nữa bọn họ là nữ nhân của Chính Đức đế, tuy rằng Đại công chúa không thể nào không nề tình, nhưng cũng có điều cổ kị. Mấy vị Vương phi và công chúa không tốt mở miệng, ngoan ngoãn đứng ở phía sau mấy vị phi tần.

“Nơi này làm sao vậy?”

Một thanh âm uy nghiêm vang lên, mọi người nghe ra đây là giọng của Chính Đức đế, vội vàng quay đầu thì thấy Chính Đức đế mang theo phò mã Đại công chúa là Võ Liệt đi tới. Đợi mọi người hành lễ, Chính Đức đế liếc mắt thấy được trên má phải của một nữ nhân có một vết máu dài, không khỏi hoảng sợ.

Đại công chúa vừa thấy Chính Đức đế, lập tức khóc lóc bước chân nghiêng ngả đi tới, khóc lóc nói: “Phụ hoàng, nữ nhi bị người ta ức hiếp!”

Chính Đức đế càng hoảng sợ, lúc này mới phát hiện nữ quý gia thể nhưng lại là đại nữ nhi ông cung chiều nhất, vừa kinh ngạc vừa tức giận, “Sao lại thế này? Người nào dám to gan dă thương con?”

Võ Liệt thấy thể từ biến thành như vậy, vội vàng đi tới đỡ nàng, sau đó bị nàng ta tát một cái, ánh mắt tức giận, vẫn là duỗi tay đỡ lấy nàng ta. Đại công chúa đang muốn cáo trạng, mặc kệ hắn, bỏ nhào đến trước mặt Chính Đức đế. Khóc lóc đến mức vết máu trên mặt cũng bị nhoà, càng nhìn giống nữ quý, bị thương nói: “Là Ngũ đệ... Phụ Hoàng, nữ nhi không muốn sống nữa! thật vất vả nữ nhi mới hồi kinh, vừa trở về lại bị ức hiếp. Ngũ đệ vậy mà đá thẳng vào ngực nữ nhi, còn ném nữ nhi một nơi... không bằng nữ nhi chết ở Tây Bắc cho rồi, còn trở về làm gì chứ, đỡ phải bị người ức hiếp...”

Ừa, không phải nàng ta tự đi Tây Bắc, chịu không nổi mới chạy về hả? Hơn phân nữa những người ở đây không khỏi chửi thầm trong lòng.

Chính Đức đế cho rằng nàng ta thật sự bị thương ở mặt, vội kêu lên: “Thỉnh thái y chưa? Haiz, Bảo Hoa đừng khóc, phụ hoàng sẽ làm chủ cho con! Lão Ngũ, lại đây, quỳ xuống thỉnh tội với hoàng tỷ của người!”

Hoàng hậu muốn nói lại thôi, muốn giải biện vài câu cho Tiêu Lệnh Thủ, chẳng qua nghĩ đến từng chuyện từng chuyện từng phát sinh. Hải tử vừa mới từ lãnh cung ra chuyện gì

cũng không hiểu, lại bị chính mình tỷ tỷ đánh đến mức thoi thóp, sợ lại nhận hiệu quả trái ngược, cũng đành phải câm miệng.

Nhưng Thái tử lại tiến lên quỹ xuống, vội nói: “Phụ Hoàng, đây là hiểu lầm...”

“Đại ca, chẳng lẽ Ngũ đệ không có đánh ngã ta? không có ném roi tới mặt ta?” Đại công chúa mắt dưng ngược, gương mặt toàn máu kia hoàn toàn không có mỹ lệ như trước, giờ lại gồng như dạ xoa.

Thái tử bị về hùng hổ dọa người của nàng ta nói cứng người, lập tức biết hôm nay vị muội muội kiêu ngạo này nhất quyết muốn để Tiêu Lệnh Thủ bị phạt. Đột nhiên một thân ảnh quỹ xuống trước mặt Chính Đức đế, Thái tử nhìn qua, lại thấy Tần vương phi.

“Phụ hoàng, thỉnh ngài minh giám!” A Bảo hét lên một tiếng, cũng mặc kệ chính mình hình tượng như người phụ nữ đánh đá, quỹ gối trước mặt Chính Đức đế, khóc lóc than thở khóc ròng nói: “Kỳ thật là đại tỷ tỷ động thủ trước. Là tỷ ấy dùng roi đánh Vương gia, vương gia phòng vệ chính đáng. Hơn nữa máu trên mặt của đại tỷ là từ vết thương của Vương gia nhà con lưu lại, cũng không phải là đại tỷ tỷ... Hu hu... Đại tỷ tỷ, cho dù Vương ta nhà muội có gì sai, vì có gì không một lời lại đánh chàng, muội...”

Thanh âm của A Bảo đột nhiên im bất, bởi vì nàng bị người cường ngạnh kéo lên. A Bảo ngẩng ngốc nhìn nam nhân đang kéo mình đứng dậy, nháy mắt có loại ý niệm muốn cắn người – Gì vậy? hiện tại khôngphải là diễn xem ai bị ức hiếp nhiều hơn hả? Càng đau khổ càng mới có nhiều phiếu đồng tình đó, bằng không cái người cha xấu xa kia lại bắt công thì làm sao bây giờ? Cho nên đừng có náo loạn!

Nhìn A Bảo khóc lóc như hoa lê đài vũ – tuy rằng trên mặt có tầng phấn mỏng, nhưng vẫn đem lớp trang điểm bị nhoà, thoát nhìn có chút chật vật. Chẳng qua có hình tượng quỹ nữ đối lập của Đại công chúa, vậy nên hình tượng của A Bảo cũng xứng với bốn chữ hoa lê đài vũ này. Tiêu Lệnh Thủ nói: “Nàng ta chưa quỹ, nàng cũng không cần!”

A Bảo tròn tròn mắt, mọi người cũng tròn tròn mắt, tâm nói hiện tại không phải là thời điểm so đo cái này chứ nhỉ? Hơn nữa quỹ Hoàng thượng là chuyện hoàn toàn tự nhiên, người kéo nàng lên không phải làm cha người tức giận hơn sao?

“Khụ khụ khụ!”

Thái tử hơ nhẹ vai tiếng.

Quả nhiên, tầm mắt vừa chuyển, thì thấy mặt Chính Đức đế hoàn toàn đen rồi, mọi người vội vàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Để Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56

Editor: Nyanko - Cungquanghang

Ngay lúc không khí đang căng thẳng vì lời nói của Tề vương, từ đó phương hướng phát triển đề tài cũng quỹ dị theo.

Tề vương lại nói: “Cho nên, phụ hoàng, không thể vì đại hoàng tỷ nói gì chính là cái đó được, người cũng nên nói chút đạo lý mới đúng? Người nhìn, nói tới sự tình lúc đó, nhi thần cũng ở đấy. Khi đó tuy rằng là Ngũ hoàng huynh mở miệng trước, giọng điệu huynh ấy có hơi quá, nói chuyện không xuôi tai. Nhưng không phải chúng ta đều biết tính tình huynh ấy sao, ai cũng lười tức giận với người như vậy. Nhưng thật ra đại hoàng tỷ cũng đã trưởng thành, vẫn còn tiếp tục giờ roi đánh người vô cớ, thật sự là không hay. Người nhìn những nữ nhân khác bằng tuổi đại hoàng tỷ mà xem, tuổi này đều đã làm mẫu thân, cũng nên hiểu đạo lý, nào có thể tùy tiện lấy roi đánh đệ đệ như vậy?” Cuối cùng vẫn là nhện không được oán giận vị đại hoàng tỷ tàn nhẫn độc ác này. Từ nhỏ đến lớn hẳn bị người này đánh khôngbiết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, Tề vương nói lời này, không khác gì chém một đao lên ngực đại công chúa. không thể mang thai vĩnh viễn là nỗi đau của nàng ta, mặc dù nam nhân không chỉ có mỗi Phò mã, chỉ là vẫn không thể có thai.

Lúc này, Tiêu Lệnh Thủ cũng tiếp tục đâm thêm một nhát, “Nhục người già tất tự nhục chi (*), từ nhòđại hoàng tỷ học không giỏi, vết thương hôm nay cũng là do nàng ta tự làm tự chịu.”

() Nhục người già tất tự nhục chi (Bản gốc: 辱人者必自辱之): nghĩa là con người phải có tự trọng, tự tôn bản thân trước khi yêu cầu người khác phải tôn trọng mình. Minh không rõ trong tiếng Việt có câu nào tương tự hay không nữa. Minh cũng không biết là xuất xứ chính xác từ đâu, theo Baidu thì câu này bắt nguồn từ một họa sĩ tên Tề Bạch Thạch khi ông nói chuyện với học trò của mình. Ai biết thì báo cho mình, có gì mình sửa nha.*

“...”

Này không phải là cái tát vào mặt ý bảo cha mẹ không dạy dỗ tốt sao? Vẫn là không dạy tốt phải không? Vẫn không dạy tốt thật nhỉ?

Những người khác hoàn toàn cúi đầu, không dám nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của Chính Đức đế. Ngay cả người đang cầu tình là Hoàng hậu và Thái tử đều không hé răng, thật ra, mẫu thân Đại công chúa qua đời khi nàng ta được mười tuổi. Lúc ấy bởi vì sinh ra đại công chúa, cũng là nữ nhi đầu tiên của Chính Đức đế, được thăng phân vị, lên phi vị. Sau này, Chính Đức đế sủng ái nữ nhi, hơn nữa vì Đại công chúa làm nũng, nên thăng thành Quý phi, hàng cao nhất. Sau này mẫu thân Đại công chúa qua đời, Chính Đức đế đưa nàng ta đến bên người Hoàng hậu, xem như đích nữ mà sủng ái. Đương nhiên, lúc đó Đại công chúa cũng không phải là người an phận gì, tiểu cô nương mười tuổi đã khó có thể quân giáo, Chính Đức đế lại sủng vô pháp vô thiên, Hoàng hậu thật sự không cách nào quân giáo được. Hơn nữa khi đó bà còn phải dồn tâm lực vào nhi tử còn nhỏ, vì vậy cũng mặc kệ.

Có thể nói, dạy dỗ Đại công chúa, hoàn toàn do một tay Chính Đức đế mà nên, dù thế nào đi nữa thìChính Đức đế tự mình dạy dỗ.

Chính Đức đế đen mặt nhìn hai nhi tử. rõ ràng một người bản chất là tên gấu con to xác, một người bản chất biến thái, thế nhưng hợp lại tố cáo người khác thật rõ ràng như vậy, cho dù muốn biện hộ thay đại nữ nhi cũng không có lời nào để nói.

Đại công chúa tức giận, tay phải sờ lấy roi, chờ khi chạm không thấy, mới nhớ roi mình vì dính máu Tiêu Lệnh Thủ nên nàng ghét bỏ ném đi. Trong lòng thật sự chịu không nổi khuất nhục này, bỏ nhào trước mặt Chính Đức đế khóc nức nò, khóc sụt sướt mà nói cái gì như nàng không muốn sống này nọ.

“Nếu không muốn sống, thì tỏ hành động đi.” Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng nói, tiếp tục chém một nhát, “Bỏn vương tra tấn phạm nhân trong thiên lao, người nào không phải kiên cường nói mặc chém mặc giết, kết quả còn không phải là cầu không cần chết sao.”

“...”

Nghe hắn nói như vậy, mọi người tức khắc nhớ tới thủ đoạn xưa nay của hắn, sắc mặt cũng hơi thay đổi. Bên ngoài nói hắn độc ác tàn nhẫn cũng không phải là lời tùy tiện. Hắn quả thật giết người không chớp mắt, phạm nhân nằm trong tay hắn từ trước đến nay đều không có kết quả tốt. Thậm chí khi xem thủ đoạn tra tấn của hắn, nam nhân tâm chí kiên định thế nào cũng sẽ chịu không nổi. Đặc biệt là sinh thần mấy năm trước đây của Chính Đức đế, có thích khách trộn lẫn vào đoàn sử giả đến chúc thọ hắn hành thích. Lúc ấy là Tiêu Lệnh Thủ hộ giá, hiện trạng thì thể của mấy tên thích khách đó thật sự không nhìn nổi, hiện tại nghĩ lại trong lòng cũng phát rợn.

Chính Đức đế hiển nhiên cũng nhớ đến một màn kia, sắc mặt thật sự không thể nào tốt nổi – lúc ấy ông đứng phía trước, một miếng thịt máu còn rơi trước mặt ông, làm ông một tháng không dám ăn thịt – thân sắc phức tạp nhìn Tiêu Lệnh Thủ, lại một lần nữa rõ ràng, nhĩ tử này là tên biến thái.

Sau một lúc lâu, Chính Đức đế nói: “Câm miệng!”

Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng nhìn ông, nhưng thật ra lại không có tiếp tục mở miệng kích thích thần kinh người khác nữa. Chỉ là biểu tình lạnh lùng sắc bén tỏ vẻ nếu ai không phục, hắn có thể tiếp tục chém thêm mấy lời cửa tim, làm người ăn không ngon.

hắn im miệng, chỉ là Đại công chúa lại không phục, nâng lên gương mặt tái nhợt, thâm thiết gọi: “Phụ hoàng...”

Dù sao cũng là nữ nhi sủng ái hai mươi mấy năm nay, Chính Đức đế làm sao có thể để nàng ta bị ức hiếp được, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Lệnh Thủ, đang muốn mở miệng, lại nghe hắn thông thả ung dung mà nói: “Đại hoàng tử dĩ nhiên đã quên chuyện ở thôn Lộ Hà Tây Bắc.”

Sắc mặt đại công chúa thay đổi.

Mặt Võ Liệt cũng hơi đổi, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Những người khác tuy rằng không biết hắn nói cái gì, nhưng hiển nhiên cũng biết là dường như há dang uy hiếp chèn ép đại công chúa.

Sắc mặt Chính Đức đế và Thái tử cũng có chút khác thường. So với những người khác ngây ngô không hiểu, thì hai người họ rõ ràng biết Tiêu Lệnh Thủ đang âm thầm làm gì. Thậm chí rất nhiều hành động của Tiêu Lệnh Thủ là do họ bày mưu đặt kế. Có thể nói, rất nhiều chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng, đều là do Tiêu Lệnh Thủ âm thầm xử lý.

không khí lập tức trở nên trì trệ.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến giọng nói của thái giám ở bên ngoài báo: “Bình Vương thái phi, Bình Vương phi, thế tử phi đến!”

Bình Vương thái phi tuy rằng được Bình Vương đón ra cung vinh dưỡng, nhưng bà cũng là người có tuổi từng ở trong cung. Chính Đức đế kính trọng bà, xem bà như mẫu thân mà hiếu thuận, những người khác tự nhiên cũng lễ ngộ như vậy với vị lão nhân này, trên mặt không dám có chút bất kính. Mà phân lượng của Bình Vương thái phi trong lòng Chính Đức đế cũng có cân nặng, nếu bà muốn cầu tình cho ai, Chính Đức đế cũng sẽ cho bà mặt mũi.

Chỉ là, hiện tại không rõ Bình Vương thái phi tới đây cầu tình cho ai.

Sắc mặt Chính Đức đế hơi hoà hoãn, đứng dậy dẫn đầu nghênh đón, Bình Vương thái phi vội kéo tay ông, hoà ái nói: “Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống. Hoàng thượng cần gì phải làm vậy.”

Chính Đức đế cười cười, xua tay miễn lễ cho Bình vương phi và Bình vương thế tử phi, đỡ bà ngồi ở vị trí chủ thượng, cười nói: “Là vì đang mong mẫu phi tiến cung, ngài tới vừa đúng lúc, gia yến lập tức bắt đầu rồi. Nghe nói năm nay có vở kịch mới, đang muốn cùng mẫu phi xem diễn.”

Giang Lăng Vi đang ở bên người Bình Vương thái phi đỡ bà, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn qua A Bảo chớp chớp mắt. A Bảo sùng sốt, trong lòng cũng buống lỏng.

Từ động tác này của Giang Lăng Vi là có thể biết, Bình Vương thái phi tuyệt đối không phải tới cầu tình thay cho Đại công chúa!

Quả nhiên, Bình Vương thái phi vừa ngồi xuống liền nói: “Mới vừa tiến cung thì nghe người ta nói, Bảo Hoa và Tần vương có xảy ra xung đột, đây là có chuyện gì vậy? Bảo Hoa tính tình nóng nảy, có chuyện gì không như ý thì lấy roi đánh người, nào có nữ nhi nhà ai làm như vậy? không phải khiến người khác nói công chúa hoàng thất của chúng ta không có giáo dưỡng hay sao? Tính tình lão Ngũ lại lãnh đạm không thích nói chuyện, không ai trêu chọc nó, nó cũng sẽ không tùy tiện động thủ. Hoàng thượng không phải không biết tính tình của hai ty đệ bọn nó hay sao? Trong này có phải có hiểu lầm gì hay không?”

Tuy rằng lời này của Bình Vương thái phi cực công chính, nhưng lại làm người cảm thấy bà đang nói thay cho Tiêu Lệnh Thủ, sắc mặt Đại công chúa không tốt, cúi đầu, dẫu đi oán độc trong mắt, nhanh chân nói: “Thái phi, lời này của người thật không thoả đáng. Cháu chính là bị lão Ngũ đá một phát trúng ngực, hiện tại vẫn đau đây. Còn hắn có bị thương gì đâu, hơn nữa nữ nhân như cháu làm sao làm hắn bị thương được chứ?”

“Hà, có chuyện này sao?” Bình Vương thái phi gạt mình nói.

Lúc này, A Bảo vẫn luôn không mở miệng đột nhiên nói: “Bẩm thái phi, lời này của đại hoàng tử không đúng rồi. Vương gia cũng bị thương, hơn nữa là do lúc trước đại hoàng tử muốn dùng roi đánh người đâu.”

Đại công chúa trợn mắt tức giận nhìn, A Bảo không tránh đi mà nhìn lại. Sau đó bị một bàn tay che mắt, nghe được giọng nói kia: “Đừng nhìn, hư mắt.” Trong thanh âm rõ ràng ghét bỏ Đại công chúa.

Mọi người: “...”

A Bảo: =□=! Đó là ty của chàng đấy, cho dù có ghét bỏ cũng không cần phải biểu hiện rõ ràng vậy đâu!

“thì ra là như thế.” Bình Vương thái phi thờ dài, sau đó nhìn về phía Chính Đức đế, giọng nói nhu hoà, “Hoàng thượng, ai gia lớn tuổi rồi, chỉ mong Hoàng thượng khoẻ mạnh, sống lâu trăm tuổi, các hoàng tử hoà thuận đồng lòng, cũng không còn sở cầu gì khác. Nghe thấy ty đệ xung đột, trong lòng ai gia khổ sở lại lo lắng, cũng sốt ruột thay cho Hoàng thượng, sợ Hoàng thượng tức giận. Hoàng thượng, ai gia không lo lắng cho Bảo Hoa, đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn người đều che chở trong lòng bàn tay, có người che chở dĩ nhiên không có tổn hại gì. Chỉ là Tần vương... Hoàng thượng, tâm trí của con người tuy rằng sẽ thiên vị, năm ngón tay cũng dài ngắn khác nhau, chỉ là không thể thiên vị ra như vậy.”

Chính Đức đế nghe người mà ông vẫn luôn kính trọng nói ra những lời thâm thúy như vậy, sắc mặt có chút không được tự nhiên. Chuyện mà Tần vương trải qua từ nhỏ đến lớn, mặc cho ai nhìn thấy, đều sẽ hoàn toàn đồng ý với những lời này. Chỉ là Chính Đức đế biết Bình Vương thái phi hiểu rõ nguyên nhân trong đó, vì vậy trong lòng có chút không thoải mái.

Bình Vương thái phi xem bộ dáng này của ông, cũng không nói gì. Sau đó đột nhiên cười hỏi Hoàng hậu gia yến bắt đầu lúc nào. Hoàng hậu tự nhiên cười nói cho bà biết, còn có khoảng nửa canh giờ nữa. Bình Vương thái phi lại nói: “đã lâu ai gia chưa từng tâm tình với Hoàng thượng, Hoàng hậu trước dẫn bọn họ ra bên ngoài ngắm hoa đi, miễn mọi người ở đây buồn chán.”

Tuy rằng ai ai cũng muốn nói bọn họ không có chán chút nào, rất muốn lưu lại xem thái phi muốn làm cái gì. Nhưng Chính Đức để lại im lặng tỏ vẻ đáp ứng, đành phải đứng dậy đi theo Hoàng hậu rời điện Giao Thai.

“Bảo Hoa còn bị thương. Võ Phò mã, cháu trước đỡ nàng ấy đi thiên điện nghỉ ngơi thì tốt hơn.” Sau đó lại vỗ tay cháu dâu nói, “A Vi cũng đi chơi với mấy tỷ muội đi.”

Giang Lăng Vi cười đáp ứng, làm lo cái liếc nhìn của Bình vương phi, ưu nhã đỡ tay cung nữ đi ra ngoài, đuổi kịp bước chân của Tần vương và A Bảo.

Rất nhanh trong điện không còn ai, ngay cả cung nữ thái giám cũng không lưu lại.

Chính Đức để vẫn không ngăn cản hành động này của Bình Vương thái phi. Tuy rằng Bình Vương thái phi không phải mẫu thân ruột thịt, nhưng ông vẫn luôn xem bà như trưởng bối mà kính trọng hiếu thuận. Trong lòng cũng nhớ ân tình của Thái phi khi ông còn là hoàng tử. Tuy rằng lúc ấy Bình Vương thái phi chẳng qua là muốn tìm đồng minh, muốn đảm bảo cho mẫu tử bọn họ. Nhưng dưới tình huống gian nan như vậy, thái phi lại chịu đuổi tay giúp đỡ cũng đủ khiến ông nhớ kỹ ân tình này. Những năm gần đây, bởi vì mẫu thân mất sớm, Chính Đức để đem hiếu thuận với mẫu thân dời đến người Thái phi. Thái phi cũng có qua có lại, đối với ông quan tâm chăm sóc, vậy nên quan hệ giữa hai người cũng giống như mẫu tử ruột thịt. Có nhiều lúc Bình vương còn ghen tị với điều này.

“Hoàng thượng, Tần vương, nó... Dù sao cũng là nhi tử của người.” Bình Vương thái phi mềm mòng nói.

Sắc mặt Chính Đức để chậm rãi thay đổi, cuối cùng lại lạnh lùng vô tình. Đáng về này, nhưng lại có năm phần giống Tần vương. Bình Vương thái phi nhìn thấy lại thở dài trong lòng, tiếp tục nói: “Bộ dạng này của người thật giống với hài tử kia.”

“Là nó hại chết A Kinh! Cả đời này trăm cũng sẽ không tha thứ cho nó!” Đôi mắt Chính Đức để đỏ lên, trong giọng nói đều thể hiện sự ngoan độc tuyệt tình.

Bình Vương thái phi vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt hiện rõ cả gân xanh, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, trong lòng người cũng biết, Tần vương vô tội. Lúc ấy A Kinh đã bị buộc đến đường cùng, nàng ấy phải buông bỏ mệnh của mình để hài tử kia sống sót, cũng để người phải lưu lại hài tử kia.”

“... Nếu không phải A Kinh mang thai nó, những người kia cũng sẽ không bức bách A Kinh giết trẫm. A Kinh yêu trẫm như vậy sẽ không đành lòng động thủ, chỉ có thể sát để bảo toàn nghiệt chủng kia!” Chính Đức để hung dữ nói, muốn ông tự mình nói đến thâm sát năm đó, tới nay vẫn là đau đến chết lặng. Nữ nhân mà ông yêu nhất, lại tự sát ngay trước mặt, chỉ vì bảo toàn cho nghiệt chủng kia. một trăn tự sát kia của A Kinh dù đã qua bao nhiêu năm, vẫn khiến cho ông mỗi lần nhớ tới lại đau đến khó chịu.

Bình Vương thái phi không biết nói gì mới tốt, chỉ đành oán thân phận của nữ nhân kia. rõ ràng biết mình có thân phận gì, thế nhưng còn dám hoài thượng hoàng tử, cuối cùng thân phận bị phát hiện. Cùng đường mới có thể thâm khốc dùng mệnh mình đổi mệnh cho hài tử. Nếu là giết hài tử, giết chết ý nhiệm làm mẫu thân, nữ nhân đó vẫn có thể lưu lại hậu cung, cùng Hoàng thượng làm một đôi phu thê ân ái, để thời gian chậm rãi phai mờ cảm tình hai người. Chỉ tiếc, một khi nữ nhân làm mẫu thân thì sệt trở nên mạnh mẽ. Cho dù là giết chính mình cũng sẽ không để hài tử chịu bất cứ tổn thương nào. Mà thời điểm nàng ấy chết là lúc tình cảm hai người mặn nồng nhất, vậy nên mới có thể lưu lại vết thương lớn như vậy trong lòng hoàng thượng.

Bình Vương thái phi oán hận nữ nhân kia, nếu không phải Trương Tôn Thị bọn họ đã tâm quá lớn, hơn trăm năm còn chưa từ bỏ ý định với giang sơn này. Ngay cả thủ đoạn bỉ ổi như vậy cũng nghĩ ra, Hoàng đế cũng sẽ không đến mức sống trong oán hận hơn hai mươi năm. Mà oán hận này, có tình lại phát tiết lên người một hài tử vô tội, đưa đưa bé tới lãnh cung, một mình lớn lên, ngay cả cung nhân còn không bằng.

Năm đó khi chuyển phát sinh, bà còn ở trong cung. Vì che giấu thân phận nữ nhân đó, hoàng cung bị rửa sạch, chết không biết bao cung nhân, làm người ai cũng bất an. Đáng tiếc, cuối cùng nữ nhân đó vẫn tự sát, lúc hấp hối bà cũng đi gặp mặt nàng ấy một lần, nàng khấn cầu bà bảo hộ hài tử kia, giúp nó bình an khỏe mạnh lớn lên, không cần phải trở thành quân cờ của người khác, như mẫu thân của nó phải làm chuyện không thể làm. hiện tại, hài tử kia bình an khỏe mạnh mà trưởng thành, nhưng hoàn cảnh trưởng thành lại không đúng, vì vậy tính cách hài tử kia cũng lệch lạc không ít. Mặc dù bà không gặp Tần vương, nhưng cũng nghe được không ít lời đồn không tốt lưu truyền bên ngoài về hắn. Hơn nữa nhiều ít bà cũng có thể suy đoán chút sự tình, chỉ sợ Hoàng thượng muốn bồi dưỡng hài tử đó trở thành công cụ trả thù Trương Tôn Thị, báo thù cho nữ nhân kia.

“Trẫm chính là hận, muốn nó sống cả đời không có tôn nghiêm, muốn nó cô độc cả đời, muốn nó hối hận không kịp... Chỉ có như vậy, A Kinh mới có thể biết trẫm đau như thế nào! Nếu A Kinh yêu nó như vậy, thì trẫm sẽ hủy hoại nó!” Hai mắt Chính Đức để đầy tơ máu, khuôn mặt tức giận như ác quỷ.

Bình Vương thái phi nhìn ông, đợi đến khi ông khôi phục lại ít cảm xúc, lại nói: “Nhưng Tần vương cũng là hài tử duy nhất để lại cho người mà, không phải sao?”

Những lời này như một cái búa tạ đập vào lòng Chính Đức để, khiến lòng ông bỗng nhiên toác ra, đột nhiên nức nở thành tiếng. Người cũng đã gần 60, lại khóc như hài tử, gối đầu trên hai gối Bình Vương thái phi, đau lòng phát ra tiếng khóc.

Bình Vương thái phi vỗ nhẹ đầu ông, không tiếng động an ủi. Năm đó lúc nữ nhân kia tự sát ngay trước mặt ông, ông cũng khóc giống như hài tử như vậy. Cùng nằm ở đầu gối bà khóc lớn. Cũng bởi vì Bình Vương thái phi từng thấy mặt yếu ớt của hoàng đế, an ủi ông, mới khiến cho hai người không có cùng huyết thống lại như mẫu tử ruột thịt.

Lời editor: Vốn dĩ trước đây đọc lướt khi biết nguyên nhân mình cứ tưởng ông hoàng này vì mẹ Tiêu Lệnh Thủ khó sinh mà chết nên giận lây qua nam 9, mình cũng không thấy lạ lắm. Vì nhiều người không chấp nhận được sự thật rằng người mình yêu nhất vì sinh con lại rời bỏ mình, họ xem đứa con như là nguyên nhân gián tiếp họ mất đi người yêu thương.

Nhưng mà khi edit đoạn này thì mình nhận không được mà muốn đánh ông này vài phát cho tỉnh. Làm mẹ dĩ nhiên ai cũng sẽ bảo vệ con mình, ông này không thương thì thôi, lại vắt con nít mới sinh tới lãnh cung, để một thái giám cầm chăm sóc, tự sinh tự diệt. Lại bảo vì hận, vì muốn con mình không có cuộc đời tốt đẹp để người ông ta yêu hiểu được ông ta cũng đau. Minh thấy lý do này rõ là ngu xuẩn hết mực luôn. không biết mẹ nam chính có biết ông ta đau hay không, nhưng mà mình mà là Thái phi thì mình đã bảo sau này chết xuống dưới kia gặp lại người kia, hỏi ông ta có chăm sóc tốt cho con mình không, có mặt mũi gặp người kia sao?. Minh mà là mẹ nam chính chắc cầm chén canh Mạnh Bà tống vô đầu ông ta luôn lắm.

Làm nhảm vậy để xả giận thôi, bà con đừng quan tâm ㄟ_____ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56-2

Editor: Nyanko - Cungquanghang

A Bảo quay đầu nhìn điện Giao Thái, thấy Giang Lăng Vi chậm rãi đi ra, không khỏi mở miệng cười.

thật ra sau khi nảy sinh ra những chuyện này, cơ bản là không ai còn tâm tình thương cảm cả. nói không chừng ngay cả gia yến này cũng vô tâm tham gia, ai cũng sôi nổi suy đoán hành động xảy ra đột ngột của Bình Vương thái phi, rốt cuộc là muốn làm gì. không thể nghĩ ngờ, Bình Vương thái phi là người có thể ảnh hưởng đến quyết định của Chính Đức đế nhất. Chỉ là, Bình Vương thái phi vẫn luôn là người mặc kệ thế sự, như thế nào sẽ nhúng tay vào chuyện này. Hơn nữa lúc trước nghe lời bà nói, dường như là thiên về phía Tấn vương, chẳng lẽ Tấn vương – người không được sủng ái có thể xoay người?

Nếu Tấn vương xoay người, như vậy bọn họ có nên suy nghĩ cho kỹ xem đối với vị huynh đệ này như thế nào cho đúng, phải không?

Hiển vương đỡ Hiển vương phi đã lộ bụng, dọc theo đường đi suy tư, cho đến lúc Hiển vương phi néo néo tay hắn. Cúi đầu thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt, vội đi xỉnh chỉ thị Hoàng hậu, đỡ nàng đưa tới nghỉ tạm ở đình trong Ngự hoa viên.

Ngự Hoa viên. Con cháu đệ tử nhà tôn thất đều đã tới. sự tình lúc trước liên quan đến hoàng gia, cho nên ở đây chỉ có nữ nhân của hoàng đế và mấy người nhi tử biết. Những người khác tuy rằng nghe nói nhưng cũng không dám đi hỏi thăm, miễn phạm vào cấm kỵ hoàng thất. Lúc này thấy Hoàng hậu đem theo người tới đây ngắm hoa, mọi người vội vã đến bái kiến. Những người có ý dò hỏi chuyện đều được Hoàng hậu và Thích Quý phi khéo léo dời đề tài.

“Phong thủy muốn lưu chuyển rồi.” Hiển vương nói.

Hiển vương phi ôm bụng, tươi cười trên mặt cực kỳ mê người, “Có một số việc, con người nhất định sẽ thắng trời.”

Hiển vương nghe ra ý trong lời nói của nàng, không khỏi mỉm cười.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến thanh âm trò chuyện, hai vợ chồng quay đầu thì thấy phu thê Tề vương. Hai người đang đứng trước vườn hoa lúc trước Đại công chúa bị đá ngã, vẫn còn in hình người ở đó. Tề vương cười cực kỳ kiêu ngạo, dĩ nhiên là hân châu chọc Đại công chúa. Tề vương phi rõ ràng có chút không đồng ý, xe, thần sắc hẳn là đang khuyến bảo Tề vương thu liễm lại.

“Tề vương phi là người hiền huệ, nhưng mà Tề vương...” Hiển vương phi cười nhàn nhạt.

Hiển vương cười nhẹ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Xem biểu hiện của Tề vương ngày hôm nay, cũng không làm được chuyện lớn gì, lại không chịu phục Thái tử. Công phu ngoài mặt của Thái tử so với hắn ta còn tốt hơn gấp nhiều lần. Hơn nữa bên người Thái tử còn có chó điên nguyện trung thành giúp đỡ. Nghĩ nghĩ, thần sắc hắn hơi nghiêm túc, cảm thấy chính mình không thể lại nhìn thế lực Thái tử dần lớn mạnh được, nhất định phải có hành động.

Bên kia, hai người A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ cũng không có đi xa, ở khu vực gần điện Giao Thái chờ Giang Lăng Vi. trên đường chờ đợi, A Bảo nhận không được lại bắt lấy tay bị thương của Tiêu Lệnh Thủ xem xét.

Thời điểm Giang Lăng Vi đến, thì thấy một đôi nam nữ dựa nhau rất gần, nữ tử cúi đầu xem kỹ vết thương trên tay người kia. Vết thương của nam nhân tuy rằng lạnh lùng vô tình, nhưng đôi mắt đen lạnh lẽo xưa nay làm người sợ hãi lại có nét nhu hòa khó có, lại dịu ngoan như vậy, lặng im tùy ý để nữ tử cầm tay hắn.

Giống như thú dữ bỗng nhiên thu hồi lại năng lượng vậy.

Nghĩ như vậy, đột nhiên lại thấy ánh mắt nam nhân kia như điện đâm thẳng đến, sắc bén lạnh băng, xem đến mức lòng nàng sợ hãi, cả người rịn một tầng mồ hôi mỏng.

Giang Lăng Vi lấy lại bình tĩnh, đợi bọn họ đến gần, cười nói: “Tấn vương. Tấn vương phi.”

A Bảo vừa thấy nàng, lập tức lộ ra tươi cười, “A Vi.”

Giang Lăng Vi cười đáp lại, quan tâm hỏi: “Muội không sao chứ? Lúc trước ta nghe nói Đại công chúa ném roi đánh muội. Tiên pháp nàng ta luyện mười mấy năm, thật là sợ muội bị thương.”

A Bảo nhận lấy quan tâm của nàng, quan tâm của tỷ muội tốt không cần phải nói cái gì, mà cảm tình giữa nàng và Giang Lăng Vi nói đến cũng kỳ quái. Mà nàng tin nhiệm Giang Lăng Vi cũng như tin nhiệm phụ thân Lý Kế Nghiêu. Lúc trước chỉ cần một ánh mắt của Giang Lăng Vi, nàng lập tức hiểu rõ Bình Vương thái phi sẽ ra mặt đoán chừng có công lao của Giang Lăng Vi.

“A Vi, cảm ơn tỷ chuyện lúc này.” A Bảo lời kéo tay Giang Lăng Vi, “Bình vương phi không trách tỷ chứ?”

Giang Lăng Vi nhìn Tiêu Lệnh Thủ, nắm tay A Bảo, sau đó làm lơ ánh mắt lạnh lẽo kia, cười nói: “Tỷ lại không có làm gì sai, chỉ là trò chuyện với tổ mẫu. Tổ mẫu tự mình muốn tới, cùng ta có quan hệ gì chứ?”

Nghe nàng nói như vậy, A Bảo lập tức yên tâm

Sau nửa canh giờ, gia yến bắt đầu.

Chính Đức đế ngồi vị trí trung tâm, bên phải là Bình Vương thái phi, bên trái là Hoàng hậu. Xuống dưới là Thích Quý phi và bốn vị phi cùng với vài vị phi tần trẻ tuổi. Các phi tần đều mặc y phục thêu hoa, trên đầu đều là châu ngọc, thoát nhìn ung dung cao quý.

Kế tiếp là Thái tử đứng đầu, mấy vị vương gia và các đệ tử tôn thất dựa theo bối phận ngồi đúng thứ tự chỗ, người rất đông, thoát nhìn có chút náo nhiệt.

A Bảo nhìn nhìn, Đại công chúa quả nhiên không có ở đây. không chỉ có Đại công chúa không có mặt, mà Phò mã Vô Liệt cũng không. Lúc trước khi khai yến, nghe nói Chính Đức đế và Thái phi đi thiên điện nhìn Đại công chúa, sau đó ngồi lại mười lăm phút thì tới đây, phu thê Đại công chúa rõ ràng là bị bỏ lại. Nghe đâu sau khi Chính Đức đế rời thiên điện sắc mặt không tốt lắm, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, làm người suy đoán không thôi.

Mọi người ở đây đều nghe nói chuyện hai tỷ đệ đánh nhau ở Ngự hoa viên, nay thấy sắc mặt Chính Đức đế không tốt, tinh thần cũng có chút uể oải, cũng không dám nói gì. Hơn nữa làm cho bọn họ kinh ngạc chính là Đại công chúa xưa nay được sủng ái vậy nhưng lại không xuất hiện ở yến hội. Thế nhưng Tấn vương không được sủng ái lại ổn định vững chãi ngồi ở chỗ kia, không khỏi làm bọn họ không thể suy nghĩ nhiều.

Chẳng lẽ phu thê Tấn vương trái qua sự “sủng ái” của Đại công chúa, nên Đại công chúa mới bị phạt, mới không thể tham dự gia yến? Đây là trung thu gia yến đầu tiên sau năm năm rời kinh của Đại công chúa, vậy nhưng không thể tham dự, nhìn thế nào cũng là Đại công chúa thất sủng, phu thê Tấn vương thay nàng ta thương vị.

So với mấy người tôn thất không rõ chuyện gì, thì phi tần và mấy vị vương lúc ấy lại nghĩ càng nhiều. Tuy rằng Đại công chúa không thể tham dự nằm ngoài dự liệu, nhưng sắc mặt khó coi của Chính Đức để vẫn làm bọn họ không khỏi nghĩ đến đoạn đối thoại lúc trước của Tiêu Lệnh Thủ nói với Đại công chúa, chuyện “thôn Lộ Hà Tây Bắc”, quả nhiên là nàng ta bị nắm trúng nhược điểm.

Nghĩ như vậy, không khỏi kinh ngạc nghi ngờ với thủ đoạn của Tần vương.

Mọi người ở đây đều cảm thấy, lần gia yến đêm trung thu này đoán chừng là khó ăn nhất trong vòng mấy năm tới. Cái loại không khí làm người không dám lơ đãng như này thật khiến người ta cảm thấy gian nan mà. Ngay cả Bình vương, người ngày thường thích giả bộ huynh trưởng ngó ngàng với hoàng đế để lừa đảo, lúc này cũng ngoan ngoãn cúi đầu ăn thức ăn, giống như bình hồ. không có ông đi đầu thay đổi không khí, những người khác tự nhiên cũng không dám mở miệng. Chỉ có thái phi ngẫu nhiên nói đôi ba câu, nhưng thật không xoay chuyển được gì.

Gia yến trong bầu không khí quý dị như vậy cuối cùng cũng kết thúc.

Cho đến lúc gia yến kết thúc, mấy người Chính Đức đế và Hoàng hậu rời đi, mọi người ở đây mới phản ứng lại, chuyện tỷ đệ đánh nhau lúc trước còn chưa đưa ra phán quyết, giống như hoàng đế vẫn không có hạ chỉ trừng phạt Tần vương to gan dám đã thương Đại công chúa mà nhỉ? Tuy nói lúc trước Tần vương đã bị phạt ba mươi năm bổng lộc, lại bị tước chức quan, nhưng đã thương thân tỷ không phải là nên chịu phạt sao? Theo như tình huống Đại công chúa được hoàng đế sủng ái trước đây, không bị phạt có vẻ không khoa học chút nào.

Rất nhanh mọi người liền biết càng có chuyện không khoa học hơn còn tồn tại, bởi vì Đại công chúa bị hoàng thượng ra mệnh hỏi phủ công chúa tình dưỡng, không có việc gì thì cũng đừng đi ra ngoài, đây là biến tướng của việc cảm tức nàng ta phải không? không phải Hoàng thượng sủng ái nhất là Đại công chúa sao, ngay cả khi nàng ta chọc thủng trời người cũng sẽ bọc cho nàng ta mà?

Mang theo loại tâm tình không thể tin nổi này, mọi người cùng rời khỏi hoàng cung. Cho đến khi qua mấy ngày sống yên bình lặng cũng không nghe thấy ý chỉ trừng phạt Tần vương, lúc này mọi người mới tin cái chuyện không thể tưởng tượng nổi này.

Đương nhiên, những chuyện này đó là sự tình của ngày mai. Ít nhất rồi cuộc sau khi bình an rời khỏi hoàng cung, cũng không thấy Chính Đức đế vị xấu cha này hạ ý chỉ trừng phạt bất công cái gì, trong lòng A Bảo cũng nhẹ nhàng.

“Vương gia, thật sự quá tốt rồi!” A Bảo vui vẻ bắt lấy tay Tiêu Lệnh Thủ, “Phụ hoàng vẫn hiểu lý lẽ.” nói ra lời này thật có hơi đuối lý, chẳng qua xem việc Chính Đức đế không biết là quên hay là còn lý do khác, thế nhưng lại không có trách phạt Tiêu Lệnh Thủ, A Bảo không ngại khen ông ta vài câu.

trên mặt Tiêu Lệnh Thủ cực kỳ lãnh đạm, dường như hắn không đem chuyện này để ở trong lòng. A Bảo rất nhanh hiểu rõ tâm tình của hắn. hắn đã có thói quen chịu đựng ngộ không công bằng – hoặc nói là phụ thân ruột làm ngơ, người xung quanh không thêm để ý. Cho nên sẽ không vì việc này mà có bất kỳ cảm xúc gì, thậm chí không hiểu rõ vì gì nàng lại vui vẻ, điều này làm trong lòng nàng có chút cảm giác khó sở không nói rõ.

A Bảo nhẹ nhàng vỗ vết thương trên tay hắn, không dám dùng sức, sợ đau hắn. Cái loại tâm tình khó sở không rõ này làm nàng đột nhiên có loại xúc động, nhìn không được bật thốt lên nói: “Tiêu Lệnh Thủ, về sau ta sẽ đối với chàng thật tốt!”

“Được!”

“...”

Mặt A Bảo nhiễm một tầng đỏ.

Lời editor (Nyanako Cungquanghang): Chương sau mọi người sẽ biết lý do vì sao Tiêu Lệnh Thủ lại nhất kiến chung tình với A Bảo đó. Càng đọc càng thấy thương nam chính đó TvT May mà đời này anh hai có A Bảo, chứ không chắc là u ám cả đời mất ㄟ——ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 57

Editor: Nyanko - Cungquanghang

Mặc dù gia yến đêm trung thu không thoải mái, chẳng qua khi rời đi lại không nghe thấy ý chỉ trừng phạt, A Bảo cũng rất vui vẻ. Hơn nữa vì xúc động nhất thời lại nói lời ngon tiếng ngọt, vậy nên cả một quãng đường, không khí trong xe ngựa phảng phất như tràn ngập màu hồng phấn vậy.

Tâm A Bảo nghĩ, miệng nàng so với đầu óc còn phản ứng nhanh hơn, thật là quán không được, mà vì sao vị gia này cũng có thể trả lời trôi chảy như vậy chứ? Có phải hay không hắn cũng hi vọng nàng đối tốt với hắn?

Đáng xấu hổ chính là mặt nàng thì đỏ gay, không dám nhìn người ta. Nhưng đối phương lại cố tình dùng một đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm nàng, xem đến mức nàng thấp thòm bất an. Vừa hi vọng hắn đừng nhìn mình lâu như vậy, lại hận không thể không chế tâm tình ngọt ngào khi biết bản thân mình trong lòng hắn chính là người đặc biệt nhất, rồi cuộc phải làm sao đây? Có thể có ai giúp nàng không vậyyyyyyy!!

Cho nên trên đường hỏi phủ, A Bảo chìm đắm trong mối ưu thương ngọt ngào ngập màu hồng mà rồi rắm suy nghĩ. Sau đó khi Tiêu Lệnh Thủ đuổi tay đỡ nàng xuống xe ngựa, nhìn hắn vẫn trầm mặc bình thản như cũ, phát hiện chính mình rồi rắm làm gì chứ.

Nên làm gì thì cứ làm cái đó thôi!

Trở lại vương phủ, trăng đã lên đầu cành liễu, quân gia mang theo người hầu đứng ở cửa nghênh đón.

Vừa nhìn thấy Lưu quân gia như cục bột bánh bao đang lên men ở đây, A Bảo lập tức phản phó nói: “Quân gia, đi Bán Hạ các thỉnh Giải Thần Y lại đây.”

Lưu quân gia hoảng sợ, vội la lên: “Thân mình chủ tử không khoẻ hay sao?” Tầm mắt đảo qua hai người, không nhìn ra thân thể ai không ổn cả.

“Ừm, tay Vương gia bị thương, bảo Giải Thần Y đem chút thuốc tới đây.” Tuy rằng cảm thấy y thuật của thái y trong cung không tệ, nhưng bọn họ đều nói từ ba phần bệnh thành bảy

phần, hoặc là có giữ lại chút gì đó. A Bảo biết đó là biện pháp bảo toàn mạng sống của họ, cho nên cũng không biết như thế nào, cảm thấy vẫn là tương đối tín nhiệm cái người có giọng nói thẳng, ngay cả bị đánh chết cũng muốn thành thật mà nói ra không trái với lương tâm— Giải Thần Y vẫn đáng tin hơn cả.

Trở lại chính viện, hai người đi đổi y phục, mặc vào quần áo nhẹ nhàng hơn, sau khi A Bảo rửa sạch mặt, sau đó cầm lấy khăn lông sạch sẽ tới, ý bảo nam nhân ngồi trên giường, nàng sẽ giúp hắn lau mặt lau tay, kiên quyết không để hắn chạm nước, thuận tiện nhắc đi nhắc lại nói: “Vương gia, thái y nói miệng vết thương không thể chạm nước, người nếu có yêu cầu gì, cứ việc nói cho thần thiếp biết là được.”

Tiêu Lệnh Thủ gật đầu, sau đó cực kỳ sáng khoái nói: “Rửa mặt tắm gội thay quần áo này ọ... Làm phiền A Bảo.”

“...”

Khoẻ miệng A Bảo run rẩy, rất muốn nói em có phải người cũng nên suy nghĩ một chút đi chứ, không phải còn một tay khác có thể dùng được hay sao?

Nhạn Hồi Nhanh Thanh và mấy nha hoàn đem đồ rửa mặt lên đứng chờ cúi đầu, không tiếng động mà cảm thấy buồn cười, bị ai giùm Vương phi lạnh mồm lạnh miệng của bọn họ.

Ngay khi nha hoàn dâng lên trà hoa cúc, thì Giải Thần Y cũng xách theo hòm thuốc tới đây.

Quần áo của Giải Thần Y vẫn một màu xám như trước, tóc tai lộn xộn, nếu không phải khuôn mặt và tay chân sạch sẽ, hình tượng này cộng thêm đầu bù tóc rối thật sự khiếm nhã. Dĩ nhiên, nếu chỉ nhìn chăm chăm mặt hắn, đoán chừng người xem nhẹ hình tượng bất kham của hắn cũng sẽ bị gương mặt mỹ nam kia mê hoặc cũng nên.

Giải Thần Y có một gương mặt mỹ nam tiêu chuẩn, mi cong mày ngài, một đôi mắt xinh đẹp, trầm tĩnh có thần, mũi thẳng, môi đỏ, da thịt trắng nõn phần phật. Nếu là ăn mặc tử tế một phen, đi ra ngoài tuyệt đối có thể dă bại mấy vị thế gia đệ tử trong kinh. Chỉ tiếc, vị thần y này trời sinh tính tình không thích câu thúc ràng buộc, hoang dã không ai kiềm chế được, hơn nữa lại có cái miệng đáng đánh đòn, cũng chỉ có thể như bây giờ.

Giải Thần Y dò xét thương thế trên tay Tiêu Lệnh Thủ nói: “Ai to gan dám dùng roi đánh người? Người không giết chết tên đó hả?” Vừa nói vừa lấy ra rượu thuốc rửa sạch miệng vết thương.

Trong tâm A Bảo nói, nếu có thể, đoán chừng hắn thật sự có can đảm dám giết chết người ném roi lắm, thần sắc đó cũng không phải nói giỡn thôi đâu.

Tiêu Lệnh Thủ lãnh đạm nói: “Về sau lại giết chết nàng ta!”

Giải Thần Y có chút đáng tiếc nói: “Khó có được một người dám dùng roi đánh người, sao không lưu lại cho người đó con đường sống lâu một chút? Cuộc sống này ấy à, dù sao cũng phải lưu lại mấy đối thủ mới có lạc thú. Tương tự, nếu mỗi người đều sợ người, người sống thì có tư vị gì nữa?”

Tiêu Lệnh Thủ nhìn về phía A Bảo, A Bảo lập tức lộ ra tươi cười, tỏ vẻ nàng không sợ hắn, kỳ thật trong lòng đã có thói quen không nói mà run.

Tiêu Lệnh Thủ vừa lòng, nói: “A Bảo không sợ.” Bất giác giọng nói có chút nhẹ nhàng, nghe được như vậy A Bảo thậm chí buồn cười.

Giải Thần Y chú ý tới động tác nhỏ của đôi vợ chồng này, không khỏi ngẩn ra, sau đó hai mắt tỏa sáng mà nhìn A Bảo. A Bảo bị loại ánh mắt sáng chói nhìn chòng chọc không khỏi có chút không được tự nhiên, nhưng Tiêu Lệnh Thủ đã duỗi một tay chặn lại, thanh âm lạnh lùng vang lên: “Lại nhìn nữa móc mắt người.”

Giải Thần Y sợ tới mức vội vàng thu hồi tầm mắt, nói: “Người yên tâm, ta không phải là cái loại không có phẩm hạnh như vậy, mới sẽ không coi trọng phụ nữ có chồng đâu, chỉ cảm thấy Vương phi thật là một người tốt mà thôi.”

A Bảo được phát thẻ người tốt vẫn không hiểu chuyện gì, sắc mặt Tiêu Lệnh Thủ lại cực kỳ lạnh lùng, chờ Giải Thần Y băng bó vết thương trên tay hắn xong, thì một chân đá ai kia ra ngoài.

“...”

thật đáng thương.

Tịch Viễn đỡ cái người chảy máu mũi kia, cái mũi dễ nhìn như vậy của Giải Thần Y toàn là màu đỏ, một bên đỡ hắn về Bán Hạ Các, một bên nhìn không được khuyên nhủ nói: “Người biết rõ tính cách của Vương gia, cứ gì lại đi kích thích ngài ấy làm gì chứ?”

Giải Thần Y cảm thấy bản thân mình thật sự oan uổng, “Nói nào ta kích thích hắn vậy, ta chỉ khen ngợi Vương phi vài câu cũng không được hả? Hơn nữa Vương phi thật sự là người tốt đó, hy vọng có Vương phi tốt bụng ở bên khuyên nhủ, nam nhân kia có thể thu liễm một chút, đừng có ra tay quá mức tàn nhẫn độc ác, miễn cho tổn hại âm đức. Giống như cho ta rồi đi kinh thành là tốt nhất...”

đã trải qua chuyện ở hoàng cung ngày hôm nay, Tịch Viễn cũng không dám đem cái người can đảm dám đối nghịch với Đại công chúa, lại biết dùng roi kia đặt cùng một chỗ với nhóm vợ nữ nhân hiền lương thực đức được. Hơn nữa nhìn người nào đó hôm nay dùng cảm che chở đòn roi của Đại công chúa trước mặt Tiêu Lệnh Thủ như vậy, cũng biết vị chủ nhân này không phải người dễ chọc. nói không chừng cuối cùng còn có khả năng bị dạy hư, cho nên khuyên nhủ gì đó, Tịch Viễn vẫn cảm thấy không có đáng tin cậy.

“Hôm nay là ngày trung thu, dù sao cũng không có chuyện gì lớn, người cứ an tâm mà trải qua cái tết này, hiện tại trời tối, cũng đừng mơ mộng hão huyền nữa.” Tịch Viễn tốt bụng giải thích.

“Người...” Giải Thần Y tức giận phát run, sau đó vung tay áo, đá Tịch Viễn ra khỏi Bán Hạ Các.

Có câu nói rất đúng, trăng đêm mười lăm mười sáu tròn trịa. thật ra muốn ngắm trăng, tháng tám đêm mười sáu ánh trăng càng sáng ngời, chẳng qua người ta muốn chính là dấu hiệu ngày lành mà thôi.

A Bảo nhìn nhìn mặt trăng bị mây đen bao trùm hơn phân nửa, xem hồi lâu bất tri bất giác sẽ có loại tâm tình âm u xuất hiện, nhìn Tiêu Lệnh Thủ nói: “Vương gia, chúng ta đi ngắm trăng nhé.”

Tất nhiên Tiêu Lệnh Thủ không có dị nghị gì.

Rất nhanh hạ nhân đã bày bố bàn ghế và các loại thức ăn ở dưới tàng cây hoa quế trong vườn, trong đó có các loại trái cây mùa thu trong thông trang được đầu bếp dùng làm thành các loại nhân bánh trung thu, cắt thành khối bỏ trên đĩa sứ Thanh Hoa, mới nhìn cực kỳ đẹp mắt. Xung quanh thấp đèn cung đình, ánh trăng như nước, khiến cho toàn bộ nơi này đều rất sáng ngời, thậm chí A Bảo còn có thể nhìn rõ từng biểu tình nho nhỏ của Tiêu Lệnh Thủ, không khỏi hài lòng với thị lực của bản thân.

A Bảo muốn phu thê có chút lãng mạn, nói khéo léo vài câu báo nha hoàn hầu hạ đi xuống ngắm trăng với mấy vị tỷ muội khác, không lưu ai ở bên hầu hạ. Chờ đến khi trong hoa viên yên tĩnh, chỉ còn lại hai người bọn họ, A Bảo lấy bình rượu bạc, rót ra hai ly. Cái này là rượu hoa cúc, là trong cung nhân ngày trung thu mà ban thường rượu cho các vương phi, hôm qua được người của phủ Nội Vụ đưa đến. A Bảo đoán nếu sự tình hôm nay phát sinh ở ngày hôm qua, đoán chừng rượu hoa cúc này bọn họ cũng không có được uống rồi.

“Vương gia, uống rượu, chúng ta tâm sự nhé.” A Bảo có chút hưng phấn nói.

Có thể là không khí quá tốt, cũng có thể là trải qua chuyện ngày hôm nay ở trong cung, hoặc là phát giác ra cảnh ngộ đáng thương của nam nhân cha không thương mẹ không yêu này – quả nhiên là thân thể bị thấm gì đó, tuyệt đối có thể gọi lên sự mềm lòng trong tâm phụ nữ. Trong lòng A Bảo đột nhiên rất muốn thân cận với người nam nhân này, muốn trò chuyện thật tốt với hắn, nói rõ điều trong lòng.

Đáng tiếc A Bảo đánh giá thấp nồng độ cồn của loại rượu hoa cúc trong cung ban thưởng rồi. Đây là rượu năm trước cung nhân dùng hoa cúc tươi để nhuộm, trải qua một năm ủ rượu, độ cồn so với mấy bình rượu mới nhuộm có thể nói là cao hơn nhiều. Thân thể này của A Bảo từ nhỏ đến lớn không hề có cơ hội uống rượu, hiện tại là đương gia chủ mẫu, không có ai ngăn cản, cho nên uống liền hơn nửa bình rượu, chưa nói được hai câu thì đã say.

A Bảo uống say thoạt nhìn rất ngoan ngoãn, chỉ là không ngừng nhìn chằm chằm Tiểu Lệnh Thủ, sau đó bỏ lên người hắn, tiến vào trong ngực ôm cổ hắn nói: “Vương gia, ta sẽ đối tốt với chàng, cho nên chàng cũng phải đối tốt với ta. Nếu chàng rất tốt với ta, ta cũng sẽ tốt hơn với chàng gấp bội... Hic... Cho nên, không cho phép chàng phản bội ta, không được phép có tiểu tam tiểu tứ... Hic...” Vừa nói vừa nấc cục, thật là không có hình tượng chút nào.

Đôi tay Tiểu Lệnh Thủ ôm chặt nàng, hỏi: “Tiểu tam tiểu tứ nghĩ là gì?”

A Bảo lại nấc mấy lần, nói: “Tiểu tam tiểu tứ chính là kẻ thứ ba chen chân vào tình cảm của phu thê...”

Tiểu Lệnh Thủ hiểu rõ, tay siết mạnh eo nàng: “Cũng không cho phép nàng có tiểu tam tiểu tứ!”

Nếu lúc này A Bảo thanh tỉnh, chắc chắn trên mặt sẽ tràn ngập hắc tuyến =...=||| Đáng tiếc hiện tại đầu óc nàng bị rượu làm hồ đồ, chỉ có thể nấc cục nói: “Sao, sao có thể chứ? Ta hiền lương thực đức như vậy, giờ nhất là hoà hợp với tập thể, hic, mới sẽ không làm cái chuyện đáng bị sét đánh như vậy... Hic, nếu giả cho chàng, ta đã sớm nhận, chỉ ngóng trông ngóng trông... Huhu... oa oa...”

Đột nhiên nàng chôn mặt trong ngực hắn oà khóc, khóc đến mức trong mắt hắn hiện lên kinh hoàng, không biết nên làm gì mới tốt, đành phải nhấc nàng lên, đem nàng như con nít ngồi trong lòng hắn, giống như mẫu thân dỗ dành hài tử đang khóc vậy, vỗ vỗ gương mặt của nàng, “Đừng khóc, đừng khóc...”

A Bảo khóc trong chốc lát, lúc này mới nâng khuôn mặt ướt nheo nước mắt nước mũi, nói: “Vì cái gì chàng lại luôn không thích nói chuyện? Chàng không nói lời nào, ta làm sao biết chàng nghĩ gì chứ? Ta lại không phải con giun trong bụng chàng... Hic... Chàng có thể ngẫu nhiên biểu đạt ý tứ chính mình một chút, hic, không cần lúc nào cũng để ta đoán... huhuuu... ta đoán không đúng, hic, sợ chàng tức giận sẽ đánh ta...” nói xong lại lấy ống tay áo của hắn chùi nước mũi, âm thanh khịt nước mũi rõ to, nghe thấy thật khiếm nhã mà.

Hoàn toàn không còn hình tượng gì nữa rồi.

“Ta không hề đánh nàng!” Tiểu Lệnh Thủ báo đảm nói.

“Đúng vậy, chàng không đánh ta... Chính là, chính là chàng thường xuyên nhìn người ta, khiến cho ta cảm thấy thật đáng sợ... Lúc trước chàng làm cho ta đau như vậy, ta đều sợ chàng muốn chết...” Đột nhiên, lại lớn tiếng khóc lên, “Hu hu... Chàng néo ta? Đau quá...” Tay nàng đột nhiên đánh vào cánh tay đang siết chặt trên eo nàng.

Nam nhân thả lỏng tay một chút, có chút không được tự nhiên nói: “Trước đó nàng báo không sợ.”

“Ta không có nói!” Nàng nói chắc chắn như đinh đóng cột.

“...”

Tiểu Lệnh Thủ hiểu rõ, sau khi uống say, nàng hoàn toàn không nói lý lẽ, cũng lớn mật hơn rất nhiều. Chẳng qua có thể nghe được lời nói từ sâu trong tâm nàng, thật sự rất đáng giá.

A Bảo thấy hắn không nói gì, lại tiếp tục khóc nức nở, khóc đến mức hắn không biết nên làm như thế nào mới tốt, nàng mới nấc một tiếng nói: “Sao, như thế nào? Nấc, nấc cục, không dừng được... Hic... thật là khó chịu... Hic...”

“...”

Cuối cùng, trăng cũng không ngắm, bánh trung thu trái cây cũng không ăn, Tiểu Lệnh Thủ đứng dậy, ôm nàng như ôm tiểu hài tử đi về chính viện.

Vốn dĩ mấy tỷ muội đang nghi ngại cùng nhau ngắm trăng, thì dám người Nhạn Hồi Nhạn Thanh nhìn thấy Vương gia nhà bọn họ đang ôm Vương phi vừa khóc vừa nấc cục trở về. Bọn họ hoàn toàn lắp bắp kinh hãi, trực giác nghĩ vương phi bị Vương gia đánh, nếu không sao có thể khóc thành như vậy chứ? Chẳng qua rất nhanh phủ định suy đoán này, bởi vì A Bảo già đến đây lâu như vậy, Vương gia đối với nàng như thế nào, bọn họ đều thấy ở trong mắt, trực giác cho biết Vương gia sẽ không đánh vương phi.

“Vương gia, Vương phi làm sao vậy?” Nhạn Hồi bung nước sạch tới, vắt khô khăn lông rồi đưa cho Tiểu Lệnh Thủ.

“Nàng uống say.” Tiểu Lệnh Thủ bình tĩnh nói, tiếp nhận khăn lông chùi mặt cho cái người vừa khóc vừa nấc cục nào đó.

Đám người Nhạn Hồi Nhạn Thanh lập tức an tâm, cũng hiểu rõ trong nháy mắt. Cảm thấy A Bảo lại lên cơn động kinh rồi, ngày thường khi nàng lên cơn đều sẽ lặng lẽ bỏ vào phòng tắm, hiện tại uống say, nhờ rượu nên mới dám biểu hiện ra ngoài.

Tiểu Lệnh Thủ ngồi trước giường, A Bảo vẫn nằm trong ngực nam nhân vừa khóc vừa nấc cục, nước mắt trên mặt được lau khô, làn da không có căng như trước, thoải mái hơn rất nhiều. Trong lúc mông lung nhìn thấy đám người Nhạn Hồi đang đứng trước mặt, về mặt đưa đám, nấc cục nói: “Nhạn, Nhạn Hồi, làm sao bây giờ? Hic, nấc cục không dừng, hic...”

“...”

Nhạn Hồi rất muốn nói là do nàng xứng đáng bị vậy, ai bảo khi không tự nhiên nàng lên lút lên cơn làm gì? Nhưng rốt cuộc đau lòng vẫn chiếm thế thượng phong, vội nói: “Nô tỳ lập tức đi tìm Giải thần y hỏi một chút.”

“À... Giải thần y, hic, cái người, hic, mỹ nam kia...”

“...”

Nhạn Hồi Nhạn Thanh lộ ra biểu tình “Vương phi người cũng dám khen ngợi nam nhân khác, sẽ chết thật thảm đó”, tụ tập thành một nhóm nhỏ yên tĩnh, đợi đến khi nghe được

giọng nói của Tiêu Lệnh Thủ sai bọn họ đi tìm Giải thần y, ngay lập tức chạy nhanh ra ngoài.

Hai Nhạn cũng không dám ở lại gây người, nhưng người uống say lại không cảm giác được nguy cơ, nhay bên ngày thường đều ném tới chân trời. Lúc này A Bảo vừa nấc cụt vừa khóc lóc nói năng nhảm cuội, đại đa số đều là những câu vô nghĩa, nhiều lần Tiêu Lệnh Thủ nghe không hiểu, tách ra thì khi hiểu khi không nhưng tổng hợp lại thì thật không biết nàng có ý gì.

Trầm mặc lau khô mặt và tay cho nàng, lại đem quần áo trên người nàng lột sạch thay thành đồ ngủ, sau đó đặt nàng xuống giường, ai ngờ nàng ôm hân không buông, nín chặt tay áo hân nói, nức nở: “Cha, hic, người thật là xấu, lại không nghe nữ nhi nói... Hic, cha muốn chăm sóc bản thân, phải ăn nhiều rau xanh, không cho phép ăn mỗi thịt, hic...”

“Bổn vương không phải cha nàng!” Tiêu Lệnh Thủ vẻ mặt nghiêm túc sửa lại lời nàng cho đúng.

“Hic, cha, người không nhận con nữa...” Nàng lại bày ra biểu tình như muốn khóc.

“Bổn vương không phải cha nàng!” Tiếp tục nghiêm túc sửa lại.

“Hu hu hu... Quả nhiên cha không thương con nữa, hic, nương ở trên trời còn theo dõi chúng ta đó, hic, cha không cần lưu lại một mình con mà... hu hu... hic...”

Thấy nàng lại nấc cụt, Tiêu Lệnh Thủ vội đem nàng ôm vào trong ngực, vỗ lưng dỗ dành, nhớ tới lần đầu tiên khi thấy nàng, nàng mới ba tuổi, đi theo Uy Viễn Hầu phu nhân tiến cung chúc thọ Hoàng hậu, thân mình nho nhỏ, giống như nắm tuyết, không biết như thế nào, vừa nhìn thấy hân liền ghi nhớ trong lòng, để lại ấn tượng cực sâu.

Đây là lần đầu tiên hân nhìn thấy người thứ hai giống mình ngoài vị công công già bị cấm, thậm chí lúc đó hân cũng không biết nên xưng là “người” hay là “đồng loại”. Chi đơn giản là tò mò, bởi vì thân thể nho nhỏ, trắng nõn sạch sẽ lại đáng yêu cực kỳ, trong lòng sinh ra một loại cảm giác muốn thân cận. Lúc ấy nàng ngồi xõm ở góc tường loang lổ bên ngoài lãnh cung, hân không nhớ rõ khi đó nàng đang làm gì, chỉ nhớ rõ cuộc đời mình lần đầu tiên lớn mật đem ghế chuyển qua gần tường để trèo lên, tay chân đều bị thương, lại không có cảm giác đau đớn, trong lòng có loại cảm giác vui vẻ. Khi hân an tĩnh đứng trước mặt nàng, nàng cười với hân, cùng hân nói chuyện, đáng giận là căn bản hân không hiểu ngôn ngữ, cũng không biết thì ra con người còn có thể phát ra thanh âm hay như vậy, nghe trong lòng, vô cùng vui vẻ, sau đó từ trong túi, nàng liền lấy ra điểm tâm thơm ngọt cho hân ăn.

Đây là lần đầu tiên hân ăn cái loại đồ ăn ngọt ngọt mềm mềm như vậy, từ đó ghi nhớ trong lòng, mặc dù sau này có thể ăn được rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng đối với hương vị món bánh ngọt kia, lại cố chấp nhớ kỹ.

Sau này khi rời khỏi lãnh cung, bắt đầu tiếp xúc với thế giới bình thường, học nghe nói đọc viết xong lại học thêm nhiều thứ khác, cũng biết nữ hài từ lúc đó là ai.

Mẫu thân của nàng sinh hạ nàng liền qua đời, phụ thân vẫn luôn trú tại biên cương, trấn thủ biên cảnh Cảnh Thành, một mình nàng ngây người tại kinh thành, mỗi năm sẽ dành một ít thời gian đi biên cảnh thăm phụ thân...

Đột nhiên phát hiện giọng nàng ngày càng nhỏ, tay lôi kéo quần áo hân cũng dần buông xuống.

Lần nữa Tiêu Lệnh Thủ lại bế nàng đặt xuống giường, rút tay áo về, lại đi lấy khăn lông lau mặt cho nàng, sau khi đắp chăn cho nàng nhìn tay áo thấm một ít nước mắt, sắc mặt không đổi đem áo cởi ra, thay bằng bộ áo ngủ sạch sẽ, sau đó ngồi mép giường nhìn gương mặt đang an ổn ngủ say của nàng.

“Vương gia, Giải Thần Y tới.” Giọng nói của Nhạn Hồi ở bên ngoài vang lên.

Tiêu Lệnh Thủ sờ sờ gương mặt người trên giường nói, “Bảo hân ngày mai lại đến.”

“...”

Chơi tay hay gì vậy! Giải thần y nhéo nhéo cái mũi vẫn sưng đỏ của mình, làm lơ ánh mắt xin lỗi của Nhạn Hồi, oán hận trừng mắt nhìn phương hướng của phòng ngủ, sau đó xách hòm thuốc của mình bỏ về.

Đêm dần dần khuya, ngủ đến nửa đêm, Tiêu Lệnh Thủ đột nhiên tỉnh lại, phát hiện người trong ngực mình giống như heo con cứ cọ tới cọ lui, quá nhiều mộng đẹp của mình.

“Làm sao vậy?” hân vén sợi tóc rũ bên má nàng, híp mắt hỏi.

Thần trí A Bảo vẫn chưa tỉnh táo hân, giọng nàng khàn khàn nói, “Khát, nước...”

Tiêu Lệnh Thủ xuống giường rót ly nước cho nàng, sau khi cho nàng uống nước xong, thì thấy nàng đột nhiên ngo ngắc nhìn hân.

Trong phòng không có đốt đèn, chẳng qua ánh trăng sáng ngoài, xuyên qua ô vuông cửa sổ, chiếu sáng căn phòng, có thể nhìn rõ bài trí trong phòng.

“Vương gia...” A Bảo nhỏ nhẹ gọi.

Nam nhân ồm một tiếng, nằm lại trên giường, tiếp tục ôm nàng ngủ.

Chính là người trong ngực thế nhưng lại không phối hợp, lại xoắn đến xoắn đi, cọ xát trên người hân đến mức phát hỏa, hân vừa xoay người đem nàng đè ở dưới thân, tay men theo áo ngủ của nàng cảm một bên đầy đà, vẩn vơ hột hồng mai trên ngực.

A Bảo run rẩy, hai tròng mắt mở lớn, giống như chú chó nhỏ bị trêu đùa, sau đó vươn tay ôm cổ Tiêu Lệnh Thủ, dụ ngoạn mặc hân chiếm hữu.

Ngay khi hai người găt gao kết hợp, chân nàng quấn lấy vòng eo thon chắc của hân, đôi tay luồn qua mái tóc dài của Tiêu Lệnh Thủ, thờ hờn hờn nói: “Vương gia... Ta sẽ đổi với chàng thật tốt, cực kỳ tốt...”

“Ừm”

Theo sau những lời này, người nam nhân càng cho nàng thêm nhiều chiếm hữu mạnh mẽ, khiến nàng không nói thành lời.

Trời đã sáng.

Trời đã sáng, đại biểu cũng nên tỉnh rượu nhí.

A Bảo che mặt, giống như đà điểu giấu mặt trong chần không hé miệng nửa lời, cả người đều phủ màu hồng.

Nam nhân đưa tay gối sau đầu, đôi mắt sáng khó dò nhìn người trong chần cuộn thành như con tôm, tóc đen thật dài rối loạn buông xuống trước ngực trần rấn ròi của hắn, da thịt màu đồng và thân hình trắng mịn của ai kia tạo nên hình ảnh đối lập, tạo cho người ta cảm giác cảm dục.

Sau một lúc lâu, cảm giác được hắn là nàng đã thu thập cảm xúc ổn thoả, nam nhân duỗi tay đem chần kéo ra, sau đó xách nàng rời giường.

“Đừng buồn, sẽ sinh bệnh.” hắn nói.

A Bảo ngoan ngoãn lên tiếng, lén lút liếc mắt nhìn hắn, rất nhanh thì bị nửa trên trần trụi của ai kia kích thích thiếu chút nữa phun máu mũi – mẩu nam nhân nhìn gầy gò nhưng còi đồ thì mũi nào mũi nấy rõ ràng, tạo hình lại như nam nhân cảm dục thật vừa vặn chọc trúng điểm yếu của nàng đóoooooooo!

Bởi vì thành “Nhân” vương, có đi lâm triều hay không cũng không sao cả, cho nên Tiêu Lệnh Thủ hoàn toàn không có thói quen dậy sớm, giống A Bảo cùng nhau nằm trên giường, cho đến lúc sắc trời hoàn toàn bừng sáng, mới chậm chậm rời giường.

Trong lòng A Bảo có cảm giác tuyệt vọng, không thể tin được khả năng uống rượu của mình sẽ kém như vậy, quần bách đến mức thật muốn tự đánh mình một cái. Cho nên sau khi tỉnh lại, nàng tự trốn tránh trong chốc lát, chẳng qua sau khi chạy trốn hiện thực, lại giống như cô vợ nhỏ ăn cần hầu hạ nam nhân rửa mặt thay quần áo. Đường nhiên khi nhìn thấy ánh mắt đồng tình của mấy vị Nhạn khi đem dụng cụ rửa mặt tiến vào, A Bảo càng thêm tuyệt vọng.

“Sau khi ăn sáng xong, chúng ta sẽ đi thôn trang núi Bắc Minh.” Tiêu Lệnh Thủ đột nhiên nói.

A Bảo ngồi trước bàn trang điểm, nhìn hộp đồ trang sức, âm thầm vuốt cái eo nhừu mồi của mình, aiz, cái eo gầy này thật không biết cô gắng mà – hoặc nên nói tới hôm qua tự nàng tìm đường chết đi câu dẫn hắn. Chơi đến mức eo mồi như, lúc xuống giường cảm giác hai chân mềm như bông. Lúc này nghe được hắn nói, không khỏi quay đầu nhìn hắn, nói: “hiện tại đã vào thu, thời tiết không có nóng như trước, có đi hay không cũng không quan trọng mà.”

Tiêu Lệnh Thủ dùng ánh mắt bức bách nhìn chằm chằm nàng, “Rượu nho.”

Nho ở thôn trang đều đã chính, Lâm quân sự sai người lưu giữ, chờ hại vị chủ tử tới hái nho ủ rượu đấy.

A Bảo lệ rơi đầy mặt, nói với nàng chuyện liên quan đến rượu này nọ, thật sự không chịu nổi đâuuu!

Chẳng qua, khó có được chuyện khiến hắn kiên trì, A Bảo cảm thấy không dễ dàng – có thể nhân sinh trải qua nhiều chuyện, thói quen bị bỏ qua, thoát nhìn Tiêu Lệnh Thủ chính là bộ dạng vô dục vô cầu. A Bảo thật lo lắng sẽ có ngày hắn bỏ đi xuất gia thật, may mắn đại sư chùa Nam Sơn nói sát khí của hắn quá nặng, Phật Tổ cũng sẽ không thu nhận =□=!

Cho nên, không phải là muốn uống rượu nho do chị (*) đây tự tay ủ sao, chị đây sẽ thoả mãn ai kia.

() nguyên gốc để chữ tỷ nên mình dịch theo lối hiện đại vì A Bảo là người xuyên không, nên suy nghĩ dùng từ nhiều khi cũng sẽ theo lối hiện đại nhé ^^*

Nhưng mà, khi bọn họ đang chuẩn bị ra cửa, người gác cổng cảm một thiệp mời lại đây, nói lão phu nhân phủ Uy Viễn Hầu tới thăm người cháu gái là nàng.

Lung A Bảo chợt lạnh, trực giác nói tổ mẫu tự mình đến đây sẽ không có chuyện gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58

Editor: Nyanko - Cungquanghang

Vốn dĩ là khởi hành đi thôn trang, bởi vì lão phu nhân đã đến đây nên không thể dời lui thời gian.

A Bảo sai người đi thỉnh an lão phu nhân vào cửa, đồng thời cũng tự mình ra ngoài đón, mặt Tiêu Lệnh Thủ không có biểu tình gì đi phía sau nàng, thật là làm người ta không bỏ qua được.

“Vương gia, chàng...”

Tiêu Lệnh Thủ lấy gương mặt trơ như đá mà nhìn nàng.

A Bảo cảm thấy hắn giống như có chút không vui, tuy rằng gương mặt lạnh lùng kia không nhìn ra biểu hiện gì, chính là có thể làm người ta cảm nhận được cảm giác tức giận không nhẹ. Có thể vì ngày hôm qua A Bảo uống rượu hồ nháo một trận, A Bảo xấu hổ không cảm thấy sợ hãi chút nào, sau khi hắn nhìn về phía nàng thì đem lời muốn nói nuốt lại trong bụng.

Thời, cho dù hắn làm tổ mẫu hoảng sợ, đoán chừng lấy tâm tính của tổ mẫu cũng không dám nói lời không nên nói. Hơn nữa... A Bảo ngắm nhìn sườn mặt của nam tử lạnh lùng bên cạnh, cảm thấy có hắn ở đây, ngược lại an tâm hơn rất nhiều, đối mặt với tổ mẫu vẫn luôn uy nghiêm, A Bảo cảm thấy eo mình cũng có chút cứng đờ.

Mang theo tâm tình biến hoá, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ cùng nhau ra đón lão phu nhân.

Hôm nay ngoại trừ lão phu nhân, còn có Uy Viễn Hầu phu nhân bồi, hai người nhìn thấy Tiêu Lệnh Thủ thế nhưng lại tự mình ra nghênh đón, tất nhiên là thụ sủng nhược kinh. Đường nhiên loại thụ sủng nhược kinh này khi nhìn thấy Tiêu Lệnh Thủ không thức thời rồi đi mà ngồi một bên xem nữ nhân nói chuyện thì trong lòng lão phu nhân vận vẹo, Uy Viễn Hầu phu nhân lại kinh ngạc.

Sau khi nghênh đón lão phu nhân đến chính đường, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ ngồi ở chủ vị, lão phu nhân ngồi ghế trên dành cho khách, Uy Viễn Hầu phu nhân ngồi ở bên cạnh, sau khi nha hoàn dâng lên nước trà thì bắt đầu hàn huyên.

“Tổ mẫu, nhìn tinh thần của người không tốt lắm, là ban đêm ngủ không ngon sao?” A Bảo quan tâm hỏi.

Lão phu nhân cười cười, nói: “Đa tạ Vương phi quan tâm, người già rồi, ban đêm dễ thức giấc, cũng không phải chuyện lớn gì.”

A Bảo gật đầu, cực kỳ ngoan ngoan hỏi han ân cần lão phu nhân, bà cũng nhẫn nại mà trả lời từng câu, đôi bên không dấu vết liếc mắt đánh giá Tiêu Lệnh Thủ một chút. Thấy hắn ngồi ổn định ở chủ vị, vừa không mở miệng vừa không đáp lời, không biết hắn muốn làm gì, thật là gấp chết người ta mà.

Trong lòng lão phu nhân không khỏi có chút oán trách hắn không thức thời, hôm nay bọn họ tới cửa tìm cháu gái tất nhiên là có chuyện cần nói. Như vậy, thời điểm như này nam chủ nhân hẳn là phải biết thời biết thế mà ra ngoài, để lại không gian cho thế tử và trưởng bối nhà mẹ đẻ ở lại nói chuyện, tìm hiểu chút thông tin, không phải vậy sao? Chẳng qua hẳn là đại nam nhân, ngày ngốc ở đây là có ý gì vậy?

“Lúc trước ta thấy hạ nhân của vương phủ chuẩn bị xe ngựa, Vương gia và Vương phi muốn ra ngoài sao?” Uy Viễn Hầu phu nhân khi thấy lão phu nhân ghen muốn chết không biết phải làm sao, đột nhiên hỏi.

Lúc này, rốt cuộc Tiêu Lệnh Thủ cũng cho bà phản ứng, liếc mắt nhìn Uy Viễn Hầu phu nhân một cái. một cái liếc mắt này cũng đủ làm lung Uy Viễn Hầu phu nhân phát lạnh.

A Bảo cười nói: “Vương gia nói thời tiết hôm nay tốt, cuối thu mát mẻ, thích hợp đến vùng ngoại ô chơi một chút, đi bộ leo núi, cũng xem như là giải sầu.” đi thôn trang thưởng rượu nhỏ gì đó, nguyên nhân để làm người bật cười như vậy, A Bảo kiên quyết không mở miệng nói, muốn duy trì hình tượng cao ngạo lạnh lùng của Tiêu Lệnh Thủ.

Quả nhiên, lão phu nhân và Uy Viễn Hầu phu nhân sau khi nghe xong lập tức nháy mắt đã hiểu, tức khắc hiểu tại sao ánh mắt nhìn bọn họ có chút không thích hợp.

Lão phu nhân biết thời cơ tới cửa hôm nay không đúng, nhưng ai mà biết vốn dĩ hẳn là phải đóng cửa từ chối tiếp khách như Tần vương sẽ có tâm tình tốt như vậy, còn muốn mang vợ ra cửa đi ngoại thành thưởng ngoạn cảnh thu chứ? Từ lúc vào cửa, lão phu nhân đã âm thầm quan sát thần sắc của hai người, gương mặt của Tần vương tất nhiên là nhìn không ra cái gì. Nhưng cháu gái này thoát nhìn vẫn là bộ dạng ngoan ngoãn dịu ngoan, hoàn toàn không giống như đồn đãi nói cái gì bộ dạng bư hãnh dám đối đầu với Đại công chúa, cũng không có điểm khổ sở đau lòng khi bị trách cứ, chẳng lẽ tin tức phủ Uy Viễn Hầu nhận được là tin sai?

Xác thật lão phu nhân đến đây là vì việc xảy ra ở gia yến trung thu trong hoàng cung. Bởi vì hôm qua là gia yến hoàng gia, cho nên tiến cung đều là con cháu Tiêu thị, đợi đến khi bọn họ nghe được tin tức thì trời đã tối rồi. Khi biết được phu thê Tần vương đối chọi với vị Đại công chúa được trăm ngàn sủng ái, trên dưới Hầu phủ đều không yên, ngay cả tinh thần ngấm trăng cũng không có.

Sau một đêm không cách nào ngủ ngon được, sáng sớm hôm nay, lão phu nhân bảo Uy Viễn Hầu phu nhân đưa thiệp đến phủ Tần vương, đem theo con dấu cả trực tiếp tới cửa. Nghĩ đến lúc trước cháu gái còn dò hỏi bà nghỉ ngơi có tốt hay không, trong lòng lão phu nhân có chút không vui, ngày hôm qua phát sinh chuyện như vậy, sao có thể nghỉ ngơi tốt được chứ háaaaaa!

Lại nói, khi phủ Uy Viễn Hầu nhận được tin tức không sai biệt lắm với những người khác, mọi người đều có cùng suy nghĩ. Bọn họ cho rằng Đại công chúa là người được sủng ái, mà Tần vương thì không. Nghe nói hôm qua ở trong cung, Đại công chúa và Tần vương nổi lên tranh chấp, mà đồng dạng Tần vương phi là A Bảo cũng bất kính với Đại công chúa, chỉ thế thôi cũng đủ để bọn họ khẩn trương lo lắng rồi.

Đức hạnh của Đại công chúa cả triều Đại Nghiệp này không ai không rõ, đó chính là vị chủ nhân không hề nói lý lẽ, nếu ai trêu chọc trúng nạng ta đều lo lắng không thôi. Sau khi nghe xong việc này, so với những người khác thì lão phu nhân còn lo lắng hơn, bởi vì Đại công chúa là người thích giận cho đánh mề, ai biết Đại công chúa có thể giận chó đánh mèo đến phủ Uy Viễn Hầu hay không? Hơn nữa phò mã của Đại công chúa là trưởng tử phủ Trung Vũ tướng quân, hiện nay hai phủ có quan hệ thông gia, đại công chúa cũng xem như là trưởng tẩu của cháu gái Lý Minh Phụng sắp được gả qua. Trải qua chuyện này, cũng không biết tương lai Lý Minh Phụng ở phủ Trung Vũ tướng quân sẽ có cảnh ngộ ra sao nữa.

Lão phu nhân cũng không phải thật sự lo lắng sau này cháu gái Lý Minh Phụng sẽ thế nào, tuy rằng bà cũng lo cho cháu gái, nhưng rốt cuộc vẫn kém nếu so với sự tồn vong của phủ Uy Viễn Hầu. Lão phu nhân lo lắng chính là Đại công chúa giận chó đánh mèo đến phủ Uy Viễn Hầu, nạng ta lại là nữ nhi được sủng ái nhất của hoàng đế, ai biết có thể hay không mách leo cái gì với hoàng thượng, cuối cùng xui xẻo ập tới phủ Uy Viễn Hầu chứ? Tuy rằng phủ Uy Viễn Hầu có một Lý Kế Nghiêu, nhưng Lý Kế Nghiêu ở xa, nước xa cũng không cứu được lửa gần đầu.

Vì vậy, lão phu nhân không khỏi có chút oán trách A Bảo, cảm thấy cháu gái hành động quá nông nổi rồi, cũng dám chặn roi Đại công chúa, mà Tần vương còn đá Đại công chúa một cái... Khi nghe tới việc này, trưởng bối phủ Uy Viễn Hầu đều ngừng hô hấp.

Đó là công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất đấy, hơn nữa vẫn là người đặc biệt nhất trong lòng hoàng đế, ai cũng không có cách nào vượt qua được. Vậy mà đôi vợ chồng này lại lỗ mãng đánh nạng ta – khi đó tất cả mọi người đều có cảm giác đại họa giáng đầu rồi.

Tuy rằng trải qua một đêm lo lắng, tâm tình khôi phục một ít, chính là lão phu nhân vẫn nghĩ tới tìm cháu gái – đương sự hôm qua tìm hiểu một chút tình huống. Chỉ là tương tự có một đương sự là Tiêu Lệnh Thủ vẫn ngồi ở chỗ này, tất nhiên là lão phu nhân không có biện pháp mở miệng hỏi. Đại công chúa hung tàn vì có Chính Đức để sủng ái, không biết sợ là gì. Mà vị này, hung tàn là do bản thân hắn, không sợ bất cứ điều gì, dù thế nào thì cả hai đều là người không thể trêu vào.

A Bảo thấy hai người đột nhiên im lặng, trong lòng đã biết vì sao hai người lại đến đây, nhưng trên mặt lại ra vẻ không biết, tiếp tục cười nói hỏi việc nhà, cuối cùng vẫn là lão phu nhân mở miệng mở miệng hỏi: “Vương phi, hôm qua trong cung truyền chút chuyện, đại bá đã nghe nói, Vương phi không có việc gì chứ?”

A Bảo hơi hơi mỉm cười, “đã làm tổ mẫu lo lắng rồi, Minh Cẩm không có việc gì. Nhưng thật ra đại hoàng tỷ, tỷ ấy...” A Bảo có chút ngại ngùng mà cúi đầu.

Cháu nương cái gì mà nương hả?!

Lão phu nhân và Uy Viễn Hầu phu nhân đều có chút giật giật khoe miệng, chẳng qua so với A Bảo là người hiểu rõ lại thích giả trang ngoan ngoãn, lão phu nhân đối với A Bảo xưa nay có vài phần thành kiến, cũng không nhìn thẳng nạng. Vậy nên lúc này cũng không rõ là nạng đang giả bộ ngại ngùng hay không, nói một nửa ẩn một nửa thật để làm người hiểu lầm mà.

Nhưng Tiêu Lệnh Thủ lại lạnh lùng nói: “không biết lão phu nhân nghe nói cái gì? Nếu người lo lắng cho đại hoàng tỷ thì không cần. Hôn lễ ở phủ Trung Vũ tướng quân năm ngày sau chưa chắc tỷ ấy đã tự mình tham dự được.”

“...”

Lão phu nhân và Uy Viễn Hầu phu nhân âm thầm lấp bắp kinh hãi nhìn người nam nhân thông thả ung dung uống trà đằng kia. Chỉ có A Bảo biết hắn dường như không vui vẻ chút nào, đem chung trà đặt xuống bàn, thanh âm kia cũng giống như đập vào ngực hai người bọn họ vậy, có loại hận không thể cướp đường mà bỏ chạy.

Nhìn thấy người tổ mẫu xưa nay luôn tỏ vẻ bình tĩnh uy nghiêm lần đầu tiên lộ ra được bộ dạng không tự nhiên, trong lòng A Bảo ngoại trừ ngạc nhiên còn có loại cảm giác thần phục với Tiêu Lệnh Thủ.

Trong lòng lão phu nhân biết hôm nay tới cửa không chiếm được tin tức gì, lúc này cũng không có cách nói gì, cho dù muốn bắt lấy A Bảo hỏi thăm một phen, nhưng có vị sát tinh ở đây như vậy, nơi nào có thể nói được cái gì chứ? Lập tức liền nói: “Nghe Vương gia nói như vậy, nhưng thật ra lão thân lại quên. Năm ngày sau chính là ngày Minh Phụng lấy chồng, xưa nay tình cảm tỷ muội giữa Vương phi và Minh Phụng rất tốt, đến lúc đó cũng hi vọng Vương phi đến tham dự.”

A Bảo cười đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58-2

Editor: Nyanko Cungquanghang

Chờ tiền xong lão phu nhân và Uy Viễn Hầu phu nhân, A Bảo cho rằng sẽ xuất phát, ai ngờ Tiêu Lệnh Thủ lại đem theo A Bảo đi tới Bán Hạ Các. Hôm qua A Bảo uống rượu xong lại khóc thật lâu, còn nấc cụt lợi hại, sau đó gọi Giải Thần Y đến thì nàng đã ngủ rồi. Buổi sáng rời giường nhìn không có gì khác thường, chỉ là Tiêu Lệnh Thủ vẫn yêu cầu Giải Thần Y bắt mạch cho nàng một chút.

Giải Thần Y tuy rằng còn ghi hận chuyện Tiêu Lệnh Thủ đã hấn ra khỏi cửa, chẳng qua đối với “người tốt” A Bảo, hấn vẫn tự mình bắt mạch cho nàng, kiểm tra một phen sau đó nói: “Vương phi rất khoẻ mạnh, không có chuyện gì.”

A Bảo mở miệng cười, đạ tạ Giải Thần Y, thầm nghĩ từ nhỏ nàng đã là đứa nhóc khoẻ mạnh, sao có thể sẽ có việc gì được chứ. Chẳng qua tưởng tượng đến việc sự tình xảy ra sau khi nàng uống rượu, cả người đều không khoẻ. Cái này chính là si nhục cả đời của nàng, nhất thiết phải quên đi, quên sạch!

Sau khi kiểm tra xong, vốn dĩ phải rời đi, Tiêu Lệnh Thủ lại đột nhiên nói: “Lần trước bảo người làm được, đã làm xong chưa?”

Giải Thần Y gật gật đầu, đột nhiên về mặt cảnh giác nói: “Người dùng cái đó để làm gì?”

“Tất nhiên là có việc cần dùng.”

“Người lại muốn hại ai?” Giải Thần Y càng cảnh giác, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Lệnh Thủ quả thực như nhìn một ma đầu tà giáo chuyên ác gì cũng làm vậy.

Tiêu Lệnh Thủ đột nhiên quay đầu nhìn A Bảo nói: “Nàng ra ngoài chờ trước, một lát bốn vương sẽ gặp nàng.”

thật ra A Bảo muốn lưu lại xem bọn họ có chủ ý bí mật gì, chẳng qua thấy Tiêu Lệnh Thủ kiên trì, đành gật đầu đi ra ngoài.

Giải Thần Y lại gặm chân, “Nếu người có gan làm, như thế nào không dám để Vương phi biết? À, ta đã hiểu, người không muốn để Vương phi biết tâm địa của người có bao nhiêu đen tối, độc ác. Người muốn nâng đi ra ngoài để nàng không biết bộ mặt thật của người, miễn cho nàng ghét bỏ -- ai ui, người lại đánh ta...”

“...”

A Bảo đi ra Bán Hạ Các còn có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của Giải Thần Y, trong lúc nhất lời thật không biết có nên đồng tình với hấn hay không nữa. Biết rõ Tiêu Lệnh Thủ không phải người dễ đối phó, lại thường xuyên không chịu quản miệng mình, bị đánh bao nhiêu lần vẫn không nhớ bài học.

Nghĩ nghĩ, A Bảo thấy Tịch Viễn đứng đó, vẫy tay bảo hấn đến.

Tịch Viễn thấy nàng nhìn mình cười đến đoan trang tao nhã, theo bản năng lại run cầm cập, cách A Bảo khoảng vài bước chân thì dừng lại, cung kính hỏi: “Vương phi gọi thuộc hạ là có chuyện gì sao?”

A Bảo nhìn nhìn, bảo tỷ nữ đi theo đứng cách xa mười bước, trầm ngâm một lát, mới nói: “Nghe nói Tịch thị vệ rất quen biết với Giải Thần Y.”

Tịch Viễn: =.....=||| không biết bây giờ muốn phủ nhận có còn kịp hay không?

“thật ra cũng không phải rất quen thuộc, chẳng qua Giải Thần Y bị đuổi khỏi Lăng Nam Giải gia, nhưng lại được kế thừa y thuật lợi hại.” Tịch Viễn uyển chuyển nói, đồng thời cũng nói ra hiểu biết về thân phận của vị thần y nào đó.

“Chính là đệ tử dòng chính của Lăng Nam Giải gia sao?” A Bảo giật mình hỏi. Nhà họ Giải ở Giang Nam nổi danh với y thuật truyền đời, chỉ tiếc mấy chục năm gần đây Giải gia xuống dốc, cũng khiến cho mọi người dần dần quên đi vị thế của họ ở vùng Hạnh Lâm. Thậm chí trong khoảng thời gian mười tới hai mươi năm qua, cơ bản là không có ai nói đến thời kỳ huy hoàng của Lăng Nam Giải gia trước đây nữa.

Sở dĩ A Bảo nghe đến nhà họ Giải, là vì khi ở Cảnh thành trong lúc ngẫu nhiên có nghe phụ thân mình đề cập vài lần. Mỗi khi đến ngày giỗ của mẫu thân, phụ thân đều uống say mềm, sau đó lải nhải với nàng rất nhiều chuyện, phần lớn đều là việc cha mẹ nàng gặp nhau như thế nào, ngày tháng sau khi thành thân tốt đẹp ra sao. Phụ thân cũng từng tiếc nuối nói nếu lúc ấy nhà họ Giải chưa xuống dốc, có Giải gia ở thời điểm đó thì mẫu thân nàng có lẽ vẫn còn sống rồi.

“không phải!” Tịch Viễn lắc đầu nói, “Giải Thần Y là Giải gia chỉ thứ con vợ lẽ. Khi còn nhỏ cuộc sống trải qua không tốt đẹp lắm. Khi niên thiếu thì rời khỏi Giải gia, sau đó may mắn được Vương gia cứu giúp, mới đi theo bên người Vương gia.”

Tiếp theo, Tịch Viễn nói đến chuyện vì sao Giải Thần Y lại được Tấn vương cứu giúp. Vốn dĩ năm đó lúc còn thiếu niên Giải Thần Y rời nhà, ở bên ngoài phiêu bạt lại là người có thiên phú kiệt xuất, tiếp thu tinh hoa y thuật Giải gia. Trừ bỏ bản lĩnh y thuật, Giải Thần Y vẫn là một mỹ nam tử chính hiệu, vậy nên một thân y thuật lợi hại lại không có bản lĩnh quyền cước gì. Cho nên thời điểm phiêu bạt khắp nơi, vì gương mặt mỹ nam đó mà chọc phải vô số phiền toái. Có một lần đi qua khu rừng nọ, bị một nữ thổ phi trong núi nhìn trúng, trực tiếp xuống núi muốn bắt hấn làm thành một đôi phu thê thổ phi.

Tuy rằng số mệnh Giải Thần Y không mấy suôn sẻ -- từ nhỏ là con vợ lẽ, nhưng trời sinh tâm tính tốt, hành sự lỗi lạc, cũng không thẹn với trời đất, cho nên như thế nào nguyện ý thành thân với thổ phi được chứ? Thiếu chút nữa bị đám thổ phi kia bức bách phải nhảy vực tự sát. Lúc này Tiêu Lệnh Thủ đem theo thủ vệ tới dẹp loạn khu ổ của bọn thổ phi, cũng tiện tay cứu người nào đó nhảy vực không thành ngược lại té bị thương. Giải Thần Y cho rằng Vương gia là người tốt, hơn nữa vẫn là thân vương trung thành với triều đình giải nguy cho dân chúng. Vì vậy trong lúc vắng đầu Giải Thần Y tỏ vẻ mình muốn báo ân, sau này liền đi theo ân nhân cứu mạng.

Tiêu Lệnh Thủ thấy y thuật của hấn không tồi, cũng miễn cưỡng chấp nhận người này, hai người ai cũng hài lòng.

Trong mắt Giải Thần Y, là một thân vương triều đình, có thể cho hấn một nơi an tĩnh để sống, cũng có thể ngăn cản người khác mơ tưởng tới gương mặt quá mức mỹ mạo như này, Giải Thần Y cảm thấy mình báo ân như thế này cực kỳ thoả đáng. Sau khi đi theo Tiêu Lệnh Thủ không lâu, hấn mới biết mình sai hoàn toàn, căn bản là hấn đi theo một người tàn nhẫn độc

ác, là một ma vương ngoan độc vô tình. Nhưng mà, hần nghĩ hối hận thì đã không còn kịp rồi, cứ như vậy lên phải thuyền giặc.

A Bảo nghe xong cũng không còn lời nào để nói, sau vài lần gặp mặt Giải Thần Y nàng cũng biết tam quan người này vô cùng chính trực, đến mức thuốc loại đánh chết cũng không chịu thay đổi cái tính bướng bỉnh, nhưng lại không nghĩ đến tình huống gặp mặt của hần và Tiêu Lệnh Thủ lại máu chó đến thế. Theo như phản ứng vừa rồi của hần cũng biết hần không đồng ý với những thủ đoạn không quang minh chính trực, cũng không biết Tiêu Lệnh Thủ muốn làm gì nữa.

“Giải Thần Y lớn lên quả thực không tồi.” A Bảo mờ mịt khen, thấy gương mặt Tịch Viễn lộ vẻ khác thường, lập tức nói: “Nếu hần cảm thấy gương mặt mình lớn lên sẽ đem lại phiền phức, vì sao không tìm phương pháp che dấu chứ?” Trong mấy quyển tiểu thuyết không phải thần y gì gì đó đều sẽ có loại thuốc hay thuốc mỡ linh tinh này nọ để che dấu dung mạo của mình hay sao?

“Giải Thần Y nói thân thể tóc da là do cha mẹ ban, không dám tổn thương! Cho nên, dù thế nào cũng không thể vì che dấu gương mặt đó mà hoá thành gương mặt người người không nhận ra được.” Tịch Viễn dùng ngữ điệu bắt đầu dĩ đáp lời. Có trời mới biết, những năm gần đây, bởi vì gương mặt đó của Giải Thần Y, hần thay Giải Thần Y thu thập rất nhiều cục diện rồi rầm.

A Bảo đáp lại hần là một loại nháy mắt đã hiểu, xem đến mức dạ dày Tịch Viễn có chút đau. Càng tiếp xúc vị vương phi này, càng cảm thấy biểu hiện của nàng ấy không có đoan trang như bề ngoài – ai ui, thật là đau dạ dày quá mà.

A Bảo còn muốn hỏi Tịch Viễn là Giải Thần Y đã làm cái loại thuốc lợi hại gì vậy thì Tiêu Lệnh Thủ đã bước ra, Tịch Viễn thấy vậy lập tức lui về phía sau năm bước, cung kính thỉnh an Tiêu Lệnh Thủ.

Tiêu Lệnh Thủ làm lơ hần, trực tiếp dắt tay A Bảo rời đi. Xem bộ dạng này của hần, dường như lại thành công trấn áp Giải Thần Y rồi.

A Bảo tuy rằng tò mò muốn chết, nhưng cũng sẽ không lắm miệng mà đi dò hỏi điều gì, cuối cùng chỉ có thể đem việc này chôn xuống. Đương nhiên, tới ngày hôn lễ của Lý Minh Phụng, A Bảo mới biết được Tiêu Lệnh Thủ muốn làm cái gì, rất nhanh lại có nhận thức mới về hần.

Còn hiện tại sao, dĩ nhiên là đi thôn trang xem nho kèm thêm mấy con sâu to bự nào đó đã.

Thôn trang núi Bắc Minh đã xuất hiện cảnh thu hoạch vụ mùa thu cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều trái cây được thu hoạch vào mùa này.

A Bảo đem biệt trang núi Bắc Minh trở thành cái thứ hai của nàng, đối với thôn trang này thật sự quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Sau khi Lâm quân sự tiếp đón xong, nghỉ tạm đôi chút, Tiêu Lệnh Thủ lập tức kéo A Bảo đi xem quả nho.

Sợ rằng quả nho hái xuống không lâu sau sẽ hết tươi, cho nên Lâm quân sự không cho người hái nho từ bất cứ dân nho nào trong vườn, lưu lại đó đợi chủ từ đến đây sẽ hỏi ý kiến của bọn họ, sau đó lại đưa ra quyết định. Trong lòng Lâm quân sự nghĩ nói không chừng Vương gia và Vương phi tâm tình vui vẻ nhất thời muốn chính mình trải nghiệm lạc thú hái nho, như vậy cũng có sẵn đề họ hái.

Đáng tiếc Lâm quân sự đoán sai rồi, sau khi A Bảo nhìn thấy mấy con sâu vừa to vừa mập trên mấy phiến lá, cả người đều thấy không khoẻ, nhảy đến trong ngực Tiêu Lệnh Thủ, gắt gao bám chặt hần, đến chết cũng không chịu rời đó xem.

“Vẫn là sai người hái đi, ta, ta... Ta đứng xa xa xem là tốt rồi.” Giọng nói A Bảo có chút run rẩy trả lời.

Tiêu Lệnh Thủ ôm nàng, làm lơ ánh mắt của người hầu xung quanh – trên thực tế đoàn người ai cũng cúi đầu. Sau đó hần ôm ai kia đi đến sân sau, nơi đó đã được hạ nhân bỏ bộ bàn ghế bằng mây, trên bàn còn có trà bánh và chút hoa quả.

A Bảo ngồi trên ghế mây, cảm giác được ác ý từ đám sâu đó, cảm xúc không tốt chút nào, nhìn mấy miếng lê và dưa hấu được cắt ra, đột nhiên nói: “Nhạn Hối, ta muốn uống nước trái cây.”

Thời đại này không có máy ép nước hoa quả, muốn lấy nước ép từ trái cây thật rất phiền toái, thậm chí có rất ít người làm món này. Chẳng qua A Bảo cùng mấy Nhạn từng lần qua lộn lại tìm cách, vậy nên bọn họ ai cũng có kinh nghiệm. Nghe A Bảo nói, lại nhìn ánh mắt Tiêu Lệnh Thủ, lập tức nói: “Vương phi, sẽ chờ lâu một chút đấy.”

A Bảo gật đầu, là một người tham ăn cực kỳ, nàng không cần phải tự tay làm, chờ một lát thì nàng vẫn chờ được. “Ta muốn nước ép xoài, Vương gia thì sao?”

“Nước đu đủ.” Tiêu Lệnh Thủ nhìn miếng đu đủ đã cắt xong nói.

Đu đủ sẽ làm ngực lớn đó Vương gia! A Bảo lén lút nhìn hần một cái, khi gặp phải ánh mắt của hần, lập tức nghiêm trang nói: “Vương gia muốn uống nước đu đủ, mau đi đi, làm tốt có thưởng.”

“Dạ, thỉnh Vương gia vương phi chờ một lát.” Nhạn Hối cười, mang theo Bạch Tiền Bạch Vi cùng đi, lưu lại ba vị Nhạn ở lại hầu hạ.

Bởi vì A Bảo bị lừa sâu ở dân nho dọa sợ, cũng không muốn thể nghiệm cái gì niềm vui trong thu hoạch vụ thu lần này, cho nên cuối cùng vẫn là người trong thôn trang đi hái những quả nhỏ từ màu tím chuyển thành màu đen. Loại nho trong viện này nghe nói là từ gốc nho đại trong núi chiết ra một gốc rồi đem trồng ở đây. Kết quả cả một dân nho đây, mỗi quả nho không lớn, nhưng ăn thì lại có vị ngọt thanh rất ngon miệng.

Sau khi hạ nhân hái xuống, rửa sạch một rổ đem tới cho chủ từ nếm thử. A Bảo ăn một quả, hạt không lớn, thịt ngọt nhiều nước, không khô nheo đòi mất lại, cảm thấy nho đại này quả thực rất thích hợp để thưởng rượu nho.

A Bảo ăn cũng cảm một quả đút cho Tiêu Lệnh Thủ, cười nói: “Vương gia, có phải rất ngọt hay không?”

Tiêu Lệnh Thủ gật đầu.

Ăn ăn, A Bảo a một tiếng, khi nam nhân nhìn qua nàng, lại hưng phấn nói: “Vương gia, thật ra có thể dùng nho làm mứt trái cây nữa đấy, cái này ta sẽ làm.” Còn có pudding nho, bánh bóng lan nho... Aizzz, thật là muốn chảy nước miếng quá.

Tiêu Lệnh Thủ duỗi tay vuốt tóc nàng, ánh mắt nhìn nàng cực kỳ triu mến nhu hoà.

A Bảo bị hần nhìn đến có chút ngượng ngùng. Cảm thấy sau đêm trung thu uống say, phảng phất như thể đánh vỡ hàng rào nào đó, khiến cho thời gian nàng ở bên hần càng thêm hài hoà, cũng khiến nàng càng ngày càng không sợ hần, làm nàng không khỏi có chút lảm càn. Loại tình huống này nàng cũng không rõ là tốt hay không tốt nữa, đôi khi vẫn có chút bất an. Mỗi lần quay đầu lại thấy hần an tĩnh, chính chắn, như hơi thở an ổn của bảo kiếm được bỏ vào vỏ, bỗng nhiên cũng lo lắng tinh thần.

Ở thôn trang mười mấy ngày, rất nhanh đến ngày Lý Minh Phụng lấy chồng.

A Bảo yêu quý vị đường muội Lý Minh Phụng này, cho nên trước ngày diễn ra hôn lễ một ngày thì trở lại Tấn vương phủ, nhìn lại danh mục quà tặng một lần nữa, kiểm tra không có gì sai lầm, bắt đầu đi vòng vòng ở trong phòng.

Chuyện có thể làm A Bảo phiền não dĩ nhiên là liên quan đến Đại công chúa.

A Bảo cũng không hối hận khi ngày đó ra tay tiếp một roi kia của Đại công chúa, theo bản tính của nàng, dám đánh nam nhân của nàng, không đánh nàng ta mấy roi là vì lúc ấy thời cơ không hợp. Chỉ là nếu liên lụy đến Lý Minh Phụng, nàng thấy áy náy, cho nên hôn lễ lần này nàng phải đi, còn chống lưng cho Lý Minh Phụng.

A Bảo đã chuẩn bị tốt tâm lý, đợi sau khi Lý Minh Phụng gả qua, Đại công chúa sẽ làm khó dễ Lý Minh Phụng, cho nên mấy ngày nay nàng cũng đã nghĩ biện pháp, rốt cuộc phải thế nào mới lật đổ được Đại công chúa. Chẳng qua chuyện này có chút khó khăn.

Ngay khi A Bảo bung mặt nghĩ bản thân mình nên ra tay từ địa phương nào để lật đổ Đại công chúa thì Tiêu Lệnh Thủ đã trở lại, thấy A Bảo thất thần hỏi, “Phiền não chuyện gì?”

“Tất nhiên là Bảo Hoa công chúa...” A Bảo buột miệng thốt ra, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt thâm sâu khó dò của hắn, lập tức ngậm miệng.

Kỳ thật sau khi quen thuộc với hắn, hắn cũng không phải thời thời khắc khắc đều là một bộ dáng lạnh lùng khó gần, ngẫu nhiên có ánh mắt thâm sâu khó đoán như vậy, nhưng điều đó cũng không đại biểu rằng hắn thật sự khó dò – còn có thể là một loại biểu hiện che dấu bản thân hắn không hiểu, chẳng qua lại bị người khác hiểu lầm mà thôi. Cho nên nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, trong lúc nhất thời A Bảo không phân biệt được rốt cuộc là hắn hiểu rõ hay là vẫn không hiểu.

Tiêu Lệnh Thủ thấy thời gian không sai biệt lắm, dẫn nàng ra cửa, nói: “không cần lo lắng.”

“...”

Rất nhanh A Bảo lập tức biết được vì sao không cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Editor: Nyanko cungquanghang

Hôm nay là ngày lành thành thân của đích thứ tử đại phòng phủ Trung Võ tướng quân, tuy rằng Trung Võ tướng quân ở Tây Bắc không thể trở về chủ trì hôn lễ cho nhi tử, nhưng trưởng tử Võ Liệt được phong làm võ tướng quân đã trở về để tham gia hôn lễ của đệ đệ.

Võ Liệt và mấy vị thúc bá đứng ở cửa chính nghênh đón khách khứa đến chúc mừng, xa xa thì thấy hai chiếc xe ngựa một trước một sau cùng hướng tới nơi này. Trong đó có một chiếc xe ngựa treo phù hiệu làm sắc mặt hắn có chút biến hoá nho nhỏ, rất nhanh thì thu liễm, trên mặt vẫn hiện nét thông dong trầm ổn như trước.

“A Liệt, có chuyện gì sao?” Võ nhị lão gia hỏi.

Võ Liệt cười cười, nói: “Tân vương và Tề vương điện hạ tới.”

Nghe thấy hai vị hoàng tử này tới, sắc mặt Võ nhị lão gia cũng có chút biến hoá.

Lúc này, xe ngựa đã dừng lại ở trước cửa. Mấy xe ngựa của các vị quan viên khác khi phát hiện xe ngựa của hai vị thân vương này tiến đến cũng tự động lùi lại, không có đi tới chiếm vị trí.

Xe ngựa phủ Tân vương dừng lại trước, hơn nữa so với xe ngựa của người khác, đi theo bên cạnh xe ngựa này có thêm mười thị vệ, khí thế mạnh mẽ cũng đủ áp chế người khác. Người hầu đánh xe ngựa nhảy xuống, sau đó mở cửa xe ngựa, khom người thỉnh người bên trong xuống xe.

Dẫn đầu xuống xe chính là Tân vương mặt không biểu tình, hần vén lên áo choàng, bước xuống xe ngựa, sau đó xoay người đỡ một nữ tử từ mặc áo màu đỏ nhạt phối hợp với váy màu hoàng hôn xuống xe ngựa.

“Gặp qua Tân vương điện hạ, Tấn Vương phi.” Người của phủ Trung Võ tướng quân vội vàng đến bái kiến.

Lúc này, phu thê Tề vương ở phía sau cũng bước xuống, Tề vương trẻ tuổi tuấn mỹ dẫn theo Vương phi tiến đến, cười vang nói: “Võ Liệt, tân lang Võ Hạo đâu rồi? Ai u, thì ra là Ngũ hoàng huynh đi phía trước chúng ta.”

Tân vương nhàn nhạt nhìn hắn một cái, không có lên tiếng.

Dường như Tề vương cũng đã quen với việc nửa ngày vị huynh trưởng này cũng không thêm mở miệng nói một chữ, mang theo Kim Cảnh Hi đến thỉnh an huynh tẩu. Ánh mắt hắn xoay chuyển, nhìn về phía Võ Liệt cười gian manh, cười đến mức tâm của nam nhân Võ gia cũng nhảy theo. Quay đầu nhìn qua thì lại gặp phải ánh mắt lạnh lùng như sét đánh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

nói thật thì mỹ mạo của Tề vương đã vượt qua tiêu chuẩn cái đẹp của triều đại Đại Nghiệp này. Là vẻ đẹp đạt chuẩn của một mỹ nam, hơn nữa lại là người kín kẽ biết giữ mình, trời sinh ung dung tự tại, dễ làm người khác có thiện cảm. Chỉ tiếc người này bản tính chính là một con gấu lớn to xác, lòng dạ khó lường, một giây trước có thể ghét người khác vì âm mưu dương mưu này nọ, một giây sau có thể sẽ làm ra chuyện ngu ngốc khiến người khác hận không thể đem hắn chôn sống mới tốt. Kết luận là người có tâm tính dễ thay đổi.

Đương nhiên Tân vương Tiêu Lệnh Thủ lớn lên cũng không tồi, chỉ tiếc cả ngày hắn cứ trung bộ mặt lạnh như tiền, dường như chưa bao giờ có người thấy hắn cười. Hơn nữa gương mặt lạnh lùng vô tình kia thật hợp với ánh mắt hung dữ tàn bạo của hắn, rất ít người có thể nhìn thẳng gương mặt của hắn, vậy nên cho dù nhan sắc có đẹp cũng không ai thường thức nói.

Lúc này các nam nhân của phủ Trung Võ tướng quân chỉ cảm thấy hai vị chủ nhân này một người cười đến đặc biệt khó coi, một người quan sát người khác càng khó coi hơn nữa. đã vậy trong phủ còn có một vị chủ nhân như vậy ở lại, càng làm cho người ta thấy đau trướng mà.

“Vô tướng quân, hôm nay là ngày đại hi của tiểu tử Vô Hạo kia, không biết đại hoàng tử của ta, thân làm trưởng tâu không biết đang ở đâu? Tục ngữ nói, trưởng tâu như mẹ, cho dù là công chúa hoàng thất, vẫn nên làm tròn trách nhiệm cần làm chứ.” Tề vương giả mù sa mưa nói.

Sau khi nghe xong, vài vị lão gia Vô gia đều có chút bất đắc dĩ, nhưng biểu tình trên mặt Vô Liệt không có gì thay đổi, trên mặt mang nét xin lỗi nói: “Thân mình công chúa không khoẻ, vẫn đang nghỉ tạm ở phủ công chúa. Hai vị Vương gia nếu muốn gặp công chúa, thỉnh chờ sau hôn lễ, thân sẽ đi cùng hai vị.”

Phủ Đại công chúa nằm kế bên phủ Trung Vô tướng quân, cũng là do năm đó Chính Đức để ra lệnh phủ Nội Vụ chi ngân sách tạo áp lực lên Công bộ mà xây dựng. Dựa trên toà nhà có sẵn mở rộng gấp đôi, xây dựng xa hoa lộng lẫy, thậm chí cảnh trí trong đó ngay cả phủ Thái tử cũng khó sánh bằng. Có thể thấy được Chính Đức để yêu quý đại nữ nhi này thế nào.

Tuy rằng Vô Liệt là đích trưởng tử đại phòng phủ Trung Vô tướng quân, dù hân cưỡi công chúa, nhưng tất cả quy củ vẫn lấy Đại công chúa làm chủ. Mặc dù cái danh Phò mã dễ nghe, cũng đã kiến công lập nghiệp ở Tây Bắc, hiện tại cũng có chút thành tựu. Chỉ là ở trong mắt A Bảo, nhà ở là do nhạc phụ cấp, dùng tiền nhạc phụ, cảm giác thế nào cũng giống như ở rể thế nhĩ?

Ngay khi A Bảo đang bỏ não suy nghĩ, thì con gấu Tề vương e sợ thiện hạ chưa đủ loạn lại bày vẽ mặt ta đã hiểu, sau đó làm bộ làm tịch nói: “Đại hoàng tử vất vả, đã bị bệnh rồi. Làm đệ đệ quả thật nên đi thăm một chút! Đáng giận nó tài đảm ăn gan hùm mật gấu, thể nhưng can đảm khinh thường chủ tử, dẫn đến đại hoàng tử bệnh càng thêm nặng, bôn vương nghe xong cũng thấy khổ sở. Đại tỷ phu vẫn nên thông cảm cho thân mình hiện tại của đại hoàng tử không tốt, cũng đừng tùy tiện quấy rầy tỷ ấy làm gì. Có yêu cầu thì cứ để những nữ nhân khác hầu hạ, phủ công chúa cũng không thiếu hạ nhân như vậy, tính tương với tính tình của đại hoàng tử, cũng sẽ không so đo...”

“Vương gia!” Kim Cảnh Hi thấy hân càng nói càng kỳ quặc, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Các nam nhân ở phủ Trung Vô tướng quân bị Tề vương không biết xấu hổ nói đến mức ai cũng trợn mắt há mồm.

Tương tự A Bảo cũng há hốc mồm nhìn Tề vương, thật không còn gì để nói. Trong thâm tâm nàng nghĩ nếu dựa theo góc độ nữ nhân để xem xét thì Tề vương quả nhiên là tên khốn nạn, sẽ có người đệ đệ nói mấy chuyện bản thủ như vậy với tỷ tỷ của mình sao? sẽ có người đệ đệ ngay lúc sức khoẻ tỷ tỷ không khoẻ lại đi xúi giục tỷ phu đi ngủ với nữ nhân khác hả?

Đương nhiên, nếu vị tỷ tỷ kia đổi thành Đại công chúa – A Bảo có chút rối rắm. Trong lòng vừa có cảm giác khoan khoái hả dạ, lại có cảm giác nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân. Tuy rằng nàng cực kỳ chán ghét Đại công chúa, nhưng không có nghĩ tới chuyện trong lúc thân mình Đại công chúa không khoẻ mà hi vọng trưởng phu của nàng ta vượt tường với người khác.

Quả nhiên là suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân không giống nhau sao?

Nghĩ như vậy, A Bảo liếc nhìn Tiêu Lệnh Thủ một cái, vừa lúc Tiêu Lệnh Thủ như có cảm giác, cúi đầu nhìn nàng một cái, dùng ánh mắt làm bộ như không có việc gì mà nhìn nàng.

Tề vương lại cười ha ha, nói tiếp: “Được rồi, chúng ta cũng không quấy rầy mấy người nữa, các người tiếp tục đi.”

“...”

Sau khi bốn người tiến vào phủ Trung Vô tướng quân, Tiêu Lệnh Thủ và Tề vương được Vô Liệt dẫn đến đại sảnh tiền viện, mà hai vị Vương phi là A Bảo và Kim Cảnh Hi thì được đưa tới thiên đình hậu viện, bãi kiến lão thái quân phủ Trung Vô tướng quân.

Lão thái quân phủ Trung Vô tướng quân năm nay gần bảy mươi, đầu đầy tóc bạc, chẳng qua thoát nhìn thần trí rõ ràng, thân thể nghe nói đều khoẻ mạnh, sống thêm mười hay hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề.

Ở đại sảnh đã có rất nhiều người của phủ Trung Vô tướng quân và thông gia là phủ Uy Viễn Hầu, lấy lão thái quân đứng đầu, vốn dĩ các nữ nhân vừa nói vừa cười, chờ nghe nha hoàn thông báo là Tần vương phi và Tề vương phi cùng đến thì thanh âm cũng chậm rãi biến mất. Lão thái quân dường như không nhìn, mang theo mấy vị con dâu cháu dâu vội vàng đứng dậy nghênh đón. A Bảo và Kim Cảnh Hi cũng không dám để bà ra đón tiếp, vừa vào đại sảnh lập tức đi qua đỡ lấy lão quân đang định bái kiến, hai người nở nụ cười cùng vấn an bà.

Sau khi chào hỏi xong thì A Bảo và Kim Cảnh Hi ngồi xuống bên cạnh lão thái quân, bên cạnh cũng có vài vị nữ quyến tôn thất, đều đến đây tham gia hôn lễ. Khi nói chuyện, A Bảo có thể cảm giác được ánh mắt đánh giá của người khác, hơn nữa ánh mắt đó còn giống như có chút kính sợ, làm trong lòng nàng có chút không được tự nhiên.

A Bảo tất nhiên biết là chuyện gia yến đêm trung thu, Đại công chúa bị Tiêu Lệnh Thủ đá một cước, tổn thương đến tim mạch; cáo trạng lên Chính Đức để, thế nhưng ông lại ra lệnh Đại công chúa ở trong phủ dưỡng thương. Chuyện này khiến ánh mắt người ngoài nhìn phu thê bọn họ toàn thay đổi. Họ cho rằng hai người đập lên Đại công chúa được sủng ái nhất để thượng vị, hơn nữa Chính Đức để vẫn không có hạ ý chỉ trừng phạt Tiêu Lệnh Thủ, càng chứng thực suy đoán của mọi người.

Chuyện gia yến đêm trung thu, Đại công chúa được để sủng hai mươi năm lại trở thành trò cười, cũng không khỏi làm người ta nhìn kỹ phu thê Tần vương lần nữa. Thậm chí có người suy đoán rằng hoàng thượng vì ngại mặt mũi của Trần Bắc tướng quân, mới không có truy cứu việc này, lần đầu tiên để Đại công chúa chịu oan ức một lần. Cho nên, hiện tại người được quan tâm sủng ái là Tần vương phi sao?

A Bảo không để ý đến ánh mắt của người khác, ngồi kế tai nói nhỏ với Kim Cảnh Hi đang ngồi bên cạnh.

“Lục đệ muội, lời Lục hoàng đệ nói lúc trước là có ý gì vậy? Đại hoàng tử bị gì sao?” A Bảo bị mản vừa nảy tò mò đến mức vô đầu bút tai, đáng tiếc lúc ấy Tề vương còn đang nói chuyện, vẫn không có cơ hội dò hỏi.

Kim Cảnh Hi về mặt kinh ngạc nhìn nàng, “Ngũ hoàng tâu không biết sao?”

A Bảo có chút ngượng ngùng nói: “Mấy ngày nay tâm tình vương gia nhà ta không được tốt lắm. Chúng ta vẫn luôn ở biệt trang kinh thành, đối với chuyện trong kinh cũng không biết nhiều lắm.”

Nghe vậy Kim Cảnh Hi cũng hiểu rõ, tuy rằng không quá tin tưởng cách nói “tâm tình Tần vương không tốt”, nhưng nếu A Bảo đã nói vậy thì ngoài mặt nàng vẫn phải tin tưởng. Mấy ngày qua, Tề vương vẫn thường xuyên lái nhái ở bên tai nàng cái gì mà “Tình tình của Ngũ hoàng huynh ấy hả, mà cũng sẽ có lúc không vui được sao? Đừng nhìn huynh ấy mười ngày nửa tháng không gặp ai, vừa xuất hiện nhất định sẽ hù chết người đấy, thật ra không biết huynh ấy đi làm cái âm mưu quỷ kế gì đâu, trong lòng chắc chắn có quỷ kế...” Cho nên cho dù vốn dĩ cảm thấy Tần vương là người trầm mặc ít lời, là hoàng tử khó thân cận nhất trong mấy người. Bị Tề vương lái nhái bên tai nhiều như vậy cũng sẽ khó mà không có những ý tưởng khác thường.

Chẳng qua không ngờ mấy ngày nay phu thê Tần vương thế nhưng lại chạy đến thôn trang... từ đáp án nghe được này, đầu tiên Kim Cảnh Hi nghĩ đến chính là công tác bảo mật của Tần vương phủ làm thật tốt, thế nhưng không người nào biết chủ nhân phủ Tần vương không có ai. Tiếp theo là Tần vương đối với Tần Vương phi cực kỳ tốt, dưới loại tình huống như vậy, vẫn đưa nàng đến thôn trang giải sầu, có thể thấy được tình cảm hai vợ chồng không bình thường. Cuối cùng là Tần Vương phi thoát nhìn không có hiền lương đoan trang như vẻ bề ngoài...

“thật ra việc này muội cũng nghe được từ miệng Vương gia nhà muội nói ra.” Kim Cảnh Hi uống ngụm trà, nhỏ giọng giải thích với A Bảo: “Nhân lúc đại hoàng tử bị phụ hoàng lệnh

đóng cửa ở phủ công chúa dưỡng thương thân thể...” nói, lại nhìn A Bảo liếc mắt một cái, thấy vẻ mặt vô tội của nàng nhìn lại, tiếp tục: “Nghe nói trong phủ công chúa có tên nô tài lớn mật, thừa dịp chủ tử sinh bệnh thân thể không khoẻ, bởi vì hận thù cá nhân mà bỏ thêm dược vật ở thuốc uống của đại hoàng tử. Khiến cho bệnh của đại hoàng tử nặng thêm, vốn dĩ thái y nói đại hoàng tử chỉ cần nằm mười ngày nửa tháng thì sẽ khoẻ lại. Thế nhưng cái tên nô tài to gan lớn mật kia lại nhân lúc thân thể đại hoàng tử không khoẻ, nghe bảo bệnh rất nặng.”

không biết vì cái gì, trước hết A Bảo nghĩ đến lúc hôm nay khi ra cửa, Tiểu Lệnh Thủ dùng biểu tình lạnh lùng nói với nàng “không cần lo lắng”, lại nghĩ đến mấy ngày trước Tiểu Lệnh Thủ muốn được ở chỗ Giải Thần Y. Giải Thần Y nghĩ ngờ hắt lại muốn làm chuyện hại ai... Cho nên, sẽ không phải giống như nàng tưởng chứ?

“không iết hiện tại bệnh của đại hoàng tử như thế nào rồi?” Về mặt A Bảo quan tâm hỏi, cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của chính mình thật là quá tốt mà. Quả nhiên không uống công năng thường xuyên luyện tập, trên mặt hẳn là không có lộ ra điều gì khác thường đi.

Kim Cảnh Hi nhìn nàng thật lâu một cái, nhẹ giọng nói nhỏ: “Ta cũng không có rõ ràng lắm. Nghe nói từ nhỏ đại hoàng tử đã tập cưỡi ngựa bắn cung, thân mình khoẻ mạnh. Lúc này lại vì cái tên nô tài đáng chết kia, thân mình đại hoàng tử cực xấu, trong một ngày thì hơn phân nửa thời gian là muốn nằm nghỉ...”

A Bảo yên lặng mà uống ngụm trà.

“Vừa lúc hôm nay được gặp tỷ, Vương gia nhà ta nói, sau khi ăn xong tiệc hi sẽ cùng đi thăm đại hoàng tử, Ngũ hoàng tử muốn đi cùng không?” Kim Cảnh Hi hỏi.

Về mặt A Bảo đứng đắn nói: “Tất nhiên là đi rồi.” Hôm nay đi cùng với nàng là Nhạn Hồi, A Bảo sai nàng ấy đi ra bên ngoài tìm Tích Viễn, bảo hắt hỏi phủ một chuyến đi lấy lễ vật, đỡ lát nữa phải tay không đi đến phủ công chúa thì thật khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Để Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59-2

editor: Nyanko

Sau khi nói xong việc này, hai người khôi phục lại dáng ngồi ban đầu, lắng nghe mấy vị thế gia phu nhân khác nói chuyện. Bọn họ đều là nàng dâu, còn không có tạo ra vòng xã giao của riêng mình, đối với giới phụ nhân thì chưa quen thuộc lắm, không nên lắm miệng, lắng nghe cũng có thể nghe được rất nhiều tin tức hữu dụng.

một lát sau, người tiến đến chúc mừng càng ngày càng nhiều, từ giữa cũng có thể nhìn ra uy thế của phủ Trung Võ tướng quân, hơn nữa trong phủ bọn họ còn có vị Phò mã của công chúa được sủng ái cực kỳ nữa. Vậy nên quan viên kinh thành đều cực kỳ nể tình, quan hệ họ hàng đều tới, không có tới cũng đưa lễ trọng đến đây, ngay cả Thái tử cũng rất nể tình mà dẫn Thái tử phi đến.

Chẳng qua hôm nay người tới phần lớn là hàn huyền, sau đó sẽ hướng lão thái quân dò hỏi tình huống thân thể của Đại công chúa như thế nào, rồi lại một bên hỏi một bên nhìn về phía A Bảo, làm trong lòng A Bảo cực kỳ buồn bực. Tuy biết rằng bọn họ chỉ muốn chứng thực nàng và nam nhân của nàng có thật đã chống lại Đại công chúa hay không, chính là xem nhiều như vậy, sẽ làm nàng cảm thấy bọn họ như đang chất vấn nàng vậy.

Chờ sau khi đón tân nương từ bãi đường, A Bảo cùng với những người khác đi tân phòng nhìn nương tử mới vào cửa.

Võ Hạo là đích thứ tử đại phòng phủ tướng quân, Võ Hạo cũng giống như phụ huynh, vào quân doanh nguyện trung thành với đất nước. Chẳng qua mấy năm nay chiến sự Tây Bắc cũng không nhiều, vậy nên phần lớn thời điểm hẳn vẫn ở lại kinh thành, thuận tiện thay phụ huynh ở Tây Bắc hiếu thuận tổ mẫu. Võ Hạo có chức ở Binh bộ, tuy rằng không cao như phụ huynh, chẳng qua cũng xem như là thanh niên đầy hứa hẹn.

A Bảo nhìn Lý Minh Phụng, vẫn như cũ là gương mặt trang điểm theo kiểu Nhật không rõ mặt, xem vẻ mặt muội ấy thẹn thùng thoả mãn, thì biết muội ấy rất hài lòng với Võ Hạo.

“Ngũ tỷ tỷ.” Thừa dịp không người chú ý, Lý Minh Phụng nói nhỏ với A Bảo: “Lúc trước nẫu thân vì muội đã ăn bài cho gặp Võ nhị công tử. Mặc kệ về sau thế nào, muội cũng sẽ không hối hận. Chuyện của Bảo Hoa công chúa, Ngũ tỷ cũng không cần lo lắng.”

A Bảo vỗ vỗ tay nàng, trong lòng thở dài, nơi nào có thể không lo lắng được chứ.

Khi nhập cuộc yến tiệc, Thái tử phi và A Bảo là vương phi ngồi ở thủ vị, cùng bàn với lão thái quân. Sau khi chúc mừng lão thái quân vài câu, A Bảo cười nói: “Lão thái quân, không đối gạt người, tình cảm từ nhỏ giữa ta và lục muội cực kỳ tốt. Hiện nay muội ấy gả lại đây, vốn dĩ trong lòng có chút lo lắng. Chẳng qua vừa thấy lão thái quân và tướng quân phu nhân, biết hai người đều là trưởng bối tâm tư thiện lương, trong lòng ta cũng an tâm. Muội ấy còn trẻ, nếu có làm gì không tốt, còn thỉnh lão thái quân và tướng quân phu nhân dạy dỗ muội ấy.”

Lão thái quân và tướng quân phu nhân vừa nghe lời này thì biết Tấn vương phi là đang chống lưng cho muội muội nhà mình, lập tức trong lòng có chút đáng.

thật ra nếu không có chuyện đại công chúa trước đây, lời nói hôm nay của Tấn Vương phi, bọn họ cũng chỉ biết cười nhẹ. Tức phụ đích thứ tử không thể so với trưởng tử, trách nhiệm không có lớn như vậy, cho dù làm không tốt cũng sẽ không bị trách mắng quá nặng nề. Hơn nữa bọn họ cũng không phải là người hà khắc gì, tất nhiên sẽ không làm khó xử tức phụ nhà mình. Chỉ là hiện tại phía trên còn có vị đại công chúa mà Tấn Vương phi đã đắc tội, việc này lại thành khó nói, chỉ sợ phủ Trung Võ tướng quân bị kẹp ở giữa khó xử rồi.

Những người khác nghe được lời này thì mới một mà nhìn A Bảo. Thăm nghĩ không nhìn ra được người thoát nhìn ôn hoà như Tấn Vương phi cũng dám nói rõ muốn đối nghịch cùng với Đại công chúa, chẳng lẽ nàng thật sự không sợ Đại công chúa chạy đến mách lẻo trước mặt Chính đức đế hay sao?

Mọi người ở yến hội cân nhắc suy nghĩ, thời gian qua đi, chờ mọi người ăn không sai biệt lắm, đám người Thái tử phi và A Bảo đứng dậy cáo từ. Lão thái quân và tướng quân phu nhân vẫn luôn giữ lại, sau mới sai người đưa bọn họ ra ngoài.

Chỗ của nam nhân bên kia, đám người Thái tử, Tề vương cũng đang cáo từ mấy người Võ Liệt, rất nhanh mọi người cùng gặp lại.

“Ngũ hoàng đệ, Lục hoàng đệ, hai người cũng muốn đi thăm Bảo Hoa sao?” Thái tử hỏi, thấy hai người gạt đầu, cười nói: “Vừa hay, cùng đi đi, cũng xem như là có bạn.”

“Ai muốn có bạn cùng huynh...” Tề vương lăm bắm một tiếng, bị Kim Cảnh Hi kéo tay áo, đem lời nói còn lại nuốt trở về.

Tiểu Lệnh Thủ vẫn là bộ dạng lãnh đạm như trước, thời điểm A Bảo đến đây, duỗi tay chỉnh lại cây trầm hoa trên đầu nàng. một màn này làm mọi người ở đây đều sững sờ, chẳng qua khi Tiểu Lệnh Thủ lạnh lùng nhìn qua, rất nhanh mọi người chuyển tầm mắt, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi sẽ có những ý tưởng khác.

Ừm, nhìn không ra được nam nhân lạnh lùng vô tình như vậy sẽ có hành động dẫu dằng như thế.

Ba đôi phu thê tới đây là để uống rượu mừng, lúc này cùng làm bạn đồng hành đến phủ đại công chúa thăm bệnh.

Chẳng qua thời điểm bọn họ tới cửa, phát hiện trong phủ Đại công chúa có khách, phu thê Hiền vương và Ninh vương đã đến đây trước bọn họ một bước để thăm Đại công chúa, lúc này đang ở bên trong bởi Đại công chúa nói chuyện.

“Nhị đệ và Thái đệ cũng đến đây?” Thái tử hỏi ma ma dẫn đường.

Vị ma ma kia là người tâm phúc nhất của Đại công chúa, chán ghét nhìn Tiêu Lệnh Thủ, mới đáp: “Hồi Thái tử điện hạ, Hiền vương và Ninh vương điện hạ cùng với hai vị Vương phi đã đến đây từ sáng sớm, lúc này đang ngồi nói chuyện giải sầu với công chúa.” So sánh hai vị Vương gia từ sáng sớm đã tới đây, còn ba vị này bây giờ mới tới, ở trong mắt ma ma là biểu hiện bất kính với Đại công chúa, càng thêm buồn bực.

“Thân mình Bảo Hoa không sao chứ?” Về mặt Thái tử vui vẻ hỏi.

“Nhanh như vậy sao? Mệnh cũng quá tốt rồi!” Cái tên gấu con Tề vương này lại muốn tìm đường chết rồi.

Quả nhiên lời này tuy rằng được nói nhỏ, nhưng mọi người ở đây đều nghe rành mạch, vị ma ma kia mở to mắt nhìn, lộ biểu tình “các người như thế nào lại độc ác như vậy” mà nhìn đám người Tề vương và Tiêu Lệnh Thủ, run giọng nói: “Tề vương điện hạ, công chúa chính là hoàng tỷ của ngài, như thế nào ngài có thể nói vậy chứ?”

Tề vương mắt trợn trắng, cười nhạt nói: “Bỏn vương nói cái gì? Lão ma ma như người dùng cho là ta không biết người đang nghĩ gì. Lời này người nói cũng không cảm thấy thẹn hả? Sao không nghĩ lại năm đó đại hoàng tỷ đánh bỏn vương và Ngũ hoàng huynh, đánh đến mức nằm trên giường sốt cao không lui, tỷ ấy thì ở nơi nào chứ? Tỷ ấy sẽ có nửa điểm áy náy sao? nói không chừng... Đại hoàng tỷ như thế nào lại không yêu quý huynh đệ mà ra tay với chúng ta, tất nhiên là do mấy ma ma độc ác các người lăm miệng ở bên cạnh xúi giục đi! Tốt, tốt lắm, bỏn vương phải đi về báo với phụ hoàng, đem mấy người vô cớ sinh sự như các người, xúi giục tình cảm tỷ đệ của chúng ta, tất cả đều đưa đến am Tịnh Linh đi cải tạo!”

Thấy vẻ mặt Tề vương không có ý tốt mà nhìn mình chằm chằm, sắc mặt vị ma ma kia chuyển biến, vừa hận vừa sợ mà nhìn hắn. Am Tịnh Linh trong lời Tề vương là am ni cô theo danh nghĩa hoàng gia, bên trong ngoại trừ ni cô còn có rất nhiều hoàng thất nữ quyến và nô tỳ phạm tội. Hơn nữa ni cô nơi đó cũng không từ bị chút nào, có thể nói, vào nơi đó, đừng nghĩ đến chuyện sống sót trở ra. Ngay cả có thể sống sót mà trở ra thì người cũng đã không nhìn ra hình người rồi.

May mắn, Thái tử ra mặt nói: “Lục hoàng đệ, đừng náo loạn.”

Vị ma ma kia cũng biết Tề vương là người thích càn quấy, đề ý đến hắn ngược lại hắn sẽ càng nắm người không buông, tuy rằng trong lòng có tức giận, nhưng cũng không dám đi khiêu khích hắn, ngược lại trừng mắt nhìn Tiêu Lệnh Thủ, tức giận nói: “Công chúa nói, nếu là Tần vương điện hạ và Tần vương phi đến thì ngài ấy không muốn gặp.” Bà ta không hề che dấu đôi mắt đầy cừu hận.

Trời, thật là quá kiêu ngạo rồi! A Bảo rất muốn một chân đá qua, cho cái tên nô tài kiêu ngạo như vậy biết thế nào là đẹp mắt.

Tiêu Lệnh Thủ trả lời là trực tiếp một chân đá qua - không kèm lời giải thích.

“...”

hắn đã sớm không vừa mắt với loại ma ma dám can đảm hạ dĩ phạm thượng như này, thế nhưng cũng dám trừng mắt nhìn hắn và A Bảo.

A Bảo cũng tương tự nhìn loại ma ma này không vừa mắt, thấy Tiêu Lệnh Thủ ra tay, hai mắt lập tức sáng lấp lánh nhìn hắn. Ngón tay Tiêu Lệnh Thủ giặt giặt, khắc chế nổi xúc động muốn sờ đầu nàng như sờ đầu Trà Trà giống nhau.

Tương tự, Tề vương cũng dùng vẻ mặt sùng bái mà nhìn hắn, chỉ có Thái tử và Thái tử phi thật bất đắc dĩ.

Ma ma kia khi bị đá ngã ra sau, phát ra âm thanh như heo bị chọc tiết, cực kỳ thê lương. Rất nhanh đã có mấy thị nữ ma ma khác chạy tới, nhìn đến ma ma kia ngã trên đất ôm ngực, sắc mặt biến đổi, vội vàng tiến lên thỉnh an mấy vị chủ tử ở đây.

thật ra nô tài trong phủ Đại công chúa có thể kiêu ngạo như vậy cũng có nguyên nhân. Tục ngữ nói, chủ nhân thế nào thì nô tài thế đó. Đại công chúa được sủng ái bao nhiêu năm nay, dựa vào khí thế của nàng ta, mấy ma ma nha hoàn kia thậm chí còn kiêu ngạo hơn quan lại thế gia tiểu thư, hoành hành ngang ngược không có kỵ, hoàn toàn không đem người khác để vào mắt. Mà Đại công chúa cũng cảm thấy người của nàng ta như vậy là đại biểu cho thể diện của nàng ta, càng cổ vũ cho bọn nha hoàn ma ma có khí thế như vậy.

Chỉ là, gặp phải chủ nhân hung tàn như Tiêu Lệnh Thủ, thật sự là kiêu ngạo không nổi.

Mọi người đồng thời quỳ xuống, cũng không dám hô hấp mạnh.

“Ồn ào!” Tiêu Lệnh Thủ có chút không vui nói, “Lại gào trực tiếp cắt đầu lưỡi.”

“...”

Thanh âm tru như heo kia hoàn toàn im bật, so với thánh chỉ còn dùng tốt hơn. Đương nhiên cũng bởi vì vẻ mặt của hắn hoàn toàn không giống như là nói giỡn.

Mặt khác mấy người ma ma nha hoàn đang quỳ hai mặt nhìn nhau, trong đó có một nha hoàn diện mạo xinh đẹp lấy hết can đảm nói: “Tần vương điện hạ, nơi này là phủ công chúa, người không thể...” Vừa nói vừa nhìn phải đôi mắt lạnh lùng như như băng của hắn, gian nan khó nói thành lời.

Sau lại có một vị ma ma mặt mày nghiêm túc nói: “Thái tử điện hạ, Thái tử phi, công chúa đã phân phó, nếu là vết thương này là vì Tần vương điện hạ ban tặng, cho nên thật sự không muốn gặp Tần Vương chút nào. Còn thỉnh chư vị đừng làm khó dễ bọn nô tỳ.”

Tề vương lập tức quát lên, “Các người thật là mấy lão chủ chứa to gan lớn mật mà, đại hoàng tỷ như thế nào sẽ nói những lời này nọ như vậy. Nhất định là các người dĩ hạ phạm thượng, tự mình chủ trương. Người tới, đem bọn họ trở lại đưa đến am Tịnh Linh cải tạo lao động cho tốt.”

Tất nhiên là không ai động dấy.

Tề vương lập tức ghen khui, giận mắt trừng đám thị vệ kia, hắn chỉ dẫn theo hai người thị vệ đến đây, người khác không phải là người của hắn dĩ nhiên là không ai nghe lời. Sau đó nhìn về phía Tần vương, nói: “Ngũ hoàng huynh, huynh thấy thế nào?”

Tiêu Lệnh Thủ khó có được mà gạt đầu phối hợp. Ngay lúc hắn gạt đầu, năm người thị vệ tiến lên hành lễ, một bên vận trụ tay của nhóm nha hoàn ma ma, ngay khi bọn họ phát ra tiếng thét chói tai, lập tức dùng váy bọn họ che miệng lại, lộ ra quần ở bên trong.

“...”

Mọi người xem tròn mắt, thật là lưu manh mà!

Tiêu Lệnh Thủ vẫn là bộ dạng bình tĩnh như cũ, dường như cũng không cảm thấy phù vệ của mình lưu manh như vậy có gì là không đúng.

Lời tác giả: Tấn Vương và Tề vương là một tổ hợp quái dị: Tề vương thích nói chuyện, Tấn vương thích động thủ, thật là hoà hợp đến hoàn hảo, chương sau tiếp tục phối hợp ~

Còn A Bảo ấy à, có nam nhân ở phía trước ra tay, nàng đứng xem diễn là tốt rồi, thuận tiện làm cổ động viên, chương sau nàng tiếp tục cổ vũ~

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Editor: Nyanko cungquanghang

Thị vệ phủ Tấn vương hành động nhanh nhẹn sạch sẽ, nhưng ở trong mắt người ngoài, chính là chơi lưu manh. Mà những nha hoàn ma ma bị chơi lưu manh thì lại bị phẫn muốn chết, đặc biệt bọn họ không chỉ bị chính vấy của mình bịt miệng, mà còn bị mấy tên thị vệ thô lỗ xoắn tay ép quỳ gối trước mặt mấy vị chủ tử, thân thể chạm với nền đất cứng, đau lại càng đau, có tức giận lại có có chút không thể tin nổi.

Những người khác cũng không nghĩ tới thị vệ phủ Tấn vương hành động nhanh gọn như vậy, nhìn không được đưa mắt nhìn Tiêu Lệnh Thủ. Thầm nghĩ vốn biết thị vệ phủ Tấn Vương giống như tay sai hoành hành khắp kinh thành, hoàn toàn là một loại sợ hãi, lại không ngờ ngay cả phụ nữ và trẻ nhỏ bọn họ cũng bạo lực như vậy, xem như được tận mắt thụ giáo.

Kim Cảnh Hi và Thái tử phi đồng thời liếc mắt nhìn A Bảo, ý tứ của ánh mắt đó A Bảo vô như không hiểu.

Sau khi mấy nha hoàn ma ma bị bịt miệng thì không còn cách nào phát ra âm thanh, chỉ còn lại ma ma dẫn đường lúc trước còn đang che ngực ngơ ngác nằm trên mặt đất, biểu tình trên mặt như không dám tin tưởng, đợi đến khi nghe được giọng nói như giọng của ác ma vang lên thì rùng mình một cái.

“Dẫn đường.” Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng nói.

Vị ma ma kia run rẩy nhìn hần, cho dù ngực đau cũng không dám giống như lúc trước làm ra vẻ này nọ, nhanh chóng bò dậy, mỡ béo trên mặt co giật đôi chút, ở trong mắt người ngoài nhìn thấy thật là có chút dữ tợn, rốt cuộc cũng không có nét kiêu căng làm cản lúc trước.

“Ma ma, dẫn đường đi, người cũng đỡ phải chịu khổ.” Thái tử mỉm cười nói, tuy giọng nói nhẹ nhàng, nhưng biểu tình lại lạnh lùng, có cảm giác không giận nhưng uy nghiêm.

Lúc này mấy ma ma nha hoàn mới ý thức được, mấy vị này đều là hoàng tử kim tôn, mà nơi này còn có một người là thiên tử tương lai. Vậy mà bọn họ lại ngay lập tức đắc tội như vậy, tuy có cường thế trước đây của Đại công chúa, nhưng trực tiếp đối mặt với thủ đoạn thô bạo như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Vì vậy kể tiếp, ma ma kia không dám nói linh tinh mấy lời kiểu “Công chúa không muốn gặp Tấn vương và Tấn Vương phi” gì đó nữa, ngoan ngoãn dẫn đường cho bọn họ.

Lúc này Đại công chúa đang nói chuyện cùng với hai vị đệ đệ và đệ muội ở Uy Nhụy Hiên.

Uy Nhụy Hiên được phong theo kiến trúc đình đài lầu các tinh xảo ở vùng Giang Nam, trong viện đều là những loại hoa và cây cối quý hiếm. Năm đó Công bộ thu nạp nhiều danh hoa dị thảo trong thiên hạ để trồng ở đây, lúc này đúng lúc mùa thu, từ trong viện vẫn có thể nhìn thấy hoa tươi nở rộ đến tận cuối đình. Mùi hoa quanh quẩn khắp người, có thể thấy được thợ thủ công đã tốn không ít tâm tư, khiến mấy vị Vương gia Vương phi tiến đến bãi phóng nhìn thấy kinh ngạc cảm thán không thôi.

trên người Đại công chúa mặc một chiếc áo màu đỏ sắc thu phối với váy trần châu dài, vào ngày mùa thu với thời tiết thế này, nhưng lại khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng to rộng, nửa nằm trên giường mỹ nhân sát cửa sổ, sắc mặt tái nhợt. Lâu lâu lại ho nhẹ một tiếng, làm người khác vừa nhìn thấy sẽ cảm thấy bệnh này cũng không nhẹ.

trên thực tế, lúc trước Tiêu Lệnh Thủ đá một cước kia làm ngực Đại công chúa đau vô cùng, nhưng thân thể nàng rèn luyện từ nhỏ đến lớn, hơn nữa canh bổ được tốt được chuẩn bị, cơ bản cũng không tính nghiêm trọng lắm, chỉ cần mười ngày nửa tháng thì nàng có thể hoàn toàn khôi phục khoẻ mạnh. Chỉ đáng giận là trong phủ vậy mà lại có một tên nô tài đáng chết, cũng không biết nàng ta từ nơi nào tìm được được đó bỏ vào thuốc Đại công chúa uống, hại nàng bây giờ có bộ dáng như Tây Thi bị bệnh, hơi động một chút thì ho liên tục, không có chút sức lực nào, rất có cảm giác có lòng mà không có lực.

Khi việc này phát sinh, thái y cũng đã kiểm tra xem được của nàng uống, điều khiến nàng phẫn nộ là ngay cả thái y cũng không biết đó là thuốc gì, chỉ kiểm ra tên mấy loại thuốc, còn cái khác thì hoàn toàn không biết. Hại nàng tức giận đến mức thiếu chút nữa cầm roi đánh người, đáng tiếc cuối cùng ngược lại tự mình tức giận thiếu chút nữa thì ngắt xiù.

Xưa nay Đại công chúa là người khoẻ mạnh, chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình sẽ có một ngày mình như một mỹ nhân bệnh nằm trên giường triền miên, đi bộ vài bước cũng phải yêu cầu hạ nhân đỡ. Làm người có thói quen cưỡi ngựa dạo phố khó chịu thì đánh người, trời nam đất bắc đều có thể chạy thật không quen chút nào. Thậm chí bởi vậy hận lấy tới phu thê Tấn vương, nếu không phải bọn họ, nàng cần phải uống thuốc sao, sẽ bị một tên nô tài đáng chết hại được hả?

Cho nên khi Đại công chúa nghe báo đám người Thái tử tới cửa đến thăm, trực tiếp lạnh mặt, sai người để phu thê Tấn vương đi ra ngoài.

“Đại hoàng tử, có lẽ Ngũ hoàng đệ tới xin lỗi tỷ, đều là huynh đệ, tỷ cứ gặp bọn họ một lần đi.” Hiền vương nhẹ nhàng khuyên nhủ, đứng giữa làm người tốt, như việc hấn ở giữa đám huynh đệ sầm vai huynh đệ hữu cung.

Đại công chúa cười mỉa một tiếng, “Tính khí lão Ngũ, đệ cảm thấy hần sẽ hiểu được xin lỗi huynh đệ tỷ muội sao?” Lời nói mang tính khinh miệt.

Tuy rằng xưa nay nàng không hề nhìn thẳng người đệ đệ này, chính là năm đó khi Tấn vương từ lãnh cung ra, rõ ràng là đứa ngốc cái gì cũng không hiểu, tính tình lại quật cường đến tàn nhẫn. Nàng đánh hần một trận, đánh đến mức vết thương trên người chồng chất, cũng chưa từng thấy hần tỏ ra yếu đuối, hoặc cầu xin tha thứ. không giống những đệ đệ muội muội khác, lập tức khóc lóc thảm thiết khấn cầu tha thứ, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng không vừa mắt với Tấn vương. Vừa thấy gương mặt lạnh lùng không biểu cảm đó, dường như

khắp thiên hạ không có điều gì đáng để hấn bỏ vào mắt, liền muốn làm nhục hấn, cho hấn biết trong cung này do nàng định đoạt.

Hiện vương Ninh vương đều biết dường như Đại công chúa rất thích hành hạ Tần vương, tuy rằng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì. Nhưng khi Đại công chúa còn chưa rời khỏi kinh thành, mỗi lần tiến cung hoặc gặp Tần vương ở địa điểm khác, đều dùng roi đánh hấn một trận, hơn nữa hoàng thượng cũng chẳng quan tâm, cũng không ai dám nói cái gì.

Đương nhiên những chuyện đó là khi Tần vương còn nhỏ tuổi, sau này hấn lớn lên, luyện tập bản lĩnh đầy mình, cũng có thể lực của bản thân, chưa chắc Đại công chúa có thể lại tiếp tục đắc thủ. Chẳng qua khi đó hấn bắt đầu trở nên xuất quỷ nhập thần, thường xuyên không ở kinh thành, không có gặp qua Đại công chúa, cho nên hai người vẫn không có giằng co, coi như là bình an không việc gì. Đến gia yến trung thu đêm đó, là lần đầu tiên chính diện đối đầu sau khi Tần vương và Đại công chúa lớn lên.

“Đúng vậy đó, còn có vị Tần vương phi nữa, vừa thấy chính là người không biết tốt xấu.” Ninh Vương phi phụ họa nhiệt tình với Đại công chúa, “Đại hoàng tử, bọn họ hại tỷ như vậy, nhất định phải giáo huấn bọn họ một chút.”

Nét tàn bạo giữa hàng mây Đại công chúa chợt loé rồi biến mất, cười lạnh liên tục.

Ninh vương nhủ thầm nhìn Vương phi của mình, Hiện vương thì lãnh đạm không nói gì. Tuy rằng hấn có danh hiện vương, nhưng cũng sẽ không ngu ngốc đến mức đi đâm hòng súng, rõ ràng là Đại công chúa cực kỳ hận phụ thể Tần vương, hấn cũng sẽ không vội vàng tiến lên vì Thái tử mà nói lời hay, chỉ nói vài ý tứ, những điều khác cũng không cần làm quá rõ ràng, mọi việc tùy mức độ.

Hiện vương phi đình bụng ngồi ở ghế thái sư, âm thầm xoa ấn bụng, vòng eo có chút mệt mỏi. Tuy hiện tại bụng của nàng cũng đã năm tháng, thai vị ổn định, nhưng nàng vẫn cực kỳ cẩn thận, sợ có chút sơ xuất. Nếu không phải thân phận của Đại công chúa ở màn đoạt đích sau này còn có tác dụng quan trọng thì cơ bản Hiện Vương phi cũng không nghĩ đến cái bụng to tới đây thăm nàng ta.

Hiện Vương phi vẫn luôn coi trọng Đại công chúa, chuyện coi trọng này là vì kỷ ức đời trước. Cho nên khi biết Đại công chúa sẽ trở về từ Tây Bắc cùng với Vô Liệt, Hiện Vương phi thương lượng với Hiện vương, dựa vào địa vị của Đại công chúa trong lòng Chính Đức đế, bọn họ nhất thiết phải giao hảo với Đại công chúa. Hơn nữa phải khiến Đại công chúa chán ghét Thái tử, điều này yêu cầu một kế hoạch tỉ mỉ kỹ càng một chút, cũng không cần phải vội vàng.

Chỉ là kế hoạch thường không theo kịp biến hoá, bọn họ không nghĩ tới gia yến trung thu sẽ phát sinh chuyện như vậy. Không nghĩ tới Đại công chúa sẽ kiêu ngạo đến mức trực tiếp cầm roi đánh người, thế nhưng lại có người dám phản kháng. Trên thực tế, một roi chặn lại của Tần Vương phi thật làm bọn họ giật mình, không thể tưởng tượng được Tần vương phi ngày thường nhìn hiền hoà dịu ngoan sẽ dám tiếp một roi của Đại công chúa, càng không thể ngờ được Tần vương sẽ trực tiếp đá một phát lên ngực Đại công chúa.

Quả nhiên đời này lời ra hai người này khiến cho lịch sử cũng không giống nhau. Đời trước Đại công chúa hồi kinh cùng với Vô Liệt, được Chính Đức đế coi trọng, nổi bật của Đại công chúa rất nhanh vượt qua Hoàng Hậu và Thái tử, khi thân thể Chính Đức đế dần suy yếu thì được ông ấy toàn tâm toàn ý tín nhiệm. Đương nhiên, gia yến trung thu này Đại công chúa cũng không có bị thương, thậm chí bởi vì sau này nghe đến việc Phò mã Vô Liệt dương ngoại thất, Đại công chúa trực tiếp dẫn người đi giết chết vị ngoại thất và hài tử đó. Sau này hai người trở mặt, Vô Liệt vì tức giận thỉnh chí đi Tây Bắc, không đến một năm sau thì nghe nói trong một lần săn thú ngã từ trên ngựa xuống nên bị thương xương sống, nửa người bị liệt, không tới hai năm thì qua đời.

Đối với chuyện Vô Liệt qua đời, Đại công chúa không có cảm giác gì. Sau khi nàng ta bị phủ Bình vương lưu về nhà mẹ đẻ, Hiện Vương phi nghe nói ở trong phủ Đại công chúa dường như rất nhiều trai lơ, hàng đêm sênh ca, sung sướng vô cùng. Cho đến lúc nàng ta chết, vẫn thường nghe Đại công chúa xuất nhập cung, giao hảo với Quý phi, thậm chí ngay cả thánh chỉ truyền ngôi cũng là do Đại công chúa lúc ấy đang ốm yếu cực kỳ chấp bút thay Chính Đức đế...

Ngay khi Hiện Vương phi đang trầm tư, thì một nha hoàn vội vàng chạy vào, sắc mặt trắng bệch nói: “Công chúa, không hay rồi, mấy ma ma và nha hoàn khác đều bị thị vệ Tần vương đem theo chế trụ, bọn họ đang đi tới nơi này.”

“Cái gì?!”

Đại công chúa tức giận, lập tức đứng dậy, đáng tiếc thân mình không chút sức lực, thiếu chút nữa ngã xiu, được hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh đỡ lấy.

Đại công chúa thở hồng hộc, tuy rằng thân thể yếu đuối, nhưng tính tình thô bạo nóng nảy không hề thay đổi, tức giận nói: “thật là phản rồi! Người tới, gọi phủ vệ phủ công chúa đến, dám can đảm tự tiện xông vào phủ công chúa thì trở lại cho bản công chúa!”

Nha hoàn kia chần chừ nói: “Công chúa, người quên rồi, hôm nay là ngày Hạo thiếu gia phủ Trung Vô tướng quân thành thân, ngài đã cho Phò mã đem theo hơn một nửa phủ vệ đi theo nghe sai bảo, nhân thủ không đủ.” Nha hoàn kia nói có chút sợ hãi cúi đầu. So với những thị vệ hung hãn phủ Tần vương, phủ vệ phủ công chúa những năm gần đây sống trong nhung lụa, có vài người mới nhập phủ, lơ là rèn luyện. Cơ bản võ công không đánh lại phủ vệ phủ Tần vương, bị người ta đánh ngã trên mặt đất ngay lập tức, thật sự là cực kỳ mất mặt mà.

Nghe được nha hoàn bẩm báo thị vệ trong phủ và nha hoàn ma ma đều bị thị vệ phủ Tần vương đem theo trói lại, thương thế tàn tật, Đại công chúa tức giận suýt nữa thì ngã xiu. Đám người Hiện vương Ninh vương cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới đám người Ngũ hoàng đệ (hoàng huynh) sẽ lớn mật như vậy, hơn nữa rõ ràng Thái tử cũng ở đó, vì sao không ngăn lại? Chẳng lẽ từ trước tới nay Thái tử đều giả vờ hiền từ yêu thương huynh đệ sao?

Chỉ có Ninh Vương phi vô cùng vui vẻ, trên mặt lại tỏ ra phẫn nộ nói: “Đại hoàng tử, bọn họ quá kiêu ngạo rồi, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, nếu không thể diện của đại hoàng tử biết để đi nơi nào chứ? Đại hoàng tử là tỷ tỷ, nơi nào có thể để người làm đệ đệ tùy tiện khinh nhục như vậy, việc này nhất định phải nói với phụ hoàng...”

“Bảo Hoa, cô tới xem muội.”

Ninh Vương phi bị âm thanh không nóng không lạnh nhẹ nhàng cắt ngang, dường như có chút sợ hãi xoay người, nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy Thái tử đi ở đằng trước, phía sau có hai vị Vương gia, ba vị nữ quyến đi cuối cùng, trên mặt Thái tử là nụ cười chân thành ôn hoà, Tề vương kiêu căng cười nhếch mép, mặt Tần vương không có biểu tình gì, hơi thở lạnh lùng vô tình, trên mặt ba vị hoàng tử phi có nụ cười nhẹ, chỉ là thần sắc có chút bất đồng.

“Hừ, thất đệ, đệ nên dùng một chút phu cương đi, quân Vương phi của đệ, đỡ bị cái người ồn ào không có đầu óc này nói bậy, lại còn lấy chúng ta làm điểm ngắm, ly gián tình cảm huynh đệ tỷ muội của chúng ta. Đây chính là tôi kỵ, nếu phụ hoàng biết được, còn không biết sẽ tức giận như thế nào đâu đấy.” Tề Vương miệng tiện mả nói, hất cằm, thật xứng với gương mặt tuấn mỹ kia, biểu tình cao ngạo, hoàn toàn xem thường người khác.

Phụ thể Ninh Vương bị hấn nhìn xem thường đều có xúc động muốn đánh người một trận.

Hiện vương thấy mọi Đại công chúa run run, điệu bộ tức giận đến mức không nói thành lời, chạy nhanh ý bảo Ninh vương và Vương phi của mình tiến lên hành lễ Thái tử, thuận tiện hoà giải nói: “Thái tử, Ngũ hoàng đệ, Lục hoàng đệ cũng tới thăm Bảo Hoa sao? Sao mọi người đều tới cùng lúc vậy?”

Miệng rộng Tề vương chuyển hướng sang Hiện vương, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhị hoàng huynh và Thất hoàng đệ có thể tới cùng một lần, thì tại sao chúng ta lại không được chứ? À, để biết rồi, là ngại bọn đệ tới trễ đúng không? Hôm nay là ngày đại hi của tên tiểu tử Vô Hạo kia, qua uống ly rượu mừng rồi mới tới đây.”

Đối với vị đệ đệ giống như pháo nổ hơn nửa tính cách lại khộ ở chung, Hiện vương đã sớm thể nghiệm qua lực sát thương, ngại hấn ta là hoàng tử trung cung, có đôi khi cũng không thể

thoái nhượng vài bước, cho nên lời nói châm chọc này Hiền vương cũng chưa từng để trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60-2

editor: Nyanko

Hiền vương rộng lượng cười cười, nhưng Ninh vương phi không phải là người rộng lượng, tầm mắt oán hận nhìn mặt A Bảo, lạnh lùng liếc bọn họ, cong môi cười, “Từ hôm qua khi nghe nói bệnh tình đại công chúa bắt đầu nghiêm trọng, từ sáng sớm chúng ta đã tới đây thăm, cũng không thể so được với những người khác tự tiện tiến vào.”

Thái tử phi nhún mày, giọng nói xa cách nhưng không mất tính ôn hoà: “Thất đệ muội nói gì vậy, Bảo Hoa xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên chúng ta cũng lo lắng. Chẳng qua chúng ta không phải là thái y, sáng sớm tới đây cũng không giúp được gì, còn không bằng để Bảo Hoa nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, cũng để thân thể mau chóng bình phục.”

Lời này của Thái tử phi hợp tình hợp lý, trên mặt Thái tử lộ nét cười, nói: “Thái Tử phi nói đúng, cô cũng sợ quấy rầy Bảo Hoa dưỡng bệnh. Bảo Hoa, thân mình muội thế nào? Có tốt hơn chút nào không? Nếu có gì không khoẻ, có thể sai người đến nói với cô một tiếng.”

Lúc này, rốt cuộc Đại công chúa cũng nuốt qua cơn giận, đỡ tay nha hoàn, gương mặt tái nhợt có nét đỏ ửng -- ửng, nhìn thoáng qua có vẻ tinh thần tốt, chỉ là giọng nói không có bình ổn như vậy, giống với thân thể gầy yếu của nàng.

“Mấy người... Mấy người còn có mặt mũi tới hỏi thăm ta? Đại hoàng huynh, chẳng lẽ đây là cách huynh đối xử với muội muội, thế nhưng nhìn người đã thương muội xông vào trong phủ của muội? Muội... Khụ khụ khụ...”

một trận ho vang lên, bộ dạng Đại công chúa lại như thể muốn ho tiếp, vốn dĩ hàng mày anh khí lại như thêm vài phần bệnh trạng mệt mỏi, nói vài câu lại ho vài tiếng, đi đường cũng phải có người đỡ, chính là bộ dạng của Già phủ Lâm muội muội (*) mà. Chỉ là Lâm muội muội người ta là trời sinh, mà Đại công chúa là mới xảy ra, ho cũng không có nét đẹp như Lâm muội muội đang bệnh, ngược lại nét tức giận trên mặt làm gương mặt mới nhìn còn có chút xấu xí.

() Chú thích thêm cho ai không rõ thì ở đây nàng Lâm muội muội ở đây là nhân vật Lâm Đại Ngọc trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng nhé.*

Bộ dạng Đại công chúa cứ như Lâm muội muội làm A Bảo cực kỳ kinh ngạc. Nhớ tới gia yến đêm trung thu đó, vẫn là một nữ nhân hào khí bùng bùng đầy mỹ lệ, hiện tại lại biến thành bộ dạng như Tây Thi đi hai bước cũng phải ho một tiếng, trong lòng nàng đối với thuốc khiến Đại công chúa thành ra như thế này cũng cực kỳ ngạc nhiên, đồng thời trong lòng cũng có vương vấn, rốt cuộc thì...

trên đường đi, A Bảo nghe được sự tình trong phủ Đại công chúa từ Thái Tử phi. Đại công chúa là người được sủng ái, Chính Đức đế sủng ái phóng túng, trong đám hoàng tử hoàng nữ là người duy nhất, vậy nên dưỡng nàng ta có tính tình kiêu ngạo không kiêng nể gì, vì vậy đôi khi nàng ta hành sự có lúc quá mức độc ác tuyệt tình. Nghe nói người hạ được Đại công chúa là một nha hoàn bậc ba, ở trong phủ công chúa thật sự không phải là nhân vật đáng để nhắc tới, cũng là người dễ bị ức hiếp nhất. Có lần bởi vì Đại công chúa cãi nhau với Phò mã nên tâm tình không tốt, nàng ta phát tiết tức giận lên người tỷ nữ kia, đánh nàng ấy nửa sống nửa chết, mà huynh đệ của tỷ nữ kia đang làm sai vặt ở phủ công chúa, lại không nghĩ bởi vì nguyên nhân không thể hiểu nổi, bị Đại công chúa nhẹ nhàng nói bằng quơ một câu đang sống sờ sờ lại bị đánh chết. Bởi vậy tỷ nữ kia hận Đại công chúa, âm mưu báo thù, vì vậy lớn mặt hạ được Đại công chúa.

Nghe được câu chuyện xưa này thì có thể thấy hoàn toàn là Đại công chúa gieo gió gặt bão, thậm chí động cơ hạ được của tỷ nữ đó hoàn toàn bình thường. Chẳng qua là vì sao A Bảo vẫn cảm thấy không bình thường chút nào? Đặc biệt là khi Tiêu Lệnh Thủ vô cùng hung tàn mà dẫn bọn họ hoành hành ở phủ Đại công chúa, A Bảo càng có dự cảm là thuốc mà Đại công chúa uống phải, đoán chừng xuất phát từ tay của Giải Thần Y.

Ừm, sau khi trở về lại đi hỏi Giải Thần Y một chút vậy.

Chờ Đại công chúa cuối cùng cũng ho xong, lại tiếp tục mắng: “Đại hoàng huynh, huynh hẳn là biết nguyên nhân bệnh trạng của muội từ đâu mà đến, chính là vì một chân kia của lão Ngũ mới hại muội thành như vậy.” Tầm mắt oán độc trừng Tiêu Lệnh Thủ, Tiêu Lệnh Thủ chỉ lãnh đạm nhìn lại, không đem ánh mắt đó để trong lòng. Nàng ta tức giận lại ho lên, “Ta không muốn gặp lão Ngũ cũng sai sao? Tuy rằng ta không biết vì sao phụ hoàng không phạt lão Ngũ, nghĩ đến chẳng qua là vì mặt mũi của Thái phi mà thôi, cũng đừng quá đắc ý!”

Đối mặt với vẻ mặt âm hiểm ngoan độc của Đại công chúa, Tiêu Lệnh Thủ lời kéo A Bảo ngồi xuống ghế thái sư ở đại sảnh, lạnh lùng nói: “Xem ra đại hoàng tỷ khá tốt.”

Lời này thật sự là nói kháy mà, Tề vương không nhịn được phụt cười một tiếng.

Tề vương không cam lòng yếu thế nhảy ra nói: “Đại hoàng tỷ đừng quá tức giận, hiện tại thân mình không giống như năm xưa, phải dưỡng thật tốt mới được. Haiz, thật ra cũng không thể trách Ngũ hoàng huynh, chúng ta là huynh đệ tỷ muội, đáng giận là mấy tên nô tài chết bám đó thế nhưng lại ngăn cản thân nhân cùng dòng máu tới thăm tỷ, tự tiện đổi trắng thay đen, tự đoán tâm ý chủ tử, thật sự là nên phạt. Chúng ta cũng vì đại hoàng tỷ mới giáo huấn đám nô tài không nghe lời đó, đại hoàng tỷ không cần phải cảm kích chúng ta làm gì ~”

“...” Gặp qua người vô si, lại chưa từng thấy người nào vô si như vậy.

thật ra Tề vương đối nghịch với Đại công chúa cũng có nguyên nhân. Tề vương là hoàng tử từ trung cung, trừ bỏ Thái tử, thì hẳn là người có thân phận tôn quý nhất trong đám hoàng tử hoàng nữ, cũng dưỡng hân tính cách kiêu ngạo ương ngạnh, từ nhỏ đã bắt đầu kiêu ngạo rồi. Mà cuộc đời Tề vương lại thua trong tay hai người, người thứ nhất là Tiêu Lệnh Thủ, thứ hai là Đại công chúa.

Tiêu Lệnh Thủ thì không cần phải nói, Tề vương “chết” trên tay vị hoàng huynh này chẳng qua là vì hắn tự tìm. Hắn không quen nhìn Tiêu Lệnh Thủ giống như chó ngoan đầy trung thành và tận tâm làm việc bên cạnh Thái tử, cho nên vẫn luôn tìm vị hoàng huynh này gây phiền toái. Ngược lại bị Tiêu Lệnh Thủ đánh không cần giải thích, mà mấy cái này là vì hắn tự tìm phiền toái, vậy nên tất nhiên không oán thán.

Chỉ là ‘bại’ trong tay của Đại công chúa, hoàn toàn không phải vì hắn tự tìm, trái lại là Đại công chúa tìm tới hắn. Tuy rằng Đại công chúa không phải do Hoàng hậu sinh ra, nhưng để sủng không suy, tự nhiên không quen nhìn thấy trong cung lại có hoàng tử hoàng nữ so với nàng ta còn kiêu ngạo hơn, cho nên Tề vương gặp xui xẻo. Hơn nữa, mỗi lần sau khi Đại công chúa đánh người xong, Chính Đức đế cũng chỉ trách cho có, sai người tặng được tặng thuốc cho Tề vương thì xong việc, tự nhiên trong lòng Tề vương sẽ sinh ra oán hận.

Loại oán hận này tích lũy qua năm tháng, hiện tại thấy Tiêu Lệnh Thủ – người hung tàn này lại dám can đảm chống đối Đại công chúa, vì vậy tự nhiên xoa tay chuẩn bị đi theo, cùng nhau chinh Đại công chúa, còn cái tình tỷ đệ gì đó – đừng có bắt hắn đối với người gọi là tỷ tỷ đánh hắn thiếu chút nữa thì gặp Diêm Vương sinh ra cái gì tình tỷ đệ, thật quá đối trả rồi.

Đại công chúa tức giận đưa tay sờ bên hông, sờ soạng một lúc không thấy, quay đầu thì thấy cái roi mới làm nằm trên giường mỹ nhân, trực tiếp lấy tới, quát roi hướng về phía mặt của Tề vương.

Tất nhiên là Tề vương không chịu đòn roi đó, hẳn chính là gấu con, ngay cả khi Chính Đức để muốn đá hẳn, hẳn cũng dám trốn, huống hồ là tỷ tỷ đánh hẳn, tất nhiên cũng sẽ không ngoan ngoãn đứng bị đánh, trực tiếp chạy. Dĩ nhiên là Đại công chúa không cam lòng, chỉ là thân thể nàng ta không có chút sức lực nào, đi hai bước thì thở hổn hển, sau khi bớt khó thở, nhìn thấy hai người ngồi ở ghế thái sư, thì quát roi đến chỗ bọn họ.

‘Vút’ một tiếng, chiếc roi màu đen cuốn lấy roi của Đại công chúa.

Đại công chúa lại nhìn A Bảo lần nữa dám can đảm tiếp roi của nàng ta, hai mắt bốc lửa, hận không thể nào xéo máu thịt nàng.

Lần này A Bảo sẽ không giống như lần trước để Đại công chúa bắt được cơ hội, vết thương trên tay của Tiểu Lệnh Thủ vẫn làm nàng canh cánh trong lòng, cho nên khi nàng cuốn lấy roi của Đại công chúa, dùng lực một chút, roi từ tay Đại công chúa tuột ra, nàng ta vì quán tính, cả người đều lao đảo. Vẫn may hai nha hoàn luôn toàn lực chú ý nàng ta kịp thời đỡ được, mới không có té ngã trên mặt đất. Mà lúc này, sức lực Đại công chúa hoàn toàn bị vắt kiệt, cả người tựa như cá thiếu nước, miệng lúc đóng lúc mở mà hô hấp, khuôn mặt trắng bạch.

Tất nhiên bộ dạng Đại công chúa làm đám người Thái Tử kinh hãi, vội sai người đưa nàng ta về phòng, lại sai người thỉnh thái y. Vừa hay bởi vì Đại công chúa phát sinh chuyện này, Hoàng hậu phải hai thái y tới thường trú ở trong phủ công chúa, cho nên rất nhanh thái y đã tới.

Vai vị hoàng tử lúc này cũng bắt chập nam nữ có khác, đều chen vào trong phòng, đến nỗi ai quan tâm ai xem kịch vui, cũng không ai thèm để ý.

“Thái y, Bảo Hoa thế nào rồi?” Thái tử làm huynh trưởng, biểu hiện cực kỳ lo lắng.

Thái y kiểm tra xong mới nói: “Hồi Thái tử điện hạ, thân mình công chúa chỉ có chút hư nhược, cũng không có gì đáng ngại.”

“không ngại?” Nhóm người Thái tử và Hiền vương nhìn thái y đầy nghi hoặc.

“Vâng, tuy rằng đám người thuộc hạ còn chưa nghiên cứu ra thuốc mà Đại công chúa ăn trúng lúc trước là gì, chẳng qua đối với thân thể cũng không có gì tổn hại, chỉ là làm cho người suy yếu mà thôi, cũng sẽ không đoạt tính mệnh người khác. Haiz, cũng không biết cao nhân nào có thể chế ra thuốc hiệu quả như vậy, nhưng thật ra có chút giống thủ pháp của Lăng Nam Giải gia mấy chục năm trước...” Về mặt thái y lộ nét tức giận, rất nhanh lại phủ quyết suy đoán của bản thân, bởi vì gia tộc Giải thị đã xuống dốc, ẩn dật một góc ở Lăng Nam, đã hơn hai mươi năm không có đệ tử Giải gia nào xuất sĩ.

Thái y nói chưa xong, nhưng lại làm sắc mặt Hiền vương phi khẽ thay đổi.

Đồng dạng sắc mặt có chút khác thường còn có A Bảo. Ngay lập tức nàng nhìn qua Tấn vương giống như khách qua đường đứng bên ngoài, rõ ràng an tĩnh trầm mặc như vậy, chính là cảm giác tồn tại cực mạnh, làm người khác không cách nào bỏ qua sự tồn tại này.

Ngay khi A Bảo nhìn qua, hẳn im lặng nhìn lại, so với những người khác thì làm lo, hẳn vẫn luôn cực nhanh mà bắt giữ được ánh mắt của nàng.

Bởi vì nguyên nhân thân thể Đại công chúa suy yếu, cho nên đoàn người chỉ ngây ngốc trong chốc lát thì cáo từ rời khỏi.

Trước khi rời đi, Tề vương còn muốn kích thích Đại công chúa một phen, “Đại hoàng tỷ, những hạ nhân đó của tỷ bắt kính chủ tử, đệ đệ tốt tính, giúp tỷ dạy dỗ bọn họ, đều trời đưa đi Tịnh Linh Am nhé.”

Đại công chúa dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, trừng mắt nhìn Tề vương.

Hiền vương vội nói: “Lục hoàng đệ, hiện tại thân mình Bảo Hoa không tốt, tội gì phải khiến tỷ ấy không dễ chịu chứ? Đệ nên thu liễm một chút đi.”

Tề vương đang muốn mở miệng, lúc này Tiểu Lệnh Thủ vẫn luôn chưa từng mở miệng, nói: “Bổn vương đã sai thị vệ đưa những tên nô tài to gan đó đi Tịnh Linh Am rồi.”

“...”

Mọi người: =□=! Cái này thật không hổ là người từng quản khâm phạm mà, hành động nhanh như vậy, thật là...

Lúc này, Đại công chúa ‘a’ một tiếng, rốt cuộc cũng ngất xỉu.

Trong phủ công chúa lại một trận gà bay chó sủa.

một canh giờ sau, ma ma của Đại công chúa là Trương thị đã đến điện Thái Hoà quỳ, khóc lóc kể lể trước mặt Chính Đức đế.

Trương thị là lão nhân trong cung, năm đó Chính Đức đế có được nữ nhi đầu tiên nên hiếm lạ, cái gì cũng thu xếp cho nàng ta, vì chuyện đó còn làm nữ nhân trong hậu cung buồn bực ghen ghét, không biết sinh cái hàng lỗ tiền thì có gì mà vui vẻ, chẳng lẽ yêu thích của Hoàng đế không giống người thường, thích nữ nhi? Vì vậy trong hậu cung từng có một đợt sinh hoàng nữ. Mà Trương thị này, cũng do Chính Đức đế tự mình đi phủ Nội Vụ chọn bà vú cho nữ nhi, hơn nữa có chút phân lượng, cơ hội diện thánh của Trương thị so với nữ nhân trong cung còn nhiều hơn.

“Hoàng Thượng, người không biết, công chúa Bảo Hoa thật sự là... Nô tỳ thật không biết Tấn vương và Tề vương có ý gì, công chúa đã bị bệnh, vậy mà bọn họ còn đến gây chuyện, làm nàng ấy tức giận không nói. Còn đem những người hầu hạ phủ công chúa là nha hoàn ma ma đưa đi Tịnh Linh Am... Hoàng Thượng, người phải làm chủ cho công chúa...”

Về mặt Chính Đức đế không biểu tình gì nhìn bà ta, chỉ có Trương Kiệt có thể nhìn ra từ gương mặt rỗng hết sức bình tĩnh đó, phát hiện thật ra Hoàng đế nhần nại vì cái gì, ánh mắt nhìn Trương thị không khỏi có chút thương hại.

So với những người khác, Trương Kiệt rõ ràng hơn vì sao Hoàng đế lại sùng ái Đại công chúa như vậy. Có lẽ lúc ấy Đại công chúa sinh ra, xác thật Hoàng đế bởi vì có nữ nhi đầu tiên mà thấy hiếm lạ, sau này sùng ái Đại công chúa như vậy, chẳng qua là vì Đại công chúa lớn lên có vài phần tương tự Trường Tôn Quý phi đã qua đời mà thôi.

Nhớ tới Trường Tôn Quý phi đã qua đời, trong lòng Trương Kiệt thở dài. Hoàng đế thật sự yêu nữ nhân đó, sau khi bà ấy chết, ước chừng phải đến năm năm sau trong cung mới truyền được tin cung phi có thai, khiến cho hai anh em Tấn vương và Tề vương cách nhau năm tuổi, so với mấy huynh đệ khác chỉ cách nhau một hai tuổi hoàn toàn không giống. Mà năm năm thời gian đó bởi vì Trường Tôn Quý phi chết, hoàng đế căn bản không có tâm tình tới hậu cung.

Mà Đại công chúa được đề sùng, chẳng qua là vì tường nhớ Trường Tôn Quý phi đã qua đời, lúc trước có Bình Vương Thái phi thức tỉnh, sợ là từ nay về sau Đại công chúa không thể giống như trước hoành hành không có kị.

Quả nhiên, ngay lúc Trương thị đang mách lẻo Tần vương, đột nhiên da mặt Chính Đức để co giật một chút, bạo nộ quát: “Đừng lấy mấy việc nhỏ này tới phiền trẫm, có yêu cầu gì muốn làm chủ, thì đi tìm Hoàng Hậu!”

“...”

Tiếng khóc Trương thị hoàn toàn im bật, vẻ mặt không thể tưởng tượng được mà nhìn Chính Đức để, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Editor: Nyanko – Cungquanghang

trên thực tế, những người phải há hốc mồm còn có nữ nhân hậu cung khi nghe được tin tức này.

Ngay khi Hoàng hậu nghe nói ma ma Trương thị của Đại công chúa tiến cung tới tìm hoàng đế khóc lóc kể lể đòi làm chủ gì đó, bà cũng không để bụng. Dù sao chỉ cần Đại công chúa có chút không cân bằng, chịu chút xú uất ức, Trương thị đều trực tiếp tiến cung tìm hoàng đế, nữ nhân hậu cung cũng đã quen việc hoàng đế vì Đại công chúa mà vừa làm cha vừa làm mẹ.

Cho nên, sau khi Chính Đức để không kiên nhẫn tức giận mắng Trương thị ngu ngốc, bà ta cũng thật khờ khi chạy đi hậu cung tìm Hoàng hậu.

Hoàng hậu: =□=! Đây là tình tiết thay đổi hoàn toàn mà!

Trương thị quỳ gối trong đại điện Phượng Tường cung, đem nội dung lúc trước bà ta nói với Chính Đức để ở điện Thái hoà, khóc lóc kể lể thêm một lần, lau nước mắt, trông thật đáng thương, chẳng qua Hoàng hậu lại không chăm chú nghe chút nào. trên thực tế, Hoàng hậu nghĩ chiếu theo tính tình của hoàng đế, nếu Đại công chúa chịu uất ức gì cũng chưa bao giờ tới tìm mẹ cả là bà, mà là hoàng đế, dường như sợ Hoàng hậu này ức hiếp nàng ta không bằng, mà hiện tại thì sao, hẳn đem người tổng cô tới đây tìm mình là có ý gì vậy chứ?

Tuy không biết có ý tứ gì, Hoàng hậu vẫn ôn tồn trấn an Trương thị, đến khi Trương thị nói về chuyện Tần vương và Tề vương làm công chúa hôn mê, bà vẫn không tiếp lời, nhẹ nhàng bản quơ mở miệng khiến trách bọn họ một lần, ngược lại cũng không có thêm phản phó gì.

Chuyện Đại công chúa bị một tỷ nữ từ gan hạ được làm hại đã được truyền vào cung từ hai ngày trước, toàn bộ người trong cung đều biết – lại là Trương thị tiến cung tới khóc lóc kể lể, cuối cùng còn đem theo vài vị thái y nhập phủ công chúa. Đại khái trừ bỏ Thích Quý phi và một số ít người khác, nữ nhân toàn hậu cung đều âm thầm trầm trồ khen ngợi, vui sướng khi người gặp họa.

Tất nhiên hoàng hậu cũng nằm trong số những người vui sướng khi người gặp họa, tuy rằng bà là chủ hậu cung, xử lý việc phải công bằng, chính là cho dù là người bình thường cũng có tư tâm. Hai nhi tử của Hoàng hậu chính là mệnh của bà, thậm chí cái người hoàng đế -- phu quân không xứng kia, đều phải xếp hạng phía sau hai nhi tử. Đại nhi tử không cần phải nói, đó là Thái tử, nửa đời sau của bà đều dựa vào hắn. Tiểu nhi tử là kiểu quẩn người, khác với đại nhi tử ôn trọng, thường xuyên đổ bà, càng khiến bà yêu thương.

Mà Đại công chúa đã từng đánh nhi tử nhỏ của bà đến thương tích đầy mình, sốt cao không ngừng, thiếu chút nữa là đi đời nhà ma, là bà không ngủ không nghỉ túc trực bên cạnh ba ngày ba đêm mới đem tiểu nhi tử trở về. Khi đó thấy nhi tử nhỏ của mình phải chịu tội, tâm tình muốn ‘gặm’ Đại công chúa cũng có. Chỉ đáng giận là lúc đó Hoàng thượng lại che chở nàng ta, tuy rằng trong miệng nói trừng phạt hai ba câu, cũng bởi thường nhi tử nhỏ, nhưng vẫn làm bà khó chịu trong lòng.

Cho nên hiện tại Đại công chúa biến thành như vậy, trên mặt Hoàng hậu khổ sở nhưng trong lòng lại như nở hoa, chỉ cảm thấy đây chính là báo ứng. Càng báo ứng hơn là không biết nào của Chính Đức để có phải hay không đột nhiên tốt lên, sự tình lần này thế nhưng lại không có hướng về phía Đại công chúa, ngược lại mệnh nàng ta ở trong phủ công chúa đóng cửa tĩnh dưỡng, Trương thị tiến cung cũng đem bà ta tổng cô đến chỗ bà nội này.

Tâm tư hoàng hậu thay đổi liên tục, trên mặt lại không có nửa phần biểu lộ, nói với Trương thị: “Hải tử Bảo Hoa thật là làm bốn cung đau lòng, thật đáng thương, thế nhưng phải chịu tội như vậy. Người trước trở về chiếu cố công chúa, bốn cung sẽ nói với Hoàng thượng, bảo Hoàng thượng trừng phạt lão nữ và lão lục, tất nhiên sẽ không để Bảo Hoa chịu ủy khuất.”

Trương thị cúi đầu lau nước mắt, như thế nào không biết Hoàng hậu đang đánh Thái cực chứ, trong miệng thì nói dễ nghe, chẳng qua lấy Hoàng thượng áp người, sợ là đào mất sẽ bỏ mặc chuyện này. Trong lòng Trương thị câu giận, trong miệng vẫn phải ngậm ăn vạ tạ, trong lòng ghen ghét vô cùng. Trước kia khi Đại công chúa được sủng ái, ai đối với bà vú của Đại công chúa là bà không phải thêm phần cung kính chứ, ngay cả Hoàng hậu cũng phải lễ độ vài phần, nhưng còn bây giờ thì sao? thật là phong thủy lưu chuyển mà.

Chờ khi Trương thị ra khỏi Phượng Tường cung, cơ bản không được Hoàng hậu tỏ về chuyện gì, trong lòng vô cùng phẫn nộ, cảm thấy công chúa đây là chịu tội vô lý, như thế nào có thể dễ như vậy được?

Vì vậy Trương thị lại đi Triều Dương cung, Triều Dương cung Thích Quý phi cho tới nay đều giao hảo tốt với Đại công chúa, đối với Đại công chúa cũng hơi han ân cần, nếu có thể để bà ấy ra mặt tìm hoàng đế cầu tình, hẳn là hoàng thượng sẽ làm chủ cho Đại công chúa.

Tất nhiên Thích Quý phi trực tiếp ra mặt tiếp kiến Trương thị, chẳng qua cũng giống như Hoàng hậu, Thích Quý phi cũng không dám hứa hẹn đáp ứng cái gì. Tuy bà nguyên ý giao hảo với Đại công chúa, chính là cũng không muốn đắc tội hai vị Vương gia, đặc biệt hai vị này là khó sống chung nhất trong chúng hoàng tử. Đắc tội bọn họ, nói không chừng ngay cả con trai của bà cũng sẽ trôi qua không tốt.

Đương nhiên, mặt mũi vẫn phải cho, cho nên Thích Quý phi dùng ngôn ngữ vô cùng lừa tình làm Trương thị cảm động một phen, nếu có cơ hội, bà sẽ ở trước mặt Hoàng đế nhắc tới cảnh ngộ của Đại công chúa, đồng thời cũng sẽ bảo Hiến vương ở ngoài cung chiếu cố phủ công chúa nhiều một chút. Nghĩ đến tin tức hôm nay bà nghe được, da mặt Thích Quý phi co giật một chút.

Thị vệ nô tỳ phủ công chúa bị người Tần vương đem theo đánh một trận, hơn nữa con gấu con Tề vương còn hiểu dùng trò đánh đòn phủ đầu, chế tạo dư luận, hiện tại trong kinh người người đều biết vài vị hoàng tử đến thăm Đại công chúa, nhưng ai ngờ được hạ nhân phủ công chúa lại kiểu ngạo như vậy, thế nhưng dám bắt kính hoàng tử, còn xúi giục chia rẽ thân tình hoàng thất, vì vậy bị Tần vương đánh, đưa đi Tĩnh Linh Am. Phủ công chúa lập tức trống không, chỉ chừa lại vài người hầu hạ, thật là keo kiệt hết mức. Còn Đại công chúa thì tức giận ngắt đi – kia có là gì, không phải Đại công chúa bị người ta hạ được nên thân mình suy yếu sao? Tuy thời đều có khả năng ngắt đi thật sự không phải do bọn họ làm hại đâu, bọn họ còn tốt bụng đi thăm đó ~~~

Vì vậy, dưới lý do quang minh chính đại như thế, Trương thị tiến cung khóc lóc kể lể, nếu là Chính Đức để không để ý, thì nữ nhân hậu cung nào dám vì nàng ta đối đầu với hai vị chủ nhân khó chơi như vậy chứ? Đối đầu với Tề vương, cả đời người đều không được sống yên ổn; nếu là đối đầu Tần vương, đến đi, người lập tức sẽ được văng sinh.

Cuối cùng Trương thị rời đi sau khi bị Thích Quý phi lừa tình hồi lâu, chờ sau khi rời đi mới phát hiện, ai ui, căn bản là Thích Quý phi chưa cho cái đảm bảo gì kia mà, ám chỉ thì dùng được gì chứ? Công chúa của bà còn nằm ở trên giường đang muốn tìm Hoàng thượng, để ông làm chủ cho nàng đó!

Chờ sau khi Trương thị rời đi, Thích Quý phi ngẫm lại cũng không an tâm, triệu ma ma tâm phúc tới nói: “Người lập tức sai người đến phủ Hiền vương, nói với Hiền vương, chỗ Bảo Hoa, bảo hắn chú ý nhiều một chút, nếu có thể, đừng quá thân cận với nàng ta, vấn đề mặt mũi không có trở ngại gì là được.”

Ma ma có chút không hiểu, “Nuông nuông, vốn dĩ trước đây điện hạ và Bảo Hoa công chúa có quan hệ tốt, không phải ngài thấy vậy rất vui mừng sao?”

Thích Quý phi cười lạnh, “Đó là trước kia, hiện tại sao... Biểu hiện của Hoàng thượng rõ ràng đến như vậy, chúng ta cũng nên ước lượng một chút, đỡ bị ông ấy ghi hận.” Hầu hạ Hoàng đế nhiều năm như vậy, Thích Quý phi tự nhận so với Hoàng hậu thì bà còn hiểu tính nết người nam nhân kia hơn. Cũng không phải là chủ nhân có tâm nhân nhỏ sao, năm đó yêu Trường Tôn Quý phi muốn chết đi sống lại, đảo mắt người ta vừa chết thì lập tức ném nhĩ tử đến lãnh cung chẳng thèm quan tâm.

Ma ma lắp bắp kinh hãi, ở trong lòng bà ta, Đại công chúa thịnh sùng hơn hai mươi năm giống như núi cao tồn tại, sao có thể nói bị đẩy ngã sẽ ngã chứ? Tuy rằng sự tình Tết Trung thu là nằm ngoài dự đoán, nhưng mọi người vẫn không để ở trong lòng, chỉ cảm thấy rất nhanh Hoàng thượng sẽ lại thương tiếc Đại công chúa.

“Hắn là không thể nào? Ngài xem, nghe nói Đại công chúa bị người hạ được hãm hại, Hoàng thượng còn phái người đi tra rõ việc này lại phái thái y đến trú ở phủ công chúa...” Cho nên như thế nào cũng không thấy đây là biểu hiện của thánh suy được.

Thích Quý phi chậm rãi phẩy quạt, nửa dựa vào giường mỹ nhân, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng không biết Trung thu ngày đó, Bình Vương Thái phi và Hoàng thượng ở Giao Thái điện nói gì, nhưng nghĩ đến hẳn là có quan hệ tới mẫu thân của Tần vương... Ảnh hưởng của Thái phi đối với Hoàng thượng rất lớn, nếu Thái phi nói gì đó, nghĩ đến hẳn là Hoàng thượng cũng sẽ nghe vào...”

Thích Quý phi hạ mắt, hồi tưởng năm đó Trường Tôn Quý phi cực thịnh sùng, lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, thế nào cũng thấy khả nghi. Bởi vì việc này hơn phân nửa cung nhân bị rửa sạch, nháo đến toàn bộ hậu cung đều lo sợ không yên, cũng khiến cho việc này cũng trở thành một điều bí ẩn. Mà làm người ta không dám tin tưởng chính là, hoàng đế sùng ái Trường Tôn Quý phi như vậy, thế nhưng sau khi nàng ta chết, con trai nàng ta lại bị ném đến lãnh cung để tự sinh tự diệt, như thế nào cũng thấy có điều kỳ quái. Chẳng qua bởi vì khi đó Trường Tôn Quý phi chết, tính tình Chính Đức đế cũng trở nên khó hiểu, cho dù mọi người có nghĩ vẩn trong lòng, cũng không dám sai người đi tra xét, miễn gặp rủi ro. Cho đến hôm nay, người biết nguyên nhân Trường Tôn Quý phi chết cũng không nhiều lắm.

Đến nỗi Đại công chúa càng lớn càng giống Trường Tôn Quý phi, cũng bởi vậy làm Chính Đức đế này sinh chuyển tình cảm sang nàng ta. Chẳng qua Trường Tôn Quý phi là một nữ nhân phong hoa tuyệt đại, không có như Đại công chúa ngu xuẩn ương ngạnh, ý vào để sùng mà không kiêng nể gì, về sau chết như thế nào cũng không biết. Nếu không có sự tồn tại của Tần vương, hoặc là năm đó Tần vương chết ở trong lãnh cung, Thích Quý phi cảm thấy, đoán chừng Đại công chúa thật giống như Trường Tôn Quý phi, là bảo vật duy nhất trong lòng hoàng đế, chi tiếc...

“Haiz, thuận tiện nói với Hiền vương, cứ ổn định bên phía Đại công chúa trước đã, nếu không được thì bỏ đi.”

Nghe ra được lời nói Thích Quý phi có ý tứ không để ý, trong lòng ma ma hiểu rõ, nếu là hoàng đế thật sự ghét bỏ Đại công chúa, như vậy Đại công chúa ở nơi Quý phi chính là điểm chết.

Sau khi Hiền vương tiễn người đưa tin trong cung đi khỏi, lập tức nhắc chân đi tới chủ viện.

Hiền vương phi đình bụng nghênh đón, được Hiền vương đỡ lấy ngồi trở lại trên ghế.

Sau khi nha hoàn rót trà, Hiền vương cho bọn họ ra ngoài, đem lời Thích Quý phi sai người truyền đạt tới nói cho thê tử. Sau khi Hiền vương phi nghe xong, như thế nào lại không rõ ý tứ của Thích Quý phi chứ, cái này nói rõ là đem Đại công chúa coi như điểm yếu, ánh mắt hơi tối lại.

Hiền vương gõ mặt bàn, chậm rãi nói: “Xưa nay Bảo Hoa được phụ hoàng yêu thích, tuy rằng phụ hoàng xử lý lần này có chút nằm ngoài dự đoán, chẳng qua cũng là nhất thời. Chi tiếc, hiện tại thân thể Bảo Hoa...” Hiền vương tiếc hận một phen.

Nếu là thân thể Đại công chúa khoẻ mạnh, có thể lúc nào cũng tiến cung đến biểu hiện trước mặt Chính Đức đế, gọi lên kỷ ức xưa, tin tưởng nữ nhi yêu thương hơn hai mươi năm, cho dù trong lúc nhất thời nàng ta đã làm sai chuyện, cũng không thể bỏ xuống được. Nhưng nếu là Đại công chúa vẫn luôn bị bệnh như vậy, đóng cửa không ra, cho dù là tình cảm thâm sâu cũng sẽ có thời điểm đậm nhạt, mà tình cảm chính là không qua được khảo nghiệm của thời gian.

Hiền vương phi nghe hiểu ý tứ của hắn, kỳ thật ở trong lòng nàng, vẫn là đối với sự tình mấy ngày nay vẫn nghĩ không ra, thật sự là không thể nào tưởng tượng được sự tình như thế nào sẽ biến thành như vậy. Có thể là kỷ ức đời trước đối với Đại công chúa đã khắc quá sâu, đối với Đại công chúa sẽ lại trợ giúp Hiền vương dâng cơ, nâng tin phục không thôi. Có thể nói đời trước nếu ở giữa không có Đại công chúa chu toàn, Chính Đức đế sẽ không nhanh như vậy mà ghét bỏ Thái tử, tiện đà phế đi Thái tử, tuy ý để Thái tử chết bệnh ngoài cung. Sau đó vì có Đại công chúa hỗ trợ, Hiền vương chèn ép trung cung hoàng tử là Tề vương, khiến hắn ta bị Chính Đức đế khiển trách đưa đi đất phiến, sau này lại chết trong tay bạo dân đất phiến.

Cho nên, Hiền Vương phi thật sự không nghĩ từ bỏ Đại công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61-2

Editor: nyanko - cungquanghang

Thấy Hiền vương suy tư, Hiền vương phi nhin không được nói: “Kỳ thật bệnh của Đại công chúa cũng không phải trị không hết.”

“Hả? Duyệt nhĩ có cao kiến gì sao?”

Hiền vương phi rót cho hần ly trà, cười nói: “Cao kiến thì không dám nhận, chẳng là nhớ tới một người, đó là hôm nay thái y đề cập đến Lãng Nam Giải thị đệ tử.”

“Giải thị?” Hiền vương nhíu mày, “Danh tiếng Lãng Nam Giải gia đã không được huy hoàng như năm đó, nghe nói y thuật thế hệ sau không bằng thế hệ trước, gần vài chục năm trở lại đây không có người nào Giải gia vào triều làm quan. Hơn nữa đệ tử Giải thị ở Lãng Nam, thế hệ này vẫn không có chút tiền đồ nào.”

“Vương gia, thật ra Lãng Nam Giải gia có một người có bản lĩnh rất lớn, chẳng qua...” Hiền Vương phi than một tiếng, “Nghe nói hần là người yêu thích nhân văn dã hạc, coi quyền lợi phù quý như rác rưởi, hàng năm du lịch ở ngoài, hành tung bất định. Y thuật của hần rất đáng ngưỡng mộ, nếu có thể tìm được hần, hần là có thể cứu được Đại công chúa.”

Hiền vương kinh ngạc vô cùng, vội truy vấn là ai, Hiền Vương phi lập tức nói tiếp: “Tên người này có chút thú vị, họ Giải, tên Thần Y. Sở dĩ thần thiếp biết người này, cũng là nghe từ chỗ bà vú. Bà ấy nói, mấy năm trước bà về quê thăm người thân, vừa vận vị Giải Thần Y đó cứu một người bị quái bệnh, vốn dĩ đại phu đều nói không cứu người nọ, chính là người kia lại được Giải Thần Y cứu về.”

Câu chuyện này tất nhiên là đời trước Hiền Vương phi nghe người ta nói, đời trước nàng không gặp được Giải Thần Y, chẳng qua lại nghe qua đại danh của hần. Đời trước khi nàng vẫn là Bình Vương Thái tử phi, nghe nói Giang Lăng Vi khi đó là Hiền Vương phi không biết như thế nào lại mắc phải bệnh hiểm nghèo, người phủ Trung Dũng bá trủng hợp tìm được Giải Thần Y, đưa hần ta tới phủ Hiền vương, trị hết bệnh cho nàng ta. Sau này Chính Đức đế bệnh nặng, thái y cũng bó tay không có biện pháp, cũng là Hiền vương đề cử vào cung trị cho hoàng đế, nhờ vậy Chính Đức đế kéo dài mấy năm thọ mệnh.

Nghe xong lời Hiền Vương phi nói, thật ra Hiền vương cũng có vài phần hứng thú, chẳng qua khi nghe nói hành tung Giải Thần Y bất định, hiện tại không rõ dạo chơi ở nơi nào, không khỏi có chút nhụt chí.

Hiền Vương phi an ủi nói: “Người có sinh lão bệnh tử, có đại phu y thuật cao minh ở trong phủ, trong lòng cũng an ổn một chút. Cho dù không vì Bảo Hoa, cũng có thể vì trong phủ chúng ta thỉnh đại phu đóng giữ, nếu có bệnh nhỏ gì cũng không cần phải tiến cung thỉnh thái y, như thế không phải tiện lợi hơn rất nhiều hay sao? Mà lần này thần thiếp mang thai, tuy rằng thái y nói an thai tốt, trong lòng vẫn có vài phần bất an, nếu trong phủ chúng ta có thần y tọa trấn, vậy thì tâm thần thiếp cũng an ổn một chút.”

“không được nói vậy, nàng sẽ tốt.” Hiền vương ôm nàng vào ngực nói.

Chẳng qua sau khi nghe xong thế tử nói cũng cảm thấy có lý, tự mình đi phân phó người tìm kiếm Giải Thần Y.

Trong lòng Hiền Vương phi cũng rất vừa lòng, nàng chỉ là nội trạch phu nhân, cho dù trong khoảng thời gian trọng sinh có mưu tính rất nhiều, nhưng so với nam nhân vẫn không kịp, nếu là có thể lực Hiền vương đi tìm, so với nàng tìm người thì mạnh hơn nhiều.

Nếu có thể cứu được Đại công chúa, tin tưởng với trợ giúp của Đại công chúa, trượng phu của nàng hần là vẫn có thể đi đến con đường như đời trước.

Giải Thần Y không hay biết hần được phu thê Hiền vương và thái y Thái y viện nhắc tới nhắc lui, lúc này đang có chút đau đầu mà nhìn A Bảo đem theo bộ dạng đoan trang chạy tới dò hỏi hần về loại thuốc kia.

“Vương phi, thật ra thuốc đó cũng không phải thuốc gì tốt...” Làm người tốt, hần tuyệt đối không thể để một người tốt khác biết được những được hại người đó, sau này cũng muốn đi hại người được. Cho nên Giải Thần Y không hề vui vẻ khi nhắc tới việc này, ở trong lòng hần, Tấn Vương phi thật sự là người tốt, sao có thể giống cái tên Tiểu Lệnh Thủ tàn bạo, đi đâu cũng hại người được chứ?

A Bảo gật đầu, đánh gãy lời hần nói, “Ta cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn biết lần trước Vương gia tới chỗ người lấy được là có tác dụng gì thôi?”

Giải Thần Y cười lạnh một tiếng, “Được kia tự nhiên là hại người rồi, làm thân thể người bệnh dần suy yếu, không khoẻ lên được. Chẳng qua, ta cũng không nghĩ làm ra thuốc gì hại người, cho nên thuốc kia trừ bỏ làm thân thể người ta suy yếu một ít, cũng không có mặt hại khác, đối với tính mạng và tuổi thọ cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.” Giải Thần Y bày ra biểu tình ta là người tốt, chẳng qua là vì bức bách của đại Boss hắc ám mới làm ra loại thuốc hại người này thôi.

Sau khi A Bảo nghe xong, rốt cuộc xác nhận Đại công chúa biến thành như vậy, hoàn toàn là bút tích của Tiểu Lệnh Thủ.

Chẳng qua, nếu là Đại công chúa đi vài bước ho vài cái, cảmroid đánh người cũng không có chút sức lực, cho dù có tính tình nóng nảy cũng không có sức nào mà đánh. nói như vậy, những người khác cũng không cần phải chịu tội, thế nhưng lại tốt.

Nếu là trước kia, không chừng A Bảo còn muốn áy náy vài phần, cảm thấy chuyện này đối với người bình thường mà nói, thật sự là quá chịu tội rồi. Chỉ là sau khi đi một chuyến từ phủ công chúa, trên đường trở về nghe Tề vương lại nhai cái gì mà trước kia Đại công chúa đánh huynh đệ bọn họ mấy lần, thậm chí Tiểu Lệnh Thủ còn bị nàng ta đánh đến sứt cao không lủi, thiếu chút nữa đi đổi nhà mà thì hoàn toàn không còn chút áy náy nào.

Sau khi xác định chuyện này là Tiểu Lệnh Thủ làm, đối với thủ đoạn của Tiểu Lệnh Thủ lại có thêm vài phần hiểu biết, tâm tình phức tạp rời khỏi Bán Hạ các.

“Vương phi làm sao vậy?” Biểu tình Giải Thần Y hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Tịch Viễn nhìn Giải Thần Y có nghĩ đến bạc đầu cũng nghĩ không ra, lại nghĩ tới biểu tình hiểu rõ của Vương phi lúc trước, trong tâm nói: Vương phi à, chẳng qua người chỉ chứng kiến một góc tối của Vương gia mặt lạnh mà thôi, thật sự không tính là gì hết.

“Có khả năng tâm tình Vương phi không được tốt lắm, không phải nơi này người dùng một ít được liệu làm rau ngâm ngon miệng gì đó sao? Cho ta mấy hũ cảm đi hiếu kính Vương phi, cũng để tâm tình người thoải mái một ít.” Sau đó bản thân cũng tự tăng một hũ ~~

Có thể là vì lúc niên thiếu Giải Thần Y rời nhà đi du lịch khắp nơi, so với mấy tên nhà giàu tứ chi không làm việc, thì Giải Thần Y ăn qua nhiều đau khổ. Thậm chí còn đi theo thôn dân học làm ruộng, trồng rau, giặt quần áo nấu cơm, mấy món rau ngâm gì đó cũng là học từ thôn dân. Chẳng qua thôn dân muối chủ yếu là củ cải trắng này nọ, Giải Thần Y lại dùng chính là mấy lá non được liệu, ngâm trong gia vị đặc thù, hương vị tự nhiên là nhất đẳng. Tịch Viễn ăn vụng ở chỗ hần mấy lần, thì muốn ngừng mà không được, chỉ tiếc Giải Thần Y xem chặt, đành phải lấy cớ khác đề cớ của.

Giải Thần Y nghĩ nghĩ, nhớ tới buổi sáng hôm nay phòng bếp bên kia có đưa tới bánh su kem, nghe nói là loại điểm tâm mới Vương phi làm ra, ăn khá ngon, dùng rau ngâm báo đáp cũng không tồi, vậy nên lập tức đáp ứng đề nghị của Tịch Viễn.

Lúc này, thời điểm ăn bữa tối, A Bảo ăn được một loại rau ngâm vô cùng ngon miệng, quả thực kinh ngạc không thôi. nói món này ngon miệng, là vì ở đây không phải là thời của ớt trái, thói quen ẩm thực ở đây cũng không có ăn vị cay. Thế nhưng trong món rau ngâm này lại có vị cay nhân nhát, không phải của gừng, tiêu đen, mù tạt cay, mà là vị cay của ớt trái, thật là làm nàng kinh ngạc không thôi.

Ớt trái ớt trái... A Bảo nhắc đi nhắc lại.

Tiêu Lệnh Thủ thấy thần trí nàng không tập trung, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía nàng, thấy nàng hoàn toàn làm lơ mình, duỗi tay nắm cầm nàng, đem mặt nàng hướng về phía này.

“Vương gia?” A Bảo có cảm giác khủng hoảng, vì sao lại dùng ánh mắt lãnh khốc vô tình như vậy mà nhìn nàng?

Ánh mắt Tiêu Lệnh Thủ cực kỳ áp bách, hỏi: “Đồ ăn đêm nay không hợp khẩu vị?” Bằng không vì sao chỉ nhìn chằm chằm cái đĩa rau ngâm kia?

A Bảo thấy hần hiểu lầm, chạy nhanh giải thích: “Vương gia, không phải, đồ ăn đêm nay thực hợp khẩu vị. Chẳng qua thần thiếp cảm thấy rau ngâm này ăn càng ngon. Vương gia cũng nếm thử xem, đây là dùng củ niễng (*) để muối, còn có món này là dùng lá non cầu kỷ tử và lá son trà non để muối, nghe nói là do chính Thần Y làm. Buổi chiều Tịch thị vệ đưa qua mấy hũ, nói để cho chúng ta nếm thử. Aiza, hương vị cũng không tệ đâu. Đây, chàng cũng nếm thử xem.”

() Niễng: (hoặc là lúa miều) cả thân và hạt đều ăn được, dùng như thực phẩm, từng là loại lương thực quan trọng ở Trung Quốc cổ đại. hiện nay niễng đã trở nên khan hiếm trong tự nhiên. (Theo Wikipedia)*

A Bảo dùng đũa riêng gấp cho hần chút rau ngâm, sau đó lại khen: “không nghĩ tới Giải Thần Y còn có tay nghề tốt như vậy, hôm nào phải đến học với hần mới được.” Quan trọng nhất là, muốn hỏi hần một chút làm thế nào lại tạo ra được cái vị cay này ~

Tiêu Lệnh Thủ thấy vẻ mặt nàng phấn chấn, gấp một đĩa rau, trong vị chua chua ngọt ngọt, lại có hương vị nhẹ nhàng không nói nên lời. Tuy rằng mới đầu nếm thử có chút khó có thể tiếp thu, chẳng qua dư vị qua đi, thật ra lại cảm thấy ngon miệng kỳ lạ, làm người ta lại muốn nếm thử lần nữa.

Vì vậy bữa cơm này, hai vợ chồng đem mấy đĩa rau ngâm đều ăn sạch, A Bảo còn ăn nhiều hơn nửa chén cơm, làm Tiêu Lệnh Thủ không khỏi nhìn về phương hướng Bán Hạ các. Ừm, nếu là Giải Thần Y làm. .

không thể không nói, bọn họ không hổ là phu thê, đều đánh chú ý lên Thần Y biết làm rau ngâm

Mấy ngày kế tiếp, Giải Thần Y cảm thấy chính mình từ một vị đại phu cứu người trở thành một cô thôn phụ, hơn nữa vẫn là thôn phụ chịu trách nhiệm làm rau ngâm. thật là chú nhện được chứ thím đây không chịu nổi nữa, tất nhiên là rít gào với Tiêu Lệnh Thủ, chỉ tiếc hậu quả tất nhiên là bị tên nam nhân hung tàn vô tình trấn áp.

Sau khi A Bảo nghe nói Giải Thần Y trở thành thôn phụ, không khỏi có chút chột dạ áy náy, càng bảo phòng bếp làm nhiều món ăn ngon đem qua cho Giải Thần Y.

Tuổi nhỏ gia cảnh Giải Thần Y không tốt – tuy là con cháu gia đình lớn, nhưng là chi thứ, gia đình không được coi trọng, vị trí ngại ngùng, quả thật không được ăn qua món ngon nào. Sau này rời nhà từ thời niên thiếu, phiêu bạt khắp nơi, hơn nữa hần là người tốt có nguyên tắc, cho nên phương diện tiền tài cũng không khả quan bao nhiêu, càng không thể ăn được món gì ngon. Từ khi A Bảo gả qua đây, lại là người tham ăn, chính mình làm chủ đương gia, tự nhiên tùy ý mà ăn uống, trừ bỏ một ít thành phẩm thất bại, cũng làm ra một ít mỹ thực mới lạ, đều tiện nghi người trong phủ. Tất nhiên cũng có phần cho Giải Thần Y, dưới dụ hoặc của A Bảo, Giải Thần Y dần dần bị thu mua.

Vì vậy nhờ mỹ thực bồi dưỡng, mặc dù Giải Thần Y đối với Tiêu Lệnh Thủ bụng đầy oán khí, nhưng cũng ngoan ngoãn đi làm rau ngâm

Mà A Bảo cũng chọn ngày dò hỏi Thần Y vị cay ở món rau ngâm, tuy rằng Giải Thần Y cảm thấy kỳ quái, vẫn nói cho A Bảo. Đây là lúc hần dạo chơi ở núi Tây Nam Đại Nghiệp, gặp được một loại trái cây thực vật, hần học Thần Nông (*) nếm thử loại quả này không độc, lại trải qua mấy thí nghiệm, xác nhận công hiệu, hần mới đem làm gia vị ngâm rau, thật sự không đáng nhắc tới, nếu là ăn không quen thì hần sẽ không bỏ. .

() Thần Nông (神農) hay còn gọi là Ngũ Cốc Tiên Đế, trong sách Hoài Nam Tử - Tu vụ huấn có ghi chép công đức của ngài: Thời kỳ viễn cổ, nhân dân ăn cỏ uống nước, hái quả trên cây, ăn thịt sống, thường bị chất độc và bệnh tật thương tổn. Vì vậy họ Thần Nông bắt đầu dạy dân gieo trồng ngũ cốc, xem xét đất đai khô ráo hay ẩm thấp, màu mỡ hay gầy xấu, cao thấp trên dưới, để quyết định trồng nông sản gì; đích thân ông nếm mùi vị hàng trăm loại cây cỏ, nếm vị ngọt hay đắng của nước suối, giúp dân biết cái gì nên tránh (không ăn), cái gì có thể dùng được. Lúc này, mỗi ngày họ Thần Nông phải nếm bảy mươi loại cỏ độc. (Nguồn: tuoitrephatgiaohoa.com/a655/tim-hieu-so-luoc-ve-vua-than-nong-doi-thuong-co)*

Chờ Giải Thần Y đem loại ớt phơi khô lấy ra, A Bảo chịu đã kích lớn.

Vốn dĩ lúc nàng tâm tâm niệm ớt trái thì nó lại gần ngay trước mắt, đáng giận là nàng thế nhưng lại hoàn toàn không biết gì cả, như vậy thật sự quá đã kích người mà.

Ngay khi A Bảo đang bị đã kích không thôi vì sự xuất hiện của ớt trái, đột nhiên truyền đến tin tức Ninh Vương phi mang thai, đến phiên người khác đã kích nàng.

“Thất đệ muội có thai?” A Bảo kinh ngạc hỏi Lưu quân gia.

Lưu quân gia khom người đáp: “Đúng vậy, vừa rồi phủ Ninh vương cho người lại đây nói với nô tài, thái y vừa vận nói đã được một tháng.”

Ninh Vương phi và A Bảo không hợp, thành thân một tháng thì có thai, tất nhiên muốn đem chuyện này báo rộng rãi thuận tiện làm tình địch tức giận.

A Bảo đếm đếm ngày, sau đó lộ ra vẻ mặt囧, vậy không phải ý ở đem tân hôn Ninh vương phi liền trúng thưởng hay sao? thật là... mệnh tốt mà, một kích tất trúng, mấy vạn t*ng trùng vượt bao ải, chém bao nhiêu tướng, rốt cuộc cũng kết hợp với một quả trứng, thật là vui mừng khắp chốn.

A Bảo cho người chuẩn bị hạ lễ đưa đi phủ Ninh vương, quay đầu liền quên mất chuyện này, bắt đầu mặt mày ủ ê mà nghĩ như thế nào tìm được hạt giống ớt trái. Ở trong mắt Lưu quân gia, tự nhiên cho rằng Vương phi nhà mình gả qua đây mấy tháng vẫn không có tin tốt mà phiền muộn, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Cho nên khi trời chạng vạng, Tiêu Lệnh Thủ trở về, Lưu quân gia lập tức lần thân hình bụ bẫm đi nghênh đón thuận tiện ám chỉ.

“Vương gia, cảm xúc vương phi hôm nay không được tốt lắm, nô tài nhìn có chút nóng vội...” Lưu quân gia làm bộ lo lắng nói.

sự tình liên quan đến A Bảo, Tiêu Lệnh Thủ dừng lại bước chân, lạnh lùng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lưu quân gia bị ánh mắt hung dữ trừng đến, bấp chân nhũn ra, đoán chừng Vương gia cho rằng có người trong phủ làm vương phi không vui đây mà. Sao có thể chứ, có vị chủ nhân hung tàn ở đây, ai dám bắt kính đối với vương phi chứ? Là chán sống hay sao? Lập tức nói: “Haiz, hôm nay phủ Ninh vương cho người tới báo, Ninh vương phi có thai một tháng, sau khi vương phi nghe xong, sắc mặt có chút thay đổi.”

Sắc mặt Tiêu Lệnh Thủ càng lạnh hơn, xem đến Lưu quân gia không biết hần có ý gì, thì đã thấy hần xoay người rời đi.

Sau khi ăn xong cơm chiều, A Bảo bị Tiêu Lệnh Thủ kéo đi tiêu thực, vốn dĩ cho rằng tiêu thực xong sẽ bị hần xách đến phòng luyện công như thường lệ, tàn bạo vô tình mà dạy nàng tiên pháp, ai ngờ hần lại đưa nàng đi rửa mặt tắm gội.

A Bảo mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, tuy rằng đã qua trung thu, thời tiết cũng trở nên mát mẻ, ngày dần dần ngắn lại, nhưng thời gian vẫn còn sớm mà.

Chẳng qua xem mặt hắn nghiêm túc lạnh lùng, ánh mắt có chút không đúng, A Bảo vẫn ngoan ngoãn đi rửa mặt tắm gội, sau đó (*cungquanghang*) –

Cũng không có sau đó.

Bởi vì bọn họ lên giường trước thời gian, bắt đầu điên loạn đảo phượng, A Bảo đáng thương bị nam nhân có vũ lực lẫn thể lực quá mạnh mẽ làm đến mức thiếu chút nữa muốn cắn chết hắn.

không nên làm hung tàn như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62

Editor: Nyanko – Cungquanghang

“Hôm nay chàng... Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Giọng nữ yếu ớt vang lên trong bóng đêm tĩnh lặng, giọng nhỏ nhẹ nhàng, như ở bên tai lái nhai, lại như móng vuốt mèo nhỏ, gãi trúng tim người.

Vừa mới hồi xong, A Bảo lập tức phát giác động tác của nam nhân đang đè trên người nàng có thay đổi, sau đó nâng chân nàng gác lên khuỷu tay, lại thêm một trận chiếm hữu mạnh bạo, làm lời nói của nàng đều tắc ở trong cổ họng. A Bảo cảm thấy bản thân mình giống như cá nước mặn đang bị phơi nắng, bị người ta lấn qua lộn lại mà phơi, sau đó lại giống như một búp bê vải, bị người lấn bên này lộn qua chỗ kia, quả thực không cho người sống.

Nam nhân còn đang vui đùa cày cấy trên người nàng, A Bảo cảm thấy lần này số lần làm đã vượt qua quy luật trước đây. Theo quy luật của hắn, đêm nay cho dù phải làm, cũng chỉ làm hai lần, mà không phải... thật cmn mà, thể lực cũng không khỏi quá tốt rồi đi? Nàng ăn không tiêu áaaaaaaa.

A Bảo bị lấn qua lộn lại quá lâu, vì vậy gan cũng lớn hơn, tập trung sức lực gắt gao ôm lấy bả vai của Tiêu Lệnh Thủ, tới gần cổ của hắn, cắn thật mạnh vào vùng động mạch chủ. Ngay khi nàng cắn thật tàn nhẫn, cơ bắp của hắn căng chặt, sau đó thân thể cứng đờ, rất nhanh có cái gì đó cũng ‘run run’ ở trong cơ thể của nàng.

Xong rồi sao?

A Bảo: =□=! Dễ dàng như vậy hả? Chẳng lẽ nào...

Chạy nhanh già chết thôi!

Rất nhanh A Bảo cảm giác được nam nhân đang đè trên người nàng tức giận, chậm rãi ngồi dậy, nương theo ánh đèn mờ ảo nhìn xuống nàng. Bởi vì nàng già chết cho nên không có mở to mắt, cũng không biết hắn có biểu tình gì, chẳng qua tầm mắt nào đó thật là... Quá nóng bỏng rồi, thật có chút chịu không nổi mà.

Chờ đến khi hắn rời khỏi, xoay người xuống giường, A Bảo mới mở to mắt, nâng ngón tay suy yếu, cảm giác thân thể như bị tàn phá. Lá gan cũng lớn thêm lần nữa, cảm thấy chính mình không có làm sai chuyện gì, đều là do hắn quá khó hiểu.

Ngay khi nàng đang an ủi bản thân, thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên. Rất nhanh nam nhân trở lại mép giường, ánh mắt nhìn A Bảo sáng hơn, khom người dùng thăm bao bọc nàng, bế nàng tới nhĩ phòng bên cạnh để tắm sạch.

Lúc nàng đang ngâm mình trong nước, A Bảo len lén trộm ngắm Tiêu Lệnh Thủ, thấy vẻ mặt hắn vẫn không có biểu tình gì, giống như ngày thường, cũng không biết là hắn tức giận hay vẫn là không tức giận nữa?

Chờ khi nàng được rửa sạch sẽ, nha hoàn gác đêm đã thay đổi chăn nệm, nằm trên đó A Bảo cảm giác được mặt nàng nóng rát, có chút ngượng ngùng. Chẳng qua, rất nhanh nàng lại càng thêm ngượng chín mặt vì nam nhân nào đó lại lột đồ của nàng, dùng thuốc bôi vào địa phương bị tàn sát quá độ nào đó – thật là quá tra tấn người khác mà!

Đến khi nam nhân nào đó nằm lên giường ôm lấy người nàng, phát hiện bàn tay hắn xuyên qua tóc của nàng, ở trên cổ nàng gãi nhẹ như móng vuốt mèo nhỏ, cảm giác thoải mái vô cùng, thiếu chút nữa nàng rên nhẹ thành tiếng. Vì vậy ngay lập tức nàng chế trụ tay hắn, ôm đến trong lòng ngực, cũng mặc kệ ngực mình đang đè nặng lên cánh tay kia làm hắn hiểu sai đi nữa, bày ra bộ mặt đứng đắn.

“Đêm nay Vương gia làm sao vậy?” Nhiệt tình như vậy thật là chết người đó.

Thấy nàng cứng rắn không muốn ngủ cũng chỉ muốn hỏi rõ chuyện này, Tiêu Lệnh Thủ nói ngay tắt lự: “Sinh con!”

“...” Khoé miệng A Bảo run rẩy, “Vương gia vội vã muốn có con vậy sao?” thật sự là nhìn không ra mà.

Tiêu Lệnh Thủ nhướn mày một chút, néo cằm nàng nhìn kỹ, “Lưu quân gia nói nàng không vui, muốn có con.”

Sau khi nghe xong, A Bảo rất nhanh liền biết mình bị Lưu quân gia thích nghi quá nhiều mà hồ chết. Từ khi nào nàng muốn có con vậy? Như thế nào nàng cũng không biết chứ? Chẳng lẽ Lưu quân gia thấy Ninh Vương phi có thai, trong lòng cảm thấy nàng nên hoài thai trước, cho nên đi nói với nam nhân này, để nàng cũng hoài thai một đứa hả?

“Tuyệt đối không có chuyện này!” Về mặt A Bảo nghiêm túc nói: “Chuyện hài tử phải xem duyên phận, tới thời điểm nên tới sẽ tới. Thời gian chúng ta thành thân không lâu, cho nên chuyện hoài thai cũng không cần vội.” Vì vậy thật sự không cần phải liều mạng như vậy đâu, đêm nay là kỷ an toàn của nàng, có làm đến chết cũng không hoài thai được.

Thấy hắn đem theo vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn nàng, về mặt A Bảo cũng đứng đắn theo. một lúc lâu sau, Tiêu Lệnh Thủ lại dùng tay gãi nhẹ cổ nàng, xem như hiểu rõ ý tứ của nàng.

A Bảo vui vẻ vô cùng, đang chuẩn bị nói vài câu hợp tình hình để khích lệ hắn, ai ngờ câu kế tiếp hắn nói ra thật khiến nàng muốn học máu.

“Như thế rất tốt, có thể làm thêm vài lần.” hắn néo néo eo nàng, “Vẫn quá yếu.” Cho nên ngày mai muốn tiếp tục thao luyện sao?

thật là cmn mà, năng yếu chỗ nào hả?

A Bảo mạnh dạn nói: “Vương gia, so với cô nương ở nhà khác thì thân thể của thiếp cường tráng hơn nhiều đó.”

Tiểu Lệnh Thủ không phải là người có thói quen đầu võ nồm với người khác, thích dùng sự thật chứng minh. Cho nên hắn trực tiếp xoay người, đem năng đề dưới thân, tay sờ lên dây lưng áo ngủ của nàng, dùng hành động chứng minh năng yếu thể nào.

A Bảo sợ tới mức chết khiếp, chạy nhanh kêu lên: “Phải, là ta ốm yếu, ta thật sự quá yếu, không còn sức lẫn lộn nữa đâu.” Cho nên hãy buông tha cho đôi chân già cỗi cùng với cái eo ốm yếu của nàng đi mà. Dưới tình thế gấp gáp, ngay cả kính ngữ A Bảo cũng quên nói.

Mặt Tiểu Lệnh Thủ không có biểu tình gì nhìn nàng bày ra bộ dạng đáng thương, mới nhìn thật khiến người khác đau lòng. Hắn cúi đầu gặm gặm đầu vết ái muội được che kín ở vai nàng, nói: “Kê lừa đảo.” Cổ tình giả bộ như vậy, lại thật sự giả bộ thành công.

A Bảo không dám hỏi hắn vì sao lại gọi mình là kẻ lừa đảo, đỡ việc hắn lại có lý do lẫn lộn năng, lượng vận động đêm nay siêu nhiều, nàng không muốn lại chịu tội nữa. Thấy hắn nằm một hồi trên giường, lấy tay ôm nàng đến trong lòng ngực, hắn tiếp tục gãi nhẹ sau cổ nàng giống như vỗ về chơi đùa với mèo con.

Ngáp một cái, ngay lúc A Bảo chuẩn bị ngủ, đột nhiên nhớ tới lúc trước cắn một phát ở bên gáy hắn, vội duỗi tay sờ soạng, có chút sưng, chẳng qua không có trầy da...

Đột nhiên tay nàng bị bắt lấy, sau đó bị hắn gắt gao kẹp chặt trong ngực, đồ vật nào đó lại cứng lên, lúc nàng phát hiện đó là gì thì chạy nhanh giả chết.

Hôm qua chiến đấu hăng hái đến nửa đêm, không những thời gian ngủ không đủ, mà còn eo mõi chân đau này nọ, thật là chịu tội mà.

A Bảo tỉnh lại trong thống khổ, rên rỉ thành tiếng. Rất nhanh trên người nàng có một đôi tay xoa xoa ấn ấn với lực đạo vừa phải, giảm bớt hơn phân nửa thống khổ trên người nàng.

Tối hôm qua thật quá khổ ải, vốn dĩ A Bảo muốn ngủ nướng, chẳng qua nhớ đến hôm nay nên tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, đành phải kéo cái eo già cỗi mà thức dậy. Mỗi tội nàng có tính tự giác, nhưng ai kia thì lại không, đem tay ấn nàng nằm lại xuống giường, nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Thân mình nàng không khoẻ, cần nghỉ ngơi, cái khác không cần để ý.”

“... Hôm nay còn phải vào cung thỉnh an mẫu hậu mà.” Tuy rằng không phải mồng một và mười lăm, chỉ là cách hai ngày cũng nên đi cấp hoàng hậu thỉnh an.

“Mai lại đi!”

Hai người nhìn nhau thật lâu, cuối cùng A Bảo bại trước đôi mắt buống bình lạnh lùng nào đó, lười biếng nằm lại trên giường, để hắn mát xa cho mình xoa bớt mệt nhọc, sau đó dưới lực đạo vừa phải mà ngủ thiếp đi.

Khi mặt trời đã treo cao, A Bảo mới tỉnh lại, chỉ có mình nàng nằm ở trên giường.

Nghe được thanh âm, bọn nha hoàn chuẩn bị dụng cụ rửa mặt tiến vào. Nhận Hồi vén màn giường buộc lại, dùng vải lụa màu sáng buộc, sau đó hầu hạ A Bảo thay quần áo. Nhìn thấy mây đầu vết ái muội ở trên cổ và sau gáy nàng, mặt Nhận Hồi đỏ lên, trong mắt lại có chút đau lòng. Nhưng thật ra Hoa mà lại vui vẻ, cảm thấy tình cảm giữa cô nương nhà mình và Vương gia rất tốt, cho nên nam nhân mới khó tránh khỏi sẽ mất khống chế, lẫn lộn nặng nề một chút.

“Vương gia đâu?” A Bảo lười biếng mà dựa người trên giường dắt sát cửa sổ, uống canh yến táo đỏ.

“Vương gia đi ra ngoài.”

Sau khi nghe xong A Bảo cũng không hỏi gì nhiều. Tuy rằng hiện tại Tiểu Lệnh Thủ không có chức vụ trong người, nhưng hắn cũng không phải thật sự ăn không ngồi rồi. Dù không biết hắn đang làm gì, nhưng xem thấy hắn thường xuyên đi tìm Thái tử hoặc ngẫu nhiên rời kinh, tuyệt đối là làm việc đứng đắn.

Sau khi ăn xong đồ ăn sáng và súc miệng, A Bảo vẫn cảm thấy cực kỳ ứ ải, sau khi chơi đùa với chén trà thì để nó sang một bên, dựa người vào giường dất mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ, cho đến khi nha hoàn tới báo Tề Vương phi đến đây.

“Tề Vương phi?” A Bảo mở to đôi mắt đang nhập nhèm hỏi.

Nhận Văn lạnh lợi trả lời: “Đúng vậy, nô tỳ đã báo Bạch Chi đi đón, thỉnh Tề Vương phi đến phòng khách uống trà.”

Tuy không biết vì sao Kim Cảnh Hi lại đột nhiên đến chơi, chẳng qua A Bảo vẫn nể tình mà lấy lại tinh thần, trờ về phòng thay quần áo, lại dùng nước rửa mặt, chải đầu, phong thái ung dung đi phòng khách gặp Kim Cảnh Hi.

Kim Cảnh Hi mặc một bộ cung trang màu vàng nhạt, trên đầu cài trâm ngọc châu thoa, vừa nhìn là biết đi từ trong cung ra, sau đó là trực tiếp tới đây. Tuy rằng Tề vương là con trai yêu của Hoàng hậu, chẳng qua Kim Cảnh Hi cũng là chất nữ của bà, đều được yêu thương. Cho nên Hoàng hậu không muốn nàng phải mỗi ngày tiến cung thỉnh an, trừ bỏ mồng một và mười lăm hàng tháng, cách vài bữa tiến cung một lần là được rồi. Sau khi Kim Cảnh Hi gả cho Tề vương, cũng giống như A Bảo cách hai ba ngày tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, thường xuyên thỉnh an cùng ngày với A Bảo, vậy nên vốn dĩ trước đó bọn họ có chút ngăn cách cũng đã tiêu trừ không sai biệt lắm.

Tuy rằng trượng phu hai người không hoà hợp, nhưng giao tình ngầm giữa hai người thì lại không tồi.

Thời điểm A Bảo tiến vào, Kim Cảnh Hi đang uống trà, nhìn thấy nàng tiến vào, tầm mắt lưu lại trên người nàng một vòng, nhấp miệng cười nói: “Hôm nay không thấy tẩu tiến cung, còn nghĩ tẩu sinh bệnh, nên lại đây thăm một chút. Nhìn sắc mặt không tốt, sẽ không thật sự bị bệnh chứ?”

A Bảo ngồi vào vị trí bên cạnh nàng, đợi tỳ nữ châm trà xong, thì bảo bọn họ lui xuống, nhấp ngụm trà xanh nói: “Làm gì có, chẳng là đêm qua ngủ không ngon giấc, hôm nay lười biếng chút thôi.”

“Ngủ không ngon giấc?” Bốn chữ này dĩ nhiên làm người ta suy nghĩ nhiều, thì thấy vẻ mặt Kim Cảnh Hi kinh ngạc nói: “Tẩu cũng biết chuyện Ninh Vương phi có thai chứ? thật ra cũng không cần để ý làm gì, tẩu chỉ thành thân sớm hơn ta một tháng thôi, mới mấy tháng, cũng không có gì. không cần để ý năng ta, tính cách kia của Ninh Vương phi, sớm hay muộn cũng có ngày sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ.”

Nghe nàng nói như vậy, A Bảo sững sốt, hỏi: “Làm sao vậy?”

Kim Cảnh Hi hoài nghi nhìn nàng, thấy sắc mặt A Bảo không giống như giả bộ, mới biết chính mình nghĩ nhiều. Đoán chừng A Bảo là vì chuyện khác nên ngủ không ngon, nơi nào để ý chuyện Ninh Vương phi hoài hay không hoài thai chứ. Tuy rằng Kim Cảnh Hi biết A Bảo không bao lâu, nhưng hai người thường xuyên cùng nhau tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, rất nhiều phu nhân tỳ hội ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm, đối với A Bảo cũng có vài phần hiểu biết. Nàng hiểu A Bảo không phải là loại người lòng dạ hẹp hòi. Thậm chí có đôi khi, đối

với tầm nhìn rộng rãi của A Bảo khiến người khác phải giật mình, phần lòng dạ kiến thức đó, không phải là nữ tử được kiêu dưỡng tại hậu trạch mà có. Là thời gian nàng trưởng thành lớn lên ở biên cảnh với Trấn Bắc tướng quân tạo nên ảnh hưởng đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62-2

editor: Nyanko cungquanghang

Đây là Kim Cảnh Hi đánh giá cao A Bảo, thật ra A Bảo so với nữ tử thời đại này có thêm vài phần kiến thức luân lý của đời trước, thời đại bùng nổ thông tin, đủ loại thông tin tri thức, đủ để bổ sung tầm nhìn của mọi người thời đó.

“không phải hôm qua phủ Ninh vương truyền ra tin tức Ninh Vương phi có thai sao? Hôm nay ta tiến cung thỉnh an mẫu hậu, vậy mà cũng gặp nàng ở trong cung. Bụng vẫn còn chưa lộ ra, lại đi đồ thất lung rồi, giống như sợ người ta không biết nàng ta có thai vậy.”

Kim Cảnh Hi thật không biết nên khóc hay nên cười, A Bảo nghe cũng thấy buồn cười. Ninh Vương phi này không phải là muốn để người khác ghen tị hãm mộ hay sao? Mới thành thân một tháng thì có tin tức, đây là nàng ta muốn nói với mọi người, thân thể nàng ta mất đi, đặc biệt là nói với những người chưa có thai là nhất định do các người thân tính toán quá nhiều.

“Ngày thường trừ bỏ mồng một và mười lăm, cũng chưa thấy nàng ta đi tới cung mẫu hậu, thế nhưng hôm nay lại phá lệ đi cung Phụng Trừng thỉnh an. Chưa đủ ba tháng là thời gian nguy hiểm, lúc ấy mẫu hậu còn trách cứ Quý phi nương nương, bảo Ninh vương phi an thai ở trong phủ, chờ sau ba tháng đi ra cửa cũng không muộn. Ai ngờ nàng ta lại bảo chính mình thân thể khỏe mạnh, thái y cũng nói không có việc gì, cơ bản là không để trong lòng. Ta thấy, nàng ta là muốn tìm tẩu đây!” Kim Cảnh Hi cười nhạo biện pháp của Ninh Vương phi, nói với A Bảo.

Da mặt A Bảo co giật một chút, tự nhiên biết nguyên nhân Ninh Vương phi muốn tìm mình. Đoán chừng trong lòng nàng ta vẫn không bỏ xuống được chuyện Ninh vương cầu thú mình trước đây. Nàng ta xem mình như tình địch, có chuyện gì cũng đưa đôi với nàng, hiện tại vào cửa mới một tháng đã có thai, cũng không phải là nghĩ muốn khoe khoang trước mặt nàng hay sao?

“Nàng ta biết hôm nay tẩu cũng vào cung thỉnh an mẫu hậu, ai biết không thấy tẩu đâu, còn cực kỳ kinh ngạc mà hỏi ta, sao hôm nay tẩu tẩu lại không đến đây?”

“Đề ý nàng ta làm gì chứ.” A Bảo bĩu môi nói.

Kim Cảnh Hi nén cười nói, “Tẩu không thấy biểu tình nàng ta ngày hôm nay đâu, là cực kỳ thất vọng. Hôm nay tẩu không đi cũng tốt, lỡ may nàng ta mới hoài thai, lại không thuận khí thì sao.”

A Bảo nói phụ họa: “Về sau cơ hội nàng ta hít thở không thông còn nhiều lắm, từ từ mà nhìn thôi.”

Hai người nói chuyện một lát, Kim Cảnh Hi âm thầm sờ sờ bụng mình, thở dài: “Nếu ta cũng mang thai, cũng tương tự đến cảnh nàng ta hít thở không thông!” Kim Cảnh Hi là điển hình của nữ tử khuê các thời phong kiến, vẫn cho rằng sớm sinh con vợ cả là tốt nhất.

A Bảo có chút không đồng ý nói: “Ta nghe đại phu nói, nữ tử tuổi tác còn nhỏ, sinh con không tốt lắm. Thân thể còn chưa trưởng thành hoàn toàn, đối với cơ thể mẹ và em bé đều không tốt. Chờ lớn hơn chút lại mang thai, như vậy mới có thể sinh hạ con cái thông minh khỏe mạnh được.” Mà Kim Cảnh Hi vừa mới cập kê không lâu, tuy rằng ở thời đại này đã có thể lấy chồng, nhưng ở trong mắt của A Bảo cũng chỉ mới là loli tuổi mười lăm. Hơn nữa nhìn nàng lớn lên như con nít, thoát nhìn như cô gái nhỏ, vậy mà tên cầm thú Tề vương kia cũng có thể hạ mệnh được.

Kim Cảnh Hi nghe A Bảo nói như vậy, hơi sững sốt, nhăn mày như suy nghĩ gì đó: “Lời này của tỷ giống như ta cũng từng nghe qua ở đâu đó... À, ta nhớ ra rồi, là một di nào đó nói với mẫu thân của ta. Nếu như vậy thì mệnh một chút cũng không quan trọng, dù sao chúng ta vẫn còn trẻ tuổi, vẫn chưa trễ.”

“Chính là đạo lý này.”

Tâm lý hai người đều thoải mái, rất nhanh đã chuyển qua chủ đề khác.

A Bảo nói chuyện với Kim Cảnh Hi rất vui vẻ, trong lòng lại chửi thầm tên Tề vương cầm thú. Mà người bị A Bảo chửi cầm thú lại đang cố gắng lôi kéo Tiêu Lệnh Thủ đi làm chuyện xấu với hắn.

Từ lần trước khi hai người liên thủ đầu Đại công chúa, đột nhiên Tề vương cảm thấy vị Ngũ hoàng huynh này cực kỳ hợp gu hắn, đặc biệt ở khoản hại người. Cho nên hắn quyết định hạ mình, có chuyện gì đều lôi kéo Tiêu Lệnh Thủ, nói không chừng sẽ có thu hoạch gì ngoài ý muốn đâu.

“Ngũ ca, lúc này huynh cũng không thể đánh ta, ta cũng không có làm gì sai!” Về mặt Tề vương đứng lý hợp tình, trong đám đệ tử hoàng thất, chỉ có cảm tình thân cận, mới có thể bỏ đi chữ “Hoàng”, trực tiếp xưng huynh gọi đệ. Hiện tại Tề vương sẽ thân thiết mà gọi “Ngũ ca”, cũng là muốn tỏ vẻ mình thân cận với Tiêu Lệnh Thủ, thích hợp cùng nhau đi làm chuyện xấu.

Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng nhìn hắn, “Muốn tìm đường chết cũng đừng kéo theo bốn vương.”

Về mặt Tề vương giật mình nói: “đi uống chút rượu mà bảo đi tìm đường chết? Ngũ hoàng tẩu sẽ không lợi hại như vậy chứ?” Chẳng lẽ hắn nhìn nhầm rồi, mỹ nhân thoát nhìn dịu dàng như vậy là mẹ Dạ Xoa há? copsaumottuanrachuongnhe.camon

Tiêu Lệnh Thủ phẩy tay áo một cái, rút khỏi móng vuốt của Tề vương, lãnh đạm nói: “Bởi vì bốn vương đánh chết ngươi!”

Cho nên đối tượng khiến hắn tìm đường chết là Ngũ hoàng huynh chứ không phải Ngũ hoàng tẩu?

Tề vương rung mình một cái, chạy nhanh bày tỏ thái độ, “Áy da, huynh hiểu lầm đệ rồi, đệ không phải dẫn huynh đến mấy hoa điểm uống rượu, cái nơi dung chi tục phấn đó nào đáng xem? thật là quá đau mắt rồi, lần này đệ gọi huynh, chẳng qua là đi xem trò hay mà thôi.”

Hiển nhiên là sóng điện não của Tiêu Lệnh Thủ không cùng kênh với Tề vương, lập tức xoay người rời đi.

Tề vương vẫn bám riết không tha mà quán theo, mặc dù bị đánh một bên mắt vẫn không chịu từ bỏ, còn vì sao hắn không chịu từ ấy à, là vì hắn biết đi xem diễn dẫn theo bạn thì đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì có thể chiếu ứng lẫn nhau, không đến mức quá mất mặt. Hơn nữa hắn tin tưởng, với năng lực hại người của Ngũ hoàng huynh, hợp tác với hắn, tuyệt đối là vô địch thiên hạ, nhìn Đại công chúa mà xem, không phải là bị bọn họ đầu đến thăm hại sao?

“Ngũ ca à, Ngũ ca, cùng đi đi. Chúng ta cũng không đi mấy thanh lâu tiểu quán thấp kém mà, là đi vườn Yên Vũ Giang Nam đó! Nghe nói từ tết Trung thu, vườn Yên Vũ Giang Nam có mấy người đẹp từ Giang Nam tới, eo nhỏ dáng thon, bộ dạng cực kỳ thoát tục, nhìn thấy mà thương, hấp dẫn không biết bao nhiêu kẻ ăn chơi trác táng đi vào vùng tiền như rác.” nói xong, vẻ mặt Tề vương lộ ra nụ cười xấu xa, “không phải Thất đệ muội đang có thai hay sao? không khéo hôm nay Thất hoàng đệ cũng ở đó đâu. Chúng ta cùng đi xem thử, xem cho biết đi~~”

Còn xem cho biết như thế nào thì... Haha ~~~

Đối với chuyện này Tiêu Lệnh Thủ cũng không để bụng, hai người ở đó lờ lờ kéo kéo, vừa vận Thái tử đi ngang qua.

“Ngũ đệ, Lục đệ, hai người đang làm gì vậy?” Thái tử cười nói, thấy hai người cùng nhau đi đến, trong lòng không khỏi vui mừng, tất nhiên là hy vọng hai người đệ đệ này có thể ở chung với nhau thật tốt.

Vừa thấy Thái tử, Tề vương lập tức reo lên: “Thái tử ca ca, huynh đến vừa lúc. Ta đang muốn khuyên Ngũ ca cùng đi với ta tới nơi này hay ho để chơi đây. Chỉ là Ngũ ca vẫn luôn cự tuyệt, quả nhiên Ngũ ca vẫn luôn không thích người đệ đệ là ta đây.” nói xong lại đưa ánh mắt cực kỳ oán niệm nhìn Thái tử.

Thái tử bật cười, bởi vì hắn lớn hơn vị bảo đệ này gần mười tuổi, vẫn luôn xem đệ đệ này như con nít, lập tức nói: “Nếu là tìm Ngũ ca của đệ đi chơi cũng không phải là chuyện gì lớn. Nếu Ngũ đệ không vội thì đi cùng Lục đệ một chút đi thôi, đừng ở trong phủ buồn cả ngày.” Cũng đỡ thành trạch nam

Lời Thái tử nói Tiêu Lệnh Thủ vẫn nghe, so với Chính Đức đế còn muốn tuân theo hơn. Nghe Thái tử nói như vậy thì lập tức đồng ý. [truyendangocungquanghang](#)

Sau khi tiễn Kim Cảnh Hi rời phủ, A Bảo lại trở về dựa vào giường đất sát cửa sổ. Giường đất được trải thảm mềm mại, tay vịn cửa sổ, đầu dựa vào đó, gió mùa thu thổi nhẹ, cảm giác thoải mái cực kỳ, dễ làm người mơ mơ màng màng.

Sau đó A Bảo thật sự ngủ say.

Thời điểm Tiêu Lệnh Thủ trở về, nhìn qua cửa sổ thì thấy người dựa cửa sổ ngủ rồi, dùng ánh mắt ngăn lại nha hoàn đang định tiến vào, bảo bọn họ đi xuống. Sau đó liền yên lặng đứng ở phía trước cửa sổ nhìn A Bảo ngủ. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cây cỏ thụ phía trước cửa sổ, như có vô số hạt lưu ly lấp lánh dưới ánh nắng, sáng ngời cả một góc cửa. Da thịt nàng trắng như sứ, dường như không nhìn thấy chút lông tơ nào, mềm mềm trắng hồng tuyệt đẹp.

Mặt nàng đè lên cánh tay, khuôn mặt bị chèn biến hình đổi dạng, miệng hơi chu ra càng thêm đáng yêu.

Nhìn một lát, nam nhân trực tiếp đi vào từ phía cửa sổ, ngồi xuống giường đất, cởi giày ném qua chỗ khác. Vốn dĩ muốn ôm nàng vào lòng ngực, cúi đầu thì thấy một chú chó nhỏ dựa vào đầu gối hắn. Ánh mắt nam nhân lạnh lùng, đem chú chó nhỏ như chén trà đặt vào cái ô ở bên, làm lơ tiếng kêu nho nhỏ của nó, đem người ôm vào ngực, ngủ cùng nàng.

Chờ khi mặt trời ngả về tây, khi A Bảo khôi phục ý thức thì phát hiện mình đang dựa vào một lồng ngực vững chắc ngủ gật, ngay người ngẩng đầu thì thấy nam nhân đang ôm mình dựa vào giường đất cùng ngủ trưa. Đầu A Bảo đập vạch đen, cảm giác bọn họ như hai tên gốc, có giường nệm đang hoành lại không nằm đó ngủ, cứ dựa đầu vào giường đất ngủ là sao, chẳng trách xương cốt không thoải mái là phải.

Khi A Bảo hơi có động tĩnh thì Tiêu Lệnh Thủ tỉnh lại, thấy nàng tỉnh, đỡ nàng bả vai để nàng ngồi dậy.

“Vương gia trở về lâu chưa?”

“Mới vừa về.”

A Bảo à một tiếng, đột nhiên lại bỏ tới lồng ngực của hắn, người người giống như con chó nhỏ, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiêu Lệnh Thủ cũng cúi đầu nhìn nàng.

A Bảo có chút rối rắm, bần khoản nói: “Có phải Vương gia có gì cần nói với thần thiếp hay không?”

Tiêu Lệnh Thủ lắc đầu.

A Bảo nghiêng rãnh, ánh mắt có chút hung ác, chẳng qua rất nhanh cũng thu lại, trên mặt cười nói: “Vương gia vừa về, trước hết đi rửa mặt chải đầu một chút, mùi trên người vương gia có hơi nặng rồi.”

Tiêu Lệnh Thủ gật đầu, thấy nàng giống như đang giả bộ, tuy rằng không hiểu vì sao, chẳng qua cũng rất nghe lời mà đi tắm gội đầu.

Chờ Tiêu Lệnh Thủ rời khỏi, về mặt A Bảo lại hung dữ.

Vừa lúc này Hoa ma ma bụng trà táo đỏ tiến vào, thì nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của cô nương nhà mình, sợ tới mức bụng khay trà có chút không vững. Chờ khi thấy A Bảo khôi phục lại bộ dạng ngày thường mới nhẹ nhàng thở ra.

Đem trà táo đỏ đặt trên bàn, Hoa ma ma cẩn thận nói: “Vừa rồi tiểu thư làm sao vậy? Bộ dạng đó thật là dọa lão nô mà, không phải là lão gia bên kia...” Hoa ma ma nhớ rõ lần trước khi A Bảo trưng ra bộ dạng này thì đó là thời điểm Lý Kế Nghiêu bị thương.

“không có gì, vừa rồi nghĩ đến chuyện không vui, Hoa ma ma không cần lo lắng.”

Thấy nàng cười tủm tỉm, Hoa ma ma nửa tin nửa ngờ quay trở về chuẩn bị trà hạnh nhân cho Vương gia.

Chờ Hoa ma ma rời đi, A Bảo kéo kéo chăn, sau đó cảm thấy bản thân mình ở đây rối rắm cái gì chứ. Là phụ nữ thế kỷ mới không những lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, đánh thắng lưu manh, đầu lại tiểu tam, mà còn dạy được chồng. không phải hắn chỉ lạnh lùng đôi chút, tàn khốc một tẹo, có chút sát khí thôi sao.

Sau khi nghĩ thông suốt, A Bảo cảm thấy nên làm thế nào thì làm thế đó. Chẳng qua, đến buổi tối đi ngủ, thấy hôm nay hán vẫn rất có hứng thú ấy ấy, mà nghĩ đến đó, A Bảo to gan lớn mật cự tuyệt, thậm chí lớn gan xoay người ngồi lên trên eo hán.

Tiêu Lệnh Thủ như có gì suy tư, nhớ tới lúc trước Thái tử cho hán xem bí tịch, lập tức hiểu rõ, ánh mắt nhìn nàng có chút nóng bỏng, giọng nói khàn khàn hỏi: “Nàng thích tư thế này?”

“...”

Khi A Bảo hiểu rõ ý của Tiêu Lệnh Thủ, thiếu chút nữa phun một ngụm máu lên mặt hán.

“Thần thiếp không thích tư thế này!” A Bảo cắn răng ngẹn giọng nói.

Thấy thần sắc của nàng không đúng, Tiêu Lệnh Thủ cũng không đi khiêu chiến tinh thần nàng, chẳng qua ánh mắt cực kỳ thất vọng, thất vọng đến mức làm A Bảo cảm thấy bản thân mình rất rất quá đáng – quá cái đầu người ấy!

A Bảo vội vàng xoá bỏ cái ý nghĩ không đáng tin cậy này, từ trên người hán nằm xuống, dựa vào bên cạnh hán hỏi: “Hôm nay Vương gia đi đâu? Vì sao trên người lại có mùi của son phấn của nữ nhân? Nếu Vương gia thích mùi này thì hôm nào thần thiếp đi mua để dùng trên quần áo của chàng nhé?”

Tiêu Lệnh Thủ kinh ngạc nhìn nàng, dường như không hiểu rõ, ngày thường không phải già bộ làm một người hiền thực sao, như thế nào đêm nay lại không già bộ nữa, còn có chút cảm giác hung dữ, chẳng qua vẫn thành thật nói: “Là Lục hoàng đệ làm.”

“Tề vương?” A Bảo sững sốt, lập tức bỏ não, chẳng lẽ cái tên cảm thú Tề vương cảm thấy chơi loli không vui, nên sửa lại khẩu vị, chơi nặng đô là BL hả? Hơn nữa lại là huynh đệ tình cảm? Chẳng qua đoán chừng nếu hán dám làm như vậy, không khéo Tiêu Lệnh Thủ sẽ trực tiếp để hán không thấy được mặt trời ngày mai lắm. Tiêu Lệnh Thủ này vừa nhìn thấy chính là loại người cấm dục, hơn nữa chiều theo tới hôm qua hán làm nàng tới mức muốn cắn tên này cho hả dạ thì biết rõ người này tương đối thích BG... Tương tượng rõ nhiều = !

“Ừm, hôm nay đi vườn Yên Vũ Giang Nam với Lục đệ. Ở đó đã xảy ra chút chuyện, nên Lục đệ không cẩn thận đem phấn dính trên người.”

A Bảo chớp chớp mắt, Yên Vũ Giang Nam là nơi nào vậy? Cảm giác hơi kì lạ khi nghe tên, còn có bọn họ đi nơi đó làm gì? Vì sao Tề vương sẽ đem phấn trát lên người Tiêu Lệnh Thủ?

Trong lòng xoay chuyển trăm hướng, chẳng qua A Bảo thấy ánh mắt nóng bỏng của hán, biết là hiểu lầm, không khỏi có chút chột dạ. Vì biểu đạt xin lỗi, vội vàng chủ động tiến lại hôn lên môi hán một cái. Rất nhanh bị hán chế trụ gáy nàng, lưỡi của nam nhân mạnh mẽ xâm chiếm khắp nơi, như bản thân của hán, cực kỳ có cảm giác tồn tại, hơi thờ xâm lược cực kỳ nồng đậm.

Chờ hai người lăn qua lộn lại trên giường, A Bảo mơ hồ suy nghĩ, hán là không phải chuyện gì đại sự chứ nhỉ?

Sao có thể không phải là chuyện đại sự được chứ? Chuyện này là chuyện lớn đó!

Ngày hôm sau, A Bảo mới biết được, cái tên ngốc Tề vương kia rốt cuộc đã làm chuyện hung tàn gì, quả thật là hại chết người mà!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63

Editor: Nyanko – Cungquanghang

Bởi vì hôm qua không có vào cung thỉnh an Hoàng hậu, cho nên sáng sớm ngày thứ hai, A Bảo lập tức rời giường, sau khi chuẩn bị thoả đáng thì cùng Tiêu Lệnh Thủ tiến cung.

Ngồi ở trong xe ngựa, A Bảo có chút kỳ quái mà nhìn hán, trong lòng nghi hoặc, tại sao hán cũng đi tiến cung? Từ khi Chính Đức đế rút chức vụ và công chuyện ban sai của Tiêu Lệnh Thủ, chỉ để lại cái chức vụ thân vương. Tiêu Lệnh Thủ đối với người cha nào đó cũng rất xa cách, dường như nếu không thượng triều thì mỗi lần tiến cung cũng chỉ đi Đông Cung một chút mà thôi.

Nghĩ nghĩ, A Bảo liền hỏi: “Hôm nay Vương gia đi Đông Cung sao?”

Tiêu Lệnh Thủ nhìn nàng một cái, duỗi tay nắm lấy bàn tay mềm như bông của nàng, gật gật đầu.

A Bảo không có nghi ngờ hán, lập tức cười nói: “Vậy chờ thỉnh an mẫu hậu xong, ta sẽ chờ Vương gia cùng nhau về nhé. À, hôm nay ta cũng muốn đi Trân Bảo Các nhìn trang sức một chút.”

“Bỏn vương sẽ đi cùng nàng.”

Tất nhiên mặt A Bảo tràn đầy tươi cười đáp ‘được’, cái này có tính là nàng đi dạo phố với chồng (*) không? Ừm, so với mấy nữ nhân khác tốt hơn nhiều.

() nguyên gốc là lão công, nên mình dịch theo chữ hiện đại nhé, dù sao chị nhà cũng xuyên không qua, nên nhiều khi trong suy nghĩ chị nhà sẽ dùng từ hiện đại.*

Sau khi xuống xe ngựa, A Bảo tách đường với Tiêu Lệnh Thủ, ngồi trên kiệu liễn thân vương, tâm tình cực tốt đi hướng Phụng Tường cung. trên đường đi A Bảo gặp Kim Cảnh Hi, thấy mặt nàng có nét u sầu, không khỏi kỳ quái, muốn hỏi tại sao, lại sợ đông người, đề cập đến cái gì không hay, vì vậy liền kiềm chế.

Sau khi hạ kiệu, Kim Cảnh Hi tiến vào cung Phụng Tường, nhỏ giọng nói với A Bảo: “một lát nữa, nếu Ninh Vương phi khóc lóc kể lể gì với mẫu hậu, tâu không cần để ý nàng ta.”

Khóc lóc kể lể? Hôm qua còn đình bụng bình thân khoe khoang, hôm nay lại tới khóc lóc kể lể? Có cái gì hay mà khóc khóc nháo nháo chứ?

“Phát sinh chuyện gì sao?” A Bảo cũng nhỏ giọng hỏi.

“Haiz, một lời khó nói hết. Là Vương gia nhà ta gây họa, Ngũ hoàng huynh cũng liên quan đến, một lát nữa tâu sẽ biết.”

Mắt thấy sắp tới cung Phụng Tường, Kim Cảnh Hi khó có thể nói nhiều, lập tức ngậm miệng. Tuy rằng A Bảo cảm thấy kỳ quái, nhưng sự tình không rõ, cho nên cũng kiềm chế lại.

Đợi khi bọn họ đến cung Phụng Tường, nhóm cung phi hậu cung cũng đã đến thỉnh an Hoàng hậu, hoàng gia tức phụ cũng tới đủ cả. Hoàng hậu vẫn như cũ, ngữ điệu nói chuyện hay nội dung cũng không thay đổi gì, chỉ là A Bảo cảm thấy không khí cung Phụng Tường ngày hôm nay có chút quái dị, chẳng lẽ liên quan đến sự tình Kim Cảnh Hi vừa nhắc tới?

thật ra cũng chẳng thể trách A Bảo tin tức không linh thông được, hôm qua sau khi Tiểu Lệnh Thủ trở về vẫn luôn bám bên người nàng, cơ bản A Bảo không có thời gian đi hóng chuyện. Người ngoài khiếp sợ danh tiếng hung tàn của Tần vương, tự nhiên cũng không dám đem lời đồn đãi truyền tới phủ Tần vương, cho nên thành ra A Bảo là người cuối cùng được biết tin.

đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được tiếng khóc từ ngoài điện truyền vào, rất nhanh liền thấy mấy cung nữ đỡ Ninh Vương phi khóc lóc lại đây – khóc lóc gì đó ... A Bảo có chút 囧, nhìn kỹ mặt Ninh vương phi, thấy không có sưng, chẳng lẽ gần tới cung Phụng Tường mới bắt đầu khóc sao?

Nhìn thấy Ninh vương phi đến, A Bảo cảm giác tinh thần cung phi trong cung điện đều thay đổi.

“Tức phụ lão Thất làm sao vậy? Trước hết, con đang mang thai, cũng không thể tùy tiện hành động. Người tới, ban ngồi.” Ngay khi Ninh Vương phi ngồi xỏm xuống bắt đầu khóc lóc kể lể thì Hoàng hậu mở miệng, không để Ninh vương phi có thời gian mở miệng, quay đầu đối với đám phi tần kéo tới thỉnh an nói: “Hôm nay đến đây thôi, các vị muội muội cứ về nghỉ ngơi trước đã.”

Mấy vị cung phi mặc dù muốn lưu lại xem kịch vui, nhưng ngại việc Hoàng hậu đã mở miệng, chỉ đành cáo lui, chỉ có Quý phi và bốn vị phi lưu lại. Trong đó mấy vị công chúa chưa lấy chồng cũng theo ý Hoàng hậu, tiễn người.

Chờ mọi người đi hết, Hoàng hậu hoà ái hỏi: “Tức phụ lão Thất, con đang hoài thai, khóc nhiều cẩn thận thương thân.”

Ninh vương phi lau nước mắt, khóc như mưa nói: “Mẫu hậu, thần tức khổ sở trong lòng mà... Hu hu, Ngũ hoàng huynh và Lục hoàng huynh sao có thể làm loại chuyện đó chứ? không nói Vương gia khó chịu, trong lòng thần tức cũng khó chịu! Mẫu hậu, người nhất định phải làm chủ cho thần tức...” nói xong lại dùng khăn che mặt mà khóc thành tiếng.

Hoàng hậu vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Đây là làm sao? Phát sinh chuyện gì? Trước hết đừng khóc, miễn cho khóc hỏng thân mình.” Hoàng hậu dùng ngôn ngữ nhẹ nhàng khuyên bảo, cũng bảo cung nữ đi lấy khăn ướt cho nàng lau mặt.

Được Hoàng hậu và Thích Quý phi khuyên giải an ủi, rốt cuộc Ninh vương phi cũng không khóc nữa, đầu tiên là nàng ta dùng đôi mắt khóc đến đỏ bừng của mình trừng mắt nhìn A Bảo và Kim Cảnh Hi, sau đó lại nhìn Hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, lần này người phải làm chủ cho thần tức. Thần tức biết hiện tại thân mình không tiện, không thể hầu hạ Vương gia. Nhưng Tần Vương và Tề vương cũng không thể đưa nữ nhân khác vào phủ Ninh vương như vậy chứ. Còn nói khó nghe như vậy...” Dứt lời, lại tiếp tục khóc nức.

Thực ra mà nói, Ninh vương phi là người có dung mạo diễm lệ, không thích hợp hình tượng hoa nhũ yếu làm nũng, tương đối thích hợp hình tượng nữ vương vùng roi lộng thương hơn. Cho nên hiện tại nàng ta khóc rất thương tâm, nhưng cũng không có cảm giác yếu đuối như hoa lệ run rẩy dưới làn mưa được.

Chiều theo lời của Ninh vương phi, A Bảo cũng biết rõ đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Ngày hôm qua, cái tên trời đánh Tề vương này đi cùng Tiểu Lệnh Thủ đến vườn Yên Vũ Giang Nam nổi danh trong kinh thành. Yên Vũ Giang Nam, tên rất văn nhã, thiết kế cũng làm theo kiến trúc vùng sông nước Giang Nam. Đây là nơi mà mấy người đọc sách và các con em vương tôn quý tộc yêu thích, bên trong có nơi dành cho thơ văn, yêu vẽ, đánh đàn hay chơi cờ, vậy nên rất hấp dẫn quan viên và người lưu tới nơi này đều là người có tài học. Đương nhiên, làm người ta yêu thích không thôi vẫn là các vị tài nữ ở Yên Vũ Giang Nam. Bọn họ đều đến từ vùng sông nước Giang Nam, vậy nên đều là nữ tử dịu dàng như nước, tài nghệ siêu phàm, bán nghệ không bán thân, thanh cao thoát tục.

Đương nhiên, cái này là cách nói của người ngoài, thực tế thì chỉ cần có tiền có quyền, đi vào vườn Yên Vũ Giang Nam này, muốn làm cùng với vị tài nữ nào đó một lần cũng không có vấn đề gì, thậm chí muốn nạp tài nữ về nhà để hồng tỵ thêm hương thì cũng chỉ cần trả bạc, không phải là vấn đề gì lớn lao. Mà các cô nương của Yên Vũ Giang Nam không chỉ có tài nghệ, còn là người có tính cách dịu dàng, biết săn sóc tỉ mỉ, nam nhân nào mà không yêu thích được chứ?

Hôm qua cũng không biết vì nguyên nhân gì, vài vị hoàng tử cùng tới vườn Yên Vũ Giang Nam. Sau đó, không biết vì nguyên nhân gì, Tề vương sai người đem ra mấy con chó săn, nhào toàn bộ Yên Vũ Giang Nam đến gà bay chó sủa. Hơn nữa lúc ấy ở đó có nhiều khách nhân bị chó cắn, tương tự cũng có vài vị hoàng tử bị thương. Xong việc, vì biểu đạt lời xin lỗi của mình, Tề vương mua vài vị tài nữ từ Yên Vũ Giang Nam đưa tới phủ các Hoàng tử để nhận lỗi...

Cái này thật là đánh vào mặt nữ nhân mà! Có nữ nhân nào hy vọng thúc bá đưa tiểu yêu tinh đến cửa để đoạt trượng phu của mình chứ? Cho nên đừng trách vì sao Ninh vương phi sẽ tức giận như vậy, Tề vương thật không đáng hoàng thành thật chút nào.

“Có ai nhận lỗi lại đưa nữ nhân đến trong phủ huynh đệ mình như vậy chứ? Như vậy cũng thật quá quái rồi!” Ninh vương phi lại hậm hực nói: “Lục hoàng huynh còn nói cái gì mà ta ăn hiếp Vương gia, là đồ phụ...” nói tới đây Ninh vương phi ghen ngào thành tiếng.

“.....”

trên mặt Hoàng hậu ngại ngùng, thật ra so với trần thuật của Ninh vương phi, bà còn biết sự tình tỉ mỉ chính xác hơn. Tối hôm qua Hoàng đế tới đây nói với bà, bảo bà tác động dạy dỗ mấy vị con cháu một chút, bảo bọn họ khuyên nhủ mấy vị hoàng tử. Lúc Hoàng hậu nghe xong, thật muốn cắn Chính Đức để một miếng, nam nhân phạm sai lầm, có quan hệ gì với thế tử sao? Chẳng lẽ mỗi ngày thế tử buộc bọn họ ở bên lưng để quán đông quán tây hả? Hơn nữa là hiền thế tử, khuyên nhủ cũng không thể quá phận được. Nếu là nam nhân không muốn nghe, khuyên nhủ có tác dụng chắc?

Chỉ có thể nói, Hoàng hậu vẫn hiểu biết tính tình nhi tử nhỏ của mình, biết tên kia là người có đức hạnh gì, tìm mấy con chó hung dữ đem đi cắn người, con bà quả thật có thể làm được.

“Mẫu hậu, lời của Lục hoàng huynh thật sự quá đáng mà, thần tức là đồ phụ ở điểm nào chứ? Vương gia cũng có vài thông phòng, sau khi thành thân, thần tức cũng không tống cổ bọn họ đi chỗ khác, ngược lại còn chu cấp ăn ngon mặc đẹp. hiện tại thần tức có thai, hôm qua Thích mẫu phi còn nói nhắc mấy vị thông phòng. Chờ mấy ngày nữa, lại nạp Trắc phi cho Vương gia, trong lòng thần tức dù không muốn, nhưng cũng đáp ứng việc này...” Ninh vương phi nghiêng răng nghiêng lợi mà nói lời trái với lương tâm, nếu không phải hôm qua Thích Quý phi nhắc nhở nàng ta, thì nàng ta căn bản không cho phép bên người Ninh vương có nữ nhân nào khác, nếu là có thì cũng chỉ để trang trí mà thôi. hiện tại nói như vậy chẳng qua là tô thái độ, làm gì có nữ nhân nào dám thừa dịp nàng ta mang thai mà câu dẫn trượng phu của nàng ta chứ, nàng ta không giết chết người đó mới là lạ.

“thật là quá đáng, tức phụ lão Thất, con yên tâm, bản cung sẽ giáo huấn Tề Vương.” Hoàng hậu an ủi nói.

Ninh vương phi lau nước mắt, cảm tạ Hoàng hậu, lại nói: “nói đến việc này, thần tức còn không so được với Ngũ hoàng tẩu. Ngũ hoàng huynh là người biết thương tiếc người khác. Nghe nói tình cảm giữa Ngũ hoàng huynh và Ngũ hoàng tẩu rất tốt, bên người Ngũ hoàng huynh cũng không có thông phòng nào. Lục hoàng huynh tuy cũng có thông phòng, chẳng qua nghe nói huynh ấy ngưỡng mộ Lục hoàng tẩu, mấy người đó cũng chỉ là bài trí cho có...”

Giọng nói Ninh vương phi đầy ghen ghét ai ai trong điện cũng nghe rõ, mọi người không khỏi nhìn về phía A Bảo và Kim Cảnh Hi, sau đó ai cũng có sắc mặt khác nhau.

Nếu là lúc trước Hoàng hậu còn có chút đồng tình với Ninh vương phi về việc hôm qua, hiện tại nghe nàng ta nói như vậy, cảm giác đồng tình cũng phai nhạt hẳn. Tiêu Lệnh Thủ là loại người nào? Chính là người ném hết toàn bộ cung nữ bà phải qua làm thông phòng, chẳng lẽ Hoàng hậu là bà có thể buộc hẳn làm chuyện gì hay sao? Cho nên Tiêu Lệnh Thủ có thông phòng hay không, là sủng ái Tần vương phi thật hay giả, Hoàng hậu cũng không muốn quản. Còn nhi tử nhỏ của bà, cũng là một người khiến người ta đau đầu. Là tên nhóc to xác, cần bản là không để người làm nương như bà quản, nói hẳn vài câu, cũng sẽ đáp bà lại từng đó. Hơn nữa Tề vương phi là chất nữ của bà, chất nữ còn chưa có thai, làm sao Hoàng hậu có thể để cho nhi tử đi sủng hạnh nữ nhân khác, phân chia sủng ái với chất nữ của bà được?

Cho nên nếu hôm nay Ninh vương phi nghĩ muốn đưa tầm ngắm tới A Bảo và Kim Cảnh Hi, thì e là không thành công rồi.

Ở cung Phượng Tường, trong lòng Hoàng hậu đang tức giận bao nhiêu thì ở điện Thái Hoà, Hoàng thượng cũng giận dữ bấy nhiêu.

Lúc này ở trong điện Thái Hoà, các hoàng tử kim tôn ngọc quý đều đang quý, tình cảnh này ở trong mắt các cung nhân trong điện thì cực kỳ tương tự với việc các hoàng tử tiến cung thỉnh tội ngay sau ngày đại hôn của Tề vương. Mà bất đồng với lần trước chính là lúc này Thái tử không cùng quý, mà đứng ở phía dưới ngự án, trên mặt còn có chút sầu lo.

Nếu Thái tử biết được hôm qua Tề vương dẫn Tiêu Lệnh Thủ đến vườn Yên Vũ Giang Nam thì đánh chết hẳn cũng sẽ không khuyên Tiêu Lệnh Thủ đi giải sầu linh tinh này nọ, bây giờ hỏi hận đến xanh ruột. Tuy rằng Tề vương là huynh đệ cùng phụ mẫu, nhưng Thái tử không thể không thừa nhận, Tần vương là người tam quan bất chính, nhưng lại là đệ đệ cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời, mà Tề vương lại là người đệ đệ to xác mà hẳn muốn xách lên đánh một trận.

Càng làm cho hẳn không nghĩ tới chính là như thế nào mà hôm qua mấy vị huynh đệ đều tụ tập đầy đủ chạy đến vườn Yên Vũ Giang Nam vậy? Nếu là thiếu một hai người thì không có mất mặt như vậy, nói không chừng Chính Đức đế cũng không tức giận như thế đâu.

“Các người đều có tiền đồ nhĩ, thế nhưng lại nháo tới cái địa phương hạ lưu như vậy, là muốn chiêu cáo thiên hạ rằng các người đều đi tới loại địa phương này để phong lưu khoái hoạt phải không? Như thế nào Trẫm lại có mấy đứa con nghiệp chương như vậy chứ? một người hai người đều khiến Trẫm tức giận, có phải hay không muốn Trẫm tức chết thì các người mới vui vẻ hả?”

Chính Đức đế kích động rít gào, ý tứ lời trong lời ngoài thật là quá đáng sợ, sợ tới mức ngay cả Thái tử cũng quỳ xuống, vội vàng nói: “Thỉnh phụ hoàng bớt giận! Bảo trọng thân thể!”

“Bớt giận cái gì! Trẫm không cách nào bớt giận được! không cách nào bảo trọng thân thể được!” Chính Đức đế tiếp tục la mắng mấy đứa con trai.

Đại khái sau nửa canh giờ gào thét, Chính Đức đế uống trà do Trương Kiệt bung lên, sau đó điều khí, âm thanh lạnh lùng nói: “Lão Lục, con tới nói xem, vì sao lại đem theo mấy con chó săn tới loại địa phương đó? Lại đi cần mấy người huynh đệ là thế nào? Một cho con vẫn là hoàng tử, thế nhưng lại thả chó cần người, sao con không để mấy con chó đó nó cần con vài phát!” nói xong, tầm mắt Chính Đức đế nhìn một vòng, nhìn gương mặt xanh tím của mấy người nhi tử, lại muốn gào thét lần nữa.

Chiến tích hôm qua cũng rất lợi hại, trừ bỏ Tề Vương và Tần Vương, thì Hiền, Tần và Chu vương đều bị chó cắn. Hơn nữa trên mặt cũng trầy da với mức độ khác nhau, tuy rằng đã xử lý, nhưng có vài dấu vết vẫn không cách nào che giấu nổi. Ninh Vương và Trần Lưu vương thì không có bị cắn, có điều lại bị chó rượt đến mức ngã vài lần, thiếu điều xương cốt đều sai vị trí, hiện tại quý gối ở nơi này, vẫn cảm giác được xương cốt không thoải mái.

Tề vương bị mắng thật thảm, cho nên có chút uể oải trả lời, “Phụ hoàng, chó săn đó nhĩ thần dùng để dọa người mà thôi. Nghe nói lão bản phía sau vườn Yên Vũ Giang Nam có vấn đề, nên không phải là nghĩ sẽ cùng Ngũ hoàng huynh đi tra xét một chút thôi sao, muốn phân ưu thay phụ hoàng...” Thả chó chỉ vì hẳn nhất thời tùy hứng thôi, không phải chơi rất vui sao, còn có thể tìm ra mấy tên ra ve đạo mạo, không phải rất tốt hả? Tại sao phụ hoàng không thể hiểu vậy?

Lời còn chưa nói xong, đã bị một quyền tấu chưởng ném trúng đầu. Khi quyền tấu chưởng rơi xuống đất mà mờ ra, vài vị hoàng tử tình mắt nhìn lại thì thấy đó là một quyền sở buộc tội, buộc tội chuyện ngày hôm qua Tề vương thả chó cần người, nói hẳn đức hạnh không đủ này nọ. trên thực tế, buổi sáng hôm nay có ngự sử buộc tội chuyện xảy ra ở Yên Vũ Giang Nam ngày hôm qua, chẳng qua vừa mới mở miệng, đã bị Chính Đức đế và Thái tử cùng nhau liên thủ dập tắt.

Tuy rằng Chính Đức đế là người cha không được tốt lắm, nhưng tốt xấu vẫn có chút bệnh vực người mình. Mấy người con của hẳn làm ra chuyện mất mặt, muốn mắng cũng phải là người làm phụ thân mắng, để người ta bắt được nói này nói nọ trên triều đình làm làm sao?

trên thực tế, sự tình ngày hôm qua, người bị định tội rất nhiều, phần lớn đều là đệ tử huân quý với quan viên yêu thích phong nhã, mấy người chịu tội, có rất nhiều người có quan hệ thông gia với ngự sử, bị tội lớn như vậy đều bị chó cắn. Cho nên nhiều người nói với vài vị ngự sử, bảo bọn họ hôm nay mạnh mẽ tấu mấy vị hoàng tử.

Vì sao lại nói vài vị hoàng tử à, Tề vương là người đáng giận nhất, thế nhưng sai người thả chó săn, mà mấy vị hoàng tử bị chó rượt tìm được chỗ trốn, cũng đem mấy con chó đó rượt đến đây, mở rộng phạm vi tai họa, cho nên tất nhiên cũng hận lấy mấy vị hoàng tử.

Nhìn đồng nội dung trong tấu chưởng, các hoàng tử ở trong lòng đều mắng to, phải! Phải mạnh mẽ mà buộc tội tên này đây! tryenduocdangocungquanhang

“Khốn nạn, bản thân mình không tốt lại còn lấy cớ. Bắt đầu từ hôm nay, con trở về đóng cửa tu dưỡng, viết kiểm điểm cho thật tốt, viết đến khi nào trầm hải lòng thì ngày đó mới được ra khỏi cửa!” Cơ bản là Chính Đức đế không muốn nghe nhi tử giảo biện, trực tiếp phạt, đương nhiên cũng phạt luôn về vấn đề tiền tài, phạt mấy năm bổng lộc.

Sau khi Ninh vương uể oải tạ ơn, tầm mắt Chính Đức đế chuyển qua nhìn Tiêu Lệnh Thủ, cũng không biết như nào mà ông có chút không dám nhìn thẳng người nhi tử này. Cho nên trực tiếp bỏ qua, hỏi mấy nhi tử khác, “Hôm qua các con tới nơi đó làm gì?” nói xong ánh mắt cũng có chút không tốt.

Trong triều có luật lệ, quan viên không được chơi gái, làm hoàng tử thì càng phải làm gương tốt. Bởi vì luật lệ này, cho nên nơi thanh nhã như Yên Vũ Giang Nam mới được nghĩ ra, ngâm làm mấy cái hoạt động kia, nhưng ở mặt ngoài là nơi phong nhã, bán nghệ không bán thân, mọi người ngầm biết là được rồi. thật ra Chính Đức đế cũng mặc kệ sinh hoạt của mấy nhi tử, chỉ là bọn họ lại tụ tập ở địa phương như vậy, thật khiến trong lòng của ông không thoải mái.

Hoàng đế có bệnh đa nghi, con trai càng lớn thì tuổi tác của ông lại ngày già đi, tự nhiên sẽ hoài nghi có phải là vì mấy nhi tử có vây cánh lớn mạnh, đều ước mơ vị trí này của ông? Hơn nữa tụ tập thì thôi, như thế nào lại vô dụng như vậy, làm mất mặt trước người trong thiên hạ. Thế diện hoàng gia có còn cần nữa hay không thế?

Trong đầu Hiền vương vốn đã sớm nghĩ ra, thành khẩn nói: “Phụ hoàng, thật ra nhi thần nghe nói Thất đệ muội hoài thai, nên vui thay cho Thất đệ. Vậy nên mới hẹn ước mấy vị đệ đệ cùng đi chúc mừng. Yên Vũ Giang Nam có danh thanh nhã, nên mới hẹn ở đó. Nhưng ai biết Ngũ đệ và Lục đệ sẽ...” nói xong thì cười khổ một tiếng.

Mấy vị vương khác cũng sôi nổi gật đầu, Tề vương nói thầm: “Lừa ai vậy, nếu muốn chúc mừng sao lại không gọi Thái tử ca và mấy đệ đệ khác? rõ ràng là muốn bài trừ chúng ta, Nhị hoàng huynh thật không tốt rồi.”

Lời này của Tề vương rõ ràng là oán trách Hiền vương và mấy người kia không có tình huynh đệ, kéo bè kéo cánh, bài trừ mấy huynh đệ khác. Hiền vương cũng không dám đồng ý với lời này, vội nói: “Thái tử bận rộn, đệ đệ tự nhiên không dám quấy rầy Thái tử điện hạ. Ngũ hoàng đệ cũng không phải là người thích náo nhiệt, còn Lục hoàng đệ thì...” Hiền vương lại cười khổ, Tề vương là hoàng tử sinh ra ở trung cung (ý chỉ là chỗ của Hoàng hậu) tính cách kiêu ngạo, thật sự không tốt. Mặc dù tính tình hẳn xưa nay được người khen, cũng thật sự không muốn chịu đựng tính xấu này của Lục hoàng tử.

“Xem đi, nhị hoàng huynh không còn lời nào để nói phải không?” Thấy Hiền vương không lời nào để nói, Tề vương lại lập tức lên con, đắc ý dạt dào, thật là tiểu nhân đắc chí mà.

Chính Đức để lại ném một quyền tấu chương khác, đem người trở về bộ dạng uể oải.

Mặt Chính Đức để không hiện rõ biểu tình gì, nhìn bọn họ, xem đến mức mấy người cũng không dám thở mạnh, bắt đầu xử trí một đám người. Tuy rằng nói đám người Hiền vương có khả năng vô tội, nhưng ai biểu vừa hay lúc đó bọn họ ở đó, lại vừa hay bị chó rượt tới mức gà bay chó sủa, bị nhóm ngự sử bắt được buộc tội đây? Cho nên mỗi người đều phải phạt.

Sau khi phạt xong, Chính Đức để để mấy nhị tử rời đi, lưu lại Tề vương và Tấn vương – hai tên đầu sỏ gây tội.

Mặt khác mấy vị vương sau khi rời khỏi điện Thái Hoà, Ninh vương đột nhiên nhớ tới mỹ nhân mà Tề vương đưa đến hôm qua, sắc mặt cứng đờ, mặt mờ nói: “Vài vị hoàng huynh, trong phủ mấy người thu được lời nhận lỗi của Lục hoàng huynh chứ?”

Nghĩ đến lời nhận lỗi kia – là một vị mỹ nhân vùng Giang Nam, khoé miệng vài vị Vương cũng run rẩy, một lần nữa trong lòng lại mắng Tề vương không đáng hoàng. Còn Tấn vương, tuy rằng có ác, nhưng vừa nhìn thì biết là bị Tề vương kéo theo, nên thật ra không có bị giận chó đánh mèo gì nhiều.

“Đều tự mình xử lý thôi.” Hiền vương chỉ có thể nói như thế.

Vài vị vương sau khi nghe xong, đồng loạt gật đầu.

Mà ở điện Thái Hoà, Chính Đức để vẫn có chút cứng nhắc mà nhìn thẳng vào nhị tử mà ông vẫn luôn không dám nhìn. Mặc dù lần trước được Bình Vương thái phi khuyên bảo đây là hài tử mà người ông yêu nhất để lại, cũng là chứng minh cho sự tồn tại của nàng, nhưng vẫn không thể tiêu trừ ác cảm trong lòng của ông. Cho nên trong lúc nhất thời thật sự không biết nên đối mặt với đứa con này như thế nào, đơn giản là mấy ngày nay toàn lăm ngơ.

Chỉ là hiện tại, phát hiện nhị tử này cũng đồng dạng lăm ngơ ông, không biết như thế nào trong lòng ông lại có chút hụt hẫng.

“Lão Ngũ, vì sao con lại nháo cùng với lão Lục hả?”

Mặt Tiêu Lệnh Thủ không có biểu tình gì, nói: “Cái gì mà nháo loạn chứ? Quả thực Yên Vũ Giang Nam có điểm khả nghi.” Cho nên lúc ấy hần mới khoanh tay đứng nhìn, muốn tra xét thể lực phía sau Yên Vũ Giang Nam.

“Đúng vậy đó, cũng chỉ có Ngũ ca hiểu ta!” Tề vương lập tức ngắt đầu, lại được tiếng ho khan của Thái tử nhắc nhở, nhanh chóng cúi đầu tỏ vẻ sám hối.

Chính Đức để nhần nại nói: “Mặc dù có vấn đề, nhưng lên tra xét là được, cần gì phải nháo lớn như vậy hả? Mất mặt chính là hoàng thất!”

Tiêu Lệnh Thủ không để bụng nói: “không quan tâm!”

“Con...” Đôi tay Chính Đức để gắt gao nắm mép bàn, nhin xuống xúc động muốn xóc bàn ném chết nhị tử này.

“một khi phụ hoàng xem trọng mặt mũi như vậy, vậy thì trực tiếp hạ lệnh phong toả Yên Vũ Giang Nam là được rồi, không phải sao? Già cái tội danh cho qua việc này, ai dám nói gì?” Tiêu Lệnh Thủ lãnh đạm nói, “Tuy tiện cho cái tội danh có vẻ đúng đắn, cũng không ai ý kiến gì.”

Nghe lời hần nói lạnh nhạt, giọng nói cũng lạnh lẽo, cực kỳ chói tai, Chính Đức để lại có xúc động muốn đá chết hần, tức giận đến ngực phập phồng, môi run rẩy không nói ra lời. Chính Đức để cảm thấy đây thật là báo ứng mà, ném nhị tử này ở lãnh cung mười năm không quan tâm, đến khi hần lớn thì không nói, ngược lại đến đây chọc tức ông.

Tuy rằng không nghĩ sẽ bồi thường cái gì, nhưng mà – vẫn cực kỳ tức giận hần trưởng thành lại có đức hạnh này!

Cuối cùng sau khi Tiêu Lệnh Thủ bước ra khỏi điện Thái Hoà, Chính Đức để tức giận đến mức muốn ăn tỉnh tâm hoàn, cổ tình Tiêu Lệnh Thủ căn bản không để ở trong lòng, mắng hần không đau không ngứa, phạt thì hần cũng tỏ vẻ không sao. Chính Đức để chưa từng thấy người nào khó giải quyết như vậy, quả nhiên là thiếu nợ mà.

Càng nghĩ Chính Đức để càng không hài lòng, nhớ tới ngày hôm qua Tề vương còn đưa mỹ nhân Giang Nam đến phủ mấy huynh đệ nhận lỗi thì trong lòng Chính Đức để có quyết sách.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64

Editor: Nyanko - Cungquanghang

Sau khi Tiêu Lệnh Thủ và Tề vương bình an bước ra từ điện Thái Hoà, Tề vương dùng ánh mắt sùng bái như nước sông cuộn cuộn mà nhìn Tiêu Lệnh Thủ.

“Ngũ ca, Ngũ ca, huynh thật lợi hại. Vậy mà có thể khiến phụ hoàng tức giận như vậy mà vẫn toàn thân thoát ra. Hôm nào chúng ta lại...”

“Khụ! Lục hoàng đệ, ăn nói cẩn thận!” Thái tử nhắc nhở, sắc mặt có chút đen, chẳng lẽ tên gấu con này còn nghĩ muốn làm chuyện ngu xuẩn gì nữa hả? Chỉ cần tưởng tượng việc hần sai người đem mấy chó săn đến cắn đủ mấy vị vương thì Thái tử thật có xúc động muốn đánh người.

Cơ bản thì Tề vương không sợ Thái tử, bừa môi. Thấy Thái tử bắt đầu lải nhải, nhần nại nghe xong một lát, cuối cùng cũng không kiên nhẫn, nói: “Thái tử đại ca, chúng ta cùng đi cung Phụng Tường thỉnh an mẫu hậu thôi.”

Giọng nói Thái tử cứng lại, trong lòng thờ dài, cũng không hề nói gì, cùng hai vị đệ đệ tiến vào cung Hoàng hậu.

Trong cung Phụng Tường, không chỉ có mấy vị Vương phi, mà còn có vài vị Vương gia. Bọn họ cũng đến đây thỉnh an Hoàng hậu, cũng thuận tiện đón thể tử của mình. Thấy đám người Thái tử xuất hiện, sắc mặt mọi người khác nhau, trong đó Ninh Vương phi là rõ ràng nhất, oán hận liếc mắt nhìn Tề vương và Tấn vương.

Vì lúc trước đã đáp ứng sẽ làm chủ cho Ninh Vương phi, vậy nên Hoàng hậu phải răn dạy Tề vương một trận, nghe nói Hoàng đế trừng phạt, oán hận nói: “Con hồi phủ viết kiểm điểm cho tốt, ở trong phủ suy nghĩ tinh táo, lại để Tề Vương phi nhìn. Nếu nó không thành thật, con cứ việc tiến cung nói cho bản cung, bản cung không tin không trị được nó!”

Tề vương đành phải xin Hoàng hậu khoan dung.

Răn dạy Tề vương một trận, Hoàng hậu mới nói: “Được rồi, mọi người cũng trở về đi thôi. Thân mình tức phụ lão Nhị nặng nề, không cần thường xuyên tiến cung thỉnh an làm gì. Tức phụ lão Thất cũng vậy, chưa đủ ba tháng đều có nguy hiểm, cứ yên tĩnh ở trong phủ thôi...”

Hoàng hậu nói một hồi, cũng đủ mấy người ở đây ngoan ngoãn tuân theo. Chỉ có Ninh Vương phi nghe Hoàng hậu răn dạy Tề vương không đau không ngứa, thì trong lòng cũng biết hôm nay tiến cung cáo trạng không thành, cho dù tính với việc trừng phạt của Hoàng đế, chỉ là phạt viết kiểm điểm và phạt bổng lộc thì tính là gì chứ? Khi không nằng tức giận vô công như vậy hả?

Trong lòng Ninh Vương phi cực kỳ tức giận, cảm thấy quả nhiên Hoàng hậu không đáng tin cậy. Khi vừa rời khỏi cung Phượng Tường, gương mặt cũng xụ lại.

A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ đi cùng nhau, một bên là Tề vương và Tề Vương phi, Thái tử và Thái tử phi thì đi về hướng Đông cung.

Tề vương đột nhiên kêu lớn: “Các vị hoàng huynh, mỹ nhân hôm qua đệ đưa đến có vừa lòng không? Nếu không hài lòng, đệ có thể lại đưa đến, cho đến khi các vị hoàng huynh hài lòng mới thôi.”

Ninh Vương phi quát mắt xoay người, mắt phun lửa mà nhìn hắn. Mấy vị Vương phi khác tuy rằng không có biểu tình gì rõ ràng, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ chán ghét. Chẳng qua ngại thân phận Tề vương, không có biểu hiện quá rõ ràng mà thôi, miễn cho bị Hoàng hậu và Thái tử chán ghét oán hận.

Hiển Vương phi đỡ bụng nói: “Lục hoàng đệ, người là đệ đệ, nào có đạo lý đệ đệ đưa nữ nhân tới cho huynh trưởng của mình chứ?” Là nữ nhân có bối phận cao nhất ở đây, Hiển Vương phi có tư cách nói mấy lời này. Mà mấy vị Vương phi khác cũng không muốn dây dưa với người Tề vương đưa tới, cho nên hoàn toàn giao cho Vương phi của mình xử lý.

Tề vương cười như không cười nói: “Nhị hoàng tẩu sai rồi, không phải đệ đưa nữ nhân tới, cái đó gọi là nhận lỗi.”

“...”

Hiển Vương phi vỗ về bụng, thiếu chút nữa thì bị hắn chọc tức đến mức đau bụng. Hiển vương thấy sắc mặt nàng không đúng, chạy nhanh đến đỡ nàng, xoa bóp tay nàng để nàng đừng nóng giận, vì loại người này mà tức giận thật không đáng.

Hiển Vương phi bị đánh bại, mà Ninh Vương phi thì khác, tính tình nàng ta nóng nảy, ở nhà là nữ nhi được nhận sủng ái vô song, sau khi gã chồng thì được Ninh vương chăm sóc, cũng không để nàng ta chịu một chút ứ tắc nào. Tề vương đưa nữ nhân cho Vương gia nàng ta, nói rõ ra thì đánh vào mặt nàng ta rồi, nàng ta không ghi hận mới là lạ.

“Lục hoàng huynh nói lời này là có ý gì? Phương thức nhận lỗi nhiều như vậy, lại đưa nữ nhân cho Vương gia nhà ta, rõ ràng là không có ý tốt gì.” Ninh Vương phi cười lạnh mà nhìn Kim Cảnh Hi và A Bảo đang đứng bàng quan, lại nói: “Nếu đệ thật sự sẵn sàng như vậy, sao không đưa người cho Ngũ hoàng huynh? Hoặc là đệ cũng có thể đem mấy người trở về phủ?”

Tề vương nheo mắt, cười mĩa mai nói: “Tính tình Thất đệ muội thật là lớn, cảm tình giữa ta và Thất hoàng đệ đều phải quan tâm đo lường đến đệ muội sao? Thất hoàng đệ, là nam nhân thì phải trị điều nữ này cho tốt, đỡ bị người ta nói là người hèn nhát!”

Lời này thật sự quá khó nghe, mắt công hân vẫn là hoàng tử trung cung. Ngay lập tức Ninh Vương phi bật khóc tại chỗ, biểu tình của mấy vị Vương phi khác cũng không tốt.

Hiển vương thấy vậy, nhanh ý bảo Ninh vương dẫn thê tử của hắn rời đi, những người khác cũng thức thời mà không cãi cọ với Tề vương làm gì, nhanh chóng đem theo thê tử rời đi, đỡ phải bị Tề vương như chó điên này gặp người cắn người.

Tề vương thấy bọn họ đi thật là nhanh, chắc một tiếng, biểu tình trên mặt có chút không tình nguyện, cuối cùng cũng cáo từ Tiêu Lệnh Thủ mà rời khỏi.

Bên trong xe ngựa Ninh vương phủ, Ninh vương lấy khăn tay lau nước mắt cho Ninh vương phi đang khóc cực kỳ thương tâm, có chút bất đắc dĩ nói: “Đức hạnh của Lục hoàng huynh luôn như vậy, không nên vì lời hắn ta nói mà thương tâm, không đáng.”

“Hừ... Nhưng chẳng nghe một chút mà xem, lời của hắn ta cũng quá khó nghe rồi, rõ ràng là đánh vào mặt thiếp mà, còn muốn ly gián tình cảm phu thê của chúng ta. Thiếp lớn như vậy còn chưa từng bị ai nói như thế, người làm huynh trưởng như hắn lại đưa nữ nhân đến cho đệ đệ nhà mình, an tâm cái gì mới được chứ? Còn nữa, không cho chàng thu mấy nữ nhân không đúng đắn đó...” Nàng ta vừa khóc vừa la mắng.

Ninh vương có chút không được tự nhiên, trước kia thông phòng của hắn đều bị nàng lấy thể lực chèn ép. Từ sau khi cưới nàng, hắn cũng không tới chỗ của thông phòng. Chẳng qua sợ nàng khóc quá nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt đến hài tử, không khỏi khuyên giải an ủi một bận. Trên thực tế, hôm qua Tề vương đến vườn Yên Vũ Giang Nam nháo một trận là vì hắn ta muốn nhắm vào mình và Hiển vương, hơn nữa ngầm nghĩ lại cũng biết được nguyên nhân.

Từ khi Đại công chúa trở về, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện. Tề vương lại có thâm cừu đại hận với Đại công chúa, mặc dù hiện tại thân thể Đại công chúa không tốt, vẫn luôn tĩnh dưỡng ở trong phủ công chúa, nhưng vẫn khiến Tề vương tích một ngụm ác khí, cũng giống như chó điên thấy người lập tức cắn. Ngày Võ Hạo thành thân, bọn họ đi thăm Đại công chúa sớm hơn nhóm Tề vương mấy canh giờ, biểu hiện rõ ràng đứng ở phía Đại công chúa, tất nhiên khiến Tề vương oán hận, cho nên chuyện ngày hôm qua chỉ là cho bọn họ cái cảnh cáo mà thôi.

Quả là tên điên mà!

Trong lòng Ninh vương cũng mắng Tề vương xối xả, chỉ là bên ngoài hắn không biểu hiện gì, thậm chí không thể để mọi người biết bọn họ không thích cả Hoàng hậu và Thái tử.

Ninh Vương phi khóc một lát, dùng khăn lau nước mắt, đột nhiên nói: “Chúng ta đi phủ Đại công chúa.” [truyendangocungquanghang](#)

Ninh vương nhũn mảy, hiện tại sức khỏe Đại công chúa không tốt, lại biến thành bộ dạng như này, hắn thật sự không muốn quá thân cận với Đại công chúa. Chẳng qua thê tử của hắn dường như rất tôn sùng Đại công chúa. Nếu như là Đại công chúa được sủng ái trước kia, tôn sùng như vậy, Ninh vương cũng không cảm thấy có gì, chỉ là hiện tại...

Ninh vương phi là người cao ngạo, hơn nữa hiện tại nàng đang mang thai, không kiêng nể cảm xúc gì, ngay khi quyết định, lập tức sai người thay đổi phương hướng, tiến đến phủ Đại công chúa. Sau đó quay đầu nói với Ninh vương: “không phải Tề vương đang đắc ý sao? Thiếp đoán thật ra đại hoàng tỷ cũng muốn trị hai người Tề vương và Tần vương, lần này có nhược điểm tốt như vậy, không nắm chắc thật sự quá lãng phí.”

Xe ngựa phủ Ninh vương chạy thẳng đến phủ công chúa, trên thực tế lại không biết bây giờ Đại công chúa đang nổi trận lôi đình ở trong phủ.

“Hôm qua Phò mã đi vườn Yên Vũ Giang Nam sao?” Gương mặt Đại công chúa vận vẹo, tái nhợt khuôn mặt hiện nét dữ tợn, đôi mắt hiện lên nét hung tàn.

Ma ma quỳ trên mặt đất sợ tới mức run lập cập, nhanh chóng trả lời: “Công chúa, cái này chỉ nghe người ta nói mà thôi. Hôm qua ở vườn Yên Vũ Giang Nam, Tề vương thả chó cắn người, rất nhiều đệ tử huân quý và quan viên trong triều đều bị thương, nghe đâu hôm nay trên triều còn bị Đình ngự sử buộc tội các vị Vương gia. Lúc ấy tuy rằng Phò mã cũng ở đó, chẳng qua không có bị thương...”

“Bản công chúa không quan tâm hân ta bị thương hay không, chỉ muốn biết có phải hân tới nơi đó để tìm nữ nhân hay không mà thôi? Tiện nhân đó...” Gào thét hai câu, Đại công chúa lại cảm thấy không còn sức lực, nha hoàn hầu hạ nhanh chóng chạy đến bưng trà cho nàng ta, để nàng ta lấy lại chút sức.

Gương mặt Đại công chúa đầy oán khí ngồi ở trên giường La Hán đề binh ổn hơi thở. Tuy rằng hiện tại thân thể vô cùng suy yếu, cũng không có sức lấy roi đánh người. Chẳng qua theo thói quen, dưới tình huống như vậy rất nhanh nắm giữ quy luật, sức khoẻ Đại công chúa cũng tốt lên. Đối với việc phò mã Võ Liệt dám đi chơi hoa sau lưng nàng, Đại công chúa vẫn cực kỳ tức giận. Cho dù nàng tìm nam nhân, không hầu hạ hân ta, chỉ cần là nam nhân của nàng, nàng cũng không cho phép nữ nhân khác nhìn chăm.

“Người tới, triệu Phò mã đến đây!”

Sau khi người hầu lĩnh mệnh rời đi, lại có nha hoàn tiến vào thông báo, Ninh vương và Ninh vương phi tới.

“Bọn họ tới làm gì?” Đại công chúa có chút kinh ngạc, chẳng qua nhớ đến tính tình Ninh vương phi cũng hợp gu của nàng ta, vậy nên sai người dẫn bọn họ tiến vào.

Cho đến khi rời khỏi hoàng cung, A Bảo vẫn không rõ hôm nay tới để làm gì. Là nghe Ninh vương phi khóc lóc kể về, sau đó bị nàng ta dùng đôi mắt hình viên đạn nhìn nàng? nói nghe xem, liên quan gì đến nàng chứ?

Ngồi trong xe ngựa, A Bảo dùng tay chống cằm suy tư hồi lâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại gương mặt lạnh lùng của nam nhân bên cạnh. nyanko_cqh

Ánh mắt Tiêu Lệnh Thủ vẫn chưa bao giờ rời khỏi người nàng, dường như phát hiện nàng nhìn hân chăm chú, tầm mắt di chuyển, dường như đang hỏi có chuyện gì sao?

A Bảo nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định không cần phiền lòng mấy chuyện đó, chỉ nói: “Vương gia, hôm nay phụ hoàng lại phạt chàng cái gì?”

“không phạt.” Tiêu Lệnh Thủ trả lời dứt khoát.

A Bảo cẩn thận đánh giá vẻ mặt của hân, phát hiện căn bản là hân không thèm để ý, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra. Từ khi nghe nói Chính Đức đề nghị giận lỗi đình ở trong điện Thái Hoà, trong lòng nàng có chút lo lắng Chính Đức đề lại không phân nổi xanh đỏ trắng đen mà mắng chửi người. Nam nhân nhà mình dĩ nhiên là mình đau rồi. Chẳng qua đối với việc hôm nay Chính Đức đề thể nhưng lại không có phạt Tiêu Lệnh Thủ cái gì, thực sự khiến nàng kinh ngạc, còn nghĩ rằng rốt cuộc hoàng đế muốn hoàn lương tây trắng chứ.

Chờ khi A Bảo biết nguyên nhân Chính Đức đề không phạt Tiêu Lệnh Thủ là bởi vì hân đã không có gì để phạt rồi. Phạt bổng ba mươi năm, chức vụ cũng lấy lui, chẳng lẽ còn muốn lấy lại tước vị của nhi tử hay sao? Chính Đức đề còn cần Tiêu Lệnh Thủ thay ông âm thầm xử lý vài chính vụ, tự nhiên không thể tước tước vị của hân. Cho nên, không có hình phạt, chỉ có mắng mỏ, ai biết mắng cho hung, cuối cùng lại hại mình tức giận muốn chết.

A Bảo nhìn không được che miệng cười, cười đến mức trực tiếp ngã vào trong ngực hân mà cười rộ, thấy vẻ mặt hân đầy khó hiểu, A Bảo cũng không giải thích.

Bởi vì buổi sáng trước khi rời phủ, có nói muốn đi Trân Bảo Các xem trang sức. Cho nên sau khi rời khỏi hoàng cung, cũng không có trực tiếp hồi phủ mà đi thành đông tới Trân Bảo Các.

Vừa đến Trân Bảo Các, lại nghe được thanh âm nhiệt tình vui vẻ vang lên: “Biểu muội, biểu muội phụ!”

A Bảo mới đầu không cho rằng thanh âm đó là kêu mình, cho đến khi một thanh niên chạy đến trước mặt mình cười như người ngốc, A Bảo mới nhận ra đây không phải là biểu ca Triệu Dịch Dương nhà đại cô có sao?

A Bảo có lẽ gọi biểu ca, Tiêu Lệnh Thủ một mắt cũng không thèm liếc nhìn hân, lãnh đạm hết sức. Chẳng qua cũng không có cách nào dập tắt nhiệt tình của Triệu Dịch Dương, hân há mồm là bắt đầu lái nhai: “Biểu muội, biểu muội phụ, không nghĩ tới hai người hôm nay cũng đi Trân Bảo Các. Biểu muội muốn chọn trang sức sao? Haiz, mùa thu tới rồi, nghe nói Trang Bảo Các lấy mùa thu làm chủ đề, cho ra mấy bộ trang sức mới, các vị phụ nhân rất yêu thích...”

A Bảo nhìn tiểu nhị Trân Bảo Các đứng ở một bên muốn nói mà không nói nên lời, cực kỳ xấu hổ. Lại thấy cách đó không xa, Triệu Từ Khanh đang đứng cùng nha hoàn, mặt đỏ lên đứng ở đó, nghĩ muốn mở miệng gọi ca, nhưng lại không có mở miệng nổi. A Bảo nhìn nhìn thì biết hôm nay Triệu Dịch Dương bồi muội muội đến Trân Bảo Các chọn trang sức, không nghĩ tới sẽ gặp được bọn họ. Nếu là biết Triệu Dịch Dương hôm nay cũng ở đây, còn không bằng trực tiếp gọi chương quấy Trân Bảo Các đem đồ tới phủ lựa chọn còn hơn, thật là thất sách mà.

A Bảo đối với hai người biểu ca biểu muội này hoàn toàn không có ý gì, chẳng qua lần trước đại cô cô Lý Tú Viện nổi giận đùng đùng rời đi, vẫn khiến nàng ấn tượng khác sâu. Cho nên không muốn tiếp xúc quá nhiều với vị biểu ca biểu muội này, mặt mũi bên ngoài không có trở ngại thì tốt rồi.

Vì vậy A Bảo cắt ngang Triệu Dịch Dương đang lái nhai, nói: “thì ra biểu ca và biểu muội cũng tới, ta và Vương gia còn có chuyện phải làm, vì vậy không quấy rầy hứng trí của hai người. Ngày khác nếu rảnh, lại đưa thiệp mời biểu muội đến vương phủ chơi.”

Triệu Từ Khanh vội hành lễ nói: “Đạ tạ biểu tỷ, Từ Khanh có rãnh sẽ đi.”

Đây là A Bảo nói lời khách khí, ai ngờ Triệu Dịch Dương lại tưởng thật, lập tức gật đầu nói: “Được, tốt thôi. Biểu muội nhất định phải nhanh chóng đưa thiệp mời cho muội muội đấy. Ở chỗ này gặp được biểu muội và biểu muội phụ, trong lòng ta cũng vui vẻ. Biểu muội à, biểu ca nơi này không có gì...”

“đã không có gì, còn thỉnh biểu ca thận trọng.” A Bảo lần nữa cắt ngang lời hân.

Triệu Dịch Dương có chút há hốc mồm, mà Triệu Từ Khanh đã quần bách, vội vàng kéo tay áo huynh trưởng nhà mình, cúi đầu nói với A Bảo: “Biểu tỷ, tỷ đừng nghe ca ca nói vậy, muội...”

“Huynh nói vậy khi nào? không phải muội và nương muốn tham gia hoa yến ở phủ Xương Bình trưởng công chúa tổ chức hay sao? Đây là cơ hội...”

“Ca!” Triệu Từ Khanh thật muốn khóc. Tuy rằng tính tình nàng ta lạnh lợi, nhưng nơi này còn có nam nhân khác...

A Bảo hết chỗ nói, quả nhiên lại là vì Chu Ngự. Nghĩ nghĩ, đột nhiên phát hiện cái người vốn dĩ đối với đôi huynh muội này mười phần coi thường, đột nhiên chuyển mắt nhìn Triệu Dịch

Dương, giọng nói lạnh lùng: “Ngắm hoa ở phủ Trưởng công chúa?” Tên này nghe cũng quen tai, về sau nhớ lại mùa xuân năm nay, Xương Bình trưởng công chúa cũng làm một tiệc ngắm hoa, hẳn còn bị Thái tử kéo tới tham gia. Mỹ danh là tiệc ngắm hoa, trên thực tế là tiệc xem mặt, bảo hẳn đi nơi đó để chọn một vị Vương phi.

Triệu Dịch Dương thấy hắn lên tiếng, lập tức kích động, nhờ giọng nói: “Đứng đứng đứng, nghe nói Xương Bình trưởng công chúa muốn tổ chức tiệc ngắm hoa. Ta nghe bằng hữu nói thật ra là vì chuyện chung thân đại sự của Chu công tử.”

“...”

Khoẻ miệng A Bảo run run, rốt cuộc là đại cô cô và dựng như thế nào lại giáo được người này lớn lên từng này vậy? nói chuyện thật là trắng trợn... May mắn hắn còn hiểu được cổ kỵ đến khuê danh của muội muội nhà mình, không có to giọng ồn ào.

Nhưng thật ra khi Tiêu Lệnh Thủ nghe được tin tức này, tức giận trong mắt cũng tiêu tán rất nhiều. Lại nghe Triệu Dịch Dương bắt đầu lại nhai muốn có thiệp mời của phủ công chúa đưa cho muội muội, mới sáng khoái nói: “Qua mấy ngày nữa bốn vương sẽ sai người đưa thiệp mời đưa đến Triệu phủ.”

“...”

Dưới ánh mắt ngàn ân vạn tạ của Triệu Dịch Dương, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ rốt cuộc cũng rời đi. A Bảo thật không biết trưng ra biểu tình gì trên mặt mới phải, cả người đã dò dẫm. Bởi vì gặp Triệu Dịch Dương, A Bảo cũng không có tâm tư xem trang sức, sai người hẹn thời gian với chương quấy Trần Bảo Các, bảo bọn họ khi nào đem trang sức tới phủ để nàng chọn một ít.

Chờ sau khi lên xe ngựa, A Bảo hỏi: “Vì sao hồi nãy Vương gia đáp ứng Triệu biểu ca vậy?”

Về mặt Tiêu Lệnh Thủ đứng đắn nói: “Chẳng qua là chuyện nhỏ không tốn sức thôi.”

“Phải không?” Vì sao nàng cảm thấy chuyện này không phù hợp với tác phong và tính tình của hắn vậy? Chiếu theo tính của hắn, trực tiếp coi thường, chuyện đã không liên quan, cũng không thèm quan tâm người đi tìm chết. Sao có thể vì vậy mà tốt bụng vì Triệu gia mà lấy thiệp mời của phủ Xương Bình trưởng công chúa được chứ?

Nghĩ không ra nguyên nhân, thấy gương mặt hắn vẫn không có biểu lộ gì mà nhìn mình, A Bảo chỉ có thể kiềm chế, cảm thấy việc này hẳn là không có gì. Chẳng qua nghĩ đến Xương Bình trưởng công chúa lại tổ chức hoa yến, người sáng suốt vừa nhìn thì biết là vì Chu Ngự. Hoa yến mùa xuân lần trước cũng được tổ chức long trọng, cũng là vì Chu Ngự tìm đối tượng dây hứa hẹn, ai ngờ không giải quyết được gì, lúc này làm lại... không biết Thất công chúa có thể lại làm âm ỉ nữa hay không?

Cứ như vậy nghĩ tới những chuyện không liên quan thì bọn họ đã về tới phủ Tấn vương.

Mắt thấy rất nhanh sẽ đến tháng chín, thời tiết cũng dần mát mẻ, cuối cùng cũng không còn cảm nhận được mùa hè nóng bức nữa. A Bảo cảm thấy đây là thời tiết mà nàng thích nhất, không quá nóng cũng không quá lạnh, tâm tình tốt, lại nghĩ đến ốt trái mà nàng ngày nhớ đêm mong.

Uống trà hạnh nhân, A Bảo sai người gọi Giải Thần Y tới.

“Vương phi tìm ta có chuyện gì sao?” Giải Thần Y trực tiếp hỏi.

A Bảo nhìn quần áo trên người hắn, cũ nát, không hiểu còn tưởng hắn là gã sai vặt chuyên nhóm lửa của phòng bếp, lời vừa đến miệng liền chuyển, nói: “Rất nhanh cũng sẽ tới mùa đông rồi, ngày mai ta sai người ở phòng châm tuyền may mấy bộ quần áo thích hợp.” Cũng đỡ người lúc nào cũng ăn mặc lôi thôi như vậy.

Giải Thần Y vừa nghe, nhanh chóng xua tay: “Đa tạ ý tốt của vương phi, quần áo của ta đã đủ mặc, không cần phải làm thêm.”

A Bảo cười đầy đoan trang: “Người là đại phu phủ Tấn vương, chính là thể diện của phủ Tấn vương, cũng không thể ăn mặc như vậy... Ừm, thật ra cũng khá tốt. Chẳng qua áo quần của người toàn đồ cũ, trong phủ cũng định cấp cho bọn hạ nhân làm mấy bộ đồ, cũng để phòng châm tuyền làm cho người mấy bộ. đã nói như vậy, cũng chỉ mấy bộ quần áo mà thôi, Giải Thần Y không cần từ chối.”

Phúc lợi phủ Tấn vương rất tốt, không chỉ bao ăn còn bao mặc nữa đó ~

“...”

thật ra thì vương phi ghét bỏ hắn ăn mặc quê mùa đi? Tuy rằng lời nói xoay chuyển nhanh chóng, nhưng Giải Thần Y vẫn cảm thấy thương tâm.

Vốn dĩ Tiêu Lệnh Thủ ngồi một bên đọc sách không để ý đến A Bảo làm gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Giải Thần Y, nói: “Quả thật quá cũ, không bằng không mặc!”

“...”

Nhìn Giải Thần Y chịu đá kích, A Bảo có chút không phúc hậu mà buồn cười ở trong lòng, thầm nghĩ Tiêu Lệnh Thủ khi nào nói chuyện cũng trực tiếp như vậy, làm người ta có loại xúc động muốn chọc hắn tức chết.

A Bảo khụ khụ hai tiếng, dòi dề tài, “Đứng rồi, Giải Thần Y, hôm nay gọi người tới thật ra muốn hỏi một chuyện. không biết ở chỗ người có còn hạt giống ốt trái? Ta muốn xem mấy hạt.”

nói đến cái này, A Bảo lại thôi dài. Nàng nhớ rõ dòi trước người nhà của nàng cũng thích ăn cay, nhiều món phải bỏ một hai miếng ớt cho có vị. Khi đó nàng phụ nấu ăn, có đôi khi sẽ moi hạt của ớt ra, trực tiếp ném vào chậu hoa ở ban công, tuy tiện tưới chút nước, sau một thời gian thể nhưng lại nảy mầm. Chờ khi mấy cây lớn lên, thành gốc cây nho nhỏ, nở hoa kết quả, mấy quả ớt hồng hồng chụm lại, thoạt nhìn giống như đoá hoa. Chẳng trách lúc trước khi truyền tới Trung Quốc, lại bị người ta cho là bồn hoa để ngắm.

hiện tại thì sao, nàng muốn ốt trái, muốn ăn chút đồ ăn có vị cay, chính là loại ớt trái này có vấn đề, cũng không thể sai người trực tiếp đi vùng núi Tây Nam tìm kiếm được, phải không? Ai biết lúc trước Giải Thần Y đi địa phương nào có được? Nghe nói vùng núi Tây Nam vừa ướt lại nóng, chương khí mù mịt, vẫn là biên giới giữa Đại Nghiệp và Nam Man, thật sự không an toàn. Cũng không thể vì muốn ăn trái ớt lại sai người đi chịu tội, ở chỗ Giải Thần Y có thì trước thử dùng xem sao.

“Hạt giống thì có, chẳng qua đều phơi khô hết, cũng không biết có dùng được hay không.” Giải Thần Y nhớ tới bao ốt trái phơi khô, thấy vương phi thèm muốn như vậy, trong lòng có chút kỳ quái. Người bình thường không thích hương vị của nó, vậy nên hỏi: “Vương phi dùng cái đó để làm gì?”

Tất nhiên là ăn rồi ~

Vì không để bản thân mình trong mắt người khác là người tham ăn, A Bảo nghiêm trang nói: “Là để ngắm!”

Giải Thần Y nhớ tới mấy trái ớt chụm lại, quả thực đẹp mắt, vậy nên cũng cực kỳ hào phóng đem mấy trái ớt hắn có tách ra, bảo bọn nha hoàn lấy hạt, còn lại ốt thì hắn lấy.

Chờ sau khi Giải Thần Y rời đi, A Bảo gọi người đưa đến ba chậu hoa, đều bỏ đất, bắt đầu trồng ớt.

Khoan đã, kỳ sinh trưởng của ớt trái là như thế nào vậy? Trong quá trình trồng trọt có yêu cầu độ ẩm ra sao? Chăm sóc thế nào không?

Đầu A Bảo tràn đầy nghi vấn, nhìn hạt giống ớt trái, hy vọng chúng nó có thể sống, lại để mình trồng ra vài cây. Đương nhiên, cũng sợ bản thân mình trồng không đúng, A Bảo còn chút hạt giống, sai người đưa đến thôn trang núi Bắc Minh, bảo nương tử của Lâm quân sự thử trồng, hy vọng trước mùa đông có thể có thu hoạch.

Mà hai vợ chồng quân sự ở thôn trang Bắc Minh sau khi nhận lệnh từ vương phi, tò mò nhìn hạt giống có tên ớt trái này, đồng thời cảm thấy kỳ quái đối với mong muốn của vương phi.

“Nếu vương phi muốn thì chúng ta cứ thử đủ cách xem sao?” Lâm quân sự dạn dò thề từ.

Lâm gia nương tử tất nhiên gật đầu đồng ý.

Mấy ngày liền A Bảo mỗi ngày đều quan sát xem hạt ớt trái có nảy mầm hay không, chờ đến khi A Bảo lần nữa tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, thì nhận được tin bom tấn: Tán vương phi có phải nên nghềnh một vị trắc phi hay không? Nơi này của Hoàng hậu đã chọn được người, mập ốm cao thấp, mỗi người đều là mỹ nhân đó, tùy người lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Editor: Nyanko

Trong cung Phụng Tường, không khí có chút cổ quái.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng chín, là ngày nhóm hoàng tử phi đều tiến cung thỉnh an Hoàng hậu. Lúc này ở cung Phụng Tường, trừ bỏ vài vị phi tần phẩm cấp cao thì còn có các vị hoàng tử phi và công chúa. Mà làm mọi người kinh ngạc nhất là người bị hoàng đế hạ lệnh ở phủ công chúa tỉnh dưỡng thể nhưng cũng ở đây. Xem bộ dạng nàng ta vẫn còn chút sức sống, về mặt mảnh mai tái nhợt ngồi dựa ở trên ghế, thật làm người ta có chút chịu không nổi.

Đại khái bởi vì khó có được Đại công chúa tham dự, cho nên hai vị Hiền Vương phi và Ninh Vương phi bụng đã lớn cũng không có thỉnh an Hoàng hậu kỹ càng.

Vốn dĩ A Bảo cho rằng hôm nay chỉ là một ngày bình thường, thỉnh an Hoàng hậu xong thì nhóm nữ nhân đã kết hôn ngồi với nhau bàn chút việc nhà, nói chút bát quái, sau đó nói mấy lời trong bóng có kim mà trào phúng mấy người mình không thuận mắt một chút. Đến khi thời gian không sai biệt lắm thì có thể cáo từ rồi khỏi, hồi phủ.

Nhưng ai biết, ở nơi nhiều người như vậy, Hoàng hậu lại phóng một tin như sét đánh ngang tai, A Bảo không khỏi có chút ngây ngốc, sau đó rất nhanh lấy lại tư thái -- cái này cũng vì mấy năm nay năng quen giả bộ, vô luận có chịu bao nhiêu kinh hách, cũng rất nhanh bày ra tư thái của tiểu thư khuê các.

Mà Hoàng hậu đột nhiên mở miệng nói ra chuyện Tán vương phi nên nghềnh trắc phi hay nạp thiếp này đó, mọi người đều sững sốt, không tự chủ mà nhìn về phía A Bảo.

Chẳng qua làm bọn họ thất vọng là mà A Bảo một chút cũng không động, cực kỳ bình tĩnh hiện huệ mà nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu khụ một tiếng, uyển chuyển nói: “Tán vương, hài tử kia từ nhỏ chịu không ít đau khổ, bốn cung cũng đau lòng hẩn, hiện tại hẩn thành thân, bên người hẩn có người biết chăm sóc, bốn cung cũng yên tâm. Tuy rằng Tán vương không phải thân sinh nhi tử của bốn cung, chẳng qua bốn cung không nghĩ uất ức nó. Tán vương phi, mấy cung nữ này đều được phủ Nội vụ dạy dỗ tốt, đều là người lành lợi.”

A Bảo cười dịu dàng đoan trang, “Đa tạ ý tốt của mẫu hậu, chỉ là người hầu hạ trong phủ cũng đã đủ, nếu đem bọn họ tiếp về, cũng không biết nên để họ hầu hạ chỗ nào. Hôn nữa...” A Bảo có chút ngượng ngùng mà cúi đầu, nói: “Bồng lộc của vương gia nhà ta bị phạt ba mươi năm, cũng không có chuyện gì để làm, hạ nhân trong phủ lại nhiều, chỉ tiêu cũng lớn, người nhìn...”

A Bảo dùng loại ánh mắt “Người hiểu” mà nhìn Hoàng hậu, nhìn đến mức da mặt Hoàng hậu giật giật.

không chỉ có Hoàng hậu, mà tương tự da mặt mấy người ngồi ở đây cũng run run theo, bọn họ dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn nàng. Tuy rằng bọn họ biết Tán vương bị phạt bồng ba mươi năm, có điều Tán Vương phi trực tiếp dùng làm cái cớ để cự tuyệt hành động thưởng người của trường bối, có phải là quá mức rồi hay không? Có còn muốn thanh danh nữa hay không? Loại thời điểm như này không phải là nên nén giận mà đem người về phủ hay sao?

Ai ngờ, sau khi Hoàng hậu run rẩy một hồi lâu, cũng phụ họa nói: “Xác thật có lý!”

Lúc này đến phiên những người khác kinh ngạc, rõ ràng ý tứ lúc trước của Hoàng hậu là muốn đem mấy cung nữ được dạy dỗ tốt ở phủ Nội vụ nhét vào phủ Tán vương làm thông phòng tiểu thiếp này nọ. Mà làm chủ hậu cung, mẹ cả của các hoàng tử, việc làm này của Hoàng hậu cũng là đương nhiên, không có gì kỳ quái. Lúc trước bọn họ còn nghĩ là do Hoàng hậu nhìn không vừa mắt Tán Vương phi, mới nghĩ đem mấy cung nữ đến phủ Tán vương, nhưng hiện tại lại đồng ý với Tán Vương phi, thế này là có ý gì?

Cho nên, có người sốt ruột.

“Mẫu hậu, tuy rằng Ngũ hoàng đệ bị phạt bồng lộc, nhưng làm gì có vị hoàng tử nào chỉ dựa vào bồng lộc để sống qua ngày chứ?” Đại công chúa nói, dùng khăn che miệng ho khan vài cái. Bởi vì ho khan cho nên gương mặt tái nhợt hiện lên mảnh ửng đỏ, thoạt nhìn cũng không có hư nhược lắm. Chỉ nghe nàng ta nói tiếp: “Ngũ đệ muội cũng thật là, chẳng lẽ vài người thôi mà phủ Tán vương cũng không nuôi nổi? không thể để người chê cười là phủ Tán vương phải dựa vào hồi môn của Ngũ đệ muội mà ăn cơm qua ngày chứ, Ngũ hoàng đệ cũng thành người ăn bám sao?”

Ánh mắt A Bảo lạnh lùng, cười ha ha hai tiếng, “Nghe đại hoàng tỷ nói chuyện mà không ho nhiều, có thể thấy thân thể khôi phục không tệ, lòng muội vì đại hoàng tỷ mà vui mừng biết bao.” Thấy Đại công chúa tức giận chuẩn bị phát tác, A Bảo tiếp tục nói, “Hôn nữa lời này của đại hoàng tỷ không đúng rồi. Tuy rằng không tốn bao nhiêu bạc, chính là mấy năm nay chiến sự với Bắc Di, phụ hoàng vẫn luôn đề xuất tiết kiệm, vì vậy mẫu hậu còn phải giám chi phí hậu cung. Chẳng lẽ người làm con dâu như muội còn có thể xa xỉ hơn mẫu hậu được? Cho nên, người hầu đủ dùng là được, người không cần thiết cũng không cần phải tốn bạc đường.”

A Bảo chậm rãi nói, hai mắt Đại công chúa như phun lửa mà trừng mắt nhìn nàng.

Như vậy, mấy người ở đây làm sao không rõ, rõ ràng Hoàng hậu không muốn làm loại chuyện tổn công vô ích đắc tội Tần Vương phi, nhưng ai ngờ lại có Đại công chúa một chân tiến vào. Có Đại công chúa ở đây, chứng minh việc này khả năng cao vẫn là từ phía hoàng đế, cho nên Hoàng hậu rơi vào đường cùng, cũng đành tỏ vẻ dỗi chút, nhưng trong lòng bà lại hướng về phía Tần Vương phi.

Lúc này, Tề Vương phi Kim Cảnh Hi cũng nói: “Đại hoàng tỷ, ngũ hoàng tẩu nói đúng. Mỗi năm biên cảnh chiến sự không ngừng, hao tổn rất nhiều tiền tài. Phụ hoàng thương xót binh lính biên cảnh, cắt giảm chi tiêu hoàng cung, làm con dâu, sao có thể để phụ mẫu kham khổ mà mình lại thoải mái hưởng lạc được chứ.”

Kim Cảnh Hi là nữ nhi Kim gia, bản tính đoan trang hào phóng khác tận trong xương cốt, lời này dễ dàng nói ra, cực kỳ đoan trang nghiêm túc, khí thế như lửa.

Ngũ công chúa trêu đùa: “Nghe được lời của lục đệ muội, ta đây làm tỷ tỷ cũng có chút áy náy. Nghĩ đến phụ hoàng và binh lính nơi biên cương, vì biểu lộ chút tâm ý, ta nguyện ý vì binh lính biên cương bỏ chút sức lực, quyền tặng ngân lượng bạc trắng”

Sau khi Thái tử phi nghe xong cũng cười nói: “Hai người các muội cũng là người có ý thức đại cục, ngược lại hoàng tẩu ta là người không có kiến thức rồi. Mẫu hậu, lục đệ muội và ngũ muội muội đều nói đúng, trong lòng thần tức cũng có chút áy náy. Thần tức cũng nguyện ý từ trong cửa hồi môn lấy ra hai ngàn lượng bạc trắng quyền góp cho các binh lính ở biên cảnh. Rất nhanh mùa đông sẽ đến, cũng xem như làm thêm mấy bộ quần áo mùa đông cho họ.”

Hoàng hậu nghe vậy, tươi cười trên mặt không cách nào ngăn được, nói: “Các con đều là hài tử tốt, sau khi phụ hoàng biết được, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Lời nói như vậy là ngầm ngầm đồng ý hành vi của bọn họ. nyamyan_cungquanghang

Hoàng hậu đều đã nói như vậy, hơn nữa đề tài từ việc Tần vương có nên có đưa mấy cung nữ về làm ấm giường hay không lại kéo tới việc lợi ích quốc gia. Tuy rằng hành vi cá nhân xuất phát vì đại nghĩa này có chút ngốc, chẳng qua những người khác nhìn vào, cũng chỉ có thể lên tiếng phụ họa. Bọn họ cũng đành tỏ vẻ nguyện ý lấy ngân lượng từ cửa hồi môn của mình cấp cho binh lính biên cảnh làm quần áo mùa đông, bỏ chút sức lực nhỏ giúp quốc gia.

Thiếu chút nữa Đại công chúa tức đến mức hộc máu, Ninh Vương phi cũng xoắn khăn tay, hung ác trừng mắt nhìn Kim Cảnh Hi.

Vì vậy, đề tài dần dời đi, hơn nữa ở đây đứng đầu là Thái tử phi khẳng khái quyền tiền, Hoàng hậu sai cung nữ nhất đẳng ở cung Phượng Tường đi lấy giấy bút ghi lại số bạc mọi người quyền tặng, không chỉ hoàng tử phi mà nữ quyền hậu cung cũng quyền góp, cũng là một số tiền không nhỏ. Chờ đến khi tổng kết xong, Hoàng hậu sai người đem đến điện Thái Hoà đưa cho Chính Đức để nhìn xem.

Hơn nữa, sau này các nữ quyền trong kinh vì muốn lấy lòng Hoàng hậu, cũng tỏ vẻ bản thân mình quan tâm đến quốc gia, quan tâm đến binh lính biên cảnh, cũng ý nhị quyền tặng tiền. Sau khi tổng hợp xong số lượng, lại trình đến trước mặt Chính Đức để, khiến ông kinh ngạc vô cùng - số lượng như vậy cũng đủ cung cấp lương thực trong mấy quý cho binh lính biên cảnh.

Chờ sau khi A Bảo rời khỏi cung Phượng Tường, tất nhiên là tay không ra về, một người cung nữ cũng không đem theo - đương nhiên cũng quyền góp một ngàn rưỡi lượng bạc. Chẳng qua mọi người đều quyền, nằng cũng không keo kiệt với chút tiền đó.

Sau khi rời khỏi cung Phượng Tường, A Bảo, Ngũ công chúa và Kim Cảnh Hi đi cùng nhau. Lúc đầu là ba người tùy tiện trò chuyện, sau đó đề tài dời tới sự tình ngày hôm nay. Đối với việc Ngũ công chúa và Kim Cảnh Hi hỗ trợ nằng lúc đó, A Bảo cảm tạ không thôi.

Kim Cảnh Hi nói: “Ngũ hoàng tẩu, chuyện hôm nay... Đoán chừng là Đại hoàng tỷ náo loạn”

Ngũ công chúa trầm ngâm nói: “Trước đó vài ngày, nghe nói Ninh Vương phi nhiều lần tới chỗ đại hoàng tỷ, cũng không biết nằng ta lại muốn làm chuyện vớ vẩn gì, muội cần thân một chút.” nói xong, Ngũ công chúa không khỏi chép miệng

nói Ninh Vương phi muốn làm loạn cũng không có oan uổng cho nằng ta. Từ ngày thái y khám ra hi mạch, cả người Ninh Vương phi cũng trở nên quý giá, chịu không nổi chút điểm oan uổng nào. Hôm trước chẳng qua là oán với Ninh vương vài câu, lập tức trở về nhà mẹ đẻ, cuối cùng còn muốn tự mình Ninh Vương đi đón nằng mới chịu trở về. Việc này bị một hạ nhân lăm miệng trong phủ Hoài Nam quận vương truyền ra, thanh danh không hiển đức hay ghen ghét của Ninh Vương phi lập tức truyền khắp kinh thành.

A Bảo gật đầu, cảm ơn bọn họ đã quan tâm đến nằng. Sau đó tạm biệt với hai người bọn họ ở Ngự hoa viên, nằng muốn ở đây chờ Tần vương - người cùng tiến cung với nằng.

Đợi sau khi hai người rời đi, A Bảo đi tới một đình trống trải ở Ngự Hoa viên, sai người gọi Linh Lung tới.

Linh Lung là một cung nữ nhỏ hầu hạ ở Ngự Hoa viên, đồng thời cũng là cấp dưới đáng tin cậy của Tiêu Lệnh Thủ, đối với Tiêu Lệnh Thủ rất trung thành và tận tâm, thoát nhìn thì giống cung nữ nhỏ, nhưng bản lĩnh của nằng cũng rất tốt. A Bảo nhớ tới lúc trước khi nằng ở trong cung dưỡng thương, có đoạn thời gian Linh Lung hầu hạ nằng, cảm thấy dạ dày thật đau mà.

Rất nhanh Linh Lung tiến tới, hành lễ với A Bảo xong, nâng gương mặt non nớt dễ thương mà nhìn A Bảo.

A Bảo lại cảm giác được dạ dày không thoải mái - nằng có sống thêm trăm năm cũng không diễn được kỹ thuật bậc này như Linh Lung, kỹ thuật thế này thật sự quá tự nhiên rồi.

trên mặt A Bảo mang theo ý cười, nhẹ nhàng trò chuyện với Linh Lung, dò hỏi nằng

ấy mấy ngày này ở trong cung có thoải mái hay không. Linh Lung cảm động rơi nước mắt tạ ơn nằng đã quan tâm, hai mắt dầm lệ mông lung nhìn A Bảo. Trong mắt người ngoài, chẳng qua là A Bảo nhớ tới cung nữ nhỏ hầu hạ mình ngày trước nên dò hỏi thêm vài câu, mà vị cung nữ đó cũng là thụ sủng nhược kinh mà thôi.

A Bảo: = ____ =! Quả nhiên ở trong cung không có lúc nào là không diễn kịch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).